

Phong Khởi Lan Thành Tãn Phi Hoa

Contents

Phong Khởi Lan Thành Tãn Phi Hoa	1
1. Quyển 1 - Chương 1	1
2. Quyển 1 - Chương 2	14
3. Quyển 1 - Chương 3	30
4. Quyển 1 - Chương 4	42
5. Quyển 1 - Chương 5	56
6. Quyển 1 - Chương 6	70
7. Quyển 1 - Chương 7	83
8. Quyển 1 - Chương 8	91
9. Quyển 1 - Chương 9	106
10. Quyển 1 - Chương 10	120
11. Quyển 2 - Chương 11	133
12. Quyển 2 - Chương 12	145
13. Quyển 2 - Chương 13	162
14. Quyển 2 - Chương 14	172
15. Quyển 2 - Chương 15	183
16. Quyển 2 - Chương 16	195
17. Quyển 2 - Chương 17	211
18. Quyển 2 - Chương 18	224
19. Quyển 2 - Chương 19	237
20. Quyển 2 - Chương 20	248

Phong Khởi Lan Thành Tãn Phi Hoa

Giới thiệu

Họa sĩ: LeilaThể loại: đam mỹ, ngạo kiều công vs khiếm đả thụBản gốc: TiêuTXT: Đại Tiểu ThưChuyển ngữ: Túy Thi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-khoi-lan-thanh-tan-phi-hoa>

1. Quyển 1 - Chương 1

Tháng ba, đó là thời điểm rực rỡ nhất trong năm tại Giang Nam, khi những cánh hoa đào mỏng manh xoay vần bên chùm liễu rủ. Tơ liễu buông màn, đào hoa trải dài mười dặm. Trời đã quá trưa, thành Tô Châu chợ phiên náo nhiệt, mọi người từ bốn thôn tám dặm chen chúc họp chợ trên con đường được lát bằng những phiến đá xanh to. Ánh sáng ấm áp xuyên qua nhánh thùy dương hai bên đường, điểm xuyết những giọt nắng li ti, tạo cho người ta cảm giác mơ màng buồn ngủ.

Từ phía cuối đường, một vị công tử vội vã đi tới, tuổi còn rất trẻ, ăn vận giản đơn với chiếc trường sam

màu nguyệt bạch, điểm tuyết bên hông bằng một mảnh ngọc bội màu xanh. Người cũng như vật trang sức đeo bên hông, ôn văn như ngọc, thế nhưng vẻ mặt hằm hằm của chàng vào lúc này đã át đi phần trầm tĩnh vốn có. Mây chàng chau lại, bước chân vừa mạnh vừa nhanh, không bao lâu sau đã bỏ xa cậu thị đồng mặc thanh y leo đèo chạy theo phía sau.

Thị đồng người hơi thấp, vừa phải chú ý tránh né dòng người đông đúc, vừa lo đuổi theo chủ tử của mình, trên khuôn mặt non nớt của cậu ướt đầm mồ hôi, thấy người đi phía trước càng lúc càng xa, cậu không khỏi cất tiếng gọi: “Công tử, công tử, chờ tôi một chút.”

Vị công tử trẻ tuổi bước chậm lại, đợi tiểu đồng thở phò đuổi kịp mình, mới nói: “Ta muốn đến đó, người đừng đi theo ta.”

Chính bởi vì ngài muốn đến một nơi như vậy, Thanh Đồng tôi mới phải đi cùng đó chứ! Nhị công tử Đào gia đã là loại người thế kia rồi, chẳng lẽ muốn cậu trơ mắt nhìn đại công tử tự nhảy vào biển lửa?

Nhưng khi nhìn sắc mặt lạnh lùng của chủ tử, Thanh Đồng không dám nhiều lời, nhỏ giọng lầu bầu: “Phu nhân bảo tôi đi theo công tử, bà nói nếu tôi để lạc mất công tử, quay về bà sẽ đập gãy chân tôi.”

Vị công tử hơi do dự một chút, nhưng sau đó lại nhanh chân đi về phía trước. Thấy mình không bị công tử đuổi về nữa, Thanh Đồng len lén cười thầm, vội vàng đuổi theo. Chủ tử một trước một sau, không bao lâu sau đã đến khu tĩnh lặng ở thành Đông, nhà cửa hai bên đồng dạng tường cao ngói đỏ, vài cánh cửa mở hé, vài vị nữ tử trang điểm điểm lệ uể oải tựa người vào thành song lầu các, vừa nhìn thấy đôi chủ tử liền vẫy vẫy chiếc khăn lụa cầm trên tay, cất tiếng mời chào nhu mì, ngào ngọt.

“Chàng công tử nhà ai ơi, hôm nay đến đây sớm thế, đã có hẹn với tình nhân nào hay chưa? Các cô nương của chúng tôi đẹp lắm đó nha, công tử nếu muốn gặp có thể vào đây ngồi một chốc?”

Nghe những câu cợt nhả, sắc mặt vị công tử lại càng tối sầm. Chẳng ngờ ngang gì đến khung cảnh lả lơi hai bên đường, chân chàng bước nhanh hơn, đi thẳng đến trước cửa một dãy đại trạch viện, ngừng đầu, Đào Hoa Độ, ba chữ lóe ra sắc vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời, chói mắt cứ như được đúc bằng vàng nguyên chất.

Một giấc xuân tiêu một đêm múa hát, nơi đây không khi nào thiếu những hào khách quý tộc vung tiền như rác, tấm bảng hiệu này cho dù không phải bằng vàng nguyên chất, thì e cũng gần giống vậy rồi. Vị công tử hừ một tiếng nặng nề, đưa tay vén vạt áo lên, nhắc chân bước vào.

Giờ này vẫn còn rất sớm, hai tên hộ viện ngồi trước cửa ngủ gà ngủ gật, thấy một nam tử lạ mặt đi vào, đứng dậy định cản lại, bị nam tử vung tay hất ra, nhìn cũng chẳng thèm nhìn, ung dung tiến thẳng về phía trước.

Quần áo của vị công tử này tuy không mấy hoa lệ, nhưng khí thế hiển lộ rõ ràng trên khuôn mặt, bọn hộ viện mỗi ngày trông thấy rất nhiều khách nhân ra vào nơi đây, bản lĩnh nhìn người cũng được vài phần, lại thấy bộ dáng vị công tử có vẻ quen thuộc, tuy nhất thời không nhớ ra mình đã gặp ở đâu, nhưng cũng không dám tiếp tục ngăn cản, chỉ leo đèo theo phía sau cười giả lả: “Vị công tử này, ngài xem, bây giờ hãy còn sớm, các cô nương vẫn đang nghỉ ngơi. Nếu có cô nương nào hân hạnh được lọt vào mắt xanh của ngài, xin nói với tiểu nhân, tiểu nhân sẽ giúp ngài chuyển lời...”

Chưa kịp nói hết câu, vị công tử đã bước nhanh đi xuyên qua dãy hành lang dài, vào tới nội đường, hộ viện còn định nói thêm, đã bị Thanh Đồng đẩy ra, thấy cho vài mẩu bạc vụn, cười mỉa nói: “Cút xa ra một chút, đừng làm bẩn mắt công tử nhà ta!”

Lực tay Thanh Đồng khá mạnh, bạc chọi vào người có hơi đau, bọn hộ viện lập tức nổi giận, vung nắm tay lên, nhưng khi nhìn rõ búi tóc của tên tiểu đồng trước mặt mình, lại cố nhịn xuống. Quần áo Thanh Đồng tuy không hoa quý, nhưng trên hai búi tóc lại đính minh châu, chưa kể vòng ngọc đeo trên cổ tay lại là hàng thượng phẩm. Một tên tiểu tùy tùng mà còn như thế, chủ nhân bọn họ lại càng không thể đắc tội được. Tên hộ viện cầm đầu không dám lỗ mãng, chỉ cười nhẹ rồi lui qua một bên, ra hiệu cho đồng bạn, bảo hẩn nhanh đi thông báo ma ma.

Thanh Đồng chạy vài bước đuổi theo chủ tử, lại dừng lại, quay đầu hỏi hộ viện: “Đào Nhiên đang chơi bởi ở nơi nào?”

“Phía sau Tế Vũ đình.” Hộ viện trả lời theo bản năng, sau đó đột nhiên chợt hiểu ra: “Té ra các ngài đến tìm Đào công tử.”

Thanh Đồng khinh bỉ nhìn hộ viện, hừ giọng khinh thường: “Nhà chúng ta chỉ có một vị công tử thôi!”

Nói xong, phất tay áo, chạy đuổi theo chủ tử của cậu. Nhìn bóng lưng cậu, hộ viện vỗ mạnh vào trán, la lên: “Ta nhớ ra rồi, vị kia là đại công tử Đào Yến của Đào gia, gia tộc nổi tiếng về tơ lụa và thêu thùa.”

Trong lúc bọn hộ viện còn đang bàn tán thì Đào Yến đã đặt chân vào Tế Vũ đình. Giờ này vốn là thời gian nằm trên giường ngủ trưa, nhưng Đào Yến mới vừa bước vào đã nghe tiếng đùa giỡn từ lâu các đối diện truyền đến, âm thanh dần sáo say ngọt triền miên, chen lẫn tiếng cười duyên của nữ nhân, âm sắc lả lướt, đến khi nghe thấy giọng nói của tên nào đó vô cùng quen thuộc, sắc mặt Đào Yến lại càng âm trầm, đi tới, phất tay đẩy cửa ra.

Mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi chàng. Căn phòng rất rộng rãi, đối diện cửa lớn là một chiếc trường kỷ trông có vẻ hoa lệ, hai nữ tử ngồi tựa vào trường kỷ đàn một khúc nhạc ca phương, có vài nàng chỉ mặc áo lót cười giỡn, vừa chạy vừa tránh giữa phòng, một tên nam tử mặc áo đen đuổi bắt sau lưng các nàng. Trong lúc đùa giỡn, quần áo nam tử có hơi xốc xếch, mặt nam tử buộc một chiếc khăn mỏng bịt đôi mắt lại, cộng thêm say rượu, nên bước chân lảo đảo, đôi lúc miễn cưỡng nắm được vạt áo của nàng nào đó, nhưng lại lập tức bị giật ra ngay. Vài vò rượu đặt ngổn ngang trên mặt đất thỉnh thoảng bị hấn đạp ngã đổ, phát ra tiếng lán lục cục.

Những kẻ ở trong phòng đang say sưa nói cười huyên náo, chợt phát hiện có một vị khách xông thẳng vào, thoáng chốc tiếng ca điệu múa đều dừng lại, họ không hẹn mà cùng lúc chuyển ánh mắt về hướng Đào Yến. Ngay khi nhìn thấy gương mặt tuần tú của vị công tử trẻ tuổi, đôi mắt những nữ tử bất giác lộ phong tình. Nữ tử đứng gần phía trước nhất gác lại việc cười giỡn đuổi bắt cùng khách nhân, sửa váy áo xộc xệch cho ngay ngắn chỉnh tề, nhẹ nhàng bước nhanh đến trước mặt Đào Yến, khoe miệng điểm nụ cười, chưa kịp hỏi, ánh mắt sắc bén đã quét đến, khiến trong lòng nàng bất giác dấy lên nỗi khiếp sợ, không dám làm càn, lạng lẽ lui sang một bên.

Tiếng đàn hát đột ngột dừng lại, nam tử bịt mắt không biết chuyện gì đã xảy ra, giơ tay ra phía trước quơ quơ lại mò mẫm một hồi, vẫn không chạm trúng người nào, ngạc nhiên hỏi: “Sao lại dừng cả rồi?”

Mọi người nhìn về phía vị công tử sắc mặt âm trầm đang đứng ngay cửa, do không đoán được thân phận của chàng nên cũng không dám lên tiếng. Vị nam tử bịt mắt không nghe thấy tiếng trả lời, cười nói: “Ồ, ta biết rồi, các nàng thật là xấu, có phải muốn gia bị phạt rượu, cho nên đều cố ý trốn cả không?”

Hấn loạn choạng bước về phía trước vài bước, đụng trúng người Đào Yến, vội vàng chụp lấy, cười hì hì nói: “Bắt được một người rồi, để ta đoán xem đây là ai? Đoán không trúng, không cần các nàng nói, gia tự phạt một chén. Thiên Thiên? Tiểu Uyển? Hay Tiểu Khanh đây?”

Vừa nói, hấn vừa nắm lấy vạt áo trước của Đào Yến, ngón tay nhẹ nhàng vờ vờ, nghi hoặc: “Loại vải này là do Phúc Thụy Tường tại kinh thành làm ra, đường thêu ngay mép vải thủ pháp lại giống cách thêu của Mộ gia, bộ quần áo này chắc không rẻ à nha...”

Càng lần mò càng cảm thấy kỳ quái, đang định mò lên trên, Đào Yến nhin không nổi nữa đưa tay đẩy hấn, lạnh nhạt nói: “Còn nhận ra được chất liệu vải vóc và cách thêu, xem ra ngươi cũng không uống mang họ Đào!”

Nghe giọng nói khác lạ, nam tử vội vàng kéo miếng vải bịt mắt xuống, sau khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình, hấn mỉm cười, giơ tay ném miếng vải đen sang bên, tiến tới thân thiết quàng tay qua vai Đào Yến, nhìn chàng từ trên xuống dưới, như đang xác định mình không nhìn lầm người, cười hì hì nói: “Đại ca? Là đại ca thật sao? Đại ca cũng đến đây chơi bởi thử à? Đệ đã nói từ sớm với đại ca chỗ này không tệ rồi mà. Đại ca thích cô nào, đệ giúp đại ca chọn... Các cô nương nơi này đều tốt nhất thành Tô Châu đó nha...”

Chưa kịp nói hết câu, Đào Yến đã hất tay hấn ra. Thấy đệ đệ mình quần áo không nghiêm chỉnh, người nồng nặc mùi rượu, đôi mày chàng càng nhíu chặt thêm: “Đào Nhiên, theo ta về nhà.”

Đào Nhiên uống rượu cả đêm, chân bủn rủn, vừa bị đẩy nhẹ đã lảo đảo lui về phía sau vài bước, thiếu chút

nữa té ngã, may có nữ tử đứng bên cạnh đỡ lấy hắn, hắn mới đứng lên được. Đào Nhiên quay đầu nhìn ra bên ngoài, thuận miệng nói: “Trời còn chưa tối mà, giờ về nhà hãy còn sớm quá, đằng nào đại ca cũng tới đây rồi, chi bằng cùng vào đây vui vẻ một hồi, ca xem các cô nương ở đây ân cần đến dường nào...”

Hắn vừa nói, đôi mắt phượng vừa khẽ đưa tình, nhìn sang vị nữ tử đang dìu hắn, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười ôn nhu vô hạn. Nữ tử dù nhuốm phong trần đã lâu, nhưng vẫn bị ánh nhìn của hắn khiến cho đôi má ửng hồng, càng thân mật tựa vào người hắn, chỉ mong mình có thể lọt vào mắt xanh của nhị công tử Đào gia, cho dù làm lẽ cũng được.

Đáng tiếc ánh mắt của Đào Nhiên nhanh chóng chuyển sang hướng khác, nàng thất vọng nhận ra nam nhân không chỉ mỉm cười với nàng, mà còn mỉm cười với tất cả những nữ tử khác. Vị công tử ôn nhu thân thiện này đối với ai cũng đều tốt cả, lòng tốt đó xuất phát từ bản năng khi nhìn thấy những vật xinh đẹp, chỉ cần quay đầu đi là sẽ quên ngay, bởi vì thứ không bao giờ thiếu ở chốn này chính là mỹ nhân.

Sắc mặt Đào Yến càng lúc càng tối sầm, thấp giọng quát: “Theo ta về nhà!”

Đào Nhiên không xem sự bực bội chất chứa trong đôi mắt vị huynh trưởng của mình ra gì, chỉ hừ một tiếng, khinh thường hỏi: “Dựa vào có gì?”

Nói xong, không đợi Đào Yến trả lời, đã xoay người nói với vị nữ tử đánh đàn ngồi trên trường kỷ: “Đàn lên đi chứ, gia còn chưa chơi đủ kia mà, các nàng mau chỉnh đốn lại tinh thần, ai đàn hay nhất, xong gia sẽ thưởng.”

Thấy Đào Nhiên hoàn toàn không xem mình ra gì, Đào Yến giận đến độ nắm tay siết chặt. Thanh Đồng đứng phía sau chủ tử, nhìn thấy toàn bộ chuyện xảy ra từ nãy tới giờ, nắm tay lại càng siết chặt hơn, tức giận nói: “Công tử, chúng ta không cần phải quan tâm, loại người không ra gì thế này cứ mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm hay hơn!”

Đào Yến để ngoài tai câu nói của Thanh Đồng, đột nhiên bước nhanh về phía trước, nắm lấy cánh tay Đào Nhiên, kéo hắn đến trước mặt mình, dấm thẳng tới. Đào Nhiên không ngờ Đào Yến lại động thủ nên không đề phòng kịp, má trái đã trúng một đấm thật mạnh, hắn loạng choạng lui về phía sau trong tiếng hô sửng sốt của mọi người. Đào Yến còn định đấm thêm lần nữa, thì một mùi hương nồng đến mức sặc sụa bỗng từ phía sau bay đến. Ma ma nghe được tin tức vội vã chạy tới, vác tấm thân mập mạp của mình chen vào giữa hai huynh đệ, cười nói: “Tôi còn tưởng là ai, thì ra là đại công tử của Đào gia đến đây ủng hộ. Huynh đệ ruột thịt với nhau mà, có gì từ từ thương lượng. Đào công tử, ngài thích cô nương như thế nào? Ma ma tôi sẽ lập tức tìm giúp ngài...”

Đào Yến bỏ ngoài tai những lời lải nhải của ma ma, đẩy mụ ta ra, nói với Đào Nhiên: “Người tự giác theo ta về, hay là để ta cắt đứt hai chân lười về?”

Đào Nhiên xoa xoa khóe miệng đỏ tấy, trên mặt vẫn mang theo nụ cười lười biếng như cũ, nhưng lại đứng thẳng dậy, tùy tiện hỏi: “Đã lâu không so tài cùng đại ca, bây giờ đại ca muốn so thử sao?”

Đào gia kinh doanh tơ lụa, cửa hiệu có ở khắp nơi, Đào Yến từ bé đã theo phụ thân vào nam ra bắc. Đào phụ sợ con trai bị bắt nạt, từ khi bọn họ còn nhỏ đã mời võ sư dạy một ít công phu hộ thân, nên huynh đệ hai người đều biết vài bộ quyền cước. Bất quá, so với kẻ ngày ngày đắm chìm trong chốn hương hoa điệu ngọt như Đào Nhiên, kẻ làm huynh trưởng như Đào Yến luyện võ cần mẫn hơn. Chàng không sợ lời thách thức của đệ đệ, nhưng tuyệt đối sẽ không động thủ với hắn ngay tại thanh lâu, để người ngoài nhìn vào đàm tiếu. Nhưng không đợi chàng lên tiếng, ma ma do bị chàng đẩy ra đã tỏ vẻ không vui rồi.

Nên biết trước giờ Đào Nhiên không hề câu nệ chuyện tiền bạc, chỉ cần lấy lòng hắn, khiến hắn vui vẻ, thưởng vài trăm lượng cũng là chuyện thường. Một thân tài như vậy, mụ ta làm sao để chạy mất cho được chứ? Không quan tâm đến sự căm tức của Đào Yến, mụ lắc hông ông ẹo tiến tới gần, cười lạnh nói: “Phải nói thế nào đây nhỉ? Trên đời này tôi chỉ mới nghe chuyện vợ già đến kỹ viện bắt ghen, chưa hề nghe chuyện ca ca đến đây tóm cổ đệ đệ. Đào đại công tử, tôi nói ngài có quần đệ đệ thì cũng nên rộng lượng một chút, úi...”

Là do Thanh Đồng đứng bên cạnh nghe mụ ta xúc phạm đến công tử mình, thấy mụ ta lắc hông đi tới, mới cố ý giơ chân ra. Ma ma đang nói say sưa, không phát hiện cậu đang giơ chân ra ngoài, bị vướng chân cậu

vấp ngã, vì vậy cả thân hình mập mạp phi tới trước, mọi người chỉ kịp nghe một tiếng “rầm”, mụ ta đã nằm sóng soài ngay giữa đại sảnh, lớn tiếng kêu rên.

Ma ma té rất thảm hại, các cô nương muốn cười nhưng lại không dám, đều bước tới đỡ mụ ta dậy. Đào Yến không quan tâm cục diện chung quanh đang hỗn loạn, chuyển tầm mắt về hướng Đào Nhiên, nói: “Phụ thân đã từ kinh thành trở về rồi.”

Đào Nhiên biến sắc, sự lười nhác buông thả trên khuôn mặt giảm đi vài phần. Đào Yến lại nói: “Phụ thân biết ngươi ăn chơi cả đêm vẫn chưa chịu về, rất tức giận. Ngươi muốn đích thân lão gia tử đến đây thỉnh mới chịu về à?”

Đào Nhiên nhìn đại ca không chớp mắt, một lúc sau bỗng nhiên mỉm cười, nhìn lướt qua khung cảnh ngoài cửa sổ, rút thanh ngọc dịch từ bên hông ra, nhẹ nhàng đánh đánh vào lòng bàn tay vài cái, tùy tiện nói: “Thời gian không còn sớm, chim mỗi thì nhớ rừng, cũng cần phải trở về rồi.”

“Công tử! Đào công tử!”

Vừa nghe Đào Nhiên phải đi, ma ma bắt chập mặt mũi la hoảng lên, vội vã xoa hông chạy tới. Đào Nhiên nhìn về mặt và bộ dáng xót ruột vì tiếc tiền của mụ ta, khúc khích cười, nói: “Tiền nếu đã trả rồi, làm gì còn có chuyện đòi lại? Phần đêm nay xem như ta hiếu kính ma ma, lần sau ta đến, nhớ chuẩn bị sẵn vài vò rượu ngon lâu năm cho ta là được.”

“Hắn rồi, hắn rồi.”

Nghe tiền không bị đòi lại, ma ma hớn hờ ra mặt. Đào gia mặc dù không phải là phủ giàu có nhất Tô Châu, nhưng ít nhiều cũng có chút địa vị, nhất là nhị công tử Đào Nhiên trời sinh bản tính phong lưu, giao thiệp rộng rãi với hào kiệt khắp nơi, trong chốn chơi bởi gió trăng cũng là kẻ có tiếng tăm, một thần tài như vậy mụ ta không thể đắc tội được. Vì vậy, mặc dù không thích sự độc đoán của Đào Yến, nhưng vẫn trịnh trọng vái chào bọn họ, tiễn đến tận ngoài cổng, lại phân phó hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, đưa bọn họ về phủ.

“Không cần, Đào gia chúng ta gia thế trong sạch, không dùng loại xe này được đâu.”

Thanh Đồng tuổi tuy nhỏ, nhưng xử sự lanh lợi, thấy chủ tử muốn về nhà, cậu đã chạy ra ngoài kêu xe ngựa từ lúc nãy rồi. Nói với ma ma bằng chất giọng mai mỉa khinh thường xong, cậu mời Đào Yến lên xe trước, sau đó mới leo lên sau. Đào Nhiên chệnh choáng say, nghiêng nghiêng ngã ngã leo lên xe ngựa. Xe không lớn, ba người ngồi vào, có vẻ hơi chật chội. Đào Nhiên tùy tiện nhích đến gần khung cửa, nói: “Đi thôi.”

Chỉ là một động tác rất đơn giản, nhưng do Đào Nhiên làm, lại mang theo vài phần tùy tiện biếng nhác. Thanh Đồng trông thấy, miệng nguyền lên. Trong mắt cậu, Đào Nhiên là một tên công tử lêu lổng chỉ biết ăn uống, chơi bời, đánh bạc, động tác cho dù đẹp, thì cũng chỉ là phường gối thêu hoa, chả được tích sự gì, hơn nữa đứng không ra đứng, ngồi chẳng ra ngồi, cái loại lêu lổng này nếu không mang họ Đào, lại thêm số mạng mau mắn có một ca ca giúp lo liệu công việc làm ăn buôn bán, thì e rằng hắn muốn ăn cơm cũng không tìm được chỗ mà ăn.

Mã phu quát roi, vừa định đánh xe, một cô nha hoàn mặc áo hồng đột nhiên từ hoa phường vội vã chạy ra, trên tay ôm một chú mèo nhỏ, lên tiếng gọi bọn họ, hỏi: “Đào công tử, phải làm gì với nó bây giờ?”

“Ồ, ta quên mất nó.”

Đào Nhiên dùng ngọc dịch gõ nhẹ lên trán. Chú mèo con này hắn mới nhặt được ngày hôm qua, trong một con hẻm, là một chú mèo mới sinh chưa được bao lâu, bị mấy đứa trẻ đánh vào chân gây thương tích, nằm sấp trên đất chờ chết. Hắn thấy tội nghiệp, nên mới bôi thuốc cho nó, giao cho cô tiểu nha hoàn chăm sóc, ai ngờ chơi bởi cả đêm, đã quên khuấy việc này. Mới rồi mất một ngày, mà chú mèo con đã hoạt bát hẳn lên, nhìn thấy hắn, ngo ngoáy muốn tới gần. Đào Nhiên không muốn nhận lại nó, thuận miệng nói với nha hoàn: “Người nuôi nó đi, coi như bầu bạn.”

Nha hoàn nhìn ma ma còn đứng ngay cửa, mặt lộ vẻ khó xử. Đào Nhiên hiểu được nỗi lòng của cô. Tại một nơi như thế này, không làm việc là không có cơm ăn, người còn như thế, huống chi một con mèo? Xem ra phiền toái do mình gây ra, đích thân mình phải đi giải quyết. Nghĩ vậy, Đào Nhiên nhận lấy chú mèo con từ tay cô nha hoàn. Chân bị thương của chú mèo đã được khăn tay băng lại. Chú mèo đứng trên lòng bàn tay hắn, rướn về phía hắn kêu meo meo.

Đào Nhiên bồng mím cười, đặt chú mèo con vào trong xe ngựa, cười nói: “Ta đây đã làm người tốt thì làm cho trót, thu nhận người thôi.”

Xe ngựa bắt đầu chạy. Thanh Đồng do tính tình vẫn còn trẻ con, thấy con vật nhỏ lông xù thì nhìn không rời mắt. Đào Nhiên thấy vậy, bèn nói: “Nếu thích, tặng cho người.”

Thanh Đồng liếc mắt khinh thường nhìn hần, nguýt môi, hừ nói: “Ngài muốn làm người tốt, thì tại sao lại bắt tôi nuôi chứ?”

“Vậy quăng đi thôi, dù sao ta cũng lười chăm sóc mấy con vật nhỏ nhít này.”

Đào Nhiên nhéo cổ chú mèo con muốn quăng ra ngoài, Thanh Đồng hoảng sợ nhảy dựng lên. Nóc xe thì thấp, cậu vội vã đứng bật dậy nên bị đụng ngay vào đầu. Bất chấp đau đớn, cậu vội vàng giật lấy chú mèo con từ tay Đào Nhiên, la lên: “Nó là do người cứu, sao lại quăng nó đi như thế chứ? Lòng dạ người sao gỗ đá quá vậy?”

“Thanh Đồng!” Đào Yến quát.

Bị chủ tử trách mắng, Thanh Đồng không dám nói thêm, ôm mèo con rụt vào một góc xe ngựa. Đào Nhiên chỉ lơ đãng, tựa vào khung cửa, chậm rãi nói: “Vết thương trên đùi nó đã được bôi thuốc, đừng để dính nước, tìm vài con cá khô nhỏ đút cho nó ăn, tốt nhất nghiền nát trước khi đút. Thêm nữa, nó sợ lửa, sợ sấm, sợ tối, sợ chó.”

Thanh Đồng ôm mèo con, thích thú khều khều lỗ tai nó, nghe Đào Nhiên nói, tò mò hỏi: “Làm sao thiếu gia biết?”

“Nó nói đó.”

“Vậy nó không sợ thứ gì?”

“Chuyện này nó vẫn chưa nói.”

Thanh Đồng bĩu môi, quay đầu, vẻ mặt không tin.

Đào Nhiên cũng không hy vọng cậu tin, cười cười, nghiêng người tựa vào cửa, nhắm mắt dưỡng thần. Trong không gian yên tĩnh, Đào Yến đột nhiên lên tiếng: “Phụ thân lần này trở về, nói rằng đợi đến kỳ thi mùa xuân, tài tử các nơi tụ tập về kinh thành, hội khảo năm nay nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt.”

Gió lướt nhẹ, xuyên qua những chạc cây trồng hai bên con đường cổ, làm rung rinh cành lá. Những cánh đào phiêu lãng theo làn gió lững lờ rơi xuống, có vài cánh phất qua gương mặt Đào Nhiên, cánh hoa nhỏ bé tạo ra một bóng mờ lên giữa đầu mày hần, nhưng thoáng chốc lại bị cơn gió cuốn đi xa.

Khi họ về đến nhà, mặt trời đã ngả về tây, Đào Nhiên theo đại ca đi thẳng vào đại sảnh. Đào gia đương gia chủ nhân – Đào Thiên Sơn – đã đợi ở đại sảnh lâu đến độ mắt cả kiên nhẫn, chấp tay ra sau lưng đi qua đi lại hết mấy vòng sảnh đường. Đào phu nhân đứng bên cạnh khuyên giải, thấy hai con vào tới, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho bọn họ, ý bảo lão gia bây giờ tâm trạng không tốt, bọn họ nên cẩn thận khi đáp lời.

Đào Yến thỉnh an phụ thân, Đào Nhiên cũng quỳ xuống theo. Đào Thiên Sơn quay đầu, tùy tiện phất phất tay. Đào Nhiên vừa định đứng dậy, Đào Thiên Sơn đã trừng mắt nhìn hần, quát: “Ai cho người đứng dậy?”

Đào Nhiên duy trì tư thế đứng dậy nửa chừng đối mặt phụ thân trong chốc lát, sau khi xác định phụ thân không phải nói đùa, mới miễn cưỡng quỳ xuống lại, mím cười hỏi: “Phụ thân, người lần này đến kinh thành, có phải công việc buôn bán không được thuận lợi không? Sao lại tức giận đến vậy?”

“Ta sống đến từng tuổi này, hiện tại gia tài tuy không vạn quán, nhưng cũng thuận gió thuận dòng, có ai dám gây sự với ta chứ? Ngoại trừ tên tiểu súc sinh nhà người!” Đào Thiên Sơn tức giận dưng dưng đi tới, chỉ thẳng vào mũi Đào Nhiên quát: “Người càng ngày càng không ra gì! Ta đi một tháng, người đến những chỗ trăng hoa ăn chơi một tháng. Đại ca của người mỗi ngày cực khổ kiếm tiền, người không giúp thì thôi, lại còn đi chà đạp công sức của nó!”

“Sửa lại một chút, là nửa tháng.” Đào Nhiên chỉnh lại vạt áo có chút xốc xếch của mình, tỉnh bơ giải thích: “Phụ thân cũng biết con có nhiều bằng hữu, đây là xã giao, trong thương trường buôn bán làm ăn, nếu không hiểu rõ về nghề nghiệp, làm sao có thể làm ăn lớn được?”

Đào Thiên Sơn bị bộ dáng tùy tiện tự đắc của hắn khiến cho tức giận đến xanh mặt, quát: “Nửa tháng còn lại ngươi chơi bởi ở tiểu quan quán, ngươi đem công việc làm ăn đến đó làm cái gì?”

Thấy Đào Thiên Sơn sắc mặt càng lúc càng khó coi, Đào phu nhân cuống quýt giơ tay vẫy vẫy với con mình, ra hiệu cho hắn dừng cãi lại. Đào Nhiên giả bộ không nhìn thấy, hơi men bốc lên, đôi mắt phượng khê nheo lại, lộ ra vẻ lừ đừ lười biếng khi đã say túy lúy, thuận miệng nói: “Chuyện làm ăn, nếu không đi làm sao hiểu rõ chứ?”

“Ngươi! Ngươi...”

Đào Thiên Sơn tức giận đến độ nói không nên lời, tiến tới trước giơ chân đá ra. Ông thời trẻ cũng luyện qua quyền cước, mặc dù tuổi đã hơn năm mươi, nhưng do cơ thể vạm vỡ, nên khí lực khá lớn, đá Đào Nhiên văng ra thật xa, vậy mà vẫn không ngời giận, muốn xông tới đá cho cước thứ hai. Đào Yến thấy vậy vội bước lên phía trước một bước, vừa lúc đứng giữa hai người bọn họ, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, xin bớt giận.”

Đào phu nhân cũng vội vàng kéo Đào Thiên Sơn lại, cầu xin: “Nhiên nhi còn nhỏ, lão gia giận con cái làm gì?”

“Nó còn nhỏ? Yến nhi bằng tuổi nó đã sắp xếp công việc đâu ra đó cả rồi!”

Đào Thiên Sơn bị vợ cản lại không cách nào ra tay được, tức giận rống lớn ra phía ngoài: “Người đâu? Kéo thằng tiểu súc sinh này ra ngoài, đánh nó mười hèo cho ta!”

Đào Nhiên bị ăn đòn như cơm bữa, gần như cứ mỗi lần Đào lão gia ra ngoài làm ăn, trở về là hắn lại bị giáo huấn một lần. Chúng gia đình đã sớm quen với việc đó, mọi người hành động rất thuần thục nhịp nhàng, chạy đến kéo Đào Nhiên qua phòng kế bên, bên trong có một cái kiềng bằng ván gỗ, mỗi lần Đào Nhiên bị đánh xong, mọi người lại trực tiếp khiêng cái kiềng đưa hắn về phòng.

Đào Nhiên cũng đã quen với loại gia pháp này rồi, bị đặt nằm lên tấm ván gỗ, lười biếng ngáp một cái, nói: “Phối hợp với nhau nha, xong việc ta mời mọi người uống trà.”

Bốn tên gia đình liếc nhau, một tên trong số đó nhỏ giọng nói: “VẬY thiếu gia ngài cũng phải phối hợp một chút, la khóc vài tiếng, nếu không xong việc bọn tôi khó ăn nói với lão gia.”

Đào Nhiên gật đầu, ý bảo mình biết rồi, vì vậy hai người dè chân tay hắn lại, hai người còn lại giơ côn lên đánh xuống.

Tiếng bôm bốp bôm bốp từ vách bên kia truyền qua, nhưng không nghe thấy nửa tiếng kêu rên, Đào Thiên Sơn càng nghe càng nghi hoặc, định đi qua, Đào phu nhân vội vàng cản ông lại, nói: “Lão gia, ông mới vừa về, đi đường mệt nhọc, đừng vì chuyện nhỏ nhặt mà nổi giận...”

“Ta mới vừa về?” Đào Thiên Sơn chỉ vào mũi mình, lớn tiếng nói: “Ta đã về từ tối hôm qua rồi, sớm hơn thằng tiểu tử này cả ngày!”

“Vậy cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe, ông cũng lớn tuổi rồi, đừng chấp nhặt như trẻ con thế.”

“Ta không biết chấp nhặt, ta chỉ biết đánh người!”

Đào Thiên Sơn nói xong, xắn tay áo nổi giận ùng ùng đi qua phòng bên cạnh. Những gia đình đang làm bộ làm tịch trong phòng đều bị đuổi ra. Cửa cái vừa đóng lại, một tiếng “bốp” thật lớn vang lên ngay sau đó, tiếng kêu đau thấu trời dậy đất từ trong phòng nhanh chóng vang ra ngoài.

Đào phu nhân lòng thương con trẻ, đuổi theo đến tận cửa, lại bị cản ở ngoài. Đào Yến kéo mẫu thân lại, lạnh nhạt nói: “Mẫu thân, phụ thân đang tức giận, người bây giờ vào khuyên, chỉ khiến đổ thêm dầu vào lửa, dù gì cũng chỉ đánh vài gậy mà thôi, nhị đệ cũng luyện qua công phu, ăn vài gậy không gây tổn hại gì cho nhị đệ đâu.”

“Nhưng...”

Đào phu nhân biết Đào Yến nói đúng, nhưng nghe tiếng kêu thảm thiết của Đào Nhiên, tiếng sau lớn hơn tiếng trước, trong lòng bà vẫn vừa quýnh vừa tức, chỉ còn cách oán giận mấy gia đình: “Đánh người thì phải kêu rên lên vài tiếng, bảo các người diễn trò, các người cũng nên làm giống một chút đi chứ!”

“Không phải chúng con không diễn, mà là do thiếu gia nói mệt quá, nên lười mở miệng rên la.”

Đào Yến nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, phát tay áo bỏ đi. Đối với tên đệ đệ không ra gì này, chàng đã sớm từ hận hấn do không chịu nghiêm chỉnh dàng hoàng chuyển sang buông trôi bỏ mặc. Lần này nếu không phải do mẫu thân nhờ vả, chàng tuyệt đối sẽ không hạ thấp thân phận đến thanh lâu tìm người. Nhớ lại cái nơi ô yên chướng khí đó, chàng lại cảm thấy khó chịu, dứt khoát mắt không thấy cho yên, xoay người quay về thư phòng mình.

Tiếc là chàng muốn thanh tỉnh, nhưng Đào mẫu lại không muốn buông tha. Ngồi trong thư phòng chưa được bao lâu, Đào phu nhân đã dẫn theo thiếp thân nha hoàn của mình đuổi theo, vừa vào cửa liền một mực ngồi bên cạnh nhắc mãi chuyện của Đào Nhiên, quanh đi quẩn lại cũng đều là chuyện huyết nhục tình thâm, thủ túc tình thâm... Thanh Đồng ngồi trong góc phòng chơi với chú mèo con, vội vàng bịt tai chú mèo con lại, để lỡ tai nó không bị chai.

Đào Yến ban đầu còn có thể ẩn nhẫn, đến cuối cùng chàng thật sự không nhẫn nhịn được nữa, đặt quyển sách trên tay xuống, nói: “Nhị đệ tính tình không đứng đắn dàng hoàng, cả ngày đắm chìm trong chuyện gió trăng, sớm muộn cũng xảy ra chuyện, phụ thân quản giáo hấn cũng là vì muốn tốt cho hấn thôi.”

“Nhưng cũng không thể đánh nó như đánh cừu nhân vậy được, phụ thân con cũng từng luyện võ, ra tay không phân nặng nhẹ đâu.” Đào phu nhân nói trong tâm trạng rất lo lắng, xong lại nói tiếp với Đào Yến, “Con đi khuyên vài câu, lão gia tử chỉ nghe lời con thôi.”

“Nhị thiếu gia cũng luyện qua công phu, lại luyện không tệ đó chứ.”

Thanh Đồng ngồi trong góc phòng nhỏ giọng lầu bầu, bị Đào Yến liếc ngang, lập tức cúi đầu không nói nữa. Thế nhưng lời này lại chính là điều Đào Yến đang nghĩ, chàng không tán đồng với cách nghĩ của Đào phu nhân, nói: “Phụ thân đánh mệt rồi tự khắc sẽ dừng tay lại thôi, mẫu thân mỗi lần đều lo lắng, nhưng chẳng phải lần nào nhị đệ bị đánh xong, được vài ngày lại vui vẻ nhảy ra ngoài ăn chơi lêu lổng đó sao?”

“Nhưng bình thường không đánh lâu đến vậy, trước kia Nhiên nhi cũng không kêu la thảm thiết đến vậy.” Đào phu nhân cảm râm xong, thấy Đào Yến vẫn hoàn toàn không quan tâm, lại cầm sách lên đọc, rốt cục nhẫn không được, tung ra tuyệt chiêu sát thủ, nói: “Lúc sinh Nhiên nhi sức khỏe ta đã không tốt, thiếu chút nữa mất mạng, nên khi còn bé ta có nuông chiều nó một chút, nó dù hư đốn thế nào cũng là đệ đệ ruột thịt của con. Nó mặc dù cả ngày chơi bời chèn chèn, nhưng cũng chẳng tốn tiền bạc của gia đình là bao, con sợ tương lai phải tranh gia sản với đệ đệ, không dung thứ cho nó được hay sao?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng Đào mẫu có chút nghẹn ngào, lấy tay lau lau khóe mắt. Đào Yến là hiếu tử, thấy mẫu thân khổ sở, cũng không dám tiếp tục ngồi yên không màng đến, vội vàng đứng lên, bắt đắc dĩ nói: “Mẫu thân, người lại nói đi đâu nữa vậy? Con làm sao dám nghĩ thế! Người đừng quá lo lắng, con đi xin phụ thân tha thứ cho đệ đệ.”

Chàng nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài ngay. Đợi Thanh Đồng chạy theo Đào Yến ra khỏi phòng, Đào phu nhân mới từ từ cười thu khăn tay lại, đi đến trước bàn sách, nhìn quyển thi thư Đào Yến vừa xem lúc nãy, thở dài, nói: “Rõ ràng đều là con ruột do ta sinh ra, nhưng sao tính tình lại khác biệt nhiều đến vậy chứ? Yến nhi từ nhỏ đã bảo thủ nghiêm cẩn, Nhiên nhi lại bướng bỉnh bất trị.”

Tiểu nha hoàn đứng phía sau Đào phu nhân tròn xoe đôi mắt, nói: “Có lẽ nhị thiếu gia giống lão gia chăng?”

“Giống chỗ nào?” Đào phu nhân nguyền nằng, “Lão gia người lúc còn trẻ tướng mạo tuấn tú, phong thái lịch thiệp, cho tới bây giờ chẳng biết trêu hoa ghẹo nguyệt là gì, quanh năm bận bịu chuyện làm ăn khắp nơi, nhiều nữ nhân muốn bám lấy ông ấy, ông ấy cũng chẳng buồn nhìn lấy một lần. Thành thân được mấy năm ta vẫn không sinh nở gì được, khuyên ông ấy nạp phòng nhì, còn bị ông ấy chửi kia kia.”

Đào phu nhân vừa oán giận vừa nói, nhưng trên mặt lại tràn đầy ý cười. Tiểu nha hoàn lạnh trí, lập tức vỗ tay cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, bây giờ nam nhân nào có được chút tiền là nạp phòng ba phòng bốn, người như lão gia chúng ta khắp thiên hạ có được mấy ai.”

“Đúng vậy, nếu Nhiên nhi có được một nửa sự nghiêm chỉnh như phụ thân nó thời trẻ, ta cũng không đến mức đau đầu vậy rồi.” Đào phu nhân nói xong, lại than thở: “Nhiên nhi mặc dù ngang bướng, nhưng tâm địa lại rất tốt, thấy mấy con vật nhỏ bị thương, nó đều mang về chữa trị, mỗi lần ra ngoài, đều nhớ mua vài món trang sức tặng ta. Con người không ai thập toàn thập mỹ cả, Yến nhi mặc dù cũng hiếu thuận, nhưng lại không tỉ mỉ được như Nhiên nhi.”

Lần này tiểu nha hoàn tuy không nói, nhưng trong lòng lại không cho là đúng. Nhị thiếu gia lần nào cũng mang chim chóc thú vật bị thương về nhà trị thương, nhưng chữa xong lại bỏ mặc chúng, làm hại hạ nhân bọn họ cả ngày phải chạy theo chăm sóc. Hẳn mỗi lần ra ngoài đều nhớ tặng trang sức quý giá cho phu nhân, nhưng số ngân lượng mà phu nhân cho hẳn không biết còn cao hơn giá trị mấy món trang sức ấy gấp bao nhiêu lần. Dù sao, đối với một vị mẫu thân mà nói, con của mình vẫn là tốt nhất, nên dù nhị thiếu gia có phóng dăng thế nào, bà ấy cũng vẫn sẽ nghĩ tốt mà thôi.

Đào phu nhân không nhìn thấy cô nha hoàn len lén bĩu môi, tự nhủ với bản thân mình xong, lại nhớ tới chuyện phong lưu của con trẻ, nhin không được, thở dài nói: “Thật hy vọng tương lai có người quản chế được nó, để nó không tiếp tục làm những chuyện xằng bậy thế này nữa.”

Đào Yến bước nhanh đi đến trước viện, Thanh Đồng ôm mèo con theo sát phía sau, nói: “Công tử đi nhanh như vậy làm gì? Nhị thiếu gia cả ngày chìm đắm tại một nơi như thế, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng là do bị tửu sắc bào mòn thân thể, đánh vài gậy cũng không đáng ngại lắm đâu.”

Đến gần sương phòng, Đào Yến nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên trong vọng ra, mày chàng nhíu lại, trông Thanh Đồng, nói: “Nhớ cho rõ, nhị thiếu gia là chủ tử của người, nếu người còn tiếp tục không tuân thủ quy củ, sau này đừng đi theo ta nữa!”

Thanh Đồng không dám tiếp tục làm càn, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước. Cậu đi theo Đào Yến cũng được mấy năm, bên ngoài là chủ phó, thật ra tình như thủ túc. Đào Yến luôn đối xử với cậu như đệ đệ, rất ít khi nghiêm khắc trách mắng cậu, hôm nay tại Đào Nhiên mà liên tục bị mắng hai lần, trông mặt cậu ửng đỏ, mím môi ngoảnh đầu quay sang hướng khác, không nói gì nữa.

Đào Yến đi tới trước cửa, nghe bên trong tiếng đánh, tiếng kêu đau vẫn không ngừng đan xen nhau vang ra tận ngoài, chàng nhẹ nhàng gõ cửa, nói: “Phụ thân đã mệt chưa? Mẫu thân có làm vài món ăn phụ thân thích, phụ thân xem có muốn nếm thử trước hay không?”

Tiếng đánh bên trong dừng lại, chốc lát sau, nghe Đào Thiên Sơn nói: “Chờ ta đánh xong rồi xem thế nào.”

“Nhị đệ không chạy được, nhưng thức ăn sẽ nguội lạnh.” Đào Yến đã quen với sự nóng tính của phụ thân, do dự tức giận nổi cơn tam bành, nhưng một khi xong chuyện, lại rất lười nhắc lại, cố ý nói: “Nếu phụ thân ăn xong còn chưa hết giận, đánh tiếp cũng không muộn.”

Trong phòng im ắng hồi lâu, sau đó tiếng gậy đánh xuống lại vọng ra, Đào Yến nhíu nhíu mày. Bình thường phụ thân cũng đánh Đào Nhiên, nhưng chưa bao giờ đánh lâu đến vậy. Xem ra lần này Đào Nhiên đã thực sự chọc giận lão gia tử, ngay cả biện pháp trước kia trăm lần thử trăm lần linh nghiệm của chàng giờ đây cũng đã mất hiệu lực rồi.

Đào Yến thở dài, vừa định tiếp tục khuyên bảo, phía sau lại có tiếng bước chân truyền đến. Thanh Đồng ôm một đứa trẻ ba bốn tuổi chạy tới, chính là con trai độc nhất của Đào Yến. Vợ chàng sinh con xong thì qua đời do sinh khó, sức khỏe đứa trẻ cũng không được tốt cho lắm, bình thường đều chơi một mình ở hậu viện, bây giờ Thanh Đồng lại dẫn nó tới đây, làm chàng không khỏi bội phục sự nhạy bén của Thanh Đồng, khen: “Người thật lanh trí.”

Thanh Đồng hừ một tiếng, ngoảnh đầu xem như không nghe thấy, đến trước cửa đặt đứa trẻ xuống, nói: “Tiểu Đậu nhớ phải nói như thế nào không? Nói giỏi, mèo con sẽ là của Tiểu Đậu.”

Đứa trẻ nhìn chú mèo con nằm trong lòng ngực mình, lập tức áp người vào cửa, bàn tay nhỏ bé đập đập lên cánh cửa gọi: “Gia gia, ăn cơm thôi, Tiểu Đậu đói bụng rồi.”

Giọng nói thanh thúy trong trẻo, mang theo sự ngây thơ của trẻ con. Tiếng đánh đập trong phòng quả nhiên dừng lại. Sau tiếng gậy rơi xuống đất lán long lóc, cửa cuối cùng cũng mở, Đào Thiên Sơn mặt mày

vẫn còn hằm hằm, nghiêm nghị đi ra, đầu tiên là ôm lấy cháu nội, kế đó phất tay ra hiệu với vài tên gia đình có mặt trong viện, để bọn họ vào khiêng người ra.

Đào phu nhân cũng theo tới, thấy đã đánh xong, lòng cuối cùng nhẹ nhõm đôi phần, nhìn con trai nằm sấp trên cang khiêng sắc mặt trắng bệch, mặc dù khỏe miệng còn miễn cưỡng cười trừ, nhưng trên trán đầy mồ hôi hột, ánh mắt cũng có chút mờ mịt, hoảng hốt như đang suy nghĩ chuyện gì, xem ra vừa rồi chịu không ít đau khổ.

Tuy trước đây Đào Nhiên cũng từng bị đánh, nhưng chưa bao giờ lộ vẻ mặt mệt mỏi như vậy, điều này làm cho chút tức giận trong lòng Đào phu nhân phút chốc hóa thành yêu thương. Đào Nhiên toàn thân mặc đồ đen, nhìn không ra thương thế thế nào, bà vội vàng đi qua, muốn nhìn một chút xem bị thương có nặng lắm không, để tiện việc gọi đại phu, lại bị Đào Thiên Sơn cản lại, nói với gia đình: “Đem thằng bại gia này khiêng lên xe ngựa, chở đến Thanh Phong tự!”

Những lời này nhất thời khiến mọi người chung quanh kinh ngạc. Đào phu nhân còn tưởng lão gia cũng giống như lúc thường, đánh xong sẽ bỏ qua, không ngờ con trai đang bị thương mà còn bị ông ta tống đi.

Thanh Phong tự là một ngôi chùa nằm trên sườn núi ngoài thành Tô Châu. Chùa không lớn, hương khói cũng không hưng thịnh, nhưng vượt trội ở điểm thanh nhàn u tĩnh, phụ cận lại không có nơi nào tiêu khiển; đi đến đó rất tốn thời gian, Đào Nhiên bây giờ người mang thương tích, Đào phu nhân muốn phản đối, lại sợ làm mất mặt lão gia, lo quá không nghĩ ra được cách nào, chỉ đành quay đầu nhìn Đào Yến. Đào Yến cũng có hơi giật mình đối với quyết định của phụ thân, nhưng lại nghĩ để đệ đệ chịu chút đau khổ cũng là chuyện tốt, chỉ là lời này không tiện nói ra, nên xem như không nhìn thấy sự cầu trợ từ mẫu thân.

Đào Nhiên ngược lại lại là kẻ tinh táo nhất. Hắn đã hồi thần, khôi phục vẻ tùy tiện lười biếng lúc thường, nằm sấp trên cang khiêng bằng gỗ, lạnh nhạt nói: “Phụ thân, dù phụ thân thống hận con do con làm sai còn không biết nhận lỗi, cũng không nên đẩy con ruột mình đi làm hòa thượng chứ.”

”-phụ- Đưa người đi làm hòa thượng, ta còn sợ người phá hủy sự thanh tịnh nơi cửa Phật!” Đào Thiên Sơn chỉ thẳng vào chóp mũi của hắn, mắng: “Người đến đó úp mặt vào tường cho ta, suy ngẫm lại, lúc nào nghĩ thông suốt mới được trở về!”

“Việc đó so với việc làm hòa thượng có gì khác nhau đâu chứ?”

Mông bị ăn gậy, Đào Nhiên lười cử động, không quan tâm phụ thân mình đang tức giận đến mức giậm chân, quay sang nói với Đào phu nhân: “Phụ thân rất nóng tính, cơm tối mẫu thân nhớ nấu cho phụ thân vài món ăn hạ hỏa nha.”

Đào Thiên Sơn tức đến sùi bọt mép, nhảy dựng lên mắng: “Ta đánh chết người, thằng nhãi ranh!”

Đào phu nhân sợ lão gia động thủ thật, liều chết kéo ống tay áo ông không buông, Tiểu Đậu cũng gọi: “Gia gia đừng tức giận, đừng đánh nhị thúc.”

Đào Thiên Sơn tránh không thoát, lại e làm cháu sợ, tức quá giậm chân, hạ thấp giọng quát bọn gia đình: “Còn không mau mang nó đi, ta khỏi phải nhìn thấy nó, tâm đỡ phiền!” Rống lên xong, dùng một chốc, lại nói: “Không ai được phép chữa thương cho nó, cũng không được cho nó tiền, tống nó đi luôn cho ta!”

Lão gia tức giận, gia đình không dám tiếp tục trì hoãn, vội vàng khiêng Đào Nhiên ra ngoài. Xe ngựa lần này cũng là do Thanh Đồng gọi tới, lớn hơn xe ngựa bình thường rất nhiều. Gia đình đặt Đào Nhiên nằm sấp xuống, xe ngựa vừa tới, bọn họ làm rất thuần thục, tay vừa nghiêng, Đào Nhiên liền lăn vào thùng xe, vết thương bị chạm trúng, hắn đau đến độ nhú mào. Nhìn thấy Thanh Đồng đứng bên cạnh vẻ mặt có chút hả hê, môi hắn thoáng cong lên, một nụ cười nham hiểm chợt lướt qua, hỏi: “Người hình như rất hy vọng ta rời khỏi đây?”

“Hừ!” Thanh Đồng hất đầu sang một bên, giả bộ không nghe thấy.

Đào phu nhân xót con, khuyên Đào Thiên Sơn đi nơi khác, sau đó vội vàng ra lệnh cho nha hoàn lấy túi tiền và thuốc trị thương trong nhà tích trữ sẵn mang đến, lại đi theo bên cạnh cho đến khi xe ra khỏi cổng. Thấy con trai dùng tay đỡ lấy đầu, nằm trên tấm đệm mềm trải bên trong xe, nếu không phải sắc mặt hắn khó coi, bộ dáng này quả thật vẫn mang theo vài phần thiếu niên phong lưu, khiến bà vừa yêu thương vừa

tức giận, oán trách: “Con biết rõ phụ thân con rất nóng tính, sao còn cãi lại ông ấy, khiến bây giờ thương tích đầy mình.”

“Phụ thân muốn đánh con, cho dù con là một tên câm, phụ thân cũng sẽ đánh con thôi.” Đào Nhiên không quan tâm, chỉ than thở: “Con thà bị đập thêm một trận nữa, còn hơn là phải tới Thanh Phong tự.”

“Con đừng trách phụ thân con. Phụ thân con lần này đến kinh thành, có lẽ gặp chuyện gì đó không vừa lòng, cho nên tâm trạng mới không tốt. Con chịu khó một chút, tuyệt đối không được ăn mặn, rượu chè nơi cửa Phật.” Câu cuối cùng mới là điều Đào phu nhân lo lắng nhất, sợ con trai không chịu nghe, lại căn dặn thêm: “Dám chọc giận phụ thân con, không chừng ông ấy sẽ khiến con nửa đời còn lại phải đi làm hoà thượng.”

“Con muốn ăn thịt, phải có thịt mới được.”

Trong nụ cười của Đào Nhiên không thiếu sự buồn bực. Trụ trì Viên Thông của Thanh Phong tự ngay thẳng chính trực, một ngày ba bữa được một phần thức ăn chay nấu ngon ngon là hắn xem như phải thấp nhang thơm cảm tạ rồi, chứ đừng hòng nghĩ đến việc được ăn mặn.

Trong lúc nói chuyện, nha hoàn đã đem túi tiền và thuốc trị thương đến, còn cầm cả quần áo để thay đổi. Đào phu nhân vì quan tâm đến thể diện Đào Nhiên, chỉ lấy thuốc ra đưa cho hắn, bảo hắn tự bôi lên người mình, lại mở túi tiền ra, bên trong có vài tấm ngân phiếu một trăm lượng, Đào phu nhân sợ không đủ tiêu xài, bèn lấy tất cả bạc vụn mang theo bên người cho vào túi tiền. Đào Yến nhìn thấy, rất muốn ngăn cản, nhưng thấy sắc mặt khó coi của mẫu thân, chỉ còn cách cắn nhẹ môi rồi bỏ qua việc này thôi.

“Viên Thông phương trượng tốt lắm, con nếu cảm thấy khó chịu chỗ nào, cứ nói với ông ấy. Nếu thương tích vẫn không đỡ hơn, phải nhanh chóng phái người báo cho ta biết. Muốn ăn cái gì, sai người đi mua, đừng tiếc tiền...”

Nói đến đây, Đào phu nhân đột nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng: con trai đang bị thương, bên người phải có một tên sai vặt mới được. Bà quay đầu nhìn mấy gia đình đang đứng bên cạnh, mọi người đều cúi đầu giấu trong lòng, tranh nhau chen về phía trước. Ai cũng biết Đào nhị công tử xài tiền như nước, đi theo hắn, tiền thưởng nhất định sẽ không thiếu.

Đào phu nhân nhìn bọn tôi tớ, nhất thời không biết nên chọn ai đi bây giờ, vì vậy quay đầu nhìn Đào Nhiên. Đào Nhiên cũng hiểu được ý của mẫu thân, ánh mắt lướt qua lướt lại nhìn mấy gia đình đứng chung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Thanh Đồng. Thanh Đồng vừa cảm giác được điều gì đấy bất thường, Đào Nhiên đã dùng ánh mắt lầu lỉnh, cười mờ ám nhìn cậu, làm cậu đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, vội vàng trốn phía sau Đào Yến. Đáng tiếc đã quá trễ, Đào Nhiên giơ tay lên, giống như tùy tiện, ngón tay vừa vịn chỉ ngay vào cậu ta.

“Vậy chọn hắn đi.”

Thấy Đào Nhiên thật sự chọn mình, Thanh Đồng quýnh quýnh, kêu lên: “Đừng mà!”

Giọng Thanh Đồng to át cả giọng Đào Nhiên, lập tức khiến cậu nhận lấy ánh mắt không hài lòng của Đào phu nhân. Thanh Đồng mặc dù thông minh hoạt bát, được người trên kẻ dưới trong phủ yêu thích, nhưng cho dù sủng ái đến cỡ nào thì cũng chỉ là tôi tớ, cậu tự biết mình đuối lý, quay đầu tìm Đào Yến định cầu cứu, nhỏ giọng nói: “Tôi còn phải chăm sóc tiểu thiếu gia, không có tôi, tiểu thiếu gia không ngủ được.”

Thế nhưng Đào Yến lại làm như không nghe thấy, chỉ nói: “Tiểu Đậu ta sẽ phái người khác chăm sóc, người đi đi.”

Thanh Đồng miệng méo xệch, dường như cũng hiểu mình đã bị bỏ rơi, trông mắt đỏ hồng, không nói gì thêm nữa, buồn rầu leo lên xe ngựa. Đào Yến đưa túi tiền của mình cho cậu, căn dặn: “Nhớ chiếu cố thiếu gia chu đáo.”

Thanh Đồng gật đầu, cất kỹ túi tiền, đợi xe ngựa chạy rồi, cậu mới rúc người vào góc xe, trừng mắt nhìn Đào Nhiên, căm ghét.

Bị cậu trừng đến buồn cười, Đào Nhiên nói: “Yên tâm đi, nhà rất đông, sẽ có người thay người chăm sóc Tiểu Đậu thôi.”

“Tôi chả lo chuyện đó!”

“Vậy người lo chuyện gì?”

Thanh Đồng không nói, mà quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Đào Nhiên chợt hiểu ra: “Ặc, người sợ ta sẽ làm chuyện vô lễ với người? Chuyện này người càng không phải lo, ta mặc dù phong lưu, nhưng cũng không đòi bại đến mức ngay cả trẻ con cũng không tha đâu.”

Thanh Đồng hừ một tiếng, vốn định phản bác rằng những tiểu quan trong tiểu quan quán cùng lắm cũng chỉ bằng tuổi cậu, vị công tử này chẳng phải cũng đói bụng ăn quà hay sao? Thế nhưng cậu sợ nói như vậy chẳng khác nào dẫn lửa thiêu thân, nên chỉ còn cách ráng nhịn xuống.

Đào Nhiên thấy Thanh Đồng cúi đầu ừ ừ, khúc khích cười, “Đến Thanh Phong tự, nhớ phải biết điều một chút, đừng để người khác cười cho.”

“Sợ bị người khác cười còn dẫn tôi theo?”

“Bởi vì ta bây giờ rất xui xẻo, cho nên ta hy vọng nhìn thấy người khác còn xui xẻo hơn ta.”

Thanh Đồng bị câu nói hời hợt này khiến nổi giận dưng dưng, quên cả thân phận chủ tớ, quát lên: “Bệnh hoạn!”

Đào Nhiên xoay xoay túi thuốc trong tay, thở dài: “Nếu không phải bệnh hoạn, ta có cần phải nằm sấp thế này không?”

Thanh Đồng tức đến nỗi nói không nên lời, quay đầu sang hướng khác. Nhưng Đào Nhiên vẫn không chịu tha cho cậu, nói: “Hình như người phải giúp ta bôi thuốc đó.”

“Chuyện đó thiếu gia cũng có thể tự làm.” Kỳ thật, Thanh Đồng muốn nói, cậu không muốn đi nhòm nhòm người khác!

“Có thể.” Không thềm để ý việc tên sai vặt đã tức đến độ thở không ra hơi, Đào Nhiên nói: “Nhưng ta thích được người khác hầu hạ hơn, vả lại, ta cũng có tư cách được người hầu hạ.”

Nói không sai, ai bảo cậu chỉ là một tên sai vặt làm chi! Thanh Đồng mặc dù tức giận, nhưng cũng không nói gì thêm nữa, đành cam chịu, nghĩ bụng phải tên chủ tử ác độc thế này xem như cậu xui xẻo, nhìn thì nhìn, hy vọng nhìn xong mắt không bị nổi mụt lẹo.

Thanh Đồng rúc người trong xe ôm cục tức khó chịu cả buổi, rốt cục thuyết phục bản thân phải nghe theo lời công tử, chiều cổ chu đáo tên phá gia chi tử này, sau đó ôm quyết tâm như tráng sĩ chặt cổ tay, định giúp Đào Nhiên bôi thuốc, vừa quay đầu, phát hiện Đào Nhiên đã nằm sấp trên tấm đệm ngủ từ lúc nào rồi.

Khốn kiếp...

Đây cũng chỉ là tiếng rửa thầm trong lòng thôi, bởi Thanh Đồng rất sợ tiếng rống của cậu làm Đào Nhiên thức dậy, lại bị yêu cầu bôi thuốc, nên đành dùng cách đập đầu vô khung cửa để giải tỏa sự bức bối trong lòng.

* * *

Trước khi trời tối bọn họ cũng tới được Thanh Phong tự, trụ trì Viên Thông đã nhận được thư do gia đình dùng khoái mã đưa tới, bảo tiểu tăng chuẩn bị sẵn một sương phòng chuyên dùng cho khách hành hương trọ để bọn họ ở. Đào gia hằng năm đều quyên cho nhà chùa không ít tiền nhang đèn, nên Viên Thông chiêu đãi Đào Nhiên rất chu đáo, cơm tối tuy đều là thức ăn chay, nhưng chuẩn bị cũng tương đối thịnh soạn, rau rừng nấm hương, chế biến cũng khá tỉ mỉ, chỉ nhìn cách bày trí thôi cũng đủ khiến người ta thèm chảy nước miếng rùng rùng.

Tiếc là trên người Đào Nhiên có thương tích, mặc dù Viên Thông cũng chú ý đến chuyện đó, kê thêm cho hắn vài tấm đệm lót, nhưng vẫn đau thốn cực kỳ, báo hại hắn ăn cơm cũng chẳng thấy ngon lành gì, gấp qua loa vài đũa rồi buông xuống, xuyên qua khung cửa sổ đã được chống màn lên nhìn ra phía ngoài, than thở: “Nơi đây, điều duy nhất thu hút người ta chính là hoa đào trái dài mười dặm, đại sư mỗi ngày bận tụng kinh niệm Phật, vậy mà vẫn không quên việc chăm sóc cho những gốc hoa này, đường tiền tài quả là rộng thênh thang nha.”

Thanh Phong tự hương khói vốn không nhiều, may mà cạnh nhà chùa có một cánh rừng đào. Hàng năm, mỗi độ xuân về, hoa đào nở rộ đầy trời, nhìn không thấy điểm cuối. Trong rừng hoa còn có khe suối cầu kiều, đúng là một nơi thích hợp để ngắm cảnh. Thanh Phong tự hưởng sai mảnh phong thủy bảo địa này, nhờ vậy cúng dường, nhang đèn cũng không ít. Để thu hút khách hành hương, trong phạm vi nhà chùa cũng trồng vài gốc đào, gió đêm phất qua, cánh hoa bay múa, lượn vòng từ ngoài song cửa bay vào trong, thoảng chốc mùi hương đã tràn ngập căn phòng.

Tuy Đào Nhiên nói không sai, nhưng cách nói lại thẳng tuột, Thanh Đồng e làm phương tượng phật ý, vội vàng nói: “Ý công tử nhà tôi là đại sư quảng kết thiện duyên, từng cái cây từng ngọn cỏ đều lộ ra Phật tính.”

Cũng may Viên Thông phớt lờ đi, mỉm cười nói: “Tâm tư Đào công tử quả nhiên trong sáng, người sống một đời, hoa nở một quý, chỉ cần có tâm, Phật hiệu không đâu không có.”

“Hãy, các người đang nói cái gì vậy, tại sao toàn là những câu ta nghe không hiểu?” Đào Nhiên kỳ quái nhìn hai người bọn họ kẻ xướng người họa, chậm rãi nói: “Ta chỉ muốn hỏi ở đây có đào hoa tửu hay không thôi?”

Sắc mặt phương tượng đã biến đổi không biết bao nhiêu bận, cuối cùng vẫn phải cố hết sức giữ nguyên nụ cười, nói: “Đào công tử lại đùa rồi.”

Đào Nhiên quay đầu nhìn sang Thanh Đồng, hỏi: “Mặt ta bây giờ có giống đang nói đùa không?”

“Ngài không giống đang nói đùa, ngài chỉ đang nói nhảm thôi.” Sắc mặt Thanh Đồng đã biến thành xanh, nghiêng răng trề trợn tức giận đáp.

Cậu thật muốn dùng bánh bao nhét vô miệng Đào Nhiên, để hấn khỏi ăn nói bừa bãi trong chùa. Ai ngờ không đợi cậu nhét bánh bao, đã nghe Đào Nhiên thở dài, vừa tiếc vừa nói: “Cảnh xuân tuyệt đẹp, đáng tiếc không có người cùng phân hưởng. Năm trước chùa này rất náo nhiệt, ta còn tưởng lần này đến đây sẽ có nhiều thu hoạch, không ngờ lại yên tĩnh đến thế này.”

Mặt Thanh Đồng nhăn nhó. Làm tên sai vặt lo liệu việc nhà trong Đào gia, cậu đương nhiên biết “thu hoạch” mà Đào Nhiên vừa nói ám chỉ điều gì, may là Viên Thông không hiểu, chỉ mỉm cười nói: “Vẫn chưa đến mùa thôi.”

“Vậy chẳng phải việc ta chịu đòn đã uống phí rồi sao?”

Bị đòn thêm vài lần nữa mới tốt, cho khỏi ra ngoài gây họa nhân gian! Thanh Đồng lầu bầu trong miệng.

Đợi thêm một khoảng thời gian rất lâu, Đào Nhiên mới cơm nước xong, Thanh Đồng vội vàng thúc giục hấn quay về sương phòng. Hậu viện đã chuẩn bị xong nước để tắm rửa, bây giờ cậu chỉ có thể hy vọng Đào Nhiên ngoan ngoãn đi tắm, leo lên giường ngủ, đừng gây thêm phiền toái cho cậu. Chỉ cần bình an qua được mấy ngày, có lẽ lão gia sẽ mở lòng từ bi, cho phép bọn họ về nhà.

Trên mông Đào Nhiên có thương tích, không thể đi lại, hấn lại muốn giữ thể diện, không muốn để người khiêng, chỉ để hai tăng nhân kẻ hấn chậm rãi đi về phía hậu viện như lúc hấn mới đến, Thanh Đồng đi theo bên cạnh. Lúc đi qua đoạn hành lang dài, một người mặc áo xanh từ đầu đối diện đi đến. Nam nhân lưng dài vai rộng, có một vết sẹo rất dài từ trên trán kéo xuống hốc mắt trái, chạy thẳng vào chân tóc, làm gã thoát nhìn hung hãn hơn vài phần.

Khi đi lướt qua bọn họ, ánh mắt nam nhân lơ đãng liếc qua Đào Nhiên, nhưng do Đào Nhiên đang cúi đầu, gã chỉ nghe được vài tiếng rì rầm lẩm bẩm, theo sau còn có một tiếng đồng, vừa đi vừa nói thầm trong miệng, nam nhân thính tai, nghe được hai chữ “đáng đời”.

Nam nhân nhíu mày, bước nhanh về phía trước, phương tượng nhìn thấy gã, thì lễ, nam nhân hỏi: “Chính là bọn họ?”

“Đúng vậy, nhi tử của lão hữu. Khi lão nạp nhận được thư thì bọn họ đã đi được nửa đường rồi, thật sự không cách nào cự tuyệt. Nhưng xin thí chủ yên tâm, lão nạp đã sắp xếp cho bọn họ ở xa, sẽ không quấy rầy khách quý.”

Phượng trưng kể đơn giản nguyên do, nam nhân không nói gì thêm nữa, chỉ gạt đầu rời đi, rẽ về hướng ngược lại với hướng Đào Nhiên mới vừa đi, quay lại hậu viện, nhẹ nhàng gõ gõ lên một cánh cửa, sau đó đẩy cửa bước vào trong.

Căn phòng được bố trí đơn giản nhưng tao nhã, góc tường đặt một lư hương Phật, xem như là vật trang trí duy nhất trong phòng, mùi hương nhàn nhạt, như có như không, thế nhưng lại khiến cả căn phòng dường như được phủ thêm một bầu không khí yên bình, tĩnh lặng. Nam nhân đi thẳng đến trước mặt một vị nam tử áo trắng đang ngồi bên cạnh bàn, khom người hành lễ, nhỏ giọng nói: “Là một tên công tử nhà giàu, do ban đêm ngủ lại ở nhạc phường không về nên bị phụ thân trách phạt, đến đây ăn năn hối lỗi, bên cạnh còn có một tên tiểu đồng, cả hai đều biết chút công phu, thỉnh tướng... công tử hạ lệnh.”

Vị công tử trẻ tuổi đang đọc sách, nghe thuộc hạ bẩm báo xong, không ngẩng đầu lên, mà chỉ thuận miệng nói: “Chỉ ở vài ngày thôi, mặc hần đi.”

Nam nhân lĩnh mệnh, giữa đôi mày hơi lộ ra sự không vui. Nhận thấy được sự khó chịu của gã, vị công tử ngẩng đầu lên, trông mắt đen lóe qua nhanh như điện, hỏi: “Thế nào?”

Chất giọng nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn hiện sự uy nghiêm, không giống con nhà thế gia tầm thường. Nam nhân lui về phía sau một bước, bực bội nói: “Phượng trưng đó cũng thật quá đáng, nhận bạc của chúng ta, thế mà lại nuốt lời, để người ngoài lưu lại.”

“Tham tiền vốn là bản tính của con người, người phương ngoại cũng không tránh khỏi điều đó.” Vị công tử đặt quyển sách xuống, ánh mắt lướt qua song cửa. Cửa sổ vẫn đang đóng, bóng tối đen nhánh bên ngoài xuyên qua giấy dán cửa tràn vào, hần lạnh nhạt nói: “Dù sao ngôi chùa này cũng đã có không ít người rồi, thêm hai người bọn chúng cũng không sao cả đâu.”

2. Quyển 1 - Chương 2

Đào Nhiên tắm rửa cũng không được suôn sẻ cho lắm. Tăng nhân trong chùa tất nhiên sẽ không hầu hạ hần, Thanh Đồng cũng tìm cố khuyên hần đừng tắm. Đào Nhiên lại không nghe, cởi áo ngoài, tháo dây buộc áo lót, thuận miệng nói: “Gia tối hôm qua đã không tắm rồi, đêm nay nếu còn không tắm nữa, người sẽ nổi ghê.”

Ai bảo người ăn chơi đàng điếm suốt đêm qua!

Thanh Đồng không muốn hầu hạ tên khỉ gió phong lưu như hần tắm rửa, nhưng cũng không dám cãi lại, đành nói: “Trên người thiếu gia còn có thương tích, nếu dính phải nước sẽ khó lành.”

“Đó là chuyện của ta.”

“Nhưng mà” Con người Thanh Đồng đảo qua đảo lại, nói: “Tôi thấp thế này, làm sao có thể đỡ thiếu gia vào bồn tắm được chứ?”

“Đây là chuyện của người.”

Thanh Đồng tức đến tối tăm mặt mũi, cung tay nắm chặt. Đừng cho rằng cậu nhỏ mà khinh thường cậu, cậu cũng luyện qua công phu, nếu không phải do kiêng kỵ chuyện thân phận, nắm tay này đã quất tới từ lâu rồi.

Đào Nhiên hoàn toàn không nhận ra lời mình nói đã chọc giận tên sai vặt, lấy tay vịn bên hông cả nhắc cả nhắc đi vòng ra phía sau bình phong, mau chóng cởi áo lót ra, máng lên trên thành bình phong. Trong ánh nến chập chờn, một thân ảnh rọi bóng lên vách bình phong, vóc dáng cao ráo, mặc dù mỗi ngày đắm chìm trong tẩu sắc, nhưng hoàn toàn không có biểu hiện suy nhược, chỉ tiều tụy dong nhưng lại mang theo một cảm giác quái dị đến buồn cười. Thanh Đồng nghe tiếng xuýt xoa do vết thương phát tác liên tục truyền ra, không nhịn được, bật cười, nhờ vậy cũng không cảm thấy bực bội vì phải hầu hạ Đào Nhiên nữa. Cậu vừa định đi vòng ra sau bình phong giúp hần tắm rửa, đã nghe hần nói: “Ta khát quá, đi pha một bình trà mang đến đây, đừng quá nóng, cũng không được để quá lạnh.”

Thanh Đồng bĩu môi, sau đó vâng dạ chạy đi tìm trà. Nhưng cậu lại không rành đường qua lối lại trong chùa, lòng vòng đã đời mới đến được nhà bếp. Nấu nước pha trà xong, cầm bình trà quay về phòng, Đào

Nhiên đã tắm rửa sạch sẽ, chầm chậm lết lên giường, nói với cậu hấn một rồi, muốn đi ngủ, trà có thể đổ đi, Thanh Đồng tức đến độ muốn cầm nguyên bình trà giội vô mặt hấn.

Nhưng cũng chỉ dám nghĩ trong lòng thôi chứ không dám làm, người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, cậu lười đến nỗi không muốn so đo với thiếu gia, bưng trà tức giận chạy ra ngoài.

Hai ngày cứ thế trôi qua, Đào Nhiên nhờ học võ công, nên thương thể nhanh chóng lành hơn phân nửa, đáng tiếc hấn không có chút hứng thú nào đối với việc tụng kinh niệm Phật. Mỗi lần Viên Thông phương trượng làm theo lời Đào Thiên Sơn nhờ cậy trong thư, bảo hấn đi tỉnh thất tụng kinh, hấn đều xách Thanh Đồng nạp vô cho đủ số, bản thân mình thì lại chạy ra ngoài thưởng hoa đập thanh. Thanh Đồng lúc đầu còn phản đối, bị hấn lấy việc trục xuất gia môn ra uy hiếp, cậu không còn cách nào khác đành phải nín giận tuân theo số phận. Viên Thông cũng biết Đào gia phu nhân rất dung túng tên nhi tử này, vì vậy cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, chờ Đào lão gia hết giận sẽ trả hấn về nhà.

Ai ngờ chuyện đồng ý ngầm này lại khiến cho Đào Nhiên được đăng chân, lân đăng đầu. Thương thể vừa mới đỡ hơn được một chút, thế là hấn bèn ngày nào cũng xuống mấy nhà nông dưới núi dùng ngân lượng mua rượu thịt, sau đó quanh quẩn bên khe núi hoặc mấy khóm hoa, thỉnh thoảng hứng lên, lại ca hát say sưa, sống rất ung dung thoải mái. Viên Thông phương trượng chẳng buồn quản hấn, Thanh Đồng càng không quản được hấn, đều để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Hôm nay Đào Nhiên lại ở bên ngoài du dương cả ngày, trên đường quay về đi ngang qua một rừng đào, nường hơi men nẩy hứng làm thơ, đứng trước rừng đào ngâm nga một mớ những bài thơ tỏ ý ca ngợi, không bao lâu sau cơn buồn ngủ ập tới, hấn tựa vào một gốc hoa đào, nằm dưới tàng cây ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy thì trăng đã lên cao.

Bây giờ là giữa tháng, trăng tròn treo giữa tầng không, xa xa những tán hoa đào liên kè, khoác thêm một lớp ánh sáng vàng óng ả, tạo thành khung cảnh diễm lệ không lời nào tả xiết. Đào Nhiên lại nổi hứng làm thơ, loạn xạ choàng đi về phía trước, miệng lẩm nhẩm ngâm vài câu thơ, bày tỏ sướng ý trong lòng.

Nghiêng nghiêng ngả ngả đi được một đoạn, đột nhiên có hơi mát tiểu, Đào Nhiên nhìn qua nhìn lại hai bên, thấy phía trước có một cây đào hoa nở rộ rõ, liền lững thững đi tới, vén vạt áo trước lên, giải quyết ngay tại chỗ. Ngay lúc phóng thích ào ạt hăng say, chợt nghe phía sau cây đào vang lên tiếng động, Đào Nhiên không đề phòng, giật nảy người, phần xả còn lại bắn lung tung, xối cả lên thân cây. Cùng lúc đó, một bóng trắng từ phía sau thân cây lách mình đi ra, về mặt tức giận, lách người tránh sang bên cạnh.

Đào Nhiên bị bắt ngờ, theo bản năng xoay mặt về hướng nam tử vừa mới xuất hiện, do cuống quýt nên quên không chế vôi xả, vài giọt chất lỏng bắn xuống ngay cạnh bàn chân nam tử, nam tử nhìn hấn với ánh mắt căm tức, quát: “Khốn kiếp!”

Giọng nói thanh lãnh hùng hậu, như ngón tay phất qua sợi tơ huyền của cổ tranh, điểm xuyết một âm cuối ngân dài, tuy êm tai nhưng lại tràn ngập uy nghiêm. Nam tử mặc bộ quần áo trắng ngần như tuyết, vạt áo phất phơ theo gió, ánh trăng kéo dài thêm vóc người thanh mảnh, cốt cách không hấn cường tráng, nhưng lại mang theo một khí thế sắc bén tựa lưỡi đao sáng loáng.

Đào Nhiên cuống quýt hạ vạt áo trước xuống, nghĩ mình bị hoa mắt, vôi dụi mắt thật mạnh, lại nhìn, đáng tiếc hoa đào phiêu diêu đầy trời, che đi dung nhan nam tử, chỉ có thể đoán được loáng thoáng rằng người này còn rất trẻ, dung mạo lạnh lùng, mày xéo vào hai bên mái tóc, ánh trắng tạo thành quãng sáng vàng nhạt phủ lên trên áo trắng, hoa đào bay lượn quanh thân, nhẹ nhàng như đập trắng mà đến, như huyền như họa.

“Người...” Đào Nhiên kinh ngạc nhìn một lúc, mới tỉnh ra, giơ tay chỉ vào nam tử, kích động kêu lên: “Đào Hoa tiên? Người là Đào Hoa tiên nhân sao?”

Đêm nay ánh trăng dịu dàng, trời cao trong vắt, nam tử vốn đang ở dưới tán hoa đào ngấm trăng, ai ngờ gặp phải một tên phóng đảng đi tiểu dưới tán cây. Bản tính nam tử vốn kiêu ngạo, lập tức cảm thấy mình bị sỉ nhục, bây giờ lại còn bị nhìn chằm chằm một cách xác xược, càng thêm tức giận, khuôn mặt lạnh băng,

vừa định nổi trận lôi đình, đột nhiên nghe Đào Nhiên nói những lời cổ quái, không khỏi ngẩn người kinh ngạc, lại nhìn Đào Nhiên đi đứng nghiêng bên nọ ngả bên kia, mắt phượng lơ đãng, hiển nhiên đã say túy lúy rồi, sự tức giận ngược lại giảm đi không ít.

Nam tử thân phận lấy lòng, thấy chuyện so đo với quỷ say cũng chẳng đáng gì, xoay người bỏ đi, lại phát hiện thấy ống tay áo bị kéo căng, thì ra là do Đào Nhiên vội tiến tới nắm lấy, nhìn hẩn, mắt sáng lên, vẻ ngạc nhiên nửa vì mừng rỡ nửa vì ngỡ ngàng trước dung mạo của người trước mặt, hỏi dồn dập: “Tiên nhân đừng đi, xin hỏi tiên nhân tiên tịch phương nào? Thường ngày dùng điều chi để làm niềm vui thú?”

Bàn tay Đào Nhiên nắm rất chặt, nam tử rút không ra, gương mặt không hề lộ sự căm tức, hơi thở lạnh lùng càng lúc càng nặng nề. Khổ nỗi Đào Nhiên không hề cảm thấy, còn hỏi tới: “Thượng tiên nhân đêm trăng tròn nên mới đến đây tu hành phải không? Tại hạ có quấy rầy sự thanh tu của thượng tiên không?”

Nam tử rốt cuộc không nhịn được nữa, khê quát: “Buông ra!”

Đào Nhiên không hiểu, mày hơi nhướn lên. Dung mạo hẩn vốn đã xuất chúng, lại thường xuyên vào ra đường hoa ngõ liễu, trong lơ đãng bất giác toát lên chút quyến rũ phong tình, đôi mắt phượng khê híp lại, quả thực thanh tú không ai sánh bằng. Đáng tiếc ánh mắt nam tử chỉ nhìn thẳng vào tay hẩn, khiến hẩn không khỏi mỉm cười, nói: “Tay của ta quả thực rất đẹp, thế nhưng ta lại hy vọng thượng tiên chú ý tới gương mặt của ta hơn.”

“Dơ bẩn!”

Đào Nhiên càng thêm không hiểu, nhưng rốt cuộc cũng buông tay ra, hai tay giơ lên trước mặt, nhìn nhìn một chút, lại cúi cúi lên mặt mình, tỏ vẻ kỳ quái nói: “Đâu có dơ đâu.”

Nam tử không nói, ánh mắt lướt qua khổ của hẩn, Đào Nhiên chợt hiểu ra, bật cười, nói: “Tối hôm qua ta đã tắm rồi, chỗ đó cũng sẽ không dơ đâu. Cho dù dơ, cũng chỉ là một bộ phận của cơ thể thôi. Nam nhân không có thứ này thì mới quái gở, đúng không?”

Vừa nói, Đào Nhiên vừa mô phỏng theo động tác vừa rồi của nam tử áo trắng, ánh mắt lướt qua phía dưới thắt lưng hẩn, kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ tiên nhân khác chúng phạm nhân tại hạ? Không phân biệt nam nữ? Vậy chẳng phải giống như ... trong cung sao? Hay là, ngài vốn là nữ cải nam trang?”

Nam tử vẫn không nói gì, nhưng cơ thể bất giác khê gồng cứng lên, chứng tỏ tâm trạng của hẩn bây giờ khá tồi tệ. Tay hẩn theo thói quen lần đến bên hông, đáng tiếc ngay eo lại trống trơn, làm hẩn chợt nhớ ra hôm nay vì muốn giải sầu, nên mới ra ngoài dạo chơi, vì vậy không mang theo binh khí. Xem ra tên quỷ say này khá may mắn, tạm thời gửi cái đầu nằm lại trên cổ vậy.

Đào Nhiên không hề hay biết mình vừa đánh một vòng đến Quỷ Môn quan, vẫn hăng hái bừng bừng như cũ, nói: “Hôm nay rượu của ta đã kính cho đào, cười nói rằng cùng đào sương ẩm, không nghĩ thượng tiên lại vì tấm lòng chân thành của ta mà cảm động, nên hiện thân gặp mặt, thật phiền ngài quá! Thượng tiên yên tâm, ta sẽ không vì chuyện tiên nhân không phân biệt nam nữ mà xem thường ngài, thượng tiên thân phận thế nào, bản thân so với quan hoạn cũng...”

Màu sắc trông mắt nam tử càng lúc càng thẫm lại, nhìn Đào Nhiên tự lẩm ba lẩm bầm với bản thân mình, trong lời nói tràn đầy sự ngưỡng mộ và xu nịnh, nhưng xuyên qua đó có thể nghe ra toàn ý châm chọc, lại nhìn gương mặt nịnh bợ của hẩn, nam tử lại càng thấy ghê tởm, nháy mắt ra hiệu phía sau. Thủ hạ của nam tử vốn đã không nhịn được, nhảy vọt đáp xuống ngay phía sau lưng Đào Nhiên, tay vung lên – đao chém xuống, chuôi đao đập vào đầu hẩn. Đào Nhiên say rượu nên không đề phòng, ngay lập tức bị đánh ngất té lăn ra đất, nhưng vẫn rống ngà về phía trước, hai tay chạm lên mũi giày nam tử, trước khi ngất còn cố gắng rên lên: “Thượng tiên...”

Trong trông mắt nam tử bỗng lướt qua một tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm vào kẻ đã say túy lúy nằm dưới chân mình, nhẹ giọng nói: “Ta không phải Đào tiên, nếu có là, thì cũng là ác quỷ địa ngục!”

Nói xong, gờ chân đá Đào Nhiên văng ra. Đào Nhiên bị đá văng đến ngay gốc cây lúc này hẩn vừa mới tiểu vào, nhìn hẩn nhếch nhác, nam tử cũng trút bớt được tức giận, bất giác khê cười ra tiếng. Thủ hạ vội vàng

bước lên phía trước thỉnh thoảng: “Là do thuộc hạ sơ suất, để cường đồ chạy tới khinh mạn công tử, xin giao tên này cho thuộc hạ xử lý.”

“Bỏ đi, chỉ là một tên quỷ say thôi.” Nam tử chấp tay sau lưng, rời đi, nói: “Lần này ta đến đây chỉ để thăm thân, đừng gây thêm phiền phức.”

Thủ hạ không dám nhiều lời thêm nữa, khom người đi theo sau, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho đồng bạn đang ẩn thân phía xa, để bọn họ đi tra lai lịch của tên quỷ say này.

* * *

Đào Nhiên đang ngủ say sưa, bỗng phát hiện cẳng chân đau đớn, hần dụi dụi mắt, tỉnh lại từ trong mộng, chỉ thấy ánh mặt trời mới mọc xuyên qua khe hở ngọn cây nhảy nhót trước mắt mình, có người chống nạnh từ trên cao nhìn xuống, ánh sáng lấp lánh khiến hắn thấy không rõ, chân chờ một chút, mới hỏi: “Thượng tiên?”

“Thiếu gia ngủ đến độ mù mịt cả người luôn rồi à!” Thấy Đào Nhiên tỉnh lại, Thanh Đồng không dám hỗn xược đá hắn tiếp, miệng thì lại rất nghiêm túc, quát: “Lão gia ra lệnh cho thiếu gia vào chùa tĩnh tu, thiếu gia lại dám say xỉn cả ngày, đêm cũng không chịu về. Thiếu gia nếu còn tiếp tục như vậy, sau này đừng nghĩ đến chuyện được về nhà!”

“Ta không về nhà được thì đã sao, người lo lắng làm cái quái gì chứ?” Đào Nhiên uể oải đứng dậy, xoa xoa cẳng cổ đang nhức mỏi, nhớ lại cuộc gặp gỡ tuyệt vời đêm qua, hắn cười hì hì, nói: “Ta quyết định rồi, trong khoảng thời gian này sẽ không trở về nhà.”

“Hả?” Thanh Đồng bị hắn đá kích, vội vàng hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì...” Đào Nhiên nhìn vẻ mặt căng thẳng của tên sai vặt, chỉ cười cười, không nói gì thêm, ánh mắt lướt qua rừng đào đỏ rực trước mặt, tiến về phía trước, lẩm bẩm trong miệng: “Đào Hoa tiên dưới tán hoa đào.”

“Cái gì?”

Thanh Đồng càng lúc càng không hiểu, kỳ quái sờ sờ phía sau ót, thấy Đào Nhiên đã đi xa lắm rồi, cậu mới vội vàng đuổi theo.

Từ hôm đó, Đào Nhiên nếu có thời gian rảnh rỗi sẽ xuống núi tìm mấy hộ nông gia đổi rượu, sau đó ôm vò rượu chạy thẳng về phía rừng đào, liên tục hai đêm liền, đều không gặp vị nam tử áo trắng kia. Thanh Đồng lúc này mới hiểu, hóa ra do Đào Nhiên gặp được người nào đó nên cảm thấy hứng thú. Ngẫm lại mấy chuyện truy hoa đuổi bướm trước kia của hắn, cậu cũng biết đây chỉ là cảm xúc bộc phát nhất thời của hắn mà thôi. Sáng sớm hôm nay, cậu lại thấy hắn chạy ra ngoài, tức giận đến độ không muốn thay hắn úp mặt vô tường tụng kinh, dứt khoát theo hắn đi ra ngoài, nói đơn giản rằng muốn gặp vị Đào Hoa tiên nhân kia.

Đào Nhiên không quan tâm chuyện Thanh Đồng leo đèo đi theo mình, chạy đến mấy hộ nông gia mua rượu, đi thẳng đến rừng đào tìm kiếm chung quanh. Thanh Đồng đi theo phía sau hắn, vốn chỉ định ngắm cảnh, nhưng thấy hoa đào tung bay khắp trời, xem ra cũng tràn đầy tình thơ ý họa, đáng tiếc Đào Nhiên đi mau quá, hiển nhiên do thứ hắn quan tâm không phải là hoa đào, cậu nhìn không được, mở miệng chế giễu: “Đào Hoa tiên cái gì chứ? Nói không chừng là con tinh quái nào đó chuyên đi hút tinh khí con người. Thiếu gia ngài xem, ngài mới trông thấy có một lần đã thất hồn lạc phách, nếu thật sống chung với tinh quái, chẳng phải ngay cả mạng cũng cho không nó luôn rồi sao?”

“Ta không nghĩ Đào gia chúng ta lại có một tên sai vặt ngu ngốc đến vậy.” Đào Nhiên quay đầu, nhìn Thanh Đồng, kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ người không cảm thấy, với nhân phẩm tướng mạo gia thế của ta, thất hồn lạc phách chẳng phải chính là vị Đào Hoa tiên kia hay sao?”

Nghe hắn tự mãn, bước chân Thanh Đồng có hơi loạng choạng, sau đó cười lạnh: “Vay mắt vị Đào Hoa tiên đó nhất định có vấn đề.”

Đào Nhiên suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Ta sẽ không ngại chuyện đó đâu.”

Không ngờ trên đời này lại có một kẻ da mặt dày cui, không biết xấu hổ đến như vậy! Thanh Đồng đã sắp học máu, cười nhạo: “Có lẽ người ta sẽ thấy ngại đó. Một tên phóng đảng học chả hay cày chả biết, có gì đáng giá để kẻ khác phải nhớ tới chứ?”

“Không thể nào! Nếu ta dốt nát đến vậy, thì làm sao có thể khiến cây đào hóa thành người được chứ?”

Thanh Đồng bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, cậu rốt cục cũng có thể thông cảm cho tâm sự của Đào lão gia rồi. Nếu có thể, cậu cũng rất muốn đập vị nhị thiếu gia này mấy cây thiết bản!

Đào Nhiên không hề nhận thấy sự bi phẫn trong lòng tên sai vặt của mình, chân bước rất nhanh, đến khi Thanh Đồng chợt nhớ lại thì hắn đã ra khỏi rừng đào, theo khe suối tiến về phía hạ lưu. Thanh Đồng vội vàng đuổi theo, hỏi: “Thiếu gia đi đâu vậy?”

“Thích đi đâu thì đi đó, người về trước đi, đừng quên tụng kinh văn ngày hôm nay đây.”

Không tụng. Thanh Đồng đi theo phía sau Đào Nhiên, tức giận nghĩ. Trước kia mỗi ngày cậu đều cố gắng giúp Đào Nhiên tụng kinh, là vì hy vọng thiếu gia có thể quan tâm tới tội tớ, để cậu sớm về phủ, giờ thì xem ra người này đã vui đến quên cả việc quay về, e rằng bây giờ trụ trì dùng roi mây đuổi hắn, hắn cũng sẽ không chịu trở về. Đã như vậy, bản thân mình còn cần làm điều thừa thãi, vô vị giúp tên thiếu gia này nữa làm gì, chi bằng nhân lúc cảnh xuân còn đang phơi phới, đi chung quanh dạo mấy vòng, cũng xem như không phụ một chuyến đến đào nguyên.

Thanh Đồng vừa càu nhàu vừa đuổi theo phía sau, không bao lâu đã bị khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt hấp dẫn, vô cùng hào hứng bẻ lấy vài nhánh hoa đào, vừa quay đầu, Đào Nhiên đã vòng qua một gò đất nhỏ, thân ảnh xa dần. Thanh Đồng cuốn quýt đuổi theo, mắt thấy đã sắp đuổi kịp, Đào Nhiên đột nhiên đứng lại, Thanh Đồng bị bất ngờ, đụng trúng vào lưng hắn, mũi giập, đau đến nỗi nước mắt thiếu chút nữa rơi lã chã.

Cậu xoa xoa cái mũi, đang định oán thán, đã thấy Đào Nhiên giơ ngón tay chỉ về phía trước, vui mừng la to: “Thanh Đồng, người xem, người đó chính là Đào tiên!”

Thanh Đồng nhìn theo, chỉ thấy cách đó không xa, phía cuối rừng đào, trên một mảnh đất trống, có một nắm mồ nho nhỏ, một vị nam tử áo trắng đứng nghiêm trang trước mộ, một nam nhân cao lớn thô kệch đứng phía sau. Thanh Đồng mắt tỏ, lập tức nhận ra người đó chính là nam nhân có vết đao chém trên mặt mà bọn họ đã chạm mặt khi vừa mới đến chùa. Hai người khẽ cúi đầu, như đang tưởng niệm.

“Người thiếu gia nói đến chính là hắn?” Thanh Đồng hỏi.

Không có tiếng đáp lại, cậu quay đầu, bỗng nhiên phát hiện bàn tay bị thứ gì nhét vào, hóa ra là do Đào Nhiên nhét bầu rượu vào tay cậu, sau đó dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía trước.

Nghe tiếng gọi mừng rỡ từ xa vọng lại, nam tử quay đầu tìm nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy Đào Nhiên, nhú mày tỏ vẻ khó chịu, thấp giọng hỏi thủ hạ: “Xảy ra chuyện gì?”

Nam nhân có vết đao chém trông thấy Đào Nhiên, cũng lấy làm kinh hãi. Từ sau cái đêm Đào Nhiên nói ra những lời mạo phạm, sợ hắn lại chọc chủ tử tức giận, nên nam nhân đã ra lệnh giám sát mọi cử động của hắn, không nghĩ hắn lại xuất hiện vào giờ phút này, hơn nữa lại không có ai đến đây bẩm báo. Nam nhân vội vàng nói: “Công tử bớt giận, thuộc hạ sẽ đuổi hắn đi ngay lập tức.”

Nam nhân sải bước tiến đến, muốn cản Đào Nhiên lại, ai ngờ Đào Nhiên sau khi tiến tới gần lại đột ngột dừng lại, khiến nam nhân lỡ đà, hơi ngã chúi về phía trước, lại thấy Đào Nhiên lấy ngọc địch ra, dùng ngón tay quay hai vòng, giắt vào thắt lưng, trên khuôn mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng, quả đúng là thiếu niên phong lưu, làm nam nhân đuổi cũng không được, lùi cũng chẳng xong. Ánh mắt Đào Nhiên khẽ liếc qua nam nhân, sau đó lập tức hướng về phía nam tử mặc áo trắng, chấp tay cười nói: “Từ biệt mấy ngày, Đào tiên vẫn khỏe chứ?”

Tâm trạng nam tử áo trắng hôm nay rất tệ, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của hắn, lòng cảm thấy càng thêm bức dọc, thấp giọng gọi: “A Trung!”

A Trung đi theo nam tử đã lâu, vừa nghe giọng hắn liền hiểu ngay ý hắn, đang muốn đuổi tên phóng đảng này đi, ánh mắt Đào Nhiên đã chuyển về hướng bia mộ, nói: “Thì ra là đến tế điện cố nhân... hiển tỷ Mộ

thị (1)...” hần kinh ngạc nhìn nam tử, hỏi: “Đây là mộ của lệnh đường? Các người cũng có ‘thiên nhân ngũ suy’ (2) sao?”

“Thiếu gia!”

Thanh Đồng ôm vò rượu chạy đến. Cậu vốn nhỏ con, lại chạy rất nhanh, A Trung đang do dự xem có nên cản cậu lại không, cậu đã chạy tới đứng giữa Đào Nhiên và nam tử áo trắng. Nhìn thấy tay của nam nhân có vết sẹo trên mặt đã đặt lên bội kiếm đeo bên hông, cậu vội vàng nói: “Hai vị công tử, xin bớt giận, thiếu gia nhà tôi đầu óc không được tốt cho lắm, ăn nói lúc nào cũng lung tung cả...”

Mới nói được một nửa, đã bị Đào Nhiên đẩy ra, hần áy náy nói với nam tử áo trắng: “Đây là tên sai vặt của tại hạ, không hiểu chuyện, cũng không hiểu phép tắc, xin thượng tiên đừng trách.”

Tròng mắt nam tử áo trắng đen như màu mực, nhìn qua Đào Nhiên, lại nhìn qua Thanh Đồng, dùng chất giọng chế giễu nói: “Hần còn hiểu chuyện hơn người.”

“Thượng tiên vì sao lại nói như thế?”

Nam tử cười lạnh, nhưng lại không nói tiếp. Thanh Đồng bị Đào Nhiên chọc giận, tức muốn chết, kéo kéo ống tay áo hần, nhỏ giọng: “Vị công tử này vốn là khách nhân tạm cư tại Thanh Phong tự, người ta đang tế tiên nhân (người đã khuất), chúng ta đừng tới quấy rầy, được không thiếu gia?”

“Thì ra là tế tiên nhân (tiên trên trời) à.”

Đào Nhiên nhìn đồ cúng tế đang được bày ra trước mộ, chỉ đơn giản là trà xanh và bánh ngọt, hần cầm lấy vò rượu Thanh Đồng đang ôm trong ngực đặt bên cạnh bánh ngọt, nói: “Tức là tế điện, đương nhiên phải có rượu rồi.”

Nam tử áo trắng vốn đã có chút khó chịu do hần lỡ mồm xông tới đây, nhưng thấy hần tế điện mẫu thân mình, nên ráng nhịn xuống. Đào Nhiên trên người có mùi rượu, hiển nhiên lại uống rượu nữa rồi, nam tử áo trắng không muốn so đo với quỷ say, ai ngờ Đào Nhiên tế xong, hỏi Thanh Đồng, “Người vừa nói Đào tiên cũng trọ lại tại Thanh Phong tự?”

“Đúng vậy.”

Thanh Đồng không nhận ra nam tử áo trắng, nhưng từng chạm mặt A Trung, thấy hai người này trên người đều có sát khí, khó có thể tới gần, sợ Đào Nhiên lại dây thêm phiền toái, kéo hần định chạy đi, lại bị hần hất ra. Đào Nhiên nhìn nam tử, có chút si mê, ý cười rạng ngời trên gương mặt, ngơ ngẩn nói: “Thì ra tiên nhân cũng thích những nơi thanh tịnh như chùa chiền, không biết thượng tiên cư xá nơi nào? Có thể đến quấy rầy hay chăng?”

Thanh Đồng đã tức đến muốn ngất luôn rồi. Đào Nhiên hôm nay rõ ràng uống rượu chả bao nhiêu, thế mà vẫn nói cứ như thăng say? Có lẽ không phải do rượu làm say, mà chính là do người tự say, vừa nhìn thấy người tuấn tú, hần đã hồn phi thiên ngoại. Cậu giậm chân, nói: “Người ta không phải tiên nhân đâu!”

“Sao lại không phải? Người xem Đào công tử khí vũ hiên ngang, thanh tú bất phàm, người bình thường làm sao có được khí độ thế này? Hơn nữa...”

Đào Nhiên đột nhiên cầm lấy cổ tay nam tử áo trắng. Động tác của hần quá nhanh, khoảng cách giữa hần và nam tử lại gần, nam tử không kịp né tránh, mạch trên cổ tay phải đã bị giữ chặt. Nam tử đột ngột biến sắc, sắc mặt A Trung cũng thoát biến, tay đặt lên trên chuôi kiếm, soạt một tiếng, thân kiếm đã rút ra hơn phân nửa, lại bị ánh mắt chủ nhân liếc ngang, ý bảo gã kiềm chế.

Nam tử áo trắng hất tay Đào Nhiên ra, thấy Đào Nhiên nhìn mình, sắc mặt lộ ra sự sửng sốt, ngơ ngác một lúc lâu, Đào Nhiên mới nói: “Mạch của người đang đập, chẳng lẽ người không phải Đào tiên? Hay tu vị người đã lên đến cực điểm, có thể hoàn toàn ngưng bản thân mình trở thành người bình thường?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, ở nơi sâu thẳm trong tròng mắt đậm màu của nam tử chợt lướt nhanh qua một tia sát khí, nhưng trên mặt vẫn không để lộ biểu hiện gì, phất tay áo bỏ đi. Cánh hoa bay xuống từ bốn phía bị gió từ ống tay áo hất ngược lên, theo động tác xoay người của nam tử, nhẹ nhàng bay đến trước mặt Đào Nhiên.

Ông tay áo trắng tằm đầy mùi hương hoa đào, quả thực tuyệt diệu khôn cùng. Đào Nhiên nhìn đến ngây người, lâu thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện nam tử đã đi xa, vội vàng chạy tới, đuổi theo bước chân hắn, khoe miệng cong lên tạo thành một nụ cười, phong tình bất giác cũng theo đó mà lộ ra, tuy không thể so với sự lãnh thanh ngạo khí của nam tử, nhưng cũng có được vài phần hào hiệp, cười hì hì nói: “Có phải là thần tiên hay không cũng không quan trọng, gặp mặt tức đã hữu duyên, không biết Đào công tử có thể cùng tại hạ sướng ẩm đôi chén, không phụ không khí mùa xuân rạng rỡ này?”

Bị làm phiền quá mức, nam tử áo trắng đứng lại, hỏi: “Đào?”

“Đào Hoa tiên dưới tán hoa đào, chẳng phải chính là họ Đào hay sao?”

Thanh Đồng đã đi tới gần bọn họ, nghe Đào Nhiên nói, bĩu bĩu môi. Cậu biết vị Đào nhị thiếu gia này lại đang tìm cách lẩn lút người ta, may là nam tử áo trắng không nghe ra, gật đầu, nói: “Đêm nay giờ cũ, chỗ cũ.”

Đào Nhiên mắt sáng rực, vui vẻ nói: “Hẹn ước sinh tử, không gặp không về, Đào công tử!”

Bước chân nam tử khẽ dừng lại, quay người, nói: “Ta họ Mộc, Mộc Yến Phi!”

Khoe môi Đào Nhiên lại càng cong lên thêm, hai bàn tay chập lại, nói: “Tên rất hay!”

Nam tử không trả lời, nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười, chắp tay sau lưng, đi chưa xa, ý cười đã ẩn đi, ánh mắt lạnh lùng như đao, lạnh lẽo nói với A Trung đang theo sát bên cạnh: “Buổi tối làm sạch sẽ một chút!”

Từ lúc sinh ra cho đến bây giờ hắn đã giết người vô số, hành vi của Đào Nhiên lại càng phạm vào tối kỵ của hắn. Vừa rồi coi như Đào Nhiên may mắn, hắn không muốn chém giết trước mộ mẫu thân, nên mới ước định đêm nay. Nếu đã là người sắp chết, nói tên cho tên kia biết cũng không sao cả, để khi đến trước điện Diêm La, cũng không đến nỗi làm một tên quỷ hồ đồ.

“Dạ!”

Ngay khi chủ nhân lộ ra ý cười, A Trung đã hiểu ngay được ý của hắn, quay đầu nhìn vị thể gia công tử vẫn còn đứng gật gù đắc ý ở phía xa xa, gãi lắc đầu. Cái loại người có mắt không trông này, chết cũng là do tự chuốc họa vào thân, không thể trách người khác được.

Thanh Đồng theo Đào Nhiên đứng phía trước mộ, thấy thân ảnh của Mộc Yến Phi đã đi xa, Đào Nhiên vẫn còn đang chăm chú nhìn theo, cậu khó chịu nói: “Thiếu gia, Đào tiên của ngài đã đi xa rồi!”

“Ta biết.” Đào Nhiên không để ý đến sự vô lễ của tên sai vặt, lấy ngọc dịch ra, nhẹ nhàng gõ gõ vào lòng bàn tay, thuận miệng nói: “Bất quá, có đôi khi, khoảng cách càng xa, lại càng có thể nhìn được rõ ràng.”

Thanh Đồng gãi gãi đầu, lại nghe không hiểu nữa rồi, nhưng lời của kẻ say nghe không hiểu cũng chẳng sao cả. Đào Nhiên cũng không nhiều lời thêm nữa, thu hồi tầm mắt, chuyển sang nhìn nắm mồ trước mặt.

Một vốc đất vàng một tấm bia xanh, chôn kín tất cả những chuyện xưa năm cũ. Trên bia đá không đề gì cả, đừng nói chi đến lời ai điếu, ngay cả tên của người lập bia cũng chẳng từng ghi. Tấm bia đá lẳng lẳng hiện diện nơi cuối rừng đào, có chút thê lương, nhưng rất nhiều cánh hoa bay múa đầy trời đã xua đi phần nào cô đơn vắng lặng. Mộ phần được quét dọn rất sạch sẽ, thế nhưng vẫn lưu lại rất nhiều cánh hoa rơi, thấy rõ ràng vị chủ nhân này rất thích hoa đào, nên người nhà bà không để bà nhập từ đường, mà đưa bà đến chôn ở nơi này, cùng hoa làm bạn.

Trên gương mặt Đào Nhiên hiện lên vẻ trầm tĩnh hiếm hoi, im lặng chăm chú nhìn tấm bia xanh một lúc lâu. Thanh Đồng nhìn hắn, cảm thấy rất kỳ quái, đáng tiếc tóc mai của Đào Nhiên bị gió thổi tung bay, che đi vẻ mặt bên dưới. Thanh Đồng có chút không quen thấy Đào Nhiên như vậy, nhìn không được, hỏi: “Vậy thiếu gia định tiếp tục đứng ngẩn ra ở đây à?”

Đào Nhiên không trả lời, ngọc dịch xoay vài vòng trong lòng bàn tay, thuận thế cầm vào bên hông, quay người bỏ đi, nhưng không phải đi về hướng Thanh Phong tự. Thanh Đồng không biết chủ tử lại có ý tưởng gì, vội vàng đuổi theo, hỏi: “Thiếu gia đi đâu vậy?”

“Muốn đi đâu thì đi đó.” Bước chân Đào Nhiên rất nhanh, cũng không quay đầu lại, chỉ phẩy phẩy tay ra hiệu cho Thanh Đồng, nói: “Ta còn có việc muốn làm, sẽ bận một thời gian dài, ngươi về trước đi, nhớ tụng hết kinh văn hôm nay đó nha.”

“Đó là bài tập lão gia bắt ngài làm mà.”

“Bây giờ là của ngươi.”

“Nhưng mà...” Con người Thanh Đồng đảo tròn, cười nói: “Tôi chỉ là tên sai vặt, so với việc học tập, tôi cảm thấy mình thích hợp với việc chạy tới chạy lui hơn, cho nên thiếu gia cần sai bảo điều gì, cứ việc sai bảo tôi đi.”

“Thế à?” Đào Nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn cậu, cứ như đã nhìn thấu tâm tư cậu, đôi mắt phượng nheo lại, mỉm cười nói: “Được, vậy ta lập một danh sách, cho ngươi một canh giờ, phải chuẩn bị đầy đủ hết cho ta.”

Đôi con người xinh đẹp sáng lấp lánh, tràn đầy một loại màu sắc có tên là “cạm bẫy”. Thanh Đồng nhất thời sồn gai ốc, chợt thấy hối hận vì quyết định vừa rồi của mình.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Thanh Đồng hoàn toàn không sai. Đào Nhiên đưa cho cậu một danh sách xếp hàng dài ngoằng do hắn lập ra, bảo cậu phải căn cứ theo đó chạy đi mua mang về. Đào Nhiên ra ngoài đập thanh, đương nhiên không mang theo giấy bút, cho nên hắn nghĩ tới đâu liền nói ra tới đấy. Đáng thương cho Thanh Đồng, chỉ có thể cố hết sức ghi nhớ. Khi nghe đến nhang đèn hoa quả, vàng mã tiền giấy các thứ, cậu trừng mắt to nhìn tấm bia mộ đang nằm ở đằng kia, hỏi: “Đừng nói ngài chuẩn bị tế điện vị tiên nhân này chứ?”

“Chỉ là nhân tiện tế điện luôn thôi, chẳng lẽ không được sao?” Đào Nhiên giao việc xong xuôi, chấp tay sau lưng lững thững bỏ đi. Thanh Đồng lại nghe hắn nói tiếp: “Ta cần dùng gấp, đừng quên những tế phẩm mà ta đã nói, cũng đừng để lỡ canh giờ.”

“Nhưng mà...”

Tế phẩm rất nhiều, hơn nữa chung quanh chỉ có vài hộ nông gia, trong một canh giờ bảo cậu đi đâu kiếm về được nhiều vật phẩm tế điện đến thế chứ!

Đến khi Thanh Đồng từ trong oán giận bình tĩnh lại, thì Đào Nhiên đã đi xa rồi. Cậu không có thời gian hối hận, chỉ đành chạy đi tìm những cửa hiệu dưới chân núi, vừa chạy vừa hối hận bản thân mình đúng là thất sách. Sớm biết thế này, chi bằng trốn trong chùa tụng kinh niệm Phật còn hơn.

Một lúc lâu sau, hoàng hôn buông xuống, Thanh Đồng chạy đến nỗi hai chân mỏi nhừ, cuối cùng cũng mang về đầy đủ vật phẩm, khệ nệ ôm một đống các thứ quay về trước mộ phần, nhưng không thấy bóng dáng Đào Nhiên đâu. Cậu tìm kiếm chung quanh cả buổi trời, chợt nghe tiếng ngáy phát ra từ nơi nào đó, ngó theo hướng âm thanh truyền lại, phát hiện Đào Nhiên đang tựa người trên một nhánh cây gần đó, gối lên hai tay, ngủ rất ngon lành. Cậu tức đến mức chỉ muốn đánh vào ai đó! Bản thân mình vì chuẩn bị tế phẩm mà chạy đông chạy tây, vậy mà cái người sai khiến cậu lại có thể nằm đây ngủ say sưa đã đời!

Thanh Đồng kêu vài tiếng, đáng tiếc Đào Nhiên lại ngủ rất say, không hề phản ứng, cậu tức giận bỏ tất cả tế phẩm xuống trước mộ, đi tìm vài viên đá chọi lên. Mắt thấy đá sắp chọi trúng mặt Đào Nhiên, Đào Nhiên đột nhiên nghiêng người, vừa khéo né được, thế nhưng thân thể lại mất cân bằng, té chúi đầu xuống đất.

Công phu của Đào Nhiên cũng khá giỏi, vừa rơi xuống lưng chừng đã xoay người lộn lại, thân thể hơi chúi về phía trước, dùng tư thế quỳ gối để tiếp đất. Tóc mai hai bên mái khê tung lên theo tư thế nhảy xuống của hắn, miệng hắn ngậm một nhành đào, hoa nở bung cả trông rất xinh đẹp, màu hoa ánh hồng một bên má. Hắn thực hiện những động tác liên tiếp rất tự nhiên, lại nhẹ nhàng thanh thoát, nếu bây giờ đứng trước mặt hắn là những cô nương của Đào Hoa Độ, thì chắc chắn sẽ vỗ tay khen ngợi liên hồi. Tiếc là bây giờ bên cạnh hắn chỉ có một Thanh Đồng đang tức đây tức vơi, cậu hừ một tiếng, nói: “Công phu của thiếu gia tiền bộ quá ha, nếu đi thi võ trạng nguyên, khẳng định có thể đứng đầu bảng hỏ nơi kim điện, không có chỗ cho kẻ khác rồi.”

“Một ngày phải đánh nhau liên tục với rất nhiều sĩ tử, không mệt chết thì cũng phiền chết được, thay vì đi thi trạng nguyên, ta thà ở nhà ngủ còn hơn.”

Đào Nhiên lấy nhánh đào đang ngậm trong miệng ra, thông thả đứng dậy, nói cứ làm như chức võ trạng nguyên ấy chỉ đơn giản là vật ở trong túi hắc, cuồng vọng đến độ Thanh Đồng cũng phải cảm thấy bất lực, nhưng cũng biết cá tính của hắn vừa tùy tiện lại vừa lười biếng, than khẽ: “Không thi võ cũng có thể thi văn mà, kỳ thi mùa xuân ba năm trước, nếu thiếu gia cũng tham gia, thì Hình thiếu gia e là đã không đậu được thám hoa rồi.”

Sắc mặt Đào Nhiên khê biến, nhưng lập tức cả cười, hờ hững nói: “Mấy việc khoe mẽ thế này, ta cần gì phải đi tranh đoạt với kẻ khác chứ.”

“Nhưng lão gia rất hy vọng công tử đi tranh a!” Thanh Đồng cảm thấy tiếc vì biết rằng cho dù cậu khuyên thế nào, Đào Nhiên cũng không chịu nghe theo để có thể trở nên tiến bộ hơn.

Đào Nhiên giả bộ không nghe thấy, ánh mắt lướt qua những té phẩm đặt dưới đất, gật đầu hài lòng, “Người coi vậy mà cũng xứng chức sai vặt quá đó chứ, trong thời gian ngắn mà có thể chuẩn bị mọi thứ tề chỉnh cả rồi.”

Lời khuyên bị bỏ ngoài tai, Thanh Đồng bực bội nói: “Trên đời này chỉ cần có tiền, còn có chuyện gì làm không được chứ?”

Ngoại thành không phồn hoa như trong thành, đi cả mấy dặm đường cũng không nhìn thấy hàng quán buôn bán nào, may là đầu óc cậu cũng khá lạnh lẽ, chạy sang chỗ mấy hộ nông gia hỏi. Sắp Thanh Minh, nên dân quê ở đây đều chuẩn bị trước những vật phẩm dùng cho tế điện, thấy cậu trả tiền hào phóng, nên cũng rất vui vẻ mang vật phẩm chuẩn bị sẵn bán lại cho cậu.

“Thiếu gia đúng là rảnh quá ha.”

Nhìn Đào Nhiên căn cứ theo quy cách bày biện từng món vật cúng ngay ngắn đầu ra đó, Thanh Đồng lại nhớ đến Mộc Yến Phi. Vị nam tử đó khí vũ bất phàm, toàn thân tràn đầy sát khí, cậu do dự một chút, rốt cuộc cũng không nhận được, khuyên nhủ: “Tôi biết ngài làm thế này là để cho Mộc công tử xem, mà vị công tử đó vừa nhìn đã biết là quý nhân đến từ một nơi quyền quý bề thế, không thể mang ra so sánh với các cô nương tại Đào Hoa Độ, loại ân huệ nhỏ nhoi này, không thể làm ngài ấy cảm động được đâu.”

“Ai nói ta làm thế này là để người khác xem?” Đào Nhiên vừa bày vật cúng, vừa nói: “Tương phùng tức đã hữu duyên, nếu đã gặp gỡ, thì tế điện cũng là chuyện nên làm.”

Thanh Đồng không nói gì thêm nữa, mỗ nguyệt, rồi lại nguyệt. Chừng như cảm nhận được sự khinh thường của cậu, Đào Nhiên lại nói tiếp: “Dù sao bên người cũng có một tên dùng để sai vặt, không sai thì cũng phí, nếu vậy ta mượn hoa hiến Phật, cũng chẳng uổng phí công phu, câu được cá tất nhiên sẽ rất tốt, còn nếu không câu được cũng chẳng tổn thất gì.”

“Thiếu gia đang nói tôi...tôi...tôi...”

Thanh Đồng chỉ vào mũi mình gào lên. Cái kẻ “không sai cũng phí” là chỉ cậu đó hả? Cậu cực khổ làm việc, vậy mà trong mắt vị Đào nhị công tử này, cậu chẳng qua chỉ là một tên thuần tay lười ra sai vặt thôi sao?

Cậu tức nghẹn họng đến độ cả hồi lâu cũng thở không ra hơi, bất chợt bả vai cậu bị siết chặt, Đào Nhiên xách áo cậu kéo qua một bên, dùng ánh mắt đáng thương nhìn cậu, nói: “Người cũng nên quay về tụng kinh đi, có lẽ sẽ trị được bệnh cà lăm của người đó.”

Thanh Đồng quay đầu, tức giận dùng dùng chạy thật xa, rốt cục vẫn nhận không được xoay người lại hỏi: “Thiếu gia khi nào về chùa?”

“Người muốn đem cơm đến đây cho ta à?”

Lần này Thanh Đồng đã hết lời để nói, xoay người phóng nhanh như bay, chạy đi thật xa. Nếu còn ở chung một chỗ với Đào Nhiên, chỉ sợ cậu chưa về nhà, đã bị Đào Nhiên chọc cho tức chết rồi.

Đào Nhiên không quay người lại, nghe tiếng bước chân tiểu đồng đã chạy xa, thuận tay cầm chén rượu, rưới lên trước mộ. Trong gió đêm đào hoa bay lượn, cuối cùng rơi trên trà xanh rượu bạc, bóng chiều buông

xuống, dâng lên sự thê lương nói chẳng thành lời. Đào Nhiên cảm cảnh đào vừa hái lúc này đặt nghiêng trước mộ bia, nhìn chăm chú một lúc lâu, thì thầm khe khẽ: “Hôm nay ta tế người, không biết sau này ai sẽ tế ta?”

* * *

Trăng đã qua khỏi đỉnh đầu, Đào Nhiên loạn choạng đi tới nơi đã hẹn với Mộc Yến Phi. Hắn vừa mới uống không ít rượu, gió nổi lên, hơi men cũng theo đó dâng lên, chỉ thấy bốn bề tĩnh lặng. Trong tầm mắt, chỉ có rừng đào rộ hoa ngút ngàn. Hắn lững thững quanh quẩn hết phải lại trái, lâu thật lâu vẫn không thấy Mộc Yến Phi xuất hiện, hắn bỗng cảm thấy nhàm chán, dứt khoát đi thẳng tới trước một thân cây, ngồi xếp bằng dưới tàng cây, đặt vò rượu mà hắn cố ý mang đến xuống trước mặt, lôi thanh địch màu ngọc bích giắt bên hông ra, xoay trên tay vài vòng, đưa lên môi, nhớ lại khúc nhạc mà ca cơ của Đào Hoa Độ đã tấu, theo đó thổi lên.

Tiếng địch tuy trong trẻo ngân vang, nhưng làn điệu lại đứt khúc không liền mạch, Đào Nhiên dường như không chú ý đến điều đó, cứ chít chít chét chét thổi một lúc. Trong khi hắn đang hân hoan tự đắc, phía trước hắn, cách đó không xa, hai bóng đen đột nhiên nhảy ra, trang phục độc một màu đen, đầu buộc khăn đen, mặt che bằng miếng vải đen, lộ ra một đôi con ngươi cũng đen nốt. Thứ duy nhất sáng ngời chính là thanh trường kiếm bọn họ đang cầm trên tay. Thân kiếm âm hàn, theo bước chân đến gần của bọn họ mà phát ra tia sáng sát nhân lạnh lẽo.

“Im lặng!” Tên nam tử lùn đi phía trước quát lên, chất giọng trầm thấp, tràn đầy tức giận.

Đào Nhiên ngừng thổi, đôi mắt vốn đã ngà ngà say khê neho lại, nhìn lướt qua trang phục của hai người, khê nhếch mày lên như chợt hiểu ra, cho tay vào ngực sờ sờ, móc ra vài đồng tiền, tiện tay ném tới trước mặt bọn họ, nói: “Ta chỉ có nhiều đây thôi, đủ không?”

Đào Nhiên trời sinh quý khí, chỉ một động tác vung tiền, cũng hào sảng vô cùng, nhưng dưới mắt cả hai người kia, động tác đó không khác gì bố thí. Tên còn lại vì vậy tức giận, quát lên: “Người cho là bọn ta đến đây kiếm cơm à?!”

“Chẳng lẽ các người tới đây là để nghe nhạc?”

Hai người vốn phụng mệnh tới đây giết người, biết rõ không cần nhiều lời, thế nhưng ánh mắt xem thường của Đào Nhiên khiến họ không thể không nổi giận, mắng: “Người có biết người thổi khó nghe đến cỡ nào không? Ngay cả âm luật cơ bản cũng không thông hiểu, vậy mà còn dám ở chỗ này nói khoác không biết ngượng. Chơi nhạc kiểu đó, ngay cả quỷ cũng không muốn nghe!”

“Thế à?” Đào Nhiên vỗ vỗ ngọc địch, mỉm cười nói: “Vậy hai vị cũng không cần miễn cưỡng nghe lâu đến thế chỉ vì muốn chứng minh mình không phải quỷ chứ?”

Hai người nghe ra ý ngầm trong câu nói của Đào Nhiên, hóa ra hắn đã sớm biết bọn họ núp gần đó khá lâu, sắc mặt đồng thời biến đổi, không dám nói nhiều thêm nữa, vung trường kiếm lên, hét một tiếng, đồng thời tấn công. Nụ cười trên khuôn mặt Đào Nhiên vẫn không thay đổi, đứng dậy, dùng chân khều vò rượu đang nằm trên đất, thân khê lắc lư, khó khăn né tránh những đường tấn công từ hai thanh kiếm, cười hỏi: “Đánh thật đấy à?”

Cả hai không nói lời nào, lại đồng loạt đánh tới. Bước chân Đào Nhiên lay động, trong lúc tránh né kiếm quang hai từ bên phóng tới, bởi một chút sơ ý, tay áo bị mũi kiếm rạch trúng, rách toạc một lỗ to. Nam tử lùn đang ở phía trước công kích Đào Nhiên thấy thế thì vô cùng vui mừng, nhân cơ hội bước lên trước đâm liên tục vài kiếm để cướp thời cơ, nhưng không ngờ trường địch của Đào Nhiên đã lướt tới gần, nhanh như điện chớp, nháy mắt đã đến ngay trước mặt gã, gã vội vã tránh né. Đào Nhiên dùng vốn là hư chiêu, vừa bức được đối thủ lui ra, lập tức nhún người nhảy về phía sau, rơi xuống trước một thân cây, lắc lắc ống tay áo bị rách một lỗ lớn, chân mày nhếch lên, hỏi: “Ai phải các người tới?”

Hai tên hắc y nhân không đáp, liếc nhau, song kiếm hợp bích nhất tề đánh tới. Đào Nhiên thấy bọn họ vừa ra tay đã là sát chiêu đẩy người vào chỗ chết, mắt phượng neho lại, đột nhiên giơ vò rượu đang cầm trong tay lên, tự giễu: “Vốn muốn cùng người sướng ấm, người lại sai hẹn, chỉ tiếc cho vò rượu ngon này.”

Nói xong, vung quyền đập vỡ miếng niêm phong vò rượu, giơ cao vò rượu lên, khê dốc, nhất thời rượu vẩy

ra, rơi vào miệng hắn, hắn ngửa đầu uống liền mấy ngụm. Đào Nhiên bỗng nhiên vùng mạnh vò rượu, vò rượu theo thể bay ra, hai tên hắc y nhân không dám chụp, vội vàng né tránh, trong khi đó hắn đã nhẹ nhàng xoay người, dùng tốc độ nhanh như chớp nhảy tới giữa hai người bọn họ, bước chân lảo đảo loạng choạng, bóng địch lay động chập chờn, thể nhưng lại có thể nhanh đến nỗi khiến cho bọn họ tối tăm mặt mũi, chiếc bóng xanh biếc của ngọc địch lượn lờ giữa những cánh hoa đang bay múa, không ngừng đánh tới trước mặt hai người.

Cánh hoa mềm mại không thể làm cho người ta bị thương, nhưng lại khiến cho tầm mắt rối loạn, hơn nữa bộ pháp của Đào Nhiên lại quái dị, trong phút chốc hai người đã tay chân lúnh quýnh. Nam tử lùn tiếp được mấy chiêu, bả vai bị đuôi ngọc địch đánh trúng, cũng may Đào Nhiên không dùng nội lực, điểm trúng liền lập tức dừng lại, gã đột nhiên lấy lại tinh thần, kêu to: “Túy kiếm!”

“Xem ra người cũng có mắt đó.”

Trường địch của Đào Nhiên quét ngang, bức trường kiếm phải lui ra, thân thể theo thế khẽ nghiêng người, làm tư thế “Túy Ngọa Hoa Tùng” (3). Chiêu này vốn dùng việc uống rượu để trợ hứng, đáng tiếc khi hắn giơ tay lên, mới nhớ ra vò rượu lúc này đã bị mình ném vỡ rồi, phát hiện điều này khiến hắn đột nhiên cảm thấy không vui, mắt phượng nheo lại, thân thể nhún nhẹ về phía sau, thoát ra khỏi vòng chiến.

Nam tử lùn thấy tấn công nhiều lần vẫn không thành công, có chút nôn nóng, cho rằng hắn muốn chạy trốn, quát lên: “Không được chạy!”

“Ta đâu có muốn chạy, chỉ là đánh mãi cũng mệt, thay đổi phương thức khác thôi.”

Đào Nhiên nhún người nhảy lên trên cây, thân địch đưa ngang, đuôi địch đặt lên môi bắt đầu thổi, âm thanh chói tai phụt chốc vang lên, reng róc rền rục, không cách nào có thể nghe cho nổi. Hai người tưởng rằng Đào Nhiên định dùng loại công phu tương tự như Sư Tử Hồng để tấn công, nên đều vội vàng vận khí ngưng thần. Ai ngờ tiếng địch chói tai vang lên không bao lâu, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng vỗ cánh phành phạch quái dị. Một bầy quạ đen không biết từ đâu đến, bay rất nhanh, nhắm hướng bọn họ lao thẳng xuống, dùng mỏ mổ bọn họ liên tục.

Hai tên hắc y nhân cho dù chinh chiến sa trường đã lâu, cảnh quạ đen rĩa xác chết cũng thường nhìn thấy, nhưng muôn thú vốn sợ người, sẽ không chủ động công kích. Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy quạ đen nhiều đến vậy, lại kết thành bầy tấn công bọn họ, phụt chốc tay chân rối loạn, võ công không cách nào sử dụng được, chỉ có thể cố hết sức nhảy qua lại tránh né. Đào Nhiên đứng trên cây, nhìn bộ dạng chật vật của bọn họ, cất tiếng cười to, nhảy xuống nhánh cây đào, vừa định rời đi, nam tử lùn đã kêu to: “Không được chạy!”

“Nếu có hứng thú, lần sau đánh tiếp.”

Thời gian ước định với Mộc Yến Phi đã qua, Đào Nhiên không muốn chờ đợi thêm nữa, chân khẽ nhún, không quay đầu lại, lập tức rời đi, bỏ mặc những tiếng phẫn nộ liên tiếp vang lên sau lưng hắn.

* * *

Đêm đã quá canh ba, một sương phòng nào đó nằm nơi hậu viện Thanh Phong tự vẫn còn sáng đèn, ánh nến chập chờn, làm cho bóng ảnh hắt lên tường cũng lung lay bất định. Mộc Yến Phi ngồi ngay ngắn trước bàn im lặng đọc sách. Đêm đã khuya, trên khuôn mặt hắn lại không có biểu hiện mệt mỏi, bóng lưng thẳng tắp, lộ ra thần thái cương nghị, hoàn toàn không giống với những cậu ấm phú gia.

Chung trà trên bàn được lấy đi, nhanh chóng thay bằng một chung trà nóng, A Trung đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Công tử, đêm đã khuya rồi, ngày mai còn phải lên đường, ngài nên nghỉ sớm đi thôi.”

Ánh mắt của Mộc Yến Phi vẫn nhìn chăm chăm vào trang sách, nói: “A Nam, A Bắc vẫn chưa về.”

“Nhưng sức khỏe công tử bây giờ không thể so với trước kia, tiết trời nơi đây lại lạnh lẽo, đêm khuya sương nặng, nếu lỡ nhiễm bệnh, chỉ e phải trì hoãn hành trình.”

A Trung quan sát thần sắc của Mộc Yến Phi, không dám nói tiếp. Dù sao cũng chỉ đi xử lý một tên công tử biết võ về vài ba đường, A Nam đi một mình cũng được rồi. Chức trách của bọn họ là bảo vệ Mộc Yến Phi, điều đi một người đã là nguy hiểm, nói chi đến việc điều động cả hai người.

Nhưng quanh năm chinh chiến ngoài biên ải, bọn họ đều đã quen với việc phục tùng, cho dù mệnh lệnh kia có sai lầm đi chăng nữa, thì một lời đề nghị nhỏ nhoi cũng đã vượt quá thân phận của một tên thuộc hạ rồi. May là Mộc Yến Phi không bắt lỗi, cũng chẳng trách mắng, chỉ lạnh nhạt nói: “So với phong sương ngoài ải bắc, chút lạnh lẽo này thì có sá gì đâu? Khinh địch mới dễ khiến ta trúng vết thương trí mạng nhất.”

A Trung không dám nhiều lời thêm nữa, cúi người lui sang một bên, Mộc Yến Phi lại nói: “Tên đó hình như đã tập võ từ nhỏ.”

“Dạ phải, nhưng do bản tính hần vốn lười biếng, bữa luyện bữa không, không chăm chỉ bằng huynh trưởng của hần, phụ thân hần...”

Mộc Yến Phi phát tay cắt ngang. Hần không có hứng thú với cái tên phóng đảng, tùy tiện, càn rỡ đó, hần chỉ muốn biết tên đó có thực sự khó đối phó hay không? Canh giờ đã qua từ lâu, vì sao thuộc hạ vẫn còn chậm trễ chưa quay về?

Cả phòng yên tĩnh, ánh nến chập chờn có chút yếu đi, A Trung vội bước lên phía trước cầm lấy chân đèn, đi đến góc phòng cho thêm dầu vào, khều khều tìm đèn, ánh nến lại sáng trở lại. Gã vừa cầm đèn đặt lại lên bàn, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân lao đảo, ngay sau đó “rầm” một tiếng, cửa bị đẩy ra, Đào Nhiên xiêu xiêu vẹo vẹo xông thẳng vào phòng.

“Người...”

A Trung nhìn thấy người vốn dĩ phải chết đột nhiên lù lù xuất hiện trước mặt mình, lấy làm kinh hãi, vội vàng cản hần lại, ai ngờ Đào Nhiên mặc dù đã uống say bí tỉ, chân đứng còn không vững, thế nhưng sức lực lại mạnh đến thần kỳ, dùng một tay đẩy gã ra, đi thẳng một mạch đến trước giường, lằm bằm trong miệng: “Gia khát nước rồi, Thanh Đồng, đi châm trà mau lên.”

Sắc mặt Mộc Yến Phi khê biến, tiến lên cản Đào Nhiên lại, quát: “Đi ra ngoài!”

Đào Nhiên uống rất nhiều rượu, đôi mắt xinh đẹp do say rượu và uể oải nên khê nhú lại, nhìn thấy Mộc Yến Phi, hần cảm thấy quái lạ bèn giơ tay lên, dường như muốn sờ lên mặt Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi cảm thấy ghê tởm nên né ra, tay của hần rơi vào khoảng không, thế nhưng hần lại cười khúc khích, nói: “Người là Đào tiên... Đào tiên vì thẹn thùng, cho nên không đến nơi đã hẹn với ta, mà đặc biệt đến phòng ta ngồi đợi ta à?”

Trong mắt Mộc Yến Phi hiện lên sát khí, đưa tay lên sờ vào chủy thủ giắt bên hông, nhưng không ngờ Đào Nhiên lại đứng không vững, lao đảo ngã về phía trước. Mộc Yến Phi đứng gần hần, mắt thấy hần đột nhiên ngã đổ về hướng mình, lập tức lui về phía sau tránh né theo bản năng, cơ thể Đào Nhiên mất đi thăng bằng, ôm lấy hai vai Mộc Yến Phi ngã chúi về phía trước.

Mộc Yến Phi vốn là kẻ tập võ, trước khi té xuống giường, đã xoay phắt người lại trong nháy mắt, để tránh bị Đào Nhiên đụng ngã. Thế nhưng hần vẫn bị Đào Nhiên kéo theo cùng ngã xuống giường, cùng lúc đó bên cạnh hần vang lên tiếng va đập nhỏ, sắc mặt Mộc Yến Phi khê biến. Âm thanh đó rất quen thuộc đối với hần, đó là tiếng ám khí đâm thẳng vào thớ gỗ, hần quay đầu, liền thấy một mũi tên bạc ghim vào vật giường, đuôi tên không dài, hơn phân nửa thân tên đã ghim sâu vào thớ gỗ. Dưới ánh đèn, thân tên lóe ra ánh sáng xanh quỳ dị, đuôi tên vẫn còn run bần bật, thấy rõ lực đạo được dùng để bắn mũi tên này ra.

Mộc Yến Phi nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn phía ngoài cửa sổ. Bên ngoài truyền lại tiếng đánh nhau khe khẽ, cho thấy ám vệ đã phát hiện ra sự xuất hiện của thích khách. A Trung vốn đã quen với chuyện này, vội vàng lao tới, chắn trước mặt Mộc Yến Phi, thấy Mộc Yến Phi không bị thương, lúc này mới an tâm, định nhổ mũi tên ra, nhưng Mộc Yến Phi đã ngăn lại, nói: “Đi xem chuyện gì xảy ra.”

A Trung chần chừ, Mộc Yến Phi cười lạnh: “Ta vẫn chưa vô dụng đến mức để kẻ khác bốn cợt.”

Chủ tử tâm trạng không tốt, A Trung không dám do dự thêm, vội vàng lĩnh mệnh chạy ra ngoài. Mộc Yến Phi cẩn thận cầm đuôi tên, nhổ nó lên. Suốt đường đến đây, đây không phải lần đầu tiên hần bị ám sát, nhưng lại là lần đầu tiên hung hiểm đến thế này. Đầu mũi tên được tẩm chất kịch độc, khi bắn ra cũng không có dấu hiệu gì để nhận biết trước, nếu hần không bị cái tên phóng đảng kia kéo té ngã xuống giường, căn cứ võ công của hần hiện giờ, tuyệt đối sẽ không tránh thoát được.

Một lũ chết nhất, chỉ biết lén lút đi giết người, ngay cả mặt cũng không dám lộ ra!

Mộc Yến Phi ném mũi tên xuống đất, khinh miệt, quay đầu. Đào Nhiên bò dậy, ngơ ngác nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mộc Yến Phi, kỳ quái hỏi: “Đào tiên, người sao lại ở đây?”

Mộc Yến Phi trầm mặc không nói, chỉ lạnh lùng nhìn thẳng Đào Nhiên. Đào Nhiên đã say lắm rồi, hai gò má có hơi ửng đỏ, con ngươi thu lại, mắt phượng hàm chứa nụ cười, mang theo nét phong tình phóng đãng. Dung mạo của Đào Nhiên vốn rất xuất chúng, nhưng do thái độ tùy tiện của hắn làm cho nét đẹp đó vơi bớt phần nào, khiến người khác vừa nhìn chỉ cảm thấy hắn rất bỉ ổi. Mộc Yến Phi chán ghét nhú nhú mày, không dám khẳng định vừa rồi bản thân mình thoát khỏi hiểm cảnh, rốt cuộc là nhờ trùng hợp, hay là do Đào Nhiên cố ý.

Đáng tiếc đôi mắt của Đào Nhiên đã lơ đãng, hoàn toàn không chú ý đến cái nhìn chăm chăm của hắn, Mộc Yến Phi chỉ còn cách lên tiếng hỏi: “Người sao lại đến nơi này?”

“Đây là phòng của ta mà.”

Bố cục của ngôi chùa này dùng trung tâm làm trục chính, phân chia hai bên. Sương phòng của Mộc Yến Phi vừa vặn nằm đối diện phòng của Đào Nhiên, nhưng nằm phía trong, gần hàng rào nhà chùa. Đào Nhiên say rượu đi nhầm, xem như miễn cưỡng hiểu được. Mộc Yến Phi tuy không tin hoàn toàn, nhưng cũng không muốn lần lần căn cứ lấy vấn đề này, lại hỏi: “Trước khi người quay về đây có gặp phải chuyện gì không?”

“Bị...” Đào Nhiên say đến độ ngồi không vững, nghiêng nghiêng ngã ngã, hỏi lại: “...đánh cướp có tính không?”

“Đánh cướp?”

“Có hai gã quê mùa không biết từ đâu xông ra, muốn đánh cướp ta. Võ công đã tệ mà còn đòi đi đánh cướp, ta đã đánh vài chiêu với bọn chúng...”

Đào Nhiên càng nói về sau lại càng hàm hồ. Cảm thấy Đào Nhiên đã say đến độ sắp lăn quay, Mộc Yến Phi vội vàng túm áo hắn, quát: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó?” Đào Nhiên cau mày suy nghĩ một chút, “Sau đó hết rượu, ta lười chẳng muốn đánh nữa, nên gọi bọn quạ đến trợ trận.”

“Quạ?”

“Một bầy quạ đen, do ta nuôi đó. Ngày mai mưa lớn sẽ bắt đầu rơi, kéo dài suốt mấy ngày, không tiện việc lên đường, cho nên tâm trạng chúng nó không tốt, đúng lúc có người để chúng nó trút giận, hai tên khỉ gió đó bây giờ nhất định rất xui xẻo, ha ha ha...”

Mộc Yến Phi theo phản xạ quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, song cửa đã đóng, chắn ngang tầm mắt, không nhìn thấy khung cảnh bên ngoài, chỉ nghe tiếng đánh nhau không ngừng truyền lại, âm thanh khá nhỏ, hiển nhiên song phương đều cố ý khống chế âm thanh, không muốn kinh động đến kẻ không liên can.

Tối nay gió mát trăng thanh, thời tiết thế này không nghĩ lại có người bảo rằng sắp có mưa to, Mộc Yến Phi khịt mũi khinh thường, cười lạnh hỏi: “Ai nói vậy?”

Đào Nhiên chớp chớp mắt, nói với vẻ nghiêm trang: “Bọn quạ nói đó, ta không phải vừa mới nói sao?”

Bị lừa liên tiếp suốt mấy lần, sự tức giận của Mộc Yến Phi càng lúc càng tăng, túm lấy áo Đào Nhiên, kéo hắn đến trước mặt mình, lạnh lùng hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

“Người?.....”

Tình ý tràn đầy trong đôi mắt mơ màng của Đào Nhiên như muốn quyến rũ kẻ khác, khóe miệng khẽ cong lên, chủ động, chậm rãi hướng đến gần Mộc Yến Phi. Lần này Mộc Yến Phi không tránh né, hồ hững nhìn hắn gần như kẻ sát đến trước mặt mình, bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng Đào Nhiên vẫn là kẻ đầu tiên không nhịn cười được, đầu nghiêng nghiêng kẻ sát bên tai hắn, nhỏ giọng hỏi: “Người đến từ hoàng cung đúng không?”

Mộc Yến Phi cả kinh, túm hắn kéo đến trước mặt ngay lập tức, lớn tiếng quát hỏi: “Người nghe ai nói?!”

“Chính người nói đó.” Ánh mắt Đào Nhiên lướt qua phía dưới thắt lưng Mộc Yến Phi, cười vô cùng mờ ám: “Chẳng phải người nói người không có cái thứ dơ bẩn ấy sao? Nếu không phải tiên nhân, thì chỉ có thể là loại đồ đó thôi...”

Mộc Yến Phi lần đầu tiên trong đời đột nhiên có ý định muốn giết người, chỉ vì kẻ đó khiến mình tức giận. Hắn suy nghĩ, lại suy nghĩ, nghĩ không ra mình từng nói câu nào đại loại như vậy. Đường đường nam nhi thân cao bảy thước, thể nhưng nhiều lần bị người cười nhạo, muốn nhịn cũng không nhịn được. Bàn tay hắn lần đến cuống họng Đào Nhiên, sát ý trong đôi mắt tỏa ra bốn phía. Đáng tiếc Đào Nhiên đã say túy lúy, hoàn toàn không cảm giác được sát ý của hắn, người hết ngã trước lại ngã sau, cố gắng nén thật thấp giọng, cười khùng khục nói: “Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác nghe đâu, đây là bí mật của hai chúng ta thôi...”

Mộc Yến Phi mạnh tay siết lại, mặc dù hiện tại nội lực của hắn đã mất đi tám chín phần, nhưng muốn giết một tên quỷ say cũng dễ như trở bàn tay. Ai ngờ tay mới vừa tăng lực, sắc mặt Đào Nhiên liền thay đổi, lộ ra sự đau đớn, thân thể ngay lập tức ngã mạnh về phía trước. Xem tình hình của hắn dường như là muốn ói, Mộc Yến Phi sợ quần áo bị vấy bẩn, vội vàng né tránh, thể nhưng vẫn chậm nửa nhịp. Đào Nhiên ngã chồm về phía đầu giường ói ra, có không ít những thứ dơ bẩn từ cổ họng hắn trào ra bắn lên vạt áo, trong phút chốc mùi hôi thối đã tràn ngập đầy phòng.

Mộc Yến Phi từ lúc được phong vương nắm giữ ấn soái tới nay, chưa từng gặp chuyện bê bối nào như thế này, hôm nay lại bị mạo phạm nhiều lần, không khỏi giận tím mặt mày, tiện tay cầm lấy thanh Yêu Dao đang treo nghiêng trên đầu giường, thân đao vừa rút ra được nửa thốn, xoạt một tiếng, cửa phòng đã bị mở, A Trung vội vã chạy vào, nhìn thấy hắn rút đao, biến sắc, vội vàng dừng ngay ngạch cửa.

Mộc Yến Phi bình tĩnh lại, nhìn Đào Nhiên đã ngã chúi xuống đầu giường ói hết cả ra, sau đó lật ngửa người chìm vào mộng đẹp, trên mặt Mộc Yến Phi hiện lên ý cười, nụ cười lạnh lẽo. A Trung trông thấy không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, run cầm cập.

“A Trung.” Mộc Yến Phi ung dung cho đao vào vỏ, hỏi: “Lần cuối ta rút đao là khi nào?”

A Trung quét mắt nhìn Đào Nhiên nằm ngửa ở đầu giường ngủ say như chết, thận trọng đáp: “Năm trước, khi Hồ tộc xâm phạm làm rối loạn biên cương.”

“Đúng vậy, Ngự Cầm vốn chỉ dùng để đánh giặc và giết giặc, giết một tên quỷ say, chẳng khác nào làm nhục nó.”

Mộc Yến Phi khôi phục vẻ mặt hồ hững lúc bình thường, không hề nhìn Đào Nhiên, xoay người đi ra khỏi phòng. A Trung nhìn những thứ dơ bẩn do Đào Nhiên ói ra vơ vãi đầy đất, không khỏi nhú mày, vội vàng đi theo ra ngoài, đưa Mộc Yến Phi đến sương phòng bên cạnh. Đó vốn là một gian phòng dự bị, không ngờ giờ lại phải dùng tới.

A Trung đi lấy quần áo sạch sẽ thỉnh Mộc Yến Phi thay, nói: “Những kẻ đó đã bị xử lý cả rồi, người trong chùa không ai hay biết.”

Mộc Yến Phi không quan tâm, chỉ thuận miệng hỏi: “Đây là nhóm thứ mấy rồi?”

“Nhóm thứ tư.”

“Nhóm thứ tư?” Mộc Yến Phi cười tự giễu, “Thì ra mạng của ta lại được hoan nghênh đến vậy sao?”

“Hầy, công tử tuổi còn trẻ đã được phong vương, nắm giữ ấn soái, đường công danh rộng thênh thang, tất nhiên sẽ có người ghen ghét.”

“Vương gia chẳng qua cũng chỉ là một hư danh, ấn soái ta cũng đã dâng trả rồi, vẫn còn chưa đủ hay sao?”

Mộc Yến Phi thay quần áo, cười lạnh nghĩ. Có lẽ không phải chưa đủ, mà là vì muốn được càng nhiều. Đáng tiếc mọi người đều muốn, cho nên cuối cùng ai mới là kẻ thật sự có được, không thể nào biết trước.

A Trung thấy vẻ mặt Mộc Yến Phi lãnh đạm, không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì, nên không dám tùy tiện trả lời, chỉ vâng vâng dạ dạ.

Do việc ám sát phát sinh quá đột ngột, đội ám vệ xử lý xong mọi chuyện, trời cũng đã tờ mờ sáng. Mộc Yến Phi không cảm thấy buồn ngủ, thay quần áo xong, liền bảo A Trung mang quyển binh thư hắn đang đọc dở tới, tiếp tục đọc. Không bao lâu sau, bên ngoài có tiếng bước chân truyền vào, nhưng chỉ đứng ở cửa lờng khờng không dám bước vào trong. A Trung chạy ra, sau đó nhanh chóng trở vào, bẩm báo: “A Nam A Bắc đã trở về.”

Mộc Yến Phi gật đầu, ý bảo cho mấy người đó tiến vào. Về mặt A trung lộ ra chút do dự, thấy gã chần chờ, Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, thua thì thua, có gì cần phải giấu giếm?”

Mất một lúc lâu, hai tên nam nhân mặc quần áo đen mới chầm chậm bước vào phòng, khăn trùm đầu và khăn bịt mặt của bọn họ đều bị tháo xuống cả, tóc vốn được búi gọn giờ bung ra, rồi tung phía sau đầu, y phục dạt hành thũng lỗ chỗ, vạt áo trước bị kéo sứt xỏ, lộ ra hơn nửa ngực. Nam nhân cao trông thâm hơn một chút, cái trán bị thương, mặc dù không chảy máu, nhưng vết thâm đen do bị mổ vẫn hiện ra rất rõ ràng.

Nhìn bộ dạng này của hai người, đôi mày tuấn tú của Mộc Yến Phi càng nhíu chặt lại. Hắn thấy Đào Nhiên bình an trở về, liền biết thuộc hạ chịu không ít thương đau, nhưng không ngờ bọn họ thảm hại đến mức độ này, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Tên nam nhân đó biết yêu thuật, gọi tới một bầy quạ đen...” Nam nhân lùn tên là A Nam tức giận nói. Bởi vì quá tức giận, giọng gã rít lên the thé, bộ dáng không âm trầm như lúc ở trong rừng.

Cũng không trách gã tức giận đến vậy. Gã đã từng chém giết nơi sa trường, có tình cảnh nào chưa từng gặp qua, thế mà bây giờ trời quang biển lặng gã lại bị lật thuyền, thua dưới tay một đám súc sinh. Cũng không biết Đào Nhiên dùng yêu thuật gì, khiến bọn quạ đen thay đổi tính nết, tấn công bọn họ một cách hung hãn. Nếu không phải do bọn họ phản ứng nhanh nhạy, trong lúc lộn xộn cởi áo ngoài ra quất, ngăn cản bọn quạ, chạy trốn tương đối nhanh, chỉ sợ lại càng thêm thảm hại.

Nhớ lại tình cảnh chân tay luýnh quýnh lúc ấy, A Nam hận đến nỗi răng nghiến trào trạo, rồi lại không dám giấu giếm, đem đầu đuôi gốc ngọn chuyện đã trải qua kể lại một lượt. Mộc Yến Phi nghe xong, trầm ngâm hỏi: “Vô công của hắn thế nào?”

Lần này trả lời chính là A Bắc, hắn hiểu được suy nghĩ của Mộc Yến Phi, nên trả lời rất cẩn thận: “Hắn biết Túy quyền, đánh rất tốt, nhưng chiêu thức tùy tiện, lực đánh không đủ. Có thể nhìn ra được hắn luyện quyền đã nhiều năm, nhưng không chuyên tâm học võ, tựa hồ chỉ học một chút quyền thuật mà bản thân cảm thấy thích mà thôi.”

Mộc Yến Phi gật đầu. Hắn biết tên phóng đảng kia có học qua chút ít quyền cước, chẳng ngờ tên đó xem ra cũng có bản lĩnh, có thể toàn thân chạy thoát dưới sự giáp công của hai gã thuộc hạ của mình, bèn hỏi A Trung, “Phụ thân và trưởng huynh của hắn hình như cũng biết võ công?”

“Đào gia kinh doanh tơ lụa vải vóc, tuy không tính là đại phú hộ, nhưng gia cảnh sung túc, cửa hiệu có ở khắp nơi, nên thường xuyên chạy đông chạy tây, vì vậy mới mời quyền sư dạy chút võ nghệ phòng thân, nhưng cũng chỉ là vài món võ công thô thiển mà thôi.”

Thế nhưng món võ công thô thiển của hắn lại làm hai gã ám vệ của mình thảm hại không chịu nổi, Mộc Yến Phi tức giận nghĩ thầm, xem ra bản thân mình đã đánh giá thấp hắn rồi, nói: “Đi tra căn kẽ thêm đi.”

A Trung lĩnh mệnh. A Nam nhìn không được, nói: “Tên đó rất cổ quái, chi bằng trực tiếp giết chết, để tránh hậu hoạn.”

“Không vội.”

Mộc Yến Phi bây giờ bắt đầu có chút tò mò đối với tên nam nhân này rồi, ngược lại không muốn nhanh chóng giết Đào Nhiên. Mộc Yến Phi cầm chung trà nóng A Trung lúc này vừa châm cho hắn lên, nhưng không uống, chỉ dùng nắp chung nhẹ nhàng gạt bọt trà trên mặt, hỏi: “Hôm nay hắn đã làm những việc gì?”

“Vẫn giống như lúc thường, chơi bài, ăn uống, ngay cả thôn nữ cũng không buông tha, mua rượu thịt còn không quên trêu chọc vài tiếng.” A Nam tức giận nói xong, A Bắc tiếp lời: “Nhưng hắn cũng không phải

loại người không biết làm chuyện tốt. Buổi chiều, sau khi chia tay công tử, hần sai tên sai vặt đi mua vật phẩm tế điện, thắp hương cho lão phu nhân.”

Bàn tay đang gạt bột trà của Mộc Yến Phi chợt dừng lại, nghe thuộc hạ thuật xong, trông mắt hần dần dần trở nên thâm trầm, một lúc sau mới nói: “Hần xem ra cũng có lòng.”

“Chuyện đó cũng không phải do hần làm, toàn là tên sai vặt của hần chạy tới chạy lui cả, hần chỉ động mồm động miệng mà thôi.” A Nam nói với giọng điệu khinh thường.

Mộc Yến Phi không quan tâm đến sự tức giận của thuộc hạ, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Trời đã tờ mờ sáng, tiếng mưa rả rích bên ngoài vắng vắng vọng vào, Mộc Yến Phi nói: “Hần nói vài ngày tới sẽ có mưa to liên tục, không tiện việc lên đường, các người có tin không?”

Chú thích:

(1)Hiển tử: đây là danh xưng tỏ ý kính trọng và ca ngợi đối với người mẹ đã khuất

(2)Thiên nhân ngũ suy: thiên nhân, người trời, cũng có khi được gọi là thiên thần, có cuộc sống rất dài, năng lực rất lớn, nhưng không phải vĩnh viễn, vẫn có lúc suy tàn. Trước lúc suy tàn, thường sẽ có năm điềm báo trước, được phân là “đại ngũ suy” và “tiểu ngũ suy”.

__Đại ngũ suy:

1.Quần áo dơ bẩn: quần áo thiên nhân lúc nào cũng sạch sẽ, khi phúc cạn mệnh tàn, quần áo tự nhiên dơ bẩn.

2.Hoa trên đầu dơ bẩn: châu ngọc trên mào thiên nhân lúc nào cũng sáng bóng, khi phúc cạn mệnh tàn, châu ngọc sẽ ố đi

3.Dưới nách tiết mồ hôi: thân thể thiên nhân nhẹ nhàng sạch sẽ, khi phúc cạn mệnh tàn, hai nách sẽ tự nhiên chảy mồ hôi

4.Cơ thể hôi hám: cơ thể thiên nhân lúc nào cũng có mùi thơm tự nhiên, khi phúc cạn mệnh tàn, mùi hôi sẽ tiết ra.

5.Cảm thấy không vui vẻ, không hài lòng với chính mình: thiên nhân thích vui vẻ, thích âm nhạc, háo thắng, thích cái đẹp... Khi phúc cạn mệnh tàn, sẽ cảm thấy chán ghét nơi vui vẻ, ồn ào, không quan tâm vị trí bản thân.

Khi năm loại “đại ngũ suy” hiện ra, thiên nhân đã sắp tử vong.

__Tiểu ngũ suy:

1.Tiếng nhạc không vang: nhạc cụ của thiên nhân không cần động tới cũng tự phát ra âm thanh, khi có biểu hiện suy yếu, nhạc khí sẽ không phát ra âm thanh nữa.

2.Hào quang tắt liệm: quanh thân thiên nhân tự phát ra hào quang, ngày đêm đều sáng rực, khi có biểu hiện suy yếu, hào quang sẽ không phát ra nữa.

3.Nước dính thân: da thịt của thiên nhân thơm tho, đẹp như hoa sen, nước không dính lên người được. Khi có biểu hiện suy yếu, nước dính vào thân, không cách nào làm khô được.

4.Không nở rời khỏi một nơi nào đó: thiên nhân có thể đi đến nhiều nơi, nhìn thấy nhiều khung cảnh khác nhau, không quyến luyến bất kỳ nơi nào. Khi có biểu hiện suy yếu, sẽ cảm thấy quyến luyến một nơi nào đó, không nở bỏ đi.

5.Mắt nháy liên hồi: mắt của thiên nhân rất tốt, có thể nhìn xa trông rộng. Khi có biểu hiện suy yếu, mắt sẽ nháy liên hồi.

Khi năm loại “tiểu ngũ suy” hiện ra, nếu như gặp được thiện căn, sẽ có cơ hội chuyển mệnh.

(3)Túy Ngọa Hoa Tùng: Say nằm bên khóm hoa

3. Quyển 1 - Chương 3

Đào Nhiên nói không sai. Trời vừa hửng sáng, mưa phùn chuyển lớn, chẳng mấy chốc đã ào ạt như cầm chỉnh đốn. Gió núi thét gào, vừa ra khỏi cửa dù đã bị gió cuốn phăng đi. Thời tiết như thế này đúng là không cách nào lên đường được, Mộc Yến Phi chỉ còn cách từ bỏ ý định rời khỏi ngôi chùa này, dù sao lần này du sơn ngoạn thủy là chính, hoãn vài ngày cũng không ảnh hưởng gì.

Tối gần giữa trưa, Đào Nhiên rốt cuộc cũng chịu thức dậy. Mộc Yến Phi nhận được tin A Trung báo, bảo gã dẫn người đến phòng của mình. Chốc lát sau, Đào Nhiên loạng choạng từ bên ngoài tiến vào, nhìn chung quanh với đôi mắt mờ mịt chẳng biết chuyện gì đang diễn ra, sau đó con người lại chuyển hướng, nhìn chăm chú lên người Mộc Yến Phi, khoe miệng nhếch lên cười tủm tỉm, cúi người thật thấp về phía trước thi lễ, nói: “Tối hôm qua say rượu bỏ lỡ giờ ước hẹn, đa tạ thượng tiên đã rộng lượng, còn có lòng đưa ta về đây.”

“Là người tự mình đi vào đây.” Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói.

Đào Nhiên vẫn chưa thay bộ quần áo hần mặc tối hôm qua, hần vừa bước vào, mùi rượu nồng nặc đã bao trùm cả căn phòng, át cả mùi thơm tỏa ra từ hương lò đặt ở góc phòng. Mộc Yến Phi không hài lòng, đôi mày nhíu chặt, cảm thấy hối hận do bản thân quá nóng nảy đã gọi Đào Nhiên sang đây ngay, đáng lý nên để hần đi tắm rửa trước mới phải.

Mộc Yến Phi dùng ánh mắt ra hiệu với A Trung, A Trung hiểu ý, tiến lên chuẩn bị mang Đào Nhiên ra ngoài tắm bằng nước mưa thiên nhiên, Đào Nhiên lại loạng choạng đi đến chiếc ghế đặt cạnh đó ngồi xuống. Có lẽ do vẫn chưa tỉnh rượu, hần vừa ngồi xuống liền ngã người dựa vào lưng ghế, ánh mắt lơ đãng, nghe Mộc Yến Phi nói xong, cười hì hì nói: “Không nghĩ chúng ta lại hữu duyên đến vậy, ta ngay cả say rượu đi nhầm phòng, cũng có thể gặp được người.”

“Đứng dậy trả lời!” A Trung bước nhanh đến, đưa tay đề lên huyệt Kiên Tỉnh của Đào Nhiên, quát: “Trước mặt công tử, ai cho phép người ngồi?”

Gã vốn muốn bắt Đào Nhiên đứng dậy, thế nhưng tay vừa chạm đến đầu vai Đào Nhiên, ánh xanh biếc chợt lóe lên, ngọc dịch của Đào Nhiên đã cướp trước thời cơ chém vào bàn tay của gã. Do đang ở trước mặt chủ tử, A Trung không dám động thủ, đành phải thu thế. Đào Nhiên cũng không có ý định truy đánh tới cùng, nhích người dựa vào phía sau, uể oải hỏi: “Tại sao ta lại không thể ngồi được chứ? Chẳng lẽ hần là thiên hoàng lão tử à?”

Câu này lại càng thêm phạm thượng, A Trung không dám đáp, quay đầu nhìn Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi bảo gã lui xuống, căn dặn: “Đốt thêm một đoạn hương nữa.”

Đào Nhiên hơi kinh ngạc vì sự nhẫn nhịn của Mộc Yến Phi, ánh mắt lúc này mới chính thức nhìn thẳng vào người Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi hôm nay vẫn mặc bộ quần áo trắng ngần như tuyết. Cũng như việc hần thích mặc màu đen huyền, Mộc Yến Phi dường như rất thích mặc màu trắng. Chỉ đơn giản áo trắng đai ngọc, thế nhưng không làm giảm sút khí chất cao quý từ người Mộc Yến Phi toát ra, khiến kẻ khác sinh lòng ngưỡng mộ, rồi lại vì phần ngạo khí đó mà e dè không dám tiến đến gần.

Thế nhưng Đào Nhiên lại cảm thấy chán ghét màu trắng ấy. Trắng tinh không hề có một chút tì vết, chỉ khiến tâm người ta dậy lên ý muốn hủy diệt mà thôi. Một thứ quá thuần khiết không thích hợp với hần, dường như cũng không thích hợp với vị công tử trẻ tuổi, kiêu ngạo, lạnh lùng đang ngồi trước mặt này. Tâm tư thay đổi trong thoáng chốc, bất giác lại nhớ tới một vật áo trắng mà hần vốn đã dần quên. Trước mắt bỗng trở nên nhạt nhòa, đến khi phục hồi tinh thần lại, phát hiện Mộc Yến Phi nhìn hần không hài lòng, Đào Nhiên vội vàng dẫn chuyện xưa đang trôi dạt trong lòng, vỗ tay cười nói: “Cử chỉ này của thượng tiên rất hợp ý ta. Nơi này quả thực tụ tập rất nhiều những thứ không sạch sẽ, làm cho ngôi chùa vốn an lành giờ tràn ngập ô yên chướng khí, cần phải dùng hương thơm để xua đuổi những thứ dơ bẩn ấy đi.”

Câu nói chế nhạo, rồi lại ẩn chứa thâm ý, Mộc Yến Phi lạnh lùng nhìn thẳng Đào Nhiên, không để sót sự thất thần trong thoáng chốc vừa rồi của hần. Nhưng Đào Nhiên đã nhanh chóng lấy lại bộ dáng đứng đưng, như đã quen với việc lúc nào cũng tùy tiện cấu thả, ngay cả ngồi cũng tăng thêm vài phần lười biếng. Mộc Yến Phi nhíu nhíu mày, cố gắng để bản thân mình có thể dễ dàng bỏ qua cho hành động mà hần vốn xem là tội ác không thể dung thứ đó, hỏi: “Chuyện này cũng là do mấy con quạ báo cho người biết à?”

“Quạ?”

“Bọn quạ đen nghe người gọi về ấy.”

Đào Nhiên nhú mày, tựa hồ vì nghĩ không ra nên cảm thấy phiền não. Mộc Yến Phi bèn gợi ý cho hắn: “Tối hôm qua người nói với ta bọn quạ đen báo người biết vài ngày tới sẽ có mưa to, người không nhớ rõ à?”

“Ặc, nhớ ra rồi.” Đào Nhiên dùng đuôi thanh địch nhẹ nhàng gõ lên đầu mình, “Đúng vậy, mấy con quạ đó đáng yêu lắm. Kỳ thật chim muôn đều hiểu tiếng người, muốn làm bạn hay ở chung với chúng nó đều rất đơn giản.”

Mộc Yến Phi nhìn lướt về hướng ám vệ đang ẩn thân, hẳn tin chắc thuộc hạ của mình tuyệt đối sẽ không cho rằng mấy con súc sinh mình bầu dục đầy lông lá đó là đáng yêu.

Đào Nhiên lại mỉm cười nhìn Mộc Yến Phi, trong mắt tràn đầy ý ngưỡng mộ và cảm mến. Ánh mắt hắn nhu hòa, rồi lại sắc bén, tựa như một thanh chủy thủ, dùng động tác vô cùng nhẹ nhàng êm dịu rọc quần áo của Mộc Yến Phi ra, mưu đồ nhìn trộm nội tâm sâu kín bên trong.

Cách nhìn chăm chú trắng trợn đó của hắn làm Mộc Yến Phi cảm thấy buồn nôn, lạnh lùng nói: “Người muốn đem hết tất cả những thứ sau này có thể thấy, bây giờ thấy hết luôn một lần đúng không?”

Cảm nhận được sát khí của hắn, Đào Nhiên dời tầm mắt, cười hì hì nói: “Ta chẳng qua tương đối thích được thưởng thức...”

“Tên.”

Đào Nhiên kinh ngạc một chút mới kịp phản ứng, thì ra là Mộc Yến Phi muốn hỏi tên của mình, hắn nhìn Mộc Yến Phi, vô cùng sửng sốt: “Thì ra quen lâu như vậy, người vẫn chưa biết tên ta?”

“Tên!”

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên bất đắc dĩ, nhún vai nói: “Tại hạ người Tô Châu, trên Đào dưới Nhiên, tự là...”

“Vô công người không tệ.”

“Cũng không đến nỗi nào, toàn nhờ phương pháp dạy dỗ của ân sư lúc nhỏ mà thôi.”

“Sư phụ thuộc môn phái nào?”

“Vô môn vô phái, gia sư sống bằng nghề ăn xin, do có duyên nên mới ở lại nhà ta hơn nửa năm, sau lại vân du tứ phương, kể ra cũng mười mấy năm ta chưa gặp lại rồi.”

“Quý tính của tôn sư là gì?”

“Ông ta nói ông ta tên là Vương Nhị.”

Đào Nhiên rất biết điều mà trả lời đầy đủ, nụ cười ôn hòa lễ phép, nhưng trong mắt Mộc Yến Phi, lại thấu đầy xảo trá. Cái tên Vương Nhị đừng nói cả thiên hạ, nội trong thành Tô Châu này, không một trăm thì cũng có tám mươi, Đào Nhiên có nói cũng như không.

Đào Nhiên cười nói: “Thượng tiên hình như rất có hứng thú đối với gia thế của ta, nói tới thì Đào gia ta cũng có chút địa vị trong thành Tô Châu này, chuyên kinh doanh vải vóc tơ lụa trải dài từ kinh thành cho đến tận Điền Nam (1), thượng tiên nếu có hứng thú...”

“Ta không phải tiên nhân.” Mộc Yến Phi lạnh lùng nói.

“Ta biết, nhưng mà quen miệng rồi, không thay đổi ngay được.” Đào Nhiên đặt ngọc địch giữa lòng bàn tay nhẹ nhàng gõ gõ, bỗng nhiên chú ý người về phía trước quan sát, hai tay bưng cầm, miệng cười mím chỉ, hỏi: “Hay ta gọi người là Yến Phi, được không?”

Mộc Yến Phi chưa kịp trả lời, A Trung đã nổi giận, quát: “Hỗn láo, danh hứ của công tử người có thể gọi được sao?”

“Vậy chi bằng gọi A Mộc đi, ta khá thích gọi thẳng bằng họ.”

A Trung càng tức giận, vừa định phát hỏa, Mộc Yến Phi dùng ánh mắt cản gã lại, hỏi: “Cơn mưa này khi nào mới ngừng?”

“Ta cũng không biết, bọn quạ chưa nói.”

“Ta muốn biết, người đi hỏi bọn chúng đi.”

“Yêu cầu của A Mộc, nào dám không tuân.”

Đào Nhiên sáng khoái nhận lời, đứng dậy với bộ dáng uể oải, thi lễ xong liền rời đi ngay. Khi đến ngạch cửa, Mộc Yến Phi bảo hắn dừng lại, nói: “Ta muốn biết ngay lập tức.”

“Người muốn ta đội mưa đội gió ra ngoài tâm tình với lũ quạ đen sao?” Đào Nhiên mở cửa, mưa to lập tức bị gió lớn cuốn vào trong phòng, phút chốc làm ướt khoảng đất ngay ngạch cửa. Hắn quay đầu, buồn cười hỏi.

Mộc Yến Phi vẫn thản nhiên, ung dung trả lời: “Vừa rồi người còn nói ‘nào dám không tuân’?”

“Trong trường hợp trời trong nắng ấm, ta rất vui lòng hỗ trợ, nhưng hiện giờ...” Đào Nhiên quét mắt nhìn mưa to gió lớn bên ngoài, mỉm cười nói: “... ta không tìm được lý do khiến ta nhất định phải đi làm...”

-véo!-

Một vật bén nhọn vọt qua sát mặt Đào Nhiên, găm vào khung cửa ngay trước mặt hắn. Đuôi tên run bần bật phát ra tiếng kim loại dao động, Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Nếu mưa to không tiện đi ra ngoài, chỉ bằng người đi bàn luận võ công với các thủ hạ của ta đi.”

Mắt Đào Nhiên nhìn chăm chú vào đuôi tên, vẻ mặt thay đổi mấy lần, đột nhiên mỉm cười: “Ta bỗng nhiên cảm thấy, có đôi khi đi thuyền giữa cơn mưa bão, cũng là một loại lạc thú.”

Hắn nói xong, ung dung bước ra ngoài. Cửa phòng đóng lại, nghe tiếng bước chân xa dần, A Trung bấm báo: “Tin tức lần trước tra được có điều thiếu sót, là do thuộc hạ làm việc không chu toàn, thuộc hạ muốn vào thành điều tra lại.”

“Làm việc cũng không cần vội vã nhất thời, mưa to thế này, người đi cũng không gặp được ai để dò hỏi đâu.”

Bây giờ việc hắn mong chờ được biết hơn cả chính là Đào Nhiên sẽ mang tin tức gì về cho hắn, hoặc là, muốn nhìn bộ dáng nhếch nhác thảm hại cực kỳ của Đào Nhiên sau khi ướt sũng như gà nhúng nước trở về.

Mộc Yến Phi không phái người theo dõi Đào Nhiên, mưa to thế này không thuận lợi cho việc truy tung, hơn nữa ngoại trừ Đào Nhiên, chẳng ai ngu ngốc đến độ đứng trong mưa to gió lớn nói chuyện phiếm với lũ chim, lũ thú.

Đào Nhiên đi rất lâu, trời tối mịt mới về tới, áo ướt hần choàng hoàn toàn không có tác dụng, toàn thân ướt mẹp thôi không nói, vạt quần vạt áo còn dính đầy bùn sinh. Sau khi trở về hắn không đến phòng Mộc Yến Phi ngay, mà quay về sương phòng mình, phân phó Thanh Đồng nấu nước tắm rửa.

Thanh Đồng không biết tối hôm qua Đào Nhiên ngủ lại bên sương phòng Mộc Yến Phi, thấy hắn một ngày một đêm vẫn chưa về nhà, cho rằng hắn đã xảy ra chuyện, quýnh đến độ đi qua đi lại vòng vòng quanh phòng. Nếu không phải do mưa quá to, cậu đã sớm chạy ra ngoài tìm hắn rồi. Nghe hắn nói vì giúp Mộc Yến Phi làm việc nên mới đội mưa đi ra ngoài, cậu vô cùng tức giận, lại lo hắn mắc mưa sinh bệnh, vội vàng chuẩn bị nước nóng, để hắn ngâm mình cho đỡ lạnh.

Đào Nhiên ngâm mình hơn nửa canh giờ, ngâm xong lại bắt đầu đứng đĩnh ăn bữa tối. A Trung sang tìm hắn, nhìn thấy bộ dáng ung dung tự đắc của hắn, tựa hồ đã quên mất chuyện hứa hẹn với chủ nhân của mình, nhin không được gõ gõ vào cửa, nói chủ nhân đợi lâu sốt ruột, bảo hắn nhanh chân sang bên kia phục mệnh.

“Hắn có việc cần nhờ vả ta, đáng lẽ phải sang đây tìm ta mới đúng chứ?” Đào Nhiên đã ăn cơm no, thông thả thưởng thức trà nóng. Trái ngược với sự nôn nóng của A Trung, hắn điềm tĩnh hơn rất nhiều, nghiêng

người tựa vào tròng kỷ, thuận miệng nói: “Ta vì giúp hần tìm câu trả lời, mới đội mưa ra ngoài, hần ngay cả chút thành ý đó cũng không có luôn hay sao?”

“Người thật sự nghĩ như vậy à?” A Trung cố nén lửa giận, “Nếu chủ tử thật sự tới đây, người đừng hời hợt!”

“Nếu quả thật là như vậy, ta tin rằng tấm lòng chờ mong của ta sẽ lại càng mãnh liệt hơn.”

Trả lời cứ như điều đó sẽ trở thành sự thật, A Trung cũng không muốn tiếp tục nhấn nhay nữa, hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi. Thanh Đồng nhìn thấy, vừa cảm thấy chẳng đáng, lại vừa cảm thấy không hiểu, hỏi: “Thiếu gia chẳng phải vì muốn làm vui lòng mỹ nhân, cho nên mới đội mưa đi giúp hần nghe ngóng tin tức sao? Bây giờ còn bày đặt làm cao nữa?”

“Người không hiểu.” Đào Nhiên xoay xoay tách trà trên tay, lại cười nói: “Mỹ nhân cũng phải giả vờ tha để bắt thật.”

Chiến thuật giả vờ tha để bắt thật của Đào Nhiên rốt cục cũng chỉ duy trì được một canh giờ. Ăn uống no say xong, hần bắt đầu uể oải, đang mơ màng buồn ngủ, bỗng phát hiện chân cổ bị thứ gì đó lạnh lẽo kề vào, hóa ra đó là một lưỡi dao sắc bén kề ngay vào dưới gáy hần. Đào Nhiên mở mắt, nhìn thấy một tên nam tử trẻ tuổi đứng trước đầu giường của mình. Nam tử dáng không cao, thân hình khá gầy, nhưng lưỡi dao trên tay lại lạnh lẽo dị thường, di di nơi chân cổ của hần.

Đôi mắt phượng của Đào Nhiên khẽ nhắm lại, uể oải giơ tay lên, chỉ chỉ vào chủy thủ, nói: “Cẩn thận một chút, dễ gây chảy máu lắm đó.”

“Mưa khi nào ngừng? Nói!”

“Hả?”

“Trả lời câu hỏi của ta!” A Nam ẩn chủy thủ sâu xuống, ra lệnh một cách hung tợn.

Đào Nhiên nhíu mày, sau đó chợt hiểu ra, “Ặc, người là thủ hạ của A Mộc, đến hỏi khi nào hết mưa à?”

A Nam hừ một tiếng, xem như thừa nhận. Đào Nhiên nhìn gã từ trên xuống dưới, nói: “Ta hình như đã gặp người ở đâu rồi...”

Còn ở đâu nữa? Chẳng phải tối hôm qua được phái đi giết hần, bị hần gọi một bầy quạ đen tới mổ túi bụi sao?

Sợ Đào Nhiên nhìn ra, A Nam vội vàng quát: “Bớt lảm lòi đi, người muốn nói ở đây, hay sang chỗ chủ nhân ta nói?”

“Cả hai ta đều không muốn.” Ánh mắt Đào Nhiên lướt qua thanh chủy thủ đang đặt trên cổ mình, lạnh nhạt nói: “Ta không thích bị người khác uy hiếp.”

“Người!”

A Nam tức nghẹn họng, cũng không dám thật sự động thủ làm hần bị thương. Đào Nhiên hiển nhiên cũng nhìn ra điểm ấy, cho nên mới ung dung không chút sợ hãi. Ngay lúc cả hai đang giằng co, chợt nghe tiếng động từ ngoài cửa truyền vào, hóa ra Thanh Đồng bưng trà định tiến vào trong, bị một ám vệ đứng ngoài cửa chặn lại, cậu run tay làm rơi chén trà xuống, ám vệ giơ tay chụp lại, thuận thế bóp cổ cậu. Thanh Đồng nhìn thấy tình hình trong phòng, con mắt chuyển động cực nhanh, tựa hồ muốn la lên, nhưng khổ nỗi lại không la lên được.

A Nam thấy thế quát: “Nếu không muốn có chuyện xảy đến với tên sai vặt của người, thì thành thật chút đi!”

Khóe miệng Đào Nhiên vẫn ẩn chứa ý cười như cũ, nhưng ánh mắt lại trở nên âm lãnh, chế nhạo: “Chủ tử các người đúng là rất am hiểu chuyện ỷ mạnh hiếp yếu.”

A Nam tức giận, mặt đỏ như gấc chín. Mộc Yến Phi mặc dù phái bọn họ đến hỏi, nhưng không cho phép bọn họ ra tay với tên tiểu đồng kia. Chủ tử bọn họ nào phải kẻ chuyên ỷ mạnh hiếp yếu...

Gã há mồm vừa định phản bác, Đào Nhiên đã mở miệng trước, nói: “Hai ngày sau mưa sẽ nhỏ dần, ba ngày sau mưa tạnh. Nhưng sau khi mưa to qua đi, đường núi bùn sinh lầy lội, không tiện cho việc đi lại bằng xe ngựa. Nếu muốn lên đường dễ dàng thuận lợi, ít nhất phải đợi năm ngày sau.”

“Nếu cưỡi ngựa thì sao?”

“Một trận mưa to đến vậy, ắt sẽ khiến thể nước dâng cao, miễn cưỡng vượt sông qua cầu đều quá sức nguy hiểm, nếu không có việc gì gấp gáp, chờ thêm hai ngày nữa hẵng đi thì có sao đâu?”

A Nam thu hồi chủ ý, hồ nghi nhìn hấn, “Này cũng là do bọn súc sinh lông lá đó nói cho người biết?”

“Đây chỉ là thường thức thôi, con nít ba tuổi đều biết cả.” Hung khí đe dọa được lấy ra, Đào Nhiên ngồi dậy, nhìn gã, trong nụ cười mang theo chút khinh thường, “Các hạ là người phương bắc phải không? Bắc Địch hoang vu, khó trách kiến thức hạn hẹp.”

Bị nói trúng lại thêm cười nhạo, A Nam tức giận, nhưng không cách nào nói lại được, dùng dằng xoay người bỏ ra ngoài. Đồng bọn của gã cũng thả Thanh Đồng ra, trả lại chén trà cho cậu, đồng thời rời đi.

Chờ bọn họ đi khỏi, Thanh Đồng chạy đến trước mặt Đào Nhiên, nổi giận quát lên: “Thiếu gia muốn bắt quàng làm họ hay muốn dụ dỗ người ta thì cũng xin thiếu gia nhìn rõ xem kẻ đó là ai? Vị công tử đó vừa nhìn đã biết không phải là loại người dễ dây vào, thiếu gia định để cho người ta đưa vào thế bất lợi mới biết quay đầu đúng không?”

“Bây giờ kẻ rơi vào thế bất lợi hình như là bọn họ.” Đào Nhiên hoàn toàn không để vào tai lời gào thét của tên sai vặt của mình, giơ tay vuốt lại nếp nhăn trên vạt áo vạt quần, thuận miệng nói.

Thanh Đồng ngẩn ra, lại rống lên: “Quanh đây làm gì có sông ngòi chắn ngang chứ? Cho dù mưa to, thì cũng đã có cầu bắc qua sông, thế thì tại sao lại không thể thông hành được? Ngài không sợ lừa gạt bọn họ, bọn họ biết được sẽ giết ngài sao?”

“Thanh Đồng, người hình như cũng không phải người bản địa?”

Câu hỏi bất ngờ, Thanh Đồng sững người, giọng nói nhất thời nhỏ đi rất nhiều, hỏi: “Thế thì sao?”

“Bởi vì ta là dân bản địa, cho nên lời nói của ta so với người đáng tin hơn.”

Đào Nhiên cởi quần áo, chuẩn bị đi ngủ. Đối với cá tính “bông tơ mềm mại kim lại khó đâm” của hấn, Thanh Đồng cũng chỉ đành chịu, hầu hạ hấn ngủ, nghe tiếng mưa bên ngoài không ngừng đánh vào cửa sổ, than thở: “Cơn mưa này không biết khi nào mới hết? Muốn về nhà quá...”

Những ngày phải lê đéo bám theo đuôi Đào Nhiên, giải quyết hậu quả do hấn gây ra thực sự đã quá đủ rồi, cậu bắt đầu quyến luyến những ngày tốt đẹp khi còn ở nhà, nhớ công tử, nhớ Tiểu Đậu Tử, nhớ mấy con vật nhỏ ở nhà, cậu không muốn ở lại đây, bên cạnh cái tên thiếu gia chỉ biết ăn chơi lêu lổng này nữa.

“Đó là nhà của ta, không phải nhà của người.” Đào Nhiên lạnh lùng cắt đứt ảo tưởng tốt đẹp của Thanh Đồng, nói: “Nhắc tới thì, người vào phủ cũng được mấy năm rồi, hình như lúc đầu người là dân phương bắc chạy nạn xuống phương nam phải không?”

“Đúng vậy, quê nhà bị hạn tai, người nhà đều chết cả, tôi đành đến nơi khác kiếm ăn, may mắn gặp được công tử, lúc công tử thu nhận tôi, công tử còn chưa thành thân.”

Nhắc lại chuyện cũ, sắc mặt Thanh Đồng không được tốt lắm, lẩm bẩm với bản thân mình xong, mới hỏi: “Thiếu gia sao bỗng nhiên lại muốn hỏi tôi chuyện này?”

Trả lời cậu là tiếng ngáy đều đều, chứng tỏ Đào Nhiên vừa rồi đơn thuần do nhầm chán, nên mới đem thân thể cậu ra giải sầu mà thôi.

Tên khốn này căn bản chẳng có tâm, ngoại trừ sắc tâm! Phát hiện mình bị lừa, Thanh Đồng tức giận, bất bình nghĩ.

Ngày kế mưa to vẫn liên miên không ngớt, Đào Nhiên ngủ thẳng đến chiều mới chịu dậy, chủ động đi tìm Mộc Yên Phi, kết quả bị đập cửa vào mũi, cự tuyệt cho đứng bên ngoài. Hấn vô cùng buồn chán, ở miết

trong chùa bực bội hết cả ngày. Đến ngày thứ ba mưa quả nhiên nhỏ dần, đến chiều thì đã có dấu hiệu sắp ngưng, Đào Nhiên đến bái phỏng Mộc Yến Phi, lại bị cản ngoài cửa. Chờ hẵn đi rồi, A Nam lấy làm khó hiểu, hỏi Mộc Yến Phi.

“Mọi việc Đào Nhiên đều nói rất chính xác, công tử vì sao lại không chịu gặp hẵn?”

“Ta đang đợi.” Đợi tin tức từ A Trung, để xem người này có đáng để hẵn tiếp tục hao phí tâm tư nữa hay không?

Ngày thứ tư mưa tạnh trời trong, tin tức do A Trung tìm hiểu cũng đã được đưa tới, cũng không chênh lệch mấy so với lời Đào Nhiên đã nói – Lúc Đào Nhiên còn nhỏ, Đào gia quả thực có một khát cái tên là Vương Nhị ở tạm, nghe nói do sinh bệnh, ngã gục trước Đào phủ, được Đào Nhiên cứu mang vào nhà. Khát cái vì báo ân, sau khi hết bệnh, ở lại nhà hẵn một năm, chỉ dạy võ công cho Đào Nhiên. Đáng tiếc bản tính Đào Nhiên vốn lêu lổng lười biếng, học cũng chẳng đến nơi đến chốn. Về sau khát cái rời đi, nhàn vân đã hạc, hành tung không cách nào tìm được. Nhưng đây chỉ là chuyện lảng giềng chung quanh đều biết, cũng không khó dò hỏi.

“Không nghĩ tâm địa hẵn thật ra cũng không tệ lắm.”

“Cũng không phải vậy. Công việc làm ăn của Đào gia đều do trưởng tử coi sóc, Đào Nhiên chỉ biết tiêu xài hoang phí. Bản tính hẵn vốn phóng đãng, lại thích chu du khắp nơi, tình hình kinh doanh các cửa hiệu chi nhánh của Đào gia hẵn hiểu rõ còn hơn cả trưởng tử. Đôi khi hẵn gặp chim thú bị thương, sẽ cứu giúp chúng nó, có điều cứu xong là bỏ mặc, không quan tâm nó sống chết thế nào.”

Có nghĩa mọi việc hẵn làm cũng chỉ do sở thích bản thân, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến tâm địa.

Mộc Yến Phi cầm lấy trang giấy A Trung trình lên. A Trung làm việc rõ ràng đầu ra đuôi, đem mọi việc trên dưới Đào gia, từ lớn đến nhỏ, từ trong ra ngoài đều nghe ngóng đầy đủ, viết tắt cả ra giấy, một số chỗ còn ghi chú thêm. Mộc Yến Phi xem đến chỗ bạn bè và những nơi Đào Nhiên thường xuyên lui tới, khẽ nhủ mày, nhưng ánh mắt nhanh chóng lướt qua, đặt trọng điểm vào chi nhánh của Đào gia ở các nơi, cuối cùng dừng lại tại Điền Nam.

“Công việc làm ăn của Đào gia tuy không lớn, nhưng số lượng chi nhánh lại không ít, ngay cả Điền Nam cũng có.”

“Đào gia kinh doanh về tơ lụa và thêu thùa, loại hàng hóa này sở thích nam bắc rất khác nhau, nên phải chạy ngược chạy xuôi từ nam chí bắc, nghe nói lợi tức kiếm được cũng không nhỏ. Đáng tiếc Đào Nhiên lại chẳng chí thú làm ăn, nếu không nhà bọn họ ắt sẽ càng thêm giàu có.”

Mộc Yến Phi đối với chuyện vãi vốc cũng không hiểu cho lắm, hơn nữa cũng không có ý định tìm hiểu, nhìn trang giấy viết đầy những chữ, thẩm tính toán trong đầu, hỏi: “Mấy ngày nay hẵn làm những gì?”

“Không làm gì cả, trừ uống rượu ra thì cũng chỉ có ngủ thôi.”

Bản thân mình thì vì chuyện không cách nào lên đường được mà phiền lòng, hẵn xem ra lại khá ung dung tự tại. Mộc Yến Phi cười lạnh, cất tờ giấy vào, ra lệnh cho A Trung dẫn Đào Nhiên tới. A Trung đi không lâu đã vội vã trở về, nói: “Hẵn không có ở đây, tăng nhân nói, hẵn mang theo tên sai vật đi đập thanh rồi.”

“Hứng thú đi chơi của hẵn xem ra cũng cao đó.”

Bị cơn mưa to không hề báo trước vây khốn mất mấy ngày, Mộc Yến Phi cảm thấy vô cùng bực bội, nghe A Trung báo xong, đứng dậy, nói: “Nếu trời quang mây tạnh, chi bằng chúng ta cũng ra ngoài đi dạo thôi.”

Sau mấy ngày mưa to liên tục, trong ngoài chùa được tẩy rửa sạch sẽ. Gió xuân thổi đến, mang theo hương cỏ thoang thoảng, làm lòng người cũng cảm thấy thanh thản nhẹ nhàng. Mộc Yến Phi chấp tay sau lưng chậm rãi đi dọc theo con đường mòn, quang cảnh nông thôn chung quanh vô cùng thanh tĩnh, khiến tâm tư hẵn không khỏi theo đó mà trầm lắng lại. Đáng tiếc hẵn cũng rất rõ ràng, điều được gọi là “quy ẩn” rốt cuộc cũng chỉ là để suy ngẫm mà thôi, cho dù hẵn có thể buông tay, nhưng cũng sẽ có vô số kẻ không chịu buông tay lại. Cho nên, có thể có được một khoảng thời gian thanh tĩnh ngắn ngủi, cũng đã tốt lắm rồi.

Mộc Yến Phi là một người rất thực tế, sẽ không tiêu phí thời gian vào chuyện viễn vông không cách nào thực hiện được, bước chân nhanh hơn, đi tới trước mộ phần mẫu thân. Ngày mai hẵn phải rời đi, vốn định

trước khi đi sẽ đến đây tế bái, nhưng khi đi tới, phát hiện mộ phần đã được quét dọn chỉnh tề, do mưa to nên những cánh hoa rơi toát loạn chung quanh cũng đã được quét sạch sẽ. Trước mộ bia bày đơn giản hai mâm hoa quả, khói xanh nghi ngút, nhanh chóng theo cơn gió cuốn tan đi.

A Trung nhìn qua nhìn lại hai bên, không mất bao lâu đã trông thấy một con điều bay lượn trên bầu trời xa xa, Đào Nhiên đứng phía dưới cầm lấy dây điều, chơi rất vui vẻ, gã nhỏ giọng nói: “Chính là do tên công tử bột đó làm.”

Mộc Yến Phi chẳng ừ hử tiếng nào. Bất luận Đào Nhiên có âm mưu gì, tạm thời hắn cũng vẫn cảm kích đối phương vì đã đến đây tế bái mẫu thân. Mộc Yến Phi lấy mấy phần điểm tâm đem theo mang ra, đều bày cả lên, quỳ xuống lạy ba lạy, đến khi đứng dậy chợt nghe tiếng bước chân vọng đến. Đào Nhiên trông thấy bọn họ, đưa dây điều cho Thanh Đồng, chạy ngay tới.

Mộc Yến Phi thấy hắn bận quần áo đen huyền, tóc chỉ dùng một vòng ngọc màu xanh buộc lên, bên hông giắt ngọc dịch như mọi khi. Toàn thân trên dưới cũng không chải chuốt gì nhiều, thế nhưng lại lộ rõ sự phóng khoáng hào hiệp. Thật hiếm khi thấy hắn không say rượu, vừa nhìn thấy Mộc Yến Phi, môi nhovn nụ cười, không hề tức giận dù nhiều lần bị cự tuyệt ngoài cửa. Mộc Yến Phi cảm thấy giật mình, tâm tư liền có chút toan tính so đo.

Không muốn quấy nhiễu sự thanh tĩnh của mẫu thân, Mộc Yến Phi xoay người rời đi. Đào Nhiên đuổi theo, cười hì hì nói: “Bắt ta đội mưa làm việc, sau khi có được tin tức lại kiếm cớ không muốn gặp ta. A Mộc, người quá đáng lắm đó nha.”

Giữa đôi lông mày của Đào Nhiên hiện lên chút ý cười, khiến cho sự oán trách kia tăng thêm phần mập mờ và ngả ngớn. Đó là phong tình do hằng năm đắm mình trong chốn gió trăng vô tình nhiễm phải, khiến người ta sau khi bị oán trách, chẳng những không tức giận, ngược lại còn cảm thấy xấu hổ. Tiếc rằng dưới cái nhìn của Mộc Yến Phi, cách cư xử này của Đào Nhiên chẳng khác gì đặt hắn ngang hàng với những nữ tử thanh lâu, khiến hắn không khỏi cảm thấy căm tức.

Trong lòng hắn mặc dù không vui, thế nhưng vẻ mặt cũng chẳng lộ ra, chỉ lạnh nhạt nói: “Ta nghe hạ nhân nói, người do mắc mưa nên bị cảm lạnh, nhiều ngày nằm trên giường không ngồi dậy được, vì vậy không tiện mời người sang.”

“Thế à?”

“Chẳng lẽ không phải vậy sao?”

Bị hỏi ngược, đôi mày kiếm của Đào Nhiên khẽ nhíu, nhưng không trả lời, mà chỉ cười cười, đi theo chân Mộc Yến Phi, hỏi: “Người sắp đi rồi à?”

Mộc Yến Phi nhìn hắn một cách kỳ quái, Đào Nhiên nói: “Người lo lắng muốn biết mưa kéo dài bao lâu, chắc là muốn lên đường. Bây giờ trời quang mây tạnh, nhất định là muốn khởi hành ngay lập tức.”

“Ngày mai sẽ đi.”

“Chẳng biết đi về phương nào?”

“Phương nam, nơi xa nhất về phương nam.” Bước chân Mộc Yến Phi có chút chậm lại, nghiêng đầu, đôi lông mày thoáng ẩn hiện ý cười, “Có hứng thú đồng hành không?”

Mộc Yến Phi vốn là người lạnh lùng, bình thường vẻ mặt lạnh nhạt xa cách, giờ phút này lại khẽ mỉm cười, chẳng khác nào ánh hồng chợt lóe qua, làm cả người hắn như được phủ thêm bầu không khí nhu hòa. Đào Nhiên trông thấy, sững sốt, dưới ánh nhìn chăm chú của Mộc Yến Phi không ngờ lại lộ ra một chút mất tự nhiên, cười gượng, nói: “Người muốn chỉ Vân Quý (2) ở phía nam? Vậy thì quá xa, phải trèo đèo lội suối, chỉ nghĩ đến thôi là đã thấy khổ cực rồi.”

“Nhìn người sáng khoái hào hiệp, không biết e sợ là gì, còn tưởng người thích đi đó đi đây, núi non sông nước cả thiên hạ, tất cả xem như đặt ngay dưới chân mình. Thế nhưng lại không ngờ người lại than khổ cực.”

Trong bóng tơ mềm mại lại lộ đầu kim, Đào Nhiên cũng không biểu lộ gì, chỉ cười nói: “Xa là thứ yếu, kỳ thật năm ngoái ta cũng mới đi qua, nơi phải chơi – cái phải ăn – thứ phải hưởng thụ cũng đều nếm qua cả

rồi, thật sự không cảm thấy hứng thú, hơn nữa ta bây giờ bị bắt buộc phải bế quan, cho dù muốn ra ngoài chơi cũng không có lộ phí.”

“Tiền không thành vấn đề.” Mộc Yến Phi đi chậm lại, “muốn bao nhiêu, người ra giá đi.”

“Tiền... ..” Đôi mắt Đào Nhiên nhấp nháy, ngọc dịch nhẹ nhàng gõ gõ vào lòng bàn tay, một lúc sau mới mỉm cười nói: “Kỳ thật tiền cũng không phải thứ quan trọng nhất, đời người ngắn ngủi, nếu chỉ vì kim ngân mà bôn ba, há chẳng phải vô cùng nhàm chán hay sao?”

Bên kia Thanh Đồng thấy Đào Nhiên chạy theo Mộc Yến Phi đáp lời, chỉ sợ hắn nói xằng nói bậy khiến người khác phật lòng, lúng ta lúng túng thu dây điều lại, đi theo tới. Nghe Mộc Yến Phi mời Đào Nhiên đồng hành, cậu cả kinh, cảm thiếu chút nữa đã rút luôn xuống đất.

Mấy ngày nay Đào Nhiên vẫn bị cự tuyệt ngoài cửa, cậu còn cười trộm, không ngờ Mộc Yến Phi bỗng nhiên đổi ý. Thanh Đồng hiểu rất rõ cá tính của Đào Nhiên, nghe ý hắn nói xem ra đã có chút lung lay, liền biết ngay trong đầu hắn nghĩ đến chuyện ngu xuẩn gì rồi, cuống quýt đến độ muốn ngăn cản hắn, rồi lại không dám cắt đứt cuộc chuyện trò của bọn họ, chỉ đành ra dấu với A Trung, hy vọng gã đi khuyên giúp. Đáng tiếc A Trung tuân theo bốn phận, mặc dù đối với lời mời vừa rồi của chủ tử cũng vạn phần kinh ngạc, thế nhưng mặt không đổi sắc, xem như không nghe thấy.

Mộc Yến Phi biết gia cảnh Đào Nhiên sung túc, tiền tài không thể mua chuộc được hắn, có điều hắn cũng hoàn toàn không có ý bác bỏ, liền hiểu được chuyện có cơ hội chuyển biến theo ý mình, nhìn đôi mắt phượng ngả ngón của hắn không ngừng lượn quanh trên người mình, đoán được tâm tư bỉ ổi của hắn, âm thầm xả sự bức bối trong lòng ra, gương mặt lại không biểu hiện gì, hỏi: “Nếu là ta thì sao?”

Động tác gõ gõ ngọc dịch vào lòng bàn tay của Đào Nhiên đột nhiên dừng lại, nhìn Mộc Yến Phi, cố hiểu thâm ý ẩn giấu trong lời nói của hắn. Mộc Yến Phi cười khê, nói: “So với kim tiền, nếu là ta, xem ra có sức hấp dẫn đối với người hơn, đúng không?”

“Có, có nhiều lắm!” Đào Nhiên cười hì hì sáp đến gần Mộc Yến Phi, cố ý hạ thấp giọng, trêu chọc: “Ta chỉ muốn hiểu rõ, ta ở trong lòng A Mộc, có thật sự quan trọng vậy không?”

“Điều ta muốn không phải là một người ta cảm thấy quan trọng, mà là người luôn biết tuân theo mệnh lệnh của ta!” Mộc Yến Phi cố gắng đè nén sự oán ghét trong lòng xuống, lạnh nhạt nói: “Ta không quen thuộc địa hình Vân Quý, cần có một người dẫn đường giỏi, mà người thường đi đó đi đây, đưa người theo cũng khá tiện.”

Nói đến đây, Mộc Yến Phi thoáng dừng lại, thấy Đào Nhiên lộ vẻ mặt thất vọng, lại nói: “Nhưng người cũng nên yên tâm, chuyện làm xong ta sẽ thực hiện lời hứa.”

Đôi này kiếm của Đào Nhiên khê nhếch, “Nghe người nói, dường như người gặp phải phiền toái?”

“Bất quản phiền toái có giải quyết được hay không, lời ta đã hứa sẽ không thay đổi...” Bước chân Mộc Yến Phi dừng lại, nhìn thẳng Đào Nhiên không chớp mắt, “Có muốn suy nghĩ cẩn thận hơn không?”

Sắc mặt Thanh Đồng trắng bệch, sắc mặt A Trung lại càng khó coi, thất thanh kêu lên: “Công tử!”

Mộc Yến Phi quét mắt nhìn gã, sự không hài lòng được bắn thẳng qua. A Trung không dám nhiều lời thêm, Đào Nhiên cũng kéo tên sai vặt không biết thời biết thế sang một bên, đưa tay ra với Mộc Yến Phi.

Đây là tổ ý chấp nhận, Mộc Yến Phi mỉm cười nhẹ nhàng, cũng đưa tay ra. Sau khi hai người đập tay vào nhau, Đào Nhiên cười nói: “Hôm nay một lời đã hứa, nguyện dốc thân khuyến mã giúp người!”

Mộc Yến Phi hài lòng gật đầu, đi về phía trước hai bước. Đào Nhiên đột nhiên gọi hắn lại, “A Mộc!”

Mộc Yến Phi đối với cách xưng hô này cũng khó mà chịu được, đứng lại, vừa định trách mắng, bàn tay chợt cảm thấy ấm lên. Đào Nhiên đặt vào tay hắn một bầu rượu màu ngọc, cười nói: “Ở trong chùa lâu vậy, nhất định đã nhịn đến khó chịu rồi đúng không? Chút lòng thành, xem như ta hiếu kính tân chủ tử.”

Mộc Yến Phi rất muốn cự tuyệt. Hắn không mong muốn tâm tư mình bị kẻ khác nhìn thấu, nhưng rượu đã nhét vào tay, theo bầu rượu đưa tới, hắn ngửi thấy mùi hương hoa đào thoang thoảng bay ra. Quanh năm chinh chiến sa trường, hắn đã quen với việc có rượu mạnh bầu bạn, nhiều ngày không uống, đúng là

đã nhện đến khó chịu. Trong lúc hấn đang do dự, Đào Nhiên đã lùi ra, nói: “Ta muốn đi thu dọn vài thứ, hành trình kế tiếp, giao cho ta là được rồi.”

Đợi Đào Nhiên đi rồi, A Trung vội vàng nói: “Công tử!”

Mộc Yến Phi xem như không nghe thấy. A Trung cảm nhận được sự không hài lòng của hấn, nhưng vẫn đánh bạo nói: “Lần này đi Vân Nam, nguy cơ tứ phía, Đào Nhiên phẩm hạnh không đoan chính, người như thế nếu dẫn theo bên mình, chỉ sợ sẽ đưa tới những phiền toái không cần thiết, xin công tử suy xét lại!”

“Ta thích thế!”

Vì ba chữ này, mọi lý do đều trở nên hợp lẽ. Mộc Yến Phi làm việc không thích giải thích, cũng không cần phải giải thích. Về phần phiền toái, hấn cười lạnh nghĩ, chẳng lẽ phiền toái của hấn bây giờ vẫn còn chưa đủ sao?

Mộc Yến Phi rút nắp bầu ra, ngửa đầu uống một ngụm đào hoa tửu, hương rượu thanh ngọt kéo dài. Hấn quen uống rượu mạnh, nhưng thỉnh thoảng nhấp loại rượu này, lại có được một cảm giác mới mẻ, uống thêm một ngụm lớn, nói với A Trung: “Chuẩn bị hai vò đào hoa tửu, dùng khi đi đường.”

Đào Nhiên bị Thanh Đồng cảm ràm suốt dọc đường về chùa, chẳng qua cũng chỉ là, nếu trong thời gian bế quan dám ra ngoài rong chơi sẽ làm lão gia thêm tức giận; hơn nữa cũng chưa biết rõ thân phận của Mộc Yến Phi, theo hấn đi xa thì quá nguy hiểm; huống chi ngân lượng bọn họ đem theo cũng không nhiều lắm, không đủ dùng để đi đến một nơi xa xôi như Vân Nam; thêm nữa thân thể Đào Nhiên vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, trên đường đi, nếu bị nhiễm phong hàn, sẽ rất khó xử lý...

Thanh Đồng lải nhải nói rất hăng say, Đào Nhiên thu dọn cũng rất dứt khoát. Hấn lần này bị vội vàng tổng thẳng tới chùa, vốn cũng không mang được bao nhiêu hành lý. Thanh Đồng thấy hấn chỉ lo làm chuyện của mình, càng nổi giận, hỏi: “Thiếu gia rốt cục có nghe tôi nói hay không?”

“Có, mà người nói phức tạp quá, có nghe nhưng không có hiểu.” Đào Nhiên thu dọn xong hành trang, thuận miệng nói: “Cho nên, ta nghĩ, khỏi cần hiểu làm gì.”

Thanh Đồng tức gần chết, chờ cậu bình tĩnh lại, đã bị hấn đẩy ra khỏi cửa, Đào Nhiên nói hấn muốn nghỉ ngơi, bảo cậu đừng ồn ào. Chạng vạng Đào Nhiên thức dậy, cậu muốn tiếp tục khuyên bảo, lại bị Đào Nhiên điểm huyệt tống vào phòng ngủ, giao nhiệm vụ cho cậu sau khi ngủ dậy, quay về nhà báo cho lão gia mình đi du ngoạn rồi. Thanh Đồng vừa tức vừa quýnh quáng, nhưng khổ nỗi nói chẳng ra tiếng, chỉ có thể nhìn Đào Nhiên te te nghênh ngang đi mất.

Sáng sớm hôm sau, Đào Nhiên đã đợi ở bên ngoài từ lúc nào, nhìn tùy từng đánh xe ngựa đến, thỉnh Mộc Yến Phi lên xe. Xe ngựa không hoa lệ, nhưng lại rất rộng rãi. Nam nhân đánh xe dáng người cao lớn vạm vỡ, nhìn khí lực khi hấn ra roi, có thể đoán được hấn cũng luyện qua võ công. A Trung ngồi bên cạnh xa phu, A Nam A Bắc cưỡi ngựa theo phía sau xe, ngoài ra còn có vài tùy tùng ẩn mình trong những nơi bí mật gần đó. Đào Nhiên không biết Mộc Yến Phi dẫn theo bao nhiêu người, nhưng nghe tiếng hít thở, nhân số chắc là không ít.

Đôi con người lưu chuyển, hấn mỉm cười nhẹ nhàng, nhảy lên xe ngựa, vén rèm định tiến vào trong, A Trung đã đưa tay cản hấn lại, sắc mặt trầm xuống, quát: “Người có hiểu khuôn phép khi làm hạ nhân không?”

“Hạ nhân?” Đôi mắt Đào Nhiên đảo qua đảo lại nhìn thân ảnh màu trắng đang ngồi ngay ngắn trong xe, mỉm cười hỏi: “Ta thành hạ nhân khi nào vậy?”

“Người hiểu thế nào được gọi là ‘luôn tuân theo mệnh lệnh’ không?”

“Chẳng phải chính là chỉ loại người như người sao?”

Gương mặt A Trung biến sắc, màu của vết sẹo trên mặt cũng đậm thêm vài phần, cánh tay đang đặt trên khung cửa bất giác siết chặt, nếu không phải e ngại chuyện Mộc Yến Phi đang ở đây, thì hấn đã đánh thẳng tay luôn rồi.

Mộc Yến Phi nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy hai người cãi cọ, khoát tay bảo Đào Nhiên vào trong xe ngựa. Đào Nhiên cười cười nhìn A Trung, ý bảo hắn tránh ra, A Trung tức giận tránh sang bên cạnh. A Nam nhìn thấy, hừ giọng, nói: “Tiểu nhân đắc chí!”

Đào Nhiên làm như không nghe thấy, cười hì hì chui vào xe ngựa. Thùng xe khá rộng, bố trí đơn giản nhưng thoải mái, sát góc đặt một chiếc bàn nhỏ, phía bên kia còn đặt một chiếc gối dựa khá lớn, nếu ngồi mệt, có thể nằm xuống bất cứ lúc nào, xem như một chiếc nệm mềm mại vậy. Giường đệm đều được xông hương, mùi hương làm người ta sảng khoái. Mộc Yến Phi ngồi xếp bằng bên cạnh chiếc bàn nhỏ, bóng lưng thẳng tắp, sắc gọn như dùng dao tạc thành, bên cạnh còn dựng một thanh loan đao, thân đao dùng gấm đen bọc lại, chỉ lộ ra chuôi đao. Trên vòng sắt đầu chuôi đao khắc hình Nhai Xảo (3) bám vào trông rất dữ tợn, cho dù bị gấm đen bao bọc, vẫn lộ ra sát khí hung tàn.

Nụ cười của Đào Nhiên chợt dừng lại, nhìn chuôi đao, bất giác đưa tay ra, được nửa chừng cổ tay đã bị giữ chặt. Mộc Yến Phi chụp tay hắn lại, lạnh lùng nói: “Không được đụng vào nó.”

“Ta thấy thanh đao này vốn là danh khí, chỉ muốn mở mang kiến thức một chút thôi.”

“Đao không phải dùng để mở mang kiến thức,” Mộc Yến Phi mở mắt, từ trong ánh mắt nhìn về phía hắn không ngừng tràn ra sát khí, “mà dùng để giết chóc.”

“Cho nên mới dùng gấm đen bọc lại, hy vọng có thể ngăn chặn sát khí của nó?”

Không thấy trả lời, trông mắt Đào Nhiên khê chuyển, lại cười nói: “Đây là loại gấm thượng hạng, đường thêu là của Vạn Châm phường nơi kinh thành, đó là hàng thêu được dùng làm cống phẩm trình tống hoàng cung, mỗi món hàng thêu này đều có giá trị liên thành. A Mộc, ngươi lại đi mang nó ra bọc đao.”

“Ngươi xem ra cũng có mắt đó.”

“Nhà ta vốn kinh doanh thêu lụa, chút nhãn lực nhận biết hàng hóa, ta đúng là có.”

“Có lẽ nó rất đắt,” Mộc Yến Phi nói, “nhưng trong mắt ta, nó chỉ là một mảnh vải bố mà thôi, nếu không dùng để bọc đao, ngay cả một miếng giẻ rách nó cũng không bằng.”

Đào Nhiên tăng hắng, cảm thấy tiếc cho món hàng thêu quý báu, ở trong mắt vị công tử này, nó không bằng cả miếng giẻ lau. Nếu lời này mà để cho ngài phụ thân già cả của hắn nghe được, nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Hắn không khỏi cười khổ, “Xem ra ngươi nếu không phải hoàng thân thì cũng là quý tộc, chỉ có hai loại người này mới có thể nói ra những lời như thế.”

Đôi mắt Mộc Yến Phi chợt trở nên lạnh lẽo: “Nếu ngươi muốn tìm cách để biết được thân phận của ta, thì nên từ bỏ ý định ấy đi, sẽ tốt cho ngươi hơn.”

“Chặng đường phía trước hãy còn dài, hiểu rõ về nhau thêm chút cũng không quá đáng chứ.”

“Nhớ cho kỹ thân phận của ngươi, ngươi góp sức, ta trả thù lao, thế thôi không hơn.”

Giọng nói của Mộc Yến Phi lạnh lùng, ánh mắt nhìn qua có chút khinh miệt, vẻ mặt cũng không che giấu, như muốn cho Đào Nhiên biết, ở trong mắt hắn, Đào Nhiên bất quá như một con chó hăn nuôi dưỡng mà thôi, dùng hay không dùng tùy thuộc vào sở thích cá nhân của hắn.

Người khác dùng xong mới vứt bỏ, vị công tử thế gia này còn hào phóng hơn, chưa dùng tới đã cảm thấy chán ghét rồi. Đào Nhiên cũng chỉ đành chịu, “Nếu ngươi đã nghĩ như vậy, thì cứ cho là vậy đi.”

Xe ngựa bắt đầu chạy, nhưng chạy khá chậm, Đào Nhiên nghiêng người, dùng ngọc dịch vén rèm lên, làn gió ẩm áp thổi phất qua, cuốn những cánh hoa đào bay tán loạn. Hắn gơ tay, cho cánh hoa rơi vào lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng thổi, nhìn cánh hoa bay xa, đôi mắt phượng quét về phía Mộc Yến Phi, nói: “Tháng ba chính là mùa hoa đào, cũng là thời điểm thích hợp để cưỡi ngựa đạp thanh, không biết A Mộc có hứng thú đồng hành hay chăng?”

“Không.”

Đúng là một tên đầu đá chẳng thú vị gì cả! Đào Nhiên vén rèm vắt sang một bên, nhìn khung cảnh bên ngoài, than thở: “Chiếc xe ngựa này đi chậm quá! Căn cứ theo tốc độ này, đêm nay chúng ta còn không ra khỏi thành Tô Châu nổi. A Mộc, ngươi chuẩn bị cưỡi rùa đi Vân Nam đấy à?”

Về mặt Mộc Yến Phi vẫn lãnh đạm, đối với sự nghi vấn của Đào Nhiên, hắn xem như gió thoảng bên tai. Đào Nhiên vừa định nói tiếp, hắn đã đưa tay ra ngoài cửa sổ, không bao lâu sau A Nam đánh ngựa chạy tới, Mộc Yến Phi nói: “Xách tên này ném ra ngoài!”

A Nam lĩnh mệnh, đánh ngựa tới gần cửa xe, tay gơ ra định chộp về hướng Đào Nhiên, Đào Nhiên vội vàng nhảy lên tránh sang bên cạnh Mộc Yến Phi, đáng tiếc mũi xe không cao, lúc nhảy hắn không chú ý, đầu đụng vào mũi, đau đến độ ôm trán rên rỉ: “A Mộc, người nhấn tâm quá!”

Ánh mắt Mộc Yến Phi vẫn lạnh lùng, Đào Nhiên nhận định tình hình, vội vàng sửa giọng: “Công tử, ta sẽ ngoan ngoãn!”

Việc giáo huấn đã có tác dụng, Mộc Yến Phi khoát tay ý bảo A Nam có thể lui ra. A Nam quát vào mặt Đào Nhiên: “Nếu ngươi còn tiếp tục gây ồn ào quấy nhiễu công tử, ta sẽ lập tức cắt lưỡi ngươi!”

Rèm cửa buông xuống, trong xe cũng trở nên yên tĩnh, Mộc Yến Phi duỗi thẳng chân, nhìn về phía Đào Nhiên. Đào Nhiên không rõ, chỉ chỉ vào mũi mình, kinh ngạc hỏi: “Ngươi là muốn ta... Ta lớn tới chừng này, chỉ được người khác hầu hạ, chưa từng có...”

“Hay là... ngươi dường như thích đánh xe hơn?”

Lời uy hiếp vừa thẳng thừng vừa kiêu ngạo, Đào Nhiên lập tức chuyển sang gương mặt tươi cười, “Bất quá chuyện thế này ta lúc ở Đào Hoa Độ cũng thường làm lắm, mỹ nhân vốn phải được hầu hạ mà.”

Vừa nói, hắn vừa ân cần nhích đến gần, giúp Mộc Yến Phi ấm chân. Mộc Yến Phi không hiểu ngay ý hắn nói, một lúc sau mới nghĩ ra Đào Hoa Độ mà Đào Nhiên vừa nói là một nơi như thế nào, nhất thời giận dữ, nhưng lại thấy đôi mày hắn ẩn hiện ý cười, đôi mắt phượng thỉnh thoảng lướt đến, mang theo một loại phong tình khó diễn tả thành lời. Mộc Yến Phi vốn căm ghét nhất là loại người ngả ngớn can rở này, bực bội nghĩ: tên phóng đảng này e rằng thường xuyên dùng chiêu ấy để quyến rũ người khác.

May là Đào Nhiên ấm chân rất đúng nơi đúng chỗ, vô tình xoa dịu cơn giận của Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi không muốn tiếp tục so đo với Đào Nhiên, dù sao trong kế hoạch đi Vân Nam, hắn vẫn cần phải dùng đến tên này, nếu muốn tên này thành tâm hỗ trợ hắn, thì cũng phải nhẫn nhịn ở một số điểm, tránh cho Đào Nhiên giữa đường thay đổi ý định.

Mộc Yến Phi im lặng ngưng thần luyện công, nội lực tuần hoàn hết một chu thiên, khi mở mắt ra, Đào Nhiên đã không còn ngồi ấm chân cho hắn tự lúc nào, mà dựa vào chân hắn, một tay chống đầu, nghiêng người nằm xuống đệm, ngáy pho pho, mới đó đã chìm vào mộng đẹp. Thấy Đào Nhiên xoay lưng về phía mình ngủ rất say sưa, Mộc Yến Phi cảm thấy có chút hâm mộ, không biết đến bao giờ, hắn mới có thể thần nhiên dựa lưng về phía người khác.

Tiếng vó ngựa dồn dập từ xa truyền tới, không phải danh câu mà những tùy tùng mang đến từ kinh thành, nghe tiếng vó cũng chẳng phải là loại ngựa thông thường chuyên dùng để gấp rúc lên đường, Mộc Yến Phi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, A Nam vừa lúc chạy tới, thấy Đào Nhiên đang nằm dựa vào chân Mộc Yến Phi, về mặt nhẩn nhẩn nhí nhí, nhỏ giọng nói: “Là tên sai vặt của hắn đuổi theo, công tử có muốn thuộc hạ đuổi đi không?”

Mộc Yến Phi nhìn Đào Nhiên, trầm ngâm một chút, khoát khoát tay. Không bao lâu sau ngựa Thanh Đồng đã đuổi kịp, ngay lập tức nghe tiếng cậu gọi: “Thiếu gia! Thiếu gia!”

Người Đào Nhiên khê giật giật, tựa như vẫn còn chìm trong mộng, thuận miệng hỏi: “Ai đó?”

“Là tên sai vặt của ngươi.” Hai chữ đó này một tên nóng nảy, một tên lại ung dung, làm Mộc Yến Phi nổi lên ý định muốn xem trò, đá cái tên tham ngủ đang nằm kê vào chân mình, nói: “Hắn không yên tâm, nên đuổi theo ngươi.”

Đào Nhiên bị đá sang một bên, dợi hắn uể oải ngồi dậy, ngựa của Thanh Đồng vừa lúc đuổi đến bên cạnh xe. Cậu dường như rất vội vã, bởi vì cưỡi ngựa quá nhanh nên gương mặt thoáng đỏ hồng, khi gần đến thùng xe thì đột nhiên lấy thế, nhảy sang, thế nhưng do công phu của cậu cũng không tốt lắm, chỉ miễn cưỡng chụp được khung cửa, mắt thấy sắp sửa bị văng ra ngoài, Đào Nhiên vội vàng nắm đai lưng cậu, kéo vào trong xe.

“Đào Nhiên muốn theo ta đi Vân Nam, người muốn đi cùng hay ở lại? Không cần thiết khuyên hấn trở về.”

Thanh Đồng chưa kịp ăn điểm tâm, đã liều mạng cưỡi ngựa chạy thẳng một đường đuổi theo đến tận đây, vừa rồi thiếu chút nữa bị rơi xuống cuốn vào móng ngựa, vẫn còn hoảng hồn chưa kịp bình tĩnh lại, định khuyên bảo Đào Nhiên quay về, Mộc Yến Phi đã nói một câu không khác nào tát chậu nước lạnh vào cậu.

Khí thế Mộc Yến Phi vốn lạnh lùng nghiêm nghị, Thanh Đồng không dám phản bác, quay đầu nhìn Đào Nhiên. Đào Nhiên mới từ trong mộng tỉnh lại, không hiểu hàm ý ánh trong đôi mắt của cậu, nói: “Xem ra công phu điểm huyết của ta cần phải luyện thêm cho cao cường hơn, ta cứ tưởng người sẽ ngủ một mạch tới chiều chứ, còn cố ý để lại điểm tâm và thư cho người.”

Cậu cũng vì bức thư đó cho nên mới vội vàng đuổi theo đó chứ!

Thanh Đồng tức đến nỗi đôi mắt đỏ quạch, cắn chặt môi dưới, không biết nên chửi Mộc Yến Phi tâm địa khó lường, hay là chửi Đào Nhiên đầu không có óc? Đi chơi đi đến tận Vân Nam, chuyện lớn như vậy cho rằng chỉ cần viết giấy nhắn lại vài dòng là xong à?! Hấn ngay cả Mộc Yến Phi là ai cũng đều không biết mà đã vội vã chạy theo, chỉ sợ tương lai bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền nữa đó chứ?!

“Tôi... ..” Ánh mắt Thanh Đồng đảo qua đảo lại giữa hai người, hạ quyết tâm, nói: “Ở lại!”

“Người ở lại để làm cái gì? Hay là trở về đi, thừa dịp ta rời đi, người có cơ để về nhà rồi.”

“Về nhà để bị đánh à?” Thanh Đồng nhìn Mộc Yến Phi, cố ý nói: “Ít nhất ở lại sẽ không bị đánh, đúng không, Mộc công tử?”

Đào Nhiên còn muốn nói tiếp, Mộc Yến Phi đã mở miệng trước: “Người ra ngoài đánh xe đi.”

“Ta?” Đào Nhiên giật mình, sau đó cười rộ lên, “Người nhiều tùy tùng đến vậy, tại sao...”

Đối diện với ánh mắt không hài lòng của Mộc Yến Phi, hấn giơ tay lên, làm động tác đầu hàng, “Ta đi, ta khá thông thạo địa hình, đi mấy con đường ta quen thuộc sẽ tốt hơn, ý của người là vậy đúng không?”

Không có câu trả lời, Đào Nhiên bị làm cho bẽ mặt, đành phải ngoan ngoãn chui ra ngoài xe ngựa, cùng xa phu sánh vai đánh xe. Đợi màn cửa hạ xuống, Mộc Yến Phi hỏi Thanh Đồng: “Người có chuyện muốn nói với ta?”

Thanh Đồng do dự một chút, sau đó gật đầu thật mạnh, nói: “Ngàn vạn đừng thích thiếu gia nhà tôi, đừng tin những lời hấn nói là thật. Hấn nổi danh là phong lưu đại thiếu gia, bản tính lười biếng, trừ phi coi trọng ai, sẽ dốc hết sức đoạt tới tay, nhưng sau khi tới tay rồi sẽ thuận tay ném đi, những năm gần đây đều như thế này cả.”

Mộc Yến Phi nhẹ giọng cười khế, cầm lấy thanh đao bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt ve, thuận miệng hỏi: “Người cố sức đuổi theo, chỉ vì muốn nói với ta chuyện này?”

“Tôi biết ngài không phải người thường.” Thanh Đồng nhìn chuôi đao, nghiêm túc nói: “Ý tôi muốn nói, nếu tương lai có một ngày như thế, xin ngài hạ thủ lưu tình, đừng giết hấn.”

Không nghĩ tên tiểu đồng này bình thường hay tranh cãi om sòm với Đào Nhiên, thời điểm máu chột cũng rất biết cách bảo vệ chủ. Mộc Yến Phi nói: “Ta sẽ cân nhắc.”

Thấy sự tình có chuyển biến tốt, Thanh Đồng lại nhích gần về phía trước, nhỏ giọng nói: “Tốt nhất bây giờ nên cân nhắc làm cách nào đá hấn đi, nhị thiếu gia của chúng tôi ngoại trừ có bề ngoài dễ coi ra, chẳng có chỗ nào dùng được cả, ngài đừng hy vọng hấn có thể giúp được ngài, càng đừng hy vọng hấn sẽ thích ngài... ..”

“Vậy Hình Viễn Tâm thì sao?”

“Hả?” Câu hỏi xảy đến bất ngờ, Thanh Đồng quá sức kinh ngạc, ngã về phía sau, thiếu chút nữa đã đụng trúng đầu.

Ánh mắt Mộc Yến Phi rời khỏi chuôi đao, chuyển hướng sang Thanh Đồng, lạnh nhạt hỏi: “Người ở trong Đào gia nhiều năm, chắc không thể nào không biết người này chứ?”

Đôi mắt bén như dao, mang theo sự sắc nhọn muốn nhìn thấu nhân tâm, Thanh Đồng không dám trực tiếp nhìn hắn, ánh mắt lóe lên, hỏi: “Ngài muốn biết chuyện gì?”

“Chuyện có liên quan tới Đào Nhiên, càng nhiều càng tốt.”

Chú thích:

(1) Điền Nam: Tên gọi khác của tỉnh Vân Nam

(2) Vân Quý: Tên gọi chung của hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu

(3) Nhai Xải: Nhai Xải là một trong chín đứa con của Rồng, hung hăng, hiếu sát, nên thường được chạm khắc trên các vũ khí, ngụ ý thị uy.

4. Quyển 1 - Chương 4

Đào Nhiên cũng không phải một tên theo như lời Thanh Đồng nói là học chả hay cày chả biết, ít nhất nhờ sự dẫn đường của hắn, xe ngựa tránh được những khu vực nước sông dâng cao. Ra khỏi thành Tô Châu, Đào Nhiên hỏi Mộc Yến Phi có cần phải đi trên đường lớn không, sau khi nhận được câu trả lời phủ định, hắn cho xe chuyển vào một lối rẽ.

Đào Nhiên thường xuyên đến cửa hiệu chi nhánh của Đào gia ở khắp nơi, nhưng không phải vì chuyện làm ăn, mà là mượn cơ hội lêu lổng, nên nơi nào có trò vui mới lạ gì, hắn đều hiểu rõ như lòng bàn tay, địa hình càng hẻo lánh, hắn lại càng biết rành rẽ.

Dọc đường, Mộc Yến Phi thỉnh thoảng nhìn bản đồ mình mang theo, phát hiện đa số những con đường mà bọn họ đi qua đều không được vẽ trên bản đồ, có một số tuy mập mờ, nhưng cũng không quá khó đi. Thêm nữa, tuy phải đi quanh co, nhưng tránh được việc bị ám sát thì cũng tốt. Hắn không sợ bị ám sát, nhưng bị ám sát mãi cũng đâm chán, nên thấy mừng vì được vài ngày thư thả.

Vài tên thị vệ đi theo cũng đã phát hiện đường bọn họ đi rất khác lạ, nhưng nếu chủ tử không lên tiếng, bọn họ cũng đành im lặng. Đi liên tiếp suốt mấy ngày, tiến vào địa phận Sơn Tây, xe ngựa đi không được nhanh, nhưng lại không quá tốn thời gian như dự định ban đầu. Mấy ngày gần đây cũng rất yên tĩnh, nhưng càng yên tĩnh, lại càng không dám lơ là. A Nam và những người khác đều ở trong trạng thái ngưng thần đề phòng, Đào Nhiên thì ngược lại, vẫn lười biếng như cũ, thỉnh thoảng nổi hứng lại ra ngoài đánh xe đi một đoạn, miệng hát vài khúc hát vùng sơn dã, trông hăng hái như lúc đập thanh.

Ngày hôm đó bởi vì gấp rút lên đường nên lỡ việc tìm khách điểm nghỉ chân, mắt thấy mặt trời sắp lặn, A Nam sau khi thỉnh ý Mộc Yến Phi, phân phó mọi người dừng lại nghỉ ngơi tại một sườn núi tương đối bằng phẳng. A Trung và những người khác nhóm lửa nấu cơm, Thanh Đồng cũng nhảy xuống xe ngựa chạy đi hỗ trợ. Thanh Đồng rất siêng năng, lại giỏi giang, suốt dọc đường chạy tới chạy lui chuyển lời, không có việc gì là không làm, hơn nữa tay chân lanh lẹ, có cậu hỗ trợ, bếp không lâu đã đổ lửa, khói bốc lên nghi ngút, thoang thoảng mùi cháo thơm lừng.

“Sắc mặt của người không được tốt cho lắm, có phải do đi quá nhanh nên mệt rồi không?”

Mộc Yến Phi ngồi trong xe dưỡng thần, cảm thấy xe ngựa run khê, hương rượu thơm nhẹ nhàng truyền đến, không cần mở mắt, hắn cũng biết Đào Nhiên tới. Mấy ngày nay hắn vẫn tìm cơ sai khiến Đào Nhiên đánh xe chỉ đường, trong xe chỉ có mỗi hắn và Thanh Đồng, may Đào Nhiên nhìn ra hắn không thích để tâm đến người khác, nên ngoại trừ lúc nghỉ ngơi tìm hắn trò chuyện ra, cũng ít khi chường mặt ra cho kẻ khác cảm thấy chán ghét.

Trong chất giọng lộ ra vài phần lo lắng, nếu không phải sớm biết bản tính Đào Nhiên, nói không chừng hắn sẽ thấy có chút cảm động. Mộc Yến Phi không mở mắt, chỉ xem như không nghe thấy.

Bị hắn có ý cự tuyệt, tuy không thẳng thừng, Đào Nhiên cũng chẳng để bụng, cười hì hì leo lên xe, tựa vào vách nằm xuống. Chốc lát sau, Mộc Yến Phi ngửi được hương rượu thơm nồng, hắn biết Đào Nhiên lại uống rượu. Đào Nhiên háo rượu còn hơn cả háo sắc, gần như không có ngày nào là hắn không ôm bầu rượu, có đôi khi uống đến mức say túy lúy, có đôi khi chỉ nhấp vài ngụm nhỏ, tùy thuộc vào tâm tình của hắn lúc ấy như thế nào.

Mùi rượu nồng nặc nhanh chóng tràn ngập không gian nhỏ bên trong thùng xe, Đào Nhiên nói: “Không thôi ngày mai đi chậm một chút, cũng chẳng chênh lệch mấy ngày đâu.”

“Không hề gì.” Mộc Yến Phi dừng một chút, lại nói: “Có thể đi nhanh hơn một chút?”

“Người chần chẫn mình không sao?”

Mộc Yến Phi mở mắt, đôi mắt sắc bén như đao, nhìn về phía Đào Nhiên: “Người cho rằng ta có sao?”

Hai người đối mặt, Đào Nhiên đã bật cười trước rồi, giờ bầu rượu trong tay đưa đến trước mặt Mộc Yến Phi, hỏi: “Có rượu không? Cạn chén đi.”

Mộc Yến Phi không hám rượu, nhưng tửu lượng của hắn khá tốt – những nam nhân từng chém giết tại sa trường, tửu lượng không khi nào lại thấp cả. Hắn lấy bầu rượu lúc trước Đào Nhiên đưa cho hắn ra, rượu trong bầu hắn đã uống hết từ lâu, hiện tại trong bầu chỉ còn loại thiêu đao tử (1) hắn mua bên đường. Hắn thích sức nóng mãnh liệt của thiêu đao tử, tựa như Đào Nhiên thích sự ôn thuận của rượu hoa quả vậy.

Hai bầu rượu chạm nhẹ vào nhau, phát ra tiếng vang nho nhỏ, hai người đều ngửa đầu uống một ngụm, Đào Nhiên đề nghị: “Hay là chúng ta đổi bầu rượu cho nhau uống thử xem thế nào?”

Mộc Yến Phi trả lời hắn bằng cách ngửa cổ uống một mình, khiến Đào Nhiên cảm thấy có chút nhàm chán. Mộc Yến Phi ngoại trừ lúc muốn hắn đồng hành cùng quay lại mỉm cười nhìn hắn, từ đó về sau hắn chưa từng nhìn thấy Mộc Yến Phi cười thêm lần nào nữa. Mộc Yến Phi không phải kẻ lạnh nhạt, nhưng toàn thân đều tỏa ra sự xa cách rất rõ ràng, thêm vào đó là khí chất cao quý bẩm sinh, khiến người ta không cách nào thân cận.

Đào Nhiên nghiêng người nằm xuống đệm, thấp giọng cười nhẹ: “Mặc dù mỹ nhân kế dùng nhiều sẽ không linh nghiệm, nhưng thỉnh thoảng dùng một chút cũng không tệ.”

“Cái gì?”

“À, ý ta muốn hỏi, người rót cuộc có bao nhiêu bộ đồ trắng?” Đôi mắt phượng của Đào Nhiên chuyển động, đảo quanh người Mộc Yến Phi, cười nói: “Mấy ngày nay không thấy người mặc lại bộ nào, người thích màu trắng đến vậy à?”

Thật sự quá sức nhàm chán! Mộc Yến Phi quét mắt nhìn chiếc áo đen trên người Đào Nhiên, hỏi lại: “Vậy người thích màu đen đến mức nào?”

“Ta lười, những thứ có màu đen, nếu bắn thì cũng không nhìn ra.” Đào Nhiên nhìn vẻ mặt của Mộc Yến Phi, lạnh nhạt nói: “Nhưng nếu là màu trắng thì lại khác.”

Đôi đồng tử của Mộc Yến Phi khẽ co lại, vừa định phản bác, đột nhiên cổ tay bị nắm chặt. Đào Nhiên kéo hắn, đè ngã xuống đệm. Cùng lúc đó, một tiếng vang chói tai vụt qua bầu trời đêm, vài mũi tên từ nhiều hướng khác nhau bắn tới, xuyên qua xe ngựa, cắm vào vách thùng xe.

A Trung và những người khác phát hiện tình thế nguy hiểm, đều rút binh khí ra nghênh địch, nhưng đối thủ hiển nhiên đã chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi đến, tên như mưa bắn tới. Mộc Yến Phi đưa tay nắm chặt vỏ đao, gạt phăng những mũi tên đang bay tới. Đào Nhiên hỗ trợ chặn những ám khí bị sót lại, ôm lấy eo hắn nhún người nhảy xuống xe ngựa.

Bên ngoài xe đã trở nên hỗn loạn, bọn đánh lén có mười mấy tên, mỗi tên đều bịt mặt bằng miếng vải đen, nhưng nhìn vào cặp mắt sáng quắc của chúng thì có thể thấy rằng, bọn chúng đều là những cao thủ có nội lực thâm hậu. Bọn chúng lần này dường như muốn ra tay tiêu diệt tất cả, không chỉ thế tới hung mãnh, ra chiêu cũng rất sắc bén tàn nhẫn. Cũng may A Trung và những người khác quanh năm chinh chiến ngoài biên ải, đều đã quá quen với việc chém giết, không bị rơi vào tình huống trở tay không kịp. Không bao lâu sau, ngay cả mã phu cùng với ám vệ ẩn mình gần đó đều hiện thân. Trong phút chốc, dưới ánh trăng, đao quang kiếm ảnh, sát khí nổi lên bốn phía.

Đào Nhiên lo lắng cho Thanh Đồng, vừa nhảy xuống xe liền chạy đi tìm cậu, phát hiện ra cậu rất thông minh nằm giả chết trong bụi cỏ. Thoảng chốc sát thủ kéo tới, nhanh chóng rút đao chém mạnh, Đào Nhiên miễn cưỡng đánh, tìm sơ hở dẫn dụ bọn chúng đến trước mặt A Trung, còn mình thì chuyển tới bên cạnh Mộc Yến Phi.

Võ đao của Mộc Yến Phi vẫn được quấn chặt trong mảnh gấm đen, chỉ dùng cán đao và chuôi đao đối địch, song do thể đao của hắn sắc bén, từng chiêu từng chiêu đều làm cho địch thủ không còn sức để chống trả. Một thân bạch y phiêu diêu, trong đêm tối nhìn thấy rất rõ ràng, bọn sát thủ trong nháy mắt đã phóng tới bao vây, đến mấy tên liên thủ công kích hắn, sát khí bức người. A Trung và những người khác mặc dù võ công không kém, nhưng khó có thể sánh ngang với dân giang hồ, trong lúc kịch chiến đều bị thương cả.

Đào Nhiên thấy Mộc Yến Phi mấy lần gặp nguy hiểm, vội vàng tiến đến gần, giúp hắn bức hai tên đã chém giết đến sát trước mặt ra, liên tục dùng ngọc địch chống trả, hóa giải nguy cơ tạm thời. Mộc Yến Phi nhân cơ hội phát tay, ám khí trong tay áo bắn ra, khiến một tên trong số đó bị bắn trúng, ngã xuống chết ngay dưới chân.

“Nơi này loạn quá, rời khỏi đây trước thôi!”

Địch thủ quá nhiều, không đủ sức chống trả, Đào Nhiên vừa nói xong, không đợi Mộc Yến Phi đồng ý, đã kéo hắn nhảy lui về phía sau. Trong bóng tối chỉ nghe được một tiếng huýt sáo vang lên lạnh lạnh, thốt ngựa buộc dưới tàng cây đột nhiên cất lên tiếng hí dài, vùng khỏi dây cương, chạy thẳng đến, giống như có linh tính, đón đợi ngay tại vị trí hai người vừa đáp xuống. Thốt ngựa lập tức lao thẳng về phía trước, nhanh như cắt, chạy ra khỏi chiến trường, lướt qua trước mặt bọn sát thủ, phóng thật xa.

Mộc Yến Phi ngồi phía sau, trong bóng tối không cách nào nhìn rõ đường đi, chỉ cảm thấy tuần mã chạy nhanh như gió, nên cứ để mặc cho nó chạy, phía sau không ngừng truyền đến tiếng rít xé không gian của mưa tên, hai người vùng binh khí lên chống đỡ, tuần mã cước lực rất tốt, nhanh chóng bỏ xa truy binh. Sau một hồi phóng như bay, Đào Nhiên ghim cương ngựa, cho ngựa từ từ đi chậm lại. Nghe phía trước truyền đến tiếng nước chảy, Mộc Yến Phi trào phúng nói: “Người thật là biết cách dẫn đường.”

Đào Nhiên mặt không đổi sắc, phản bác: “Nếu vừa rồi ngươi chịu đánh ngựa, thì đã không rơi vào tình cảnh này rồi.”

Vừa rồi khi hai người nhảy lên ngựa, vốn Mộc Yến Phi ngồi phía trước, nhưng hắn nửa đường thay đổi lực đạo, mượn thế ngã xuống của Đào Nhiên chuyển ra ngồi ở phía sau. Đó là một loại bản năng, hắn không quen đưa lưng về phía người khác, cho dù phía sau là mưa tên đang muốn lấy mạng hắn.

Mộc Yến Phi nhảy xuống ngựa, đi về phía trước. Đường gập ghềnh đầy rẫy hố. Bên bờ sông, những tảng đá hình thù quái dị nằm lổm chổm, bị ánh trăng khoát lên một lớp ánh sáng âm u. Dòng sông vắt ngang trước mặt, nước đen ngòm chảy xiết, thấy không rõ khung cảnh bờ đối diện, chỉ có cỏ dại lung lay trong gió. Mộc Yến Phi nhìn dòng nước chảy xiết, trong mắt dường như có chút suy tư.

“Bọn chúng là ai vậy?” Đào Nhiên cũng nhảy xuống ngựa, đi đến bên cạnh hắn hỏi.

“Kẻ muốn giết ta.”

“Người nghĩ câu trả lời này rất mới mẻ đó hả?”

“Không, nhưng chính xác nhất.”

Đôi mày kiếm của Đào Nhiên nhíu lên, tựa hồ có chút khó chịu. Mộc Yến Phi cảm giác được, quay đầu nhìn thẳng hắn. Chiều cao hai người ngang nhau, trong lúc nhìn thẳng vào mắt nhau, Đào Nhiên hoàn toàn không bị khí thế của hắn áp đảo, hỏi tới: “Ta là muốn biết, nguyên nhân bọn chúng muốn giết người.”

“Chuyện này ngươi nên hỏi trực tiếp bọn chúng thì tốt hơn.” Đôi mắt Mộc Yến Phi chuyển hướng nhìn sang khoảng không gian tăm tối phía xa xa, chuôi đao nắm chặt trong tay, lạnh lùng nói: “Bọn chúng tới rồi.”

Gió thổi cành lá lay động, phát ra tiếng xào xạc tiêu điều, nhưng Mộc Yến Phi lại nghe ra, đó là sự yên lặng của chết chóc. Hắn có thể ngửi được mùi vị của sát khí đang đến gần, mùi vị so với mới rồi lại càng thêm nồng nặc.

Đào Nhiên ngưng thần im lặng lắng nghe, chốc lát sau đã nhìn thấy mấy bóng người dùng tốc độ cực nhanh chạy đến. Hắn tức giận đảo mắt liếc chiếc áo trắng trên người Mộc Yến Phi, “Đã nói người đừng mặc quần áo màu trắng, màu trắng rất bắt mắt, người xem, vốn chúng ta đã có thể trốn được, thế mà vẫn bị bọn chúng tìm thấy.”

“Bọn chúng không cùng nhóm với bọn lúc nãy.” Mộc Yến Phi lạnh nhạt trả lời hắn.

Những tên này nội lực mạnh hơn, sát khí nặng hơn, cũng lão luyện hơn rất nhiều, không mất bao lâu đã tiến đến trước mặt, không nói lời nào, chỉ im lặng tiến tới gần. Đào Nhiên đảo mắt, ha ha cười hỏi: “Xin hỏi các người đến đây để giết người phải không?”

“Nói nhảm!” Câu này là do Mộc Yến Phi không nhận được nói.

Đào Nhiên để ngoài tai, chỉ về hướng Mộc Yến Phi, tiếp tục hỏi những kẻ đang tiến tới bao vây bọn họ, “Đến để giết hắc hủ?”

Lần này không ai trả lời hắc, nhưng ánh mắt bọn chúng chứng thật nghi vấn của hắc. Đào Nhiên vội vàng chấp tay, nói: “Kỳ thật ta không quen hắc, nếu các người muốn hắc gặp thêm xui xẻo, mời cứ tự nhiên, tại hạ không quấy rầy, xin cáo từ ở đây.”

Đáp lại hắc là những thanh kiếm bén ngót được rút ra cùng một lúc. Đối phương chỉ có năm tên, thế nhưng đã tính toán trước được đường lui của hai người bọn họ, tách ra bao vây bọn họ lại. Theo bước chân tới gần của bọn chúng, Mộc Yến Phi cảm giác được khí thế mãnh liệt dị thường bức tới gần. Sau lưng cả hai là dòng sông chảy xiết, cho dù tiến công hay đào thoát, đều phải vượt qua năm người bọn chúng, điều kiện tiên quyết là phải địch lại được nếu bọn chúng nhân cơ hội liên thủ công kích.

Ánh mắt Mộc Yến Phi dần dần trở nên lạnh lẽo, đột nhiên hất tay lên, miếng găm đen quần lấy thân đao lộn vòng bay lên cao, vỏ đao chuyển tay, phẳng phất ngửi thấy mùi vị của máu tanh lan tràn trong không khí. Chuôi đao bắt đầu khê run, đột nhiên bật ra nửa thốn, Mộc Yến Phi theo thế rút đao chém tới.

Mộc Yến Phi vừa động thủ, liền có ba tên đồng loạt tấn công hắc ngay. Đao vừa rời của Mộc Yến Phi chỉ là hư chiêu, nửa đường biến chiêu chặn ngang, chém ngược, đồng thời ám khí trong tay áo bắn ra, do khoảng cách quá gần, tên đứng gần nhất vội vàng né tránh, ai ngờ Mộc Yến Phi lại thay đổi chiêu thức, xuất đao rất nhanh, từng đao từng đao không rời chỗ hiểm của cả ba tên kia, không để cho bọn chúng có cơ hội tiếp đao. Đao phong khí thế sắc bén, vừa kín kẽ lại vừa tàn nhẫn, ba tên kia đều là cao thủ đứng đầu giang hồ, thế mà trong nháy mắt lại bị hắc khiến cho luống cuống tay chân.

Đào Nhiên đứng bên cạnh bị hai tên còn lại công kích, hai tên này hạ đao tàn nhẫn độc ác, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện hắc có phải là kẻ vô can hay không? Đào Nhiên dùng ngọc địch tiếp được hai chiêu, cuối cùng nhận không được quát lên: “Người các người muốn giết là hắc, cả lũ xúm vào giết ta làm cái gì?”

“Cả hai đều phải chết!”

“Thế hả? Nhưng ta không muốn chết cùng hắc đâu à.”

Đào Nhiên đề tay lên đai lưng, thuận thế rút, một luồng sáng sắc lạnh từ bên hông hắc bắn ra, bay tới đâm về phía trước. Không ngờ đó lại là nhuyễn kiếm tùy thân của hắc, hai tên kia không đề phòng, bị hắc cướp được thời cơ tấn công ngược lại, phải liên tiếp lùi lại mấy bước. Đào Nhiên quay đầu nhìn Mộc Yến Phi, thế đao Mộc Yến Phi mặc dù sắc bén, nhưng rõ ràng so với vừa rồi đã chậm hơn rất nhiều, liền kêu lên: “Ráng kiên trì một chút, ta đến tiếp ứng người ngay.”

Mộc Yến Phi không quan tâm đến lời Đào Nhiên nói, dưới sự tấn công dày đặc của địch thủ, chỉ cần một sai sót nhỏ cũng đủ dẫn tới việc mất mạng, hắc hoàn toàn không cách nào phân tâm lo tới chuyện khác được. Đao vốn nặng hơn kiếm rất nhiều, không có nội lực khổng lồ, rất khó làm cho đao uyển chuyển nhẹ nhàng như kiếm. Cũng may hắc dùng đao từ thuở bé, đao pháp đánh rất chặt chẽ, lại không chạm trực tiếp vào binh khí của cả ba nam nhân, cho nên lần nào cũng thoát khỏi hiểm cảnh. Nhưng cho dù như thế, cũng xem như thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, trên trán cũng từ từ rịn mồ hôi...

Ba tên đối địch với Mộc Yến Phi đều là cao thủ giang hồ, nhìn ra khí lực của hắc không đủ, lại càng công kích tới tấp. Phút chốc trên người Mộc Yến Phi đã xuất hiện vài vết thương do kiếm gây ra, sống chết trước mắt, hắc ngược lại càng thêm tỉnh táo, đề khí dụng tâm vận đao, từng đao từng đao đều mang theo khí thế đồng quy vu tận. Ba tên kia bị khí thế của hắc bức bách, tay chân trở nên luống cuống. Mộc Yến Phi đã chiếm được chút thượng phong, lập tức thừa thắng đánh tới. Một tên trong bọn bị hắc bổ một đao vào bả vai, tên còn lại bị hắc rạch một đường từ ngực xuống bụng, nhìn thấy một đường kiếm khác đâm tới, hắc không lùi mà tiến, ngay lúc trường kiếm của đối phương đâm vào ngực mình, lưỡi đao cũng đồng thời vung ngược lên không đánh xuống, phút chốc máu bắn ra tứ phía, lưỡi đao phi hoa, nhuộm đỏ chiếc áo trắng trên người hắc.

Địch thủ ngã xuống đất, kiếm thể nửa đường đứt đoạn, mũi kiếm chém vào ngực Mộc Yến Phi. Nhưng so với việc cố ý để kiếm chém bị thương, khí thể đao phong phi huyết của hắn vừa rồi lại càng làm cho người khác phải kinh sợ. Hai tên còn lại bị khí thể ngạo nghễ của hắn ghìm chân tại chỗ, kiếm khí nhất thời yếu đi vài phần. Mộc Yến Phi đang định thừa thắng truy kích, bỗng phát hiện dưới đan điền đột ngột nổi lên cơn đau kịch liệt, nhất thời tay chân bủn rủn, đến độ gần như không cầm được cán đao.

Mộc Yến Phi vừa rồi đao pháp vầy vùng, quên mất sự thật hiện giờ bản thân mình căn bản không cách nào vận công được, cường chế vận khí đã làm bị thương nội tức, vội vàng cầm mũi đao xuống đất chống đỡ cơ thể. Nhìn thấy đao pháp của hắn bị đình trệ, hai tên còn lại lập tức tung kiếm đánh dồn tới. Mộc Yến Phi miễn cưỡng hươ đao tấn công vào chỗ hiểm của một trong hai tên, buộc gã phải lui kiếm, nhưng hắn không thể nào tránh thoát được sự công kích của tên còn lại. Nhìn kiếm phong mãnh liệt bức đến trước mặt mình, hắn cắn răng, tung đao đón lấy, ý đúng là đã muốn lưỡng bại câu thương rồi.

Đào Nhiên đối địch cạnh đó, nhưng vẫn không dời tầm mắt khỏi Mộc Yến Phi, thấy tình thế nguy hiểm, không kịp cướp thế cản lại, trong lúc cấp bách tiện tay cho vào ngực áo lấy kim thoa ném ra. Kim thoa thế tới như điện, đầu kim thoa bén nhọn đâm vào ót tên kia, khiến mũi kiếm của gã đi được nửa chừng thì hết lực, bị một đao của Mộc Yến Phi đánh tới, ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Đào Nhiên nhân cơ hội nhảy đến bên cạnh Mộc Yến Phi, cho tay vào ngực lấy ra một chiếc hộp đẹp, giơ lên cao vẫy, quát: “Phệ Tâm Phụ Cốt phần!”

Gió đêm nổi lên, cuốn toàn bộ phần trong hộp bay ngược lên. Hai tên còn lại ngửi thấy mùi hương nồng nặc, sợ đến nỗi vội vàng đồng loạt lui về phía sau né tránh. Đào Nhiên thuận tay chụp cổ tay Mộc Yến Phi, nắm chặt, nhún người nhảy về phía trước, cùng rơi vào dòng nước cuộn cuộn đen ngòm.

Cơn đau đớn do nội tức bị rối loạn của Mộc Yến Phi vẫn chưa ngừng lại, hắn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã bị Đào Nhiên kéo theo rơi xuống sông. Hiện tại đang tiết tháng ba, nước sông buốt giá, hắn vừa rơi xuống nước, đã sặc liền mấy ngụm nước lạnh. Trong lòng sông có dòng chảy ngầm, thể nước chảy xiết, hắn không biết bơi, mặc cho dòng nước đẩy trôi về hạ lưu. Hai người giữa chừng bị tách ra, Mộc Yến Phi cảm giác tay chân không hề thuộc về chính mình, chỉ có thể nín thở, dựa vào bản năng để chống đỡ. Ai ngờ dòng nước xoáy quá mạnh, không bao lâu sau hắn lại bị cuốn vào, chỉ cảm thấy chung quanh một mảng tối đen, muốn trồi lên mặt nước, nhưng làm thế nào cũng không được như ý muốn.

Ngực do không hô hấp được nên càng lúc càng khó thở, Mộc Yến Phi cố vùng vẫy, bỗng phát hiện cổ tay bị nắm chặt, trong bóng tối không cách nào nhìn thấy chung quanh, nhưng theo bản năng, hắn biết được người kia là ai. Eo lập tức bị ôm, hơi thở truyền đến qua đôi môi ẩm áp, hắn do dự một chút, nhưng sau đó vẫn ngậm chấp nhận Đào Nhiên truyền khí qua.

Hơi thở ẩm áp làm cơn tức ngực giảm dần, tay bị nắm chặt, thân thể nhanh chóng trồi lên trên mặt nước, nước lạnh tấp vào hai bên má, thoáng chốc trước mắt chợt sáng ngời, Mộc Yến Phi không khỏi há miệng thở liên tục, làm dịu đi cơn nghẹt thở mới rồi do ở lâu trong nước gây nên.

“Ôm chặt lấy ta!”

Bên tai truyền đến chất giọng trầm thấp của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi nghe theo chỉ lệnh của hắn, một tay cầm đao, tay kia ôm chặt eo Đào Nhiên. Đào Nhiên vốn lớn lên ở vùng sông nước nên bơi lội rất giỏi, tuy phải kè thêm một người, nhưng vẫn có thể dễ dàng ngụp lặn trong nước lạnh, nhưng đến giữa chừng đụng phải dòng nước chảy quá nhanh, đành để mặc cho nước đẩy xuống hạ du, sau đó mới chầm chậm bơi vào bờ. Đào Nhiên nhảy lên bờ trước, kẻ đó mới kéo Mộc Yến Phi lên theo.

Hai người trước đó thì liệu chết chém giết, sau đó lại bị nước xiết cuốn trôi ra xa, lên tới bờ vẫn chưa kịp phục hồi khí lực, giang tay giang chân nằm ngửa ra đất. Một lúc lâu sau, Đào Nhiên cảm thấy mặt âm ẩm, đưa tay chùi chùi, phát hiện thì ra là hạt mưa, rõ là nhà dột còn gặp mưa rào, hắn tự giễu cười cười: “Ta lớn tới chừng này còn chưa bao giờ bị thấm hại đến vậy.”

Không thấy đáp lại, hắn quay đầu nhìn Mộc Yến Phi, hỏi: “Ngươi thì sao?”

“Rất nhiều lần.” Mộc Yến Phi ngửa đầu nhìn không trung, bình tĩnh như thể vừa nãy không hề trải qua một hồi sinh tử chém giết ác liệt: “Mỗi một lần ta đều tưởng rằng mình sẽ không thoát chết, nhưng lần nào kẻ ngã xuống trước cũng là địch thủ của ta.”

“Người đang ám chỉ đừng làm kẻ địch của người đứng không?”

Lần này thì Mộc Yến Phi xoay đầu lại, cho hắn câu trả lời khẳng định: “Phải.”

Nụ cười trên mặt Đào Nhiên nhất thời cứng lại, thở dài ngồi dậy. Mưa càng lúc càng lớn, không cách nào tiếp tục nghỉ ngơi bên bờ sông, hắn nhìn Mộc Yến Phi cũng đã ngồi dậy, hỏi: “Thương thế người không sao chứ?”

“Không làm chết người được.”

“Vây đi thôi.”

Đào Nhiên đưa tay qua muốn kéo hắn, nhưng Mộc Yến Phi đã đứng lên, đôi con ngươi đen lầy nhìn về phía hắn, ý bảo hắn dẫn đường. Đào Nhiên không còn chọn lựa nào khác, đành đứng dậy dẫn đường.

Trực giác của Đào Nhiên rất tốt, nhưng trong tình huống đêm tối mưa to, phân biệt phương hướng cũng đã chẳng dễ dàng, chỉ có thể đi chung quanh tìm kiếm, may sao vận khí của hắn cũng không tệ, tìm được một con đường dài nhỏ hẹp, hai người theo đó đi xuống, qua thật lâu mới nhìn thấy một ngôi nhà ở phía xa xa.

Hai người nhanh chân vội vàng đi tới, phát hiện ra đó chỉ là một căn miếu ọp ẹp, khung cửa đã gãy, nửa cánh cửa lắc lư trong gió kêu kèn kẹt, bất quá có được nơi tránh mưa cũng đã tốt lắm rồi. Hai người chạy vội vào, Mộc Yến Phi tìm hỏa chiết tử (2) thổi cho sáng lên, cũng may hỏa chiết tử bên ngoài dùng giấy dầu bọc lại, nên trở thành thứ duy nhất trên người vẫn chưa bị ướt.

Hắn nướng theo ánh lửa yếu ớt nhìn chung quanh, thấy bàn thờ thần nghiêng hẳn sang một bên, màu nước sơn của rường cột án đài loang loang lỗ lỗ, khắp nơi giăng đầy tơ nhện, hiển nhiên nơi này đã hoang phế từ lâu. Thấy trong góc nhà có vài cái ghế xiêu vẹo, hắn nói: “Cầm lại đây nhóm lửa.”

Đôi mày kiếm của Đào Nhiên khẽ nhíu, nhìn hắn khó chịu. Rõ ràng không thích bị sai khiến, nhưng khi ánh mắt lướt qua ngực Mộc Yến Phi, thấy một mảng lớn vết máu dính trên đó, Đào Nhiên không nói gì thêm nữa, đi tới đá cái ghế, định cầm lấy thanh đao đang nằm bên cạnh Mộc Yến Phi lên thì ánh mắt sắc lạnh phóng tới, hắn không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý định dùng đao, chấp nhận số phận, lấy kiếm ra, chém lung tung vào chiếc ghế gãy. Nhuyễn kiếm sắc bén, chiếc ghế xiêu vẹo nhanh chóng biến thành một đồng củ vụn, hắn mọp sát đất vừa nhóm lửa vừa tự giễu: “Kiếm ơi là kiếm, hôm nay đành để người chịu uất ức làm riu đốn củi rồi.”

Mộc Yến Phi lúc này kịch chiến vẫn chưa cảm thấy gì, bây giờ lấy lại được chút thể lực, mấy vết thương trên người bị nước lạnh kích thích, đau đớn kịch liệt, không để ý đến sự phàn nàn của Đào Nhiên, chỉ nhìn hắn tự mình cố gắng. Rốt cuộc đồng lửa cũng sáng dần lên, hắn tuột quần áo xuống, lấy thuốc trị thương luôn mang theo trong người ra, ngồi trước đồng lửa, bắt đầu bôi thuốc.

Đối diện vang lên tiếng huyết sáo ngả ngớn, Mộc Yến Phi không ngẩng đầu lên, chất giọng lạnh lùng, nói: “Nếu người muốn sau này phải sống trong sự tối tăm ngột ngạt, ta có thể giúp người toại nguyện.”

Đào Nhiên không nghĩ Mộc Yến Phi biết mình có tình ý với hắn, vậy mà còn có thể thoải mái thoát ỷ. Hắn dung mạo xuất chúng, vóc người nhìn sơ qua thì không thấy kiện tráng, nhưng khi cởi bỏ quần áo, cơ thể rắn rỏi chắc nịch mạnh mẽ hiện ra. Hai cánh tay và trước ngực có không ít những vết sẹo cũ, chồng chéo vắt lên nhau, dưới ánh lửa bập bùng trông có vẻ khá là dữ tợn. Vết thương do mũi kiếm chém lên ngực lúc này là vết nhìn rõ ràng nhất, kéo dài hơn nửa thước, xem ra chém cũng khá sâu, may mà đựng phải nước lạnh nên mới cầm máu được. Có điều vết thương bị ngâm trong nước, da thịt hai bên miệng vết thương trôi lên, ngược lại càng cảm thấy kinh khủng. Mộc Yến Phi hoàn toàn không quan tâm đến, lấy được cao ra bôi lên, bôi rất thuần thục, tựa như đã làm nhiều lần đến độ quen rồi.

Ý cười cợt nhả trong ánh mắt Đào Nhiên dần biến mất, biến thành kính nể. Thấy Mộc Yến Phi bôi thuốc xong, lại chuyển sang bôi những vết thương nhẹ hơn, những chỗ trên đầu vai không dễ bôi, Đào Nhiên hỏi: “Có muốn ta giúp không?”

Mộc Yến Phi quét mắt nhìn hắn, chẳng hề có nửa điểm trù trừ, ném ngay hộp thuốc cho hắn.

Đào Nhiên chụp lấy hộp thuốc, giúp Mộc Yến Phi bôi thuốc lên vết thương nơi đầu vai, lại tiện tay cầm chiếc áo trắng bị ném bên cạnh, phần vải kề gần đồng lửa đã được hong khô, hai tay hắn ghì mạnh, roẹt

một tiếng, tấm vải thượng hạng đã bị xé thành mấy mảnh. Mặt Mộc Yến Phi biến sắc. Đào Nhiên cảm thấy sát khí bức đến, không ngẩng đầu lên, tùy tiện hỏi: “Người định mặc cái áo trắng dính đầy vết máu này tiếp tục lên đường à?”

“Người có thể xé áo của người.”

Đôi mắt Mộc Yến Phi đảo qua Yêu Dao, nếu không phải biết dụng ý của Đào Nhiên, đao của hắn đã sớm bay tới rồi.

Lần này Đào Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, lấy mấy mảnh vải vừa xé bằng bó vết thương cho Mộc Yến Phi, cười hì hì nói: “Ta có thói quen xé quần áo người khác, nhất thời quen tay nên quên mất, lần sau sẽ chú ý.”

Còn có lần sau!

Mộc Yến Phi nghiêng răng, cười lạnh: “Làm sao người có thể xác định được kẻ bị thương lần sau không phải là người?”

Đào Nhiên sững sốt, lập tức cười nói: “Biết đâu chừng.”

Đào Nhiên bôi thuốc lên vết thương xong, ánh mắt lướt qua thân hình Mộc Yến Phi, da thịt mịn màng trơn láng, cho dù đang bị thương cũng không che giấu được vẻ đẹp đó, ngược lại còn khiến hắn tăng thêm vài phần dũng mãnh, cơ bụng rắn chắc, lại nhìn tiếp xuống dưới...

Xoạt!

Hơi lạnh thổi đến trước mặt, Mộc Yến Phi cầm áo trong lên giữ giữ, đưa đến gần đồng lửa hong khô, Đào Nhiên bị nước bắn hết lên mặt, xấu hổ lùi lại chỗ mình ngồi lúc đầu, cũng cởi hết quần áo ra, bắt đầu hong khô.

Mộc Yến Phi nhìn hắn cởi từng lớp từng lớp quần áo, động tác ưu nhã, mái tóc dài vốn được buộc gọn bị tháo ra buông xuống, cho dù bị nhìn chăm chú vẫn không chút ngượng ngùng, để mặc người khác nhìn toàn bộ. Đào Nhiên treo hết quần áo lên xong, mỉm cười nói: “A Mộc, nếu người vẫn nhìn ta như vậy, ta sẽ hiểu nhầm rằng người cũng có hứng thú đối với thân thể của ta đó nha.”

“Ta không có hứng thú với thân thể của người, cái ta cảm thấy hứng thú chính là con người của người.”

“Hả?”

Ánh mắt Mộc Yến Phi vẫn tiếp tục quan sát đánh giá Đào nhiên từ trên xuống dưới. Đào Nhiên da dẻ mượt mà trắng nõn, trông như công tử được nuôi lớn trong gia đình giàu có, nhưng lại có chút gì đó không giống. Nếu là một tên công tử bột bình thường, cho dù biết chút công phu, nhìn thấy kẻ khác chém giết, cũng đã sớm bị dọa chết ngất rồi, làm sao có thể ung dung ôm hắn nhảy xuống sông, nhóm lửa, còn bằng bó vết thương một cách thuần thục? Nghĩ như vậy, ánh mắt Mộc Yến Phi tối sầm lại, hỏi: “Sao người lại mang kiếm bên mình?”

“Không phải người cũng mang đao sao?”

Tay Mộc Yến Phi chuyển tới trên chuôi đao. Nhìn ra ý nghĩ của hắn, Đào Nhiên không dám giả tảng tiếp, cười nói: “Lời ta nói là thật, thường xuyên ra ngoài du ngoạn, không mang theo vũ khí phòng thân thì làm sao an toàn được chứ?”

“Võ công của người không giống như học chỉ vì hứng thú, biết võ vẽ vài ba đường.”

“Ta vẫn nghĩ ta rất có thiên phú học võ công.” Không để ý đến ánh mắt khinh thường của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên dương dương tự đắc nói: “Cho nên cha ta mới ép ta mỗi ba năm đi khảo thí một lần, nếu không phải như vậy, ta cần gì phải khổ sở trốn ra ngoài lêu lổng chứ?”

Cũng vẫn là ba hoa đánh trống lảng, ngón tay Mộc Yến Phi nhẹ nhàng vuốt ve trên chuôi đao. Nếu không phải sau này còn cần người này, hắn thật sự chẳng muốn ngồi đây nghe Đào Nhiên nói nhảm.

“Xem ra người đối với ám khí độc dược cũng rất có thiên phú?” Hắn mỉa mai.

Đào Nhiên nhìn hắn, tỏ vẻ không hiểu. Mộc Yến Phi hỏi tới: “Phệ Tâm Phụ Cốt phần của người có phải rất lợi hại hay không?”

Đào Nhiên bật cười: “Đó chỉ là hương phấn bình thường thôi, ám khí là kim thoa, ta mua dọc đường để tặng gia mẫu, đừng nói người đang cho rằng ta thật sự biết cách sử dụng độc được chứ?”

Mộc Yến Phi nghẹn họng. Mới vừa rồi Đào Nhiên làm giống y như thật, hần quả thật cũng đã bị gạt, nhưng nếu những kẻ đó không trúng độc, vậy bọn chúng sẽ nhanh chóng đuổi theo. Đây không phải là nơi có thể ở lâu, hần cần phải rời khỏi đây trước khi địch nhân tìm đến...

“Này!” Thấy mày Mộc Yến Phi nhú chặt, trầm tư không nói, dưới ánh lửa ngấm mờ mờ, đẹp náo nùng khó diễn tả thành lời, Đào Nhiên nhin không được, hỏi: “Người rót cuộc là ai? Kết oán với người nào, mà lại bị những kẻ đó đuổi cùng giết tận?”

Mộc Yến Phi không trả lời. Áo trong đã khô, hần mặc vào, dựa vào án đài bên cạnh, ngồi xếp bằng định chớp mắt, dường như đã biến Đào Nhiên thành vô hình. Đào Nhiên bị thái độ hồ hững của hần làm cho dở khóc dở cười, tự giễu: “Xem ra bây giờ ta nên cân nhắc lại lần nữa giao ước giữa hai chúng ta.”

Mộc Yến Phi không mở mắt, nhưng hàng mi khép chặt khẽ rung động. Đào Nhiên biết hần đang nghe, lại nói: “Ta không thích bị người khác lợi dụng, bây giờ hoặc là người mang chuyện ra nói rõ ràng, hoặc là hai chúng ta chia tay ở đây.”

Vẫn không có lời đáp lại, Đào Nhiên đứng dậy, mặc quần áo vào xong định đi ngay, đột nhiên phía sau có tiếng động truyền đến, là âm thanh Mộc Yến Phi nắm lấy chuôi đao. Cảm nhận được sát khí, hần đứng lại, hỏi: “Người muốn qua cầu rút ván?”

“Nếu cầu không hữu dụng, ta cũng không ngại rút ván.”

“Người cho rằng với tình trạng của người bây giờ, có thể giết được ta sao?”

“Người có thể thử xem.”

Lời vừa dứt, lưỡi đao đã đồng thời bắn ra nửa thốn. Đôi mắt phượng của Đào Nhiên khẽ nheo lại, đột nhiên nhẹ giọng nở nụ cười, ung dung xoay người đi vào góc miếu, cầm cái ghế đã gãy hai chân lên, dùng kiếm chặt vài nhát, liệng vào đồng lửa sắp tàn, nói: “Người còn chưa có qua cầu kia mà, bây giờ rút ván, không sợ té luôn xuống nước à? Ta nhớ người bơi không được tốt cho lắm đâu.”

“Đừng nhắc ta chuyện người đã biết được nhược điểm của ta, như vậy chỉ khiến ta càng muốn giết người thêm thôi.”

Mộc Yến Phi vốn là người phương bắc, lại ở Tái Ngoại (2) lâu năm, ít có cơ hội tiếp xúc với sông hồ. Nếu có người muốn giết hần, chỉ cần đưa hần đến nơi có sông hồ là có thể giết được hần rồi. Lúc này tuy chỉ là trùng hợp, nhưng hần không muốn có thêm vài lần trùng hợp như thế nữa.

“Lúc đầu người muốn ta đồng hành thì không có thái độ như vậy.”

“Ta không thích uy hiếp người khác, ta muốn người khác cam tâm tình nguyện hỗ trợ.”

“Ha, ta không biết tâm tình của ta lúc này có tính là cam tâm tình nguyện hay không nữa.”

Chất giọng Đào Nhiên ôn hòa lãnh đạm, nhưng thanh âm thoáng trầm thấp đã cho thấy sự khó chịu của hần. Mộc Yến Phi thu hồi đao, trầm mặc cả buổi, nói: “Lúc đầu là ta lợi dụng người.”

Đôi mày kiếm của Đào Nhiên khẽ nhíu, đợi hần nói tiếp.

“Ta tên là Mộc Yến Phi, nhưng mọi người đều quen gọi ta là Hồng Chiếu, Hồng Chiếu tướng quân.”

Đào Nhiên biến sắc. Hồng Chiếu tướng quân, còn thiếu niên mà đã trở thành tướng soái, thống lĩnh ba quân, từng dùng năm trăm tinh binh đại phá ba ngàn rợ Hồ, trong vòng năm năm đã khiến biên cảnh rối loạn bất an trở nên trật tự đổi mới, các tộc ở ngoài biên cảnh vừa nghe danh đã sợ vỡ mật, đều dâng thư xin hàng. Sau khi hần ban sư hồi triều (4), được sắc phong thành Hồng Chiếu vương, binh quyền nắm trong tay, lại được long ân chiếu cố, lúc đó quả là đường công danh rộng mở, trong ngoài triều đều không ai có thể sánh bằng, không nghĩ vị tướng quân lừng lẫy này hiện tại lại đang ngồi trước mặt mình đây.

“Người đang nói giỡn đó à? Hay là ta đã hiểu sai ý người?” Đào Nhiên dè dặt hỏi: “Nội lực của người hình như...”

“Nội lực của ta như thế nào ngày đó không phải ngươi đã thử qua sao?”

“Thử cái gì? Khi đó ta cho rằng ngươi là Đào tiên, nào ngờ”

“Nào ngờ ta lại là Tu La địa ngục.”

Đào Nhiên nở nụ cười, nhỏ giọng nói thầm: “Nếu ác quỷ xinh đẹp như ngươi, thì cũng tốt.”

Mộc Yến Phi không để ý đến sự mạo phạm của hắn, nói: “Lúc trước ta bị tập kích tại kinh thành, nội tức gặp trở ngại, một thân nội lực bây giờ chỉ còn khoảng hai ba phần mười, nếu không phải như thế, thì sao lại có kẻ dám liên tiếp đến thử đao của ta?”

“Là kẻ nào muốn giết ngươi?”

“Rất nhiều, kẻ địch của ta luôn luôn nhiều hơn bằng hữu.”

“Đây không phải là chuyện khiến kẻ khác tự hào.” Thật ra Đào Nhiên rất muốn nói – ngươi có bằng hữu sao?

“Đây là sự thật.”

Sự thật là, tình cảnh của hắn bây giờ rất cam go. Thái tử bất mãn với hắn, bởi hắn đã làm nghịch ý thái tử. Hoàng hậu muốn giết hắn, bởi sự tồn tại của hắn ảnh hưởng đến thế lực của ngoại thích và tứ hoàng tử. Thậm chí ngay cả hoàng đế trong thâm tâm cũng tồn tại sự nghi kỵ, cho dù hắn đã giao lại binh quyền, nhưng chỉ cần thân phận của hắn còn tồn tại ngày nào, vị quân chủ này sẽ còn bất an ngày đó, cho nên hắn mới bị phái đi Diên Nam vào lúc này. Thế nhưng chuyện này hắn sẽ không nói với Đào Nhiên, Đào Nhiên chỉ là một con chó hắn tạm thời có thể lợi dụng mà thôi, ngoại trừ việc này ra, Đào Nhiên chẳng là gì cả.

Đào Nhiên đương nhiên không biết trong lòng Mộc Yến Phi mình chẳng khác gì loài vật, hỏi: “Nếu đã như vậy, ngươi còn muốn vượt nghìn dặm xa xôi đi đến Vân Nam làm gì?”

“Hoàng mệnh khó mà không tuân. Trong ngoài triều đình đã có một số lời đồn đại không tốt đối với Vân Nam vương, hoàng thượng phải chứng thực. Thân làm thần tử, tất nhiên nên vì hoàng thượng phân ưu.”

Trong mắt Đào Nhiên hiện lên sự chế giễu: “Thật nhìn không ra ngươi lại trung thành với hoàng thượng đến vậy.”

“Bổn phận mà thôi.”

Hắn và Vân Nam vương Mộc Hiến Ngọc xem như họ hàng xa bên ngoại. Những năm gần đây thế lực ở Vân Nam ngày càng lớn mạnh, mặc dù bọn họ chưa từng qua lại bao giờ, nhưng quan hệ họ hàng cũng đủ khiến hắn trở thành đối tượng bị công kích. Nếu có thể mượn việc này xóa bỏ lòng nghi ngờ của hoàng thượng đối với hắn, hắn cũng không ngại việc phải đi xa một chuyến.

Mặc dù đường đi hiểm trở, song hắn đã sớm quen rồi. Nhưng hắn không quen được với việc hành trình bị người khác tiết lộ. Mấy lần bị ám sát, biết lộ trình cũng chỉ có vài tên tùy tùng thân cận theo hắn đã nhiều năm, hắn không muốn hoài nghi bất cứ ai trong số đó. Nên khi phát hiện Đào Nhiên hiểu rõ lộ trình, ở Vân Nam có cửa hiệu kinh doanh, thân thủ cũng rất khá, hắn đã nghĩ đến chuyện chọn Đào Nhiên dẫn đường. So với việc mỗi ngày nghi thần nghi quỷ, chi bằng tách khỏi mọi người vẫn tốt hơn.

“Mặc dù bị lợi dụng, nhưng ta vẫn cảm ơn ngươi đã tín nhiệm ta.”

“Nếu sau này còn có sát thủ xuất hiện, cũng dễ đoán ra được kẻ để lộ bí mật là ai.” Không quan tâm đến sự chế nhạo của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi nói: “Những chuyện cần nói ta đều nói cả rồi, ngươi có thể lựa chọn cự tuyệt.”

Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi, ánh mắt lộ ra sự trào phúng. Cảnh hắn cùng Mộc Yến Phi sánh vai tác chiến ai cũng thấy cả rồi, cho dù bây giờ hắn muốn rời đi, những kẻ đó cũng sẽ không buông tha cho hắn. Mộc Yến Phi chính vì nhìn ra hắn hiểu được sự lợi hại trong đó, cho nên mới không lo ngại điều gì.

Thật là một tên nam nhân kiêu ngạo, ngay cả việc dùng cách đơn giản nhất để gạt người cũng khinh thường không muốn dùng. Dám ngạo nghễ cuồng vọng đến vậy, chẳng trách sao người khác khó mà dung tha cho hắn.

Đào Nhiên tự giễu: “Ta đã leo lên thuyền giặc, hiện tại chúng ta đã là châu chấu nằm chung trên một cọng dây, ta có thể cự tuyệt được sao?”

Đối với việc biết thời biết thế của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi rất hài lòng. Bôn ba cả đêm, hắn có chút mệt mỏi, thân thể do không đủ nội lực chống đỡ, chỉ một chút biến cố cũng đủ làm cho hắn cảm thấy uể oải, nhưng do không muốn lộ ra sự yếu đuối trước mặt người khác, cho nên vẫn cố chịu đựng, ngược thỉnh thoảng truyền đến cơn đau đớn, nhưng so với mệt mỏi, chút đau đớn này chẳng thấm vào đâu, vì vậy tựa đầu vào chân bàn mớ màng ngủ. Có thứ gì đó vừa thấy đến, khá ấm áp, tựa như quần áo mới hong khô, cơn buồn ngủ dâng lên, Mộc Yến Phi chẳng buồn mở mắt ra, vui mình trong sự ấm áp đó, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Ngủ thiêm thiếp chưa được bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt, tuy chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, tay của Mộc Yến Phi đã phóng tới rồi. Vỗ dao đập xuống đất, phát ra tiếng động nặng nề, ngay sau đó thanh âm lộn nhào truyền đến, Mộc Yến Phi mở mắt, chỉ thấy Đào Nhiên rất chật vật lăn sang một bên. Nếu vừa rồi hắn lăn không nhanh, thì vỗ dao đã đập lên người hắn.

“Ta chỉ là muốn uống ngụm rượu thôi, ngươi không cần ngại cả việc này cũng rút dao ra chứ.” Đào Nhiên thở hổn hển nói.

Tối hôm qua y phục đều bị ướt, Mộc Yến Phi đem những vật dụng mang theo đặt cạnh bên người, bầu rượu chính là một trong những thứ đó. Ánh mắt hắn lướt qua bầu rượu đang nằm chổng chơ trên sàn, lạnh nhạt nói: “Đừng nhầm lúc ta ngủ đến gần ta.”

“Ta sẽ ghi nhớ.” Đào Nhiên ngồi dậy, đưa tay đến lấy rượu, Mộc Yến Phi lại cầm bầu rượu đưa ra xa. Nhìn bên ngoài thấy trời đã sáng, mưa cũng đã ngừng từ lâu, Mộc Yến Phi nói: “Ta đói bụng, đi tìm cái gì để ăn trước, lát nữa quay về uống sau.”

“Ta không phải người hầu của ngươi.”

“Ngươi không phải.” Mộc Yến Phi giấu ghĩa bầu rượu trong tay, thuận miệng nói: “Ngươi bắt quá chỉ là con chó ta nuôi, muốn được ăn ngon, thì phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Đôi mắt phượng của Đào Nhiên khẽ nhú lại, trong tròng mắt thoáng hiện lên hận ý khó nhận ra được, nhưng ngay sau đó đã chuyển thành tươi cười, ôn nhu nói: “Vậy để ta uống một ngụm trước đã, có đủ tinh thần mới đi làm việc được chứ.”

“Ta không thích người khác mặc cả.”

Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi, đôi môi nam nhân khẽ mím lại, làm cả khuôn mặt hắn lãnh đạm dị thường. Xem ra lời đồn không sai, thật sự là một kẻ lạnh lùng bạc bẽo. Người như vậy một khi đã ra quyết định, thì tuyệt đối sẽ không thay đổi. Khi đã hiểu ra sự thật này, Đào Nhiên không nhiều lời nữa, đứng dậy, mỉm cười với Mộc Yến Phi, nói: “Vậy ta ra ngoài tìm thức ăn, ngươi cứ chờ ở đây.”

Hắn đi về phía trước chưa được mấy bước, Mộc Yến Phi đã đột nhiên quát lên: “Đứng lại!”

Đôi mày của Đào Nhiên bất giác nhíu lại, không quay đầu, châm chọc: “Còn có gì cần cản thêm không, chủ tử?”

“Ngươi hình như không thoải mái cho lắm.”

Giọng điệu rất khẳng định. Mày của Đào Nhiên nhíu lại càng chặt, không khỏi bội phục vị nam nhân từng vùng vẫy sa trường này. Bản thân mình đã che giấu rất khá, thế mà vẫn bị hắn nhận ra. Đào Nhiên bình tĩnh di chuyển cánh tay đến trước người, nói: “Ngủ cả đêm ở một nơi như thế này, làm sao có thể thoải mái cho được?”

Mộc Yến Phi nhún mình đứng dậy, chiếc áo màu đen huyền theo động tác của hắn rơi xuống đất, thì ra tối hôm qua hắn ngủ, Đào Nhiên đắp lên người hắn. Hắn cầm chiếc áo lên, đưa đến trước mặt Đào Nhiên. Về mặt Đào Nhiên vẫn tùy tiện giống như lúc thường, chỉ tái nhợt thêm vài phần, tay đặt bên hông, ngón tay hơi run rẩy, đôi mày nhíu chặt, lộ ra sự khó chịu của hắn. Mộc Yến Phi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tối hôm qua bị nhúng nước, nên nhiễm thương hàn thôi.”

Thấy bầu rượu trong tay Mộc Yến Phi, đôi mắt Đào Nhiên sáng ngời. Mộc Yến Phi không bỏ sót tia sáng vừa lóe lên trong mắt hắn, hỏi: “Người rất muốn uống rượu sao?”

“Lên cơn nghiện rượu thôi.”

Đào Nhiên theo bản năng đưa tay định cầm lấy bầu rượu, thế nhưng Mộc Yến Phi đã tránh lui về phía sau, nói: “Tình trạng của người không giống lên cơn nghiện rượu.”

Đào Nhiên không đáp, lại tiến lên định cướp bầu rượu. Thế nhưng hắn xuất chiêu quá chậm, bị Mộc Yến Phi tránh né dễ dàng. Đào Nhiên tranh đoạt mấy lần, không những không cướp được bầu rượu, ngược lại còn hao phí thể lực, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, thân thể lão đảo, tựa vào cột gỗ bên cạnh ngồi xuống.

Mộc Yến Phi cũng theo Đào Nhiên ngồi xồm xuống, thấy hắn hô hấp dồn dập, hết hai tay lại đến toàn thân run rẩy kịch liệt, giống như bị cảm lạnh. Mộc Yến Phi dùng tay giữ chặt huyết Mạch Môn của hắn, tay hắn quả nhiên lạnh như băng, mạch đập rối loạn, tựa hồ không cách nào khống chế được chân khí đang chạy lung tung trong cơ thể, ngược lại lại bị nó kiểm soát, khiến thân thể càng lúc càng khó chịu.

“Chuyện gì đang xảy ra?”

Đào Nhiên tựa hồ rất lạnh, toàn thân run lên cầm cập, trên trán lại rịn mồ hôi, không trả lời Mộc Yến Phi, chỉ lẩm bẩm nói: “Cho ta rượu... ..”

Mộc Yến Phi rút nắp bầu rượu ra, đưa miệng bầu đến gần miệng Đào Nhiên. Ngửi được mùi rượu, Đào Nhiên bỗng như có lại khí lực, đưa tay đoạt lấy bầu rượu, ngửa đầu rót rượu vào miệng. Mộc Yến Phi nhìn cả bầu rượu bị hắn nốc một hơi cạn sạch, hắn uống rất nhanh, khiến rượu bắn tung tóe, chảy theo góc mặt xuống, nhưng hắn hoàn toàn chẳng thêm quan tâm.

Đào Nhiên uống hết rượu, nới lỏng bàn tay, bầu rượu lăn sang bên cạnh. Khí lực hắn giống như đã tiêu hao hết, ngửa đầu tựa vào cột nhắm mắt không nói. Mộc Yến Phi nhìn ra hắn đang điều chỉnh chân khí, không quấy rầy hắn nữa, im lặng tĩnh tọa bên cạnh. Thời gian trôi qua ước chừng một nén hương, Đào Nhiên mở mắt, sắc mặt đã bình thường trở lại, đôi mắt phượng lưu chuyển, mang theo chút ý cười, nhìn về phía Mộc Yến Phi, bộ dáng lười biếng, nói: “Cám ơn.”

“Nội tức của người từng bị thương?”

“Đúng vậy.” Đào Nhiên vừa trở lại bình thường, trong giọng nói còn mang theo chút uể oải, ngược lại tạo nên nét mỉa mai hoặc khó diễn tả, nói: “Thời niên thiếu trong một lần cuồng mê võ học, muốn nhanh chóng đạt được thành quả to lớn, kết quả công lực không cách nào khống chế tâm kinh, tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa thì mất mạng. Chữa trị xong trong người vẫn còn mang theo di chứng, cho nên phải dùng rượu để duy trì.”

“Có thể chữa hết không?”

“Tại sao phải trị hết chứ? Ta vốn dĩ thích rượu, bây giờ ông trời cho ta một lý do để có thể uống rượu thoải mái, ta mừng còn không kịp.” Trong khi nói chuyện, giọng nói của Đào Nhiên đã trở về với kiểu nhu hòa ngả ngớn như lúc thường, mỉm cười với Mộc Yến Phi, nói: “Bây giờ công bằng rồi, hai chúng ta đều biết một bí mật của nhau, không cần giết người diệt khẩu.”

Mộc Yến Phi cũng đang nghĩ tới vấn đề tương tự, có điều thái độ thờ ơ của Đào Nhiên khiến hắn có cảm giác người này hoàn toàn không quan tâm đến chuyện bí mật của mình bị phát hiện. Đào Nhiên mới vừa rồi còn cực lực che giấu nhược điểm của mình, nhưng sau khi phát hiện không che giấu được nữa, bèn dứt khoát chủ động phơi bày ra hết, nhìn thì khoát đạt, nhưng thực tế vô hình trung đã khiến bản thân mình thoát khỏi trạng thái bị động. Tâm cơ của người này thâm sâu hơn nhiều so với những gì hắn biểu hiện ra ngoài, Mộc Yến Phi đột nhiên nghĩ, có lẽ lúc đầu cho dù mình không chủ động yêu cầu hắn giúp đỡ, Đào Nhiên cũng sẽ tìm được cơ đi theo đến cùng.

“Bao lâu thì người mới phải uống rượu một lần để ngăn nó phát tác?” Mộc Yến Phi trong lòng suy tính, trên mặt lại rất thản nhiên, hỏi.

“Không biết, có đôi khi vài ngày đều không có việc gì, có đôi khi mấy canh giờ là chịu không được rồi, tuy không làm chết người, nhưng cảm giác giống như bị lọt vào hầm băng, cũng không thoải mái cho lắm.”

Xem tình trạng mới rồi của Đào Nhiên, e là không chỉ có cảm giác rét lạnh không thôi. Nhưng chuyện này không quan hệ gì đến hẳn, Mộc Yến Phi đứng lên, cầm y phục ném cho Đào Nhiên, “Nếu sợ lạnh, thì đừng cố tỏ ra anh hùng.”

“Bệnh cũ đã lâu không tái phát nên quên mất, lại lỡ xé mất y phục của người...” Đào Nhiên nói câu này nghe rất mập mờ, hẳn thông minh dừng nửa chừng, chữa thành: “Đêm khuya sương nặng, người lại mất đi nội lực, ta sợ người không chịu đựng nổi.”

Không để ý tới lời lấp lửng trêu chọc của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi lạnh lùng hỏi: “Vậy bây giờ có đỡ hơn chút nào chưa?”

“Tạ ơn chủ tử đã ban rượu.”

Có thể ăn nói trơn tru như bôi mỡ, đủ chứng tỏ Đào Nhiên đã không việc gì rồi. Mộc Yến Phi nói: “Vậy đi tìm thức ăn đi, thuận tiện tìm thêm hai cái áo ngoài.”

“Người nói bây giờ?”

“Chẳng lẽ người đợi sát thủ đuổi tới hay sao?”

Nhìn ra Mộc Yến Phi không muốn thay đổi ý định, Đào Nhiên uể oải đứng lên, khi đi ra, thuận miệng nói: “Người nhất định không phải là một tướng lĩnh tốt biết lo lắng cho thuộc hạ.”

Từ bi thì không thể nắm binh quyền được, biết lo lắng cho thuộc hạ có thể đánh thắng trận sao? Mộc Yến Phi cười lạnh, nhìn Đào Nhiên lảo đảo đi ra ngoài, hẳn ngồi xuống, xếp bằng. Đống lửa đã tàn, bên cạnh còn có cái áo đã bị xé rách bươm của hẳn.

Vết thương có hơi đau, nhất là vết kiếm chém trước ngực. Sau khi bị mất nội công, ngay cả khả năng chịu đau cũng kém đi rất nhiều, Mộc Yến Phi vận công chậm rãi điều tức. Mặc dù hẳn không hy vọng phục hồi được nội lực, nhưng vẫn hy vọng dọc theo đường đi có thể nhờ việc điều dưỡng mà khiến tình hình có chuyển biến tốt hơn.

Nửa canh giờ sau, có tiếng lệt xệt từ bên ngoài vọng vào, Đào Nhiên rút cuộc đã trở về, tay xách theo một con gà rừng và một con chim khách. Gà rừng đã nhổ sạch lông, con chim khách thì vẫn còn sống, chân bị thương, nằm trong lòng bàn tay hẳn ngoay, giãy giụa, cố gắng đập cánh muốn bay lên, nhưng cố gắng vài lần vẫn không có kết quả, ngược lại còn bị té ngã do mất thăng bằng.

“Gần đây không có nhà cửa, ta đi lòng vòng mãi mới bắt được con gà này, dưới sông có cá, có điều trời lạnh quá, làm biếng xuống nước.”

Không có áo ngoài mặc thì cũng đành chịu, Mộc Yến Phi bỏ đi ý định không có khả năng thực hiện, gom mấy cây gỗ vụn còn lại vào một chỗ, lấy hỏa chiết tử ra nhóm lửa, gác vài thanh củi làm giá, xách con gà rừng lên, dùng chủy thủ cắt con gà ra thành mấy miếng, gác lên giá. Đào Nhiên nhìn hẳn ra tay nhanh chóng thuần thục, hiển nhiên đã làm nhiều nên quen tay rồi, có chút kinh ngạc.

“Thì ra người biết làm việc.”

“Không phải người cũng biết sao?” Mộc Yến Phi không nhìn hẳn, chuyên tâm xoay xoay mấy miếng gà rừng gác trên giá.

“Nếu người biết làm, vậy tại sao còn sai khiến ta?”

“Nếu cái gì ta cũng làm cả, thế thì cần hạ nhân như người để làm gì?”

Đào Nhiên tức nghẹn họng, nhưng khi nhìn hành động nhanh nhẹn tháo vát của Mộc Yến Phi, cái nhìn của hẳn về người này cũng có chút thay đổi. Càng tiếp xúc với người này nhiều, Đào Nhiên càng phát hiện ra người này không kiêu căng tự phụ, không hợp tình hợp lý như vẻ bề ngoài.

“Đưa nó cho ta.”

Mộc Yến Phi thấy Đào Nhiên không để ý tới mình, lại còn nghịch con chim nhỏ trong lòng bàn tay, liền đuổi tay qua. Đào Nhiên nhìn thấy thanh chủy thủ sáng loáng trên tay hẳn, vội vàng đem giấu con chim

khách ra phía sau, nói: “Nó là do ta nhặt về chữa thương, không phải dùng để ăn đâu. Chim khách báo tin vui, báo cho chúng ta biết mấy ngày nữa ắt có việc vui tìm tới.”

Việc vui là chỉ bọn họ bị sát thủ đuổi đến sao? Mộc Yến Phi bực bội nói: “Khai trai (2) cũng tính là việc vui sao?”

“Người sẽ không nhần tâm đến mức ngay cả con chim nhỏ xíu cũng không chịu tha chứ?”

“Bởi vì nó ồn quá.”

Không chú ý đến sự ám chỉ của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên kéo giãn cánh con chim nhỏ ra, cầm lấy hộp thuốc trị thương đang nằm lẩn lóc trên đất, bôi thuốc lên đùi nó. Đó là thuốc trị thương của Mộc Yến Phi, thế nhưng Mộc Yến Phi cũng không ngăn cản Đào Nhiên lấy. Hắn nhìn Đào Nhiên bôi thuốc xong, lại vỗ về lên mình chim, huýt sáo vài tiếng, con chim khách nhỏ không giãy dụa nữa, ngoan ngoãn rụt vào lòng bàn tay Đào Nhiên nằm yên.

Đôi mày kiếm của Mộc Yến Phi khẽ nhếch lên. Đùi gà nướng xong, hắn đưa cho Đào Nhiên một cái, rồi hắn cũng bắt đầu ăn. Đùi gà tuy không có mùi vị gì, nhưng đối với Mộc Yến Phi mà nói, đó đã là mỹ vị rồi. Hai người do bị truy sát nên té xuống sông, vừa đói vừa rét, lúc này có ăn đã là tốt lắm rồi. Đào Nhiên hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, ăn sạch đùi gà nhanh như bão táp. Không bao lâu sau dưới chân hai người đã có một đồng xương gà gặm sạch sẽ, Đào Nhiên thấy cách ăn của Mộc Yến Phi cũng không được nhã nhặn như lúc thường, nhin không được cười nói: “Nếu có người nhìn thấy Hồng Chiếu tướng quân danh chấn thiên hạ ăn như thế này, chỉ sợ cảm cũng rớt xuống đất thôi.”

Mộc Yến Phi gặm xong miếng thịt cuối cùng, tay giơ cao, liệng khúc xương vào đồng lửa, lạnh nhạt nói: “Nếu có người thứ ba biết chuyện này, ta sẽ giết người.”

Chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cũng đòi giết người ta sao? Đào Nhiên dở khóc dở cười, “Hiếu sát không phải thói quen tốt đâu.”

“Cho nên người bây giờ mới còn sống.”

Đào Nhiên hết lời để nói, cúi đầu vuốt ve con chim khách bị thương, lấy ra mấy cọng cỏ tìm được lúc quay về đút cho nó ăn. Mộc Yến Phi thấy hắn đối diện con chim nhỏ, cả hai cùng kêu lú lú, trong miếu càng lúc càng ồn, rốt cuộc nhin không được, hỏi: “Người thật sự hiểu tiếng chim?”

“Các loại động vật đều có linh khí, ngoại trừ loại người không bằng cảm thú ra, chỉ cần có tâm, đều có thể nói chuyện được với chúng.”

Mộc Yến Phi khẽ biến sắc, đôi mắt đảo qua Yêu Dao đặt bên cạnh. Nhìn ra hắn không vui, Đào Nhiên bật cười: “Ta là nói những kẻ tự cao tự đại, ý mạnh hiếp yếu. A Mộc, người là nguyên soái của ba quân, ngay cả hoàng thượng cũng phải nhún nhường ba phần, người đương nhiên không phải loại người như thế, đúng không?”

Về mặt vui cười nịnh nọt, nhưng vẫn không che giấu được sự giễu cợt phía sau. Mộc Yến Phi đoán hắn đang oán trách chuyện bị mình ép buộc đi làm việc, làm bộ như nghe không hiểu, hỏi: “Nó có nói cho người biết chúng ta phải làm thế nào để rời khỏi nơi đây không?”

“Đương nhiên là có, nó nói từ nơi này đi về phía trước khoảng nửa canh giờ thì sẽ ra tới đường lớn, men theo con đường đó đi xuống là có thể vào thành.”

Mộc Yến Phi cũng không tin tưởng lời này cho lắm, bất quá đường thì vẫn phải đi. Ăn xong, hai người thu dọn vài món đồ rồi đi ra, Đào Nhiên đưa áo ngoài cho Mộc Yến Phi, còn mình thì chỉ khoác lên người chiếc áo trắng đã rách te tua, mặc cứ như khoác áo choàng. Ra khỏi miếu, hắn thả con chim khách, nhìn nó lượn quanh trên đỉnh đầu hai vòng xong giương cánh bay cao, lúc này mới chịu rời đi.

“Người thả nó ra sớm như vậy, nó có khả năng sống sót sao?”

“Chuyện nên làm ta đều làm cả rồi, có thể sống sót hay không là chuyện của nó.” Đào Nhiên đi về phía trước, nói một cách dừng dừng.

Đúng là một tên quái nhân, Mộc Yến Phi im lặng nghĩ.

Hai người đi rất chậm, bởi vì đều bị thương, nhất là Mộc Yến Phi. Vết thương trước ngực hắn bị chém rất sâu, bước đi sẽ mang lại sự đau đớn. Sức chịu đựng của hắn rất tốt, nhưng không có nghĩa là hắn có thể dễ dàng quen với cơn đau buốt này.

May là hơn nửa canh giờ sau cả hai đã ra tới đường lớn, chưa đi xa lắm thì gặp được một chiếc xe thô cở do lừa kéo, Đào Nhiên kéo lão hán đánh xe lại nói bi bi bô bô một tràng tiếng địa phương mà Mộc Yến Phi nghe không hiểu, rốt cuộc lão hán cho phép quá giang. Đào Nhiên nhảy lên xe trước, sau đó đưa tay kéo Mộc Yến Phi lên. Một động tác rất bình thường, thế nhưng lại giúp Mộc Yến Phi tránh được việc phải sử dụng sức quá nhiều, khiến vết thương lại bị rách ra.

Mộc Yến Phi leo lên xe ngựa, Đào Nhiên nằm xuống ngựa mặt nhìn trời, mỉm cười nói: “Nơi này cũng không tệ, thoải mái hơn nhiều so với ngôi miếu đồ nát đó, thử nhìn chung quanh xem.”

Một lời đề nghị rất đơn thuần, rồi lại như vì muốn giữ thể diện cho Mộc Yến Phi nên mới nói ra, giống như việc vừa rồi hắn kéo Mộc Yến Phi lên xe. Người này rất tỉ mỉ chu đáo, có lẽ đó là thói quen từ việc quanh năm suốt tháng la cà ở các chốn ăn chơi mà thành. Động tác làm ra tựa như vô ý, nhưng lại khiến cho Mộc Yến Phi cảm thấy chán ghét. Hắn không thích ở vào thế bị người khác nắm mũi dắt đi, cho dù đối phương có ý tốt đi chăng nữa.

Thế nhưng ngực đang bị thương, khá đau đớn, lúc này hắn không cần phải tự gây khó dễ cho bản thân làm gì. Mộc Yến Phi nằm xuống, thùng xe chở cở rất lớn, dư sức cho hai người nằm song song với nhau. Xe lừa đi chậm chậm, cũng không sợ làm động đến vết thương.

“Hình như người biết không ít tiếng địa phương?” Hưởng thụ ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu trên đồng cỏ khô, Mộc Yến Phi thuận miệng hỏi.

“Thường xuyên phải chạy khắp nơi, ít nhiều cũng hiểu một chút, làm việc cũng thuận tiện.”

“Làm việc?”

“Ví như ...” Đào Nhiên dùng tay chống đầu lên, nghiêng người qua, nhìn Mộc Yến Phi cười, “lần này.”

Ánh mặt trời lướt qua đôi tròng mắt đen như mực tạo thành một màu sắc đẹp đến lạ thường. Khóe miệng Đào Nhiên vương vẩn ý cười, chiếc áo trắng rách nát đắp hồ hững trên thân, khiến cả người hắn toát lên sự phóng khoáng hào hiệp. Đáng tiếc, lại bị làm lơ nữa rồi. Mộc Yến Phi không nhìn hắn, hỏi: “Túy kiếm sẽ khiến cho nội tức bị rối loạn sao?”

Bỗng dưng nhảy sang chủ đề khác, khiến Đào Nhiên nhất thời chưa hiểu kịp ý. Mộc Yến Phi lại nói: “Võ công người dùng tối hôm qua chính là Túy kiếm.”

“Cảm ơn người trong lúc bận rộn còn có hứng thú quan sát ta.”

Đương nhiên không phải, Mộc Yến Phi hỏi như vậy là nhờ vào những tin tức nghe ngóng được. Tối hôm qua hắn đã mệt mỏi vì ứng chiến, hoàn toàn không cách nào phân tâm quan sát Đào Nhiên. Đào Nhiên tựa hồ có chút nghi hoặc, nhưng lại không hỏi nhiều, nói: “Ta biết rất nhiều kiếm pháp, nhưng đều không tinh thông, am hiểu nhất chính là Túy kiếm. Nếu người có hứng thú, ta có thể dạy cho người.”

Không hỏi ra được chuyện gì, Mộc Yến Phi không hề để ý đến Đào Nhiên nữa. Hắn khinh thường chuyện học kiếm pháp. Kiếm là quân tử, đao mới là bá chủ. Sa trường giết địch, thứ cần không phải là quân tử, mà là một bá chủ không ai có thể địch lại.

Mộc Yến Phi ôm ngang thanh đao trước ngực. Tầm gấm đen dùng để bọc đao đã rơi mất trong lúc chiến đấu hồi tối hôm qua rồi, vỏ đao đen tuyền giờ phút này hoàn toàn hiện ra dưới ánh mặt trời, hoa văn quái dị dữ tợn bao trùm toàn bộ cán đao, chuôi đao khắc quỷ tướng của Nhai Xải, mặt trước khảm một viên ngọc thạch màu đỏ. Đào Nhiên suốt dọc đường đều ở cạnh hắn, thế nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy chuôi đao gần đến vậy. Hắn vốn tự hào bản thân cũng có chút nhãn lực, nhưng lại nhìn không ra chủng loại của viên ngọc thạch, chỉ cảm thấy màu sắc của nó vô cùng rực rỡ, vượt quá sắc độ của màu đỏ, có lẽ nên gọi là màu máu, từ trong những trận chém giết, uống sạch không biết bao nhiêu máu, mới tạo thành nhan sắc diễm lệ này.

Đào Nhiên đã hiểu ra một chút vì sao Mộc Yến Phi phải dùng gấm đen bọc đao. Thanh đao này quá mức bá đạo, không che giấu sát khí của nó, chỉ sợ tai họa không ngừng ập đến, tựa như hần giờ phút này rõ ràng cảm nhận được sát khí của đao, nhưng lại động lòng vì vẻ đẹp của nó, không nỡ dời tầm mắt, cả buổi mới ngẩn ngơ hồi thần, muốn khuyên Mộc Yến Phi nội lực bị hao tổn, bây giờ không nên dùng thanh đao này, thay bằng dùng kiếm sẽ tốt hơn, nhưng do dự một chút, cuối cùng không nói ra khỏi miệng, đôi mắt chuyển hướng nhìn Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi tựa hồ đã mệt mỏi rồi, nhắm mắt nằm trên đống cỏ, dường như đã chìm vào mộng đẹp.

Vì vậy Đào Nhiên cũng nằm xuống lại, hai tay gác ra sau đầu làm gối, nhìn bầu trời xanh thẳm, trong đôi mắt dường như có chút suy tư.

“Đường núi xa xôi mười tám khúc quanh, đi nhanh đi chậm đi hoài không đến cuối, muội muội đi cùng với ca ca, đi thẳng tới tận trời luôn nha...”

Khúc hát lãnh lút kéo Đào Nhiên ra khỏi sự suy tư, thì ra là do ông lão ngồi phía trước đánh xe hát. Đào Nhiên cảm thấy thích thú, rút ngọc địch ra, xoay mấy vòng quanh ngón tay, đặt lên môi, thổi theo điệu hát.

Mộc Yến Phi đang ngủ rất ngon lành, bỗng một tràng thanh âm chói tai vang lên, khiến hần bừng tỉnh, mắt cả buổi mới biết đó là tiếng địch của Đào Nhiên. Mộc Yến Phi cũng có hiểu biết chút chút về âm luật, chỉ cảm thấy trình độ khúc nhạc này vô cùng tệ hại, quả đúng là vô tiền khoáng hậu, nhin không được bịt tai lại, cố gắng kiềm chế suy nghĩ muốn đá Đào Nhiên văng khỏi xe lừa.

Chú thích:

(1) Thiêu đao tử: một loại rượu mạnh

(2) Hỏa chiết tử: là một loại dụng cụ dùng để giữ lửa thời xưa, được chế bằng một loại giấy súc đặt biệt, gấp lại thành nhiều lớp, nén vào ống trúc đến độ chặt thích hợp, sau đó đốt giấy lên, rồi thổi tắt. Lửa sẽ không tắt ngay mà vẫn cháy âm ỉ trong một thời gian dài. Dùng một ống trúc khác to hơn, rộng đầu làm nắp đậy. Khi cần dùng, tháo nắp đậy ra, thổi cho lửa lớn lên, mới vào vật gì đó là được. Đây là loại hỏa chiết tử thông thường, một số loại hỏa chiết tử dùng riêng cho giới quý tộc hoặc gia đình giàu có, trong giấy súc sẽ được pha vào một số loại nguyên liệu quý để giữ lửa được lâu hơn.

(3) Khai trai: tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay.

(4) Tái Ngoại: Thời xưa dùng chỉ phía bắc Trường Thành

(5) Ban sư hồi triều: thắng trận trở về

5. Quyển 1 - Chương 5

Buổi trưa, xe thò rột cục đi tới thị trấn, Mộc Yến Phi xuống xe, nhìn Đào Nhiên đi theo lão nhân đánh xe nói cảm ơn, nhét vào tay chút bạc vụn, đợi lão nhân đi rồi, hần chạy trở về, cười hì hì nói: “Ta nghe được một cái thiên lộ, đừng nói bọn tùy tùng đó của ngươi, cho dù sát thủ cũng truy tung không được, đi trước ăn cơm, sau đó chạy đi.”

“Thay áo.”

Hai chữ cứng như đá nện qua, Đào Nhiên sửng sốt một chút, ánh mắt rơi xuống Mộc Yến Phi trên người, mặc dù hắc y nhìn không ra dơ bẩn, nhưng tràn đầy nếp nhăn, không cần nhìn vẻ mặt của Mộc Yến Phi, cũng biết rất khó nhìn rồi, hần phản ứng lại đây, kéo kéo chiếc áo choàng không bằng giẻ rách của mình, nói: “Cũng được, trước tiên mua một bộ đồ mới thôi.”

Hai người đi về phía trước không xa lắm, liền nhìn thấy một cửa hàng, không lớn, bất quá hàng hóa đầy đủ hết, Đào Nhiên nói: “Chọn chỗ này đi, ngươi có bao nhiêu tiền, đường đến Điền Nam đường xa xa xôi, phải bớt tiêu xài mới được.”

Mộc Yến Phi dừng lại cước bộ, nhìn thẳng hần, cả buổi mới nói: “Ta cho tới bây giờ không mang theo tiền, người mua đi.”

“Hả? Ta cũng không có tiền a.” Chống lại ánh mắt khó chịu của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên nói: “Tối hôm qua nước chảy quá mau, ta sợ kéo người đi không nổi, đem thứ gì có thể liệng, đều liệng hết rồi, vừa rồi chỉ còn chút bạc vụn, cũng đã cho lão bá, ta tưởng rằng người có.”

Cũng chính là nói, bọn họ bây giờ căn bản chẳng còn gì hết, tên phong lưu này còn mang chút tiền còn lại tất cả đều tặng người rồi!

Một kẻ luôn điềm tĩnh như Mộc Yến Phi khó được đẩy lên lửa giận, nói: “Bán đồ đạc, bán người, người chọn đi.”

Đào Nhiên phảng phất hoàn toàn không biết bọn họ trước mắt lâm vào tình cảnh như thế nào, mi gian ý cười rạng rỡ, nói: “Ta không đáng giá tiền đâu.”

“Nếu làm tiểu quan, tuổi của người đích xác lớn.” Mộc Yến Phi nhìn hắn từ đầu đến chân, chất giọng khắc nghiệt, “Bất quá nếu là nam giả nữ, vẫn có thể lừa người được, người toàn thân trên dưới, cũng chỉ có khuôn mặt là có thể dùng.”

Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi, sau khi phát hiện hắn không phải đang nói giỡn, nói: “Thôi thì đi bán đồ đạc vậy, của người... ít nhất đáng giá tiền hơn so với con người của ta.”

Ánh mắt đảo qua chuôi đao đen như mực, không dám nói ra, Mộc Yến Phi đã bắt đầu đi rồi, tìm được một tiệm cầm đồ, dùng ánh mắt ý bảo Đào Nhiên móc đồ đạc ra.

Đào Nhiên đã biết nếu để Mộc Yến Phi mang thanh đao đi cầm căn bản không có khả năng, thử dài, sờ sờ trên người, đang suy nghĩ muốn cầm vật gì, Mộc Yến Phi rút ra cây sáo hắc giắt bên hông.

Chọn nó thôi, quan sơn vạn lý, hắn không muốn dọc theo đường đi đều phải nghe cái thứ âm nhạc kinh dị của Đào Nhiên, ngọc địch chất lượng rất tốt, xem ra cũng có thể bán được giá cao.

“Khoan đã!”

Thấy Mộc Yến Phi lấy cây sáo quăng lên trên quây, Đào Nhiên vội vàng rút về, cúi xuống miếng ngọc treo trên đuôi cây sáo, lại đẩy cây sáo về trước, chưởng quỹ thấy được miếng ngọc, con mắt sáng ngời, nói: “Nếu muốn cầm, không bằng đồng thời cầm một lúc đi.”

“Miếng ngọc này không đáng tiền.”

Đào Nhiên hì hì cười, cầm miếng ngọc giấu vào trong ngực, Mộc Yến Phi liếc nhìn miếng ngọc, là viên ngọc có khắc phượng và hoàng quyền thành, trước không để ý đến, giờ phút này mới phát hiện ngọc sắc mượt mà thuần hòa, đó là một miếng ngọc thượng đẳng, Đào Nhiên mới vừa rồi để lộ một chút động tác lên lút, gấp gáp, không trốn được con mắt của hắn, miếng ngọc này đối với hắn nhất định rất trọng yếu, Mộc Yến Phi nghĩ.

Trải qua một phen mặc cả, cuối cùng Đào Nhiên đồng ý cầm ngọc địch với giá ba mươi lượng, sau khi đi ra liền đi đến cửa hiệu quần áo trước, Mộc Yến Phi không nhìn kỹ càng, tùy tiện chọn lấy hai bộ quần áo màu đen, Đào Nhiên ở bên cạnh nhìn hắn thay, hắc y càng hiển xuất thân hình cao ráo thon dài của Mộc Yến Phi, có một phong thái lạnh lùng khác, đã quen nhìn bộ dáng hắc mặc quần áo bạch y, không nghĩ tới hắc y mặc trên người hắn, vẫn như cũ làm cho người ta con mắt sáng ngời, Đào Nhiên huyết sáo, vẻ mặt ngả ngớn, Mộc Yến Phi thấy không kiên nhẫn, cầm hắc y quăng cho hắn, nói: “Thay đi!”

Đào Nhiên ngoan ngoãn thay đổi, tuyển thêm vài món quần áo, lại mua thêm khúc vải dài, bọc lại hắc đao của Mộc Yến Phi, hai người trả tiền, ra cửa hàng, đi sang quán cơm kế bên ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm, hai người thương lượng một chút, quyết định động không bằng tĩnh, Mộc Yến Phi trên người có thương tích, chỉ bằng tại khách sạn nghỉ ngơi mấy ngày, thích khách tìm không được bọn họ, nhất định sẽ tìm tung tích tùy từng của Mộc Yến Phi đuổi theo, có thể mượn bọn họ dẫn sát thủ đi hướng khác, sau đó đi tìm một con đường khác đến Vân Nam.

Sau khi ăn xong, Đào Nhiên mua một bầu rượu lớn, Mộc Yến Phi thuận tiện cũng mua một bầu, nghe theo Đào Nhiên đề nghị, tại một khách *** khó gây chú ý trọ lại, Đào Nhiên vì thuận tiện chiếu cố, chỉ cần một gian phòng, Mộc Yến Phi nghĩ đến nguyên nang khó xử, cũng không so đo thêm nữa, ai ngờ tới buổi tối hắn liền hối hận.

Khách sạn nhỏ hẹp đơn sơ, chuyện này không nói làm gì, hắn không nghĩ tới chính là nơi này lại có dĩ ***, tới ban đêm, mấy gian trong phòng chung quanh âm thanh mờ ám liên tục không ngừng, lúc này Mộc Yến Phi rất may mắn nội lực bản thân mất đi, thính lực không giống dĩ vãng linh mãnh, nếu không cả đêm đều dùng hòng ngủ ngon.

Bất quá cho dù như thế, những âm thanh đó như trước khiến cho hắn rất bức mình, Đào Nhiên ngược lại, sau khi uống rượu xong liền ngủ rất ngon, cho dù ngủ trên mặt đất, cũng hoàn toàn sẽ không bị quấy nhiễu đến, Mộc Yến Phi nhìn thấy, cũng chỉ đành phải ráng nhịn xuống.

Ngày cứ thế qua được ba đêm, đến đêm thứ tư, người không chịu đựng nổi thật ra lại là Đào Nhiên, buổi tối nằm trên mặt đất nghe tiếng rên rỉ của hàng xóm láng giềng kích thích, quay đầu nhìn Mộc Yến Phi, nghe hơi thở của Mộc Yến Phi, rõ ràng chưa ngủ, nhưng từ từ nhắm hai mắt, cũng không có lộ ra vẻ mặt bức bối, không khỏi có chút kính nể, dứt khoát nhảy lên trên giường, cười nói: “Nơi này có chút không xong, nếu người nhịn không được, ta không ngại phụng hiến.”

“Không cần phí tâm.”

Lời nói mang theo âm thanh lạnh như băng chứng minh Mộc Yến Phi vẫn chưa bị quấy nhiễu đến, Đào Nhiên than thở: “Người rất lợi hại, như vậy đều có thể nhịn được.”

“Bởi vì ta bây giờ không cách nào giết người.”

“Người hiểu lầm ý của ta rồi.” Đào Nhiên cười nói: “Ta là nói làm nam nhân, người có thể nhịn được.”

“Khinh công của người như thế nào?”

“Hả?” Một câu hỏi quái dị, Đào Nhiên nghi hoặc nói: “Cũng không tệ lắm, hắn là so với kiếm thuật của ta tốt hơn.”

“Tốt lắm.” Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Hy vọng khi ta rút đao, người có thể chạy nhanh như vậy.”

Mộc Yến Phi từ từ nhắm hai mắt, lạnh như băng thanh tuyến cho thấy tâm trạng khó chịu của hắn, Đào Nhiên nhún nhún vai, thông minh không nói nhiều nữa, hắn không nghĩ tới Mộc Yến Phi giữ mình trong sạch, lại có thể kềm nén được giữa một nơi ô yên chướng khí thế này, xem ra chính mình đã xem thường hắn rồi, trăm mặc cả buổi, chậm rãi nói: “Thương thế của người đã tốt hơn rất nhiều, ngày mai lên đường thôi.”

“Được.”

Vết thương trước ngực Mộc Yến Phi cũng không nặng lắm, hắn sợ dĩ cố chịu đựng trụ lại ở đây, một là bởi vì nội lực bản thân không đủ, tận lực tách ra sát thủ truy kích, mặt khác cũng muốn nhìn một chút chủ ý của Đào Nhiên hiệu quả như thế nào, sự thật chứng minh, biện pháp này rất ngu xuẩn, nhưng coi như thực dụng.

“Ta nghĩ đến một việc.”

Giữa đêm yên tĩnh truyền đến âm thanh trầm thấp của Đào Nhiên, tiện đà cúi người lại đây, Mộc Yến Phi cảm giác được hơi thở ấm áp theo sự nói chuyện của hắn tại chính mình bên tai phun ra nuốt vào, ma xui quỷ khiến, đêm đó tại trong sông truyền khí một màn trong nháy mắt tại trước mắt hiện lên, thân thể không nhịn được căng thẳng, thấy được phản ứng của hắn, Đào Nhiên trong đôi mắt hiện lên cười hiểu ý: “A Mộc, người rất kỳ quái, người không thích ta, lại không phản đối theo ta đồng sàng.”

Chính bởi vì không thích không tín nhiệm, hắn mới muốn đem người này nắm chặt trong tay, chỉ có trong tầm mắt của hắn, hắn mới có cơ hội nhìn thấu triệt người này, không cho đối phương nửa điểm cơ hội có thể lừa gạt.

“Cái gì?” Mộc Yến Phi lạnh lùng hỏi.

Rất thích chứng kiến bộ dáng căng thẳng của hắn, Đào Nhiên nhích gần đến sát người hắn, nén thấp giọng nói: “Nếu hai người chúng ta đều có nhược điểm, chỉ bằng lẫn nhau giúp đối phương thoát khỏi nhược điểm như thế nào?”

“Làm như thế nào?”

“Rất đơn giản. ta bơi tốt lắm, dạy cho người ba ngày, giúp người thành lặn lý bạch điều, người có thể giúp ta không chế tửu lượng, con người của ta không có gì tiết chế, bên người không có ai kiểm soát, rất khó cai nghiện.”

Mộc Yến Phi tâm vừa động, như thế tốt chủ ý, hỏi: “Người không phải rất thích uống rượu sao? Cần gì cai nghiện?”

“Thích là một chuyện, bị kiềm chế lại là chuyện khác, bây giờ chúng ta tình cảnh bất đồng, ta không muốn vì rượu mà hỏng việc.”

“Đồng ý.”

“A Mộc” Đào Nhiên cùng Mộc Yến Phi dựa rất gần, ngửi mùi thơm trên người hắn, chính sự nói xong, cũng không muốn rời đi, tiếp tục nói: “Người thật sự không có hứng thú”

Gương mặt lạnh băng, mắt quỷ đen trên vỏ đao để giữa hai người, Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Ta dường như có hứng thú cùng người luyện khinh công, muốn thử không?”

“Ta đột nhiên cảm thấy có chút mệt nhọc.” Sát khí kéo tới, Đào Nhiên nhận định tình hình, nằm trở về, nói: “Bất quá người nếu thay đổi chủ ý, có thể tùy thời gọi ta về, ta nghe sẽ tới ngay.”

Đáng tiếc, đến hừng đông, hắn cũng không có được gọi về.

Sáng sớm hôm sau hai người thức dậy gấp rút lên đường, ra khách sạn, gió nhẹ thổi tới, từng cánh hoa theo gió lượn vòng, có vài cánh rơi trên vai Mộc Yến Phi, Đào Nhiên đưa tay giúp hắn phủi xuống, một động tác rất bình thường, phảng phất lộ ra quan tâm, nhưng bởi vì dồn hết tâm trí, mà nhượng ân cần lưu vu mặt ngoài, Mộc Yến Phi mày khẽ nhíu, đột nhiên nói: “Ta tự là Phi Hoa.”

“Tên rất hay.”

Đào Nhiên mày kiếm khẽ nhếch, nhìn về phía Mộc Yến Phi, trải qua mấy ngày nghỉ ngơi điều dưỡng, nam tử đã khôi phục sự lão luyện của dĩ vãng, quần áo huyền y đứng thẳng trong gió, che đi sự phóng khoáng của thường ngày, hơn phần khí tràng áp bách, Đào Nhiên không rõ Mộc Yến Phi vì sao đột nhiên đề cập đến tên hiệu của chính mình, nhưng vẫn đang lắng nghe, cười híp mắt nói: “Ta nhớ kỹ lệnh đường thích hoa, không biết hai chữ ‘Phi Hoa’ này là lấy từ chữ ‘đào hoa’? Hay là ‘tuyết hoa’ của đông nguyệt?”

” ‘Phi’ chính là huyết hoa, máu của kẻ địch!” Mộc Yến Phi nhìn hắn, đôi mắt lạnh như hàn băng, “Đối với kẻ địch, ta chưa từng tay bao giờ, ta không chán ghét người, cho nên, đừng tạo cơ hội khiến ta trở thành kẻ địch của người!”

Đào Nhiên tươi cười cứng lại, không rõ Mộc Yến Phi vì sao đột nhiên nói như vậy, tâm tư thay đổi thật nhanh, cực lực phỏng đoán hắn là phủ lòng nghi ngờ đã nhiều ngày chính mình trêu hắn, trong lúc suy nghĩ, Mộc Yến Phi đã rời đi, trong cơn gió ẩm áp chợt nghe hắn nói: “Dắt vật cưới ra đây, lên đường.”

Vật cưới mới vừa nói, là chỉ hai con ngựa già, lúc trước Đào Nhiên cầm ngọc dịch với giá ba mươi lượng bạc, đã nhiều ngày trọ khách sạn lại thêm mua ngựa, đã còn lại chẳng bao nhiêu, trước khi lên đường, hắn cũng đã mang miếng ngọc đeo bên hông đi cầm luôn rồi, lại thêm ngọc trăm cài tóc của Mộc Yến Phi, gom lại cũng được vài chục lượng, nếu tiếp tục đi về phía trước, có cửa hàng của Đào gia, chỉ cần kiên trì đến nơi đó là tốt lắm rồi.

Hai người chiếu theo thiên lộ Đào Nhiên tuyển thẳng một đường mà đi, quả nhiên chưa từng gặp được tùy tùng của Mộc Yến Phi, mà sát thủ cũng không thấy bóng dáng, Mộc Yến Phi từ kinh thành sau khi đi ra, từng mấy lần bị đánh lén, cho nên hắn từng cùng A Nam A Trung nói qua nếu trên đường tẩu tán, mọi người tại Vân Nam hội hợp, khi đó nói lời này thì một nửa là thử, không nghĩ tới lại có thể thật sự sẽ biến thành như vậy.

Thiên lộ khó đi, mã thất cước lực cũng theo không kịp, cũng may chuyện hoàng thượng giao cho hắn cũng không vội, hành trình tuy chậm một chút, nhưng so ra vẫn tốt hơn bị người đuổi theo chém giết, cứ như thế đi được hai ngày, trên đường nghỉ tạm thì Đào Nhiên bắt đầu dạy Mộc Yến Phi học bơi, trên đường nếu gặp sông ngòi, thì sẽ để hắn xuống sông luyện tập, Mộc Yến Phi vốn đã có võ công để tử, nên học bơi lợi so

với người bình thường nhanh hơn rất nhiều, lại có danh sư chỉ điểm, không được vài ngày đã có thể thuần thục bơi lội rồi.

Ngày hôm đó hai người tới một thành nhỏ gần Bồ thành, Đào Nhiên thấy ngoại ô có sông lượn qua, liền bảo Mộc Yến Phi xuống nước, ngay giữa trưa, nước ấm vừa phải, hai người ở trong nước bơi nửa canh giờ, dưới sự truyền thụ tỉ mỉ của Đào Nhiên, khả năng bơi lội của Mộc Yến Phi tăng trưởng không ít, cuối cùng Đào Nhiên leo lên bờ trước, tựa người vào gốc một cây liễu uống rượu, chứng kiến Mộc Yến Phi đi lên, nhin không được huyết sáo.

Thương thế trên người Mộc Yến Phi đều đã khỏi hẳn, vết thương nặng nhất trên ngực do kiếm gây ra cũng chỉ bắt quá lưu lại vết sẹo mờ nhạt, ngoại trừ thuốc trị thương hiếm quý ra, năng lực khôi phục cường hãn của bản thân hẳn cũng đủ làm kẻ khác phải chặc lưỡi, Đào Nhiên thu hồi tư tưởng khinh thường lúc ban đầu, con mắt có chút nheo lại, nhìn từ trên xuống dưới, trên môi đưa đầy nụ cười bốn cợt, tựa như người chơi đồ cổ thưởng thức món ngọc khí quý báu mình trúng ý.

“Sau khi vào thành thì có nhà trọ để trọ rồi, chúng ta có thể trọ thêm được vài ngày, nghỉ ngơi cho khỏe một chút rồi lại lên đường.” Hắn vừa uống rượu vừa nói.

Trong trấn Bồ thành có phân phủ của Đào gia, một đường đi thẳng tới đây, ngân lượng trên người hai người còn lại chẳng được bao nhiêu, ăn uống nghỉ trọ đều là tạm đỡ, lại mệt nhoài vì bốn tẩu, bây giờ thật vất vả mới đến được trước cửa nhà mình, rốt cục có thể nghỉ ngơi một chập rồi, nghĩ đến đã lâu bước chân chưa từng chạm đến cửa câu lan hoa quán, Đào Nhiên lộ ra nụ cười thư thái.

Mộc Yến Phi biết Đào Nhiên đang suy nghĩ cái gì, chẳng muốn nhìn gương mặt bỉ ổi của hắn, quay đầu hướng khác, mặc quần áo vào, hỏi: “Người còn muốn uống bao nhiêu rượu mới chuẩn bị cai?”

Trái ngược với việc luyện tập kỹ thuật bơi lội của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên cai rượu không mấy thuận lợi, nhất là khi nội tức hỗn loạn, càng cần sức nóng của rượu để điều tức, Mộc Yến Phi mỗi lần nhìn hắn chịu đựng thống khổ, liền dứt khoát trả rượu lại cho hắn, dù sao cách cai rượu hiện giờ cũng chỉ là trị phần ngọn mà không phải trị tận gốc, nếu nội tức không sao, thì cũng không cần đến rượu để điều hòa, cho nên việc cần phải làm là tu hành nội lực, đem nội tức bị rối loạn dẫn về nẻo chính, nhưng hiện tại nhìn lại, Đào Nhiên tựa hồ căn bản không có ý định cai rượu, đó hình như chỉ là hắn thuận miệng nói ra thôi, chuyện qua đi liền quên mất không còn một mảnh.

Hắn căn bản là không có chuyện gì làm, nên dùng mình để tiêu khiển, Mộc Yến Phi không có hảo khí nghĩ.

Đào Nhiên thở dài một hơi, “Chuyện điều tức nói thì dễ làm thì khó, nhất là nội công tâm pháp của ta chí âm, vốn bất đồng với cách tu luyện bình thường, có thể khôi phục được như bây giờ là đã vạn hạnh, nội lực của chính bản thân người cũng bị hao tổn, nên biết một khi nội tức xảy ra vấn đề, rất khó tu sửa lại.”

Mộc Yến Phi vốn đối với việc mất đi nội lực cực kỳ kiêng kỵ, nhưng giờ phút này đồng bệnh tương liên, đối với lời nói của Đào Nhiên cũng không có nhiều lắm mâu thuẫn, nói: “Nếu đã biết những loại võ công thâm độc rất khó luyện, thế thì tại sao lúc đầu lại học nó?”

“Thuở thiếu thời tâm cao khí ngạo, nghĩ một bước có thể lên được tận trời, đợi đến khi phát hiện đã sai, thì không cách nào quay đầu lại được.”

“Vị sư phụ dạy cho người tâm pháp, đúng rồi, hình như tên là Vương Nhị, hắn truyền thụ loại võ công như thế cho người, chỉ sợ ngay từ đầu cũng không phải vì lòng tốt.”

Nghe ra sự chế nhạo ẩn chứa trong lời nói của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên cười khổ: “Tự làm tự chịu, không thể oán trách ai được.”

“Xem ra cách nghĩ của người rất thoáng.”

“Nghĩ không thoáng, chẳng lẽ bệnh có thể tốt hơn sao?” Đào Nhiên uống rượu, thuận miệng hỏi: “Vậy còn người? Thân là ba quân thống soái, nội lực của người như thế nào lại xảy ra rối loạn?”

Mộc Yến Phi sắc mặt khê biến, lạnh lùng nói: “Không liên quan đến người.”

“Nói nghe một chút xem, nói không chừng chúng ta tán gẫu một chút, có thể tìm ra biện pháp thích hợp.”

Mộc Yến Phi mặc quần áo xong, quay đầu, Đào Nhiên đang dựa vào thân cây, nghiêng đầu mỉm cười nhìn hắn, đôi mắt mang theo sự lười nhác phong tình do vừa tỉnh lại giấc trưa, Mộc Yến Phi nhin không được nhú nhú mày, một đường đi tới, cũng đủ để hắn hiểu rõ tên nam nhân này lười nhác đến thế nào, có thể ngồi hắn tuyệt đối sẽ không đứng, có thể nằm, hắn cũng tuyệt đối sẽ không ngồi, cái kiểu nghiêng người dựa vào lan can thế này dưới ánh mắt người khác có lẽ thắm đầy phong tình, nhưng Mộc Yến Phi đã hành quân nhiều năm, điều không dễ dàng tha thứ nhất đó chính là cử chỉ tùy tiện, nếu không phải Đào Nhiên vẫn còn dùng được, hắn đã đá một cước bay mất từ lâu rồi.

“Ta không giống với người.” Hắn lạnh nhạt nói: “Ta là tự hủy nội lực.”

“Tại sao?” Đào Nhiên ngẩn ra, thân thể không tự chủ được thoáng nghiêng về phía trước, trên mặt tràn ngập sự tò mò.

Mộc Yến Phi không đáp, đi về phía trước đá hắn một cước, ý bảo lên đường.

Đào Nhiên hiểu rõ tính tình của Mộc Yến Phi, thấy hắn không đáp, cũng biết có hỏi nhiều cũng vô dụng, nói: “Thời gian vừa vặn, không bằng nghỉ thêm một chút, dù sao cửa hàng cũng ngay trong thành, không chạy đi đâu được.”

Ánh mắt lạnh lùng phóng tới, cảm nhận được hơi thở lạnh như băng, Đào Nhiên bỏ đi ý định nghỉ ngơi trong đầu, ngoan ngoãn đứng lên đi theo, còn muốn uống rượu thêm nữa, bình rượu đã bị Mộc Yến Phi đoạt đi rồi, vệt ra nắp bầu rượu, tay nâng lên, rượu đã rơi xuống trước, hắn ngửa đầu uống liền mấy ngụm.

“Kỳ thật, người có thể kẻ môi vào miệng bình uống mà, ta không ngại.” Nhìn cung cách uống rượu vô cùng hào sảng của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên cười hì hì nói.

Bình rượu bị quăng ngược trở lại, Mộc Yến Phi nhảy lên ngựa ngênh ngang đi.

Đúng là một tên thất thường.

Lắc lắc bầu rượu đã chẳng còn được bao nhiêu, nhìn bóng lưng phi như tên bắn của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, cũng xoay người lên ngựa đuổi theo.

Thị trấn không lớn, nhưng khá phồn hoa sung túc, hơn nữa lại nằm trên mạch giao thông chính yếu nối liền bắc nam, những đoàn xe của thương nhân rất nhiều, trong lúc chạy trốn bọn họ kỳ thật không nên dừng lại tại một nơi phồn hoa như thế này, bất quá cửa hàng Đào gia lại nằm ngay trong thành, chuyến này đi Vân Nam, đường dài xa xôi, lại phải đi vòng vèo, không khỏi không đi tới nơi này.

Đào Nhiên trước kia đã từng tới phân phó, vừa vào thành đã rành đường rành xá trực tiếp đi thẳng, đi được một nửa, hắn phát giác người theo phía sau tiếng bước chân xa dần, quay đầu nhìn lại, đã thấy Mộc Yến Phi cước bộ thả chậm, vẻ mặt dường như có chút suy tư, hắn quay ngược lại, cười hỏi: “Sắp về đến nhà rồi, nhanh lên một chút, chẳng lẽ người không muốn ở trong căn phòng lớn thật đẹp ngâm mình trong nước nóng, nghỉ ngơi cho khỏe một chút?”

“Trợ khách sạn.”

Mộc Yến Phi cước bộ dừng lại, hơi chút trầm ngâm, thúc ngựa đi theo hướng khác, Đào Nhiên vội vàng đuổi theo, hỏi: “Tại sao?”

“Chúng ta nghĩ đến việc tới nơi này mượn tiền, bọn sát thủ cũng sẽ nghĩ đến.” Ánh mặt trời trong đôi mắt Mộc Yến Phi lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, “Cho nên trợ khách sạn.”

“Đó là nhà của ta, cho nên không gọi là đến mượn tiền.”

Mộc Yến Phi để ngoài tai, Đào Nhiên không thể làm gì khác hơn là đuổi theo nói: “Bệnh đa nghi của người quá nặng rồi, không phải ai ai cũng đều thông minh như người cả đâu.”

Mộc Yến Phi vẫn không đáp, bước chân lại đi rất nhanh, Đào Nhiên thật sự không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là đi theo, bất đắc dĩ lẩm bẩm: “Nếu không đi hiệu tư lự, không biết chúng ta vào trong thành làm cái gì nữa?”

Mộc Yến Phi cũng không biết, hắn chỉ cảm giác được có điềm xấu, cách Hiệu tư lự càng gần, cảm giác đó lại càng mãnh liệt, nhiều lần sinh tử giao chiến, hắn đối với việc tín nhiệm trực giác của mình đã vượt qua

sự tín nhiệm đối với bất cứ kẻ nào khác, tiền không có có thể nghĩ biện pháp khác, nhưng nếu mạng không còn thì bất cứ thứ gì cũng đều không có, hắn không sợ chết, nhưng cũng tuyệt đối không chấp nhận việc dễ dàng đặt sinh mạng mình vào tay kẻ xấu.

Hai người chọn một khách sạn nhỏ không gây chú ý trọ lại, Đào Nhiên giao tiền, bảo tiểu nhị khách sạn mang thức ăn nước trà đưa vào phòng, chính mình dắt ngựa đi ra chuồng ngựa ở đằng sau.

Chờ hăn thu xếp xong quay về phòng, Mộc Yến Phi cũng đã bắt đầu ăn cơm, thức ăn rất đơn giản, nhưng đang lúc đói bụng vẫn đủ làm cho người ta cảm thấy thơm thềm, Đào Nhiên ngồi xuống, nhìn Mộc Yến Phi vui đầu ăn cơm cả buổi, đột nhiên than thở: “Ngựa đã được cho ăn no, thế mà bụng ta vẫn còn sôi òng ọc, lớn đến từng này, ta lần đầu tiên linh hội được, làm súc vật còn sướng hơn làm người.”

Động tác của Mộc Yến Phi chợt dừng lại, liếc mắt quét ngang, Đào Nhiên chỉ xem như nhìn không thấy, cầm lấy chén cơm, lầu bầu nói: “Ta hết tiền rồi, ăn xong bữa cơm này, người có nghĩ tới bữa kế tiếp phải làm sao bây giờ hay không?”

“Có.”

Đào Nhiên lập tức hướng cõi lòng đầy chờ mong nhìn về phía Mộc Yến Phi, thế nhưng Mộc Yến Phi vẫn còn đang cúi đầu ăn cơm, tựa như câu trả lời kia không liên quan gì tới hăn.

Sau khi ăn xong, trời hãy còn sớm, Mộc Yến Phi lên giường điều động nội tức, thấy Đào Nhiên đứng dậy đi ra ngoài, hăn hỏi: “Đi đâu đó?”

“Ta sẽ không vì ham muốn được hưởng thụ nhất thời mà đi Hiệu tư lỵ, ta chỉ tùy tiện đi vòng vòng quanh đây thôi.” Đào Nhiên đứng tựa vào cửa, đáp: “Nếu cảm thấy lo lắng, người có thể đi theo ta.”

“Đừng đi xa quá.”

“Tiền của ta đã dùng để thanh toán hết rồi, hiện tại trên người một đồng cũng chẳng có, muốn đi xa cũng không có khả năng.” Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên mặt không đổi sắc nói: “Ta cho rằng đến được nơi này là có thể tùy ý tiêu xài, cho nên tất cả tiền đều xài hết rồi.”

Mộc Yến Phi không còn gì để nói, khỏi nghĩ cũng biết nếu để cho một tên ăn chơi đàn đúm như Đào Nhiên quản lý tiền bạc, bản thân mình đã tạo thành một chuyện cười vỡ bụng, hăn có thể đem chút tiền đó xài được đến tận bây giờ đã xem như lợi hại lắm rồi.

Sau khi Đào Nhiên rời đi, Mộc Yến Phi luyện công xong, đi quán trà phía trước khách sạn, ngồi suốt hơn một canh giờ, đợi bóng đêm buông xuống, Đào Nhiên loạng choạng quay về, chứng kiến hăn rất ngạc nhiên, đi tới thấp giọng hỏi: “Người có tiền uống trà?”

Chính vì không có tiền, cho nên mới chờ hăn đến bây giờ, Mộc Yến Phi đứng dậy bỏ đi, Đào Nhiên chỉ nghe được giọng nói nhẹ nhẹ nhàng truyền đến.

“Trả tiền.”

Đào Nhiên trả tiền xong, đuổi theo, vào phòng cùng lúc với Mộc Yến Phi, sắp đến gần cười nói: “Nếu ta cũng không có tiền, người làm sao bây giờ?”

“Lấy người gán nợ.”

Quay về phòng, mùi rượu và mùi son phấn trên người Đào Nhiên càng lúc càng nồng nặc, Mộc Yến Phi mày nhíu lại, Đào Nhiên nhìn sắc mặt lợt lợt, hỏi: “Ta có cần phải đi tắm rửa không?”

“Trên mặt đất.”

Thanh âm so với bình thường càng lạnh lùng, chứng tỏ chủ nhân lúc này rất khó chịu, Đào Nhiên nhìn về mặt của hăn, chưa nói gì cả, loạng choạng đi tới bên cạnh bàn, xoay người leo lên.

Suốt dọc đường đi, đây không phải là lần đầu tiên, Đào Nhiên đã sớm luyện thành thói quen, đáng tiếc nơi này cái bàn quá hẹp, hăn chỉ còn cách co chân lại, nhìn Mộc Yến Phi phất tay làm đèn tắt, trong bóng tối leo lên giường, nhịn không được nói: “Vương gia, trời thì rét đất thì lạnh, xin ban chăn cho ta đi.”

Đáp lại hần chính là âm thanh màn giường hạ xuống, Đào Nhiên tự cười mình: “A Mộc, người cho dù nuôi một con chó, thỉnh thoảng cũng cấp cho nó chút ít lợi, nếu không như thế nào lung lạc nhân tâm?”

Vẫn không có lời đáp lại, chốc lát một bộ chăn đệm lẳng không ném ra, Đào Nhiên đưa tay nắm lấy, đắp lên người, cười nói: “Cám ơn.”

Đêm đã dần khuya, Đào Nhiên lại không cảm thấy buồn ngủ, mặt bàn khá cứng, cần lưng khiến hần cảm thấy rất khó chịu, lật qua lật lại mấy lần, muốn thổi một khúc để đuổi thời gian, tay mò tới bên hông, mới nhớ tới cây sáo sớm bị đem đi cầm rồi, hần thở dài, thuận miệng nói: “Ta kiếp trước nhất định mắc nợ người, cho nên kiếp này không được sống sung sướng, phải ở đây làm trâu làm ngựa cho người.”

Tiếng thở dài từ bên ngoài màn trướng truyền đến, dần theo vài phần tự giấu, nhưng càng nhiều hơn nữa chính là chấp nhận số phận khi lọt vào tình cảnh thế này, Mộc Yến Phi khéo miệng thoáng cong lên, không mở mắt, chỉ lạnh lùng nói: “Ngủ đi.”

Đào Nhiên ở trên bàn lật qua lật lại vài cái, lâu sau mới cảm thấy buồn ngủ, ai ngờ chăn đệm còn chưa ủ ấm, gió lạnh truyền đến, góc chăn đã bị vén sang một bên, Mộc Yến Phi đứng ở bên cạnh bàn nhìn hần.

Thần trí có chút mê hồ, Đào Nhiên thuận miệng hỏi: “Người muốn tự tiến chằm tịch sao?”

“Đánh cướp.”

Chứng kiến Mộc Yến Phi khó được một thân chỉ có bạch sam, dưới ánh trăng thật có vài phần đào tiên đích khinh linh, Đào Nhiên đôi mắt không nhịn được nheo lại, mỉm cười nhìn từ trên xuống dưới, “Cái cơ này hay quá đó, bất luận người là cướp tiền hay cướp sắc, ta đều cam tâm tình nguyện.”

“Đáng tiếc cả hai điều này người đều không có.” Thanh âm lạnh lùng đánh vỡ ảo tưởng của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi nói: “Ta muốn ra ngoài kiếm chút tiền lộ phí, người muốn ngủ tiếp, hay là muốn đi theo ta?”

“Ta không nghe lầm chứ? Người là đại tướng quân đánh bại rợ hồ, hoàng thượng đích thân phong tặng Hồng Chiêu vương gia, người muốn đi đánh cướp? Còn... mặc bạch y?”

Ánh mắt đảo qua mặc sắc loan đao trong tay Mộc Yến Phi, Đào Nhiên rốt cục phát hiện hần không phải đang nói giỡn, vội vàng ngồi dậy, con mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm bạch y trên người hần, tên nam nhân này hình như không hiểu cái gì gọi là che giấu hành tung, đêm hôm khuya khoắt lại đi mặc bắt mắt như vậy, muốn đem việc cướp của biến thành ngấm trắng à, không một chút cân nhắc bị người thấy được sẽ phát sinh cái gì hậu quả.

“Bạch y cũng không tệ, nếu có người nhìn thấy, sẽ tưởng rằng mình gặp quý.”

“Có lẽ nhân gia sẽ tưởng rằng gặp được đào tiên?”

Về mặt vô cùng nghiêm túc, khiến Mộc Yến Phi nhớ tới phản ứng ngu ngốc của Đào Nhiên lúc sơ kiến, khéo miệng không nhịn được cong lên, hiếm khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hần, Đào Nhiên có chút sững sốt, thấy Mộc Yến Phi xoay người rời đi, hần do dự một chút, nhảy xuống bàn đuổi theo.

“Được rồi, ta nợ người, ta nợ người.”

Tiếng lầu bầu chấp nhận số phận theo gió truyền đến, Mộc Yến Phi chỉ xem như không nghe thấy, đề khí thả người vài cái điểm nhẹ, phóng qua bức tường thấp của khách sạn, chạy về phía trước.

Đào Nhiên đi theo phía sau hần, thấy hần bước chân hồi hã, không bao lâu sau đã tới trước một toà nhà to lớn, thoáng quan sát sau đó nhún người phóng về phía trước, không hề do dự, cũng đi theo nhảy vào.

Bên trong sân rất lớn, đêm đã khuya rồi, mọi nơi rất vắng lặng, Mộc Yến Phi sau khi nhìn rõ bố cục phòng ốc, rất nhanh tìm được trưởng phòng, vặn ổ khóa cửa, nháy mắt ra hiệu với Đào Nhiên. Đào Nhiên hiểu ý hần, cười khổ: “Ta đời này chưa từng làm đồng phạm của trộm cướp bao giờ.”

“Người bây giờ có thể tự mình lĩnh hội một chút.”

Mộc Yến Phi xuất thân thế gia, tuy là thứ xuất, nhưng cũng chưa từng phải lo lắng chuyện áo cơm, chuyện thế này hần cũng làm lần đầu, rút đao ra, cắt đứt đầu ổ khóa tủ, phú hộ rất cẩn thận, đầu ổ khóa được chế bằng thép, đáng tiếc trước Yêu đao của hần một chút đất dụng võ cũng không có, dễ dàng bị cắt mất,

trong các ngăn tủ đều có sổ sách và ngân phiếu, dưới sự ra hiệu của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên cầm hết toàn bộ, giấu hết vào người sau đó định đi, đã thấy Mộc Yến Phi hươu đao tại đối diện trên tường vạch mấy chữ.

‘Làm giàu thất đức, giết!’

Quả nhiên xuất thân tướng sĩ, ngay cả trộm tiền cũng trộm rất oai hùng, Đào Nhiên bắt đầu dĩ lặc đầu, bắt quá chừng kiến Mộc Yến Phi viết chữ xong, trở tay xoay đao cho vào vỏ, lại có một loại khí thể khó nói thành lời, Mộc Yến Phi nội lực bị trở ngại, còn lại bất quá chỉ hai ba phần mười, thế nhưng lại không giảm chút nào kỳ uy, tại một nơi nhỏ hẹp thế này, nhưng trong mắt hắn lại không khác gì chiến trường chém giết, tiếng đao cho vào vỏ, tựa như chiến sự chấm dứt, hoặc hết thảy chỉ là vừa mới bắt đầu.

“Làm sao vậy?” Mộc Yến Phi đi ra khỏi cửa, đi ngang qua Đào Nhiên bên người, thấy hắn sững sờ, mày nhíu lại.

“Không có gì.” Đào Nhiên lấy lại *** thần, vội vàng đuổi kịp, nhỏ giọng hỏi: “Người hôm nay đã điều tra qua địa điểm rồi à?”

“Lúc uống trà nghe người ta nói chuyện nên biết.”

Ra khỏi nhà phú hộ, Mộc Yến Phi lại chuyển hướng đi về phía bên kia, Đào Nhiên nhắc nhở: “Khách sạn ở bên này, người đi nhầm rồi.”

“Đúng vậy, đi nhà kế tiếp.”

“Nhưng lộ phí của chúng ta đã trộm đủ rồi, không thôi lần sau đi.”

“Ngủ không được, không bằng thay trời hành đạo.”

“Nhưng mà ta nghĩ thế nào cũng thấy hành động của chúng ta bây giờ lại càng giống như xâm nhập vào nhà người ta cướp của?”

Mộc Yến Phi đi nhanh như bay, Đào Nhiên biết khuyên không được, đành phải đuổi kịp, Mộc Yến Phi tựa hồ trong lúc ngồi ở quán trà đợi hắn đã nghe được không ít tin tức vụn vặt, liên tục đột nhập hai nhà, một thân bạch y phát phơ trong gió đêm, nhưng lại không bị người phát hiện, Đào Nhiên không biết nên nói là may mắn hay là đáng tiếc, đợi đến lúc hai người đi ra từ căn nhà lớn cuối cùng, hắn nhận không được cười hỏi: “Kế tiếp là đến phiên nhà của ta phải không?”

“Ta mệt rồi.”

Chính xác mà nói, Đào gia phân phó ở chỗ này căn bản không tính là cái gì đại gia, Mộc Yến Phi nói như thế xem như đã chiếu cố tới mặt mũi của Đào Nhiên, Đào Nhiên tự nhiên biết được, phượng mâu lưu động, hiện lên cười hiểu ý, hướng hắn khẽ thi lễ, nói: “Cảm ơn chủ tử đã nương tay.”

Hai người thắng lợi trở về, ai ngờ lúc quay về, còn không có tới gần khách sạn, đã nghe được một trận ồn ào huyền náo, khách sạn trước cửa vây quanh rất nhiều người, nhìn mọi người quần áo xốc xếch, như là mới từ trong chốn bần hàn ra, có vài người còn ướt mèm toàn thân, mấy tiểu nhị khách sạn theo chuông quỹ chạy ra chạy vào, Mộc Yến Phi nhìn tình cảnh này, sắc mặt khẽ biến, bước nhanh vọt đi vào.

Khách *** cũng đứng không ít người, chung quanh tràn ngập mùi nồng nặc do lửa cháy, nghe mọi người nghị luận là có đạo tặc tiến đến, bị phu canh nhìn thấy, trong lúc tranh chấp đánh ngã đèn ***g, gây ra hỏa hoạn, may là phát hiện kịp thời, lửa không lan ra nhiều, ngoại trừ hành lang cửa và tường có một bộ phận bị đốt ra, không có ai bị thương, xem như chỉ bị kinh sợ chứ không nguy hiểm.

Nhìn thấy lan can bị đốt cháy đen, Mộc Yến Phi ánh mắt càng phát ra âm trầm, nhanh chóng đi vào phòng của mình, cửa mở, mùi khí làm người sắc súa đầm đầu đánh tới, hắn vội vàng ngừng thở, đầu giường có vài vết lõm rất rõ ràng, giống như do nổ gây ra, mũi tên đã được rút ra, nhưng những phần gỗ bị tên ghim vào đều bị biến đen cả, giống như bị tạt một bát mực lớn, màn giường có một nửa hủy diệt rồi, rèm bị vắn thành hình thù quái dị rơi ở bên cạnh.

Mộc Yến Phi dùng đao vén tấm màn đang phát phơ ở đầu giường, thăm trạng bên trong nhất thời đập vào tầm mắt, mùi hăng của thứ chất độc ăn mòn cả xương cốt bốc ra từ những vết lõm do tên găm vào, vẫn còn tràn ngập ở đầu giường, nói cho Mộc Yến Phi biết mới vừa rồi sát khí nơi này mãnh liệt đến thế nào,

hắn không dám tưởng tượng nếu lúc ấy mình còn ở trên giường, có thể thuận lợi tránh thoát tròng thư sát này hay không, trong nháy mắt hàng loạt suy đoán lướt nhanh trong óc, toàn thân gồng lên, vô hình trung rơi vào trạng thái đối địch.

Đào Nhiên không phát hiện sự quái dị của Mộc Yến Phi, dùng tay áo che mũi miệng lại, kéo kéo hắn, nói: “Mùi này quái lạ quá, chúng ta nên rời khỏi đây trước thôi.”

Cánh tay duỗi tới trước rơi vào khoảng không, Đào Nhiên trước mắt hàn quang chợt lóe, miếng vải đen bọc vỏ Yêu đao đã bay xuống, gió lạnh bay thốc ra khỏi vỏ, tới gần mặt hắn, hắn ngẩn ra, ngay lập tức hiểu rõ tất cả, hỏi: “Người hoài nghi ta?”

“Buổi chiều người đi đâu vậy?”

Đào Nhiên tính tình hiền hòa thân thiện, nhưng đột nhiên bị người hướng mũi đao chĩa thẳng về phía mình, vẫn không tránh khỏi tức giận, cười lạnh: “Nếu người không tin ta, ta nói gì cũng vô dụng.”

Đao phong lại tiến gần chân cổ của hắn hơn, mang theo khí thế bức người, hàn phong đâm vào cuống họng có hơi đau, dự báo sát khí tới gần, Đào Nhiên tức giận hừ một tiếng, thò tay vào ngực moi ra túi tiền, nói: “Tiền đã xài hết rồi, ngày mai ngay cả tiền ăn cơm cũng không có, buổi chiều ta ở suốt trong sông bạc, chính là sông bạc Phú Quý ở phía trước khách sạn đó, người nếu không tin, cứ việc đi hỏi.”

Túi tiền do bị giật quá nhanh, có hai tấm thẻ dài màu bạc bị rút ra rơi trên đất, đó là loại thẻ đánh bạc thường thấy trong các sông bạc, bất quá nó cũng không chứng minh được cái gì, Đào Nhiên có thể suốt thời gian chỉ đi vòng vòng trong sông bạc, sau đó cùng sát thủ hội hợp, biết hắn ở chỗ này chỉ có bọn họ hai người, sát thủ có thể dễ dàng đuổi theo, kẻ tiết lộ tin tức, ngoại trừ Đào Nhiên ra, hắn không nghĩ ra ai khác.

Sát khí nẩy lên, Mộc Yến Phi đôi mắt trầm xuống, trong đầu nhanh chóng nghĩ đến đủ loại sát chiêu nhất kích có thể lấy mạng, ra tay không lưu tình, vốn là nguyên tắc hành động từ trước tới giờ của hắn.

“Người muốn giết ta?” Cảm giác được sát khí của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên quá tức giận cười mỉa lại: “Ta từ Giang Nam một mạch đi theo người làm người hầu lo lắng trước sau, cho dù người bị người đuổi giết, ta cũng không bỏ mặc người, không nghĩ tới làm trâu làm ngựa làm cũng chẳng xong, ta biết người đang lợi dụng ta, chỉ cần một biến động nhỏ là sẽ lập tức nghi ngờ ta, nhưng người cũng ngấm lại đi, chúng ta bây giờ ngồi chung trên một chiếc thuyền, bán đứng người có gì tốt cho ta chứ?”

Chỗ tốt chưa biết, nhưng tuyệt đối không có chỗ xấu, ít nhất Đào Nhiên có thể nhân cơ hội thoát thân đi ra ngoài, hắn bất quá chỉ là một tên công tử chơi bởi lêu lổng, vì sắc đẹp khiến cho thần hồn điên đảo nên mới có thể dụ hắn đi theo mình, nhưng hắn tuyệt đối không phải là loại người có thể lừa mình vì người khác.

Mộc Yến Phi nhìn thẳng Đào Nhiên, khuôn mặt uy nghiêm đến đáng sợ, lạnh lùng nói: “Muốn ta tin tưởng, người có tư cách gì chứ?”

“Đúng vậy, ta không có tư cách, cho nên người không cần tin ta!” Đào Nhiên tức giận đến xanh mặt, cười lạnh: “Nếu đã không tin, vậy nhiều lời vô ích, không bằng chia tay ở đây, ta vui vẻ ung dung, người cũng không cần phải lúc nào cũng lo lắng bị người bán đứng.”

Nói xong, phất mạnh ống tay áo, xoay người xông ra ngoài, Mộc Yến Phi mũi đao rất nhỏ lay động một chút, tựa hồ muốn đâm thẳng tới, nhưng sau khi do dự một chút thì quay đao cho vào vỏ.

Đã quen nhìn khuôn mặt cười đùa cợt nhả của Đào Nhiên, vốn tưởng rằng người này sẽ không tức giận, không nghĩ tới hắn cũng có giới hạn, kỳ thật câu nói kia cũng không phải là chất vấn, mà chỉ là thăm dò, muốn cho người khác tin tưởng, tự nhiên phải có hành động đáng giá tín nhiệm, nếu Đào Nhiên cái gì cũng không có, chính mình vì sao phải tin hắn?

Mới vừa rồi hắn sau khi nổi lên lòng nghi ngờ không có lập tức hươ đao, mà là cho Đào Nhiên cơ hội để giải thích, đã xem như hạ thủ lưu tình, nếu là mọi khi, ngay khi cảm thấy được nguy hiểm hắn nhất định sẽ ra tay trước không chừa người khác, tuyệt đối không cho đối phương có cơ hội đánh trả, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hắn là một kẻ chỉ biết có máu, Yêu đao cũng thế, nhưng mới vừa rồi không ngờ hắn lại nhịn xuống được.

Tựa hồ từ sau khi nội lực biến mất, sát khí cũng tiêu giảm rất nhiều, đó không phải là một hiện tượng tốt.

Mộc Yến Phi thở dài một hơi, dùng miếng vải đen gói đao lại kỹ lưỡng, đi ra ngoài, bên ngoài đã được dọn dẹp sạch sẽ cả rồi, khách nhân cũng đều tự trở về phòng, không hề hỗn loạn như mới vừa rồi, Mộc Yến Phi vốn muốn đi dắt ngựa, ai ngờ cửa của hậu viện bị khóa lại, hẳn không thể lưu lại lâu hơn, dứt khoát bỏ ngựa, đi ra khách sạn.

Bất quản là ai mật cáo, nơi này đều không thể ở lâu, bất quá trời vẫn chưa sáng, không cách nào gấp rút lên đường, Mộc Yến Phi đi tới xa xa một góc tường khuất gió, tựa ở góc tường mơ hồ một hồi, đợi trời tờ mờ sáng, trên đường dần dần có người đi, mới đứng dậy ra khỏi thành.

Đường phố hai bên đã có người dựng sạp bán điểm tâm sáng, ngửi mùi thơm cơm sáng, Mộc Yến Phi bụng nhin không được bắt đầu kêu gào, hẳn sờ sờ túi tiền, mới nghĩ đến tối hôm qua khổ cực một đêm, tiền đều đưa hết cho Đào Nhiên giữ, chính mình trên người một xu cũng không có, muốn bắt chước Đào Nhiên đi sòng bạc kiếm tiền cũng không có vốn.

Trời đã sáng choang, không thích hợp đánh cướp nữa, Mộc Yến Phi đi về phía trước, suy nghĩ tìm biện pháp kiếm tiền khác, đáng tiếc đi một mạch, cũng không nghĩ ra được cái gì, đang lúc chần chờ, chợt nghe phía trước có tiếng ngựa hí, Mộc Yến Phi ở biên ải lâu năm, vừa nghe tiếng hí, cũng biết là ngựa tốt, căn cứ nơi phát ra âm thanh đi tới, nhìn thấy một con ngựa tía đang đứng dưới tàng cây.

Thân hình con ngựa cao lớn, màu lông sáng ngời, ngay cả yên cũng được làm bằng loại da thuộc thượng hảo, Mộc Yến Phi tiến lên, đưa tay vỗ vỗ lưng ngựa, phát hiện dây cương không có buộc, chỉ là mắc ở bên cạnh, ngựa lại không chạy, mà chỉ đi vòng quanh gốc cây, Mộc Yến Phi nhìn qua nhìn lại hai bên, không thấy chủ nhân con ngựa đâu, đoán rằng có thể là ngựa đi lạc, bằng không loại ngựa tốt thượng đẳng thế này, không ai lại chẳng buộc dây cương mà bỏ đi cả.

Mộc Yến Phi sờ sờ bờm ngựa, nổi lên ý định muốn trộm đi, chuyến này đi Điền Nam, đúng là phải cần vật cưới thượng đẳng, con ngựa này giống như ông trời ban tặng, không nhận cũng uổng quá, nghĩ vậy, lại sờ sờ cổ ngựa, chú ngựa tía phát ra tiếng thở phì phì, có vẻ rất ngoan ngoãn, vì vậy Mộc Yến Phi hạ quyết tâm, tiện tay quơ lấy cương ngựa đang rơi bên cạnh, đang định lên ngựa, chợt nghe nhánh cây trên đỉnh đầu chập chờn, nhất thời hoa bay như tuyết, đào hoa bay lượn theo gió, lất phất rơi trước mặt, lập tức một cái bóng đen từ trên cây hạ xuống, đứng ở bên hông chú ngựa, dựa vào yên ngựa hướng hẳn mỉm cười.

“Người trước kia khi lĩnh quân chiến tranh, có phải thường xuyên đánh cướp đồ vật của người khác như thế này hay không?”

Nụ cười hào hiệp tùy ý, tựa như tất cả những tranh chấp tối hôm qua đều đã tiêu tán trong vào đó, đột nhiên chứng kiến gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt mình, Mộc Yến Phi tâm tư có chút phập phồng, không thể nói là kinh ngạc, hoặc là thản nhiên do xuất hiện trong dự liệu của mình, về mặt cũng rất lạnh nhạt, nói: “Nếu đã đi, cần gì phải quay trở lại?”

Đào Nhiên nằm sấp trên lưng ngựa khúc khích cười: “Còn chưa lên giường với người, cứ như vậy chia tay, những khổ cực trước đây của ta chẳng phải đã uổng phí rồi sao?”

Chất giọng ngả ngớn, mang theo tán mạn chẳng hề để ý, tựa hồ kia tràng tuyết giao tại trong mắt hẳn bất quá chỉ là một trận đánh mềm chửi yêu giữa tình nhân với nhau mà thôi, Mộc Yến Phi cười lạnh: “Tại trên giường, người chưa chắc đã chiếm được tiện nghi.”

“Không sao cả, chỉ cần có thể hưởng thụ là được.” Đào Nhiên tựa ở trên lưng ngựa cười nhìn hẳn, “Hơn nữa, không có hướng đạo chỉ đường, người sẽ phải đi rất khổ cực, ta tác dụng không lớn, bất quá vừa vặn có một bộ phận mà người cần.”

Quả thực, nếu không có như thế, hẳn lúc ban đầu cũng sẽ không muốn Đào Nhiên đồng hành, còn phải một đường chịu đựng hành động làm cho người ta muốn nôn của hẳn, bất quá giờ phút này, hẳn đối Đào Nhiên hơn vài phần dè chừng, nói: “Người đánh giá mình quá cao rồi, không có người, ta cũng có thể đi tiếp như trước được.”

“Là ta không thể không có người được rồi chứ, chủ tử.” Đào Nhiên vươn tay qua ngựa đưa bọc giấy tới, “Bánh bao nóng hổi, có muốn lấy hai cái không?”

Mộc Yến Phi không đếm xỉa đến khuôn mặt tươi cười của hắn, Đào Nhiên bất đắc dĩ nói: “Cần gì phải cố làm anh hùng vậy chứ? Ta còn nghe được tiếng bụng người kêu gào kìa, yên tâm, không có độc đâu.”

Đào Nhiên trên người có một loại khí chất kỳ quái, sẽ làm người ta không tự chủ được nghe theo sự dẫn dắt của hắn, Mộc Yến Phi biết chính mình chỉ cần nhận lấy đồ vật, cũng có nghĩa là đã chấp nhận cho hắn đi theo, sau khi suy nghĩ một chút, cảm thấy để hắn đồng hành cũng không phải không thể, dù sao hắn không có chứng cứ xác thực chứng minh Đào Nhiên để lộ bí mật, đối với thứ còn có thể lợi dụng gì đó, vứt bỏ thật sự quá đáng tiếc.

Mộc Yến Phi đưa tay tiếp nhận bao giấy, Đào Nhiên khoe miệng chảy ra nụ cười sáng ngời, mang theo lòng tin bản thân đánh đâu thắng đó, chậm chạp dắt ngựa đi tới bên cạnh Mộc Yến Phi, lấy túi đựng nước ra đưa cho hắn, Mộc Yến Phi không nghĩ thấy mùi rượu trên người hắn, thuận miệng nói: “Hiếm khi thấy người không uống rượu.”

“Rượu là do người giữ, lấy rượu từ nơi nào đó trên người người uống mới thấy ngon.”

Lời nói của Đào Nhiên dẫn theo vài phần trêu chọc, nhưng đồng thời cũng nói lên sự thật, xuất từ ước định của hai người, vì không chế Đào Nhiên không cho uống rượu, bầu rượu đều do Mộc Yến Phi mang theo, bất quá Mộc Yến Phi không tin vào cái cơ đồ của hắn, rõ ràng ngày hôm qua, hắn ra cửa đi đánh bạc, sau đó về trong trạng thái chệnh choáng say.

Đào Nhiên thấy được sự hậm hực trong mắt Mộc Yến Phi, thế nhưng lại không thèm để ý, vuốt lưng ngựa, hỏi: “Người là ngựa mã cao thủ, xem thử xem con ngựa ta chọn thế nào?”

“Trộm ở đâu về vậy?”

“Mua đó, dùng tiền chúng ta cướp được mang đi mua.”

Đào Nhiên ngón tay đặt giữa đôi môi, tiếng huýt gió thanh thúy vang lên, một con ngựa khác dùng tốc độ cực nhanh chạy tới, thế nhưng đó lại là một con ngựa cực tốt toàn thân đen huyền, sau khi chạy đến gần, chủ động tiến đến bên cạnh Đào Nhiên dùng đầu蹭蹭hắn, Đào Nhiên đưa tay vuốt ve bờm của nó, cười nói: “Con ngựa này khá ham chơi, chỉ cần không chú ý một chút, sẽ chẳng biết nó chạy đi nơi nào.”

“Người không buộc cương, tất nhiên nó sẽ chạy.”

“Nếu như phải dùng đến cương để buộc, thì lưu lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, ta làm việc dường như thích người tình ta nguyện.”

Mộc Yến Phi đối với ý nghĩ tự cho mình là đúng thế này chẳng coi vào đâu cả, bất quá nhìn con ngựa kia rất thân mật với Đào Nhiên, không hề có cảm giác sợ lạ, cũng không khỏi bội phục hắn đúng là rất giỏi thuần dưỡng động vật, cơm nước xong, thấy Đào Nhiên vẫn còn lo chơi với con ngựa, hỏi: “Người như thế nào biết ta sẽ đi qua nơi này?”

“Nghe mấy con chim tước này nói đó.” Đào Nhiên chìa chìa vài con chim nhỏ đang đậu trên cành cây hót riu rít, cười nói: “Truyền đạt tin tức, chúng nó mau lẹ nhất rồi.”

Đối với những câu nói ngu ngốc kiểu này, Mộc Yến Phi nghe nhiều, cũng chỉ coi như là thật, xoay người lên ngựa, dẫn theo cương ngựa tại chỗ vòng vo hai vòng, Đào Nhiên hỏi: “Có lẽ thân thể của người bây giờ càng thích hợp ngồi xe ngựa?”

“Đã lâu không cưỡi ngựa rồi, cưỡi thôi.”

Trước bọn họ cũng có cưỡi ngựa, bất quá đó là ngựa già, bước đi còn chậm hơn cả lừa nữa, giờ phút này cưỡi trên tuấn mã, Mộc Yến Phi mới có được cảm giác thích ý khi được phóng ngựa như bay, run cương ngựa, nói: “Đi.”

Trong âm thanh củatiếng vó, chú ngựa tía dùng tốc độ cực nhanh chạy đi, Đào Nhiên nhìn bóng lưng của hắn, mỉm cười nhẹ, cũng xoay người nhảy lên ngựa, vung roi đuổi theo.

Tuấn mã rong ruổi, do Đào Nhiên dẫn đường, dọc theo đường đi không gặp hiểm trở nữa, chỉ mấy ngày đã tới gần địa phận Điền Nam, Mộc Yến Phi yêu thương ngựa, cho ngựa đi chậm lại, sau đó để ngựa đi tự do, cứ như vậy lại đi được thêm hai ngày, tiến vào địa phận quận Thái Hòa, những hương dân mặc phục sức

của dân tộc thiểu số càng lúc càng nhiều, mỗi phiên chợ, mọi người đều đổ ra đường, náo nhiệt không thua gì Giang Nam, Đào Nhiên vì không muốn làm người khác chú ý, đề nghị thay đổi trang phục bản xứ, Mộc Yến Phi đồng ý, bất quá hần vẫn mặc bạch y như cũ, Đào Nhiên mặc hắc y, nhìn cách ăn mặc của cả hai, Đào Nhiên nhin không được cười nói: “Tương lai nếu người không sống giữa chốn triều trung được nữa, chỉ bằng chúng ta cùng sắm đấng giang hồ, tự xưng là hắc bạch song sát.”

Mộc Yến Phi không đáp, mày kiếm lại có chút nhếch lên, Mộc Yến Phi thuộc loại tiết kiệm lời nói, nhưng suốt dọc đường Đào Nhiên nhìn sắc mặt lựa lời, đã có thể từ một động tác rất nhỏ của hần suy ra được ý nghĩ của hần, thấy hần không cho là đúng, cũng không nói thêm cái gì, hì hì cười đưa chủ đề câu chuyện chuyển sang hướng khác.

Trưa hôm đó hai người ăn cơm trong một hàng trà ven ngoại ô, thời gian vừa đúng giữa trưa, lại gần thị trấn, bọn họ cũng không vội lên đường, Mộc Yến Phi ngồi dưới lán trà phẩm trà, Đào Nhiên đi đến dưới tàng cây bên cạnh, miệng ngâm lá cỏ, hai tay làm gối, nằm trên đất nghỉ ngơi.

Nhắm mắt ngủ một hồi, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, Mộc Yến Phi đi đến bên cạnh hần, Đào Nhiên mở mắt ra, liền thấy Mộc Yến Phi nhìn hần từ trên cao xuống, hần không hiểu có ý gì, cũng nhìn lại, đáng tiếc dương quang đâm vào khiến hần không mở mắt to ra được, chỉ cảm thấy ánh sáng từ phía sau Mộc Yến Phi phóng tới, oai nghi lẫm liệt, làm kẻ khác không dám nhìn thẳng, trông mắt tựa như một viên ngọc thạch được ngâm trong chất mực xa xưa, u tĩnh mà lại thâm thúy.

“Suốt chặn hành trình này thật vất vả cho người quá.” Một lúc lâu sau, chất giọng lạnh lẽo vang lên, Mộc Yến Phi nhìn Đào Nhiên, nghiêm túc nói.

Một đường hiểm sơn ác thủy, đều là tên nam nhân này bởi chính mình đi tới, có lẽ là do thường xuyên nhìn, cho nên cũng không cảm thấy khuôn mặt này có bao nhiêu bỉ ổi nữa, Đào Nhiên mặc dù lời nói ngả ngớn, bất quá cũng chỉ là ngoài miệng nói một chút, nhưng thật ra chiều cổ chính mình một đường, không có nửa câu oán hận, chỉ cần điểm này, cũng đủ để xứng một tiếng ‘cảm ơn’.

Đào Nhiên ngẩn người, lập tức giơ tay lên moi moi lỗ tai của mình, cười hỏi: “Đừng nói người chỉ cho rằng ta đi theo người suốt chặn hành trình, cũng chỉ vì một tiếng ‘cảm ơn’... chứ?”

Mộc Yến Phi lạnh lùng nhìn thẳng hần, đột nhiên một cước đạp tới, Đào Nhiên sớm có phòng bị, lộn người lăn sang bên cạnh, chờ hần đứng lên, Mộc Yến Phi đã xoay người đi lấy nước cho ngựa uống, Đào Nhiên phun lá cỏ trong miệng ra, chậm chạp đi tới, hỏi: “Người muốn cứ như vậy chính đại quang minh đi vào phủ tử nhà ta ở trong thành à?”

“Nếu đúng thế thì sao?”

“Người không sợ gặp phải chuyện như lần trước sao?”

Từ sau khi hai người bị đánh lén ở Bồ thành, Đào Nhiên trên đường đi qua cửa hàng của gia đình mình, đều là đi ngang chứ không vào, số ngân lượng lần đó đánh cướp không ít, cũng đủ chi phí tiêu dùng cho bọn họ suốt dọc đường đi, bất quá bây giờ đã tới địa phận Vân Nam, phải suy nghĩ kỹ càng xem nên trọ lại nơi nào, làm cái gì.

Mộc Yến Phi ngẩng đầu, liếc mắt lườm hần, “Làm cái gì?”

Đào Nhiên cầm lấy túi nước từ tay của hần, giúp hần cho ngựa uống, lại vuốt ve bờm ngựa, cười cười nói với chủ ngựa: “Ngựa ơi ngựa à, người thật tốt số quá đó, dọc đường đi ta hầu hạ chủ tử, chủ tử hầu hạ người, thì ra trong lòng chủ tử, địa vị của ta còn không bằng người nữa.”

Đã quen với cái thói nói đông nói tây chợt chợt mình của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi đoạt lại túi đựng nước trong tay hần, nói: “Nói nghe thử xem.”

Chủ đề lại quay trở lại, vì vậy Đào Nhiên thu hồi vẻ mặt tán mạn, nói: “Người chuyển này đến Vân Nam, kỳ thực cũng có khá nhiều chuyện phải dè chừng, đúng chứ?”

Mộc Yến Phi trông mắt khẽ rút, nhưng lại không nói lời nào, Đào Nhiên lại tiếp tục nói: “Vân Nam vương ủng binh tự trọng, cũng không phải ngày một ngày hai, mấy năm nay ngay cả việc tiến kinh diện thánh là lễ pháp cơ bản cũng không tuân theo, hoàng thượng nhất định đối kỳ trừ chi rồi sau đó nhanh thôi, người

phụng mệnh đến Vân Nam, thế nhưng lại rất cẩn thận, xem ra cũng là không muốn kinh động đến kẻ có liên quan.”

“Người biết cũng không ít.”

Câu trả lời xem như đã thừa nhận rồi, Đào Nhiên lại nói: “Nhưng bây giờ rất nhiều người đều biết chúng ta đang đi chung với nhau, nói không chừng Vân Nam vương đã sớm sắp đặt tai mắt chung quanh phô tử nhà ta rồi, người cứ đi như vậy, chỉ sợ sẽ bị người ta xỏ mũi dắt đi.”

Vân Nam vương thật ra không đủ làm hấn sợ hãi, hấn đến Vân Nam, bắt quản minh tra hay ám phóng, đều trên danh nghĩa là vương gia cả, Vân Nam vương mặc dù ủng hộ binh tự trọng, cũng không dám giết hấn trên địa bàn của mình, hai bên đều là lão hồ ly, không đến vạn bất đắc dĩ, không ai lại đi xé cái mặt nạ da người đó ra, cho nên hấn để ý cũng không phải là Vân Nam vương, mà là mấy đám người muốn giết hấn, còn có mục đích khác của chuyến đi này, bất quá nếu Đào Nhiên nói như thế, hấn cũng xem như chấp nhận thôi, ung dung thản nhiên, hỏi lại: “Vậy theo ý của người thì thế nào?”

“Đương nhiên là dịch dung a, xem có nguy hiểm hay không, rồi quyết định đến phô tử.”

Có chút cảm giác mới lạ rồi, nhìn gương mặt cười tươi tràn đầy tự tin của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi hỏi: “Người biết dịch dung?”

“Biết chút chút.” Đào Nhiên nhìn từ trên xuống dưới Mộc Yến Phi, đôi mắt khê hí, làm cho đôi mắt hấn thoát nhìn lại càng hẹp dài linh động, mang theo sự giảo hoạt của hồ ly: “Cốt cách của người vốn rất đoan chính, nếu là dịch dung thì nam nữ đều thích hợp, khục khục...”

Ánh mắt sắc như đao quét tới, Đào Nhiên bỏ đi ý định tiếp tục nói giỡn, nói: “Vậy tùy tiện dịch dung một chút đi, làm cho người ta nhìn không ra là được.”

“Người hình như rất thành thạo?” Đôi mắt Mộc Yến Phi thâm thúy, nhìn hấn, hỏi: “Chuyện gì phải dịch dung?”

“Trốn nợ.” Đào Nhiên cười dài nói xong, thấy Mộc Yến Phi còn nhìn chằm chằm hấn không tha, đành phải bổ sung: “Nợ tình.”

Thật sự là cái thứ phong lưu thành tính, Mộc Yến Phi hừ một tiếng, hấn không có hứng thú đối với nợ phong lưu của Đào Nhiên, cho ngựa ăn xong, dắt ngựa rời đi, Đào Nhiên cũng nắm ngựa của mình đuổi theo, thời tiết rất tốt, hai người cũng không có ý định cưỡi ngựa gấp rút lên đường, mà là lững thững đi từ từ, sau khi đi tới trấn trên, Đào Nhiên mua chút vật dụng dùng để dịch dung, buổi tối trọ lại khách sạn thì lấy ra, giúp Mộc Yến Phi dịch dung.

Mộc Yến Phi muốn nhìn một chút tay nghề của hấn, nên cũng không phản đối, Đào Nhiên làm thật ra rất nghiêm túc, bảo hấn ngồi ngay ngắn, lấy ra đồ vật giúp hấn bôi bôi trét trét chi chi, hai tay tại hấn trước mặt cử động linh hoạt, ngón tay lướt qua đôi má hấn, có chút lạnh như băng, không biết có liên quan đến nội công tâm pháp mà Đào Nhiên hay không.

Móng tay của Đào Nhiên được cắt giữa rất gọn gàng, đầu ngón tay lại mềm mại trơn nhẵn, nhìn ra được hấn là một kẻ rất chú trọng việc chải chuốt, trên phương diện ăn mặc hấn một chút cũng không cầu thả, cho dù ngày đêm gấp rút lên đường, vầng trán cũng hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi vất vả tang thương, ngoại trừ lười nhác tùy ý ra, Mộc Yến Phi nhìn không ra cá tính khác của hấn, Mộc Yến Phi cũng rất chú trọng đến việc ăn mặc ở và đi lại, nhưng vừa bước chân ra chiến trường, những việc chú trọng này đối với hấn mà nói chỉ là gánh nặng, hấn có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, về điểm này Đào Nhiên và hấn hoàn toàn bất đồng, điều này làm cho hấn cảm giác được, Đào nhìn bề ngoài dường như là thoải mái, nhưng thật ra cũng có giới hạn không thể vượt qua.

“Người còn tiếp tục nhìn như vậy, ta sẽ cho rằng người thích ta đó.”

Giọng điệu rất chắc chắn, nhưng vì vĩ âm nâng cao nên nghe ra có vài phần ngả ngớn, Mộc Yến Phi không thích loại chất giọng thờ ơ này, lạnh lùng nói: “Ta đang suy nghĩ, nếu lột bỏ mặt nạ của người, người còn có thể tươi cười vui vẻ như thế được không nhỉ.”

Đào Nhiên ngón tay có chút dừng lại, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, nói: “Nhưng bây giờ ta làm sao biết chủ tử có mang mặt nạ hay không đây? Làm xong rồi, nhìn thử xem thấy thế nào.”

Hắn cầm gương mang đến, đưa cho Mộc Yến Phi, lại phát hiện ý cười hiềm hoi lộ ra trên mặt Mộc Yến Phi, ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Hắn chỉ là hài lòng vì phát hiện của mình, Đào Nhiên cố ý tránh né chủ đề mới vừa rồi bởi vì chính mình đâm trúng chỗ đau của hắn, bất quá hắn che dấu cũng rất xảo diệu, vì vậy Mộc Yến Phi không truy tới cùng, tiếp nhận gương, rất nhanh, nụ cười trên mặt hắn trở nên cứng ngắt, trong gương hiện ra một gương mặt ngăm đen, mi thô cao ráo, trên môi còn tăng thêm hai nếp râu cá trê.

Mộc Yến Phi quăng gương, gật gật đầu, “Ta lần đầu tiên biết thì ra thế này cũng xứng đáng được gọi là dịch dung.”

“Chủ tử hình như không hài lòng lắm, bất quá năm đó ta chính là dùng thuật dịch dung này tránh thoát tình nhân truy kích đó.”

“Thế con mắt của nữ nhân đó mù rồi à?”

“Nàng nếu không mù, sau lại quyến luyến không chịu bỏ ta chứ?”

Thật là tự biết mình, nếu Đào Nhiên trên phương diện dịch dung cũng có được một nửa khả năng tự biết mình, thì hắn đã không phải ở chỗ này bị Đào Nhiên tàn hại (nhân sắc >_<) rồi.=”” bắt=”” quá,=”” cứ=”” như=”” vậy=”” đi,=”” hóa=”” trang=”” vẫn=”” tốt=”” hơn=”” các=”” gì=”” cũng=”” không=”” làm,=”” bỏ=”” qua=”” một=”” bên=”” chuyện=”” của=”” vẫn=”” nam=”” vương=”” không=”” nhắc=”” đến,=”” những=”” người=”” khác=”” hắn=”” là=”” cũng=”” đã=”” tới=”” rồi,=”” chuyện=”” đánh=”” nhau=”” kéo=”” dài=”” được=”” thì=”” cứ=”” kéo=”” dài,=”” tốt=”” nhất=”” mượn=”” tay=”” của=”” vẫn=”” nam=”” vương=”” diệt=”” trừ=”” những=”” người=”” đó,=”” chỉ=”” là=”” việc=”” hoàng=”” đế=”” giao=”” cho=”” hắn,=”” có=”” thể=”” thuận=”” lợi=”” hoàn=”” thành=”” được=”” hay=”” không=””>

6. Quyển 1 - Chương 6

Hai người tại khách *** nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau dậy sớm, Mộc Yến Phi cự tuyệt đề nghị giúp hắn dịch dung của Đào Nhiên, chính mình lấy lông mi râu mép dán lên, lại bôi đen mặt, Đào Nhiên không biết dùng biện pháp gì, biến tóc mình thành bạc cả, trên mặt tăng thêm rất nhiều nếp nhăn, lại cúi khom lưng, bộ dáng có được vài phần già nua. Bọn họ ra khách sạn, tiếp tục chạy đi, trước buổi trưa đi tới Thái Hòa quận đô, trước tiên ở khách sạn nào đó không gây chú ý trọ lại, đưa ngựa giao cho chủ quán, sau đó đi bộ đến hiệu tơ lụa, Đào gia cửa hàng tọa lạc trên một con phố phồn hoa, cửa hàng mở ngay duyên nhai, thật xa là có thể chứng kiến khách nhân ra vào, tựa hồ làm ăn rất tốt, chung quanh nhất phái tường hòa an bình, nhìn không ra có cái gì không ổn. Đào Nhiên tựa ở góc tường đối diện, nói: “Nếu không ta đi trước nghe ngóng một chút?”

“Người vào đó ở, ta đi tìm nơi khác.”

Mộc Yến Phi nói xong đã đi, Đào Nhiên sững sốt, vội vàng đuổi theo, hỏi: “Sao đột nhiên lại đi gấp như vậy, có phải người phát hiện có điểm bất thường hay không?”

“Trục giác.”

Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Ta không thích nơi này.”

“Đó là nhà của ta.”

“Chính là điểm đó đó.”

Nói chuyện rất thẳng thắn lại khắc nghiệt, Đào Nhiên tức giận cười mỉa, đang muốn phản bác, đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, Mộc Yến Phi kéo hắn nhanh chóng né sang một bên, khí lực quá lớn, hai người dựa sát vào nhau, cơn tức giận của Đào Nhiên lập tức bay xa, cười hì hì hỏi: “Người chuẩn bị làm chuyện khiếm nhã với một ông cụ ngay tại chốn đông người sao? Ai da...”

Bụng dưới bị ăn một đấm mạnh, Mộc Yến Phi ánh mắt như đao đảo qua, bị cảnh cáo, Đào Nhiên không dám tiếp tục làm càn, ngoan ngoãn quay đầu nhìn, phát hiện có người từ cửa hàng đi ra, hóa ra là Thanh đồng, trên tay xách theo một giỏ xách, giống như là muốn đi chợ. “Tối sớm không bằng tối đúng lúc a.”

Nhìn thấy Thanh đồng, Đào Nhiên nở nụ cười, nháy mắt ra hiệu với Mộc Yến Phi, ý bảo hắn bắt kịp mình, bất quá cặp mắt phượng kia quay đầu liếc ra sau, tựa như đang tán tỉnh, cử chỉ đó lại lộ ra trên mặt một cụ già, có vẻ không cách nào phù hợp, Mộc Yến Phi không nhịn được quay đầu đi hướng khác, mắt không thấy cho yên. Đào Nhiên sau khi đợi Thanh đồng đi qua, nhấc chân đi theo, trên đường tiện tay nhặt lấy vài viên đá, đợi chung quanh người đi đường ít dần, cầm đá ném tới, Thanh đồng lượn qua mấy năm võ công, thân thủ không tệ, né được một viên, nhưng chân còn chưa chạm đất, viên đá thứ hai vừa vọt tới trúng gân hân, nắm chặt thời gian, nhìn Thanh Đồng té nhào xuống đất, Mộc Yến Phi nói: “Trêu cợt người khác thấy vui lắm à?”

“Trước kia ở nhà thường đùa, quen rồi.”

Đào Nhiên cười hì hì đi qua, nhặt lên giỏ trúc rơi bên cạnh trả lại cho Thanh đồng, nói: “Đường mấp mô, nhìn cho rõ rồi hân đi a.”

Thanh đồng vốn đang xoa đầu gối, nghe giọng nói của hắn, đầu mạnh ngẩng lên, Đào Nhiên mặc dù đã dịch dung, nhưng khóe miệng lại cong lên nụ cười xấu xa dễ dàng thấy được, trước kia hắn mỗi lần bị trêu cợt, Đào Nhiên đều là vẻ mặt này, sau khi kinh ngạc, đang muốn gọi hắn, Đào Nhiên làm động tác im lặng ra hiệu cho hắn, Thanh đồng hiểu ý, nhỏ giọng hỏi: “Chỉ một mình người? Vị Mộc công tử kia đâu?”

“Chuyện dài dòng lắm, tìm một nơi an tĩnh từ từ nói.”

Thanh đồng thật là cơ trí, ánh mắt bay nhanh quét ra bốn phía, nói: “Đi về phía trước hai con đường có một quán trà quê hoa, thiếu gia tới đó trước, ta đi một vòng đánh lạc hướng rồi đến tìm các người.”

Hắn nói xong, không đợi Đào Nhiên trả lời, cầm lấy giỏ thức ăn chạy xa, Mộc Yến Phi đi tới, Đào Nhiên tròng mắt cười khổ: “Xem ra trực giác của người rất linh nghiệm.”

Mộc Yến Phi nghe được lời Thanh đồng nói, im lặng không nói gì, từ Đào Nhiên bên người đi qua, bị hoàn toàn không đếm xỉa đến nữa rồi, Đào Nhiên nháy mắt mấy cái, tự nhủ: “Bộ ta chết rồi hả?”

Mộc Yến Phi xoay phắt lại, đưa tay chế trụ cổ tay của hắn, lôi kéo hắn đồng thời rời đi. Thanh đồng cước bộ nhẹ nhàng, thoăn thoắt chạy vào một con hẻm nhỏ vắng lặng gần đó, phía sau có người đi theo, hắn không để ý tới, chỉ chậm rãi bước chậm lại, nghe được người nọ đã tiến lên, cùng hắn sóng vai mà đi, thấp giọng nói: “Cá tới, chuẩn bị kéo lưới.”

Tay nam nhân đưa tới, đó là một bọc giấy màu nhạt, Thanh đồng cầm lấy, giấu vào trong tay áo, đợi nam nhân rời đi, mới quay ngược vào hẻm nhỏ, gió phất qua, thổi tung tóc mai trên trán hắn, che đi ánh mắt thâm thúy bên dưới mái tóc, hắn đi chung quanh vài vòng, ổn định lại tâm trạng, sau đó mới đi về hướng quán trà quê hoa. Đào Nhiên và Mộc Yến Phi đã ngồi trong quán trà chờ rồi, hai người ngồi ở trong góc phòng, lại một thân bình thường áo vải, trong quán trà náo nhiệt hoàn toàn không gây sự chú ý, Thanh đồng vào quán trà, mất cả buổi mới nhìn thấy bọn họ, vội vàng chạy tới, ngồi xuống xong, thấp giọng oán giận nói: “

Nhị thiếu gia, ta sắp người hại chết rồi!”

Đào Nhiên gọi trà và điểm tâm, nghe gã sai vặt oán giận, hắn thông thả nhấp vài ngụm trà, cười nói: “Nhìn người vui vẻ thế, sống thêm vài chục năm nữa cũng không thành vấn đề.”

Nói xong lại ngó qua Mộc Yến Phi ngồi bên cạnh, hỏi: “Ta không nói sai chứ, chủ tử?”

Mộc Yến Phi cúi đầu phẩm trà, xem như không nghe thấy lời hắn nói, Thanh đồng khiếp sợ khí thế của Mộc Yến Phi, không dám trực tiếp chất vấn hắn, đành phải xoay mũi mũi nhìn Đào Nhiên, hỏi: “Vị Mộc công tử này tới cùng là ai a? Như thế nào vẫn bị người đuổi giết? Làm hại ta bị A Trung A Nam bọn họ bức bách, dẫn bọn hắn tới nơi này, lão gia đã biết chuyện người tự ý trốn khỏi chùa rồi, đang vô cùng tức giận, bảo đại công tử lập tức chạy tới xử lý, còn nói sau khi nhìn thấy người, cắt đứt hai chân người, xem người còn dám chạy loạn hay không.”

Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi một chút, thấy hắn vẫn làm thính, đành phải hỏi: “A Trung bọn họ cũng tới?”

“Đúng vậy, bọn họ nói sau khi thất tán, Mộc công tử nhất định sẽ tới nơi này, cho nên theo ta cùng đi đến đây, còn tìm người giả thành bộ dáng Mộc công tử, kết quả bị người đuổi giết.”

Cánh tay đang bưng trà của Mộc Yến Phi có chút dừng lại, hỏi: “Bị một mạch đuổi giết?”

“Cũng không phải vậy, chỉ là ngay từ đầu có người đánh lén hai lần, sau đó thì bình an, nếu như bị một mạch đuổi giết, ta còn sống được đến tận đây à?”

Thanh đồng càng nói càng tức giận, trừng mắt nhìn Đào Nhiên nói:

“Người cứ chờ đợi công tử đến đây phạt người đi!”

Đào Nhiên hoàn toàn không đặt trong lòng lời cảnh cáo của gã sai vặt, hỏi: “Cha ta như thế nào biết chuyện này vậy?”

“Đương nhiên là ta nhờ người khoái mã truyền thư, ta đi theo người đi ra, nếu người có mệnh hệ gì, công tử còn không lột sống da của ta hay sao? Suốt đường đi ta lại muốn lo lắng người có gặp nguy hiểm hay không, lại lo lắng người có tiền tiêu xài hay không, hốt hoảng lo sợ cả ngày, ta dễ chịu lắm à?”

“Không dễ chịu.”

Đào Nhiên nói rất nghiêm túc: “Đợi đợi ca tới, ta sẽ bảo hắn tăng thêm tiền tiêu vặt hàng tháng cho người.”

“Không phải vấn đề tiền bạc có được hay không”

Tranh cãi bị cắt đứt, Mộc Yến Phi hỏi: “Bây giờ trong cửa hàng Đào gia thế nào?”

Thanh đồng nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên trách mắng: “Chủ tử hỏi người kìa, còn không mau trả lời.”

“Từ lúc nào tăng thêm một chủ tử nữa rồi?”

Thanh đồng nhỏ giọng lầu bầu xong, nói:

Không có gì biến hóa a, ta nói A Trung bọn họ là tiểu nhị của cửa hiệu cũ, Nghiêm lão bản cũng không nói gì thêm, đều thu nhận, gần đây nơi này làm ăn tốt lắm, nhờ tăng thêm người, Nghiêm lão bản chỉ mong sao những người đó ở lại làm việc.”

Nghiêm lão bản là lão tiểu nhị phụ trách cửa hàng ở đây, làm việc *** mình lão luyện, rất được Đào Thiên Sơn tín nhiệm, nghĩ đến A Trung và những người khác làm việc dưới quyền của hắn, Đào Nhiên đột nhiên muốn cười, với thân phận của Mộc Yến Phi, tùy tùng của hắn chỉ ít cũng là đồ úy, bây giờ lại không thể không làm những việc vụn vặt của hạ nhân, nói vậy trong lòng cũng bức bộ lắm a. “Ngoại trừ việc làm ăn tốt hơn ra, còn có cái gì bất đồng?”

“Không có a.”

Thanh đồng con người chuyển qua chuyển lại giữa hai người bọn họ, hỏi: “Các người tại sao phải cải trang? Không phải vẫn còn đang bị đuổi giết đấy chứ? Mộc công tử, thiếu gia nhà ta cũng bị người liên lụy suốt đường đi rồi, ta xem người tốt nhất nên nhanh chóng mang theo tùy tùng của người, cần phải đi đâu thì cứ đi đi, đừng tiếp tục liên lụy thiếu gia nhà ta nữa.”

Mộc Yến Phi đôi mắt có chút trầm xuống, cảm thấy được sự khó chịu của hắn, Đào Nhiên vội vàng nói với Thanh đồng:

“Trà trong ấm hết rồi, đi đổi ấm trà mới nhanh đi.”

Thanh đồng cầm ấm trà bỏ đi, rất nhanh lại quay trở về, Đào Nhiên ý bảo hắn châm trà cho Mộc Yến Phi nhận lỗi, hắn làm theo, bất quá lúc châm trà có hơi gấp, có vài giọt bắn lên tay áo Mộc Yến Phi, hắn vội vàng giúp Mộc Yến Phi lau đi, sau đó lại châm trà cho Đào Nhiên, đôi mắt Đào Nhiên đảo qua tay hắn, tay có chút phát run, cảm thấy được sự chú ý của Đào Nhiên, Thanh đồng vội vàng lui ra, nói:

“Ta phải về phô tử rồi, thiếu gia có muốn cùng ta trở về hay không?”

“Chúng ta còn có việc, tạm thời không đi.”

Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi, nói:”

Đợi tìm được khách sạn trọ lại, ta sẽ đi tìm người.”

Thanh đồng không nói nhiều thêm nữa, cáo từ xong vội vã chạy đi, nhìn bóng lưng của hắn, Mộc Yến Phi nói:”

Hắn ở nhà người bao lâu rồi?”

“Chắc là hơn bốn năm.”

Đào Nhiên bật cười: “Như thế nào? Người sẽ không nghi cả gã sai vặt của ta chứ?”

“Vừa rồi lúc hắn châm trà cho ta thì rất khấn trương, hơi thở không ổn định.”

“Bởi vì hắn sợ người.”

Mộc Yến Phi nhìn Đào Nhiên cả buổi, đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, Đào Nhiên vội vàng tráng trà, đuổi theo, nói:”

Mỗi cá nhân đều có bí mật riêng của mình, cần gì nhất định phải nói ra? Suốt đường đi người với tùy tùng của người dùng dấu hiệu liên lạc, không phải cũng không có nói cho ta biết sao?”

Mộc Yến Phi không đáp, bước chân vẫn như cũ đi rất nhanh, Đào Nhiên đành phải nói:”

Được rồi, ta thừa nhận, vừa rồi hắn châm trà cho ta thì viết vào lòng bàn tay một chữ, là chữ ‘đào ()’ (trốn chạy).”

Bước chân Mộc Yến Phi nhất thời dừng lại, ánh mắt uy nghiêm nhìn về phía Đào Nhiên, “Đào Nhiên, người đang muốn khiêu chiến bản vương đây à?!”

Đồng hành một đường, đây là lần đầu tiên Mộc Yến Phi tự xưng như thế trước mặt Đào Nhiên, cách xưng hô này đã đẩy khoảng cách giữa hai người càng xa thêm, cũng cho thấy sự không hài lòng của Mộc Yến Phi vào giờ phút này. Đào Nhiên hơi sửng sốt, nhìn vào ánh mắt lạnh băng của Mộc Yến Phi, đột nhiên nở nụ cười, một người lúc nào cũng lạnh lùng băng giá, thỉnh thoảng tức giận, cũng mang theo một sự hấp dẫn khác, hắn không thể không cười, âm thanh trầm thấp nói:”

Vương gia, có thể mời ngài đổi chữ “mộc ()”

nằm trong chữ “đào ()”

thay thành chữ “tẩu ()”

được hay không?”

Mộc Yến Phi kỳ thật ngay lúc nói ra cũng đã hiểu được ý của Đào Nhiên rồi, nhưng lời đã nói, không cách nào thay đổi được, nhìn vẻ mặt tươi cười hớn hở của kẻ đứng trước mặt, hắn ảo não nghĩ quả nhiên người nếu nóng nảy quá sẽ không suy nghĩ được, hắn lại có thể vì sự giấu giếm của Đào Nhiên mà thất thố, ngay cả một cái ý đơn giản đến thế mà cũng hiểu nhầm. “Tùy tùng của ta có lưu lại ký hiệu dọc đường đi, ta không phải muốn giấu diếm người.”

Hắn nhắc chân, chậm rãi đi về phía trước, nói: “Chỉ là ta không biết phải tin ai, không biết ký hiệu đó có phải là thật hay không.”

Kể cả mới vừa rồi hắn nhìn thấy ký hiệu ngay trên cửa của cửa hiệu Đào gia, vẫn như cũ không dám khẳng định ở nơi nào đến tột cùng có bao nhiêu là chân thật. Thấy được sự cô đơn hiện lên trong đôi mắt Mộc Yến Phi, Đào Nhiên thu hồi nụ cười hời hợt, nhẹ giọng hỏi: “Bọn họ đã đi theo người nhiều năm rồi phải không?”

“Ngắn nhất cũng là năm năm.”

Đào Nhiên kinh ngạc nhìn Mộc Yến Phi, nam tử cũng không phải lãnh huyết vô tình như trong truyền thuyết, hắn biết rõ thuộc hạ có người bán đứng mình, nhưng không có tập trung đi thăm dò, có lẽ hắn kỳ

thật đã biết là ai, chỉ là không muốn xé toạt lớp giấy mỏng đang che đây đó. Ánh mắt lóe lóe, hắn đặt tay lên lưỡi dao bọc trong miếng vải đen trong tay Mộc Yến Phi, cười nói: “Chỉ có bá chủ mới xứng với thanh dao này, nếu người làm không được, không bằng thừa dịp này đổi chủ cho nó đi.”

Mộc Yến Phi sắc mặt trầm xuống, Đào Nhiên không cần hắn trách mắng, cũng tự giác rút tay về, nói:

Có nhà mà về không được, thật muốn làm theo lời Thanh Đồng nói, có muốn ‘đào’ hay không?”

Mộc Yến Phi trong mắt lướt qua một tia khinh miệt, bắt quả Thanh đồng vì cái gì mà dùng từ đó để ám chỉ, hắn đều sẽ không ‘đào’, hai quân giao tranh, dùng mạng để đấu, một kẻ không đánh mà đã chấp nhận thua cuộc, thì không xứng được gọi là nam nhi. Hừ nói:

Ta chỉ biết chữ ‘sát’, chứ không biết chữ ‘đào’.”

“Ta biết mà.”

Đào Nhiên trêu chọc xong, thấy ánh mắt lạnh liệt quét tới, sắc mặt vội vàng nghiêm chỉnh lại hỏi: “Chúng ta bây giờ phải làm gì đây?”

“Về khách sạn trước đã.”

Đào Nhiên tưởng rằng Mộc Yến Phi quay về khách sạn nghỉ ngơi, ai ngờ hắn trở về chỉ là thay đổi y phục, lại muốn ra ngoài, Đào Nhiên cũng thay quần áo, cười nói: “Chỉ là tay áo ướt chút nước trà mà thôi, không cần đặc ý quay về thay y phục chứ.”

“Chẳng lẽ người muốn ta mặc chiếc áo bẩn này đi làm việc?”

Mộc Yến Phi không nói hắn kỳ thật là để ý động tác giúp hắn lau trà mới vừa rồi của Thanh đồng, mặc dù hắn không thấy Thanh đồng làm cái gì, nhưng cũng cảm thấy không thoải mái, bộ y phục đó cởi ra xong, hắn thuận tay quăng đi, từ cửa sổ lầu hai ném ra ngoài, xoay người rời đi. Đào Nhiên thò đầu ra ngoài nhìn một chút, con đường phía sau khách sạn thỉnh thoảng sẽ có người đi qua, khách bộ hành nếu chứng kiến quần áo còn nguyên vẹn, nhất định sẽ nhặt lên mang đi, Mộc Yến Phi ung dung thản nhiên mang tai họa ngầm đẩy sang hướng khác, tên nam nhân này nhìn như ngạo mạn, nhưng tâm tư so với hắn tưởng tượng còn muốn thâm trầm hơn. “Đi đâu vậy?”

Hắn đuổi kịp hỏi. “Vùng ngoại ô, ta muốn tìm người.”

Mộc Yến Phi không có dắt ngựa, mà là bảo Đào Nhiên đi thuê một chiếc xe ngựa, trước Đào Nhiên mua hai con ngựa cao lớn khôi ngô, quá bắt mắt, nếu đem ra so sánh, xe ngựa chạy đã nhanh, mà cũng dễ dàng che giấu. Hai người ngồi lên xe ngựa, xa phu căn cứ theo chỉ định của Mộc Yến Phi đánh xe chạy về phía nam ngoại ô, trong xe rất rộng, Đào Nhiên lên xe xong lại nằm xuống, hỏi “Tìm người nào mà vội quá vậy?”

“Không biết, ta chỉ biết là hắn gọi Quý Đầu, ở trong một ngôi chùa miếu tại phía nam ngoại ô.”

“Lại là chùa miếu?”

Đào Nhiên cười hỏi: “Trong chùa miếu có vàng sao? Người đứng là thích chạy đến chùa miếu.”

Mộc Yến Phi không trả lời, ánh mắt lạnh lùng liếc qua, ý tứ rất rõ ràng, hắn đã hỏi tới chuyện không nên hỏi, Đào Nhiên lập tức thông minh ngậm miệng lại, xe ngựa chìm trong trầm mặc chạy một hồi, hắn có chút nhàm chán, muốn Mộc Yến Phi đưa cho bầu rượu, uống liền mấy ngụm, thấy Mộc Yến Phi xếp bằng ngồi xuống, vẻ mặt trầm tĩnh, đối với nguy hiểm trước mắt hắn hoàn toàn không đặt trong lòng, rốt cục nhìn không được, lại nói: “Còn có một vấn đề ta không biết có nên hỏi hay không.”

“Người hỏi đi, ta có thể lựa chọn không nói.”

Đào Nhiên ngón tay điểm nhẹ trên mặt đệm, nghĩ thầm người không nói ta để làm chi còn muốn tồn *** lực đi hỏi đây? Ngoài miệng lại nói: “Người họ Mộc, Vân Nam vương cũng họ Mộc, các người có quan hệ gì với nhau?”

“Nhất biểu tam thiên lý, bát can tử đả bất đao đồng thời đích quan hệ, nếu cố gắng mà tính thì, ta phải gọi hắn một tiếng biểu cữu.”

“Nếu là như thế này ...”

Đào Nhiên lấy tay chống đầu lên, ánh mắt lưu chuyển, nói: “Hoàng đế phái người tới, tới cùng là muốn các người nhận thân à? Hay là cho người hiểu đâu là tình đâu là lý cùng Vân Nam vương đàm phán đây?”

“Ý nghĩ của kẻ ngồi trên cao chỉ có bọn họ mới biết được.”

Mộc Yến Phi từ từ nhắm hai mắt, lạnh nhạt nói: “Điều ta muốn làm, là làm tốt chuyện mà cấp trên giao cho.”

“Tựa hồ chẳng phải dễ xử lý a, bây giờ chỉ chờ mong vị vương gia kia niệm tình người có chút quan hệ thân thích với hắn mà không khó dễ người.”

Lần này Mộc Yến Phi mở to mắt ra, ánh sáng lạnh quét đến, hỏi: “Nếu hắn làm khó, người sẽ làm như thế nào?”

“Chạy theo cái lợi né tránh cái hại vốn là bản năng của con người, đến lúc đó nếu ta đầu hàng đối phương chạy qua bên kia, mong rằng vương gia chớ trách.”

Đào Nhiên nói bằng giọng nhỉnh nọt, nhưng vẻ mặt cười vô tội làm Mộc Yến Phi không nắm được hắn sẽ thật làm như vậy hay không, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không trách người, ta chỉ sẽ giết người.”

Nhận ra ý khí lãnh lệ trong giọng nói, Đào Nhiên tươi cười cứng lại, đánh cá ha ha: “Danh huy của vương gia ta nhớ rất kỹ, ta sẽ cố gắng không để cho huyết hoa của ta nhuộm lên đao phong của người.”

Hai người cứ câu có câu không nói chuyện với nhau, xe ngựa rất nhanh đi tới địa điểm Mộc Yến Phi chỉ định, nghe chủ xe nói đã tới rồi, Mộc Yến Phi nhảy xuống xe ngựa, nhìn hai bên một chút, ngoại trừ một cái hồ nhỏ xa xa ra, chung quanh ngay cả một cây cao cũng không có, đừng nói cái gì chùa miếu, Mộc Yến Phi khó chịu nói với xa phu: “Ta nói chính là Mạn Đà La.”

“Nơi này chính là Mạn Đà La a.”

Xa phu dùng roi ngựa tiện tay vẽ một vòng tròn, “Trong vòng phượng viên mười dặm chung quanh đây đều gọi là Mạn Đà La, cái hồ kia chính là hồ Mạn Đà La, thêm vài ngày nữa, xung quanh hồ khắp nơi đều là hoa mạn đà la cả.”

“Ta nói chính là một ngôi chùa miếu được gọi là Mạn Đà La.”

“Người nói là chùa Mạn Đà La a, vài chục năm trước nơi này bị một trận hỏa hoạn lớn, đã sớm thiêu cháy nó hết cả rồi.”

Xa phu chợt hiểu ra: “Vị công tử này, người ngay từ đầu nói rõ ràng, chúng ta chạy một vòng xa như vậy rồi, bất quá nếu đã tới, không bằng tiếp tục đi về phía trước, bên kia có một am ni cô, dù sao cũng là đến dâng hương lễ tạ, am đường chùa miếu cũng đều như nhau cả thôi.”

“Khúc khích!”

Nhìn mặt Mộc Yến Phi càng lúc càng đen, Đào Nhiên nhin không được nở nụ cười, vỗ vỗ đầu vai của hắn, “Chủ tử, im lặng là vàng, đây không phải là lỗi của người.”

Mộc Yến Phi dùng nhãn đao hắt tay của Đào Nhiên ra, xoay người nhảy lên xe ngựa, nói với xa phu: “Trở về.”

Xa phu bị sát khí của Mộc Yến Phi làm cho sợ hãi, không dám động, quay đầu nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên ra hiệu cho hắn quay trở về, cũng nhảy lên xe, xe bắt đầu chạy, Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi, vẻ mặt hắn lãnh đạm, lần không ra là vui hay giận, liền nói: “Tìm người cũng không thể một sớm một chiều được, không bằng chúng ta trọ lại, trước mắt nên tìm chứng cứ mưu phản của Vân Nam vương đi thôi.”

“Ta nói Vân Nam vương mưu phản khi nào?”

“Mưu phản hay không mưu phản, còn không phải tùy thuộc vào một câu nói của hoàng đế hay sao?”

Ánh mắt Mộc Yến Phi trầm xuống, cảm giác được lãnh ý của hắn, Đào Nhiên nhún nhún vai, hắn biết chính mình lại chạm tới chỗ không hài lòng của Mộc Yến Phi, vì vậy ngồi thẳng lưng, chuẩn bị nghênh đón Yêu đao của Mộc Yến Phi, ai ngờ Mộc Yến Phi chỉ là trầm mặc một chút, sau đó nói: “Lời này sau này đừng nói lung tung nữa, nếu chọc đến họa sát thân, ta cứ không được người.”

Kinh ngạc vì câu trả lời của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên ngược lại càng sững sốt, câu nói kia thay vì nói là cảnh cáo, cũng không bằng nói là trung cáo, Mộc Yến Phi dễ dàng tha thứ sự ba hoa của hắn, xuất phát từ nguyên nhân gì hắn không biết, nhưng tuyệt đối không phải là kết quả mà hắn vui mừng muốn nhìn thấy. Hào khí bởi vì vậy càng lúc càng nặng nề, Mộc Yến Phi nhắm mắt dưỡng thần, Đào Nhiên lại tựa trên vách xe, ngón tay thanh mảnh gõ nhẹ lên đầu gối, gõ không tiếng động, vô hình trung lộ ra một chút tịch liêu, Mộc Yến Phi tựa hồ cảm giác được, tuấn mi nhẹ nhàng nhú lại. Trong tiếng vang lộc cộc, xe ngựa chạy đi một đoạn đường, thân thể đang dựa vào thành xe của Đào Nhiên đột nhiên căng cứng, bên ngoài có âm thanh kỳ quái truyền đến, cơ hồ cùng lúc đó, Mộc Yến Phi cũng mở mắt ra, hần giờ phút này nội lực không cao, nhưng hàng năm chinh chiến cảm giác đã được luyện thành nóng như thép nung, đã sớm đốt cháy tâm lý rồi, cho dù có rất nhỏ không ổn, cũng có thể lập tức cảm giác được, thân thể chưa động, tay đã chậm rãi nắm chặt chuôi đao. Xe ngựa chạy chậm lại, lập tức truyền đến tiếng ngựa hí, lui về phía sau hai bước, dừng lại, Đào Nhiên ngồi thẳng lưng, ánh mắt ngưng trọng, chất giọng vẫn bình thản như trước, hỏi: “Sao không đi tiếp?”

“Véo!”

Tiếng tên bay tiếng xé gió truyền đến, Đào Nhiên lập tức nắm chặt tay của Mộc Yến Phi, từ trên mui xe nhảy ra, hơn mười mũi tên đồng thời từ bốn phương bắn vào hắn, Đào Nhiên đứng giữa không trung rút nhuyễn kiếm bên hông ra, đánh bay những mũi tên bắn tới, những mũi tên khác đều ghim chung quanh xe ngựa, thân tên có buột mỗi lửa, trong nháy mắt bốn bên thành xe đã bị lửa bao vây, lửa như rồng lượn, nhanh chóng đốt cháy. Ngựa hí lên tiếng hí vang lừng, giương vó câu phóng như bay, ông chủ xe bị hất văng xuống đất, lập tức đứng lên, đuổi theo xe ngựa, bốn phía đứng mười mấy tên hắc y nhân, nhưng không ai cản hắn lại, mỗi người cầm trong tay lưỡi đao sắc bén, ánh mắt đều rơi vào trên người Mộc Yến Phi. Lúc này mặt trời đã lặn, xa xa một ánh nắng chiều nhuộm hồng phía cuối chân trời, lưỡi đao trong ánh sáng nhạt nhòa phát ra tia sáng trắng, không hề giữ lại sát khí trong mình mà túa ra hết chung quanh, Mộc Yến Phi chiến đấu trên sa trường đã lâu, đối với tràng diện này đã gặp qua không biết bao nhiêu lần, mặc dù đối phương nhân số vượt xa mình, nhưng hắn không hề có chút sợ hãi, lạnh lùng nhìn những kẻ bịt mặt tối gần, yên lặng chờ đợi sự công kích của đối phương. Đào Nhiên cùng hắn đứng dựa lưng vào nhau, phượng mâu đảo qua mọi người, đột nhiên cười nói: “Tổng cộng mười bảy, ta mười người bảy.”

“Là ta mười người bảy.”

Mộc Yến Phi cổ tay khẽ run, miếng vải đen chảy xuống trên mặt đất, lộ ra bên trong thanh Yêu đao dữ tợn đen huyền như mực, ngón tay nhẹ vuốt ve vỏ đao, đột nhiên nói: “Sau này không cho mặc hắc y.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ta ghét màu đen.”

“Nhưng mà”

Lời còn chưa nói hết, địch thủ đã đánh thẳng tới rồi, Mộc Yến Phi đao phong ra khỏi vỏ, hoành đao quét tới, Đào Nhiên cũng vội vàng đuổi theo, nhuyễn kiếm trong tay liên tục phóng ra rất nhiều đóa kiếm hoa, tiếp lấy sự công kích của đối phương. Hắc y nhân ra vẻ cửu kinh huấn luyện, tiến thoái công thủ đều nhất trí, chiêu thức lại tàn nhẫn, mỗi chiêu đều thẳng đến chỗ hiểm của hai người, Đào Nhiên bảo vệ trước người Mộc Yến Phi, để hắn không đến nỗi quá căng thẳng, nhưng rất nhanh đã bị những người đó bức bách thối lui từng bước sang bên cạnh, từ từ bị đẩy xa Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi nội lực tổn thương nghiêm trọng, cũng may kinh nghiệm lâm địch phong phú, Yêu đao ra khỏi vỏ, mặc hắc thân đao trong ánh nắng chiều xẹt qua chói mắt quang mang, hắn xuất đao rất nhanh, cách đánh lại rất liều mạng, hoàn toàn không để ý tình cảnh bản thân, những người muốn công kích hắn ngược lại lại bị hắn áp bách đến luống cuống tay chân, chốc lát liền có mấy người thụ thương ngã xuống đất, đao thế của Mộc Yến Phi rất hung hãn, những kẻ trúng đao đều gần như trọng thương, không còn đường để tiếp tục phản kháng. Không cần tốn nhiều thời gian, mười bảy người thương vong hết một nửa, những kẻ còn lại thấy tình hình không ổn, đồng thanh hô to, đều chuyển sang tấn công Mộc Yến Phi, thanh đao của Mộc Yến Phi khá nặng, hươu đao đối địch nhìn như cường hãn, kỳ thật đã thể suy sức yếu rồi, bị mấy người đồng loạt tấn công, cảm thấy đã cố hết sức, rất nhanh cánh tay và vai đều đã bị thương vài chỗ, lập tức chân đau đến truyền đến, thì ra là bị một người dùng loan câu móc vào cẳng chân, câu phong dày đặc, người nọ chỉ hơi chút dùng sức, lưỡi đao sắc bén liền đâm vào tận xương, trong lúc nguy cấp, Đào Nhiên vội vàng nhào về phía trước, kiếm thẳng tắp đâm vào

ngực của người kia, bắt hắn phải buông tay lui ra. Sinh tử trong nháy mắt, nam nhân bị bắt buộc lui ra, nhưng tay vẫn không chịu buông, Đào Nhiên lại hươu kiếm chém vào cổ tay hắn, ngay lúc này, tên còn lại mũi kiếm đâm tới, Đào Nhiên vào giờ phút này nếu né tránh, loan câu tất phải cắt vào xương chân Mộc Yến Phi, chỉ sợ cái chân đó sẽ không cách nào dùng lại được nữa, Đào Nhiên cắn răng, thân thể khẽ nghiêng, tách ra chỗ hiểm, liễu mạng trúng kia nhất kiếm, đồng thời hươu kiếm đâm vào tim người sử dụng loan câu, người nọ không ngờ tới hắn sẽ dùng chiêu thức lưỡng bại câu thương này, mắt thấy hàn quang tới gần, còn muốn triệt chiêu đã trễ, sắc bén kiếm quang cắt đứt yết hầu của hắn, huyết sắc tại không trung xệt qua, bắn ra đầy đất. Những kẻ còn lại bị kiếm thế ngoan lệ của Đào Nhiên chấn trụ, Mộc Yến Phi nhân cơ hội hươu đao đánh bọn họ dạt ra, đỡ lấy Đào Nhiên hướng lui về phía sau vài bước, vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?”

Tay Đào Nhiên đè lại bên trái bụng dưới, máu theo kẽ tay chậm rãi chảy ra, đau đớn làm hắn hơi co người lại, nhưng vẫn lắc đầu, nói: “Không sao.”

Mộc Yến Phi vội vàng điểm vài huyết đạo chung quanh vết thương của Đào Nhiên, thấy vết máu hơi chút biến thành màu đen, là triệu chứng bị trúng độc, may không nhận được nhũ chắt, sát khí từ trong trùng mắt ào ạt tràn ra, chất giọng âm trầm nói: “Đáng chết!”

“Tạm thời còn không chết được.”

Giọng nói của Đào Nhiên lộ ra sự tán mạn bất hủ, hoàn toàn không có vì thụ thương mà có chút thu liễm, nhưng lại càng dẫn phát lửa giận của Mộc Yến Phi, âm trầm nghiêm mặt, diu hắn tựa ở gốc cây, nói: “Cố chịu đựng cho đến khi ta thu thập xong những người đó, rồi sẽ băng bó vết thương cho ngươi.”

“Hả?”

Đào Nhiên kinh ngạc nhìn hắn, mâu quang Mộc Yến Phi lại chuyển hướng Yêu đao trong tay, tiện đà Yêu đao chuyển thẳng hướng trên người mấy người kia, những người đó thấy Đào Nhiên thụ thương khá nặng, Mộc Yến Phi nội lực có hạn, nhất thời sĩ khí đại chấn, cầm kiếm hướng bọn họ tới gần, Mộc Yến Phi không thối lui, ngược lại sải bước về phía trước đón nhận, nhanh chóng đứng thẳng thân hình, hai tay cầm chuôi đao, mặc đao vung lên giơ lên trước mặt, phía trước mở rộng, trước ngực không che dấu chỗ hiểm, ngược lại làm cho kẻ khác không cách nào hạ thủ, hai trùng mắt híp lại, đột nhiên đao phong xệt qua, hướng tới người đứng gần trước mặt đánh xuống. Sát thủ vừa mới giao thủ với Mộc Yến Phi, hiểu rõ đường đi đao thế của hắn, biết hắn nội lực có hạn, lại thấy hắn bị thương, cho nên không cảm thấy căng thẳng nặng nề như lúc ban đầu, ai ngờ Yêu đao nằm trong tay Mộc Yến Phi, thế đao ngang tàng đánh tới nhanh như điện, khí thế so với mới vừa rồi đột nhiên mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, tên đứng đầu không kịp phòng bị, cuống quýt giơ ngang kiếm đỡ lấy, thân kiếm bị lưỡi đao đen chấn gãy thành mấy đoạn, đao thế chưa giảm, trực tiếp bổ vào ngực của hắn, nam nhân bị đánh bay ra ngoài, xương ức bị nội lực đánh nát, máu tươi không ngừng phun ra, hiển nhiên không sống nổi. Mộc Yến Phi nhất kích đắc thủ, không để cho những người khác có cơ hội phản ứng, lao người đánh tới, loan đao trong tay huyền xuất một đạo huyền sắc phong mang, đao phong dưới sự trợ giúp của nội lực sắc bén quỷ quyệt, thế không thể đỡ, mấy người kia đã không phải là đối thủ của hắn, chỉ trong chớp lát mỗi người đều dính đòn nghiêm trọng, người cuối cùng thấy tình thế không ổn, xoay người muốn chạy, bị Mộc Yến Phi từ phía sau vung đao lăng không đánh xuống, âm thanh nặng nề truyền đến, sống lưng của hắn bị chém đứt, té bổ nhào xuống đất. Mộc Yến Phi triệt đao thu thế, tra Yêu đao vào vỏ, mặt trời đã lặn, gió đêm thổi tung bạch y trên người hắn, ống tay áo bị máu nhuộm đỏ theo gió cuộn cuộn bay lên, lộ ra sự thảm thiết khi tử vong đã đi qua. “Hảo đao pháp!”

Phía sau truyền đến lời khen ngợi, Mộc Yến Phi không quay đầu lại, đầu mày nhíu cao, cánh tay nắm chặt thanh đao chọt rung nhẹ nhẹ, mới vừa rồi nhất thời giận dữ, vận khí một cách cường chế mà không phát hiện, lôi kéo theo chân khí đang ẩn trong cơ thể, nội tức không chịu nổi không chế toàn bộ chạy loạn, đan điền đau không chịu nổi, không muốn thất thố trước mặt người khác, hắn dùng tay trái đè lên bụng dưới, cố gắng giữ sau cho thân hình có thể đứng thẳng, chậm rãi điều tức, kèm chế hơi thở đang muốn dồn dập lên. Đào Nhiên đứng phía sau Mộc Yến Phi, nhìn không thấy dáng vẻ khó chịu của hắn, cả buổi không thấy hắn trả lời, có chút kỳ quái, cố nhịn đau đi tới, thì thấy mũi đao của Mộc Yến Phi chống xuống đất, miễn cưỡng đứng thẳng thân thể, gương mặt tái ngắt chảy ròng mồ hôi lạnh, cánh tay cầm đao gồng lên nắm chặt đến nỗi xương ngón tay gồ lên trắng bệch, nhanh chóng hiểu được nguyên nhân khó chịu của hắn, vội vàng đỡ lấy hắn, oán giận nói: “Biết rõ bây giờ công lực bản thân có hạn, còn làm động chân khí, ngươi muốn tẩu hỏa nhập ma à?”

Không cưỡng chế thúc đẩy nội lực, chẳng lẽ muốn hấn khoanh tay chờ chết hay sao? Mộc Yến Phi đẩy Đào Nhiên ra, không muốn hấn đỡ mình, nhưng vì dùng sức quá mạnh nên cơ thể chấn động, yết hầu vừa cảm thấy mặn, đã phun ra một búng máu, Đào Nhiên lại đỡ lấy hấn, nói: “Lúc này ngươi còn muốn cậy mạnh nữa à?”

Cảm giác khó chịu theo búng máu bắn ra ngoài, Mộc Yến Phi ngược lại cảm thấy ngực dễ chịu hơn rất nhiều, hấn đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng, cơn đau nhứt mới vừa rồi đã hết, khí lực cũng bị rút đi hơn phân nửa, hấn quay đầu lại nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên cũng đang nhìn hấn, nhận thấy sự ân cần toát ra từ trong ánh mắt của hấn, hấn cảm giác hơi thở lại trở nên dồn dập, hỏi: “Ngươi thế nào rồi?”

“Trước khi có được sự cho phép của ngươi, ta còn chưa dám chết.”

Đào Nhiên tuy nói đùa, nhưng sắc mặt so với Mộc Yến Phi cũng chẳng tốt hơn được chút nào cả, bụng dưới của hấn trúng một kiếm mặc dù xuất huyết nghiêm trọng, nhưng kỳ thực bị thương không sâu, mũi kiếm bị bôi thuốc độc, ngược lại làm giảm bớt sự đau đớn, nhưng do chất độc theo máu chạy lan ra, nên có hơi chóng mặt, thấy Mộc Yến Phi không sao, liền dựa vào gốc cây ngồi xuống. Mộc Yến Phi cũng ngồi xuống, nội lực dưới sự điều tức từ từ ổn định trở lại, sau khi trở lại bình thường, hấn quay đầu, ánh mắt đảo qua vết thương của Đào Nhiên, nói: “Nằm xuống.”

Đào Nhiên ngoan ngoãn làm theo, chứng kiến Mộc Yến Phi đưa tay tháo đai lưng của mình ra, mắt hấn chớp chớp: “Kỳ thật, ta cũng không phải là một kẻ tùy tiện.”

Bụng dưới truyền đến đau nhức, bộ vị bên cạnh vết thương bị ấn mạnh một chút, Đào Nhiên không phòng bị, thân thể co lại theo bản năng, Mộc Yến Phi lạnh lùng nói: “Nếu không quan tâm đến việc vết thương chảy máu, ngươi có thể tiếp tục nói.”

Đào Nhiên ngậm miệng lại, nhìn Mộc Yến Phi tháo đai lưng và áo của mình ra, nội y bị vén lên, lộ ra miệng vết thương ở phía dưới bụng. Khu vực nhạy cảm bị phơi bày trước mặt một nam nhân khác, Đào Nhiên tuy bay bướm, nhưng cũng khá cẩn trọng, ngược lại Mộc Yến Phi thần sắc bình thường, máu đã được cầm lại, những bệt máu đọng xung quanh vết thương chuyển thành màu đen, mũi kiếm mặc dù bị bôi chất độc, cũng may lượng máu chảy ra rất nhiều đã làm giảm bớt độc tính, bất quá vẫn không thể xem thường được, hấn cầm Yêu Dao lên, ngón tay búng nhẹ trên vỏ đao, lưỡi đao bay ra hai thốn, không đợi Đào Nhiên kịp phản ứng, lưỡi đao lạnh băng đã nằm ngay miệng vết thương của hấn rồi. Lưỡi đao sắc bén, vết thương bị chạm đến, máu lập tức chảy ra, cảm giác chạm vào lạnh như băng làm cho Đào Nhiên run lên, Mộc Yến Phi đã sớm phòng bị, kịp thời đè lại người hấn, nói: “Yêu đao có công dụng giải độc, để nó uống máu của ngươi, có thể giải được độc trên vết thương.”

“Ta vừa rồi vì muốn giải độc đã cho chảy rất nhiều máu rồi.”

Chưa bao giờ gặp qua cách giải độc này, Đào Nhiên không khỏi kiểng mắt khinh thường, bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa loại độc này không nặng, chưa kể chỉ xâm nhập một chút, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Mộc Yến Phi quay đao tra vào vỏ, xuất ra được cao giúp Đào Nhiên bôi vết thương, lại kéo vạt áo nội y của hấn xé thành từng đoạn thật dài, băng lại vết thương, Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi băng bó rất thuần thục, nhớ lại tình cảnh ngày đó tại ngôi miếu đồ nổi mình giúp hấn băng bó vết thương, không khỏi cười khổ: “Ngươi nhất định đã đợi ngày này rất lâu rồi.”

Mộc Yến Phi giương mắt nhìn hấn: “Không lâu như ta nghĩ, chỉ có thể nói do ngươi quá xui xẻo thôi.”

“Vương gia, xin hãy ngẫm lại vết kiếm này ta vì ai mà bị thương, ngươi nói như vậy tức là không có một chút áy náy sao? Ui...”

Bụng bị kéo mạnh, thì ra Mộc Yến Phi sau khi băng bó xong đã lặc chặt dây vải, nhìn Đào Nhiên đao đến rít lên, không dám nói nhiều thêm nữa, khóe miệng Mộc Yến Phi nhếch lên một nụ cười hài lòng, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Đào Nhiên không đáp, nằm trên đất một hồi mới đứng lên, khóe miệng giựt giựt, nói: “Cảm ơn vương gia đã hạ thủ lưu tình.”

Mộc Yến Phi không để ý tới sự cười nhạo của hấn, xoay người, ánh mắt đảo qua chiến trường tu la mới vừa rồi, một người trong đó còn không có tắt thở, từ dưới miệng vải đen che mặt truyền đến tiếng thở dốc rất

nhỏ, Mộc Yến Phi đi qua, Đào Nhiên cho rằng hắn còn muốn hỏi lai lịch đối phương, cũng vội vàng đuổi kịp, ai ngờ Mộc Yến Phi chỉ là nhấc chân dẫm nát ngực nam nhân, trong tiếng xương ứ vỡ vụn, người nọ đã không phát ra một tiếng động nào nữa. “Người sao lại giết chết hắn? Hỏi lai lịch của hắn vẫn tốt mà.”

“Ta không có hứng thú với người chết.”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn biết là ai sai khiến hắn tới?”

“Biết rồi, có thể giải quyết được chuyện gì không?”

Một câu hỏi kỳ quặc, khiến Đào Nhiên cứng họng, Mộc Yến Phi đã xoay người rời đi, Đào Nhiên đuổi kịp, nhưng vì đi quá mau khiến vết thương ở bụng dưới bị động đến, đau đến chau mày, nói: “Trời đã tối rồi, không cần phải gấp rút lên đường chứ?”

“Ngươi muốn chờ một nhóm sát thủ khác tới sao?”

Mộc Yến Phi dừng chân đứng lại, “Ta không nuôi dưỡng thứ ăn hại, ngươi muốn ở chỗ này chờ chết? Hay là đi theo ta “Ta có quyền được lựa chọn sao?”

Đào Nhiên cười khổ đuổi kịp, cũng may Mộc Yến Phi đi không nhanh, hai người một trước một sau rời khỏi chiến trường đầm máu, Mộc Yến Phi nhìn sắc mặt Đào Nhiên, hỏi: “Có muốn ta đỡ ngươi hay không?”

“Ta đã muốn nói những lời này ngay từ đầu rồi.”

Mộc Yến Phi duỗi tay ra, Đào Nhiên nắm chặt lấy. Bàn tay rất nóng, ngược hoàn toàn với cá tính của Mộc Yến Phi. Hắn đi rất chậm. Cảm nhận được sự chiếu cố của hắn, trong lòng Đào Nhiên chợt mọc lên một chút tình cảm khó có thể nói ra ngoài. Không thể không nghĩ, lúc sơ kiến ẩn tượng Mộc Yến Phi gây cho hắn ngoại trừ dung mạo tuấn tú ra, cái gì cũng đều không có. Lời lẽ thẳng thắn rồi lại châm chọc, đối đãi lạnh lùng rồi lại khinh thường, đều đó khiến cho hắn rất khó có hảo cảm với con người này, đặc biệt là khi biết hắn lợi dụng chính mình, cái loại phản cảm đó lại càng phát ra nặng nề hơn. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, cảm giác đó đã dần dần phai nhạt. Hắn phát hiện con người này cũng không hẳn lạnh lùng như khi mới gặp, cố ý đeo lên chiếc mặt nạ lạnh lùng đó, cũng chỉ vì muốn che dấu chút tâm tư không muốn người khác tọc mạch mà thôi. Mới vừa rồi, lúc ý khí dũng mãnh của Mộc Yến Phi khi hoành đao đối địch vẫn còn tồn tại, mỗi đao hắn chém xuống, Đào Nhiên đều nhìn rất kỹ càng, không bỏ sót một chiêu. Đào Nhiên chưa từng giết giặc trên sa trường, nhưng trong khoảnh khắc Mộc Yến Phi nghênh địch, lại làm cho hắn cảm nhận được sự sôi sục, kịch liệt và thảm thiết của chiến trường, đó là nơi mà chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại. Nếu nói trận ác chiến trước đó tại bờ sông khiến hắn phải có cái nhìn khác đối với Mộc Yến Phi, vậy thì vào giờ phút này, hắn lại có thêm vài phần kính trọng. Lần đầu tiên trong đời, hắn rất nghiêm túc nhìn thẳng vào một con người, tự đáy lòng, hắn cảm thấy bội phục con người đó. Trong lòng bắt đầu có một chút dao động không thể kiểm soát được, bắt nguồn từ một loại tình cảm nào đó không cách nào nói rõ, đây là một chuyện rất nguy hiểm, Đào Nhiên cố gắng trấn định tâm thần, cười nói: “Không biết nếu cứ đi như thế này, chúng ta có thể trở về khách sạn trước sáng mai không?”

“Không thể.”

Thanh âm lạnh lùng của Mộc Yến Phi cắt đứt ảo tưởng của hắn, “trừ phi ngươi dùng khinh công.”

“Ngươi rất mong ta bị chết bởi mất máu quá nhiều phải không?”

Màng đêm tăm tối đã che đi ý cười dường như có cùng cùng dường như không trên môi của Mộc Yến Phi: “Ta còn cho rằng khả năng chết lớn nhất của ngươi là ở trên giường.”

(anh dễ xương quá anh Phi ơi >_<) “thật=”” là=”” một=”” kiểu=”” chết=”” rất=”” xinh=””>

Nếu thật sự có thể được như vậy thì cũng không tệ, nhưng chỉ sợ... Đào Nhiên đang muốn chế nhạo ngược lại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trong bóng đêm mờ hồ truyền đến tiếng vỗ ngựa dồn dập, nghe âm thanh hỗn độn có lẽ chừng vài người, hơn nữa đều là tuấn mã, hắn không khỏi cười khổ, hôm nay hắn bị thương, chỉ sợ không cách nào tiếp tục đánh thêm một trận nữa, nói vậy Mộc Yến Phi cũng là như thế, hắn dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi thần sắc ngưng trọng, tay cầm đao có chút buột chặt, nhưng không hề lộ ra một mảy mai bối rối. Đào Nhiên không khỏi không bội phục sự tinh táo của hắn, hỏi: “Xem ra chúng ta còn phải chém giết thêm một chập nữa.”

Mộc Yến Phi lườm hần, “Người còn có khí lực chém giết nữa sao?”

“Không có, chẳng lẽ người có biện pháp gì tốt hơn?”

“Người có lẽ nên chuẩn bị *** thần làm kẻ bị người khác hiếp đáp đi là vừa.”

Ý ngầm trong câu nói này cũng có nghĩa không còn cách nào khác rồi, Đào Nhiên thở dài, tay giơ lên đặt bên hông, làm động tác chuẩn bị rút kiếm bất cứ lúc nào, bất quá tình thế tựa hồ không hiểm ác như hần đã nghĩ, mấy người kia khinh công khá cao, chốc lát tuần mã chạy đến gần, đồng loạt từ trên lưng ngựa nhảy xuống, bước nhanh đi tới trước mặt bọn họ, hướng Mộc Yến Phi quỳ xuống thỉnh an, bọn họ mặc dù đều là hắc y trang phục, nhưng không có che mặt, một người trong đó sau khi thi lễ với Mộc Yến Phi, nói: “Thuộc hạ đến trễ, khiến vương gia bị sợ hãi.”

Mộc Yến Phi tựa hồ nhận ra bọn họ, ý cười lạnh lùng chợt lướt nhanh trong đáy mắt, buông lỏng cánh tay đang đỡ Đào Nhiên, nói: “Xa xôi nghìn dặm theo tới đây, khổ cực các người rồi.”

Nghe ra sự chế giễu trong giọng nói của hần, người nọ chần chờ một chút, nói: “Chuyến này đi Vân Nam, khắp nơi gian hiểm, thái tử điện hạ lo lắng sự an nguy của vương gia, ra lệnh cho thuộc hạ âm thầm bảo vệ, đều là do thuộc hạ làm việc tắc trách, nửa đường đã mất dấu vương gia, thỉnh vương gia trách phạt.”

Lời này nói nghe rất hay, để cho bọn họ đích âm thầm theo đuôi sư xuất nổi danh, càng không đề cập tới Mộc Yến Phi trên đường cố ý trốn khỏi sự giám thị của bọn họ, ngược lại còn tự trách mình một phen, cuối cùng cũng kết thúc một hồi dài dòng kể lể rất cẩn thận lại chặt chẽ, Mộc Yến Phi cũng không nói ra, để cho bọn họ đứng dậy. Mọi người hành lễ xong, nam nhân đứng đầu thấy Mộc Yến Phi trên người có vết máu loang lổ, vội hỏi: “Vương gia có bị thương không?”

“Là máu của đối thủ.”

Mộc Yến Phi nói với Đào Nhiên: “Dắt ngựa lại đây.”

Nơi này nhiều người như vậy, tại sao lại đi bắt cái tên bị thương như hần phải đi kia chứ? Bất quá Đào Nhiên đã quá quen khả năng diễn xuất của Mộc Yến Phi, cho dù không cho là đúng cũng chỉ là trong lòng ngầm lại, hần dè xuống cơn đau phía dưới bụng, chậm rãi lê chân đi tới trước một con ngựa, một gã tùy tùng vội vàng đi theo tới, cầm lấy dây cương, định đưa cho Đào Nhiên, nhưng vừa nhìn thấy mặt Đào Nhiên, có chút sững sốt, trên mặt lập tức lộ ra vẻ quái dị, nghi hoặc, kinh ngạc, khiếp sợ... toàn bộ biểu cảm thay nhau hiện lên, nói: “Người...”

Đào Nhiên chưa cho hần cơ hội được nói hết, trường kiếm loáng một cái, kiếm quang đã lướt qua cần cổ của hần, những người còn lại đều bị sững sốt bởi đột biến xảy ra trước mắt, Đào Nhiên vốn là người của Mộc Yến Phi, trong lúc bọn họ đang suy nghĩ có nên hạ thủ hay không, liền nghe gió lạnh ập tới bên tai, Mộc Yến Phi đã đoạt thanh kiếm đeo bên hông một người trong đó, trường kiếm theo thể chém ngang, đâm vào chỗ hiểm của những người kia, mấy người này đều là tùy tùng thân tín của thái tử, thân thủ đều là nhất lưu, chỉ là không nghĩ tới Mộc Yến Phi lại ra tay với bọn họ, mất đi tiên cơ, đợi đến khi phát hiện, kiếm của Mộc Yến Phi đã bay đến, xuất kiếm tàn nhẫn vô tình, ngay cả cơ hội phản kháng bọn họ cũng đều không có, đã trúng kiếm ngã xuống đất cả rồi. Đào Nhiên đứng ở phía đối diện Mộc Yến Phi, chứng kiến khí thế sắc bén khi hươ kiếm của hần, không kềm được kinh ngạc, Mộc Yến Phi hờ hững nhìn người cuối cùng ngã xuống đất, quảng thanh kiếm trên tay đi, đi tới trước mặt Đào Nhiên, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng hần, hỏi: “Tại sao động thủ?”

Thân hình hai người tương đương nhau, Mộc Yến Phi đâm đầu nhìn thẳng hần, phần áp lực bức người kia lại hiện ra hết sức rõ ràng, Đào Nhiên có chút không chịu đựng nổi, tránh lui về phía sau một bước, cười hỏi lại: “Người không biết ta vì sao động thủ, vậy tại sao còn giúp ta sát nhân?”

“Vì sao động thủ?!”

Câu hỏi tương đồng, nhưng dưới sự đè nén thanh quản lại càng lạnh lùng hơn, Đào Nhiên bắt đầu dẫm, bước tới trước kéo cánh tay của kẻ mới vừa chết dưới kiếm của mình lên, ngón tay hần hơi cong, tới gần chuỗi kiếm, đó là động tác trước khi rút kiếm. “Hần muốn giết ta, ta chỉ là hồi kích mà thôi.”

“Ở trước mặt ta, bọn họ không dám rút kiếm.”

Bọn họ đều là tùy tùng thân tín của thái tử, lại mang theo mật lệnh của thái tử trong người, tuyệt đối sẽ không mạo phạm hần, nếu không phải như thế, với võ công của hần vào giờ phút này, vừa mới rồi hần căn bản không có cách nào dễ dàng giết chết bọn họ được. Mộc Yến Phi thanh âm rất lạnh, nhìn tròn mắt Đào Nhiên có hơi thu lại sau khi nghe xong lời hần nói, hần không tiếp tục hỏi nữa, mà xoay người rời đi, Đào Nhiên lấy lại *** thần, vội vàng đuổi theo, lại nghe hần nói: “Bọn họ đều là người của thái tử, nếu thái tử biết người giết chết người của hần, sẽ rất phiền toái.”

Cho nên, nếu đã làm phải làm đến cùng, toàn bộ diệt trừ, hơn nữa sử dụng chính là kiếm của đối phương, không lưu lại dấu tích để kẻ khác có thể tìm ra, quả thực là tâm tư kín đáo, nhưng nếu Mộc Yến Phi thật sự là một kẻ có tâm tư thâm trầm, thì không nên giết chết bọn họ, thái tử phái người bảo vệ hần, ít nhất tỏ vẻ tín nhiệm đối với hần, hần không nên vì Đào Nhiên mà phạm vào sai lầm khiến mình gặp nguy hiểm. Đào Nhiên không muốn suy nghĩ nhiều, thở dài một hơi, nhảy theo giọng lưỡi nhà quan, nói: “Cảm tạ vương gia đã bảo vệ.”

“Đi mau đi, người còn muốn đợi nhóm thứ ba tới giết chúng ta à?”

Mộc Yến Phi dắt một con ngựa tới, Đào Nhiên lấy tay dè lên vết thương nhảy lên ngựa, may có Mộc Yến Phi đỡ hần, cho nên hần cũng không đến nỗi phải dùng lực quá nhiều, chính mình cũng lên ngựa ngay lập tức, ngồi phía sau Đào Nhiên, Đào Nhiên nhìn lướt qua những con ngựa khác còn đứng xung quanh, Mộc Yến Phi hiểu ý hần, hừ lạnh: “Người có thể cưỡi ngựa một mình được à?”

Nói xong, không đợi Đào Nhiên trả lời, đã giật mạnh cương ngựa, giục ngựa rời đi. Đào Nhiên bị thương, Mộc Yến Phi cho ngựa đi rất chậm, hần cũng biết với tốc độ này không thể nào vào thành kịp, chỉ là tạm thời tránh né truy kích, tìm một địa phương vắng lặng nghỉ ngơi, đi không mục đích được một đoạn đường, phía trước lơ mơ xuất hiện phòng ốc, đến gần phía trước thêm một chút, Mộc Yến Phi phát hiện đó là một đạo quan không lớn lắm, nhìn bức tường đã rất cũ kỹ, hần kéo cương ngựa đi một vòng xung quanh đạo quan, dắt ngựa đi ra phía sau đạo quan, nhìn chiều cao bờ tường vây quanh, bảo Đào Nhiên xuống ngựa, theo hần leo tường mà vào. “Vương gia, chúng ta rơi xuống tình cảnh phải cướp tài vật của người xuất gia rồi sao?”

“Người cho rằng chỉ cần gõ cửa, sẽ có người mời chúng ta vào sao?”

Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi một thân bạch y, “Cho nên người ta mới nói, nếu có nhiều kẻ thù thì không nên mặc bạch y, ngay cả chạy trốn cũng rất là phiền phức.”

Mộc Yến Phi không để ý, cũng chẳng phân minh, lôi kéo tay hần xoay người phóng qua bờ tường, khi đáp xuống đất thì đỡ cho Đào Nhiên, để hần có thể tránh làm động đến vết thương, bất quá Đào Nhiên vẫn đau đến nhú máu. Hậu viện của đạo quan rất trống trải, chỉ có vài loại hoa cỏ, hai người đi dọc theo hành lang một hồi, thấy có cửa phòng không khóa, Mộc Yến Phi đẩy cửa đi vào, đó là một phòng chứa cỏ, bên trong chất đầy cỏ khô và nhiều đồ lặt vặt, rất thích hợp để nghỉ ngơi, Mộc Yến Phi để Đào Nhiên nằm trên đồng cỏ khô, nói: “Ta đi tìm chút gì để ăn.”

Đào Nhiên ý cười đầy mặt: “Vậy làm phiền vương gia rồi.”

Nụ cười lại bị không đếm xỉa đến nữa rồi, Mộc Yến Phi xoay người đi ra cửa, cọt két một tiếng, cửa được đóng lại, nụ cười tươi trên mặt Đào Nhiên cũng dần dần nhạt bớt, hần nghiêng người, cơn đau từ phía dưới bụng truyền đến khiến hần hít hà một hơi, vết thương không sâu, nhưng lại rất dễ bị làm động, làm cho người ta không muốn chú ý tới cũng không được, bất quá đó vẫn chưa là điều khó chịu nhất, hần chỉ cảm thấy rất lạnh, muốn lấy rượu uống, chợt nhớ bầu rượu đã quăng ở trên xe ngựa rồi. Không bao lâu sau, Mộc Yến Phi đã quay trở về, cầm vài miếng bánh gạo đã lạnh cứng, ngồi xuống bên cạnh Đào Nhiên, cho hần một miếng, chính mình cũng vui đầu ăn một miếng. Đào Nhiên giả thể tuy không lấy lòng như Mộc Yến Phi, nhưng từ nhỏ đã quen sống trong nhung lụa, bây giờ lại thêm trúng độc, trong lòng đã rất khó chịu, bất quá vẫn nhẫn nhịn nuốt xuống, ăn xong, hỏi: “Có rượu không?”

“Người nói xem?”

Mộc Yến Phi đưa túi đựng nước vừa hứng đầy tới, hần vừa mới đi tìm xung quanh đạo quan, nhưng trong đạo quan làm gì có rượu? Bầu rượu hần mang theo bên người cũng đã bể lúc đánh nhau rồi, hỏi: “Phát tác sớm vậy sao?”

“Còn không có, bắt quá đã quen có rượu và mỹ nhân bầu bạn.”

Đào Nhiên nghiêng người tựa vào đồng cỏ khô, mắt phượng liếc ngang Mộc Yến Phi, đột nhiên cười khê: “Cũng may bây giờ đã có điều thứ nhất, cuối cùng không uống công chuyển đi này.”

“Người hình như rất quen với cuộc sống liều mạng thế này.”

Mộc Yến Phi cúi đầu, nhìn trực diện hắn, “Người từng giết người, hơn nữa không chỉ một lần.”

Ngữ khí rất khẳng định. Nếu là một công tử nhà giàu bình thường, cho dù có luyện võ, cũng đa phần bắt nguồn từ hứng thú, mà rất nhiều kinh nghiệm lâm địch đều không thể luyện được nếu chỉ có hứng thú, nó phải được tích lũy từng chút từng chút một, tựa như thái độ tỉnh táo của Đào Nhiên khi đối địch, chỉ có những kẻ đã từng giết người, mới có thể quả quyết và tàn nhẫn đến như vậy, hơn nữa hành xử rất thần nhiên. Đào Nhiên nhìn lại hắn, trong tròng mắt lấp lánh nét phong tình xinh đẹp, nhưng nhiều hơn nữa chính là khiêu khích, “Nếu thế thì sao? Người cũng đã từng giết rất nhiều người, không phải sao?”

“Mỗi cái nhân làm việc đều có mục đích, còn người thì sao?”

Chuyện cho tới bây giờ, hắn không thể nào tiếp tục tin tưởng những chuyện ma quỷ như vì si luyện cho nên mới đi theo, nếu Đào Nhiên là một tên đảng đồ tử không thể rời xa mỹ nhân và rượu ngon, thì suốt chặn hành trình hắn không thể không đặt chân vào những chỗ yên hoa cho được, hắn rất thích nói những lời trêu cợt, nhưng đồng thời cũng rất thủ lễ, nhìn qua giống như duy mệnh thị tòng đối với chính mình, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa sự mỉa mai chế giễu, nhớ tới từng câu nói lúc ban đầu Đào Nhiên nói với hắn, nghĩa bên trong hay nghĩa bên ngoài lời nói đều mang theo trào phúng và đủ loại trêu cợt, Mộc Yến Phi đột nhiên cảm thấy có chút phiền não, tiếp tục tới gần, hỏi: “Sau khi gặp rất nhiều phong ba bão táp, mà sau đó vẫn không đạt được thứ gì, mọi người đại đa số đều sẽ bỏ cuộc, tại sao người vẫn tiếp tục tương tuyền?”

Đào Nhiên không bị dọa bởi uy lực của hắn, uể oải nói: “Người ta lấy đao gác trên cổ ta, ta chẳng lẽ không dám đánh lại sao? Hơn nữa, chính vì ta vẫn chưa đạt được, cho nên mới chưa bỏ cuộc, nếu không mọi việc trước đây ta làm chẳng phải đã biến thành công cốc rồi sao?”

Là như thế này sao? Mộc Yến Phi biết rõ không phải, nhưng hắn lại hy vọng sự thật chính là thế này, đó là một cảm giác rất mâu thuẫn, là loại cảm giác hắn chưa từng tiếp xúc bao giờ, rất cam go, nhưng hắn không muốn dừng lại, mà phóng túng cho nó tự do sinh sôi rồi lan tràn, hai người gần nhau trong gan tấc, Mộc Yến Phi giơ tay lên, thanh đao để trên ngực Đào Nhiên, hỏi lại: “Ta muốn nghe chân tướng!”

“Ta vẫn cho rằng người là người thông minh, mà người thông minh khi làm việc, mặc dù biết đáp án, cũng không nên nói ra, nhất là bây giờ.”

Quần áo phong phanh khó ngăn được hàn khí mà thanh đao bắn tới, Đào Nhiên chợt rung mình ớn lạnh, nhưng nụ cười trên môi vẫn không giảm, ngược lại còn rướn người về phía trước, đón nhận lấy đôi môi Mộc Yến Phi, nhẹ nhàng cười rồi hỏi: “Mục đích của ta, người chẳng phải đã biết ngay từ đầu rồi hay sao?”

Mộc Yến Phi ngẩn ra, hai vai áo đã bị kéo lấy, hơi thở ôn hòa theo nụ hôn lướt quanh bên môi của hắn, đầu tiên chỉ là chút trêu đùa nho nhỏ, sau đó trêu đùa lại theo đôi môi tiến dần vào trong, nhận ra phản ứng non nớt của nam nhân, Đào Nhiên chợt nở nụ cười, đầu lưỡi tùy ý hoạt động trong miệng của hắn, ban đầu chỉ là nhẹ nhàng, kể đó quen dần nhấm nháp cảm giác của hắn, nhưng ngay sau đó đầu lưỡi liền bị cuốn lấy, nam nhân cường ngạnh chặn lại lưỡi hắn hôn ngược trở lại, không để cho hắn có cơ hội không chế. Nụ hôn rất tẻ, hút chặt đến nỗi Đào Nhiên cảm thấy có hơi đau, hắn rất ít khi hôn người khác, lại quen đối đãi với người khác rất ôn nhu, bị tiếp xúc cường thế bá đạo như vậy là lần đầu, Mộc Yến Phi rõ ràng là băng, nhưng sau khi đẩy lên lại cháy nhanh như mũi lửa, trong nháy mắt đã thao túng cảm giác của hắn, hắn xoay người muốn đè lên, nhưng hai vai đã bị đè lại, sau vài lần giãy dụa vẫn không có kết quả, vết thương trên bụng lại bị động đau buốt, đành phải tùy Mộc Yến Phi thôi, cười khổ: “Người sẽ không thừa nước đục thả câu chứ?”

“Người cho rằng ta sẽ cam nguyện bị người khác đè hay sao?”

Mộc Yến Phi hôn rất kịch liệt, nhưng hạ thủ cũng rất nhu hòa, cẩn thận tránh vết thương trên bụng dưới của Đào Nhiên, vuốt ve khổ gian của hắn, trong phòng cỏ rất u ám, thấy không rõ vẻ mặt của Đào Nhiên,

chỉ nghe hơi thở của hắn đứt quãng, run rẩy theo từng nhịp vuốt ve của bàn tay mình, còn có chút hưng phấn, lại thêm sự sợ hãi lúc có lúc không, một cảm giác khó nói được thành lời, hòa tan vào nhau, thấm đẫm không gian trái tim. “Ta cũng vậy, đã lâu không dạy dỗ huấn luyện tân thủ rồi, có chút mới lạ.”

Đào Nhiên trên người có thương tích, đối với việc ai chiếm chủ động cũng không quá để ý, trong nụ hôn kịch liệt nóng bỏng, vẫn cười rồi nói: “Kỳ thật chuyện này cũng giống như giết người, lần đầu tiên không biết phải làm sao, lần thứ hai hưng phấn, lần thứ ba là đã luyện thành thói quen rồi.”

Giọng điệu chẳng hề quan tâm để ý, tựa như con người của Đào Nhiên, nghĩ đến chuyện phong lưu của hắn trong dĩ vãng, Mộc Yến Phi không nhận được có chút tức giận, cắn nghiến lại càng nặng thêm, hỏi: “Người từng có rất nhiều người?”

Trong bóng tối truyền đến tiếng cười cổ hủ của Đào Nhiên: “Không phải như ngươi nghĩ...”

Vậy rốt cục là như thế nào, Mộc Yến Phi không muốn suy nghĩ nhiều, bàn tay tăng thêm lực, cách lớp vải ma sát theo hình dạng phân thân, Đào Nhiên cũng không cam lòng yếu thế, đưa tay cầm lấy vật ở khó gian của hắn vuốt ve, nhìn một lúc rất lâu cuối cùng cũng có cơ hội phát tiết, hai người đồng thời kiềm chế chưa được bao lâu đều đã tiết ra cả rồi, Đào Nhiên tựa người lên đồng cỏ, bụng bởi vì dùng sức quá mạnh nên đau lâm râm, hắn đoán vết thương có lẽ đã bị nứt toát ra rồi, nhưng lưỡi biếng không muốn quan tâm tới nó, cơn buồn ngủ kéo tới, hắn muốn được ngủ một giấc thật ngon, Mộc Yến Phi không miễn cưỡng hắn, cũng nằm xuống rồi dựa sát vào hắn, Đào Nhiên trong lúc chìm vào mộng đẹp chợt nghe thanh âm lạnh lùng truyền đến. “Ta tin lời nói của ngươi hôm nay, sau này, nếu để ta biết ngươi phản bội ta, ta sẽ dùng máu ngươi tế đao.”

Đây là lời tỏ tình bạo lực nhất mà hắn được nghe, Đào Nhiên mơ màng nghĩ, dùng máu tế đao, kỳ thật cũng là một chuyện không tệ đấy chứ

7. Quyển 1 - Chương 7

Mộc Yến Phi chinh chiến quanh năm, cho nên khi ngủ cũng thường ngủ không sâu, tựa người vào đồng cỏ mơ màng một hồi, chợt phát hiện trời đã sáng, xa xa có tiếng bước chân truyền đến, hắn nhanh chóng ngồi dậy, Đào Nhiên bị hắn làm động, cũng mở mắt ra, ngay lập tức bị ôm lấy chuyển ra phía sau đồng cỏ, bản thân Mộc Yến Phi cũng lăn người vào đồng cỏ, phía trước dùng cỏ khô che đi, hắn vừa che xong, tiếng bước chân chợt dừng trước cửa, cánh cửa cốt kết mở ra, có người đi đến.

Nghe tiếng hít thở là của một kẻ không có nội lực, hắn đi vào một góc trong phòng cỏ, ôm vài thanh củi rồi đi, Đào Nhiên thở phào nhẹ nhõm, đang muốn nói chuyện với Mộc Yến Phi, bị hắn lấy tay che miệng lại, chợt nghe người nọ “ồ” một tiếng, như là đã phát hiện cái gì, liền chuyển người quay lại, đi tới nơi bọn họ ẩn thân, ngồi xổm xuống, kéo kéo miếng vải bị che dưới đồng cỏ ra.

Mộc Yến Phi sắc mặt biến đổi, đó là đai lưng của Đào Nhiên, tối hôm qua khi hai người thân mật thì hắn tiện tay tháo ra, quảng ở bên cạnh, mới vừa rồi chỉ lo ẩn thân, không chú ý tới đai lưng, tai nghe người nọ chợt nín thở, thoáng dừng dừng, lại đưa tay bối đồng cỏ lên, Mộc Yến Phi biết không ẩn thân được nữa, liền đứng bật dậy.

Đối phương không phòng bị, đột nhiên chứng kiến trước mặt xuất hiện hai người, sợ đến hướng lui về phía sau, Mộc Yến Phi không đợi hắn thét lên, liền chọi mấy viên đá cầm sẵn trong tay, vài huyệt đạo trên người hắn bị đánh trúng, té ngã trên mặt đất.

Mộc Yến Phi nhảy ra khỏi đồng cỏ, xách đao đi tới trước mặt hắn, đó là một tiểu đạo sĩ mặc đạo bào, thiếu niên vóc người gầy gò, khung xương còn chưa hoàn toàn phát triển, nhưng vẻ ngoài trông khá vừa mắt, mi thanh mục tú, chỉ là sắc mặt trắng có hơi bất bình thường, nhìn thấy thanh đao trong tay hắn, sắc mặt càng trắng bệch, ánh mắt sợ hãi không ngừng liếc ra phía ngoài, nhưng chân thì không cách nào động đậy được, đành phải trở mắt nhìn Mộc Yến Phi đi đến trước mặt mình.

Mộc Yến Phi vung lên thanh đao trong tay, Đào Nhiên không cảm giác được sát khí trên thanh đao, liền đoán ra được suy nghĩ của hắn, đưa tay ngăn trở, giả bộ nói: “Chỉ là một đứa trẻ thôi, cho hắn một con đường sống đi.”

Tiểu đạo sĩ dùng sức nháy mắt, như là đang liều mạng phụ họa theo lời nói của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi thấy đã hù được hấn rồi, buông đao, Đào Nhiên giải á huyết của tiểu đạo sĩ, thấy miệng của hấn vẫn đang há to ra, liền cười nói: “Nếu ta là người, thì sẽ không la lên, bởi vì đao của người này tuyệt đối nhanh hơn so với âm thanh của người.”

Tiểu đạo sĩ ngậm miệng lại ngay.

Được khen ngợi, đôi mắt Mộc Yến Phi ôn hòa rất nhiều, thấy tiểu đạo sĩ căn môi mắt long lanh nhìn chính mình, liền hỏi: “Tên?”

“A Nhất.”

“Đây là nơi nào?”

Mắt A Nhất chớp rồi lại chớp, tựa hồ đang nghĩ bọn họ không biết nơi này là nơi nào, vậy vì sao lại đến đây? Bất quá không dám làm càn, nói: “Tử Vân Quan...” Do dự một chút, lại giải thích: “Ta ở đây với sư phụ, hai vị sư huynh, đại thúc nấu cơm... Nhưng mà, nơi này nhang khói không thịnh lắm, chúng ta không có tiền...”

Đào Nhiên nghe được câu cuối cùng, cười phụt một tiếng, Mộc Yến Phi lườm hấn, nói: “Chúng ta không phải đạo tặc.”

“Nhưng bên ngoài có rất nhiều quan binh nói muốn bắt tặc...” A Nhất liếc liếc bạch y loang lổ máu trên người Mộc Yến Phi, vẻ mặt không tin.

Đào Nhiên tươi cười ngừng lại, cùng Mộc Yến Phi nhìn nhau, hỏi: “Quan binh...”

“Đúng vậy, đang ở phía trước nói chuyện với sư phụ ... Nói phụ cận đã chết rất nhiều người, có người báo quan, bọn họ liền tới... Các người nên đi mau đi... Ta...”

“ Binh lính của Vân Nam vương tới cũng nhanh thật đấy.” Mộc Yến Phi cười lạnh.

Bọn họ tối hôm qua giết không ít người, tuyệt đối sẽ kinh động đến quan phủ, nhưng quan binh sẽ không đến nhanh như vậy, trừ phi có người mật báo, từ việc bọn họ vừa vào thành đã bị theo dõi, bên ngoài đạo quan lại có ngựa, quan binh dựa theo dấu vết truy lùng cũng không lạ, ngón tay cái của Mộc Yến Phi nhẹ nhàng cọ qua cọ lại trên chuôi đao, hấn đoán nhân số của quan binh, nếu bọn họ muốn liều mạng, khả năng chạy thoát được là bao nhiêu.

Tay bị tay kia nắm lấy, ngăn cản ý định muốn rút đao của hấn, Đào Nhiên mỉm cười nhìn A Nhất, hỏi: “Quan binh đến mà không lục soát, vậy có phải là do binh lính của Vân Nam vương thủ lễ? Hay là bọn họ có giao tình với sư phụ của người?”

A Nhất kinh ngạc, rồi lập tức tự hào nói: “Đương nhiên là quan binh thủ lễ rồi, Vân Nam vương trị binh nghiêm luật, nếu có quan binh dám quấy nhiễu hay sinh sự với dân chúng, nhất định sẽ bị quân pháp xử trí, chúng ta nơi này mặc dù xa xôi cách trở, nhưng nếu nói đến luật pháp, không biết so với kinh thành tốt hơn bao nhiêu lần... Đương nhiên, bọn họ không dám đắc tội sư phụ của ta cũng là sự thật, sư phụ của ta biết y thuật cổ thuật, nếu chọc giận ông ấy thì sẽ không xong đâu...”

Nói cách khác quan binh cho dù đến lục soát, cũng không dám kinh động quấy nhiễu sự yên tĩnh của đạo quan, chỉ cần bọn họ không lục soát lung tung, vậy nguy hiểm cũng không cao lắm.

Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn tạp, Mộc Yến Phi ý bảo Đào Nhiên trốn đi, lại nắm lấy A Nhất, giải huyết đạo trên người hấn, kéo hấn đến bên cạnh đóng cổ, quát: “Ẩn nói cho cẩn thận!”

Chân A Nhất không thể động đậy, chỉ cảm thấy một vật cứng lạnh như băng đặt tại hậu tâm của hấn, chỉ cần hấn nói lung tung, vật đó sẽ trực tiếp đâm vào trái tim của hấn, cho dù quan binh gần trong gang tấc, cũng cứu không được hấn.

“Biết võ công thì giỏi lắm sao!” Hấn tức giận bắt bình lâu bầu nói.

Đào Nhiên gạt đầu: “Đại bộ phận biết võ công đều rất là giỏi.”

Mộc Yến Phi lờm Đào Nhiên, lại lấy cán dao đâm đâm về phía trước, A Nhất quả nhiên không dám lăm miệng nữa, tiếng bước chân đến rất gần rồi, cửa rầm một tiếng mở ra, vài tên quan binh và một vị đạo trưởng tóc hoa râm đi vào, đạo trưởng nhìn cũng đã luống tuổi, nhưng *** thần quắc thước, không cảm thấy già lão, nhìn thấy A Nhất, hấn hỏi: “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Lấy củi nhóm lửa nấu cơm a.”

Lãnh binh quét mắt nhìn đồng cỏ khô nhô cao trước mặt A Nhất, hỏi: “Có nhìn thấy người ngoài tiến vào đây không?”

“Không có, chỉ có vài con chuột chạy tán loạn...”

Hậu tâm huyết đạo bị đâm vào, nhất thời đau nhức truyền đến, A Nhất không dám tiếp tục nói lung tung, nói: “Không có, ngoại trừ các người, ta không thấy người nào khác.”

Lãnh binh quan sát một chút phòng cỏ, một căn phòng rất nhỏ, nơi có thể che giấu người khác là trong vài đồng cỏ khô, hấn nháy mắt ra hiệu với thủ hạ, thủ hạ đi qua, sử dụng kiếm đâm vài cái, đột nhiên có một người kinh ngạc la lên rồi nhảy lui về phía sau, lập tức mọi người liền nhìn thấy một con rắn bò ra từ trong đồng cỏ, tựa hồ bất mãn vì bị quấy rầy, đầu rắn có hơi nhếch lên, khiến kim sắc lân văn trên người nó hết sức chói mắt, mắt rắn dữ tợn, vừa nhìn cũng biết đó là vật kịch độc, tất cả mọi người không hẹn mà cùng lui về phía sau.

Điền Nam xà trùng đồng đảo, nhưng độc như con này cũng khá hiếm thấy, lãnh binh không dám ở lại lâu, vội vàng rời khỏi phòng cỏ, những người khác cũng chạy theo ra ngoài, đạo trưởng còn muốn đến gần, A Nhất quýnh lên vội vàng khoát khoát tay, nói: “Chân con đã tê rần, sự phụ người đi tiếp khách nhân đi, con sẽ lập tức tới ngay.”

Đạo trưởng nhìn đồng cỏ sau lưng hấn, nói: “Đừng ham chơi.”

“Biết rồi mà, biết rồi mà.”

A Nhất cố gắng gạt đầu, chờ bọn họ đều đã đi xa, mới dám thở phào nhẹ nhõm, định bò tới bắt con rắn, đáng tiếc lại không thể động đậy, tức giận la lên: “Người đều đi cả rồi, thả ta ra nhanh đi!”

Mộc Yến Phi chui ra khỏi đồng cỏ, giải huyết đạo cho A Nhất, hấn xoa hai chân bị tê, thấy Đào Nhiên đi tới, đúng lúc đứng ở bên cạnh kim xà, vội vàng kêu lên: “Nó rất độc, đừng tới gần nó, nếu không người bị cắn, ta không cứu người được đâu.”

Vừa mới dứt lời, hấn liền chứng kiến Đào Nhiên bắt con rắn lên, không phải chụp vào bẫy thốn của nó, mà là giống như tiện tay bắt một con vật cứng, con kim xà bản tính vốn dữ dằn lại không cắn hấn, ngược lại lại quấn vào tay hấn, rất nhu thuận mặc cho hấn tùy ý vuốt ve.

“Người không sợ độc vật sao? Con rắn này là độc xà giữa những con độc xà đó.” A Nhất lấp ba lấp bắp nói.

Mặc dù hấn cả ngày làm bạn với độc vật, nhưng cũng cần dựa dẫm vào thuốc giải độc áp chế độc khí của độc xà, còn loại độc xà dữ dằn giống như thể này hấn rất khó xem nó như thú cưng để nuôi dưỡng, cho nên khi thấy Đào Nhiên huấn luyện, chơi đùa cùng nó, A Nhất tuy kinh ngạc, nhưng cũng rất hâm mộ.

“Hấn biết thú ngữ.” Mộc Yến Phi lại làm một hành động hiếm thấy đó là giải thích cho người khác hiểu.

“Thật vậy chăng?” Đôi mắt A Nhất càng thêm lóng lánh, hỏi: “Vậy phải như thế nào mới có thể làm được?”

Mộc Yến Phi không đáp, chuyện này hấn cũng rất muốn biết, mới vừa rồi khi kim xà đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh bọn họ, hấn cũng lấy làm kinh hãi, hấn trường cư bắc phương, rất hiếm khi nhìn thấy rắn, nhưng cũng biết loại rắn này kịch độc phi thường, vốn định huơ dao chém con rắn, lại bị Đào Nhiên ngăn lại, không biết hấn nói chút gì với con rắn, chỉ thấy con rắn ngoan ngoãn nghe lời trườn ra ngoài, làm quan binh sợ hãi phải bỏ đi.

Muốn nói trước kia hấn còn nghi ngờ Đào Nhiên có thật sự hiểu thú ngữ hay không, vậy lần này xem như hấn đã mở mang kiến thức về loại năng lực này của Đào Nhiên rồi. Chỉ thấy Đào Nhiên rì rầm với kim xà vài tiếng, sau đó đặt nó lên cửa sổ, cho nó chạm rìi bò đi.

Có lẽ hấn thật sự biết thú ngữ cũng không chừng.

Lục soát hữu kinh vô hiểm vượt qua, bất quá nơi đây không nên ở lâu, sát thủ, người của thái tử, còn có quan binh đều đang rình mò chung quanh như hổ đói, nhưng nếu rời đi... Mộc Yến Phi nhìn Đào Nhiên, vẻ mặt của nam nhân vẫn坦然 giống như bình thường, nhưng cũng không khó nhìn ra được sự uể oải ở bên trong, vết thương trên bụng hắn không sâu, nhưng tuyệt đối không thích hợp bên trong.

“Do dự không phải là việc mà một vị tướng quân nên làm.” Nhìn ra sự do dự của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên cười nói: “Ta không phải là một kẻ ốm yếu đến nỗi không ra gió được như người nghĩ đâu.”

“Ta không nghĩ là ngươi ốm yếu, ta đang nghĩ làm cách nào để quẳng cái gánh nặng là ngươi đi.”

“Tốt đó tốt đó, nếu ngươi định quẳng hắn, chi bằng để ta nuôi hắn cho, ta muốn học thú ngữ.”

A Nhất rất hưng phấn chen ngang vào, bị ánh mắt lạnh lùng của Mộc Yến Phi trừng qua, lập tức ngậm miệng lại, Mộc Yến Phi nói: “Tìm một nơi an toàn cho bọn ta.”

A Nhất nháy mắt mấy cái, như là đang do dự, Mộc Yến Phi nhân tiện nói: “Ta sẽ bảo hắn dạy cho ngươi thú ngữ.”

“Được!” Điều kiện không tệ, A Nhất lập tức đồng ý, hoàn toàn quên chuyện mình mới bị Mộc Yến Phi ăn hiếp, nói: “Sư phụ có một gian phòng điều chế thuốc ở phía sau đạo quan, bình thường rất ít người đến đó, ta đi ra ngoài trước xem quan binh đã đi chưa, rồi sẽ đưa các người đi ra ngoài.”

A Nhất vừa chạy đi, Đào Nhiên lập tức oán giận nói: “Ngươi sao lại đồng ý lung tung với người khác thế hả? Ta sẽ không dạy...”

“Đó là chuyện của ngươi.”

Câu trả lời lạnh như băng, Đào Nhiên bị sắc mặt hơi đành phải đồng ý, hừ nói: “Vương gia ngài đúng là giỏi quá đó nha?”

“Rất nhiều lúc, vương gia đều rất là giỏi.”

“Bất chúc.”

Lời vừa nói được một nửa, Đào Nhiên đã bật cười trước rồi, hắn biết Mộc Yến Phi lựa chọn lưu lại là bởi vì chính mình, có chút cảm động, ngoài miệng lại nói: “Nếu ta là ngươi, sẽ không lựa chọn lưu lại.”

Mộc Yến Phi quay đầu nhìn hắn, Đào Nhiên nói: “Ta ghét đạo sĩ, chỉ giỏi giả thần giả quỷ.”

“Ta cũng không thích.”

Đây là một loại trực giác, chán ghét cái tên tiểu đạo sĩ gọi là A Nhất kia, phản ứng của hắn, còn có sự nhiệt tình của hắn đều khiến Mộc Yến Phi nổi lên nghi ngờ, bất quá không còn chọn lựa nào khác, vậy đi một bước tính một bước thôi.

A Nhất rất nhanh đã trở về, không có mang theo quan binh, mang đến chính là hai bộ đạo bào sạch sẽ, chứng kiến bọn họ, cười đến nỗi con mắt tròn xoe xoe như mắt mèo, Mộc Yến Phi có chút chán ghét, loại cảm giác này tựa như lúc hắn mới gặp Đào Nhiên, nhìn thế nào cũng cảm thấy không vừa mắt, đặc biệt là cách cười kiểu đó, bên trong viết đầy “đang toán kế”.

“Quan binh đều đã đi, theo ta đến đây.”

A Nhất dẫn bọn hắn vòng theo cửa sau của đạo quan đi ra ngoài, Mộc Yến Phi không đỡ Đào Nhiên, nhưng chân lại bước rất chậm, Đào Nhiên theo ở phía sau, rất muốn nói không cần phải quan tâm tới mặt mũi của hắn, không phải ai ai cũng như vị vương gia này bảo quản mặt mũi rất tốt đâu.

May là phòng điều chế thuốc không xa, cho nên hắn đi cũng không quá khổ cực, đó là một căn nhà phòng nhỏ xây bằng gỗ, bên trong rất đơn sơ, ngoại trừ những vật dụng cần thiết được bài trí ra, cũng chỉ có được bình được quán bị chất thành đống trên mặt đất, cả gian phòng đều tràn ngập mùi của thảo dược.

Đào Nhiên bước qua bình bình quán quán trên mặt đất, đi tới trước giường ngồi xuống, Mộc Yến Phi bảo A Nhất tìm chút gì đó để ăn, chờ hắn đi rồi, mới bảo Đào Nhiên nằm xuống, cởi áo cho hắn để thay thuốc, nhìn thấy vết máu tràn ra chung quanh vết thương, mày hắn nhíu nhíu, không nói gì, chỉ dùng nước rửa xung quanh vết thương, bôi thuốc thêm một lần nữa, lại xé vạt áo của Đào Nhiên ra băng bó lại.

Đào Nhiên rất bất đắc dĩ: “Đủ rồi, ta chỉ xé y phục người có một lần, người muốn xé của ta bao nhiêu lần...”

Môi bị cắn, lời nói lẫn nộ hôn đều bị phong kín trong miệng của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên đã nằm trên giường còn bị hấn đè lên, căn bản không cách nào dùng lực được, nhưng lại không muốn để cho hấn mặc sức tung hoành hiếp đáp, dứt khoát muốn hôn lại, lưỡi của hai người quấn chặt lấy nhau, khó mà có được một nộ hôn sâu kịch liệt đến thế, giống như muốn biến nộ hôn này trở thành một trận chiến, cả hai đều nghĩ phải thông qua cách này để không chế đối phương, loại quá khích kia vô hình trung dẫn phát càng sâu kích tình, khiến cho nộ hôn càng thêm thâm thiết.

Ngay lúc hôn đến vong tình, ngoài cửa truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Mộc Yến Phi thuận tay rút ra thanh đao đặt bên giường, quay đầu lại, nhìn thấy A Nhất, tiểu đạo sĩ hiển nhiên thấy được một màn mới vừa rồi, giống như bị người điểm huyết, vẻ mặt khiếp sợ đứng chết trân ngay ngoài cửa.

Mộc Yến Phi không để ý đến sự kinh ngạc của hấn, lạnh nhạt nói: “Hấn là của ta.”

“... thuộc hạ.” Đào Nhiên tử tế tiếp lời, làm ngơ sự phẫn nộ chiếu tới của Mộc Yến Phi, nói: “Ta đói bụng, ăn cơm thôi.”

A Nhất đặt bánh gạo và cháo rau đã được hâm nóng lên bàn, bô lô ba la dạn dò một hơi, cuối cùng, rốt cục nhìn không được hỏi: “Các người tới cùng là ai a? Ta nghe nói phụ cận hồ Mạn Đà La đã chết rất nhiều người, có phải các người giết hay không? Các người hình như đều bị thương, thế nào? Ở đây ta có rất nhiều được cao thượng hảo, có muốn lấy một chút không?”

Thật là một thiếu niên tràn đầy lòng hiếu kỳ, Đào Nhiên cười cười, đang muốn trả lời, loong coong một tiếng truyền đến, thì ra là do Mộc Yến Phi bắn lưỡi đao trong tay ra, lưỡi đao đen huyền dài ước chừng một thốn bắn ra hàn quang lấp lánh, thiếu niên lập tức ngậm miệng lại, dè dặt nhìn Đào Nhiên, hỏi vấn đề mà mình quan tâm.

“Vậy người chừng nào thì dạy ta thú ngữ?”

“Cái đó rất khó dạy.” Đào Nhiên vò vò trán, “Người đừng xem chúng nó là động vật, mà là người, người sẽ hiểu ý nghĩ của chúng nó rất tự nhiên thôi, đây là một loại cảm giác, cần phải có ngộ tính.”

“Chuyện này không thành vấn đề, ngộ tính của ta rất cao, ta ba tuổi đã có thể giúp sư phụ tìm thuốc rồi.” Thiếu niên hăng hái bừng bừng hỏi: “Còn có bí quyết gì không?”

“Chưa học bò đã lo học chạy.” Mộc Yến Phi một câu nói cắt đứt ý muốn đuổi theo hỏi tiếp của A Nhất, “Đi tìm một bầu rượu tới đây, càng mạnh càng tốt.”

“Ặc.”

A Nhất có hơi sợ Mộc Yến Phi, nghe hấn nói như vậy, không dám tiếp tục cãi nhai, đưa thuốc trị thương cho hấn xong, dọn dẹp chén đĩa rồi đi ngay, Mộc Yến Phi đóng cửa lại, bảo Đào Nhiên lên giường nghỉ ngơi, còn mình thì thay thanh y đạo bào sạch sẽ, Đào Nhiên ở bên cạnh nhìn hấn thay áo, sách sách liên thanh, Mộc Yến Phi tưởng mạo thanh tú tuấn mỹ, mặc vào đạo bào, thật sự có được vài phần đạo phong tiên cốt, bất quá lần này không phải đào tiên, mà là...

“Ngủ đi!”

Hai chữ cứng như đá đập vào ảo tưởng của Đạo Nhiên, hấn thở dài một hơi, thuận theo ý của Mộc Yến Phi nhắm mắt dưỡng thần.

Mộc Yến Phi tự bôi thuốc cho vết thương của mình, ngồi xếp bằng trên chiếc ghế bên cạnh điều tức, giữa trưa A Nhất lại đến, mang theo thức ăn, nhưng không có rượu, thấy Mộc Yến Phi khó chịu, hấn vội vàng biện bạch, nói: “Đạo quan làm sao có rượu được chứ? Hoang giao dã ngoại cũng không có khả năng mua được, hơn nữa các người đang bị người ta truy nã, không biết nhẫn nại một chút sao?”

Hấn có thể không cần rượu, nhưng Đào Nhiên lại không thể không cần, Mộc Yến Phi đang định phát tác, lại bị Đào Nhiên chột đĩa vào chén gắp đồ ăn ra, nói: “Thức ăn chạy ngon lắm đó, ăn thử xem.”

A Nhất nhìn sắc mặt lựa lời, cũng nói: “Vây được rồi, ta sẽ đi tìm tiếp.”

A Nhất vừa đi xong, lần này Đào Nhiên không đợi Mộc Yến Phi phân phó, dặc chủ động lên giường nằm xuống, Mộc Yến Phi nhìn sắc mặt của hắn rất mệt mỏi, sờ cổ tay xem mạch cho hắn, phát hiện mạch đập rất yếu, nói: “Nếu phát bệnh, nói cho ta biết.”

“Không có, chỉ là cảm thấy không quá thoải mái.” Đào Nhiên cười cười: “Xem ra dọc theo đường đi không uống công luyện tập, cho dù không có rượu, cũng có thể chống đỡ một đoạn thời gian.”

Mộc Yến Phi nhìn bên ngoài, nếu muốn đi mua rượu, ít nhất phải đi ngoại ô phụ cận, hắn không tin A Nhất, càng lo lắng để Đào Nhiên một mình ở lại chỗ này, suy nghĩ một chút, nói: “Dựa vào nội lực điều tức, khi nào cần thì nói ta sẽ giúp ngươi.”

Tới buổi chiều, Đào Nhiên sắc mặt càng khó nhìn, mạch đập không hỗn loạn giống như lần trước, nhưng cũng rất yếu, bàn tay lạnh như băng, lúc đầu còn cùng Mộc Yến Phi nói giỡn, đến tối thần trí từ từ mê hồ, Mộc Yến Phi không biết sao lại như vậy, chỉ cảm thấy nội tức Đào Nhiên rất lạnh, nhưng không có dấu hiệu bị chạy toản loạn, nên cũng không dám tùy tiện giúp hắn vận công điều tức, chịu đựng đến lúc thấp đèn, A Nhất đến, Mộc Yến Phi nhìn thấy chiếc bình sứ trong tay hắn, lập tức đoạt lấy, ai ngờ mở nắp bình ra, lại phát hiện mùi vị không chính xác.

A Nhất chợt dạ cười lên hắc hắc, “Ta tìm suốt một ngày, chỉ tìm được một bình rượu thuốc, không bằng các người ngửi ngửi mùi cho đỡ ghiền đi.”

Mộc Yến Phi cầm bình rượu thuốc liệng sang một bên, A Nhất nhanh tay lẹ mắt, lao lên chụp lấy, nói: “Loại rượu thuốc này rất quý, người không muốn cũng đừng lãng phí a.”

Lời nói lại bị làm ngơ rồi, A Nhất theo ánh mắt Mộc Yến Phi chuyển tới trên giường, nói: “Hắn hình như bệnh rồi, để cho ta tới khám một chút đi.”

Nói xong, bắt quản Mộc Yến Phi có đồng ý hay không, tự động chạy tới bắt mạch, cả buổi, đột nhiên nói: “Ta biết vì sao người cần rượu rồi.”

“Người biết?”

“Mạch của hắn đập rất yếu, âm khí ngăn trở ứ đọng, phải có hơi nóng của rượu để hoãn giải, đúng không?”

Lời này giống như lời Đào Nhiên lúc đầu nói, cái nhìn của Mộc Yến Phi đối với vị tiểu đạo sĩ gầy gầy yếu yếu này có chút thay đổi rồi, hỏi: “Người có thể trị?”

“Bây giờ không có rượu, bất quá có thể dùng thuốc để giúp hắn hoãn giải.” A Nhất chạy đến đầu bàn bên kia tìm kim một hồi, cầm một chút thuốc và túi kim châm đến, nhìn sắc mặt Mộc Yến Phi hỏi: “Thật muốn ta hỗ trợ?”

Mộc Yến Phi gật đầu, Đào Nhiên bây giờ rất suy yếu, không cách nào dẫn hắn rời đi, ngoại trừ chữa trị ra không còn biện pháp nào khác, đôi mắt lạnh lùng nhìn A Nhất động tác nhanh nhẹn mở ra túi kim châm, dùng lửa đốt được thảo đặt lên đầu kim, trước lúc châm, hắn nói: “Người nếu dám động tay động chân, ta sẽ giết người.”

Tay của A Nhất khựng lại giữa không trung, mắt hắn chớp chớp, nói: “Vậy thôi khỏi làm đi ha, để khỏi phải đợi đến lúc hắn xảy ra chuyện, người lại dồn hết lên đầu ta...”

“Bốp!”

Mặc dao đặt ở đầu giường, phát ra âm thanh chấn động nặng nề, tiếng vang ngân không dứt, A Nhất sợ đến tay run lên, không dám tiếp tục lải nhải nữa, nhanh chóng chuẩn bị tốt kim châm, tay vung lên kim đâm xuống, theo thứ tự rơi vào các yếu huyệt trên ngực của Đào Nhiên.

Mộc Yến Phi đứng bên cạnh yên lặng nhìn chăm chú, hắn không nói một lời nào, nhưng khí thế vô hình trung áp bách, ngược lại càng làm cho người ta khó mà chịu nổi, A Nhất chỉ còn cách tập trung hết sức cẩn thận hạ châm, trong lòng lải nhải hắn cần gì phải đi làm cái chuyện lom khom lấy lòng mà chẳng được cái gì này, bất quá nhìn thái độ của Mộc Yến Phi đối với Đào Nhiên, hắn nếu không làm, chỉ e sao này sẽ càng tệ hơn...

Mộc Yến Phi thấy thủ pháp hạ châm của A Nhất thành thạo, nhanh chóng, hiển nhiên đã rất quen tay rồi, thoáng an tâm, theo sự châm cứu của hân, sắc mặt Đào Nhiên quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều, hơi thở ổn định dần, một lúc lâu, mí mắt giật giật, tựa hồ đã tỉnh lại, nhìn thấy Mộc Yến Phi đứng bên giường, nói: “Ta...”

“Đừng nói chuyện.”

Thấy thần trí của Đào Nhiên đã khôi phục, sắc mặt căng thẳng của Mộc Yến Phi cũng dịu hơn rất nhiều, Đào Nhiên có hơi mệt mỏi, không phản bác hân, khép mắt lại tiếp tục ngủ, A Nhất ở bên cạnh nhìn sắc mặt lựa lời, nói: “Ta đã dùng châm giúp hân khai thông khí tức bị tắc nghẽn, tạm thời không có việc gì, nếu phức tạp hơn chỉ còn cách tìm sự phụ của ta, bất quá hân lão nhân gia vừa mới ra ngoài, mấy ngày tới đều không có mặt tại đây.”

“Có thể trị được không?”

“Rất khó nói, xem ra bệnh của bằng hữu người không phải chỉ mới một hai năm, nếu có thể chữa được, hân đã sớm chữa rồi, hân nhìn qua cũng không gốc...”

Giọng nói bô bô của A Nhất càng lúc càng nhỏ theo sắc mặt càng lúc càng âm u của Mộc Yến Phi, cuối cùng đành ngậm miệng lại, kéo cái ghế dựa nhỏ bằng tre ở bên cạnh ngồi xuống, Mộc Yến Phi nói: “Người có thể đi.”

“Ta là đại phu, nơi này có người bệnh, như thế nào có thể đi được?” A Nhất cảm giở trúc lúc này mang đến đặt xuống đất, lấy thức ăn từ bên trong ra, gọi Mộc Yến Phi ăn cùng, cười hì hì nói: “Ta chuẩn bị đêm nay ở chỗ này cùng các người, người sẽ không phản đối chứ?”

Mộc Yến Phi không nói chuyện, cầm lấy chén đĩa A Nhất chuyển cho, cứ thế im lặng ăn, thức ăn đều lạnh cả rồi, nhưng mỳ của hân cũng chưa từng nguội, nhanh chóng ăn xong. A Nhất ngồi đối diện nghiên đầu nhìn hân, cảm thấy người này và người trong truyền thuyết không quá giống nhau... không, quá sức không giống rồi, thức ăn nguội lạnh hân còn không ăn nổi, vậy mà vị đại ca này lại giống như một chút cảm giác cũng chưa từng có.

Có lẽ, hân không có cảm giác ăn chẳng? A Nhất cúi đầu nhìn cơm trong chén, cười hắc hắc trong lòng, thầm nghĩ.

Đào Nhiên ngủ mơ mơ màng màng, không cách nào ăn cơm được, Mộc Yến Phi không miễn cưỡng hân, sau khi cơm nước xong khoanh chân ngồi xếp bằng ở bên giường luyện công, A Nhất thấy hân không đuổi mình đi, dứt khoát kéo hai cái ghế dựa bằng tre ghép lại nằm lên, rất nhanh đã ngủ, Mộc Yến Phi quét mắt nhìn hân, sau đó khép mắt lại tĩnh tu.

Đêm dài im lặng lướt qua, đợi đến khi sắc trời dần sáng, Mộc Yến Phi mở mắt, đưa tay thăm dò mạch đập của Đào Nhiên, rất ổn định, nhưng cũng rất yếu, không khỏi cảm thấy kỳ quái, hân cùng Đào Nhiên một đường tương tùy, đối với nội tức của hân cũng hiểu một chút, cũng đã từng chứng kiến bộ dáng phát bệnh của hân, không lần nào giống như lần này, ngày hôm qua còn có thể nói sự suy yếu của hân có liên quan đến việc mất máu do bị thương, nhưng nếu đã nghỉ ngơi một đêm, lại dùng qua được châm, nội tức của hân đáng lẽ không nên suy nhược mới phải.

Trong lòng mơ hồ cảm giác không đúng, ánh mắt đảo qua A Nhất đang nằm trên ghế ngủ, nhảy xuống giường, vỗ vỗ mặt Đào Nhiên, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“... Rất mệt mỏi.” Đào Nhiên thần trí mê hồ, mất cả buổi mới lấy lại *** thần, hữu khí vô lực nhìn hân, hỏi: “Người thế nào?”

Mộc Yến Phi trong lòng căng thẳng, đột nhiên hiểu được Đào Nhiên sao lại như vậy, không nói lời nào, ôm ngang hông hân, A Nhất bị tiếng động đánh thức, dụi dụi mắt, mê hồ nói: “Người thật là lợi hại a, ngồi cả đêm, ngay cả tư thế đều không thay đổi một chút, không thấy mệt à? Đây, người muốn đi đâu a?”

Mộc Yến Phi để ngoài tai câu hỏi của A Nhất, ôm Đào Nhiên xuống giường, xoay người hướng ra phía ngoài đi, A Nhất không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng theo ở phía sau, nói: “Bằng hữu của người bây giờ rất suy yếu, không nên động đây nhiều, người...”

Ánh mắt lạnh như băng đảo qua, A Nhất vội vàng ngậm miệng, lời nói như là bị hoành đao chém xuống, nửa đường đứt ngay tại chỗ, thấy Mộc Yến Phi nhắc chân đá cửa mở, sải bước đi ra ngoài, hần con người vòng vo chuyển, vội vàng đi theo.

Gió sớm thanh lương, gương mặt Đào Nhiên bị gió phát qua, thần trí thanh tỉnh rất nhiều, nhìn tình huống bọn họ lúc này, nói: “Ta muốn đứng xuống.”

“Đứng xuống, người có thể đi được sao?”

“Chúng ta còn đi được sao?” Đào Nhiên quét mắt nhìn vị thiếu niên đạo sĩ đuổi theo phía sau, miễn cưỡng thở dài một hơi, “người không phát hiện chúng ta bị lừa à?”

Đôi mắt Mộc Yến Phi lạnh lùng nhìn chăm chăm về phía trước, trong tia nắng sớm mong mang trời lên một sự yên tĩnh quái dị, gió lướt qua giữa những ngọn cỏ xanh thướt đang phát phờ, mờ mờ ảo ảo, hiện ra bóng người đang tiến tới gần, hần tinh táo quét mắt nhìn chung quanh, hỏi: “Người đã sớm biết rồi à?”

“Mỗi người làm việc cũng đều có mục đích, đây là lời người nói.” Không biết là do thần trí đã thanh tỉnh, hoặc là đã từ bỏ sự chống cự rồi, tiếng nói của Đào Nhiên ngân vang trong gió sớm lộ ra một chút miễn cưỡng và ủ rũ, mắt phượng lướt qua vai Mộc Yến Phi, nhìn thiếu niên đứng sao lưng hần, cười khê: “Vốn muốn nhìn một chút mục đích của hần, không nghĩ tới lại bị toán kế, nếu sớm biết như thế, ta nên nhắc nhở người là tốt rồi.”

“Không phải là lỗi của người.”

Hần cũng đã sớm nhìn ra A Nhất không ổn, bắt quá vô cùng tự tin, lại vì e ngại Đào Nhiên đang bị thương, cho nên mới theo hần vào đây.

Sát khí theo giọng nói lãnh đạm lộ ra, Mộc Yến Phi giơ tay vỗ lên chuôi đao, A Nhất không nhịn được hướng lui về phía sau từng bước, biết rõ Mộc Yến Phi ôm Đào Nhiên, không có khả năng xông tới giết hần, nhưng chứng kiến trên người hần chậm rãi tràn ra sát khí, tim cũng vì thế mà nhảy lót tót theo.

“Người đầu hàng đi.” Hần đứng xa xa mạnh miệng la lên: “Ta y thuật đã tốt, độc thuật lại càng nhất lưu, các người đều đã trúng loại độc mạn tính cả, chống cự không được bao lâu đâu.”

Mộc Yến Phi vẫn xem như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhìn đối thủ chậm rãi tiến đến, đó là những quan binh tay cầm trường mâu, cầm đầu vẫn là vị lãnh binh ngày hôm qua, nhìn trận thế khoảng chừng ba, bốn mươi người, giữ chắc thế trận từ từ tiến đến gần, cách bọn họ năm xích thì dừng lại, không dám tiến gần thêm, hần bật cười một tiếng, loại binh sĩ thế này cũng dám la lên bảo hần đầu hàng, quả thật là nhục nhã cho thanh đao trong tay hần.

Hần đặt Đào Nhiên xuống, tay ôm chặt ngang hông, thân thể Đào Nhiên rất suy yếu, mềm oạt, nhưng thần trí đã thanh tỉnh hơn lúc này rất nhiều, nhìn thấy ngón tay cái của Mộc Yến Phi đặt trên chuôi đao, làm động tác chuẩn bị xuất đao, hần há mồm, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

“Trận chiến hôm nay, ta chết người chết, ta sống người sống!” Nhìn địch thủ tiến tới gần, Mộc Yến Phi nhẹ giọng nói.

Cường địch ngay trước mặt nhưng không hề có một chút sợ hãi, chỉ có ngăn ngửi vài từ, thê lương đạm mạc, nhưng lại rất khí phách, lộ rõ sự kiên quyết cùng tiến cùng lui. Đào Nhiên nghe xong tâm thần chấn động, kinh ngạc nhìn hần. Mộc Yến Phi bỗng nhiên rút đao ra, đao phong vung lên ngang trời, ánh sáng đen huyền chém thẳng xuống tên binh lính đứng ngay phía trước.

Yêu đao phong mang phóng ra tất cả, những binh lính đứng phía trước vừa nhìn thấy tư thế vung đao của hần, chân lập tức nhũn ra, nào dám chống cự, đồng loạt trốn về phía sau, Mộc Yến Phi cười lạnh một tiếng, tiếp tục tới gần, một thanh mặc sắc loan đao nơi tay tung bay trên dưới, trong nháy mắt đã áp đảo mấy người, A Nhất đã sợ quá nên chạy xa từ lâu, căn bản không dám tới gần.

Nội lực Mộc Yến Phi bị ngăn trở, bắt quá sống chết trước mắt, cũng quản không được quá nhiều, đao thế như phong, mỗi chiêu đều đưa người vào tử địa, đáng tiếc đánh chưa được lâu lắm, bước chân yếu dần, trước mắt dao động, nghe A Nhất đứng đằng xa la lên: “Các người đều trúng độc, nếu mạnh mẽ thúc đẩy nội lực, chỉ sẽ làm độc khí lan ra nhanh hơn, tốt nhất nên nhanh chóng thúc thủ chịu trời đi.”

Trong mắt Mộc Yến Phi hiện lên hàn ý, đột nhiên rút ra ngọc trâm cài tóc, phất tay phóng tới, trâm bay như tia chớp, A Nhất sợ quá vội vàng tránh né, cũng may Mộc Yến Phi trên người độc khí đã phát, ám khí đi không chuẩn, cắm vào thân cây ngay bên cạnh A Nhất, nhìn thấy nửa cây trâm ghim vào thân cây, A Nhất sợ đến mặt mũi trắng bệch, trốn phía sau thân cây, không dám nói gì thêm nữa.

Bất quá Mộc Yến Phi cũng đã thể suy sức yếu, ám khí phóng ra xong, trước mắt liền choáng váng mơ hồ dần, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, vội vàng dùng đao chống đỡ thân thể, lại miễn cưỡng ngăn cản thêm mấy chiêu, sau đó cũng không đứng thẳng được nữa, chân cũng đã trúng mấy đòn, ngay giữa bụng cũng đã bị thương, hắt đau đớn, khi ngã xuống đất liền nhanh chóng ngửa người ra, loay đảo vung lên, muốn cản lại sát chiêu trí mạng kế tiếp, lại không nghĩ đao phong vừa vung lên, chợt thấy phía trước lại là gương mặt của Đào Nhiên.

Đào Nhiên lao đến che trước người của hắn, tựa hồ đang gọi cái gì, Mộc Yến Phi không cách nào nghe rõ, trước mắt mờ mờ ảo ảo, chỉ mơ hồ nhìn thấy môi hắn khẽ nhếch, như là đang gọi tên của mình, nhưng lại không chú ý có người vung đao lên ở ngay phía sau, nhắm ngay lưng hắn chém xuống, gió phất qua, bám theo sát khí bốn phía, sau đó tất cả dần dần mơ hồ, có cái gì che đi tầm mắt của hắn, tựa như bức rèm mỏng của tử vong.

Trong nháy mắt đó, khuôn mặt của Đào Nhiên khắc sâu vào trong mắt hắn, khắc rất sâu, sâu như được khắc bằng đao, thâm thúy u viễn, lại mang theo một chút thê lương.

8. Quyển 1 - Chương 8

Khi mở mắt ra lại, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt chính là hàng rào những thanh thép rắn chắc xếp chồng lên nhau, Mộc Yến Phi cố dùng hết sức lắc lắc đầu, cảnh tượng mơ hồ trước mắt từ từ rõ ràng hơn. Phía trước là cánh cửa ngục giam đen nhánh, bốn phía đều là vách tường, chung quanh yên tĩnh, một tiếng động cũng không có, tựa như cả ngục giam chỉ có một mình hắn.

Mộc Yến Phi ngồi dậy, trước mắt lay động một chút, tứ chi không có được một chút khí lực, khác với cảm giác khi bị mất đi nội công. Hắn miễn cưỡng đi tới trước cửa ngục giam, phát hiện cửa ngục giam được tạo thành từ thép *** luyện, dày khoảng hai ngón tay. Để phòng ngừa phạm nhân vượt ngục, cánh cửa ngục giam được làm tới hai lớp, đi tới gần cửa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng từ xa hắt tới, nhưng xa hơn nữa thì không thấy được gì.

Mộc Yến Phi dựa vào vách tường ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, nhớ tới cảnh trước khi hắn hôn mê, đao phong bổ về phía Đào Nhiên, tâm lập tức rối loạn, vội vàng ổn định tâm tư, để bản thân trầm tĩnh lại. Đào Nhiên không có việc gì, nếu không bản thân mình không có khả năng vẫn còn sống, lại còn bị giam ở đây.

Tâm tư đã trầm định trở lại, nhớ lại từng màn xảy ra trước khi hôn mê, nếu không đoán sai, nơi này đúng là lao ngục của Vân Nam Vương, ngoại trừ hắn ra, không ai có thể có tài lực lớn đến vậy để xây dựng một nơi không khác gì thiên lao. Xem ra A Nhất đúng là người của Vân Nam vương, là do hắn nhất thời sơ ý, đánh giá thấp tên thiếu niên đó, cũng đánh giá thấp thể lực Vân Nam vương ở nơi này rồi.

Nghĩ đến việc bị người toán kế, Mộc Yến Phi sát khí vụt qua, tay theo bản năng vươn ra, nhưng khi muốn nắm lại cũng chỉ có hư không, thanh Yêu đao theo hắn vài chục năm đã không còn bên cạnh. Vân Nam vương trở mặt bắt giam hắn, tất nhiên không có khả năng để bình khí lại cho hắn, hắn thậm chí không biết Đào Nhiên bây giờ ở nơi nào, sinh tử khó liệu.

Sau khi tĩnh lại phát hiện Đào Nhiên không có bên người, Mộc Yến Phi có hơi hoảng loạn một chút, nhưng rất nhanh đã trấn định trở lại, Mộc Hiển Ngọc nếu không có thừa dịp hắn hôn mê giết hắn, thậm chí không dùng xiềng xích giam cầm sự tự do của hắn, cũng đủ chứng minh mọi việc vẫn còn đường sống để quay về.

Đào Nhiên chỉ là tùy tùng của hắn, bọn họ không cần thiết phải làm khó Đào Nhiên, điều mà hắn càng lo lắng bây giờ chính là thương thế trên người Đào Nhiên, bất quá ngẫm lại cá tính của Đào Nhiên, hắn là tạm thời không có gì trở ngại, hơn nữa, cho dù Đào Nhiên xảy ra chuyện, thân đang ở trong cảnh lao tù

như hần cũng không làm được cái gì, thay vì lo lắng bản thân mình không có cách nào kiểm soát, chỉ bằng nghĩ biện pháp đối phó với tên lão hồ ly kia.

Lao ngục được xây dựng kiên cố như thiết, cho dù Mộc Yến Phi không trúng độc, muốn chạy trốn cũng chẳng dễ dàng, chứ đừng nói với tình trạng bây giờ, hần dứt khoát buông tha cho những hành động vô vị, dựa vào tường tĩnh tâm điều tức, chờ đợi Mộc Hiến Ngạc tìm đến hần.

Nghỉ ngơi một trận, tiếng bước chân truyền đến, một lao đầu khá lớn tuổi mang cơm tối, thấy Mộc Yến Phi tỉnh lại, có hơi sững sốt, nhưng không nói gì cả, đẩy thức ăn tiến đến.

Gồm có cơm và hai món ăn, lại còn thêm một bầu rượu, có chút ngoài dự liệu của Mộc Yến Phi, xem ra Vân Nam vương cũng khá là khảng khái. Hần cảm thấy đói bụng, không suy tư thêm, cầm lấy chén đĩa, vài cái đã ăn xong. Có lẽ là do đói bụng, nên thức ăn hết sức vừa miệng, bầu rượu hần cũng không lãng phí, ngửa đầu uống hết, sau đó tiếp tục tĩnh tọa điều tức.

Chỉ chốc lát sau, lao đầu đến lấy chén đĩa, Mộc Yến Phi không mở mắt, nghe hần qua lại ở trước cửa hồi lâu mới đi.

Cứ như thế ăn hết ba bữa cơm, một ngày cũng đã trôi qua, lao đầu mặc dù không nói lời nào, nhưng mỗi lần đến thái độ đều rất cung kính, thức ăn *** sảo, rượu mỗi bữa đều có. Mộc Yến Phi ngoại trừ không có tự do ra, hết thấy đều không có trở ngại, thương thế trên người hần trải qua nghỉ ngơi điều dưỡng, đã từ từ khép lại. A Nhất mặc dù toán kế hần, nhưng lại cho hần thuốc tốt, rất nhanh, chứng trạng hư huyền của thân thể cũng đã biến mất. Đến ngày thứ ba, Mộc Yến Phi đang luyện công, bên ngoài vang lên tiếng bước chân đi tới, nhẹ nhàng nhanh nhẹn, không phải lão lao đầu.

“Đã lâu không gặp.”

Đứng ở cửa chính là A Nhất, hần đã thay đạo bào, mặc một chiếc áo ngắn màu vàng cam, có vẻ càng thanh tú, đôi mắt nheo lại, hì hì cười nói: “Người hình như đã khôi phục rồi.”

Mộc Yến Phi quét mắt nhìn hần, trên mặt không có chút biểu cảm. A Nhất bị mất mặt, tăng hăng hai tiếng, móc ra chìa khóa, mở cửa ngục giam, tiếp theo lại mở cánh cửa thứ hai, nói: “Đi theo ta.”

Mộc Yến Phi đứng dậy đi qua, hần sắc mặt bất hảo. Cảm giác được sát khí trên người hần, A Nhất lập tức nhảy tung tung ra ngoài giống như khỉ con, kêu lên: “Trước tiên phải để ta nói xong cái đã, ta là vì lòng tốt mới thả ngươi ra ngoài, ngươi không thể lấy ta ra làm tấm chắn đỡ tên đó nha.”

“Sẽ không.” Mộc Yến Phi nhắc chân đi ra khỏi cửa nhà ngục, ngay lúc A Nhất thở phào nhẹ nhõm, hần lạnh nhạt bỏ thêm một câu, “Người không đáng giá.”

“Ta ta ta...” Bị xem thường, A Nhất tức giận dùng ngón tay chỉ vào mũi mình, la lên: “Người có biết ta là ai không a, ngươi dám nói ta không đáng giá?”

“Dẫn đường!”

Hai chữ sắc bén như đao bổ tới, A Nhất lập tức ngoan ngoãn thu hồi mẩu cây nói nhảm phía sau lại, nuốt nước miếng, không tình nguyện đi ở phía trước, Mộc Yến Phi theo hần đi qua đoạn hành lang dài tối đen, mới phát hiện trong ngục giam này ngoại trừ hần ra, còn giam không ít người, bất quá đều bị thép xuyên qua bả vai, dùng xiềng xích vào tường, không có ai nói chuyện, hần đã bị mất giọng rồi, thậm chí mất đi cả dục vọng muốn sống, ngoài trừ thỉnh thoảng có vài động tác chứng minh bọn họ còn có hơi thở ra, mỗi một người đều giống như xác sống cả.

“Ta nói, nếu ngươi không thành thật, cũng sẽ biến thành giống như bọn họ vậy.”

Phát giác Mộc Yến Phi đang nhìn bọn họ, A Nhất cười hì hì cảnh cáo, đáng tiếc lại đánh một quyền vào không khí rồi. Mộc Yến Phi hạ thấp tầm mắt, hoàn toàn xem thường sự ra uy của hần.

Hành lang dài mà u ám, càng đi về phía trước, mùi lại càng khó ngửi, Mộc Yến Phi phát hiện Vân Nam vương đối với hần coi như lễ ngộ, ngoại trừ giam cầm tự do ra, cái gì đều không có làm.

“Người có muốn biết sau khi ngươi té xỉu xảy ra chuyện gì không? Người là như thế nào bị đưa tới đây?” Đường rất dài, A Nhất không chịu nổi tịch mịch, lại tiếp tục tìm chuyện để nói, đáng tiếc lại tiếp tục không

bị đêm xía tới, hần rất mất mặt, con người xoay vòng vòng, lại chịu không được, hỏi: “Người không muốn biết Đào Nhiên thế nào rồi sao? Hần bị thương rất nặng a, người không sợ hần có việc gì sao?”

“Không sợ.” Lần này Mộc Yến Phi đáp lại hần, “hần nếu có việc gì, ta muốn người và cả Vân Nam chôn cùng hần.”

A Nhất cười không nổi nữa, một lúc sao, nhếch nhếch miệng: “Yên tâm, hần tốt lắm, so với người còn tốt hơn.”

Đường rút cục cũng đi hết, cửa ngục cuối cùng được mở ra, ánh nắng bên ngoài rọi vào, A Nhất vội vàng chạy ra ngoài, lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm giác bị một tên sát *** đi sát bên mình thật kinh khủng, may là đao của Mộc Yến Phi đã bị bọn họ tịch thu, nếu không hần thật không dám cam đoan đối phương có thể ở phía sau cho hần nhất đao hay không.

Bên ngoài cửa ngục là một bức tường không gây chú ý, A Nhất vừa bước ra sân, bước trên con đường mòn trải sỏi đi như bay, không bao lâu thì tới một trang viện có kiến trúc *** sảo, lại đi rất lâu về phía trước, dừng lại trước một cánh cửa, Mộc Yến Phi theo ở phía sau, hần mặc dù chưa từng đến Vân Nam vương phủ, nhưng nhìn lâu phòng kiến trúc *** mỹ hoa lệ, liền đoán được đây là nơi nào, quét mắt nhìn A Nhất, A Nhất nói: “Tới rồi.”

Đẩy cửa ra, Mộc Yến Phi theo A Nhất bước vào trong. Ở giữa thính đường đang đứng một người, chấp tay sau lưng, quay lưng về phía bọn họ, nghe tiếng động, người đó quay đầu lại, thì ra là một lão giả đã hơn sáu mươi, trên người vận thường phục màu vàng nhạt, tóc mai hai bên đầu đã thành hoa râm, nhưng không cảm thấy nét già nua, sống lưng thẳng tắp, lộ ra sự uy nghiêm của tướng lĩnh, ánh mắt sắc bén, nhìn Mộc Yến Phi từ trên xuống dưới, trên gương mặt lạnh lùng chậm rãi lộ ra nét tươi cười tán thưởng, nói: “Vị Hồng Chiếu tướng quân thiếu niên phong tướng trong truyền thuyết, chỉ cần một cánh quân của Mộc gia đã giết chết được Hồ binh, bức lui ngoài trăm dặm, mấy năm không dám tái phạm, hôm nay vừa gặp, quả nhiên bất phàm.”

“Vương gia chê cười.” Mộc Yến Phi vẽ mặt bình thản, không tự cao cũng chẳng tự ti, nói: “Trước mặt vương gia, tại hạ làm sao có thể được ngợi khen cho được? Nếu tại hạ thật sự thần dũng như lời vương gia nói, thì sẽ không sa vào cảnh bị giam cầm rồi.”

Mộc Hiến Ngọc sắc mặt biến đổi, lập tức cười ha hả, nói với A Nhất: “Có can đảm lại khôn ngoan, còn biết kèm chế, hơn nữa có thù phải trả, không hổ là con cháu của Mộc gia chúng ta.”

Giọng nói của hần vang như hồng chung, hiển thị nội tức hùng hậu, A Nhất bị chấn đến nổi nhú đôi mày, cũng ha ha cười theo hai tiếng, chạy đi lấy trà, châm đầy hai chén, một chén bưng cho Mộc Hiến Ngọc, Mộc Hiến Ngọc chuyển sang cho Mộc Yến Phi, nói: “Đã sớm nghe nói hoàng đế phái người tới Vân Nam ám tra, lần này động thủ vốn không phải bản thân mong muốn, bản vương ở đây dùng trà thay rượu, thỉnh tội với người trước, mong rằng Hồng Chiếu tướng quân nể tình người cùng tộc, đừng nên trách.”

Mộc Yến Phi lãnh nhàn bàng quan, tuy không biết tâm tư Mộc Hiến Ngọc, nhưng thấy hần khuôn mặt cương nghị, trên trán văn lộ khắc sâu, hàng năm quân lữ kiếp sống dưỡng thành hào sảng lão luyện, hiện ra trong từng cử chỉ động tác, người như thế trời sinh chính là tướng lãnh, chỉ cần đứng ở nơi nào, cũng mang theo uy thế hung mãnh đủ để chấn nhiếp chúng nhân. Mộc Yến Phi cũng hàng năm soái lĩnh, đối với phần khí thế này của hần không cảm thấy sợ hãi, mà lại cảm thấy thân cận, thêm vài phần hảo cảm thuộc về đồng loại.

Vì vậy, hần đưa tay nhận lấy chén trà, Mộc Hiến Ngọc lại cầm lấy một chén trà khác, kính hần, sau đó ngửa đầu uống ngay. Mộc Yến Phi cũng uống theo, A Nhất ở bên cạnh hì hì cười nói: “Uống thống khoái như vậy, người không sợ trong trà có độc sao?”

“Ta kính Vân Nam vương vì hần là một kẻ lấy lòng, nếu hần hạ độc trong trà, ta chỉ có thể tự trách mình không giỏi nhìn người, chứ không đổ oán lên người khác.”

Mộc Yến Phi nói rất hào sảng, trên thực tế hần biết Mộc Hiến Ngọc không có khả năng làm như vậy. Hần nếu thật muốn hạ độc, sẽ không chờ tới bây giờ, nếu biết không có việc gì, chính mình cần gì phải làm ra vẻ cẩn thận, khiến đối phương khinh thường?

Mộc Hiến Ngọc con mắt khê nhú lại, như là nhìn ra suy nghĩ của hần, cười ha hả, đưa tay ra mời hần. Mộc Yến Phi nhìn phía trước chính tịch, đó là chỗ ngồi của khách quý, hần mỉm cười nhẹ, nhìn A Nhất đang đứng bên cạnh, phất tay ném chén trà tới, sau đó đi thẳng đến chỗ ngồi, xách vạt áo trước lên, ngồi xuống. (chảnh vô cùng +__+)

A Nhất phản ứng nhanh nhảy lại cơ trí, thấy chén trà vừa bay đến, liền nhào tới, chụp chén trà trước khi nó rơi xuống đất, bất quá hần cũng đã nằm luôn trên đất, cả mặt đều là bụi, bị sặc mấy cái, trừng mắt nhìn Mộc Yến Phi, nhỏ giọng lầu bầu: “Can đảm khôn ngoan đâu không thấy, nhưng có thù phải trả thì rõ ràng rành.”

Mộc Yến Phi chỉ xem như không nghe thấy, Mộc Hiến Ngọc cũng không để ý đến hần, thay đổi chén trà, tự mình giúp Mộc Yến Phi châm thêm trà, cười nói: “Mặc dù người xuất thân Thành vương phủ, bất quá nếu xem xét từ phía mẫu thân người, chúng ta vốn là biểu thân.”

Trà bồi tội Mộc Yến Phi đã uống, hần không động đến chén trà nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Ta gọi là Mộc Yến Phi, không quan hệ gì với Thành vương phủ.”

Mẫu thân của Mộc Yến Phi tổ tịch Giang Nam, nếu tính theo huyết duyên, thì cùng Mộc Hiến Ngọc là biểu thân theo kiểu nhất biểu tam thiên lý. Mộc gia cũng không phải là hoàng tộc, Mộc mẫu lại sinh tính ôn uẩn lương thiện, với xuất thân của nàng, tất nhiên sẽ không thể tranh được vương phi hay thiên phi. Mộc Yến Phi từ nhỏ đã sống trong sự bài trừ cho đến lúc lớn lên, sau lại mẫu thân quá thể, hần liền rời khỏi vương phủ, từ bỏ họ cha, lấy họ mẹ đầu thân quân lữ, ngoại trừ hai năm trước Thành vương gia quá thể hần có tới điều nghiến ra, hần chưa từng đến vương phủ thêm lần nào nữa. Vương phủ, nơi đó đối với hần mà nói, ngoại trừ gợi nhớ lại những chuyện chẳng vui vẻ ra, cái gì cũng đều không có.

Mộc Hiến Ngọc đối với quá khứ của Mộc Yến Phi cũng biết một ít, nghe hần nói như vậy liền thông hiểu, còn hơn cả Thành vương phủ chỉ được cái danh nghĩa kia, Mộc thị bốn gia xem như thân cận hần hơn, nên mỉm cười, nói: “Anh hùng không hỏi nơi xuất thân, thân phận chẳng hề trọng yếu.”

“Làm gì có vị anh hùng nào suốt dọc đường đi bị người ta đuổi giết, mà một chút năng lực chống trả cũng chẳng có a?”

A Nhất lồm cồm bò dậy, ngồi ở bên cạnh nhỏ giọng nói. Mộc Hiến Ngọc trừng mắt nhìn hần, lên tiếng trách mắng: “Ồ đó ngăn ra làm gì, còn không mau châm trà!”

A Nhất liếc liếc chén trà của Mộc Yến Phi, nói: “Hần còn chưa có uống kia.”

Mộc Hiến Ngọc đặt mạnh chén trà trong tay mình xuống bàn, A Nhất vội vàng chạy đến châm đầy, sau đó ôm ấm trà lui sang một bên. Mộc Hiến Ngọc cầm lấy chén trà, hơi nghiến nắp chén gạt bọt trà trong chén, một lúc sau, mới hỏi: “Hoàng thượng hoàng hậu có an khang không?”

Mộc Yến Phi đoán được thâm ý trong lời nói của hần, nói: “Nếu Điền Nam một phương an bình, ta nghĩ tâm tình hoàng thượng sẽ rất tốt.”

Mộc Hiến Ngọc biết ý ngầm trong câu nói của hần, cười cười, chẳng ừ hử gì cả, chỉ nói: “Nghe nói người bị tước binh quyền rồi?”

“Vật ngoài thân mà thôi.”

“Đúng vậy, vật ngoài thân.” Mộc Hiến Ngọc cười lạnh: “Nhưng có đôi khi, vật ngoài thân lại có thể trở thành cái cớ để bị công kích.”

“Chỉ giáo cho?”

“Chẳng lẽ người không cho rằng thế hay sao?” Mộc Hiến Ngọc đặt mạnh chén trà xuống mặt bàn, đứng dậy, tay vẽ một vòng tròn vào khoảng không trước mặt, nói: “Năm đó Điền Nam chiến sự không ngừng, là ta suất binh bình loạn, rời xứ xa quê, vừa đến nơi này không ngờ đã phải sống hần ở đây vài chục năm, hiện giờ đời sống nhân dân nơi đây trù phú hơn xưa, mục nội nó lại có kẻ muốn thu hồi lại. Người đi xem thử xem, nơi này từng ngọn núi từng dòng sông, là do ta Mộc Hiến Ngọc gây dựng, ta hơn nửa cuộc đời là sống tại chỗ này, hàng năm cung phụng, không dám chậm trễ, thế mà vẫn có người sợ ta ủng hộ binh tự trọng, muốn tước quyền của ta, bức ta cỡi giáp về quê cày ruộng!”

Mộc Yến Phi vẫn không biểu lộ gì cả, vẻ mặt đạm mạc nói: “Trong thiên hạ, không đâu không là vương thổ.”

“Nói không sai.” Mộc Hiến Ngọc quay đầu nhìn hấn, hai mắt sáng quắc, lớn tiếng nói: “Tất cả mọi thứ trong thiên hạ này đều là của hoàng gia, chúng ta làm gì cũng chỉ là bổn phận của thần tử, nhưng đừng hòng gán cho ta cái tội phản nghịch, ta cũng không phải không triều thánh, mà là vì muốn lưu lại đường lui cho người nhà và bộ hạ mà thôi.”

“Người suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Cái gì?”

“Hoàng thượng nghĩ như thế nào, làm thần tử, ta không dám vọng ngôn khăng định, bất quá lần này ta đến Điền Nam, cũng không phải vì điều tra vương gia mà đến, mà là đến để tìm người.”

Mộc Hiến Ngọc sững sốt, hiển nhiên bị lời nói của Mộc Yến Phi làm hấn giật mình không nhẹ, một phen khảng khái sôi sục mới vừa rồi đều đã biến mất vô ảnh vô tung, dưới sự lạnh lùng đối đãi của Mộc Yến Phi, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười, sau đó biến thành giọng cười sang sảng, nói: “Ta đoán được một ít hấn bảo người đến đây tìm người nào rồi, hấn nhất định nói với người chuyện này vô cùng tuyệt mật, tuyệt đối không thể tiết lộ cho người khác, có đúng hay không?”

Mộc Yến Phi trong lòng vừa động, trước khi hấn xuất phát, hoàng đế đích xác dặn dò hấn như thế, lúc này chỉ là vì trấn an Mộc Hiến Ngọc, mới cố ý dùng chuyện này để đánh lạc hướng, không nghĩ tới cho dù tránh về phía nào, cũng bị Mộc Hiến Ngọc đoán trúng, đang suy nghĩ nên ứng đối như thế nào, chợt nghe Mộc Hiến Ngọc rất khinh thường rửa một tiếng, nói: “Hoàng gia thiên tử, bụng dạ lại có thể hẹp như bụng gà, chỉ biết che che giấu giấu, ta nếu muốn tranh cùng hấn, đã sớm cướp thứ đó về tay rồi.” (cha không cướp “thứ đó” về tay, mà là cướp “người đó” về tay a +__+)

“Đó là vật gì vậy a?” A Nhất ở bên cạnh không kèm được, vội vàng hỏi.

Mộc Hiến Ngọc không để ý đến hấn, nói với Mộc Yến Phi: “Ta quen hấn, người nếu muốn gặp, ngày nào đó ta có thể giúp các người dẫn tiến.”

Được tất cả mà chẳng tốn chút công phu, ngược lại lại khiến cho người ta tâm dễ dàng sinh nghi, Mộc Yến Phi chẳng ừ hử gì cả, chỉ nói: “Làm phiên vương gia phải phí tâm rồi.”

“Chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi.” Mộc Hiến Ngọc phất phất tay, nhưng quanh năm chinh chiến sa trường, không thay đổi được thói quen động tác, chỉ đơn giản phất tay thôi mà hào khí đã tự động hiển lộ, nói: “Xem như lần này ta bồi tội với người vì thất lễ, nếu hoàng đế không gom chúng ta vào một chỗ toán kế, ta cũng không cần phải tốn công giam người trong tù xa, đưa người về đây trước mặt mọi người.”

Mộc Yến Phi sắc mặt khế biến, hấn không hề biết chuyện gì đã xảy ra sau khi hấn hôn mê, nhưng sống trong quan trường đã lâu, cũng mơ hồ đoán được cách làm của Mộc Hiến Ngọc, không nghĩ tới sự thật đúng như trong dự liệu của hấn, ánh mắt trầm xuống, nói: “Tù xa?”

Mộc Hiến Ngọc sắc mặt để lộ một chút xấu hổ, nhưng A Nhất lại hắc hắc nở nụ cười, Mộc Yến Phi nhìn vẻ thỏa mãn của hấn, chỉ biết tình cảnh của mình lúc ấy nhất định tương đương không xong, hấn hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu đã thua, tất nhiên để mặc người xử trí, ta cũng không oán hận.”

“Xin đừng hiểu lầm.” Mộc Hiến Ngọc chứng kiến sắc mặt hấn hơi khó chịu, cười khế, nói: “Làm như vậy, đối với người hay đối với ta đều có chỗ tốt, mất chút mặt mũi bây giờ đổi lấy tín nhiệm sau này, cũng xem như đáng giá.”

Mộc Yến Phi quét mắt nhìn Mộc Hiến Ngọc, lão nhân trên mặt tràn đầy tươi cười, khác với sự kịch liệt ban nãy, khiến sự thô khoách của quân nhân nơi hấn giảm bớt, thay vào đó là một chút giáo hoạt. Đúng là một lão hồ ly, Mộc Yến Phi tức giận nghĩ. Bất quá, nếu không hồ ly, cũng không có khả năng đóng quân tại Vân Nam suốt vài chục năm, khiến đương triều thiên tử cũng không có biện pháp nào động tới hấn. Bình định phản loạn, thống nhất phiên quận, nếu chỉ dựa vào vũ lực thôi thì hoàn toàn chưa đủ.

Mộc Hiến Ngọc là quận vương, có quan hệ họ hàng xa với hấn, dưới tình huống hấn mất đi nội công, hoàng đế biết rõ điều đó vẫn phái hấn đi đến đây ám phóng, cũng đủ hiểu đã có lòng nghi ngờ hấn rồi. Trong tình

huống thế này, nếu việc làm của hần thiếu thận trọng, thì sẽ trở thành đối tượng đả kích, cho nên suốt dọc đường đi, hần một mực cân nhắc làm thế nào để viết cho xong phần tấu chiết về chuyến đi ám phóng này, không nghĩ tới Mộc Hiến Ngọc đã chuẩn bị trước cho hần cả rồi, dùng tội sát nhân giam hần lại, bắt quản dưới tình huống Mộc Hiến Ngọc là thật sự không biết rõ thân phận của mình, hoặc là đã biết rõ còn dám giam giữ mình, đều vô hình trung đẩy khoảng cách hai người ra xa.

Nơi này có không ít thân tín của hoàng đế, còn có người của thái tử, hoàng hậu và tứ hoàng tử, tin tức hần bị tổng giam sẽ rất nhanh truyền tới kinh thành, Hoàng đế biết hần tâm cao khí ngạo, bị áp giải trước mặt muôn người, nhất định sẽ không liên kết với Mộc Hiến Ngọc, cho nên, tấu chiết của hần lần này cũng sẽ dễ viết hơn. Về phần vấn đề mặt mũi, Mộc Yến Phi kỳ thật cũng không có để ý quá nhiều như người khác nghĩ, đại trượng phu phải biết làm cách nào để phù hợp mọi loại tình huống, chỉ cần mục đích đạt thành, hần sẽ không so đo tiểu tiết. (lời đoạn này rất đã vì tính cách hai người rất là khăng khải, giao hoạt a +__+)

Vừa nghĩ đến đây, hần hỏi: “Vỡ kịch đó mọi người nhất định đều thấy được?”

Mộc Hiến Ngọc nhìn sắc mặt Mộc Yến Phi, liền biết hần không để trong lòng, mỉm cười nói: “Người cần phải nhìn thấy thì đều đã nhìn thấy, cho nên mấy ngày nay cánh cửa của vương phủ bản vương thiếu điều bị người đập đổ rồi, có thị vệ của người, còn có người của thái tử, ta còn đang suy nghĩ, nếu tiếp tục đợi thêm nữa, e rằng ngay cả người của hoàng đế cũng sẽ không giữ được bình tĩnh.”

Lão hồ ly này chắc xem kịch cũng đã đủ rồi, còn hần thì phải ở trong ngục giam vài ngày, bất quá nếu đã diễn kịch thì phải diễn cho xong, nói không chừng trong Vân Nam vương phủ này cũng có không ít tai mắt của hoàng đế, Mộc Hiến Ngọc cẩn thận như vậy tất có nguyên nhân, chỉ là bọn hần vừa tới Vân Nam, thì đã trúng kế bị bắt giam, trong lòng Mộc Yến Phi cuối cùng cũng chẳng thoải mái, nói: “Thủ đoạn của vương gia rất cao minh, nhất định sắp đặt tại kinh thành không ít thân tín chứ?”

Mộc Hiến Ngọc chỉ cười ha hả: “Việc này cũng không cần phải giấu diếm, ngay khi các người xuất kinh, thì ta nơi này đã có được tin tức rồi, bất quá suốt dọc đường đi xảy ra không ít tình huống, người lại tìm được một hướng đạo rất giỏi, khiến người của ta đều bị đứt đuôi cả, bất quá ta rất may mắn, các người tự động đến đạo quan nghỉ lại, vì vậy A Nhất mới tự tác chủ trương, dùng độc làm các người hôn mê, nếu không nhờ hần, ta còn không biết phải làm cách nào bắt các người mà không khiến cho máu rơi đầy đất.”

Nhớ tới những tướng sĩ bị thương, Mộc Hiến Ngọc không nhịn được kinh sợ, nên nhớ những tướng sĩ được phái đi bao vây đều do một tay hần luyện nên, Mộc Yến Phi dưới tình huống bị trúng độc thể lực suy yếu còn có thể liên tục làm bị thương mười mấy người, đủ thấy dũng mãnh đến thế nào rồi. Nghĩ đến đây, lại nổi lên lòng ái mộ nhân tài, lại nhìn A Nhất, không khỏi than thầm, nếu A Nhất có được một nửa lão luyện như Mộc Yến Phi, hần cũng không cần phải phí tâm tư cùng hoàng thượng đấu trí đấu lực rồi.

Vừa lúc Mộc Yến Phi cũng đang nhìn A Nhất, bị hai người đồng thời nhìn chằm chằm, A Nhất trừng mắt, la lên: “Đều nhìn ta làm cái gì? Ta chỉ là muốn biết Hồng Chiêu tướng quân có lợi hại như trong truyền thuyết hay không thôi...”

“Ít nói nhảm, lại đây!”

Mộc Hiến Ngọc một tiếng rống to, A Nhất lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, lê người đến trước mặt Mộc Yến Phi. Mộc Hiến Ngọc chỉ vào hần, nói với Mộc Yến Phi: “Đây là đứa con trai không ra gì của ta, từ nhỏ đã bướng bỉnh quen thói, ngoại trừ sự phụ hần ra, không ai khống chế được hần, trước đây có nhiều mạo phạm, mong rằng người nể tình biểu thân, đừng chấp hần.”

Con trai?

Mộc Yến Phi sững sốt, truyền thuyết Vân Nam vương chỉ có một con gái, thuở nhỏ ốm yếu nhiều bệnh, rất ít bước ra ngoài, chưa từng có hôn phối, lúc nào lại tăng thêm một con trai?

Lại nhìn A Nhất, gầy yếu thanh tú, khung xương cũng nhỏ, đứng còn cao không bằng Mộc Hiến Ngọc ngồi, vừa nhìn đã biết không thích hợp để luyện võ, nếu không phải tự bản thân Mộc Hiến Ngọc nói ra, hần như thế nào cũng nghĩ không ra, một thiếu niên như vậy lại chính là con trai của một vị tướng quân?

Thấy Mộc Yến Phi nghi hoặc, A Nhất cười hi hi, chỉ vào cái mũi mình nói: “Ta chính là đứa con gái đó đó, cha ta từ nhỏ đã nuôi ta như nuôi con gái, ngay cả bây giờ, ta còn phải thường xuyên mặc y phục của nữ,

cho nên, ta có thể bắt được các người, cũng chỉ là gặp may thôi, kỳ thật ta làm như vậy cũng là vì muốn giúp biểu ca, tốt cho người tốt cho ta tốt cho tất cả mọi người, biểu ca, người không trách ta chứ?”

Một tiếng biểu ca kêu rất thân mật, Mộc Yến Phi chẳng đếm xỉa gì đến sự lấy lòng của hắn, ánh mắt chuyển hướng Mộc Hiến Ngọc, hỏi: “Vì muốn che mắt người khác?”

“Nếu không làm như thế, đứa nhỏ này chỉ sợ cũng không sống được đến bây giờ.” Ánh mắt Mộc Hiến Ngọc nhìn về phía A Nhất tràn ngập tiếc thương, cười khổ nói: “Ta cả đời sống trên lưng ngựa, có lẽ lão thiên gia chê ta giết chóc nhiều lắm, ta đến năm bốn mươi vẫn chưa có con cái, thị thiếp thật ra không ít, nhưng lại không ai tranh khí, thẳng đến ta bốn mươi lăm tuổi năm ấy, nội nhân mới sinh cho ta A Nhất, nhưng đứa nhỏ này vừa sinh ra đã ốm yếu nhiều bệnh, đại phu đều nói sống không lâu, cho nên chỉ có cách nuôi nó như con gái, một là để dễ nuôi, hai là vì để che tai mắt người khác, khi đó nội chiến trong Điền Nam vẫn chưa bình định được, kinh thành lại có kẻ như hổ đói rình mồi, ta sợ A Nhất bị hại, cho nên mới dùng đến hạ sách này, sau lại hắn lớn lên, liền theo sư phụ hắn đến đạo quan tu hành, thân thể hắn không tốt, học võ không được, chỉ có thể cho hắn chơi đùa với được thảo.”

Trong lời nói của Mộc Hiến Ngọc mang theo sự tiếc nuối, Mộc Yến Phi hiểu được tâm tình của hắn, có được một thân võ nghệ, nhưng không cách nào truyền thụ, tất nhiên đó là một điều rất tiếc nuối, hắn chỉ không nghĩ tới Mộc Hiến Ngọc lại có thể thành thật với hắn, nếu bí mật này truyền ra, tất sẽ đưa tới cho A Nhất họa sát thân, nhưng cũng có thể từ trong đó nhìn ra được lòng muốn kết giao của Mộc Hiến Ngọc, hắn mỉm cười nhẹ nhẹ, hỏi: “Vương gia lại cho tại hạ biết một chuyện đại sự lớn đến như vậy, không sợ tương lai có một ngày truyền tới tai hoàng thượng sao?”

“Người là người thông minh, lại là văn bối của ta, đối với người nhà của mình, ta sao lại phải lơ lửng cơ chứ?” Mộc Hiến Ngọc nói xong, ngừng chốc lát, thở dài một hơi, nói: “Ta nay tuổi đã cao, A Nhất lại không có quân công, ta không muốn sau khi mình trăm năm, cơ nghiệp do mình khổ cực tạo ra lại bị hủy trong chốc lát, nơi này cần phải có một quận vương thật tốt, cho nên, chỉ cần người nghĩ đến, ngôi vị này ta sẽ vĩnh viễn lưu lại cho người.”

Nếu nói trước khi gặp Mộc Yến Phi, hắn vẫn còn có điều do dự, vậy bây giờ hắn đã khẳng định quyết đoán của chính mình, Mộc Yến Phi là một tướng lĩnh rất tốt, cũng sẽ là một quận vương rất tốt, hắn tin tưởng vào ánh mắt của mình.

Mộc Yến Phi ung dung thản nhiên nghe, Mộc Hiến Ngọc nói xong lời cuối cùng, tâm tư rốt cục cũng trút ra hết, nhưng lại không ngờ đó cũng chỉ là chuyện thường tình của con người. Mộc Hiến Ngọc tuổi tác đã cao, hắn một khi qua đời, với bản lĩnh của A Nhất, căn bản không cách nào thống lĩnh ba quân, nếu do chính mình đến đây cai quản, nhất định có thể tạo dựng mảnh đất này thành một nơi kiên cố, vững như tường đồng vách sắt, bất luận thanh vọng hoặc là huyết thống, chính mình đều là người thích hợp nhất để chọn lựa, hoàng đế cũng vì nhìn ra điểm này, cho nên mới nghi ngờ hắn đủ điều, lại không nghĩ rằng Mộc Hiến Ngọc cũng ôm tâm tư giống như vậy.

Thấy Mộc Yến Phi trầm ngâm, Mộc Hiến Ngọc ha ha cười, nói: “Chim hết vát cung, xưa nay đã thế, ta tin trong khoảng thời gian qua người cũng đã nếm được mùi vị của nó, mọi việc sớm lo liệu trước, khỏi phải để đến lúc sát thủ đến cửa, muốn phản kháng cũng chỉ là có tâm mà vô lực mà thôi.”

Kỳ thật chuyện này Mộc Yến Phi cũng đang cân nhắc, ngay khi hắn phát hiện mình bị nghi ngờ, bắt quá bây giờ không phải là lúc cho thấy lập trường của mình, Mộc Yến Phi chẳng ừ chẳng hử gì cả, chỉ hỏi: “Võ kịch này diễn rất *** tế, nhưng vương gia có nghĩ tới phải hạ màn như thế nào hay chưa?”

“Có.” Thấy hắn chuyển đổi đề tài, Mộc Hiến Ngọc cũng không muốn ép hắn quá, mỉm cười nói: “Thị vệ của người hắn là đã đi gọi cứu binh rồi, chờ bọn hắn trở lại, ta sẽ thuận tay đẩy thuyền tống người xuất phủ, nói rõ đây chỉ là hiểu lầm, đến lúc đó phải ứng phó thế nào thì tùy ý người mong muốn.”

Chuyện này thật ra không khó, chuyện mà bây giờ hắn càng để ý lại chính là chuyện khác, hỏi: “Tùy tùng của ta đâu?”

“Tùy tùng của người a...” A Nhất nói hai chữ “tùy tùng” rất lớn tiếng, nhưng khi bị Mộc Yến Phi trừng mắt, lập tức thu hồi cười đùa cợt nhả. Khí thế lạnh buốt dữ dội khi Mộc Yến Phi đối địch ngày ấy đã ảnh hưởng

hắn rất sâu đậm, cho đến hôm nay tâm tư hắn vẫn tồn tại sự sợ hãi, ngoan ngoãn nói: “Đào Nhiên rất tốt, hắn bị thương nặng như vậy, ta nào dám giam hắn lại, người nếu muốn gặp hắn, ta sẽ lập tức đưa người đi.”

“Còn có binh khí của người.” Mộc Hiến Ngọc ở bên cạnh cười nói, “Ta thấy thanh đao ấy sát khí quá nặng, có lẽ đã theo người nhiều năm rồi phải không, A Nhất cũng để nó ở chỗ tùy tùng của người rồi.”

Mộc Yến Phi sắc mặt hoãn giải bớt. Đối với một tướng sĩ mà nói, binh khí tương đương sinh mệnh, càng huống chi Yêu đao cùng hắn sinh tử không rời, Mộc Hiến Ngọc cân nhắc cũng khá chu đáo, còn giữ được tự tôn cho hắn, để Đào Nhiên thể hắn giữ Yêu Đao, tốt hơn nhiều so với việc để nó ở vương phủ.

Khi Mộc Yến Phi theo A Nhất đi ra cửa, Mộc Hiến Ngọc lại gọi hắn lại, nói: “Còn có người người muốn gặp, đợi mọi chuyện yên ổn, ta có thể giúp người dẫn kiến.”

“Đa tạ.”

Mộc Yến Phi mặc dù không biết Mộc Hiến Ngọc vì sao lại biết sự tồn tại của Quỷ Đầu, nhưng vẫn khẽ gật đầu, cảm ơn trước. Hai người ra đến đại sảnh, A Nhất đi trước dẫn đường, Mộc Yến Phi gọi hắn dừng lại, nói: “Ta muốn đi tắm rửa trước đã.”

“Hả?” A Nhất ngẩn người, lập tức cười he he nhìn hắn, “Người có thể để cho ‘tùy tùng’ của người chờ đợi thật lâu sao?”

“Hắn chỉ là tùy tùng của ta, đợi lâu thế nào, cũng chỉ là bổn phận của hắn.”

Câu trả lời lạnh nhạt của Mộc Yến Phi khiến A Nhất rất nhụt chí, xoay người rẽ vào một hành lang, nhỏ giọng thì thầm: “Ta còn tưởng rằng người rất quan tâm hắn chứ, thì ra bất quá cũng chỉ như thế thôi.”

Có bao nhiêu quan tâm?

Mộc Yến Phi đi theo phía sau A Nhất, nhớ tới cái tên quen thói lười biếng kia, vẻ mặt lạnh lùng có chút nhu hòa lại. Đối với Đào Nhiên, hắn đương nhiên rất quan tâm, nhưng cho dù có quan tâm thêm nữa cũng chẳng phải chỉ là trong phút chốc. Hắn đã ở trong nhà lao lâu đến vậy, mùi trên người chắc chắn không dễ ngửi, vì tránh cho “tùy tùng” bị xống đến ngất xỉu, hắn đương nhiên phải tắm rửa một chút. Mặt khác, cũng không muốn để đối phương chứng kiến bộ dáng chật vật của mình, như vậy chỉ khiến tăng thêm lo lắng cho hắn.

Bất quá, cái tên đó sẽ lo lắng cho mình sao?

Nghĩ đến vấn đề khó mà giải đáp, đôi mắt hẹp dài của Mộc Yến Phi có hơi nheo lại.

Không biết từ lúc nào, hắn đã bắt đầu để ý đến cảm thụ của đối phương? Hơn nữa tên kia có chỗ nào tốt chứ? Phóng dăng, buông thả, và thêm đủ loại hành vi khó có thể hiểu được, rốt cục là cái gì đã hấp dẫn chính mình?

Suốt thời gian tắm rửa Mộc Yến Phi chỉ nghĩ đến việc này, nhưng lại phát hiện mình không cách nào nghĩ thông suốt, có lẽ trên đời này vẫn có một số chuyện không thể nào có được đáp án, hắn dứt khoát buông tha cho việc miên man suy nghĩ. Tắm xong, cầm lấy quần áo A Nhất đã chuẩn bị sẵn cho hắn, đó là một bộ quần áo ngắn bình thường, nói trang phục như vậy ra cửa sẽ không khiến người chú ý.

Mộc Yến Phi mặc quần áo xong đi ra, phát hiện A Nhất không thấy đâu, ngoài cửa chỉ có một thiếu nữ áo lục đứng đó, mái tóc dài dùng trâm bạc tùy ý bới lên, không thoa phấn tô son, nhưng sự thanh tú cũng đủ làm người khác hài lòng. Nàng tựa ở lan can hành lang, mỉm cười nhìn hắn.

Mộc Yến Phi sững sốt, đột nhiên nhìn thấy người lạ, hắn lập tức đề phòng cảnh giác, nhưng ngay sau đó phát hiện thiếu nữ rất quen mặt, lại nhìn đến bộ dáng cười hì hì, hóa ra chính là A Nhất, không khỏi bực bội hừ một tiếng.

“Thế nào? Biểu ca, vừa rồi có lừa được người không?” Phảng phất không thấy được sự không hài lòng của Mộc Yến Phi, A Nhất đi vòng vòng trước mặt hắn, vẩy tung tăng pháp phối tựa như những lá sen xanh, đắc ý nói: “Ta từ nhỏ đã bị lão đầu bắt phải ăn mặc thế này rồi, đã sớm quen từ lâu, mặc như vậy đi ra ngoài với người, tuyệt đối sẽ không bị người ta chú ý, ui da...”

Nói còn chưa dứt lời, áo đã bị Mộc Yến Phi xách lên, sải bước đi về phía trước, A Nhất tránh thoát không ra, tức giận đến kêu to: “Sao lại có thể đối đãi với nữ hài tử vô lễ vậy chứ?”

“Người mà là nữ sao?”

“Đúng vậy!” A Nhất rất khẳng định, nói: “Ít nhất ta ở trước mặt rất nhiều người đều là nữ cả.”

Đáng tiếc lời này không có tác dụng đối với Mộc Yến Phi, bước chân như trước đi nhanh như bay, A Nhất không có biện pháp nào khác, đành phải kêu lên: “Tùy tùng của người thân thể không tốt lắm a, người có biết hay không hả?”

Nghe hắn nói tới Đào Nhiên, Mộc Yến Phi quả nhiên buông lỏng tay ra, A Nhất nhân cơ hội chạy thoát sự khống chế của hắn, tránh ra xa xa, Mộc Yến Phi không chấp nhận với hắn, hỏi: “Hắn thế nào rồi?”

“Ngày đó hắn bị hôn mê trước người bởi vì thụ thương, thêm cả việc nội tức bị rối loạn, cũng không hoàn toàn bởi vì mê được của ta, sau khi mọi chuyện xong xuôi ta có giúp hắn chẩn bệnh, phát hiện nội tức của hắn rất rối loạn, hắn là do nóng lòng luyện công, dẫn đến nội khí bị rối loạn, hơn nữa cũng vì lúc đầu công lực không đủ, không cách nào tự hành điều tức, chỉ có thể dựa vào hơi nóng của rượu để hoãn giải, bất quá chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc, nếu vẫn như vậy mãi sẽ rất gây go.”

“Có phương pháp giải quyết không?”

“Đương nhiên là vận công điều dưỡng, với công phu bây giờ của hắn, hắn là không thành vấn đề, bất quá ta thấy võ công của biểu ca đi theo hướng dương cương, vừa lúc có thể bổ sung cho hắn, chỉ tiếc người bây giờ bản thân đã khó bảo toàn, người nếu muốn giúp hắn chữa bệnh, phải dảm thông nội lực bị trở tắc của mình trước đã.”

Mộc Yến Phi im lặng, nếu nội lực dễ dàng khôi phục, thì suốt dọc đường, hắn cũng không cần phải đi vòng vèo đến Vân Nam chỉ vì né tránh bị đuổi giết.

Hai người ra sân, đi thêm một đoạn đường, Mộc Yến Phi lúc này mới phát hiện những tòa nhà mới vừa rồi cũng không phải là phủ đệ của Vân Nam vương, bất quá xây dựng rất là khí thế, càng như là biệt viện của hắn, chỉ cần như thế cũng đủ biết những người bị hắn giam trong thiên lao cũng không phải là loại tội phạm tầm thường. Hắn bị nhốt trong một nơi như thế, tùy tùng và những người khác chỉ sợ tìm không được. Vị tướng quân này đúng là một lão hồ ly, ung dung thần nhiên đặt mọi người vào lòng bàn tay đùa bỡn.

A Nhất lôi kéo hắn hết quẹo trái lại quẹo phải, rốt cục dừng lại trước một căn nhà, mở cửa chính là một người hầu già đã luống tuổi, A Nhất dẫn Mộc Yến Phi vào, lấy ra một bình thuốc nhỏ đưa cho hắn, nói: “Nơi này đều là tâm phúc, ‘tùy tùng’ của người rất an toàn, nếu người muốn bôi thuốc cho hắn cũng có thể đó.”

Mộc Yến Phi nhìn sắc trời, đã gần đến hoàng hôn, nhân tiện nói: “Đêm nay ta ở lại chỗ này.”

“Ặc...” Về mặt A Nhất lộ ra một nụ cười mờ ám: “Không thành vấn đề, bất quá người nên chiếu cố một chút tùy tùng của người, thương thế của hắn không quá thích hợp để làm chuyện quá kịch liệt.”

Mộc Yến Phi khó chịu trừng mắt nhìn hắn, tên này thật sự là tu hành từ nhỏ sao? Quỷ linh *** quái, khó trách lớn không nổi.

A Nhất dẫn Mộc Yến Phi đến trước một gian phòng, đẩy cửa ra, nháy mắt ra hiệu với Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi không để ý đến hắn, đi vào thẳng, A Nhất cũng muốn vào cùng, cửa phòng bốp một tiếng, đóng lại trước mặt hắn, hắn xoa xoa cái mũi vừa bị cửa đập vào, tức giận nói: “Có võ công thì giỏi lắm a, ta vừa dùng độc, hai người các người đều không phải là đối thủ của ta.”

Tiếng giận dữ bị ngăn cách bên ngoài phòng, Mộc Yến Phi đóng cửa xong, đi tới nội thất.

Mộc Hiến Ngọc rất chu đáo với Đào Nhiên, an bài cho hắn ở trong một sương phòng thượng hảo, bên trong thanh nhã sạch sẽ, loáng thoáng chút hương thơm, so với nơi hắn ở, tuyệt đối khác một trời một vực, điều này làm cho sự khó chịu ban đầu của Mộc Yến Phi về việc bị tống giam được giảm đi rất nhiều.

Nội thất rất yên tĩnh, tấm màn rủ xuống, Mộc Yến Phi đi qua xóc màn lên, Đào Nhiên nghiêng người nằm ở trên giường còn đang ngủ say, thanh mặc đao nằm ở mép giường, một tay Đào Nhiên khoát lên trên vỏ

đao, che đi hoa văn mắt quỷ đáng sợ được khắc trên cán.

Ánh mắt lạnh như băng của Mộc Yến Phi vừa nhìn thấy liền nhu hòa, mặc dù biết Đào Nhiên không có việc gì, nhưng giờ phút này nhìn thấy hắn, tâm tình mới chính thức cảm thấy bình an, ngón tay lướt qua hai má của hắn, định đi lấy Yêu đao, nhưng lại nhìn thấy bên cạnh gối có vài sợi tua mảnh, hắn nhíu mày, cầm lấy những sợi tua, lôi ngọc bội phía dưới gối ra.

Đó là ngọc bội buộc trên ngọc địch của Đào Nhiên, lần trước Đào Nhiên cầm ngọc địch, nhưng lại giữ lại ngọc bội, Mộc Yến Phi đặt ngọc bội vào lòng bàn tay, ngọc chất thuần nhiên quang nhuận, phượng và hoàng bào hoàn tương xứng, mang theo cảm giác ấm áp, mặt sau ở giữa khắc một chữ “lan”, rất nhỏ, tựa như hoa mai, nhưng lại lộ ra một chút linh khí khả ái.

Nhớ tới chuyện trước đây Thanh Đồng từng nói với hắn, sắc mặt Mộc Yến Phi trầm xuống, nắm chặt ngọc bội, lại nhìn Đào Nhiên. Đào Nhiên ngủ rất say, không hề phát hiện hắn đang nhìn mình chăm chú, vì vậy Mộc Yến Phi duỗi tay ra, ngón tay to dài theo hai má của hắn lần xuống sau cổ, mềm nhẹ vuốt ve sau đó chậm rãi co chặt lại, sắc mặt Đào Nhiên nhanh chóng đỏ bừng, mở mắt tức giận trừng hắn, Mộc Yến Phi mỉm cười nới lỏng tay ra, Đào Nhiên như hắn sở liệu nằm sấp trên giường xoa cổ ho lớn, Mộc Yến Phi ngồi bên mép giường, nhìn bộ dáng chật vật của hắn, đột nhiên cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. (anh ghen quá nha anh ++)

“A Mộc, phương thức người biểu đạt tình cảm thật thiết khi gặp lại thật là đặc biệt đó nha.” Đào Nhiên ho cả buổi cuối cùng mới dừng lại được, nhìn Mộc Yến Phi tĩnh táo ngồi bên cạnh xem kịch, đôi mắt phượng của hắn híp lại, oán trách trong sự bi ai.

“Đừng giả bộ nữa.” Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Nhất là giả bộ dở đến thế này.”

Đào Nhiên sắc mặt khế biến, cười nói: “Ta không phải cố ý giả bộ ngủ, chỉ là không biết phải chào hỏi với người thế nào thôi.”

“Ta là nói giả bộ ho, ta không có dùng sức, người có cần phải ho lớn tiếng đến vậy không?”

Đào Nhiên nghẹn họng, lập tức cả cười, nhìn từ trên xuống dưới Mộc Yến Phi, nói: “Bọn họ không làm khó người chứ?”

“Hoàn hảo.” Mộc Yến Phi không nhắc lại chuyện mình bị giam, thấy sắc mặt Đào Nhiên rất tốt, hắn hỏi: “Vết thương tốt hơn chút nào không?”

“Tốt hơn rồi, ta muốn đi tìm người, nhưng lại bị bọn họ ngăn cản, A Nhất tên tiểu tử đó rất khó đối phó, hắn vừa dùng độc là ta không làm được gì hắn rồi.”

“Hắn là con trai của Mộc Hiến Ngọc, đừng đi chọc hắn.” Ánh mắt Mộc Yến Phi đảo qua y phục Đào Nhiên, thuận miệng nói.

Trời đang nóng bức, Đào Nhiên từ bả vai trở lên đều đã lộ bên ngoài chăn, nội y bằng vải bông màu trắng thuần không buộc chặt, lộ ra một nửa cần cổ, mấy tóc đen huyền tùy ý rơi chung quanh gối, càng làm cho tiết y của hắn trắng thêm, có hơi chói mắt, không biết là do nhan sắc của phục sức, hoặc là do bản thân tên nam nhân này rất ưa nhìn, Mộc Yến Phi dời tầm mắt đi, chuyển về khu vực bị thương của hắn, đưa tay đỡ chăn lên.

“Hả? Không nghe nói Vân Nam vương có con trai a.” Đào Nhiên đối với câu trả lời của Mộc Yến Phi rất giật mình, cười hỏi: “Đây xem như là một bí mật chứ hả? Người nói cho ta nghe, không sợ ta sẽ nói ra ngoài sao?”

“Ta sẽ giết người.”

“Người mỗi lần đều nói như vậy cả.”

Giọng nói lạnh lùng châm biếm, nhưng bởi vì trong trường hợp này nên bị giảm khí thế đi rất nhiều, Đào Nhiên cười nhạo xong, phát hiện chăn bị xốc lên, vội vàng đè lại bàn tay đang tháo thắt lưng và áo của mình của Mộc Yến Phi, nói: “Vết thương đã lành rồi, không cần phải tra xét tiếp nữa chứ?”

Mộc Yến Phi đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn, Đào Nhiên đành phải bổ sung: “Vết thương tại vị trí riêng tư, không tiện lắm.”

“Cũng chỉ vì tại vị trí riêng tư, cho nên ta mới muốn xem.” (anh cũng biến thái quá nha +__+)

“Vương gia, người có thể mang mấy câu hạ lưu nói đằng hoàng hơn được một chút không?”

“Những vị trí khác ta cũng muốn kiểm tra.” Mộc Yến Phi dừng một chút, lại nói: “Ta không muốn nghe câu trả lời phủ định.”

Đào Nhiên hết lời để nói, buông bàn tay đang áp chế tay Mộc Yến Phi ra, hắn chỉ biết đối với một chủ tử vừa nhâm tính vừa kiêu ngạo, cách làm tốt nhất của một tùy tùng là nhẫn nhục chịu đựng, mọi việc phải nghe lời hắn. Mộc Yến Phi rất hài lòng, vén vạt áo lên, nhưng không có vôi vàng cởi áo, mà là cúi người hôn hắn.

Môi của nam nhân có hơi lạnh, vì vậy Mộc Yến Phi gia tăng độ sâu của nụ hôn, cảm giác tiếp xúc có chút xa lạ, rồi lại có chút quen thuộc, lại có thể làm cho hắn bắt đầu cảm thấy lưu luyến. Hai chiếc lưỡi cùng quấn lấy nhau, hưởng thụ sự nồng cháy kịch liệt của nụ hôn, hoàn toàn bất đồng với cá tính đậm đặc của Mộc Yến Phi. Đào Nhiên có chút không thích ứng, muốn tránh ra, tóc lại bị Mộc Yến Phi kéo căng, không chế sự lộn xộn của hắn, tiếp tục cuốn chặt lấy, hôn thật sâu.

Đào Nhiên có chút không tiếp nhận được nữa, hắn từng có rất nhiều bạn trên giường, nhưng lại rất ít lần cùng người khác hôn sâu thế này, hắn không thích hôn người mà mình không hiểu rõ, thậm chí chán ghét cái loại cảm xúc ướt át khi hai miệng giao nhau, cho nên hắn không cách nào thích ứng hành vi của Mộc Yến Phi, một nụ hôn nồng cháy như lửa lại làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, bởi một khi lửa đã cháy lên, thì sẽ không cách nào dập tắt được, chỉ có thể thiêu đốt cho đến khi hết sạch, nếu chưa chết sẽ chưa dừng lại, không có một chút nghi ngờ, Mộc Yến Phi chính là loại người như vậy, mà hắn, vừa khéo lại không phải.

“Ngày đó bọn họ vung đao về phía người, người làm cách nào tránh thoát?” Một lúc lâu, nụ hôn dần dần nhạt bớt, vừa hôn Đào Nhiên, Mộc Yến Phi vừa hỏi đến vấn đề bản thân vẫn đang lo lắng.

“Ta không có tránh, bọn họ chỉ dùng chuôi đao đánh ta ngắt, sau khi tỉnh lại ta đã ở chỗ này rồi, bọn họ không làm gì với ta cả, cho nên ta nghĩ người cũng sẽ không sao.” Trong lúc cùng Mộc Yến Phi trao đổi nụ hôn sâu, bụng dưới lại bị đè lên, hơi đau, thấy hắn có xu thế dần dần tiến sâu thêm, Đào Nhiên cười khổ nói: “Vương gia, người sẽ không phát tiết thú dục đối với người bệnh chứ hả?”

“Có người bệnh nào nhiệt tình đến vậy sao?”

Mộc Yến Phi mặc dù nói như vậy, nhưng chứng kiến Đào Nhiên sắc mặt không tốt lắm, liền thả hắn ra, ngồi dậy, giúp hắn thay thuốc cho vết thương ở bụng dưới, thấy vết thương đã từ từ khép lại, nói: “A Nhất y thuật không tệ.”

“Vân Nam vương ân lẫn uy đều xem trọng đến vậy, là vì muốn lôi kéo người?”

“Xem như đi.”

Mộc Yến Phi thay thuốc cho Đào Nhiên xong, nháy mắt ra hiệu, Đào Nhiên hiểu ý, nhích người vào sát bên trong, Mộc Yến Phi nằm xuống bên cạnh Đào Nhiên, ngọc bội mới vừa rồi tiện tay đặt trên giường giờ lại hiện ra trước mắt hắn, hắn cầm miếng ngọc bội lên, trả lại cho Đào Nhiên. Nhìn Đào Nhiên đặt ngọc bội dưới gối rất cẩn thận, hắn nói: “Người hình như rất thích khối ngọc này?”

Đào Nhiên sững sốt, quay đầu nhìn Mộc Yến Phi, tựa hồ nhận ra sự không hài lòng trong lời nói của hắn, nhướn miệng cười, nói: “Đúng vậy, nó do một người rất quan trọng đưa cho ta, không thể làm thất lạc được.” (Người đó là ai? Đoán thử xem!)

Người rất quan trọng?

Mộc Yến Phi chợt nhớ tới cái kẻ mà mình không muốn nhớ, hừ một tiếng, cầm lại bội đao của mình đang nằm bên cạnh Đào Nhiên, cả người hắn đè xuống, Đào Nhiên bị hắn ép đến nổi kêu rên, vừa cười khổ vừa nghĩ, có cần phải đem sự khó chịu của mình biểu hiện rõ ràng đến thế không? (Ghen kia, ghen kia)

“Dao của ngươi rất tốt.” Hắc nhĩn nọt rất đúng lúc: “Mấy ngày nay ta ôm nó, cuối cùng cũng có thể yên tâm mà ngủ.”

Ánh mắt không hài lòng đảo qua, Mộc Yến Phi lạnh lùng quát hỏi: “Ngươi rút dao ra rồi à?”

“Ta nếu nói chưa rút, ngươi tin sao?”

Đương nhiên không tin, tò mò là bản năng của con người, mà Đào Nhiên người này lòng hiếu kỳ tuyệt đối so với người bình thường càng nhiều hơn một chút, Mộc Yến Phi không so đo cùng hắc nhĩn nữa, nói: “Thanh đao này sát khí quá nặng, rút dao ra không thấy máu, sẽ có chuyện chẳng lành.”

“Lần trước nó đã uống máu của ta rồi, ta cũng xem như đã là nửa chủ nhân của nó.”

Đào Nhiên không để ý, bộ dáng uể oải đáp lại. Sau khi đã trải qua nhiều chuyện đến vậy, thì việc gì được gọi là lành hay chẳng lành, hắc nhĩn đã sớm không còn tin nữa rồi, bất quá đã nhiều ngày có Yêu đao bên cạnh, một kẻ thường mất ngủ như hắc nhĩn lại có được giấc ngủ ngon hiếm có, không biết có phải là do hắc nhĩn bị thương hay không, hoặc là do bảo đao trấn sát, nhưng có một chút việc hắc nhĩn rất khẳng định, sát khí của thanh đao này nặng hơn so với hắc nhĩn tưởng tượng rất nhiều, cũng chỉ có tướng sĩ đã từng chinh chiến sa trường như Mộc Yến Phi mới có thể xứng với thanh đao này, hoặc là nói thanh Yêu đao này chính là vì Mộc Yến Phi mà tồn tại, bởi vì có hắc nhĩn sử dụng, mới có thể khiến cho thanh đao này có giá trị tồn tại.

Hai ngày nay hắc nhĩn vẫn cảm thụ sát khí của Yêu đao, cũng vô hình trung lĩnh hội được phong thái Mộc Yến Phi dùng nó tại sa trường giết địch, hắc nhĩn không chỉ từng nghĩ qua một lần, nếu hắc nhĩn gặp Mộc Yến Phi sớm vài năm, lúc Mộc Yến Phi vẫn còn đang chinh chiến nơi sa trường, thì quả thật là thống khoái hào hùng.

Đáng tiếc, một giấc mộng như vậy sẽ vĩnh viễn không cách nào thực hiện.

“Nói nghe xem ngươi và Vân Nam vương hàn huyên chuyện gì vậy?” Đào Nhiên dời đi mong muốn không cách nào trở thành sự thật của mình, tùy ý hỏi.

Mộc Yến Phi và hắc nhĩn nằm song song với nhau, nhìn màn trướng buông trên đầu mình, hỏi: “Ngươi muốn biết?”

“Ta hình như lại hỏi chuyện không nên hỏi nữa rồi.” Đào Nhiên cười cười, “ngươi có thể không nói.”

“Cũng không phải vậy, ta chỉ là không biết phải nói từ đâu thôi.”

Tâm tư có hơi loạn, trăm mối tơ vò, không biết phải bắt đầu từ lúc nào, vì vậy Mộc Yến Phi tùy ý tìm một cái mở đầu, từ việc tranh đấu giữa các đảng phái nơi triều trung, đến việc hắc nhĩn phải giao lại quân ấn, lại bị sai đi làm việc, cùng với những ngụ ý trong tối lẫn ngoài sáng bàn bạc với Vân Nam vương, chung quanh không có một người có thể tin nhiệm, thậm chí ngay cả những thị vệ đi theo nhiều năm cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, những buồn bực vẫn tạo thành áp lực trong lòng từ từ được trút ra trong khi trò chuyện.

Hắc nhĩn biết mình không nên nói với Đào Nhiên nhiều lắm, nghiêm khắc mà nói, hắc nhĩn hoàn toàn không hiểu con người này, nhưng có lẽ do những mệt mỏi tích góp qua từng ngày từng tháng đã đạt đến cực hạn, hoặc là do tiếp xúc thân mật nên đã hạ thấp phòng tuyến, hắc nhĩn không ngại nói ra, chỉ cần đối phương có hứng thú nghe là được.

“Nội công của ngươi bị mất đi tám chín phần mười, là do hoàng đế động tay động chân sao?” Một lúc lâu sau, ngay khi Mộc Yến Phi tưởng rằng Đào Nhiên đang ngủ, hắc nhĩn đột nhiên hỏi.

Mộc Yến Phi ngẩn ra, sau khi trầm mặc một chút, mới nói: “Không phải... là do ta mạnh mẽ vận công bức độc dẫn đến.”

Nhớ tới kinh nghiệm của đêm hôm đó, mày của hắc nhĩn không kiềm được đều nhú lại, đó là một sự nhục nhã khó có thể dễ dàng tha thứ được, rồi lại không cách nào trả thù, muốn kềm chế được sự phẫn uất kia, đối với một kẻ đã quen với việc khoái ý ân thù như hắc nhĩn mà nói, thật sự quá khó khăn, hắc nhĩn sợ dĩ tiếp nhận công việc do hoàng đế phái đi làm, có một bộ phận rất lớn là vì muốn tránh mặt người mà hắc nhĩn không muốn gặp.

Bàn tay bị nắm lấy, giống như là muốn trấn an tâm tình của hắc nhĩn, dùng sức nắm thật chặt, Đào Nhiên một câu nói đều chưa nói, nhưng động tác nho nhỏ này vô hình trung lại giúp Mộc Yến Phi hoàn giải sự khó

chịu của tâm tư, một lúc lâu sau, mới nói: “Hết thấy đều đã là quá khứ rồi.”

Đúng vậy, đều đã là quá khứ, hơn nữa, sự việc giống như vậy tuyệt đối sẽ không tái phát sinh, chẳng qua chuyện quá khứ vốn cũng không phải chuyện vui, còn tồn tại ở trong lòng cũng chỉ biến thành tảng đá chắn con đường trước mặt. Mộc Yến Phi không nói gì cả, khép chặt bàn tay, cầm lấy tay Đào Nhiên vô cùng vững chắc.

Khi Đào Nhiên tỉnh lại thì đã sáng sớm, Mộc Yến Phi đã rời đi, hắn đưa tay vuốt ve tấm trải giường, chăn đệm rất lạnh, vì không làm người ta chú ý, Mộc Yến Phi hẳn là đi từ rất sớm, bắt quả trên tấm trải giường vẫn còn lưu lại hơi thở của hắn, nhẹ nhàng dễ chịu, tựa như con người hắn vậy.

Ăn xong cơm trưa, A Nhất chạy đến tìm hắn, nói cho hắn tùy tùng của Mộc Yến Phi đã cầm phù ấn của thái tử đến vương phủ tìm người, bọn họ liền thuận nước đẩy thuyền giao Mộc Yến Phi ra, bởi vì còn nằm trên địa bàn của Vân Nam vương, các vị tùy tùng này cũng không dây dưa thêm, nói vài lời khách sáo cho thích hợp với tràng diện rồi rời đi, Mộc Yến Phi trước khi đi, âm thầm công đạo hắn chuyển cáo Đào Nhiên, đợi Đào Nhiên lành vết thương, có thể về cửa hiệu chờ hắn.

Suy nghĩ xem ra cũng khá là chu đáo, nhưng lại không biết hắn phải giải thích với thái tử như thế nào về việc thị vệ bị giết.

Thấy Đào Nhiên sau khi nghe xong trầm ngâm không nói, A Nhất cho rằng hắn đang khó chịu vì Mộc Yến Phi tự tiện rời đi, cười nói: “Người thương thế vừa lành, hàng đêm xuân tiêu sợ rằng chịu không nổi đâu, biểu ca làm vậy cũng là vì chiều cố thân thể của người mà thôi.”

Đào Nhiên phục hồi *** thần lại, thấy nụ cười xấu xa trên gương mặt A Nhất, không hảo khí trừng mắt nhìn hắn, “Tên tiểu đạo sĩ còn chưa đủ lòng đủ cánh như người, hiểu cái gì là xuân tiêu mà nói chứ?”

Đã nhiều ngày A Nhất giúp hắn chữa thương, thường xuyên chạy tới, hai người đã khá quen thuộc, sự *** quái của A Nhất cũng có điểm giống Thanh đồng, cho nên Đào Nhiên ứng phó với hắn không khó khăn cho lắm.

“Ta sao lại không hiểu chứ?” A Nhất nghe chữ quen rồi, không quan tâm, cười hì hì lấy từ trong túi tiền ra một khối ngọc bội, đưa cho Đào Nhiên, nói: “Vật này là của chủ tử nhà người bảo ta giao cho người đó, nói dùng được ngọc dưỡng thân, bảo người phải luôn luôn mang theo bên người.”

Đào Nhiên ngẩn ra, chỉ thấy một viên ngọc thạch màu hồng treo trên sợi dây tua bầy sắc, đang đưa qua lại dưới ngón tay của A Nhất, ngọc thạch được khắc thành hình con cá chép rực rỡ, đuôi cá chép khê vênh lên, vây xếp thành từng lớp từng lớp che phủ toàn thân, sống động như thật, nếu thoát nhìn, trông giống như là một con cá chép hoạt bát xinh đẹp, hắn đưa tay cầm lấy, phát hiện miệng con cá khê nhếch lên, bên trong ngậm một viên thuốc rất nhỏ, theo sự lay động của hắn, mùi hương nhẹ nhẹ của thuốc chậm chậm bay ra.

Đào Nhiên vào nam ra bắc, cũng có chút ánh mắt trong việc giám định và thưởng thức tơ lụa và ngọc khí, hắn nhìn ra được chỉ riêng bản thân khối ngọc này cũng đã là hàng thượng phẩm, chứ đừng nói chỉ đến tay nghề của người thợ đã khắc lên từng nét hoa văn, và giá trị sau khi đã ngâm rất lâu trong chất thuốc. Ngọc hẳn là đã ngâm rất lâu, nên trên hoa văn cũng đều lộ ra màu sắc của dược thảo, buộc trên sợi tua mảnh bầy sắc, quả thực là lung linh *** sảo. Xem ra Mộc Yến Phi vì muốn giúp hắn chọn ngọc, đã phí không ít tâm tư.

“Thật sự là chủ tử tình thâm a.” Thấy Đào Nhiên nhìn ngọc thạch đến xuất thần, A Nhất cười hì hì nói: “Biểu ca ở trong phòng điều chế thuốc của ta cả buổi sáng, thiếu điều muốn lật ngược phòng điều chế thuốc của ta lên, mới chọn được khối ngọc này, may là ta thân thể ốm yếu, từ nhỏ đã theo sư phụ học chế được ngọc dưỡng thân, nếu không ta đã phải ra ngoài tìm ngọc giúp hắn rồi, người đừng thấy viên ngọc này không lớn, ta phải dưỡng bảy tám năm mới được đó, giá bán bên ngoài cả mấy ngàn lượng, biểu ca nghe nói viên ngọc này rất tốt đối với thân thể của người, liền mua ngay, chữ “cá” đồng âm chữ “khỏi bệnh” (là cá, đọc là yú, là khỏi bệnh, đọc là yù), cũng là điều tốt lành a.”

“Người cắt cổ hắn hả?”

Bị ánh mắt khó chịu của Đào Nhiên đảo qua, A Nhất lập tức lắc đầu, “Ta làm sao dám? Là hắn nhất định muốn trả đó, tiền là do tùy tùng của hắn đưa, dù sao hắn cũng là vương gia, có cả đồng tiền, người lo lắng

làm cái gì?” (Nhằm rồi, anh Mộc ảnh nghèo lắm +__+)

Không phải lo lắng, hắn chỉ là không muốn nợ người khác ân tình mà thôi, nhưng hiện tại nhìn lại, hắn đã nợ một cái nợ mà so với nợ ân tình còn lớn hơn nữa.

“Hắn đã nghe ngóng bệnh tình của ta qua người rồi à?”

“Đúng vậy. Mặc dù được ngọc của ta không có cách nào chữa trị tận gốc bệnh của người, nhưng chậm rãi dưỡng vẫn luôn tốt, người đừng thấy viên thuốc trong miệng con cá quá nhỏ, nhưng đó chính là *** hoa mà ta phải luyện thật lâu mới thành đó...”

Đào Nhiên cắt đứt sự lải nhải về được kinh của A Nhất, hỏi: “Vậy thân thể hắn có xảy ra chuyện gì hay không?”

“Bệnh của hắn nhẹ hơn người nhiều lắm, chỉ là nội lực nhất thời bị rối loạn, chỉ cần chậm rãi điều dưỡng, nghỉ ngơi một thời gian là có thể dưỡng tốt, phải tránh những việc nặng nhọc, mệt mỏi, tâm tình càng vui vẻ càng tốt... Ai...” A Nhất nói dai dẳng cả buổi, đột nhiên dừng lại, ánh mắt cổ quái nhìn về phía hắn: “Các người kỳ quái thật nha, làm gì mà cứ hỏi ta vậy hả, sao không trực tiếp đi hỏi đối phương, chẳng phải nhanh chóng hơn không?”

Đào Nhiên liếc mắt lườm hắn, “Ta hỏi thì được sao?”

“Thì hỏi người ta thân thể thế nào rồi, quan tâm người ta mà không chịu nói.” A Nhất bĩu môi, cười nói: “Vậy người có định mua một khối ngọc tặng hắn không? Hắn nhất định đang chờ người tặng lại hắn đó, yên tâm, ta tin giá rất đàng hoàng, sẽ không cắt cổ người đâu.”

“Ta không phải vương gia, đào không ra nhiều tiền đến vậy để hiếu kính đâu.”

“Vậy ta không lấy tiền của người, người dạy cho ta tâm pháp của thú ngữ đi, thế nào? Ta đã làm theo lời người nói lần trước đối đãi với bọn chúng như con người rồi, nhưng mà chẳng có được một chút tác dụng nào cả...”

“Vậy bây giờ cố gắng để bọn nó xem người như thú vật đi.”

Đào Nhiên nói xong, chưa cho A Nhất cơ hội tranh luận, tìm cớ muốn nghỉ ngơi, bảo hắn đi ra ngoài, A Nhất vừa đi vừa không ngừng tiếp thị về được ngọc của mình, bị hắn đẩy ra ngoài đóng cửa lại.

Đào Nhiên trở lại nội thất, nằm ngửa trên giường, lắc lư ngọc trụ hình con cá chép rực rỡ trong tay, Mộc Yến Phi là có ý, hắn biết, bởi vì tối hôm qua hắn ở chỗ này thấy được một khối ngọc trụ khác, cho nên mới nghĩ cách tặng thứ gì đó cho mình, để mình không thể nào lui bước, thật sự là kẻ rất nặng tâm cơ.

Dược hương thoang thoảng bay ra, mang theo một loại tình cảm nặng nề nào đó, Đào Nhiên nhìn nét điêu khắc xinh đẹp trên thân con cá chép, đột nhiên có chút phiền muộn, trong lòng mắt chậm chậm dâng lên sắc thái ảm đạm, tay vung lên, ngọc trụ bay một vòng trên không, rơi xuống trên mép giường.

Đào Nhiên ở trong phủ thêm hai ngày nữa mới trở lại cửa hiệu của Đào gia, khi hắn đi thì A Nhất tìm cho hắn một bộ quần áo rách nát đưa cho hắn thay, trên mặt còn bôi thêm một lớp dầu thuốc, khiến cho hắn thoát nhìn rất là te tua, bộ dáng như một kẻ sa sút *** thần, quả nhiên, khi hắn về đến cửa hiệu, tiểu nhị quen hắn giật nảy mình, vội vàng mời hắn vào, Thanh đồng không có mặt, Đào Nhiên hỏi hạ nhân mới biết, mấy ngày nay Thanh đồng đều ở bên ngoài, hắn đoán có lẽ Thanh đồng đang nghe ngóng tin tức của hắn.

Đào Nhiên nói với người hầu mình trên đường đi gặp giặc cướp, may mắn không có gì đại ngại, người hầu không dám hỏi nhiều, nghe hắn nói mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, vội vàng vàng đi chuẩn bị thức ăn, nấu nước tắm. Đào Nhiên từ khi bụng thụ thương, vẫn không dám xuống nước, chỉ có thể đơn giản chà lau, khó được ngâm mình tắm rửa, nên ngâm rất thoải mái. Tiếng bước chân dồn dập vang lên, thì ra chính là Thanh đồng vừa nghe được tin tức nên chạy tới ngay.

Cửa bị đẩy ra, Thanh đồng từ bên ngoài một hơi xông vào, chạy thẳng đến trước bồn tắm, đã quên sự cách biệt chủ tớ, vừa thấy Đào Nhiên, liền vội vàng hỏi: “Người không sao chứ?”

“Tốt lắm a.” Đào Nhiên dùng khăn tắm tùy ý chà lau trên người, bộ dáng uể oải hỏi lại hắn: “Người cho rằng ta sẽ có chuyện gì sao?”

Thanh đồng ghen hòng, ánh mắt lóe lên một chút, lấp bắp nói: “Ngày đó sau khi các người rời đi, vẫn không có tin tức, sau lại ta nghe nói vùng ngoại ô xảy ra án nhân mạng, mười mấy người bị giết, liền lo lắng các người.”

Giọng nói dưới nụ cười lẫn ánh nhìn chăm chú của Đào Nhiên từ từ mất tự nhiên rồi nhỏ dần, trông mặt Đào Nhiên rất sâu, mang theo sự sắc bén có thể nhìn thấu hết thấy, Thanh đồng cho tới bây giờ vẫn không biết cái tên công tử học chả hay cày chả biết này lại có ánh mắt như vậy, tâm lý lay động, dứt khoát vức bỏ ý muốn giải thích, hỏi: “Vị Mộc công tử kia thế nào rồi? Sao không thấy hắn?”

“Không biết. nửa đường gặp gỡ giặc cướp, ta bị thương, cho nên đã tẩu tán với hắn rồi, ta ở lại một nhà dân ở vùng ngoại ô vài ngày rồi mới về, còn tưởng hắn đã về cửa hiệu trước rồi chứ.” Đào Nhiên xoay người đổi sang tư thế khác trong bồn tắm, giơ chân, khoát lên trên thành bồn bằng gỗ, mắt phượng lại liếc xéo gã sai vặt đang đứng ở phía trước, hỏi: “Người cảm thấy sự giải thích của người đã xong rồi à?”

Trong lòng Thanh đồng bỗng nhảy đập một tiếng, cảm thấy lần này Đào Nhiên quay về, hình như là đã biết được chuyện gì rồi, trong ý của lời nói lại kèm theo ý khác, đành phải cười trừ: “Không có chuyện gì xảy ra là tốt rồi.”

“Chúng ta tốt lắm, chỉ sợ có người sẽ thật không tốt thôi.” Đào Nhiên nhìn Thanh đồng, cười nói: “Người đúng là dự đoán rất giỏi, biết trước chúng ta sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, cho nên mới ngầm bảo bọn ta nên chạy trước.”

Thanh đồng tươi cười cứng đờ, không thể nói gì để trả lời được, Đào Nhiên thấy hắn bị những lời nói của mình khiến cho đứng ngồi bất an, cho nên không chọc hắn nữa, hỏi: “Tùy tùng của A Mộc đâu rồi?”

“Đều đã đi, các người tới ngày thứ hai bọn họ toàn bộ đều rời đi cả rồi, ngay cả chào hỏi cũng không nói, chỉ để lại bạc.” Không bị hỏi tiếp về vấn đề lúc nãy nữa, Thanh đồng ngầm thở phào nhẹ nhõm, chủ đề câu chuyện lại chuyển tới A Trung, hắn bắt đầu tức giận bất bình: “Có tiền thì giỏi lắm a, chúng ta đây là cửa hiệu tơ lụa, cũng không phải khách sạn.”

Đào Nhiên nhẫn nại nghe Thanh đồng mang chuyện phát sinh mấy ngày nay nói một lần, cũng giống như trong dự đoán của hắn, liền cắt đứt sự cãi nhau của Thanh đồng, hỏi: “Phía bên đại ca của ta thế nào rồi? Cần cứ theo tính tình của hắn, đáng lẽ đã nhanh chóng chạy tới đây rồi.”

“Hắn có gửi thư tới, ta đi lấy.”

Thanh đồng chạy đi sương phòng, cầm thư của Đào Yến gửi tới mang đến cho Đào Nhiên, Đào Nhiên nhảy ra khỏi bồn tắm, mặc trường y vào, cầm lấy phong thư xem một chút, trong thư nói rất đơn giản, bảo Thanh đồng coi sóc cửa hàng, thuận tiện trông chừng thật chặt hắn, không cho hắn đi chơi bởi thanh lâu kỹ viện, không cho hắn đi gây chuyện, không cho hắn đi lung tung, vân vân...

Đào Nhiên xem xong, đưa thư trả lại cho Thanh đồng, nói: “Ta lại tặng thêm một ông cha rồi.”

“Công tử cũng vì tốt cho người thôi.” Không thích sự chế giễu của Đào Nhiên, Thanh đồng nhịn không được phản bác: “Cũng may lần này người đến là công tử, nếu mà là lão gia tới thì...”

Nói còn chưa dứt lời, Đào Nhiên đã đi ra, chỉ có một tiếng bảo lập tức dọn cơm lên truyền đến, Thanh đồng tức giận đến giậm chân, thật đúng là một tên công tử chẳng được tích sự gì cả, nếu Đào Nhiên không phải là bào đệ của công tử, hắn sẽ không cần phải dốc hết lòng ra giúp hắn chu toàn, không cho những người đó xúc phạm tới hắn.

Oán khí của gã sai vặt hiển nhiên không cách nào ảnh hưởng đến Đào Nhiên, hắn ăn cơm, đi sương phòng nghỉ ngơi cả buổi chiều, đến tối đêm mới ngồi dậy, đi trường phòng lấy bạc, chuẩn bị xuất môn.

Thanh đồng vẫn đi theo Đào Nhiên, thấy hắn hành động như vậy, dự cảm được điềm xấu, vội hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Tiệm ăn.” Đào Nhiên nói xong, thấy Thanh đồng rõ ràng không tin, đành phải bổ sung một lần nữa, “Thuận tiện đi dạo Mặc Trúc Hiên, khó đến được đây một lần, cũng phải đến đó ủng hộ một chút.”

“Nhưng mà, công tử nói không cho người đi...”

“Hắn nói mặc hắn, ta làm mặc ta, cũng đâu có mâu thuẫn. “

Đào Nhiên lấy mấy trăm lượng bạc đùng đỉnh rồi đi, Thanh đồng bị tính tình lười nhác đó của hắn làm tức muốn chết, đuổi theo phía sau, quát: “Đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài, người sẽ không sợ bị người đuổi giết?”

“Sợ.” Đào Nhiên cười hì hì nói: “Bất quá không sợ thì sẽ không bị đuổi giết sao?”

Thanh đồng bị hắn chọc đến muốn ngất xỉu, đợi suy nghĩ cẩn thận, Đào Nhiên đã đi te te mất tiêu rồi, hắn do dự một chút, tức giận đá cửa phòng một cước, cũng chạy theo ra ngoài.

9. Quyển 1 - Chương 9

Mặc Trúc Hiên là thanh lâu lớn nhất vùng này, số lần Đào Nhiên đến Vân Nam không nhiều lắm, bắt quá đúng như lời hắn nói, miễn là đến, thì nhất định sẽ đi ủng hộ, Đào Nhiên tiêu xài phóng khoáng, lại tuân thủ lịch sự, mặc dù đã lâu không đến ủng hộ, lão bảo cũng vẫn nhớ hắn, vừa nhìn thấy hắn đến, vội vàng nghênh đón ngay, lời kéo hắn nói một hơi những lời khách sáo, lại bảo đầu bài đến tiếp hắn.

Đào Nhiên tại Mặc Trúc Hiên tiêu dao hết cả đêm, tiền bạc xài hết, thẳng đến mặt trời lên cao ba sào mới rời giường, ăn cơm, ngồi đến chiều mới đi ra, thông dong trở lại cửa hàng, xa xa đã nhìn thấy Thanh đồng mặt một đồng, tức giận ngồi trên bậc cửa của cửa hiệu.

Đào Nhiên cười phụt một tiếng, đi đến, nhẹ nhàng đá hắn, nói: “Tránh đường, người ngồi ở chỗ này ảnh hưởng công việc làm ăn của người ta.”

“Làm ăn cho dù lớn hơn nữa cũng có tác dụng gì chứ, còn không đủ để người bại gia.”

Nhìn thấy Đào Nhiên, Thanh đồng xả cục tức ra lung tung, tối hôm qua hắn đuổi theo đến Mặc Trúc Hiên, lại bị chặn ở bên ngoài, nói Đào công tử không muốn hắn theo vào, hắn làm ầm cả buổi không có kết quả, đành phải giận dỗi quay trở về. Vốn hắn đã rất tức giận với cách tiêu tiền phung phí của Đào Nhiên rồi, nhưng khi nghĩ đến phiền toái mà hắn sắp phải đối mặt, bực tức liền tiêu tán ngay.

Có người quản lý hắn, để xem hắn sau này còn dám ăn chơi quên trời đất nữa hay không.

Con người đảo qua đảo lại, Thanh đồng biến đổi thành khuôn mặt tươi cười, hỏi: “Thiếu gia người tới hôm qua đi chơi có vui vẻ không?”

“Vui vẻ a.” Đào Nhiên cười hì hì phe phẩy chiếc quạt giấy cầm trên tay, nhắc chân đi vào trong ***, thuận miệng nói: “Những nữ tử ngoại tộc ở đây rất khác biệt so với trung nguyên, quả nhiên là ý do vị tấn, vui đến quên về.”

“Thiếu gia quả thật đã vui đến quên về, bất quá có người đợi đến nỗi sốt ruột lắm rồi đó.” Thanh đồng đi theo đằng sau hắn, lạnh lùng nói.

Đào Nhiên bước chân dừng lại, nhìn hắn kỳ quái, “Có người đợi ta?”

“Đúng vậy, đợi rất lâu rồi, ngay cả cơm trưa cũng ăn ở đây luôn.”

Nhìn ra chút sắc thái hờ hê trong ánh mắt Thanh đồng, Đào Nhiên mày có khẽ nhíu lại, đang định tra vấn hắn, phía trước truyền đến tiếng bước chân, nam nhân đi đầu trên mặt có vết sẹo do đao chém nằm vắt qua, một thân sát khí, đúng là A Trung, A Nam đi theo bên cạnh hắn, nhìn thấy Đào Nhiên, thô lỗ nói: “Người cuối cùng đã trở về, công tử nhà ta đợi cũng khá lâu rồi đấy.”

“Công tử của người?”

Cho dù Đào Nhiên tiêu dao hết một đêm, giờ phút này xem ra vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng cũng không quên vị công tử kia là ai, tán mạn nhất thời tiêu đi hơn phân nửa, đứng thẳng lưng lên, hỏi: “Hắn đến sao không báo trước một tiếng?”

“Thế nào? Trước khi đến còn cần phải gửi thiệp báo trước sao?”

A Nam nhìn Đào Nhiên từ trên xuống dưới, trên nét mặt có chút ít khinh thường, Đào Nhiên chỉ xem như không nghe ra sự chế giễu trong giọng nói của hắn, mỉm cười nói: “Tất nhiên không cần, chỉ là sợ chậm trễ khách nhân thôi.”

“Chuyện này người có thể yên tâm.” A Nam quét mắt nhìn Thanh đồng, “Người hầu của người coi như hiểu chuyện.”

Đoàn người đi tới đại sảnh, Đào Nhiên chưa bước vào cửa, đã cảm thấy một làn gió lạnh lướt đến, mỗi khi Mộc Yến Phi sát nhân, trên người đều sẽ tỏa ra sự kiêu ngạo như vậy, chân hắn vừa giơ lên có chút dừng lại, lập tức cả cười, đi thẳng vào đại sảnh, cất cao giọng nói: “Đã lâu không gặp, Mộc công tử chẳng hay vẫn khỏe mạnh chứ?”

Mộc Yến Phi ngồi ở chính giữa thính đường, vẫn một thân bạch y như tuyết tựa như lúc bọn họ sơ kiến, Đào Nhiên con mắt sáng ngời, đột nhiên phát hiện chính mình cũng không phải rất ghét màu trắng, ít nhất hắn không ghét Mộc Yến Phi mặc bạch y.

Tùy tùng của Mộc Yến Phi đứng ở phía sau hắn, bên cạnh còn có mấy hạ nhân đang đứng hầu hạ, hắn ngồi rất ngay ngắn, một tay bưng chén trà, như là đang phẩm trà, Đào Nhiên nhìn trộm hắn, thấy vẻ mặt của hắn lãnh đạm, trong thính đường hương trà thơm ngào ngạt, nhưng cũng không che giấu được hơi thở lạnh lùng từ người hắn tỏa ra, Yêu đao được đặt trên mặt bàn về phía tay phải, cán đao hướng về phía trước, đó là cách đặt để có thể cầm đao lên bất cứ lúc nào, vị tướng quân này, cho dù đã giao ấn soái, thế nhưng vẫn không bỏ được thói quen thuộc về tướng lĩnh, cũng khó trách những người đó không chịu dung tha cho hắn.

Trong con ngươi Đào Nhiên chợt lóe sáng, tiện tay khép lại quạt giấy, phát phát tay với hạ nhân, ý bảo bọn họ lui xuống, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Mộc Yến Phi, chấp tay thi lễ, ai ngờ lễ làm được một nửa đã bị cản, còn dùng chuỗi mặc đao cản, Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Đều là người nhà cả, không cần phải diễn trò đâu.”

Đào Nhiên quét mắt nhìn tùy tùng đang đứng bên cạnh Mộc Yến Phi, không biết hắn dùng chữ “người nhà” tới cùng là để chỉ thân cận tới trình độ nào, Mộc Yến Phi hiển nhiên cũng không có ý muốn giải thích, đặt đao về lại chỗ cũ, cúi đầu uống trà như trước. Những tùy tùng đang đứng tại đó đều nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt mỗi người đều lộ ra sự khinh thường, Đào Nhiên không thèm để ý, cười hì hì chuyển tới ngồi xuống bên cạnh Mộc Yến Phi, A Nam thấy thế, môi giương lên, tựa hồ muốn khiển trách, nhưng nhìn sắc mặt của Mộc Yến Phi, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn.

“Đến rất lâu rồi?” Đào Nhiên vừa ngồi xuống, chồm người qua mặt bàn tiến đến gần sát Mộc Yến Phi, chủ động bắt chuyện.

Mộc Yến Phi đặt chén trà xuống, một tiếng “rầm” nặng nề vang lên, cho thấy sự khó chịu vào giờ phút này của chủ nhân, nói: “Trà này đã pha lâu quá rồi.”

Đây là thượng hảo tân trà, Thanh đồng biết thân phận của bọn họ, không có khả năng chậm trễ, bất quá lúc này Mộc Yến Phi đang khó chịu, Đào Nhiên không ngốc đến nỗi đi giải thích cho hắn hiểu, cười hì hì tiếp nhận chén trà, nói: “Ta lập tức gọi người thay trà mới.”

“Đem bản thân người cũng thay đổi luôn đi.” Ánh mắt Mộc Yến Phi đảo qua huyền y trên người hắn, nói: “Tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại đây.”

Đào Nhiên chơi bời tại thanh lâu cả đêm, mặc dù cũng đã tắm rửa rồi, nhưng trên y phục vẫn bám theo ít mùi hương cổ hữu của nơi yên hoa, hắn nhìn lại quần áo mình, nhớ tới Mộc Yến Phi từng nói cấm hắn mặc hắc y, hiểu ý cười cười nói: “Ta đi một chỗ sẽ quay lại.”

Đào Nhiên đi rồi, Mộc Yến Phi cũng sai những người khác đi ra ngoài, Thanh đồng cầm lấy ấm trà, chuẩn bị đi thay bình trà mới, bị hắn gọi lại, nói: “Nể mặt Đào Nhiên, ta tha cho người một lần.”

Sắc mặt Thanh đồng tái nhợt, há mồm muốn phản bác, Mộc Yến Phi lại lạnh nhạt nói: “Mấy ngày nay ta giết không ít người, giết thêm một kẻ như người ta cũng chẳng quan tâm đâu.”

Bị khí thế của hắn chấn nhiếp, Thanh đồng không dám nói thêm nữa, cầm khay trà vội vàng chạy ra ngoài, cửa phòng đóng lại, ngăn cản ánh nắng chiều, cũng đồng thời lưu lại trên mặt của Mộc Yến Phi một mặt âm mai.

Ngày ấy Mộc Hiến Ngọc thả hần theo yêu cầu của thị vệ, hần liền vào ở trong tử lâu mà bọn họ đã chuẩn bị sẵn cho hần, người của thái tử cũng ở đó, nói cạnh nói khỏe hỏi hần về việc đồng bạn bị giết tại vùng ngoại ô, bị hần thuận miệng ứng phó cho qua, tại tử lâu ở hai ngày, được tin Đào Nhiên đã trở về cửa hiệu, vốn định hôm qua tìm đến hần, lại bị người của thái tử mượn lý do không an toàn ngăn cản, hôm nay hần trở mặt, mới đuổi được những kẻ đó đi, ai ngờ đi tới cửa hiệu, mới biết Đào Nhiên đi thanh lâu, cả đêm chưa về, hần vẫn ngồi đợi đến chiều, cuối cùng cũng chờ được Đào Nhiên trở về, Đào Nhiên vẫn như cũ lười nhác tùy ý, không có không thân cận với hần, nhưng đồng thời cũng không quá thân cận, xa xa cách cách, tựa như lúc ban đầu vừa mới gặp nhau, điều này làm cho sự tức giận mà hần đang đè nén ào ạt bùng lên.

Mộc Yến Phi nặng nề hừ một tiếng, giơ tay lên, dè lên trên vỏ đao, một lúc lâu, nhờ hơi lạnh băng trên vỏ đao bão hòa, sự tức giận từ từ hạ xuống, hần cầm lấy đao, gỡ miếng vải đen, rút lưỡi đao ra.

Đào Nhiên tắm xong, vội vã chạy tới, nhìn thấy tùy tùng của Mộc Yến Phi đều ở ngoài cửa chờ đợi, hần vào đại sảnh, Mộc Yến Phi một người ngồi ở nơi nào yên lặng thức đao, mặc hắc chuỗi đao theo sự chà lau của hần phát ra ánh sáng lạnh lẽo, không dòm ngó tới cũng chẳng hỏi han hần khi hần bước vào.

“Quả là một thanh đao tốt.” Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, mấy ngày không gặp, đột nhiên trong lúc đó không biết nên nói cái gì, Đào Nhiên ngồi xuống cạnh bên, tìm lời để nói: “Người nhất định đã dùng nó để giết rất nhiều người rồi phải không?”

Tầm mắt Mộc Yến Phi không ngước lên, thuận miệng nói: “Nhiều hơn so với sự tưởng tượng của người.”

Chuyện này hần cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi, quân công là nhờ vào giết chóc và máu tanh mà có được, thân làm một vị tướng đứng đầu, đây là chuyện không cách nào tránh khỏi, Đào Nhiên mỉm cười nói: “Ta cảm thấy bội kiếm dường như càng thích hợp với người hơn.”

Hần giúp Mộc Yến Phi giữ Yêu đao mấy ngày, tuy không biết nó do cái gì đúc thành, nhưng cũng biết trọng lượng của nó không nhẹ, căn cứ nội lực hiện giờ của Mộc Yến Phi, nếu sử dụng một vũ khí nhẹ nhàng linh hoạt sẽ càng thích hợp với hần hơn.

“Quen rồi.” Giọng nói của Mộc Yến Phi mang theo một chút khàn khàn, cũng không vì sự đường đột của hần mà tức giận, nói: “Ta tám tuổi thì gặp được nó, từ đó trở đi chưa từng để nó rời khỏi ta.”

Đào Nhiên ngẩn ra, hần đoán Mộc Yến Phi tám tuổi năm ấy nhất định đã gặp phải một chuyện gì đó, điều này biểu hiện thông qua lời nói lơ đãng mới rồi của hần.

Cảm giác được sự kinh ngạc của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi ngẩng đầu lên, lúc đó mới nhìn thấy hần đã thay một chiếc áo màu quả hạnh, mây kiếm khê nhếch, Đào Nhiên xuất thân nhà giàu, khí chất của hần càng thích hợp để mặc những bộ quần áo màu nhạt, đai ngọc nhẹ buộc ở thắt lưng, ngọc bội điểm xuyết treo lệch về một bên, cũng chính là ngọc bội phượng hoàng, nhìn thấy nó, sắc mặt Mộc Yến Phi khê biến, ngọc bội hần tặng cho Đào Nhiên, Đào Nhiên không hề đeo, mà lại đeo miếng ngọc cũ, muốn tỏ rõ điều gì không cần nói cũng hiểu.

“Vương gia?” Thấy Mộc Yến Phi thần hồn bay đi đâu đâu, Đào Nhiên gọi tỉnh hần, hỏi: “Người của thái tử không nghi ngờ người chứ?”

Mộc Yến Phi tỉnh lại, khôi phục sự lạnh lùng thường ngày, hỏi lại hần: “Nghi ngờ, thế thì sao chứ?”

Mấy ngày không gặp, người này vẫn giống như trước kia, đường hoàng đến nỗi làm cho người ta muốn đánh hần, Đào Nhiên đành chịu, “Đương nhiên không thể làm thế nào... ... Còn... có tra ra cuối cùng người bên cạnh người muốn bán đứng người là ai không?”

“Không biết.” Mộc Yến Phi dừng một chút, lại nói: “Ta chỉ biết không phải người.”

Những lời này nói cũng như chưa nói, Đào Nhiên đành phải tiếp tục hỏi: “Vậy bây giờ người có tính toán gì không?”

“Ngày mai ta sẽ dùng thân phận của một vương gia chính thức đến bái phỏng Mộc Hiến Ngọc, người đi với ta.”

“Các người đàm luận với nhau bất quá cũng chỉ nói đến chuyện triều trung thôi, ta chỉ là một tên thường dân, đi theo tựa hồ không tốt lắm đâu.”

Mộc Yến Phi đặt đao xuống, nhìn thẳng vào tầm mắt đang tràn đầy ý cười của Đào Nhiên, nói: “Ước định giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc, cho nên người bây giờ vẫn mang thân phận tùy tùng.”

“Nhưng mà...”

“Đi chuẩn bị phòng, ta sẽ ở lại đây vài ngày.”

Lần này Đào Nhiên thật sự kinh ngạc, tươi cười cứng đờ, nói: “Với thân phận của người mà ở chỗ này không tốt lắm đâu, nếu có gì sơ xuất, ta...”

“Ta muốn ở lại đây.”

Mộc Yến Phi không phải là một kẻ thích nói nhiều, hẳn lập lại hai lần đã cực hạn, Đào Nhiên hiểu ý, không nhiều lời nữa, mỉm cười nhẹ nhẹ, đứng dậy nói: “Vậy ta đi chuẩn bị, cam đoan sẽ làm vương gia hài lòng.”

Trên phương diện hưởng thụ, Đào Nhiên luôn luôn đều yêu cầu khá cao, cho nên chiêu đãi khách nhân hẳn làm được rất vừa ý hài lòng, hơn nữa ở chung với Mộc Yến Phi cũng đã lâu, am hiểu rất rõ sở thích của hắn, tiệc rượu đêm đó thức ăn đều căn cứ theo sở thích của hắn an bài, Mộc Yến Phi rất hài lòng, mặc dù từ lâu bên kia cũng không tệ, nhưng vẫn cảm thấy không được thoải mái cho lắm, nếu mang ra so sánh, hẳn càng thích sự tùy tiện của nơi này hơn. (anh bị Đào Nhiên nuôi hư rồi a)

Cơm nước xong, Đào Nhiên phân phó hạ nhân hầu hạ Mộc Yến Phi tắm rửa, hết thấy đều chuẩn bị xong, hẳn nhân lúc có được chút thời gian rồi rảnh chuẩn bị đi ra ngoài, mới vừa đi đến cửa, đã bị A Nam ngăn cản, cười giả lả, hỏi: “Đây là muốn đi đâu a?”

“Tùy tiện đi một chút.”

A Nam không quan tâm hắn tùy tiện hay không tùy tiện, nói: “Công tử gọi người vào.” Đã đến thời gian nghỉ ngơi, lúc này tìm hắn chắc không có gì hay ho để nói đâu nhỉ?

Bất quá nhìn sắc mặt A Nam, Đào Nhiên cân nhắc một chút bên lợi bên hại, cười cười quay một vòng vào nhà, đi theo A Nam đến hậu viện gặp Mộc Yến Phi, ai ngờ A Nam lại đưa hắn đến một nơi mà hắn vô cùng quen thuộc.

“Đây hình như là phòng của ta mà?”

Đào Nhiên đẩy cửa đi vào, Mộc Yến Phi vừa lúc cởi áo ngoài ra, chuẩn bị đi ngủ, tùy tiện tiện cứ như đây mới chính là nhà của hắn, Đào Nhiên đánh giá một chút nội thất, sau đó nói: “Ta hình như có chuẩn bị phòng ngủ cho vương gia rồi mà.”

“Ta thích nơi này...”

“Vậy ta đi phòng khác...”

Phòng bị chiếm, Đào Nhiên muốn tìm một nơi khác để ngủ, chân còn chưa kịp nhấc, đã bị Mộc Yến Phi gọi lại, “Người muốn đi Mặc Trúc hiên?”

“A... cũng không phải.” Bầu không khí trong phòng có hơi lạnh, Đào Nhiên không dám thừa nhận mình đích thực là muốn đi Mặc Trúc hiên.

“Vậy chính là muốn trốn tránh ta.” Mộc Yến Phi đi tới trước mặt hắn, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt rất chặt, “Người vì cái gì mà muốn trốn tránh ta?”

Hắn không cho rằng Đào Nhiên là một kẻ thích dễ dàng lùi bước, ngày đó là do hắn chết sống cũng muốn bám dí theo mình, nhưng khi tới Điền Nam, hắn ngược lại khắp nơi tránh né, một tiếng gọi vương gia, gọi rất tôn kính, nhưng cũng đồng thời lại rất xa cách, hắn không thích cảm giác bị động thế này, vô cùng không thích.

Thân hình hai người cao tương đương nhau, khí thế áp bách dễ dàng nhấn nhủ cho Đào Nhiên, hắn tươi cười có chút cứng đờ, nói: “Đã đến Điền Nam, ta đã làm đúng theo ước định với người ngày đó, nhưng vương gia hình như cũng không có ý định nuốt lời.”

“Quân tử một lời đã hứa giá trị thiên kim, ta hoàn toàn không quên.”

“Ặc?”

Nhìn ánh mắt trầm tĩnh của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên mắt phượng híp lại, như là đang suy nghĩ đến ý nghĩa thật sự trong lời nói của hắn, sau đó đột nhiên mỉm cười, cười rất vui vẻ, giơ tay lên, suồng sã chạm lên trên má của hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt theo góc cạnh của đôi má, cười nói: “Vậy ý của vương gia là phải trả cho xong nợ trong đêm nay phải không?”

Mộc Yến Phi không trả lời, vẫn lẳng lặng như cũ nhìn hắn, vì vậy Đào Nhiên xem điều này như là đã chấp nhận, ý cười càng đậm, cầm lấy tay của Mộc Yến Phi đi tới trước giường, chân co lại, nhẹ đẩy hắn ngã xuống giường, chiếc chăn mềm mại bao lấy sự tồn tại của hai người, Đào Nhiên vén lên một lọn tóc của Mộc Yến Phi, hắn mới vừa tắm xong, sợi tóc còn mang theo hơi ẩm, làm cho cả người hắn dẫn theo một loại cảm giác mông lung mờ ảo, đôi mắt thanh mảnh của Đào Nhiên neho lại, phát hiện người đang đứng trước mặt quả thật có năng lực quyến rũ người ta, tâm của hắn đã bắt đầu động dậy rồi, mặc dù tâm động đến trình độ nào hắn vẫn còn chưa rõ ràng lắm.

Đào Nhiên cúi người, đặt nụ hôn kề cận lên đôi môi của Mộc Yến Phi, tựa như muốn tìm kiếm đáp án cho điều đó, trong lúc hôn còn tăng thêm sự đụng chạm của cơ thể, Mộc Yến Phi không kháng cự lại sự thân mật của hắn, mà trái ngược, rất sáng khoái đáp lại hắn, ngay lúc Đào Nhiên trầm mê trong nụ hôn mờ ám, cổ tay đột nhiên bị giữ chặt, sau đó trước mắt đột nhiên xoay chuyển, tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt, hắn đã bị Mộc Yến Phi xoay ngược lại đè xuống giường rồi.

Đào Nhiên không phòng bị, bị động tác đột nhiên của Mộc Yến Phi khiến cho xây xẩm mặt mày, chờ hắn tỉnh táo lại, thân thể đã bị ép thật chặt rồi, Mộc Yến Phi đè hắn lại, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống rõ ràng, hắn sẽ thực hiện lời hứa, nhưng bản thân hắn tuyệt đối không muốn dùng cách này.

“Người làm như vậy hình như rất quá đáng.” Mắt đi tiên cơ, hai tay lại bị giữ chặt kéo lên trên đỉnh đầu, Đào Nhiên đẩy Mộc Yến Phi không ra, dứt khoát đối chọi gây gắt với hắn, nói: “Điều lúc trước chúng ta nói không phải là như thế này.”

“Người chưa nói ai sẽ ở bên trên.” Mộc Yến Phi cho hắn một câu trả lời rất muốn học máu: “Ta là nam nhân.”

“Có liên quan đến điểm này ta cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi.” Đào Nhiên liếc mắt khinh thường, “Bất quá ta cũng là nam nhân.”

“Ta không thềm để ý.”

“Ta để ý.”

Vừa nói, chân của Đào Nhiên cũng đồng thời đá tới, trong lúc Mộc Yến Phi né tránh thì lực tay cũng lỏng bớt, Đào Nhiên nhân cơ hội thoát ly trói buộc, một nắm đấm đánh tới, gương mặt Mộc Yến Phi bị quyền phong đảo qua, mày của hắn nhíu lại, cũng vùng chống đỡ, Đào Nhiên vội vàng xoay người né tránh, thuận tay nắm lấy tiết y của Mộc Yến Phi, tháo đai lưng và áo ra, bất quá ngực hắn cũng bị trúng một quyền thật mạnh, đương nhiên, Mộc Yến Phi cũng chẳng tốt vào đâu được, cổ bị cạnh bàn tay của Đào Nhiên chặt vào.

So về nội lực, Đào Nhiên mạnh hơn Mộc Yến Phi, nhưng dù sao cũng kiêng kỵ thân phận của hắn, hơn nữa khoảng cách quá gần, nội lực không có chỗ để xử dụng, bất quá nhìn dung nhan tuấn mỹ kia, không nỡ hạ thủ, chuyển hướng công kích chân cổ của hắn, đáng tiếc Mộc Yến Phi lại không biết thương hương tiếc ngọc như hắn, trong lúc đánh nhau cung chân đá mạnh tới, giường vốn không lớn, đầu gối của hắn lại đánh vào hông của Đào Nhiên, vết thương ở bụng dưới vừa khép lại đã bị liên lụy, Đào Nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, co người lại.

“Người...” Nhìn thấy sắc mặt Đào Nhiên trắng bệch, cả buổi không nói chuyện, Mộc Yến Phi có chút hối hận hạ thủ quá nặng, nhìn thẳng vào hắn, hỏi: “Không có việc gì chứ?”

“Nếu ta nói có việc, người có phải sẽ không cưỡng bách ta nữa hay không?”

“Sẽ không.” Mộc Yến Phi nhìn chằm chằm hắn một hồi, thấy hắn không giống đang giả bộ, nắm sát vào hắn, nói: “Đêm nay sẽ không.”

Đào Nhiên bị sắc ho lên vài tiếng, phát tay đập tắt ánh nến đang đặt trên bàn, ôm lấy chỗ eo bị đau, cũng nằm xuống. Hắc ám che kín cả không gian, cũng che kín cả ánh sáng trong đôi mắt hắn.

Sớm biết nếu thực hiện lời hứa chính là tình trạng hiện giờ, hắn ngay từ đầu sẽ không đi trêu ghẹo Mộc Yến Phi, hắn từng thích người khác, cũng được rất nhiều người thích, cho nên, hắn không cần, cũng không cần phải nghiêm túc, thứ tình cảm nghiêm túc không phải là thứ mà hắn cần phải có.

Ngày kế Đào Nhiên rời giường, chiếu theo lệ thường hầu hạ Mộc Yến Phi rửa mặt, thay đổi áo ngoài, suốt dọc đường đi chuyện này hắn làm không ít, làm riết cũng quen, khiến các thuộc hạ của Mộc Yến Phi không có đất dụng võ, chờ hắn đều làm xong, ra tiền thính ăn cơm, A Nam đứng ở cửa, nhìn thấy tay hắn vịn ở bên hông, tựa hồ rất khó chịu, mặt lộ chế giễu, hỏi: “Tối hôm qua có hết sức chứ hả?”

Đào Nhiên nhìn hắn kỳ quái, A Nam hừ một tiếng, xoay đầu sang bên không nói, A Nam vốn là ám vệ, bắt quả Mộc Yến Phi sau khi bị ám sát vài lần, hắn trực tiếp quang minh chính đại đi làm hộ vệ, chuyển việc âm thầm bảo vệ giao cho mấy thị vệ thái tử phải tới.

Đào Nhiên chỉ xem như A Nam trêu mình là vì hắn vẫn để bụng chuyện trước kia mình từng trêu hắn, hoàn toàn không để ý đến, nhưng sau đó hắn nhanh chóng phát hiện điểm bất bình thường, ngoại trừ A Nam ra, các thị vệ khác vừa chạm mặt hắn, cũng đều lộ ra thái độ khinh miệt, cuối cùng ngay cả ánh mắt Thanh đồng nhìn hắn cũng trở nên rất cổ quái, Đào Nhiên rốt cục nhận không được nữa, khi đi cùng Mộc Yến Phi ra khỏi phủ, kéo Thanh đồng sang một bên, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao mọi người nhìn ta đều cổ cổ quái quái cả vậy?”

Thanh đồng bực bội trừng mắt nhìn hắn, “Người còn hỏi à? Người không phải là kẻ hiểu rõ nhất sao?”

“Ta hiểu rõ cái gì?”

Thanh đồng liếc mắt xem thường, không trả lời, tránh cánh tay hắn đang níu kéo bỏ chạy xa xa.

Nghi vấn không đạt được giải đáp, Mộc Yến Phi đứng bên ngoài lại không chờ được thêm nữa, Đào Nhiên đành phải buông tha cho việc tiếp tục tìm hiểu, leo lên xe ngựa, theo Mộc Yến Phi đến vương phủ của Mộc Hiến Ngọc.

Khác với lần trước bọn họ bị bắt giữ, lần này đường đường chính chính đi vào quả rất khác biệt, sáng sớm hôm nay Mộc Hiến Ngọc đã nhận được báo thiệp của Mộc Yến Phi, ra lệnh quân gia đứng trước cửa chờ đợi, khi bọn họ đến thì tự mình ra cửa đón vào, nói vài lời khách sáo chốn quan trường, Mộc Hiến Ngọc chỉ vì không biết thân phận của Mộc Yến Phi, hiểu lầm hắn sát nhân, cho nên vì việc đó mà xin lỗi, rồi mang chiếc hộp bằng gỗ đàn hương đã chuẩn bị sẵn ra, nhận lỗi vì chuyện bất kính đã gây ra trước đó.

Mộc Yến Phi giả ý khước từ vài lần rồi mới nhận, kịch cũng đã đóng xong, Mộc Yến Phi lại thuận miệng hỏi một chút về phong thổ nhân tình của Vân Nam, cùng cách trị dân của Mộc Hiến Ngọc, Mộc Hiến Ngọc cung kính trả lời, hoàn toàn không có thái độ kiêu căng, gần đến buổi trưa, Mộc Yến Phi mới đứng dậy cáo từ, Mộc Hiến Ngọc muốn vì hắn thiết yến, bị hắn cự tuyệt, nói mình chỉ là đến Điền Nam du ngoạn, tùy tiện dạo chơi là tốt rồi, không nhọc vương gia phí tâm.

Ra khỏi vương phủ, ngồi lên xe ngựa trở về, Mộc Yến Phi mở chiếc hộp bằng gỗ đàn hương mà Mộc Hiến Ngọc tặng cho mình, chiếc hộp gỗ không lớn, thể nhưng những thứ bên trong lại chứa đầy cả hộp, phía dưới cùng được lát bằng mấy lớp trân châu, từng viên từng viên đều tròn xoe óng ánh, điều đặc biệt là mỗi viên đều có độ lớn bằng nhau, được xếp đều với nhau, châu ngọc lấp lánh, nhất thời làm người ta lóa mắt, phía trên trân châu còn có ngọc khí châu báu và một xấp ngân phiếu, nhìn thấy mệnh giá trên ngân phiếu, Mộc Yến Phi hừ một tiếng, nghĩ thầm, vị Vân Nam vương này quả thật là một lão hồ ly, chỉ vì muốn đóng kịch, dám bỏ vốn lớn đến như vậy.

Tầm ngân phiếu trên cùng có chút nếp nhăn, Mộc Yến Phi cầm lên, phát hiện sau lưng ngân phiếu có dính vết mực, giống như ai đó quạch đại lên, nhưng khi nhìn kỹ, thì lại giống như là vẽ hình gì đó, Đào Nhiên vốn nghiêng người tựa vào thành xe uống rượu, thấy Mộc Yến Phi sắc mặt ngưng trọng, hắn nhích đến gần, cầm lấy tấm ngân phiếu trên tay Mộc Yến Phi, nhìn nét vẽ, nói: “Đây hình như là nơi lần trước chúng ta đến.”

Mộc Yến Phi gật đầu, “Hắn nói hắn biết người mà ta muốn tìm.”

Lần trước Mộc Hiến Ngọc từng nói với hần nếu muốn tìm người, có thể nói với mình, nhưng lúc đó quá gấp gáp, hần vẫn chưa quyết định có nên hỏi hay không, hôm nay bên cạnh hần lại đi theo khá nhiều người, không cách nào hỏi, không nghĩ Mộc Hiến Ngọc đã tính toán sẵn, viết trên ngân phiếu, làm cho chính mình không cách nào từ chối được tấm lòng của hần.

“Hần sao lại....”

Đào Nhiên vốn muốn hỏi Mộc Hiến Ngọc làm cách nào biết được? Nhưng hỏi một nửa, mới phát hiện mình vượt quá thân phận, vội vàng dừng lại, Mộc Yến Phi không để ý, nói: “Ta không biết, bất quá dù sao cũng rảnh rồi, không bằng đi xem thử xem.”

“Người không sợ lại gặp phải thích khách đuổi giết chúng ta?”

Mộc Yến Phi hừ giọng khinh thường: “Muốn tới thì cứ tới.”

Nơi này là địa bàn của Vân Nam vương, ngoại trừ tùy tùng của hần và thị vệ của thái tử âm thầm đi theo ra, bây giờ còn tăng thêm người hầu do Mộc Hiến Ngọc phái tới, đi theo phía ngoài xe ngựa, nói là để bảo vệ an toàn cho hần cho nên mới theo sát, khiến cho người ta cảm thấy đó càng giống như đang giám thị, nếu Mộc Yến Phi không sớm biết ý định của Mộc Hiến Ngọc, hần cũng sẽ rất không hài lòng, bất quá làm như vậy ít nhất khiến cho mọi người cho rằng ở giữa bọn họ có xích mích, sẽ không nghĩ rằng bọn họ liên thủ.

Dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp đó, hần không cho rằng sát thủ còn có thể không biết chết sống đưa lên tận miệng, bây giờ hần chỉ cần đi quanh trong phạm vi Vân Nam, hoàn thành chuyện hoàng đế giao cho, là có thể quay về rồi.

Đào Nhiên đã quen với sự tiết kiệm lời của Mộc Yến Phi, không hỏi nhiều nữa, con ngươi lóe sáng, liếc qua hộp châu báu, mỉm cười nói: “Hần công nhiên hối lộ người, cũng không sợ bị người khác công kích.”

“Núi cao hoàng đế xa, có cái gì phải sợ?” Mộc Yến Phi vò nát tấm ngân phiếu có vẽ bản chỉ đường, tiện tay đặt chiếc hộp trước mặt Đào Nhiên, nói: “Lựa vài món người thích đi.”

Đào Nhiên không nhúc nhích, chỉ cười nhìn hần, “Người sẽ không định tham ô chứ?”

“Thiếu vài món cũng không ai biết.”

Đào Nhiên nhìn những viên trân châu thật là xuất sắc, không cự tuyệt nữa, lấy túi tiền ra, tiện tay hốt một nắm cho vào, cười nói: “Vậy đa tạ vương gia rồi.”

Vì muốn che tai mắt người khác, Mộc Yến Phi sau khi có được tin tức, không lập tức đi tìm, mà ở lại cửa hiệu của Đào gia, mỗi ngày đi du ngoạn thưởng cảnh chung quanh, Đào Nhiên vốn là một hướng đạo rất tốt, chỉ trong vòng mười ngày, đã đưa Mộc Yến Phi đi thưởng hết toàn bộ phong cảnh của mười dặm tám hương, món ăn các nơi cũng ăn không ít, có các bên nhân mã đi theo bảo vệ, từng ngày trôi qua cũng rất bình lặng, đúng như lời Mộc Yến Phi nói, không có người nào ngu ngốc đến nỗi tự động đến tìm chết.

Đợi cảnh sắc đều thưởng gần hết, người chung quanh cũng lơ là cảnh giác, Mộc Yến Phi lúc này mới căn cứ theo lộ tuyến ra ngoại ô tìm người, bản đồ Mộc Hiến Ngọc vẽ cho hần hần nhớ rất rõ, đi thẳng một đường, phát hiện càng ngày càng gần Tử Vân quan, hần trong lòng mơ hồ có tính toán, trên đường đi gọi A Trung đến bên, nói mình muốn thanh tĩnh, bảo hần tìm biện pháp dẫn tùy tùng do Mộc Hiến Ngọc phái tới đi theo hướng khác, sau khi A Trung lĩnh mệnh đi, Mộc Yến Phi lại bảo A Nam dẫn người của thái tử đi, cho đến khi đến được đạo quan, bên cạnh hần chỉ còn lại có Đào Nhiên, thêm mấy tùy tùng thân tín đang âm thầm bảo vệ.

Trong thời gian thuộc hạ không có mặt, Đào Nhiên tự nhiên trở thành kẻ đứng mũi chịu sào của các tùy tùng, không chờ Mộc Yến Phi ra lệnh, bước lên trước gõ cửa.

Cửa mở, đi ra chính là một tiểu đạo sĩ không lớn hơn A Nhất được bao nhiêu, Đào Nhiên định mượn cơ chỉ đi ngang qua nơi đây, muốn tạm thời tìm nơi nghỉ chân, không ngờ lại dễ dàng được dẫn vào trong, tiểu đạo sĩ đưa bọn hần đi tới căn phòng dành cho khách nhân nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau có người đến dâng trà và điểm tâm, miệng cười he he, thì ra chính là A Nhất, một thân đạo bào, mặt không biết trét thứ gì lên, có vẻ rất mập, bất quá con mắt vẫn đảo qua đảo lại như cũ, Mộc Yến Phi và Đào Nhiên đã gặp hần vài lần,

chỉ liếc mắt là nhận ra hần ngay, nghĩ thầm tên tiểu quỷ này xem ra cũng lạnh lợi, vì không để ngoại nhân nhìn ra, cũng mất chút tâm tư.

A Nhất đặc trà bánh xuống, nhìn Đào Nhiên đứng bên cạnh hầu hạ, liền cười hì hì đến gần Mộc Yến Phi nói vài câu, sau đó lớn tiếng hỏi: “Nghe khẩu âm của công tử không phải người địa phương, là đặc ý đến đây du ngoạn à?”

Mộc Yến Phi chuyển động chén trà trên tay, thuận miệng hỏi: “Có cái gì hay ho giới thiệu không?”

“Nơi này rời xa quận thành, nào có cái gì hay mà đến chơi đùa chứ, những người tới đây đều là vì tìm sự phụ của ta xem bệnh.”

“Xem bệnh?”

“Đúng vậy.” A Nhất đưa lưng về phía những hộ vệ và tùy tùng ở bên ngoài âm thầm đi theo, nháy mắt với Mộc Yến Phi mấy cái, “Sự phụ của ta chính là đại phu nổi danh nhất vùng này, nếu công tử có nơi nào khó chịu, không ngại để ông ấy xem cho, có bệnh xem bệnh, không bệnh cũng an tâm.”

Mộc Yến Phi cảm thấy trong lời nói của A Nhất có vấn đề, quay đầu nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên hiểu ý, nhân tiện nói: “Công tử nhà ta bị chút bệnh, nếu có thể nhờ thần y xem cho, vậy thật tốt quá, không biết bây giờ có tiện không?”

“Tiện a, vừa lúc hôm nay sự phụ của ta có ở trong quan, ta chạy đi hỏi thử xem.”

A Nhất chạy ra ngoài, không bao lâu đã chạy trở về, nói thật to: “Sự phụ của ta thỉnh công tử đến chỗ của người.”

Mộc Yến Phi theo hần đi ra ngoài, ra hiệu cho tùy tùng đang đứng ở một nơi bí mật gần đó đừng đi theo, đi được vài bước, không nghe thấy tiếng bước chân, hần quay đầu, mày lập tức nhíu lại, Đào Nhiên còn đứng tại chỗ ngửa đầu nhìn trời, không biết đang phát giác cái gì nữa.

“Đi theo ta.” Hần quát.

“Người đi tán dóc với thần y, ta đâu cần theo người làm gì.” Miệng tuy nói vậy, Đào Nhiên vẫn đi đến bên cạnh Mộc Yến Phi, cười hì hì nói: “Ta ở bên ngoài ngắm cảnh là tốt rồi.”

“Thân thể của người cũng không được tốt cho lắm, thuận tiện cùng vào xem bệnh đi.”

Mộc Yến Phi nói xong liền đi, Đào Nhiên đành phải đi theo, hai người một trước một sau đi theo A Nhất đến trước một căn phòng yên tĩnh nằm ở hậu viện, A Nhất gõ gõ cửa, đẩy cửa ra, ý bảo bọn họ bước vào trong.

Hai người vừa vào trong, cửa phòng đóng lại ngay sau lưng họ, phòng không lớn, tràn ngập mùi thuốc thơm thoang thoảng, làm cho *** thần người ta cảm thấy thư thả, một vị đạo nhân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, tóc bạc áo xanh, nhìn khuôn mặt xem ra tuổi tác đã cao, thế nhưng không hề có biểu hiện đã già lão, nhìn thấy bọn họ, lạnh nhạt nở một nụ cười, đưa tay lên, mời bọn họ ngồi xuống.

Mộc Yến Phi vén vạt áo trước lên, ngồi xuống chiếc bồ đoàn đặt đối diện đạo trưởng, Đào Nhiên ngồi bên cạnh hần nhưng hơi chệch về phía sau, ánh mắt đạo nhân lần lượt chuyển đổi giữa hai người bọn họ, lại quan sát dung mạo bọn họ, một lúc lâu, mỉm cười nói: “Bản đạo pháp danh Vô Danh, am hiểu y lý, không biết hai vị công tử đến đây, là để xem tâm bệnh, hay là thể bệnh?”

Vô Danh, cũng có nghĩa là không có tên, Mộc Yến Phi không vạch trần, nói: “Tâm bệnh?”

“Xem khí sắc của công tử, chỉ sợ tâm bệnh còn nặng hơn cả thể bệnh, thể bệnh dễ chữa, nhưng tâm bệnh lại không dễ trị a.” Ánh mắt lão nhân bình thản, nhìn bọn họ, nói: “Mọi việc chờ quá cường cầu, chuyện gì chỉ cần đến lúc là có thể giải quyết được ngay thôi.”

“Ta đến đây là để tìm người, người nếu tìm không thấy, trong lòng tất nhiên sẽ không cảm thấy thoải mái.”

Mộc Yến Phi không biết Vô Danh có quan hệ thế nào với Quỷ Đầu, nhưng nếu Mộc Hiến Ngọc chỉ điểm hần tới nơi này, tất nhiên là có dụng ý của hần, dứt khoát nói thẳng: “Người kia được gọi là Quỷ Đầu, nghe nói quê quán ở Vân Nam, không biết loại tâm bệnh này đạo trưởng có thể trị được hay không?”

Vô Danh không trả lời, chỉ hỏi lại hắn: “Là ai đang muốn tìm hắn?”

“Chủ tử của ta.” Mộc Yến Phi dừng một chút, lại nói: “Hắn nói có một thứ gửi ở chỗ Quỷ Đầu, bảo ta nhất thiết phải đến thu hồi về.”

“Hắn có nói thứ đó là thứ gì không? “

Mộc Yến Phi tắt lời, chuyện này hoàng đế vẫn chưa nói, chỉ nói hắn muốn lấy thứ đó, đối phương sẽ hiểu ngay, cho nên hắn cũng không hỏi nhiều, chuyện của hoàng thượng tất nhiên biết càng ít càng tốt.

“Người không biết.”

Nhìn thấy phản ứng của Mộc Yến Phi, lão nhân mỉm cười nhẹ, ánh mắt chuyển tới trên người Đào Nhiên, ánh mắt hắn bình thản, nhưng Đào Nhiên dưới ánh nhìn ấy lại không khác chi đang ngồi trên bàn chông, hắn có cảm giác lão nhân có thể khám phá ra tâm tư của hắn, ở trước mặt người này, bí mật của hắn không cách nào che giấu.

May là, Vô Danh rất nhanh chuyển ánh mắt sang hướng khác, nhìn về phía bức tường xa xa đang treo một bức cổ họa, than thở: “Một kẻ cẩn thận như hắn, tất nhiên sẽ không nói cho người biết, nhưng trong thiên hạ, còn có thứ gì hắn lấy không được cơ chứ, thế nhưng cứ khăng khăng không chịu nghĩ thông thoáng, vội vàng vàng, toan toan tính tính, đến cuối cùng giành được vào tay có được bao nhiêu đâu?”

Mộc Yến Phi nghe ra ý trong lời nói của Vô Danh, liền biết hắn nếu không phải Quỷ Đầu, thì cũng có liên hệ sâu xa với Quỷ Đầu, cung kính nói: “Thỉnh tiên sinh chỉ điểm.”

Lão nhân nhắm mắt làm ngơ, bảo Mộc Yến Phi vươn tay ra, bắt mạch của hắn một lúc lâu, đứng dậy cầm túi thuốc, lấy kim châm trong túi ra, cũng không hỏi ý của hắn, đâm kim châm vào vài đại huyệt đạo của hắn, lay động, nói: “Khí huyết công tâm, nhất thời mạch lộ bị rối loạn, lại thêm đi đường mệt nhọc, không được an dưỡng tốt, tri hoãn đã rất lâu, cho nên bây giờ muốn chữa đã rất khó rồi.”

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên vội vàng chuyển ánh mắt sang hướng khác, trong lòng có chút hối hận đi theo Mộc Yến Phi đến đây, sớm biết ở chỗ này không được tự nhiên, hắn thà đứng bên ngoài đợi còn hơn.

Lão nhân lại nói: “Ta dùng châm giúp người thư hoãn huyết mạch trước, sau này chính mình phải nhớ nghỉ ngơi điều dưỡng nhiều thêm.”

Mộc Yến Phi khẽ khép hai mắt, không thấy được bộ dáng lười biếng của Đào Nhiên, nghe xong nói: “Ta sẽ cố hết sức.”

Trả lời cũng chỉ qua loa, bởi vì hắn biết nghỉ ngơi điều dưỡng căn bản không có khả năng thực hiện, cho nên cũng không ôm kỳ vọng, Vô Danh lắc đầu, không nói lời thừa thãi thêm nữa, hỏi: “Nghe nói chiến sự đã yên bình rồi, kinh thành hết thấy đều tốt cả chứ?”

“Tất cả như xưa.” Mộc Yến Phi mở mắt ra nhìn về phía vô danh, “Tiên sinh tin tức quả thật rất linh thông.”

“Ta không nhận ra người, cũng nhận ra đao của người, người thân là tướng soái lại có thể dạo chơi khắp nơi, đủ để chứng minh tác ngoại chiến sự không căng thẳng nữa, nếu không hoàng đế sao lại phái người đi làm chuyện vặt vãnh này cơ chứ?”

Mộc Yến Phi giờ phút này đã rất khẳng định hắn cũng không phải là một đại phu bình thường, dứt khoát nói thẳng, “Tiên sinh hiểu rõ chuyện triều trung như vậy, nhất định có quen với Quỷ Đầu rồi?”

Vô Danh cười cười, tựa hồ là cười hắn không giữ được bình tĩnh, không có trả lời trực tiếp, chỉ nói: “Trong ruyền thuyết, hắn là vị thần tướng không sinh ra từ nhân loại của bốn triều, thông chiến pháp, *** cơ quan, cả đời nhưng mã, chưa từng thất bại, bất quá trên đời không có anh hùng nào là vĩnh viễn cả, nếu có, cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“Ta vẫn đều muốn gặp hắn.”

Trong lời nói của Mộc Yến Phi mang theo một chút tiếc nuối, làm tướng sĩ, sự tồn tại của Quỷ Đầu đối với hắn mà nói giống như là thần thánh vậy, đáng tiếc hắn lại sinh sau đẻ muộn, chỉ có thể ngưỡng mộ đại danh, nhưng khi nghe hoàng đế nói người kia gọi là Quỷ Đầu, thì hắn nghĩ ngay rằng, đó chính là người mà hắn

sùng kính nhất khi còn nhỏ, cho nên đối với chuyến đi đến Vân Nam lần này, hắn có chút chờ mong, nhưng nghe những lời Vô Danh nói, Quỷ Đầu cũng đã không còn trên nhân thế, quả nhiên đúng là chuyện đáng tiếc.

Dứt ra khỏi tâm tư tiếc nuối, ánh mắt lại hướng đến trên người của Vô Danh, đạo trưởng khẽ mỉm cười, trong ánh mắt lộ ra sự duệ trí thấu tỏ chuyện thế nhân, nói: “Gặp rồi, thì sao chứ? Bây giờ người cũng xem như đã là một Quỷ Đầu rồi, vài chục năm sau người cũng sẽ có một truyền thuyết dành cho chính mình giống như hắn.”

Mộc Yến Phi ngẩn ra, gặp rồi thì sẽ thế nào hắn quả thật vẫn chưa nghĩ tới, lúc còn nhỏ cũng chỉ sùng bái đan thuận, sau khi trưởng thành phong soái nhận ấn, bình định chiến sự nơi tắc ngoại, cho tới bây giờ vẫn không nghĩ hóa ra khoảng cách giữa chính mình và Quỷ Đầu bất giác lại được kéo gần đến thế.

“Truyền thuyết nói rằng hơn ba mươi năm về trước, trên đường hắn hồi hương đã gặp binh lính của giặc may phục, bị loạn tiễn xuyên thân, chết không có chỗ chôn, có đúng là như thế chăng?”

“Truyền thuyết... “Tâm tư của Vô Danh đặt ở việc thi châm hơn là suy nghĩ, xoay kim châm trong tay, thuận miệng nói: “Đích xác là nói như thế.”

“Vậy cuối cùng hắn đang giữ thứ gì, đến nỗi... khiến “người khác” vẫn không quên được?” Đào Nhiên ở bên cạnh nghe đến nhập thần, nhin không được hỏi.

“Chỉ là một tấm bản đồ mà thôi.” Trước ngực kim đã châm xong, Vô Danh lại chuyển hướng đâm vào sau lưng Mộc Yến Phi, lạnh nhạt nói: “Năm đó hoàng thượng tin vào lời truyền miệng, tưởng rằng trên núi Thái Hành có bảo tàng do tổ tiên lưu lại, tự mình dẫn quân đến đó tìm kiếm, kết quả bị phản quân vây khốn trong núi, lúc ấy bên cạnh hắn chỉ có trăm tên *** binh, còn có soái lĩnh Quỷ Đầu, ở chung được vài ngày, sau đó lại tẩu tán, sau đó nghe nói hoàng thượng và Quỷ Đầu đi như thế nào lại vô tình tìm được vị trí của bảo tàng đó.”

“Thật sự có bảo tàng?” Những truyền thuyết có liên quan đến đế vương hay tướng quân Đào Nhiên đã nghe từ nhỏ, nghe đến thuộc lòng, nhưng chuyện về bảo tàng lần đầu tiên hắn nghe nói đến, không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Có lẽ... có chăng.” Vô Danh chẳng tỏ rõ ý gì, chỉ nói lãng sang hướng khác: “Trong suy nghĩ của mỗi người ý nghĩa của bảo tàng không hẳn giống nhau, trong suy nghĩ của người, thứ gì có thể xứng với hai chữ ‘bảo tàng’?”

Đào Nhiên giật mình, không nhin được quay đầu nhìn Mộc Yến Phi, vừa lúc Mộc Yến Phi cũng nhìn qua, ánh mắt chạm nhau, đều không tự chủ được trong lòng thầm nghĩ về vấn đề này.

Vô Danh vô danh cắt đứt sự suy tư của bọn họ, nói: “Sau khi thoát khốn hoàng thượng liền bảo Quỷ Đầu vẽ lại đồ trận, rồi lấy nửa tấm giao cho Quỷ Đầu cất giữ, để bày tỏ sự tín nhiệm đối với hắn, thế nhưng sau đó Quỷ Đầu bị hại trên đường trở về quê hương, nửa tấm bản đồ đó cuối cùng không biết thất lạc nơi đâu, hoàng thượng không tin hắn đã chết, từng nhiều lần phái người tìm kiếm hỏi thăm, thế nhưng cuối cùng cũng không có kết quả.”

“Vỡ kịch mai phục sẽ không là...”

Đào Nhiên lời vừa nói được một nửa liền dừng lại, nhưng ý tứ ở phía sau hai người đang ngồi đều hiểu được, Vô Danh vẫn châm cứu, lạnh nhạt nói: “Đây chỉ là truyền thuyết mà mọi người đều biết, điều ta nghe là Quỷ Đầu hiểu rõ bản thân đã biết bí mật của bảo tàng, tuyệt đối sẽ không được dung tha, vì vậy hắn chỉ vẽ một nửa bản đồ giao cho hoàng đế.”

Hắn quét mắt nhìn về phía Đào Nhiên, lại nói: “Trên đời này không có sự tín nhiệm tuyệt đối, mà từ này khi đặt ở đế vương gia, lại càng chẳng đáng giá một đồng nào, nếu muốn bản thân được sống lâu hơn một chút, thì không thể có nửa điểm nhân từ và tín nhiệm.”

Đây tựa như lời cảm thán, nhưng cũng đồng thời giống như cảnh báo, Mộc Yến Phi nhớ lại những kinh nghiệm mà mình từng gặp phải, không khỏi im lặng, cảm giác hơi nóng theo những mũi châm của Vô Danh chạy trong kinh lạc, hô hấp bị tắc nghẽn chột thoải mái hơn rất nhiều, không bao lâu sau, Vô Danh rút châm ra theo thứ tự, hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Tốt hơn.”

Thủ pháp thi châm của Vô Danh quả là thần kỳ, Mộc Yến Phi nói cảm ơn, cảm thấy có chút nuối tiếc vì hẳn không biết võ công, nếu không y võ hỗ trợ lẫn nhau, y thuật của người này nhất định sẽ càng tuyệt vời hơn nữa, hẳn cung kính hỏi: “Tiên sinh hình như hiểu rất rõ chuyện quá khứ, chẳng hay có phải là thân hữu của Quý Đầu không?”

“Chỉ biết qua thôi, nhưng người đã quá thế nhiều năm, bây giờ ngay cả tướng mạo cũng không còn nhớ rõ.”

“Xin hỏi tiên sinh xuất gia khi nào?”

“Ba mươi bốn năm trước.” Như cảm nhận được thâm ý trong câu hỏi của Mộc Yến Phi, Vô Danh mỉm cười nhẹ, nhưng vẫn trả lời hẩn, “cũng là năm vừa mới gặp Vân Nam vương, hẳn giúp ta chút việc, nên bánh ít đi thì bánh quy lại, sau đó ta thu nhận A Nhất làm đồ đệ.”

Ba mươi bốn năm trước, cũng là năm mà Quý Đầu chết, trong năm đó nhất định xảy ra rất nhiều việc, mặc dù không có ai nhắc tới, nhưng cái gọi là giúp đỡ, phần tình nghĩa kia nhất định rất nặng, mới có thể khiến cho Vô Danh thu A Nhất là đồ đệ, toàn tâm truyền thụ y lý cho hẩn.

Mộc Yến Phi suy nghĩ một lúc lâu, đã thấy Vô Danh thu kim châm, đứng dậy đi vào phòng trong cầm ra một phong thư, rìa phong thư đã ngã vàng, dùng hỏa tắt phong kín, hiển nhiên là đã khá lâu rồi, lại không biết bên trong có thứ gì, Vô Danh đưa phong thư cho hẩn, nói: “Trong đây có thứ mà người kia muốn, ta bảo tồn nhiều năm, bây giờ vật về chủ cũ, hai bên cũng không còn nợ gì nhau nữa.”

Có chút kinh ngạc vì đồ vật đến tay dễ dàng đến vậy, Mộc Yến Phi ngẩn ra một chốc, mới nhận lấy, khoảng khắc khi hai tay chạm nhau, hẩn đụng vào tay Vô Danh, lòng bàn tay đó vết chai dày đặc, là loại chai do cầm kiếm thời gian dài tạo thành, Vô Danh cảm giác được sự kinh ngạc của Mộc Yến Phi, nhưng không để ý, chỉ cười cười, hoàn toàn lơ đãng rút tay về.

“Một thứ quý trọng như vậy tiên sinh lại đưa ra thế này, không sao chứ?” Đào Nhiên ở bên cạnh nói: “Ngay cả tên của chúng ta người cũng đều không hỏi.”

“Tên chỉ là thứ để xưng hô mà thôi, ta biết các người là ai, đến từ nơi nào, vậy cũng đủ rồi.” Vô Danh mỉm cười quan sát sắc mặt của hẩn, “Người tuổi trẻ, ta thấy khí sắc của người rất tệ, bệnh trầm kha để lâu rất khó chữa, hoặc là do người vốn không có ý định muốn chữa?”

Một câu nói chuyển dời ánh mắt của Mộc Yến Phi, hẩn khó chịu nhìn Đào Nhiên, như đang hỏi có thật sự đúng như thế hay không, ánh mắt như đao, làm cho sống lưng Đào Nhiên buốt lạnh, cười khổ: “Sau lại thể chứ? Chỉ là bệnh lâu, quen rồi mà thôi.”

“Nếu túng tình trong thanh sắc lâu ngày, thì sẽ quên đi rất nhiều việc.”

Câu nói lạnh lẽo của Mộc Yến Phi làm cho Đào Nhiên càng như ngồi trên bàn chông, làm ngơ động tác muốn bắt mạch hẩn của Vô Danh, vội vàng đứng lên, lui về phía sau hai bước, mò tới hồ lô rượu nằm bên hông, miễn cưỡng cười nói: “Đột nhiên lên cơn nghiện rượu, ta ra bên ngoài đợi tốt hơn.”

“Rượu tuy là một thứ khá tốt, nhưng lại dễ dàng làm người ta chìm đắm trong đó, quên đi điều cơ bản khi làm người.” Vô Danh một câu hai nghĩa, “Cho nên, khi còn có thể quay đầu lại thì đừng do dự, nếu không chỉ khiến lún càng sâu, không cách nào tự kiềm chế mình được.”

“Cảm tạ đã chỉ dạy.”

Đào Nhiên làm ngơ ánh mắt thăm dò của Mộc Yến Phi, vội vàng rời khỏi phòng, đóng cửa tĩnh thất, bên ngoài ánh nắng rực rỡ, nhất thời làm chói mắt hẩn, mắt của hẩn bất giác nhắm lại, định định thần, chậm rãi đi về phía trước.

Ám vệ và những người khác nghe theo mệnh lệnh của Mộc Yến Phi, đứng từ xa yên lặng chờ đợi, Đào Nhiên chỉ xem như không biết, đi tới dưới tàng của một cây bông gòn, mùa hoa của cây bông gòn đã qua, những bông hoa đỏ rực đã kết thành quả sọc, từng nhúm bông gòn theo gió bay đi, trùng trùng điệp điệp như tuyết bay trong trời tháng sáu, Đào Nhiên đưa tay đón lấy một nhúm bông, những hạt đen trong nhúm bông rất khỏe mạnh, rơi xuống đất sẽ đâm chồi nảy lộc, tựa như màu sắc của hoa bông gòn, chứa đầy sức sống ngoan cường, là cảm giác mà hẩn luôn hướng tới.

Đào Nhiên tựa vào gốc cây, lấy bầu rượu ra xoay xoay trong tay tùy ý, nhớ lại những lời mới rồi Vô Danh nói, như là có thể nhìn thấu mọi việc trong đó, hoặc đơn giản chỉ là nhắc nhở, lời nói đậm bạc thấu suốt, ngược lại gợi lại những chuyện đã qua, trong lúc nhất thời tâm tư ngụp lặn, không cách nào ức chế, dứt khoát mở nắp bình ra, ngửa đầu uống liền vài ngụm, hơi nóng của rượu trôi tuột xuống bụng, tâm tư phiền loạn mới lắng đọng xuống một chút.

A Nhất không biết đã chạy đi nơi nào, đạo quan yên tĩnh dị thường, yên tĩnh đến nỗi Đào Nhiên cơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở của ám vệ phía xa xa, thêm một lúc lâu, ngay khi hần sắp uống hết cả bình rượu, cánh cửa phòng cốt kết mở, Mộc Yến Phi bước ra ngoài.

Không biết có phải do ở trong tĩnh thất quá lâu hay không, sắc mặt của Mộc Yến Phi thoát nhìn rất tệ, đầu tiên đứng ở cửa một chốc, rồi mới trực tiếp đi tới, Đào Nhiên vội vàng đi đến đón, hỏi: “Khó chịu à?”

Mộc Yến Phi không trả lời, chỉ là im lặng nhìn hần, con ngươi trong vắt, khiến cho Đào Nhiên cơ hồ có thể nhìn thấy đảo ảnh của mình trong đôi mắt hần, bị nhìn chăm chú đến nỗi mất tự nhiên, hần hỏi: “Làm sao vậy?”

Mộc Yến Phi không trả lời, thu hồi ánh mắt, nhắc chân đi về phía trước, Đào Nhiên đi theo đằng sau hần, hỏi: “Có phải do nói chuyện không được vui vẻ lắm không?”

Mộc Yến Phi để ngoài tai, chân đi nhanh như bay, Đào Nhiên đã ở chung với hần khá lâu, nên biết tâm tình của hần bây giờ rất tệ, im miệng biết điều, yên lặng đi theo hần ra đạo quan, A Nam A Trung đã đã trở về, nhìn thấy sắc mặt bất thiện của Mộc Yến Phi, đồng loạt trừng mắt nhìn về phía Đào Nhiên, Đào Nhiên cảm thấy rất vô tội, có trời mới biết tính tình của vị chủ tử này có bao nhiêu hi vọng vô thường, tâm tình của hần không tốt không có liên quan một chút gì đến mình a.

Trên đường về thành, Mộc Yến Phi vẫn trầm mặc không nói, Đào Nhiên không muốn rước khổ vào người, một mình ngồi bên cạnh uống rượu, bất quá nhanh chóng phát hiện rượu trong hồ lô còn lại chẳng bao nhiêu, đang lúc hần cảm thấy buồn chán, một bình rượu bị quăng tới, thì ra là rượu Mộc Yến Phi giúp hần chuẩn bị.

Suốt dọc đường đi, Mộc Yến Phi vẫn chuẩn bị rượu sẵn cho hần, Đào Nhiên cảm thấy đây là chỗ tử mĩ nhất của Mộc Yến Phi, bất quá không nghĩ đến chỉ đi ra ngoài dạo một đoạn thời gian rất ngắn, hần cũng đều chuẩn bị sẵn rượu cho mình, không khỏi sửng sốt.

“Thế sự khó liệu, chuẩn bị nhiều một chút vẫn tốt hơn.”

Đào Nhiên cầm lấy bình rượu, ngửa đầu uống một ngụm, nghe xong lời Mộc Yến Phi nói, hần cười nói: “Suy nghĩ nhiều quá, nhân sinh chẳng phải rất vô thú hay sao?”

“Người thật sự nghĩ như vậy?”

Ánh mắt như đao, Đào Nhiên bị nhìn rất khó chịu, cười nói: “Tất nhiên, Vô Danh nói đừng trầm mê trong đó, là bởi vì hần không biết niềm vui thú khi được trầm mê.”

Nói đến Vô Danh, ánh mắt Mộc Yến Phi càng sâu xa thêm nữa, nói: “Hần là ai?”

“Có liên quan đến điểm này, vương gia hần là có cùng đáp án với ta.”

Vô Danh có lẽ chính là Quỷ Đầu, có lẽ không phải, bất quá điều này không trọng yếu, trọng yếu chính là Mộc Yến Phi đã lấy được thứ mà hần muốn lấy, có thể quay về báo cáo rồi.

Mộc Yến Phi quét mắt nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên nghiêng người tựa vào thành cửa sổ uống rượu, gió khe phát qua, đôi mắt hần có hơi nheo lại, dần theo vài phân lười biếng mệt mỏi, thế nhưng, đây cuối cùng có phải là hần không, trong lòng hần cuối cùng đang nghĩ như thế nào, Mộc Yến Phi không biết.

Điều này làm cho hần nhớ tới Vô Danh, Vô Danh không có nội lực, hơi thở suy yếu, là do sau khi bị thương nặng nội lực mất hết tạo thành, Mộc Yến Phi rất muốn biết trong quá khứ hần từng trải qua những chuyện như thế nào, mặc dù hần biết Vô Danh sẽ không nói, không phải không muốn nói, mà là cho rằng đó đã là chuyện quá khứ, không cần thiết phải nhắc lại, Vô Danh chỉ nói một câu giống như Vân Nam vương từng nói với hần, chìm hết vất vả, đều đã định từ trước cả rồi.

Lúc rời đi Vô Danh từng dặn dò hắc nếu có thời gian thì thường xuyên đến đạo quan, bản thân mình có thể dùng châm giúp hắc trị liệu, bất quá Mộc Yến Phi cũng không muốn đi, nhiệm vụ hoàn thành, hắc không muốn ở lâu, Vô Danh dạy hắc một ít tâm pháp dùng để điều dưỡng, cũng đủ giúp hắc tự điều lý cơ thể.

Sau khi trở về, Mộc Yến Phi căn dặn A Trung chuẩn bị hành trang để quay trở lại kinh thành, Đào Nhiên rất kinh ngạc vì quyết định của hắc, ăn xong cơm tối, theo hắc quay về phòng, hỏi: “Có phải quá nhanh rồi không, chúng ta còn có rất nhiều nơi chưa đi chơi hết mà.”

“Đi ra ngoài lâu quá, có hơi nhớ nhà rồi.”

Mộc Yến Phi vốn định nói nơi này muôn ngàn cảnh sắc, sau này muốn dạo chơi, cũng luôn có cơ hội, không biết tại sao vừa đến bên mép thì dừng lại không nói ra, nhớ tới những câu hôm nay Vô Danh nói với hắc sau khi Đào Nhiên đã đi ra ngoài, tâm đột nhiên có chút phiền loạn, nắm cánh tay Đào Nhiên, kéo hắc đến trước mặt mình, Đào Nhiên tựa hồ cảm nhận được hơi thở cường ngạnh của hắc, không phản kháng, ngoan ngoãn thuận theo ý hắc tới gần, mỉm cười nói: “Nghĩ thông suốt rồi sao? Nhưng ta đã đợi rất lâu rồi đây.”

Vừa dứt lời liền cảm thấy da đầu đau buốt, Mộc Yến Phi nhéo tóc hắc, đè người hắc lên bức tường bên cạnh, mạnh bạo hôn xuống, Đào Nhiên rất ngoan ngoãn đáp lại, chỉ cần không vượt quá giới hạn, hắc đều sẽ rất phối hợp.

Nụ hôn dẫn theo vài phần bạo lực, tràn ngập khí thế chinh phục, Đào Nhiên cũng không cam lòng yếu thế, hôn ngược về, một lúc sau, nụ hôn nồng nhiệt cũng đến hồi kết thúc, hô hấp của hắc không thoải mái cho lắm, cho dù rất ít cùng người khác tiếp xúc thân mật, nhưng hắc cũng có thể cảm giác được sự bất đồng của Mộc Yến Phi và những người khác.

“Người muốn ta chết vì nghẹt thở đấy à?” Hôn xong, hắc tựa người vào tường, bộ dáng uể oải hỏi.

Mộc Yến Phi không để ý tới sự oán giận của Đào Nhiên, giơ tay ra, ngón tay xuyên qua những sợi tóc đang rơi xuống của hắc, hỏi: “Còn nhớ lời người hứa với ta khi người ước định với ta không?”

“Hôm nay một lời đã hứa, nguyện sẽ làm thân trâu ngựa cho ngài.”

“Nói cho ta biết, lời hứa khi ấy có bao nhiêu phần chân thật?”

“Mười phần.”

“Tới cùng có mấy phần!?”

“Mười phần!”

Mộc Yến Phi nâng cao thêm âm lượng, đổi lấy câu trả lời cùng với âm lượng tương đương, hắc nhìn thẳng Đào Nhiên, ánh mắt trong vắt, hoàn toàn nhìn không ra một tí tí vết nào, vì vậy đành tin hắc, gật đầu, nói: “Vĩnh viễn không được phản bội lời hứa này.”

Nhìn thấy rõ trong mắt Đào Nhiên bỗng nhiên co rút lại, Mộc Yến Phi lại tiến gần thêm một bước, nói: “Ta không muốn lưỡi đao của ta nhuộm đỏ máu của người.”

Đào Nhiên bị sát khí của hắc chấn nhiếp, vẻ mặt có chút cứng ngắc, nhưng ngay sau đó trả treo lại: “Kỳ thật, có thể chiếu cố Yêu đao giúp người, thì cũng chẳng mất một điều thú vị to tát của nhân sinh đâu.”

Câu nói chọc cười này một chút cũng không cười được, Mộc Yến Phi hoàn toàn không thích cái loại cá tính cà lơ phất phơ này của Đào Nhiên, vì vậy lại rướn người tới dùng nụ hôn phong kín đôi môi của hắc, Đào Nhiên tiếp nhận sự xâm phạm của hắc, hôn lấy, Mộc Yến Phi đưa Đào Nhiên tới bên giường, tay vung ra đẩy hắc té xuống.

Lần này Đào Nhiên có đề phòng sẵn, người vừa chạm xuống giường là lập tức né sang bên cạnh, tránh được sự áp chế của Mộc Yến Phi, đồng thời giơ chân ra đá hắc té ngã xuống giường, định điểm huyệt đạo bên hông của hắc, nhưng bị Mộc Yến Phi đỡ được, một nắm đấm đánh tới, nắm đấm không đánh trúng Đào Nhiên, mà đánh vào giá gỗ ở đầu giường, phát ra tiếng âm âm chấn động.

Một chút cũng không lưu tình, Đào Nhiên cau mày hỏi: “Người tới thật đó hả?”

Mộc Yến Phi nhướn mày nhìn hắc, ngạo nghễ nói: “Muốn thượng ta thì trở hết bản lãnh ra đi!”

“Cái tính nói không giữ lời quả thực là tệ hại quá đó!”

Lại thêm một nắm đấm đánh tới, để phủ định cho câu mới vừa rồi, Đào Nhiên né tránh, đồng dạng phóng ra nắm đấm, giường đệm bị nắm đấm chấn động, phát ra một trận cọt ca cọt két khốc thương cho thân phận nó.

“Chủ tử hình như thật sự rất trúng ý cái tên hoa hoa công tử kia.”

Trong phòng không ngừng truyền đến những tiếng rầm rầm quái dị, A Nam đứng bên ngoài thủ vệ rất cực chịu hết xiết, không nhịn nổi nữa oán giận nói: “Cái tên đang đồ tử đó có cái gì tốt chứ, khiến cho chủ tử vì hấn mà thân hồn điên đảo?”

A Bắc trừng mắt nhìn hấn, “Đừng tranh luận về thị phi của người khác.”

Bị mắng, A Nam cúi mặt, trề môi cảm râm: “Ta muốn thay ca được chưa, thay với A Đông hoặc A Tây.”

Câu cảm râm của A Nam chọc giận A Bắc, hấn tức giận trừng mắt nhìn A Nam, A Trung khuyên nhủ: “Ráng nhịn một chút đi, có lẽ vương gia cũng sẽ chán hấn nhanh thôi.”

Đúng vậy, dù sao cũng sắp trở lại kinh thành rồi, đến lúc đó thực viện khuê tú đến vương phủ cầu thân nhiều không kể xiết, như thế nào cũng sẽ không đến phiên của Đào Nhiên, vương gia nhà hấn một đời anh hào, tuyệt sẽ không bị một tên yêu nghiệt mê mẩn mãi được! (nhảm rồi cha)

A Nam tính vậy, trong lòng thư thái rất nhiều, nghe âm thanh quái dị vẫn ùn ùn truyền ra liên tục, hấn móc một cái khăn lau mồ hôi ra, xé làm đôi nhét vào lỗ tai, quyết định tai không nghe tâm khỏi phiền, nhủ thầm chủ tử đừng có “làm” lâu quá, hấn không muốn cả đêm rình ở góc tường nghe lên đầu.

Cầu khẩn không đạt thành mong muốn, trong phòng vẫn ầm ĩ đến nửa đêm mới chịu yên tĩnh, A Nam vừa kịp chớp mắt một chút, sáng sớm bên trong lại thêm một trận ầm ầm vang lên, kịch liệt đến nỗi khiến cho hấn nghĩ rằng vật giường có thể bị sụp bất cứ lúc nào.

Thẳng đến bữa sáng, Đào Nhiên mới mở cửa đi ra, vành mắt có chút thâm quầng, A Nam nhịn cả buổi tối cuối cùng không nhịn được nữa, cười giễu, nói: “Công tử mỗi đêm đều khổ cực như vậy, có muốn nhờ đầu bếp nấu canh bổ dưỡng nhiều hơn một chút không?”

Đào Nhiên đã nhiều ngày nghe bọn họ nói này nói nọ, cũng đoán được Mộc Yến Phi trước khi đến cửa hiệu đã nói gì đó với bọn tùy tùng rồi, khó trách bọn hấn đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình, giờ phút này bị chế giễu, hấn nhẹ giọng cười khẽ, chậm rãi nói: “Tốt nhất nên nấu cho vương gia các người thêm nhiều món tẩm bổ, ta chỉ sợ hàng đêm xuân tiêu, hấn chịu không nổi vất vả a.”

Hài lòng nhìn mấy vị tùy tùng biến sắc mặt, Đào Nhiên lại ân cần nói: “Nên chuẩn bị được cao nhiều thêm một chút, ta nghĩ vương gia sẽ dùng tới đó.”

Xa xa truyền đến tiếng hít hà, hiển nhiên ám vệ cũng bị lời nói của hấn làm kinh sợ rồi, Đào Nhiên cảm thấy tâm tình của mình cực tốt, sự bức tức do không ngủ được chỉ vì quyền đấm cước đá với Mộc Yến Phi cả đêm đều tan thành mây khói, cũng chẳng quan tâm những người này trong lòng đang suy diễn thế nào, chấp hai tay sau lưng, ung dung thông thả rời đi. (tội nghiệp anh Phi bị hiếp lắm a)

Kỳ thật giữa hấn và Mộc Yến Phi cái gì cũng chẳng có, sau mỗi lần hôn kịch liệt là lại quay sang đánh nhau, ai cũng không muốn thuận phục đối phương, dẫn đến việc mỗi đêm đều mất ngủ, Đào Nhiên buồn bực phát hiện mình đã biến thành một tên thích bạo lực rồi, tâm tình của Mộc Yến Phi cũng chẳng tốt vào đâu được, mới sáng sớm đã ra lệnh cho hấn đến vương phủ của Mộc Hiến Ngọc báo việc bọn họ chuẩn bị rời đi, cũng thuận tiện đi mua mấy vật dụng cần thiết, quảng cho hấn những chuyện đáng lý ra nên để thuộc hạ đi làm, trên giường đè không được hấn, cho nên mới đè ép trắng trợn lúc xuống giường, Đào Nhiên bắt đấm dĩ nghĩ, đúng là một tên thất thường, ngay cả chuyện che giấu cơ bản cũng chẳng thêm làm, khó trách những lời đồn đại về hấn trong triều đều không tốt lắm.

Đào Nhiên quảng việc mua hàng cho Thanh đồng, bản thân mình thì đến Vân Nam vương phủ từ hành, Mộc Hiến Ngọc tặng tổng rất nhiều thổ sản danh vật của địa phương, phái người đưa đến cửa hiệu của Đào gia, không bao lâu sau, những binh lính được phái tới phụ trách việc bảo vệ Mộc Yến Phi cũng rời đi, Đào

Nhiên biết thị vệ của thái tử đang âm thầm đi theo, cố ý lớn tiếng nói: “Nhìn thấy chúng ta rồi đi, Vân Nam vương nhất định vô cùng vui vẻ.”

Có A Nam A Trung và những người khác hỗ trợ, Thanh đồng rất nhanh chuẩn bị đầy đủ những vật phẩm chuyển về kinh thành cần dùng, chạy tới báo cho Đào Nhiên, Đào Nhiên đang hầu hạ Mộc Yến Phi phẩm trà, nghe tên sai vật nói xong, khoát khoát tay, ý bảo hần có thể lui xuống rồi, Thanh đồng cũng chưa đi, nhìn chằm chằm Mộc Yến Phi, kéo ống tay áo của Đào Nhiên, kéo hần qua bột bên, nhỏ giọng hỏi: “Người có phải cũng muốn đi kinh thành hay không?”

Đào Nhiên quay đầu nhìn Mộc Yến Phi, Thanh đồng lại nói: “Công tử gửi thư đến, ước chừng chỉ cần mấy ngày nữa là đến đây rồi, bảo ta xem chừng người, không cho người đi lung tung.”

Đào Nhiên cười khở, chỉ vì sự không chịu kiểm điểm của vị vương gia này, khiến cho trên dưới trong phủ bây giờ đều tưởng rằng hần là nam sủng của Mộc Yến Phi, tính tình của đại ca hần hiểu rất rõ, nếu biết hần theo Mộc Yến Phi đến kinh thành, nhất định sẽ đuổi theo, cho dù chặt chân cũng phải xách hần từ kinh thành về.

“Hần sẽ theo ta tới kinh thành.” Cắt đứt sự cảm râm thì thầm của Thanh đồng, Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Ước định ngày đó chỉ cần ta chưa nói chấm dứt, thì sẽ có tác dụng vĩnh viễn.”

Đào Nhiên mỉm cười nhìn hần, “Ta hình như đâu có bán thân cho người luôn đâu, vương gia?”

“Trà phổ nhị này rất ngon, chốc nữa chuẩn bị cho ta thêm một chút để dùng lúc đi đường.”

Mộc Yến Phi buông chén trà xuống, thuận miệng phân phó, hành động này đã đem tất cả những lời Đào Nhiên nói xem như gió thoảng bên tai, Thanh đồng nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên vỗ vỗ vai hần, nói: “Đi làm nhanh đi.”

Khi Thanh đồng đi tới cửa, Mộc Yến Phi gọi hần lại, nói: “Nếu người lo lắng, cũng có thể cùng đến kinh thành.”

Thanh đồng không nói, chớp mắt mấy cái, chạy ra ngoài, Đào Nhiên đi đến châm trà cho Mộc Yến Phi, mỉm cười nói: “Vương gia cần gì phải trên một tên sai vật?”

“Ta chỉ là cho hần một cái cơ để đến kinh thành thôi.”

Kỳ thật hần rất hy vọng Thanh đồng đi theo, để hần xem thử cuối cùng tên sai vật này là do ai phái tới, tại sao lại đến Đào phủ làm người hầu.

Cầm lấy chén trà Đào Nhiên đưa tới, ánh mắt Mộc Yến Phi lướt qua bàn tay hần, giữa ngón cái và ngón trỏ có một lớp chai dày, là dấu vết của việc cầm kiếm lâu năm lưu lại, tay khoát lên vị trí treo bầu rượu ở bên hông, giống như có thể cầm bình rượu uống bất cứ lúc nào, nhưng cũng có thể xem như động tác chuẩn bị rút kiếm, vì Mộc Yến Phi nhớ rõ nhuyển kiếm của hần chưa từng rời thân.

Xem ra, người này, còn có Đào gia phía sau lưng hần đều ẩn chứa rất nhiều bí mật.

10. Quyển 1 - Chương 10

Hành trang lên đường đều đã mua đầy đủ. Đêm đến, sau khi ly biệt yến chấm dứt, Đào phủ dần dần chìm vào yên tĩnh, một thân ảnh gầy gò vội vã đi đến trước nhà kho chứa vải ở hậu viện, mở cửa, đem dầu hỏa hần xách đến tưới lên trên vải vóc thượng đẳng. Tưới xong, lại chạy nhanh sang nhà kho bên cạnh, cũng tưới lên tơ lụa đặt bên trong, sau đó lấy ra hỏa chiếc tử, đánh lửa, nhưng rút cục lại do dự, thế nào cũng đều không muốn thấy mồ lửa vào vải vóc.

Đây đều là những vải vóc tốt nhất, nếu toàn bộ đều bị đốt trụi, sẽ là sự đả kích rất lớn đối với chuyện làm ăn của Đào gia ở nơi này. Nghĩ đến việc nếu Đào Yến nhìn thấy vải vóc bị đốt trụi, hần sẽ vạn phần yêu thương, hần không có can đảm hạ thủ.

“Nếu đã quyết định làm thì không thể do dự, trước khi tới nhà của ta, chủ tử của người không dạy người hay sao?”

Thanh âm trong trẻo chợt vang lên ngay sau lưng, Thanh đồng không nghe thấy tiếng bước chân, sợ đến nỗi tay run lên, hỏa chiết tử rơi xuống. Đào Nhiên tiến đến, tay áo chém ra, hỏa chiết tử vừa rơi xuống bị gió từ ống tay áo của hắn thổi bay vào vãi vốc, lửa châm vào dầu hỏa, nhất thời lửa như rồng lượn, bùng lên trong nháy mắt.

“Thiếu gia?”

Thanh đồng quay đầu, thấy là Đào Nhiên, kinh ngạc đến nỗi đôi mắt trừng to, còn chưa kịp hiểu hắn vì sao lại giúp mình phóng hỏa, Đào Nhiên đã đi sang nhà kho bên cạnh, quơ qua lại cho hỏa chiết tử cháy sáng lên, sau đó đốt vào vãi vốc trong kho, thấy Thanh đồng còn đang sững sờ, hắn nhíu đôi mày, quát: “Nhanh lên một chút, vương gia đang tắm rửa, ta không có nhiều thời gian đâu.”

Thanh đồng cuống quýt chạy đi nơi khác, đốt tất cả những nơi có thể đốt, sau đó nhìn Đào Nhiên, trong ánh lửa, vẻ mặt hắn lộ ra sự lãnh đạm mà trước giờ chưa từng biểu hiện.

“Trong cái rủi, có cái may.” Phát hiện Thanh đồng đang chăm chú nhìn mình, Đào Nhiên mỉm cười nói: “Có trận hỏa hoạn này, đại ca ta sẽ không đi kinh thành, hắn chỉ là một thương nhân, không nên bị kéo vào chuyện thị phi này.”

Đào Yến nghiêm cẩn chính trực, cửa hiệu nếu bị cháy lớn, hắn tuyệt đối sẽ không vì chuyện riêng mà bỏ mặc chuyện làm ăn cùng tiểu nhị ở nơi này không đoái hoài tới. Đây cũng là nguyên nhân ban đầu khiến Thanh đồng muốn phóng hỏa, nhưng khi nhìn ngọn lửa từ từ bao trùm lên hàng hóa bốn phía, hắn vẫn cảm thấy không nỡ, nói: “Công tử nếu nhìn thấy cửa hiệu biến thành như vậy, nhất định sẽ buồn lắm.”

“Chỉ cần tiểu nhị không có việc gì, hắn cũng sẽ không sao cả đâu.”

Đào Nhiên cùng Đào Yến từ nhỏ đồng thời lớn lên, hiểu rõ con người của hắn còn hơn cả Thanh đồng, nhìn thế lửa càng lúc càng mạnh, hắn đưa Thanh đồng rời đi, đi được nửa đường chợt nghe tiểu nhị trong *** phát ra tiếng kêu sợ hãi, hắn nói: “La lớn lên, thanh âm càng lớn càng tốt.”

Thanh đồng cơ trí, vội vàng căng cổ họng kêu to: “Cháy rồi, mau tới dập lửa a...”

Hắn vừa la vừa chạy đến giếng nước trong vườn xách nước, Đào Nhiên cũng đi hỗ trợ, không bao lâu sau bọn tiểu nhị và một bộ phận ám vệ hay tin chạy tới, mọi người ba chân bốn cẳng xách nước dập lửa, đáng tiếc trên vãi vốc đã bị tưới dầu, gió lại lớn, trong nháy mắt đã cháy sang viện khác, Đào Nhiên bảo mọi người trước tiên nên tìm cách ngăn lửa không cho cháy sang nơi khác, những láng giềng chung quanh cũng đến hỗ trợ, không bao lâu trong đình viện bỗng chốc đã nháo nhào cả lên.

Thanh đồng vốc người nhỏ nhắn, bọn tiểu nhị sợ hắn bị thương, kéo hắn ra phía sau tránh lửa, hắn vừa rồi vì dập lửa nên cả khuôn mặt bị lửa hun đen thui, nhìn nhà kho bị cháy đến nỗi tàn tạ thảm hại, nhất thời nước mắt lưng tròng, Đào Nhiên nhìn thấy, thở dài một hơi, đúng là vẫn còn trẻ con, chuyện nhỏ như vậy đã ủ rũ đến thế rồi.

“Làm tốt lắm.” Hắn tiến lên vỗ vỗ bả vai Thanh đồng an ủi, hỏi: “Bất quá người phải báo cáo lại với chủ tử người thế nào đây?”

Cả hai lòng đều hiểu nhưng không nói ra, Thanh đồng cũng không giấu diếm suy nghĩ của mình, nói: “Có người muốn hại vương gia, bất quá hộ vệ của hắn nhiều lắm, không cách nào hạ thủ, cho nên mới phóng hỏa hậu viện.”

Đào Nhiên hài lòng gật đầu, nhìn ánh lửa rực trời trước mắt, thuận miệng nói: “Thêm thất kinh khủng chút, nói càng huyền hoặc, khuấy cho nước đục, chúng ta mới có cơ hội bắt cá.”

Thanh đồng nhìn Đào Nhiên một cách kỳ quái, lần đầu tiên phát hiện người này ngoại trừ phóng đặng không nể sợ ai ra, bụng dạ lại còn đen hơn cả mực. Lại nhớ tới từ sau khi mình vào phủ, mấy năm nay hắn trêu mình, chẳng lẽ đều là cố ý cả sao? Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, đang muốn đặt câu hỏi, thì thấy Mộc Yến Phi mang theo tùy tùng vội vã chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, sắc mặt âm trầm hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Phóng hỏa mà thôi.” Đào Nhiên tiến lên nghênh đón, thấy sợi tóc của Mộc Yến Phi vẫn còn ướt, chỉ tùy tiện khoác một chiếc áo ngoài, hiển nhiên là do gấp gáp lao ra khỏi bồn tắm, vội vàng lấy khăn lau mồ hôi

ra giúp hần trùn lên đầu, kéo hần quay về sương phòng, nói: “Chuyện nhỏ như vậy, không nhọc vương gia phiền lòng.”

Y sam màu trắng của Mộc Yến Phi rất dễ thấy trong đêm tối, chiếc khăn lau mồ hôi che đi tóc ướt, nên làm cho người ta khó có thể thấy rõ dung mạo của hần. Cử chỉ của Đào Nhiên lại làm rất tự nhiên, nhưng vô hình trung lại che chắn cho hần. A Nam nhìn thấy, không khỏi hối hận mình không nghĩ đến chuyện phải giúp chủ tử che dấu thân phận. Bất quá cho dù hần nghĩ đến, cũng không dám có cử chỉ bất kính đối với Mộc Yến Phi. Thế nhưng cử chỉ này Đào Nhiên làm lại không cảm thấy một mảy may bất kính. Cho dù A Nam không thích Đào Nhiên, cũng không khỏi không thừa nhận sự ân cần và cơ trí của hần. Người này quả thật có khả năng dễ dàng làm người khác động lòng.

Mộc Yến Phi đối với việc cửa hiệu đột nhiên bị cháy vốn rất không vui, nhưng động tác của Đào Nhiên đã làm tan biến đi sự không vui đó ở hần. Bảo A Bắc và những người khác đi tra xét, hần trở lại phòng ngủ, tùy ý Đào Nhiên giúp mình lau khô tóc. Không bao lâu sau, hạ nhân báo lại lửa đã bị dập tắt, không có thương vong, bất quá nhà kho bên kia sân đã thành mồi cho biển lửa cả rồi, cửa hiệu lần này tổn thất không nhỏ.

Đào Nhiên bảo người hầu lui xuống, một lát sau A Bắc trở về, nói không có phát hiện kẻ khả nghi, có thể là do thích khách nhìn thấy trang viện gia đình khá nhiều, không cách nào hạ thủ, cho nên đã bỏ đi cả rồi, về phần mục đích, bọn họ đều nhất trí cho rằng chuyện này là do những sát thủ muốn gây bất lợi cho Mộc Yến Phi gây nên.

Mộc Yến Phi chẳng biểu lộ gì cả, sau khi bảo các hộ vệ lui ra, hần mới hỏi Đào Nhiên, “Phóng hỏa ngoại trừ khiến ta cảnh giác ra, không có ý nghĩa thực chất, người cảm thấy sát thủ sẽ ngu xuẩn đến vậy sao?”

“Ta không phải sát thủ, không hiểu suy nghĩ của sát thủ,” Đào Nhiên mỉm cười nói: “Nếu không nghĩ ra, chỉ bằng xem chuyện này là do có người có lòng tốt muốn cảnh báo cho người đi.”

Mộc Yến Phi phượng mâu đảo qua Đào Nhiên, “Người đi xem ra cũng rất kịp thời.”

“Ta đi tiểu, nhìn thấy lửa cháy, liền chạy đến ngay.”

“Rất khéo.”

Đào Nhiên vẻ mặt thản nhiên, “Trùng hợp mà thôi, vương gia nghi ngờ ta phóng hỏa phải không?”

“Ta chỉ là tùy tiện đề cập đến thôi.” Mộc Yến Phi đứng dậy đi vào phòng trong, thuận miệng nói: “Hơn nữa chúng ta từ lúc quen nhau đến bây giờ, có rất nhiều chuyện trùng hợp phát sinh.”

Đây thật sự chỉ là tùy tiện đề cập đến thôi sao?

Đào Nhiên nhìn bóng lưng Mộc Yến Phi, vô cùng hoài nghi nghi.

Chuyện cửa hiệu Đào gia bị phóng hỏa rất nhanh truyền tới phủ Vân Nam vương. Trời vừa sáng rõ, Mộc Hiến Ngọc đã dẫn người đến đây tham vọng, lại đưa đến nhiều lễ vật để trấn an. Chung quanh có rất nhiều hộ vệ, Mộc Yến Phi không nói với hần nhiều lắm, chỉ đơn giản xã giao vài câu, Mộc Hiến Ngọc lại bảo quản gia tặng Đào gia không ít ngân lượng, xem như trấn an, còn đề xuất tăng thêm người bảo vệ, bị Mộc Yến Phi cự tuyệt, nói chính mình sắp rời đi, không nên đặc biệt thủ hộ, bất quá Mộc Hiến Ngọc vẫn để lại thị vệ rồi mới cáo từ ra về.

Bởi vì đột nhiên bị cháy, hành trình về kinh dời sang ngày hôm sau. Sáng ngày kế Mộc Yến Phi khởi hành lên đường, Mộc Hiến Ngọc lại tự mình đến tổng, còn dẫn theo đứa con gái trong truyền thuyết thân thể luôn bệnh tật của hần – đương nhiên đó là A Nhất giả trang – hần mặc một chiếc váy xếp nếp màu lục, trang sức đơn giản, khi bước xuống kiệu thì nhu mì điềm đạm, ai thấy cũng động lòng.

Mộc Yến Phi biết Mộc Hiến Ngọc làm như vậy là để những người âm thầm đi theo xem, khiến cho những kẻ trong triều giảm thấp cảnh giác, vì vậy tiến lên hàn huyên cùng quận chúa vài câu. Mộc Hiến Ngọc vẫn tổng hần ra khỏi cổng quận thành, lúc chia tay thì vỗ vỗ đầu vai của hần, thấp giọng mỉm cười nói: “Lời nói của ta ngày đó mãi mãi hữu hiệu.”

‘Chỉ cần người nghĩ đến, ngôi vị này ta vĩnh viễn giữ lại cho người.’

Đó là câu mà lần đầu tiên bọn họ gặp mặt Mộc Hiến Ngọc đã nói, cũng là lần duy nhất mà bọn họ nói chuyện thành thật với nhau, hẳn vẫn đều nhớ rõ, ánh mắt lơ đãng đảo qua Đào Nhiên đang đứng cạnh bên, mâu quang thâm thúy, lạnh nhạt nói: “Ta sẽ ghi nhớ.”

Mộc Hiến Ngọc chỉ đưa Mộc Yến Phi ra khỏi quận thành, nhưng hộ tòng của hắn vẫn đi theo hơn trăm dặm mới cáo từ Mộc Yến Phi quay về. A Trung không hài lòng nói: “Đây là không yên bụng chúng ta có thật sự rời đi hay không, cho nên mới có ý đi theo xác nhận, nói không chừng trước mặt thì rời đi, mà đằng sau vẫn theo đuôi ấy chứ.”

“Mặc kệ bọn họ đi.”

Mộc Yến Phi không để ý, dù sao bắt quả Mộc Hiến Ngọc làm như thế nào, đều bắt nguồn từ lòng tốt. Ở vào vị trí của hắn, sẽ không làm chuyện bất lợi đối với chính mình. Có lẽ... còn hơn kinh thành người lừa ta bịp, nơi này mới là một mảnh thế ngoại đào nguyên.

Hành trình không cần gấp gáp, xe ngựa đi một chút lại ngừng, Mộc Yến Phi ngồi trong xe, rảnh rỗi thì lại mang bội đao của hắn ra chùi. Đào Nhiên ở chung với hắn. Thanh đồng tuổi nhỏ, ngồi ở bên ngoài xe cùng với A Trung và những người khác, khi nào mệt mới chui vào trong xe nghỉ ngơi, cho nên đại bộ phận thời gian đều là Mộc Yến Phi và Đào Nhiên ở chung với nhau.

Đào Nhiên là kẻ ưa náo nhiệt, rồi rồi không chuyện gì làm sẽ kể về phong tục và một số truyện tiểu lâm ở các nơi. Mộc Yến Phi yên lặng nghe, cúi đầu chà lau đao của hắn, thỉnh thoảng mới chen vào hỏi vài câu.

Nói xong lời cuối cùng, Đào Nhiên cảm thấy có hơi vô vị, cảm giác Mộc Yến Phi là kẻ vô vị nhất mà hắn từng gặp, thế nên cố ý giễu cợt: “Người thật sự rất yêu đao của người, ban đầu tới cùng tốn bao nhiêu tiền mới mua được nó?”

Cánh tay đang lau chùi thanh đao của Mộc Yến Phi khẽ dừng lại, nói: “Mười lăm lượng.”

Ngày ấy hắn ra ngoài thì ngẫu nhiên gặp được người bán đao đó. Sống mũi nam nhân rất cao, mắt xanh tóc nâu, không giống người trung nguyên, đứng ở một góc đường nhỏ, trước mặt bày thanh Yêu đao này. Hắn lúc ấy chỉ liếc mắt nhìn qua, đã bị thanh đao níu chân đứng lại, hỏi xong mới biết nam nhân là khách thương hải ngoại, vì chuyện làm ăn phát sinh ngoài ý muốn, không còn cách nào khác đành mang thanh bảo đao tổ truyền ra bán, chỉ cần ba lượng bạc.

Vì vậy hắn vội vàng quay về phủ, lấy tiền trộm để dành suốt mấy năm qua ra, dốc hết túi mua đao. Người bán đao thích khí khái của hắn, liền tặng thêm đao phổ cho hắn, lại chỉ điểm hắn vài chiêu thức, sau đó hắn mỗi ngày đều chạy đi tìm gã nam nhân đó, thẳng tới một tháng sau người đó không còn xuất hiện nữa.

“Xem ra cũng có vài phần tương tự chuyện người học võ năm đó.”

Nói đến đây, Mộc Yến Phi có chút dừng lại, gương mặt nhìn Đào Nhiên. Đào Nhiên cười không được tự nhiên cho lắm, nói: “Khách thương sa cơ sao lại có được một thanh Yêu đao như vậy? Nhất định là khách giang hồ, thấy người thành thật, mới truyền thụ cho người chút võ nghệ. Làm gì có người rao giá ba lượng, mà thu đến mười lăm lượng cơ chứ?”

“Không phải mười lăm lượng, mà là toàn bộ tài sản của ta, bởi vì nó đáng được cái giá đó.”

Đối với một đứa trẻ do vợ lẽ sinh ra, mỗi tháng có được chút ít tiền tiêu vặt là đã xa xỉ lắm rồi, nhưng hắn cho tới bây giờ chưa từng hối hận. Sau này hoàng đế tứ cho thanh đao tên Ngự Cầm, hắn vẫn thích gọi nó là Yêu đao. Thậm chí cho dù là bây giờ, hắn cũng vẫn sẽ dùng hết toàn bộ những gì bản thân mình có được mang ra đổi lấy thanh đao này.

“Quả là một kẻ nặng tình a.” Đào Nhiên chế giễu hắn, thấy hắn yêu thích Yêu đao đến thế, đột nhiên nổi lên ý muốn trêu cợt, cười nói: “Ta nếu nói với người ta muốn thanh đao này, người có đồng ý từ bỏ thứ mà mình yêu thích hay không?”

Bàn tay đang chùi đao của Mộc Yến Phi dừng lại, ngược mắt lên, thấy Đào Nhiên nghiêng người tựa vào thành xe ngựa, trong nụ cười lưỡi biếng chen lẫn một chút giảo hoạt, hắn lạnh nhạt nói: “Có thể, người thuận theo ta rồi, đao ta sẽ tặng cho người.”

Tại sao không phải người theo ta chứ? (Nằm mơ, ảnh chịu hạ giá mới lạ á)

Đào Nhiên bị rượu làm sặc, hừ nói: “Người tính bàn tính cũng nhanh quá nhỉ, hai bên đều không bị lỗ, đao cho ta, rồi lại mang ta cho người, từ đầu đến cuối đều chẳng phải của người cả rồi sao?”

“Nếu người muốn nghĩ như vậy, thì cũng cho phép người thôi.”

Câu trả lời không tự cao cũng chẳng tự ti, ngược lại kích thích lòng háo thắng của Đào Nhiên. Hắn tiến gần đến phía trước, đôi mắt thanh mảnh nheo lại, cười nhìn Mộc Yến Phi, nói: “Ta cho tới bây giờ đều chưa làm tên nằm dưới cả.”

“Ta cũng chưa từng.”

“Người có thể thử xem.”

“Không thích.”

“Vậy người vì sao không hỏi ta có thích hay không?” Đào Nhiên giơ tay, ngón tay ngả ngón kéo vạt áo trước và đai lưng của Mộc Yến Phi lên, mỉm cười nói: “Thứ mà bản thân mình không muốn, thì đừng mang đi bố thí cho người khác.”

Mộc Yến Phi buông đao xuống, trông mắt đen như mực nhìn chăm chăm hắn, rất điềm tĩnh nói: “Không cần hỏi, bởi vì ta là vương gia.”

Người này... thật sự là kiêu ngạo đến nỗi khiến cho người ta muốn đập hắn lắm rồi!

Đào Nhiên cảm thấy từ sau khi quen với Mộc Yến Phi, tính khí của mình càng lúc càng tốt hơn, nghe những lời như thế xong, lại có thể không tức giận, khẽ cười một tiếng: “Nhưng mà ta nuốt lời rồi, làm sao bây giờ a?”

Mộc Yến Phi đôi mắt nhìn chăm chăm vào hắn, như là đang xác nhận hắn có nói đùa hay không, đột nhiên giơ đao chém xuống, góc cạnh bén nhọn của thanh đao xé rách quần áo của Đào Nhiên, áo và thắt lưng tách ra, để lộ tiết y bên trong.

Đào Nhiên mỗi ngày đều ở bên cạnh Mộc Yến Phi hồ báo, đối với sự tiến thoái trong võ công của Mộc Yến Phi hắn hiểu rất rõ. Thấy hắn lạc đao, lập tức giơ tay lên chặn lại chiêu thức kế tiếp. Mộc Yến Phi nửa đường đổi chiêu, lạnh lùng hỏi: “Người đã nói điều xằng bậy gì trước mặt thuộc hạ của ta?”

Đào Nhiên sững sốt, nhớ tới chuyện lúc trước chế giễu Mộc Yến Phi trước mặt A Nam, lại nhìn sắc mặt đen thui thúi lù của hắn, tưởng tượng cảnh hắn buồn bực khi bị thuộc hạ hiểu lầm, nhin không được cười phụt một tiếng, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Vương gia, ban ngày ban mặt mà làm chuyện thân mật trong xe ngựa, không tốt lắm chứ hì?”

“Ta muốn kiểm tra thương thế của người.”

“Người nếu mỗi ngày ít đánh ta vài lần, thương thế của ta sẽ chóng lành hơn đấy.”

“Người không có đánh trả ta hay sao?” Mộc Yến Phi cười lạnh: “Người ra tay một chút cũng chẳng lưu tình.”

“Như nhau, như nhau cả thôi.”

Hai người ngoài miệng thì nói, nhưng ra tay thì không nhẹ, chiêu thức người tới ta đi. Không gian nhỏ hẹp của xe ngựa không chịu nổi đánh đấm, liên tục phát ra tiếng rên rỉ run sợ. A Trung và những người khác ở bên ngoài nghe thấy, đều không hện mà cùng nhíu đôi mày, chỉ có Thanh đồng sắc mặt điềm tĩnh, cắn điểm tâm mua tại Vân Nam, lạnh nhạt nói: “Công tử nhà ta là thế đấy, quen là dễ chịu ngay thôi mà.”

“Ta quen không được!” A Nam hai tay bưng lỗ tai lại, thống khổ la lên: “Vương gia cho dù thích một kẻ lẳng lơ, nay này mai nọ, thì cũng nên là nữ tử, sao lại tìm nam nhân kia chứ?”

Thanh đồng con người đảo qua đảo lại, cười hì hì nói: “Ta có ba biện pháp, có lẽ có thể giải quyết vấn đề này.”

“Nói nghe thử xem.”

Lỗ tai của các vị tùy tùng mấy ngày nay chịu đủ mọi hành hạ, vừa nghe có biện pháp, đều không hèn mà cùng nổi lên hứng thú. A Nam nóng nảy nhất, lập tức thúc giục hỏi.

“Một, người rời nhà ra đi, mắt không thấy tâm khỏi phiền; hai, người giết công tử nhà ta, vì dân trừ hại...”

Thanh đồng mỗi lần giơ ngón tay ra nói, A Nam lại cố gắng lắc đầu, hần đi theo vương gia nhiều năm, không muốn vì chuyện này rời đi. Về phần sát nhân, hần càng không dám, vương gia sẽ giết hần.

“VẬY CHỈ CÒN CHỌN LỰA CUỐI CÙNG THÔI.” Thanh đồng cười he he nói: “Đi kỹ viện!”

“Hả?”

Đối mặt với sự rộng to cùng một lúc của mọi người, Thanh đồng liếc mắt xem thường, “Làm gì mà giật mình dữ vậy? Vương gia của các người nhất định là chưa từng hưởng thụ tư vị trưởng ẩm hương nồng, dịu dàng thơm ngọt, cho nên mới thấy công tử nhà ta tốt. Vật gì cũng đều phải mang ra so sánh cả, chờ hần hưởng thụ rồi, mới thấy được thứ nào tốt hơn.”

“Ừm...”

Nói nghe xem ra cũng có lý, A Nam nhìn A Bắc A Trung, hỏi: “Nếu không thì thử xem sao?”

A Bắc làm người chính trực bảo thủ, do dự nói: “Toán kế chủ tử, không tốt lắm đâu...”

Vừa dứt lời, rầm một tiếng truyền đến, mọi người quay đầu lại nhìn, thành xe ngựa bị chướng lực đánh nát, phá thành một lỗ to.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nghe trong xe vừa có hơi chút dừng lại thì một lần nữa vang lên âm thanh chấn động. A Trung khịt khịt một chút, nói: “Cứ quyết định như vậy đi.”

So với việc vương gia cả ngày quần quýt lấy nam nhân, chi bằng mang theo vài nữ nhân vẫn tốt hơn. Đây là ý nghĩ cộng đồng của bọn thị vệ. Vì vậy, đêm đó ở chỗ nghỉ chân, A Nam nơm nớp lo sợ đưa ra đề nghị, không nghĩ tới Mộc Yến Phi lại có thể đồng ý, bất quá là lôi kéo Đào Nhiên cùng đi, lý do là vì Đào Nhiên có kinh nghiệm. Về phần kinh nghiệm gì, hần chưa nói, thuộc hạ tất nhiên cũng không ai dám hỏi.

Cứ như vậy, từ Vân Nam đến kinh thành, bởi vì mọi người dốc sức đề cử, Mộc Yến Phi đi không ít thanh lâu kỹ viện, mỹ nữ vui vậy nhiều lắm. Bọn thị vệ cảm thấy chủ nhân của nhà mình hần là coi như chơi rất vui, vì vậy đối với chuyện giữa Đào Nhiên và Mộc Yến Phi cũng chẳng để ý nữa. Đúng như lời Thanh đồng nói, nam nhân chỉ là muốn thưởng thức mấy thứ mới mẻ thôi, chỉ cần có gì mới là sẽ chọn ngay.

Trái ngược với sự hung hiểm lúc đi, hành trình quay về bình an hơn rất nhiều, ngoại trừ lúc đầu bị quỷ dị chặn lại vài lần, tựa hồ mục tiêu là trên người Mộc Yến Phi, bất quá nhanh chóng bị đánh lui. Mộc Yến Phi đoán là có người nghe được tiếng gió, muốn cướp đi nửa tấm bản đồ mình có được. Nhưng hần không quan tâm, chuyển về khác với chuyển đi, hoàng đế biết mình đã có được thứ này, nhất định sẽ phái người toàn lực bảo vệ. Quả nhiên những người đó sau vài lần bị đánh lui thì không xuất hiện nữa, biết không cách nào đoạt được đến tay, nên lui lại tìm biện pháp khác.

Chuyến lữ trình từ từ kết thúc trong khi hành tẩu, kinh thành rốt cục cũng đã đến nơi rồi.

Buổi trưa hôm đó, đường phố kinh thành hai bên náo nhiệt ồn ào, xe ngựa vào thành không lâu liền bị chậm lại. A Trung ngồi đánh xe phía trước, theo dòng người chậm rãi hành tẩu, Đào Nhiên uống rượu, có chút say chềch choáng, tay đỡ lấy đầu tựa ở thành xe chớp mắt. Mộc Yến Phi ngồi xếp bằng ở bên kia, chiếu theo tâm pháp Vô Danh dạy cho mình điều tức, cảm giác xe chậm đi thường, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Màn xe được vén lên, A Nam nói: “Là con trai của Hoắc thân vương kết hôn. Đoạn đường phía trước đều bị đội ngũ đón dâu chặn lại, lại thêm chợ phiên, cho nên không đi được.”

Mộc Yến Phi không nghe thấy tiếng nhạc mừng, nghĩ đội ngũ đã đi xa, bất quá phía sau theo rất nhiều người xem náo nhiệt. Hoắc thân vương vốn là ngoại thích, tâm phúc của hoàng hậu, thân lại công thêm quân công, tính ra cũng có chút thế lực. Thế nhưng con trai của hần lại khá yếu kém, một tên bại gia tử học chả hay cây chả biết, hần thuận miệng hỏi: “Là nhà nào không có mắt, trèo lên kết thông gia vậy?”

A Nam trên mặt trời lên nụ cười cổ quái, nói: “Là con gái của Trần thượng thư, vẫn là do hoàng hậu chỉ hôn.”

Mộc Yến Phi ngẩn ra, Hoắc thân vương và hoàng hậu vẫn ủng hộ tứ hoàng tử, Trần thượng thư là trưởng quân Lại bộ, lại là tâm phúc của hoàng thượng, bọn họ hai nhà kết thông gia, thế lực rõ ràng đã vượt cao hơn phía thái tử. Ngay vào thời điểm đảng phái tranh đấu kịch liệt, hoàng hậu lại chỉ hôn thế này, rõ ràng đã ngầm chứa ý muốn lôi kéo.

Xem ra bản thân mình bị đuổi giết suốt dọc đường đi cũng mới chỉ là khởi đầu mà thôi.

Tâm tình Mộc Yến Phi đột nhiên trở nên khó chịu, hẳn không thích thứ được gọi là sự tranh đoạt giữa các đảng phái, càng không muốn bị kéo vào thùng nhuộm dơ bẩn này, nhưng đó là chuyện không có khả năng xảy ra. Thân được thái tử coi trọng, hẳn đã sớm bị đẩy đến đầu ngọn sóng, cho dù đã giao binh quyền, nhưng muốn toàn thân lui ra, kẻ khác chưa chắc đã chịu để cho hắn đi.

“Chuẩn bị một phần hậu lễ đưa tới.” Hắn nói.

A Nam bị đuổi đi, A Trung lại không dần được, hỏi: “Hoắc Trần hai nhà thông gia đại hỉ, các quan trong triều nhất định đều tới chúc mừng, vương gia có muốn...”

Lời phía sau đã bị Mộc Yến Phi phát tay dừng lại, hẳn trước giờ không thích cái loại tới lui trong quan trường, tổng lễ cũng đã đủ giữ thể diện cho người khác rồi.

A Trung thấy hắn không vui, không dám nói thêm nữa, khom người lui ra ngoài. Đào Nhiên đã bị mấy câu đối thoại của bọn họ đánh thức, thuận miệng nói: “Cùng làm quan trong triều, cần gì phải vì chuyện nhỏ nhặt này đắc tội người khác?”

Mộc Yến Phi liếc xéo hắn, khẽ hừ khinh thường, nói: “Đắc tội thì sao chứ?”

Đào Nhiên bị hắn làm sặc, một lúc sau, mới chậm rãi nói: “Vây người càng không nên giao binh quyền, nếu đã giao rồi, càng không nên ngênh ngang như vậy, chỉ khiến gây thù chuốc oán với kẻ khác.”

Mộc Yến Phi trầm mặc một chút, ngón tay ve vuốt loan đao bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Không có địch nhân, vậy nhân sinh còn gì là thú vị nữa?”

Lời hắn nói rất tương cường, nhưng lại không làm cho người ta ghét, ngược lại cảm thấy Mộc Yến Phi nếu không nói như vậy thì không phải là hắn nữa rồi. Tâm của Đào Nhiên bất giác hướng về phía hắn, bởi vì hắn biết những lời như thế, bản thân mình vĩnh viễn không thể nói ra.

Xe ngựa chậm rãi đi không xa, lại dừng lại, tiếng bánh xe cộc cạch truyền đến, dừng lại bên cạnh bọn họ, có người vén lên màn xe đáp lời A Trung, nghe ra là giọng của nữ tử. Mộc Yến Phi khó chịu nhíu đôi mày. Không bao lâu sao rèm cửa sổ bị gỡ lên, một thiếu nữ mặc quần áo màu hồng phấn mỉm cười với Mộc Yến Phi, chào hỏi: “Thật khéo quá, ta cùng tỷ tỷ đang muốn ra ngoài thành thưởng hoa, thì lại gặp Mộc đại ca hồi kinh.”

Hai xe đậu rất gần nhau, thiếu nữ rướn người đến, nên dễ dàng tựa người vào phía trước cửa sổ, đôi mắt đen huyền nhìn vào trong xe quan sát, thấy Đào Nhiên nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp, trong mắt nàng hiện lên sự khinh thường, khóe miệng nhếch nhếch, cười nói: “Mộc đại ca đi Điền Nam một chuyến, nhất định có không ít thu hoạch phải không? Nói nghe một chút xem.”

Mộc Yến Phi không để ý thiếu nữ tới gần mình, nói với A Trung: “Lên đường ngay.”

A Trung khó xử nhìn thiếu nữ, nàng vẫn còn dựa vào thành cửa sổ, cả khuôn mặt kiêu diễm như hoa, nếu bây giờ quát roi đánh xe, chỉ sợ sẽ làm nàng bị thương, thiếu nữ cũng biết hắn không dám, ngược lại lại càng nhích gần về phía trước, chĩa chĩa Đào Nhiên, hỏi: “Bằng hữu của ngươi à? Trước kia chưa từng gặp.”

Mộc Yến Phi không nói, sự không hài lòng trên khuôn mặt đã lộ ra rõ ràng, Yêu đao mạnh bạo buông xuống, phát ra âm thanh nặng nề, thiếu nữ có hơi sợ, không dám tiếp tục làm càn, lúc này trong xe ngựa của nàng truyền đến tiếng mắng khê: “Chỉ Lan, không được càn quấy.”

Giọng nói ôn uyển nhu hòa, Đào Nhiên một mực ở bên cạnh xem náo nhiệt nghe được, sắc mặt hơi đổi, lập tức liền thấy rèm cửa sổ của xe ngựa được vén lên hoàn toàn, một hài đồng phấn trang ngọc sức nhào tới trên người thiếu nữ: “Di di, ầm.”

Thiếu nữ vì ảm hẩn, đành phải ngồi trở về bên trong xe ngựa, nữ tử bên cạnh nàng khẽ gật đầu với Mộc Yến Phi, nói lời xin lỗi: “Tiểu muội không hiểu chuyện, quấy rầy vương gia rồi.”

Nữ tử cử chỉ đoan trang ổn trọng, Đào Nhiên biết rõ không nên nhìn, rồi lại không cách nào nhin xuống không nhìn được. Mấy năm nay hẩn vẫn kiên kỳ không hỏi thăm tin tức, không nghĩ tới thoáng một cái đã ba năm, con của bọn họ đã lớn đến thế. Đứa trẻ tựa trên người thiếu nữ, vẻ mặt ngây thơ khả ái, Đào Nhiên nhìn đến nỗi ngơ ngàng, tâm tư trong nháy mắt đã bị kéo về quá khứ xa xưa, hoa đào rơi rụng đầy trời, là lúc mà hẩn cùng Hình Viễn Tâm luyện kiếm.

Mộc Yến Phi dường như không chú ý tới sự bất ổn của Đào Nhiên, gật đầu với nữ tử, tỏ vẻ không sao cả, rồi buông rèm xe xuống, A Trung hiểu ý của chủ tử, vội vàng đánh xe lên đường, chợt nghe thiếu nữ kêu lên: “Mộc đại ca, quay về ta sẽ tìm huynh nha.”

Giọng nói thanh thúy vang dội, càng làm rối loạn thêm tâm tư của Đào Nhiên, hẩn định đưa tay cầm lấy bình rượu, tay vừa mò tới, thì lại bị đè xuống tấm nệm mềm mại, ánh mắt Mộc Yến Phi chĩa về phía hẩn, “Người không thoải mái?”

“Không có.”

“Nhưng tâm tư của ngươi rất hỗn loạn.” Mộc Yến Phi hỏi: “Người quen với các nàng?”

Giọng nói sắc nhọn, bỗng chốc đâm vào ngực của hẩn, Đào Nhiên né khỏi ánh nhìn chăm chăm của Mộc Yến Phi, nói: “Sao lại thế được?”

Hẩn đẩy tay của Mộc Yến Phi ra, cầm lấy bình rượu, ngửa đầu uống liền mấy ngụm. Mộc Yến Phi yên lặng nhìn hẩn, không gian của xe ngựa rất nhỏ, hẩn có thể rõ ràng cảm giác được sự lay động của tâm tư Đào Nhiên, một sự thất thổ khó mà gặp được, tựa như đang muốn che giấu thứ gì. Rượu bị uống rất nhanh, sau đó bình rượu bị liệng đi, hẩn lại tùy ý nằm xuống, như là mệt mỏi, tầm mắt khép lại, đôi mi dày che đi chút ánh sáng ở bên trong.

“Các nàng là con gái của Trâu tử tướng.”

Đào Nhiên từ từ nhắm hai mắt, nhưng Mộc Yến Phi biết hẩn đang nghe, tiếp tục nói: “Trâu tử tướng là người của thái tử, bất quá thứ nữ của hẩn Chỉ Lan rất được hoàng hậu yêu thích, được phong quận chúa, trưởng nữ Chỉ Yên ba năm trước đây được gả cho thám hoa Hình Viễn Tâm làm vợ, chức quan hiện giờ của Hình Viễn Tâm là Lại bộ thị lang, thế lực của Trâu gia không thua gì Trần Hoắc hai nhà.”

Trâu tử tướng ủng lập thái tử, hoàng hậu ủng hộ con ruột của mình chính là tứ hoàng tử, hoàng đế đứng ở giữa không tỏ rõ thái độ gì, sự tranh đấu của những đảng phái nơi triều trung thế như nước lửa, lúc này cho dù muốn đầu về bên nào cũng đều phải cân nhắc cẩn thận, bất quá Trâu gia thứ nữ rất được hoàng hậu sủng ái, cho nên ngoài mặt Trâu tử tướng cũng biểu hiện rất tôn kính đối với đảng phái của tứ hoàng tử.

“Trâu tử tướng nếu đã là người của thái tử, hoàng hậu tại sao lại yêu thích Chỉ Lan quận chúa?” Đào Nhiên nghe Mộc Yến Phi nói xong, một lúc sau mới hỏi với bộ dáng uể oải.

Mộc Yến Phi liếc mắt lườm hẩn, muốn biết trong câu hỏi này bao hàm bao nhiêu phần tư tâm, bất quá Đào Nhiên đã khôi phục sự thờ ơ của ngày thường, vẻ mặt bình thản, làm hẩn không cách nào thăm dò được.

“Chuyện yêu thích vốn không có nguyên do.” Hẩn nói một câu hai nghĩa.

“Sau thế được nhỉ?” Đào Nhiên ngược mắt nhìn lên, một tay đỡ lấy đầu nhìn hẩn cười, “Con người làm việc gì cũng sẽ có lý do, cũng giống như sự yêu thích của ta đối với người bắt nguồn từ tướng mạo, sự yêu thích của người đối với ta dựa trên sự chiếm hữu và chinh phục, không phải sao?”

“Thì sao chứ?”

Bốn mắt nhìn nhau, nhưng không ai tiếp tục khơi ra cho rõ cả, đề tài này vốn không phải là một đề tài hay, cho nên cũng không còn ý nghĩa nếu tiếp tục đàm luận về nó nữa, đã tới kinh thành, không thể tiếp tục phóng túng như trước đây, ít nhất trong lòng hai người đều tăng lên thêm một phần đề phòng.

Xe ngựa cứ đi trong sự yên tĩnh đó về đến vương phủ của Mộc Yến Phi.

Phủ đệ mà Mộc Yến Phi ở là do hoàng đế ban cho sau khi hấn dẹp tan chiến loạn hồi triều. Trách viện rất lớn, bài trí bên trong cơ hồ đều là mới cả. Sau khi vào phủ, hấn tắm rửa, thay quần áo, bảo hạ nhân dẫn Đào Nhiên và Thanh Đồng đến ở trong căn phòng ở hậu viện. A Nam đã trở về, mang theo rất nhiều các loại bánh trái mừng hôn lễ, mặc khác còn được thưởng năm mươi lượng bạc. Mộc Yến Phi bảo hấn lưu lại, hỏi: “Nghe ngóng được tin tức gì không?”

Trong những tùy tùng, A Nam cơ trí nhất, đó cũng là lý do Mộc Yến Phi bảo hấn đi tống lễ, A Nam vừa hầu hạ Mộc Yến Phi thay quần áo, vừa nói nhỏ: “Gần nhất hoàng thượng long thể không tốt lắm, Trần thượng thư có khuynh hướng nghiêng về phía tứ hoàng tử. Vừa rồi lúc ta quay về, gặp được người của thái tử, thái tử thỉnh vương gia qua thương nghị.”

Mộc Yến Phi trầm ngâm nửa buổi, mới nói: “Biết rồi.”

A Nam lần không ra câu trả lời của chủ tử là sẽ đi hoặc là không đi, không dám hỏi nhiều. Mộc Yến Phi tắm rửa xong, bảo A Nam chuẩn bị lễ phẩm do Vân Nam vương tống để hấn vào hoàng cung quan kiến, vài tên ám vệ cũng đi cùng hấn. Khi ra phủ, Mộc Yến Phi nói với A Nam: “Người lưu lại, xem Đào Nhiên có cần gì thì giúp hấn chuẩn bị.”

A Nam lòng tràn đầy không tình nguyện, cũng không dám trái lệnh, đành phải gật đầu vâng dạ, ngoan ngoãn đi ra.

Mộc Yến Phi vào cung, nội thị truyền tin thông báo cho hấn hoàng thượng đang nghỉ ngơi, bảo hấn đứng bên ngoài đợi truyền triệu, hấn đợi hơn một canh giờ, mặt trời ngã dần về tây, nội thị tổng quản mới vội vã chạy đến, thỉnh hấn đi theo mình đến Thiên điện kiến giá.

Mộc Yến Phi theo tổng quản vào nội điện, liền nghe mùi hương thuốc nhẹ nhẹ. Mấy tháng không gặp, vị đế vương này tựa hồ đã già hơn rất nhiều. Năm tháng không buông tha kẻ nào, cho dù là vị quân chủ vạn thừa chi tôn, cũng đâu không lại sự bào mòn của bệnh tật. Không biết vì sao, nhìn thấy ông ta, Mộc Yến Phi lại nhớ đến vị đạo trưởng tên gọi Vô Danh ở ngoài ngàn dặm xa xôi.

Hấn thỉnh an xong, nói ngắn gọn về chuyến đi Vân Nam, lại trình lên lễ phẩm của Mộc Hiến Ngọc. Nội thị dâng lên, mở hộp, hoàng đế nhìn lướt qua, châu báu bên trong trơn bóng sáng lóa, tuy không bằng nội cung cất giữ, nhưng cũng xem như là thượng phẩm. Hoàng đế tiện tay sờ sờ, rồi quăng hạt châu vào hộp lại, hừ nói: “Đây chắc không phải là tống cho trẫm chứ?”

“Là tâm ý của Mộc vương gia, thỉnh hạ thần dâng lên hoàng thượng.”

“Thì ra là hấn muốn hối lộ người a.” Hoàng đế nói với thâm ý sâu xa: “Người bị kinh sợ tại nơi của hấn, lại bị phụ chịu nhục, hấn đã suy nghĩ kỹ nên mới dùng cách này lấy lòng người thôi.”

“Hoàng thượng thánh minh, thần không suy nghĩ nhiều.” Mộc Yến Phi nói mà mặt không chút thay đổi: “Bất quá nếu Vân Nam vương nghĩ rằng sự khuất nhục đó có thể dùng châu báu để thường hoàn, thì hấn quá tự kiêu rồi.”

Nhắc đến mối hận, Mộc Yến Phi trong mắt hiện lên không vui, dưới trạng thái kích động, không dần được phát ra vài tiếng ho khẽ, nhưng lập tức cố nhịn lại. Hoàng đế thấy bộ dáng của hấn như vậy, lại nhớ tới tin tức có được mấy tháng trước, trong lòng liền tin hấn vài phần, giả ý an ủi vài câu, bảo nội thị trả hộp châu báu lại cho hấn, nói: “Dọc đường đi xe ngựa mệt nhọc, đây xem như khao thưởng cho người.”

Mộc Yến Phi nghĩ thầm trong đầu, để không bị hoàng thượng nghi ngờ, ngân phiếu trong hộp đều bị gắn lấy ra, nhiều đó cũng đã đủ khao thưởng rồi, thế nhưng vẫn tạ ơn nhận lấy, nói: “Hoàng thượng bảo thần tra chuyện của Quỷ Đầu, thần cũng đã tra rõ, hấn đã quá thể nhiều năm, bất quá thần đã tìm được thứ đó tại nhà cũ của hấn.”

Nhìn thấy Mộc Yến Phi lấy ra một phong thư đã ố vàng, sắc mặt hoàng đế biến đổi, vội vàng bảo nội thị trình lên. Phong thư vàng úa, bên ngoài được phong bằng hỏa tấu, chứng minh chưa từng bị mở ra.

Hoàng đế xé phong thư, rút trang giấy mở ra. Trang giấy rách nát tro bụi, mặt trên đồ hình chi chít che kín cả trang giấy, nét vẽ bị cắt đứt ngay chỗ giấy rách, lại khớp với trang giấy mà mình đang giữ. Luôn nghĩ đến nó đã nhiều năm, cuối cùng thứ này rốt cục cũng tới tay, nhưng không hân hoan như hấn từng

nghĩ đến. Hắn cầm trang giấy trong tay rất lâu, mới hỏi: “Nơi ở cũ của hắn như thế nào? Có người ở hay không?”

“Đều đổ nát cả rồi, cũng không nghe nói hắn có người nhà, phong thư này thần vô ý tìm được trong mái ngói, đoán rằng có lẽ đúng là thứ mà hoàng thượng đã nhắc đến.”

“Vậy người làm sao biết được hắn chính là Quỷ Đầu?”

Ánh mắt sắc bén quét về phía Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi trong lòng sớm có tính toán, vẻ mặt không có nửa điểm thay đổi, nói: “Thần thấy ở đó có vài bức vẽ bảo kiếm, thần đã từng nhìn thấy kiếm của Quỷ Đầu, nên sẽ không nhận lầm.”

Có liên quan kẻ sách ứng đối, lúc du lịch tại Vân Nam hắn đã nghĩ đến. Những kẻ giám thị hắn rất nhiều, nhưng cũng bởi vì rất nhiều, mới dễ dàng xáo trộn chân tướng. Hắn đã từng đi qua rất nhiều trạch viện hoặc nhà cũ kỹ bị bỏ hoang, để chuyện mình bịa đặt ra có thể tin được. Những chuyện này tin rằng đã có người báo cho hoàng đế, biết chân tướng chỉ có Đào Nhiên, hắn tin tưởng Đào Nhiên là người thông minh, sẽ không nói lung tung. (tin là bán lúa giống luôn đó anh)

“Dùng kiếm nhận người, chỉ sợ sẽ sai nghìn dặm.”

Hoàng đế không nghe ra sơ hở, có lẽ cũng không dồn hết tâm trí muốn biết chân tướng, hắn muốn chỉ là thứ đang cầm trên tay mà thôi, đầu ngón tay vuốt ve trang giấy ngả vàng, trầm ngâm một lúc lâu, bảo nội thị đưa trang giấy lại cho Mộc Yến Phi.

“Cũng không phải là vậy gì quan trọng, người cứ giữ trước đi.”

Nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng Mộc Yến Phi lại cảm thấy trong lòng chấn động. Một vật quan trọng như vậy lại giao cho hắn giữ, hắn sẽ không ngại thơ cho rằng đó là do hoàng thượng tín nhiệm hắn, sự thật e rằng hoàn toàn trái ngược.

Lại nghe hoàng đế nói: “Suốt một đường trèo đèo lội suối, thân thể người còn chịu đựng được không?”

“Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, vì hoàng thượng phân ưu là bốn phận của thần, không dám nói lời khỏ nhọc.”

Hoàng đế quét mắt nhìn Mộc Yến Phi, thấy vẻ mặt hắn bình thản, một thân quần áo màu nhạt, không lưu lại uế oải, mệt nhọc khi phải bôn ba một chặng đường dài, càng không có một tia phần uất do bị ám sát, tính tình lạnh lẽo, giống như bộ dáng năm đó kiến giá tại điện tiền, nếu nói có biến hóa, vậy có lẽ là do hắn đã điếm tính hơn xưa, ngay cả những lời sáo rỗng chốn quan trường cũng nói một mạch không hề chững ngại.

Con người sẽ luôn thay đổi. Sống trong một thùng nhuộm to lớn thế này, cho dù quần áo có sạch sẽ thế nào chẳng nữa, thì cũng không tránh khỏi việc bị những thứ dơ bẩn kia bám vào.

Nhớ tới một việc xảy ra gần đây, hoàng đế đột nhiên cảm thấy có chút bức bối, khoát khoát tay, ý bảo Mộc Yến Phi có thể lui ra rồi.

Mộc Yến Phi khom người cáo lui, ra Thiên điện, đi chưa được bao xa thì nghe tiếng bước chân truyền đến, một gã tiểu nội thị trên tay bê một chiếc áo choàng vội vã chạy đến, hướng hắn làm lễ, nói: “Hoàng thượng nói ban đêm nổi gió, vương gia thân thể hư nhược, áo choàng này ban tặng cho vương gia.”

Mộc Yến Phi tiếp nhận áo choàng, vốn là thượng đẳng cống phẩm được dệt thành từ loại tơ lụa mềm mại, trải qua hắc hương, cầm trên tay, có cảm giác khá nặng, hắn tạ ơn, tiểu nội thị giúp hắn choàng lên người, rồi khom người rời đi.

Mộc Yến Phi lặng lẽ đứng lại tại chỗ, trước mắt là cung điện liên miên không dứt. Mặt trời đã lặn, cung điện chìm trong sương chiều, khí thế trang nghiêm hùng vĩ, bao trùm thêm cảm giác nặng nề, yên tĩnh.

Năm đó khi hắn bước vào nơi đây lần đầu tiên, cũng là đi trên con đường này, nhìn thấy khung cảnh này, nhưng lòng đã không còn tràn đầy nhiệt huyết như trước nữa. Ở nơi đây, ai ai cũng nắm giữ một bàn cờ, ai ai cũng là con cờ trên bàn cờ đó, cách đi quân thế nào, có lẽ có thể là kẻ điều khiển, nhưng cũng có lẽ, chuyện gì cũng không làm được.

Gió đêm phất qua, Mộc Yến Phi bị lạnh, thấp giọng ho lên vài tiếng. A Trung đi theo phía xa, lo lắng gọi: “Vương gia...”

Mộc Yến Phi khoát khoát tay, ý bảo mình không sao cả, đi đến trước cổ kiệu đang đợi ngoài cung. Hắn đang muốn lên kiệu, có người vội vã chạy tới, thì ra là tùy tùng thị phụng tại đông cung. Mộc Yến Phi trước kia có giao tình với thái tử, đối với những người trong cung thái tử, hắn rất quen thuộc. Thấy tùy tùng đến, liền đoán được vài phần, nhưng vẫn ung dung thản nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

Tùy tùng hướng hắn thỉnh an rồi mới nói: “Điện hạ nói vương gia đi đường vất vả, nên đặc ý bày tiệc rượu, vì vương gia tiếp phong, hân hạnh thỉnh vương gia đến.”

Mộc Yến Phi lên kiệu, thấy tùy tùng mặt lộ vẻ khó xử, hắn nói: “Thỉnh chuyển cáo điện hạ, tạ ơn điện hạ quan tâm, bất quá thân thân nhiễm chút bệnh, sợ liên lụy điện hạ, đợi thân thể phục hồi như cũ, sẽ dâng môn bách phóng tạ lỗi.”

Nói xong, buông rèm kiệu xuống. A Trung bảo người khiên kiệu, hắn đi theo bên kiệu nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ tự mình phái người đến thỉnh, vương gia lại cự tuyệt thế này, sợ rằng sẽ chọc hắn không hài lòng.”

Không nghe đáp lại, A Trung lại nói: “Chuyến đi Điền Nam, thái tử phái không ít thị vệ bảo vệ ngài, lần trước vương gia thân hãm Vân Nam vương phủ, đa phần cũng do người của điện hạ chu toàn, nên mới có thể thoát khốn, hiện tại trong triều đều biết vương gia là người của thái tử, nếu vương gia hục hặc với thái tử, chỉ sợ người khác nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng...”

Vẫn không có tiếng đáp lại, chỉ thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng ho khan, thanh âm rất nhẹ, hiển nhiên người trong kiệu đã cố sức kềm nén. A Trung cảm giác Mộc Yến Phi không khỏe, không dám nói thêm nữa.

Bên ngoài trở nên yên tĩnh, Mộc Yến Phi khép mắt lại, nhớ tới lần cuối cùng đến tẩm cung của thái tử, chuyện hắn làm với chính mình, ngón tay không dần được co chặt lại, đưa tay dò tìm thanh Yêu đao đặt bên cạnh. Yêu đao tuy lạnh liệt, nhưng cũng không có cách nào giết người đó, bất quá có đôi khi không giết so với giết càng hữu dụng. Hắn cười lạnh nghĩ, bởi vì thân phận của người kia làm cho hắn có giá trị tồn tại.

Mộc Yến Phi trở lại vương phủ, cơm tối đã chuẩn bị xong, A Nam ra lệnh cho người hầu mang đến tiện trang cho Mộc Yến Phi, muốn hầu hạ hắn thay quần áo. Mộc Yến Phi nói: “Bảo Đào Nhiên đến đây.”

Đào Nhiên làm việc so người khác hơn vài phần tỉ mỉ, Mộc Yến Phi thích cảm giác tỉ mỉ đó. Hắn mặc dù hàng năm nhưng mà, nhưng dù sao xuất thân vương phủ thế gia, nên tính nết cũng rất khó khăn. Trong vương phủ hạ nhân làm việc ổn thỏa, nhưng lúc nào cũng dè chừng, không được tự tại như Đào Nhiên. Mộc Yến Phi suốt dọc đường đi đã quen với sự chu đáo của hắn, thấy hắn không đến, có chút không vui. (Ài... Anh bị bé chịu hư rồi)

Bị hỏi, A Nam chần chờ một chút, nói: “Vương gia vừa ra khỏi phủ, hắn cũng theo đi ra ngoài, còn mang theo gã sai vặt của hắn.”

Sắc mặt Mộc Yến Phi trầm xuống, A Nam lại vội vàng nói: “Ta hỏi hắn đi đâu, hắn nói đã lâu không đến kinh thành, muốn đi dạo xung quanh. Ta âm thầm phái ba gã tùy tùng đi theo, bắt quá...”

“Bắt quá đã bị hắn cắt đuôi mất.”

Thấy A Nam nói ấp a ấp úng, Mộc Yến Phi liền đoán được vài phần, ánh mắt lại trầm xuống, A Nam vội hỏi: “Có muốn thuộc hạ phái người đi tìm hắn không?”

“Không cần.” Mộc Yến Phi quét mắt nhìn bình rượu trên bàn, đó là hắn giúp Đào Nhiên giữ lúc trên đường đi, chuẩn bị dùng trong bất kỳ tình huống nào, hừ nói: “Mệt rồi, hắn tự nhiên sẽ quay về.”

Đào Nhiên rất trúng ý chỗ ở của mình. A Nam và những người khác mặc dù chứa nhiều bất mãn với hắn, nhưng không có thiếu lễ nghi, tất cả đều làm theo lời dặn của Mộc Yến Phi, chuẩn bị rất thỏa đáng. Mộc Yến Phi sau khi hồi phủ bề bộn nhiều việc, Đào Nhiên không đến quấy rầy hắn, đơn giản tắm rửa xong, thay đổi xiêm y sạch sẽ, khi đó Mộc Yến Phi đã tiến cung rồi, hắn nói với Thanh đồng: “Khí trời rất tốt, chỉ bằng chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Thanh đồng nháy mắt mấy cái nhìn hẩn, Đào Nhiên vẻ mặt mỉm cười hỏi: “Người chắc cũng muốn đi hỏi báo tin tức chứ?”

“VẬY CÒN NGƯỜI?”

“Không phải mới vừa nói, đi ra ngoài một chút.”

Thanh đồng liếc mắt xem thường, hẩn mới không tin Đào Nhiên chỉ là tùy ý đi dạo một chút, bắt quá vắn ngoan ngoãn theo hẩn đi ra ngoài. A Nam hỏi bọn hẩn đi đâu, Đào Nhiên thuận miệng nói qua loa, bắt quá xuất môn không lâu hẩn liền phát hiện có người theo dõi phía sau xa xa, Thanh đồng cũng đã phát hiện, hỏi: “Muốn cắt đuôi bọn họ không?”

“Đi thêm hai vòng nữa đã.” Đào Nhiên mỉm cười nói: “Dù sao cũng rảnh rồi, coi như dắt chó đi dạo.”

Thanh đồng hồ nghi nhìn hẩn, càng ngày càng phát hiện miệng lưỡi vị nhị thiếu gia này càng độc địa hơn rồi. Một kẻ miệng mồm độc địa như vậy, hẩn không tin Đào Nhiên chỉ là rảnh rồi dắt chó đi dạo mà thôi, hỏi: “Người có phải có chuyện muốn nói với ta không?”

“Không có gì, chỉ là cảm ơn đã người giúp ta giải vây.”

Thanh đồng dọc theo đường đi xúi giục bọn thị vệ đưa Mộc Yến Phi đến thanh lâu, chẳng qua là vì để cho hẩn tránh bị tập trung chú ý. Bối cảnh của Mộc Yến Phi hẩn rất rõ ràng. Nếu quá thân cận với Mộc Yến Phi, chỉ sợ thái tử sẽ là tên đầu tiên không tha cho hẩn. Mặc dù cách thức mà Thanh đồng chọn lựa rất ngốc, nhưng cuối cùng xem ra cũng có được một ít lòng trung thành, cho nên Đào Nhiên quyết định trò chuyện với hẩn thêm nhiều chút.

Được cảm tạ, Thanh đồng nhịn không được ưỡn ưỡn ngực ra, bắt quá câu nói kế tiếp của Đào Nhiên đập hẩn phải trở lại nguyên hình, “Mặc dù người làm vậy cũng chả có tác dụng gì cả, đối địch với ta nhiều lắm, không chỉ một mình thái tử đâu.”

“Được rồi, là do ta rảnh rồi nên nhiều chuyện thôi!” Thanh đồng bĩu bĩu môi, “nếu không vì đại công tử, ta cũng chẳng muốn lo lắng làm gì.”

“Lo bản thân người cho tốt là được, lo nhiều việc quá, cẩn thận chọc giận chủ tử người không vui.”

Hai bên đường cái bày không ít những quầy hàng bán bánh kẹo, Đào Nhiên đi tới mua vài bao cho Thanh đồng. Thanh đồng tham ăn, miệng nhai kẹo rôm rốp, lại nói: “Đừng tưởng có thể dùng chút hối lộ bé teo này là có thể mua chuộc được ta, ta không bán chủ tử nhà ta đâu.”

“Kỳ thật người căn bản cũng không biết đâu nhỉ?”

Đào Nhiên khinh thường quét mắt nhìn hẩn, ánh mắt gã sai vặt lộ ra sự tức tối chứng minh hẩn không nói sai, hẩn không khỏi cười khẽ. Đó là điều tất nhiên. Thanh đồng trước khi đến Đào gia ngay cả võ công cũng chẳng biết, hẩn cho dù là thám tử, cũng bắt quá chỉ là một tiểu đồng chuyên đi nghe ngóng tiếng gió, là một con cờ bị vứt bỏ bất cứ lúc nào, đừng nói khuôn mặt của chủ tử, ngay cả phân phận của chủ tử ra sao hẩn cũng đều không biết.

“Chẳng lẽ người biết?” Bị miệt thị, Thanh đồng nhịn không được hỏi.

Đào Nhiên ngửa đầu uống một ngụm rượu, Thanh đồng nghĩ rằng hẩn định nói, lập tức nhìn hẩn tràn đầy chờ mong. Hẩn từ nhỏ bị người mang về huấn luyện từ giữa hàng đồng tên khất cái, lại bị sai khiến đi giám thị Đào gia, người mà hẩn được tiếp xúc thật ra không nhiều lắm, mặc dù mấy năm nay tích góp được không ít kiến thức, đoán được một chút nội tình, nhưng cũng có rất nhiều chuyện vẫn như giấu hoa trong sương, cho nên khi nghe nói Đào Nhiên biết, lòng không khỏi dấy lên sự chờ mong.

Ai ngờ Đào Nhiên lại nói một câu khiến cho hẩn tức anh ách: “Ta tại sao phải nói cho người?”

“Người...”

Chọc gã sai vặt tức đến nổi xì khói, thú vui ác liệt của Đào Nhiên mới được thỏa mãn, cười phốc ra, sau đó mới nghiêm chỉnh nói: “Khi nào đi gặp chủ tử của người, cứ nói thật là tốt rồi, để bọn họ tin tưởng, người mới có cơ hội thoát thân.”

Thoát thân?

Thanh đồng cao mày, nếu có thể thoát thân, hắn đã sớm chạy rồi, chứ cần gì phải bán mạng cho những người đó. Vừa định hỏi nguyên do, Đào Nhiên lại hỏi: “Muốn luyện khinh công không?”

Đề tài lại nhảy, Thanh đồng không đuổi kịp, “Hả?”

“Ta dắt chó đi dạo này giờ cũng phiền rồi, muốn đi chơi tùy ý, người cũng tùy tiện là được rồi.”

Đào Nhiên nói xong, xoay người đi ngay. Thanh đồng theo không kịp bước chân của hắn, những cũng hiểu ý hắn vừa nói, lập tức chạy qua hướng khác. Hắn thấp bé, vừa lẩn vào trong đám người thì đã không thấy bóng dang đâu cả rồi.

Thanh đồng chạy đi, Đào Nhiên quay đầu nhìn những tùy tùng đi theo xa xa phía sau, đôi mắt thanh mảnh chột nheo lại, mỉm cười nhẹ nhẹ, hai tay chấp ra sau lưng, đi rẽ vào hướng trái ngược.

Qua giờ cơm tối, Đào Nhiên trở lại phủ đệ, đi nhanh đến gần phòng của mình, thì nhìn thấy bên trong sáng đèn, chân hắn khẽ dừng lại, khuôn mặt lập tức biến thành tươi cười, đẩy cửa đi vào

Mộc Yến Phi ngồi ngay ngắn bên bàn chui đao, A Nam A Trung ở bên cạnh hầu hạ, Đào Nhiên quan sát khung cảnh trong phòng một chốc, hỏi: “Có phải ta đã đi nhầm phòng rồi hay không?”

Mộc Yến Phi không để ý tới hắn đến gần mình, nói với A Nam: “Chuẩn bị cơm tối cho Đào công tử.”

Đào Nhiên tăng hắng một tiếng: “Ta đã ăn rồi.”

Mộc Yến Phi để ngoài tai, tiếp tục nói: “Đào công tử mệt nhọc cả ngày, cần phải tăng thêm nhiều món, chuẩn bị cả đào hoa tửu.” (Sao anh như bà vợ đang ghen chồng vậy anh Mộc?)

Nhìn từng mâm chất đầy rau củ thịt cá, trái cây rượu ngon, được lần lượt mang lên theo thứ tự bày ra trước mặt mình, Đào Nhiên ngậm miệng lại, cầm lấy chiếc đũa ngoan ngoãn ăn.

Mộc Yến Phi phát tay ra hiệu cho tùy tùng lui xuống, thấy Đào Nhiên ăn rất khổ cực, khóe miệng hắn nhếch lên ý cười, hỏi: “Thức ăn nấu có ngon không?”

“Người muốn vỗ béo ta đấy à, để trả thù ta về trễ phải không?”

“Không phải.” So với sự khó chịu của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi khá là ung dung tự tại, lau chùi thanh đao, lạnh nhạt nói: “Ta chỉ là nhìn thấy người khác thống khổ, thì sẽ rất hưng phấn thôi.” (bệnh quá anh)

Đào Nhiên dè xuống ý muốn phóng chiếc đũa tới, cúi đầu cố gắng dùng bữa. Mộc Yến Phi di chuyển đến trước mặt hắn, nói: “Ăn từ từ thôi, còn có bánh ngọt, đều là những món người thích cả.”

Nhìn thấy một mâm bên cạnh bày đầy điểm tâm nhầy nhụa mỡ heo, Đào Nhiên cảm thấy buồn nôn. Mộc Yến Phi lại đi tới gần hắn thêm một chút, hỏi: “Tiêu Dao các chơi có vui không?”

“Chỉ là lâu rồi không đến, tới đó chào hỏi mà thôi.” (Anh Mộc ghen nha)

Đào Nhiên không nghĩ vị Hồng Chiếu tướng quân quân công hiển hách lại thuộc loại người có thù tất trả, hắn bây giờ đã rất hối hận việc hắn dùng biện pháp đi vào thanh lâu để cắt đuôi tùy tùng rồi, cười khổ nói: “Vương gia, dọc đường đi người cũng thường vào đó mà, cũng hiểu nam nhân thỉnh thoảng cũng cần phải...”

Mộc Yến Phi tiếp tục tiến gần sát, giống như là muốn hôn hắn, động tác của Đào Nhiên chột cứng lại, Mộc Yến Phi lại tránh ra, nhìn thẳng vào hắn, một lúc sau mới nói: “Lần sau đưa ta đi.”

Đào Nhiên kinh ngạc bật cười: “Vương gia, người có lẽ cũng cần phải cân nhắc đến việc cưới vợ rồi đó.”

“Người nếu chịu gả, ta bất cứ lúc nào cũng có thể cưới.” (thẳng thẳng ghê)

Đào Nhiên ngậm miệng, cúi đầu tiếp tục nuốt cơm. Mộc Yến Phi ngồi xuống bên cạnh hắn, nói: “Ta đang nói nghiêm túc.”

Tay cầm đũa của Đào Nhiên khẽ run lên, tim bỗng chốc đập rất nhanh. Mộc Yến Phi lại nói: “Suốt dọc đường đi, ta đột nhiên phát hiện thanh lâu cũng không phải là một nơi tệ hại, ngoại trừ mua vui ra, cũng

là một nơi thu thập tình báo rất tốt, các hạng người đều có, có thể nghe ngóng được rất nhiều tin tức mà bình thường không nghe được.”

Đào Nhiên lúc này mới hiểu ý nghĩa của “nghiêm túc” mà Mộc Yến Phi nói là muốn đi thanh lâu, không khỏi cười khổ mình đã suy nghĩ đi đâu đâu rồi, nhìn thức ăn thật sự ăn không nổi nữa, hắn đẩy chén đĩa ra, hỏi: “Tiền cung vẫn thuận lợi chứ?”

Nói đến chính sự, Mộc Yến Phi thần sắc trầm tĩnh lại, đem kinh nghiệm mới vừa rồi nói một lần. Nghe hoàng đế trả bản đồ lại cho Mộc Yến Phi,, Đào Nhiên ngẩn ra, Mộc Yến Phi hỏi: “Người thấy thế nào?”

“Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.” (Kẻ bình thường thì không có tội, người tài giỏi lập nhiều công trạng mới có tội)

Mộc Yến Phi gật đầu. Hắn cũng nghĩ như thế, tấm bản đồ kia nếu không quan trọng, hoàng đế sẽ không phái người tra tìm, vừa có được tin tức, lại đặc ý bảo hắn đi một chuyến Vân Nam. Một thứ quan trọng như vậy, sau khi lấy được lại giao cho hắn giữ, manh tâm thế nào không nói cũng hiểu, nhưng hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Tòa cung điện nguy nga kia, cho dù bên ngoài nhìn có hoa lệ thế nào đi chăng nữa, cũng không che dấu được hắc ám bên trong, hắn cũng đã quen từ lâu rồi

“Hết thấy cẩn thận.” Bả vai bị vỗ vỗ, Đào Nhiên nói với thâm ý sâu xa.

Đãi tặc

11. Quyển 2 - Chương 11

Sau khi hồi kinh, thời gian xem như yên tĩnh trôi qua, Hoắc thân vương và Trần thượng thư đều phái người đưa hồi lễ đến, hoàng đế còn phái ngự y đến chữa trị cho Mộc Yến Phi. Ngự y nói nội tức của hắn hỗn loạn, lại thêm lao lực, dẫn đến ho khan, khuyên hắn tĩnh dưỡng. Tin tức truyền ra, quan viên trong triều đều đưa tới các loại dược tài hiếm quý, ngay cả thái tử và tứ hoàng tử cũng đều mang đủ loại đến tặng. Mộc Yến Phi chẳng muốn ứng phó việc này, đều giao cho thuộc hạ đi làm.

Ngày hôm đó, Mộc Yến Phi bị truyền triệu tiền cung, Đào Nhiên đang lúc không có chuyện gì để làm, quần gia đột nhiên đến thỉnh hắn, nói có người đến phủ bái kiến. Vương gia vắng mặt, thỉnh hắn thay mặt tiếp đãi.

Thân phận của Đào Nhiên ở vương phủ có hơi tế nhị, Mộc Yến Phi ngay hôm hồi phủ đã ra lệnh cho hắn làm quản sự, hết thấy mọi chuyện trong phủ đều do hắn quản lý, nhưng trên thực tế mọi người trong phủ đều tự quản lý công việc mình được giao cho, hắn cũng chỉ là vật trang trí mà thôi. Bọn hạ nhân thấy vương gia mỗi đêm đều ngủ lại trong phòng của hắn, chỉ xem hắn như là thị sủng, ngoài mặt thái độ kính cẩn, nhưng bên trong lại xem thường. Đào Nhiên cá tính vốn tùy tiện, cũng không để bụng chuyện này, hôm nay quần gia tự mình đến thỉnh, ngược lại lại khiến hắn kinh ngạc.

Quần gia sợ hắn không nể mặt, vội cười nói: “Là Chỉ Lan quận chúa, chỉ đích danh muốn gặp người, tiểu nhân không dám kháng mệnh a.”

Trên mặt Đào Nhiên lộ ra nụ cười, thầm nghĩ thì ra là vậy.

Từ sau khi bọn họ trở về, Chỉ Lan quận chúa đã tới vương phủ vài lần, đều bị ngăn cản, hôm nay nàng dám kiêu ngạo như thế, có lẽ đúng là vì biết Mộc Yến Phi không ở trong phủ, còn đặc biệt bảo hắn ra mặt, muốn biểu thị điều gì không cần nói cũng hiểu, đối với hoàng thân quốc thích, hắn hoàn toàn không hứng thú

Đi ứng phó, quần gia thấy thái độ này của hắn, cho rằng hắn đang tức giận do bình thường mình hay vô lễ với hắn, vội vàng cầu khẩn nói: “Công tử chỉ cần ứng phó vài câu là được, tiểu nhân sẽ ở bên hầu hạ, không để công tử khó xử.”

Đào Nhiên thấy quần gia khuôn mặt như trái khổ qua, nghĩ chắc là bị Chỉ Lan cho hắn ăn không ít đau khổ, không khỏi buồn cười, đành phải theo hắn ra tiền sảnh.

Đại sảnh rất yên tĩnh, bầu không khí không căng thẳng như quần gia đã nói. Chỉ Lan đang ngồi trong sảnh uống trà, xa xa nhìn thấy Đào Nhiên, lập tức chạy đến. Hôm nay nàng mặc một chiếc áo màu vàng nhạt,

mái tóc được buộc bằng trân châu, càng tỏ vẻ lung linh tú lệ, sau khi đến gần, nhìn hẩn từ đầu xuống chân, khinh thường nói: “Nghe nói gần nhất người ở trong vương phủ sống cũng sung sướng lắm.”

“Mỗi ngày đều có người nuôi tất nhiên là sung sướng rồi.” Đào Nhiên mỉm cười nhìn thẳng vào nàng: “Trước khi gặp được vương gia, ta cũng không biết thì ra lại có một nơi có thể sống sung sướng đến vậy.”

Tựa hồ không nghĩ tới Đào Nhiên chẳng những không bị những lời nhục nhã của mình khiến cho tức giận, mà ngược lại còn cảm thấy vui vẻ tự đắc, Chỉ Lan có chút cứng lưỡi, sừng sốt một chút, nét khinh thường trên khuôn mặt lại càng sâu thêm, hừ nói: “Tự cam đoạ lạc.” (bản thân tự cam chịu với cuộc sống trụy lạc, sa đoạ, rơi xuống thân phận thấp hèn hơn người khác của mình, nhưng không cảm thấy buồn khổ, mà còn cảm thấy vui vẻ với điều đó)

“Bởi vì rơi xuống so với bay lên lại càng dễ dàng.” Đào Nhiên trả lời nàng rất nghiêm túc, “Cách sống của ta luôn luôn không thích quá cực khổ.”

Chỉ Lan lại bị tức nghẹn, giận dữ giẫm chân, mắt cả buổi mới nghĩ ra câu đáp lại: “Nghe nói người xuất thân từ gia đình thương nhân giàu có, cũng xem như có chút thân phận, sau lại có thể vì tiền mà ngay cả bản thân mình cũng bán đứng?”

Lời nói sắc bén như dao, quần gia ở bên cạnh nghe được ột đở mồ hôi, thế nhưng Đào Nhiên lại không tức giận, mỉm cười nói: “Quận chúa tin tức quả thật linh thông.”

Trong đôi mắt phượng mang theo vài phần ranh mãnh và thếu triệu chân tướng. Chỉ Lan phát giác chính mình nói lỡ, mặt lộ uẩn não, quát: “Láo xược!”

Thấy nàng vung tay lên, Đào Nhiên âm thầm co ngón tay lại, Chỉ Lan không có nội lực, hẩn chỉ cần dùng chút ít chân khí cũng có thể dễ dàng đánh lệch chưởng phong của nàng. Ngay lúc này, phía sau truyền đến tiếng quát khê: “Dừng tay!”

Giọng nói thanh lương, quen thuộc như thế, rồi lại xa lạ như thế, ngón tay Đào Nhiên run lên một chút, khí lực ngưng tụ nhất thời tan rã. Chỉ Lan cũng hạ tay xuống, chạy đến bên cạnh người vừa đến, nũng nịu kêu lên: “Tỷ phụ!” (anh rể)

“Dừng càn quấy.”

Người nọ nói giọng khiển trách, nhưng không thấy có bao nhiêu nghiêm khắc, nói đến phía sau, âm cuối đã có vài phần ý cười, lòng của Đào Nhiên có chút lay động, nhớ mang máng nhiều năm về trước, người đó bị hẩn chọc giận, cũng sẽ nói bằng giọng điệu như vậy, trong lúc nhất thời, trong lòng chợt có ảo giác đã xa như cách thế. Mấy năm không gặp, hẩn vẫn là hẩn như cũ, mà Hình Viễn Tâm, đã sớm không phải là Hình Viễn Tâm lúc ban đầu rồi.

Trong lòng lại không có cảm giác chua chát, mà ngược lại, trầm tĩnh như lúc bình thường, Đào Nhiên khoe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười hời hợt như cũ, xoay người lại, đối mặt người đứng trước mặt, chấp tay hành lễ, nói: “Ra mắt đại nhân.”

“Người...”

Nhìn thấy Đào Nhiên, sắc mặt Hình Viễn Tâm nhất thời cứng lại, trong đôi mắt lập tức lộ ra chút kích động, nhìn hẩn từ đầu xuống chân, tựa hồ muốn từ trên người hẩn nhìn thấy thời gian ngày cũ. Nhưng hẩn biết hẩn không còn có thể nhìn thấy nữa, ngay khi bọn họ chấm dứt quan hệ đêm hôm đó, mọi thứ đều tiêu mất theo mảnh ngọc vỡ tan. Hình Viễn Tâm trái ngược, ba năm không gặp, sự trẻ con trên người hẩn đã không còn bóng dáng, thay vào đó là sự trầm ổn lão luyện, ý cười thông dong, thủ lễ mà lại cách xa.

Quan trường vốn là như thế này, người có sạch sẽ thế nào thì cũng dơ bẩn ngay thôi, góc cạnh có sắc bén cỡ nào thì cũng sẽ bị mài bằng, tình cảm có chân thành đến thế nào thì cũng tiêu tan sạch sẽ, bởi vì ở chỗ này, những thứ đó đều không cần thiết.

“Lan...” (cũng là “Lan”, nhưng không phải gọi Chỉ Lan, gọi bé Nhiên đó)

Chợt nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, Hình Viễn Tâm một trận dao động, hoảng hốt gọi cái tên mà mình đã từng gọi quen, lại bị Đào Nhiên cắt đứt, nụ cười lạnh nhạt nói: “Đã lâu không gặp.”

Giọng nói bình thản mà lãnh đạm, đưa Hình Viễn Tâm từ quá khứ xôi mạnh bạo kéo về, bốn mắt nhìn nhau, đều không thể nhìn thấy trong đôi mắt đối phương cảm tình mà mình từng kỳ vọng, vì vậy đều tự biến thành lạnh nhạt. Hình Viễn Tâm nhìn Đào Nhiên từ trên xuống dưới, vẻ mặt hơn vài phần khinh thường, không hề nói lời nào nữa. (đọc đoạn này đúng là tội bé Nhiên nha, muốn đập thẳng kia gì đâu á)

“Hai người... quen nhau?” Chỉ Lan ở bên cạnh nhìn ra chút manh mối, kỳ quái hỏi.

“Đồng hương đồng khoa, tất nhiên quen biết với nhau rồi.” Trong lời nói của Hình Viễn Tâm không thiếu sự chế giễu, “Ba năm không gặp, không nghĩ một kẻ ăn chơi khắp chốn như Đào công tử năm đó bây giờ lại trở thành khách quý của Mộc vương phủ.”

“Thế sự khó liệu.” Đào Nhiên cười như mây trôi gió thoảng, cánh tay giơ lên, chỉ hướng đại sảnh, nói: “Đại nhân, mời.”

Hắn mời Hình Viễn Tâm vào thính đường, gọi người dâng trà bánh. Chỉ Lan thấy Mộc Yến Phi mãi vẫn chưa về, có chút nhàm chán, đưa ra yêu cầu muốn đi dạo chung quanh một chút, quản gia không dám cản nài, quay đầu thỉnh ý Đào Nhiên, Đào Nhiên đồng ý, còn phái theo hai tên gia đình đi cùng, thấy Chỉ Lan tức giận trừng mắt nhìn hắn, Đào Nhiên thiếp tâm giải thích: “Quận chúa vốn là thiên kim, nếu xảy ra sơ suất thì không hay cho lắm, tại hạ cũng là vì lo lắng đến sự an toàn của quận chúa thôi.”

“Chẳng lẽ trong Mộc vương phủ cũng không an toàn sao?”

“Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Thực tế là sợ nàng đi lung tung, cho nên mới cố ý phái người đi theo!

Chỉ Lan tức đến đỏ mặt, nhưng không làm gì được Đào Nhiên, hận hận nói câu hỏi phủ rồi bỏ đi. Nàng đi rồi, Hình Viễn Tâm nói: “Xin lỗi, Chỉ Lan từ nhỏ đã được nuông chiều quen rồi, tính nết có hơi trẻ con, xin Đào công tử đừng nên trách.”

“Không dám.” Đào Nhiên châm trà cho Hình Viễn Tâm, nói: “Cũng may tôn phu nhân không giống nàng, nếu không đại nhân đã có thể ném chút mùi đau khổ rồi.”

Hình Viễn Tâm ngạc nhiên nhìn hắn, Đào Nhiên cười cười, nói: “Lúc ta theo vương gia vào thành thì có gặp tôn phu nhân.”

“Ừm.”

Nhớ tới những lời đồn đại nghe được gần đây, Hình Viễn Tâm sắc mặt lạnh lẽo, lạnh nhạt trả lời. Hôm nay hắn phụng mệnh nhạc phụ đến vương phủ tham vọng Mộc Yến Phi, ai ngờ Mộc Yến Phi vắng mặt, nhưng lại gặp được Đào Nhiên. Mấy ngày nay hắn nghe những lời đồn đại về Đào Nhiên không ít, chỉ cho là trùng tên, không nghĩ tới quả thật là hắn, ngoài kinh ngạc ra thì có chút tức giận, nhưng nhiều hơn nữa chính là thất vọng.

“Ta đã được thăng chức làm Lại bộ thị lang rồi, hết thảy sau này đều toàn nhờ vào phúc của Đào công tử, hiện tại nhìn ra Đào công tử sống cũng tốt lắm, ngay cả chuyện thị sủng cũng làm được tự tại đến vậy.”

Hình Viễn Tâm cay nghiệt nói, ánh mắt nhìn Đào Nhiên từ trên xuống dưới, mặc dù trong lòng tràn đầy sự khinh thường đối với hắn, nhưng lại không khỏi không thừa nhận, thời gian ba năm không hề lưu lại một chút dấu vết trên người của người này, hắn vẫn thông dong hào hiệp như trước, nếu nói có thay đổi, thì có lẽ chính là quần áo. Trước kia Đào Nhiên không mặc quần áo màu nhạt, hắn thích nhất chính là màu đen. Hắn nói, hắn thích cái cảm giác hắc ám của màu sắc ấy.

“Người thật sự thích hắn sao?” Cuối cùng cũng không đành được, Hình Viễn Tâm hỏi.

Đào Nhiên nhú nhú mày, tựa hồ nghe không hiểu ý hắn muốn nói, nhưng sau đó lại nhanh chóng nở nụ cười, thuận miệng nói: “Hắn có tiền có thế, cho nên tính đến thời điểm này, ta xem ra cũng không chán ghét hắn.”

“Thật thẳng thắn.” Ngay cả phần thẳng thắn này cũng giống như năm đó, cự tuyệt hắn cự tuyệt triệt để. Hình Viễn Tâm tức giận trỗi lên, đột nhiên đứng dậy, chấp tay nói: “Vây chúc Đào công tử đạt thành ước vọng, cáo từ!”

Hình Viễn Tâm đi, bước chân giậm rất mạnh, Đào Nhiên không khỏi lắc đầu. Trước kia Hình Viễn Tâm cũng là như thế này, một khi có chuyện không hài lòng, quay đầu đi ngay, khi đi chân cũng giậm mạnh như vậy, ám chỉ chính mình nhanh lên chạy đến xin lỗi, không nghĩ bây giờ đã cưới vợ sinh con rồi, vẫn còn mang theo tính nết của dĩ vãng, chỉ là bản thân mình đã không còn có thể làm giống như trước nữa rồi.

Bây giờ chỉ mỗi vị chủ tử của phủ đệ này, cũng đủ để hấn phải quan tâm, chăm sóc. (cuối cùng anh Mộc và bé Nhiên, ai mới là vợ vậy ta?)

Hình Viễn Tâm đi rồi, Đào Nhiên cũng đi ra ngoài, trong kinh thành có mấy chi nhánh của Đào gia, tâm tình của hấn chút rối loạn, muốn đi đến mấy cửa hiệu, ai ngờ đi chưa được mấy bước thì phát giác mình bị đuổi theo, nghe tiếng bước chân nội công không cao lắm, nhưng nhân số khá nhiều, sau khi chặn hấn lại, người cầm đầu nói: “Đào công tử, chủ nhân của ta cho mời.”

Mộc Yến Phi từ hoàng cung trở về, sau khi vào phủ, chợt nghe quản gia nói chuyện Hình Viễn Tâm đến bái phỏng, lại dè dặt đưa ra một phong thư, hấn mở ra nhìn, là một bức thư mời, muốn hấn đi hoàng lăng cự trạch, ghi thắng tấp, còn nói Đào Nhiên cũng đang ở đó, hy vọng hấn nhất định phải nhận lời mời, vân vân... Nét chữ quen thuộc, Mộc Yến Phi xem xong, sắc mặt nhất thời trầm xuống, không thay áo, mà trực tiếp bảo A Nam chuẩn bị ngựa.

A Nam không biết xảy ra chuyện gì, thấy sắc mặt chủ tử thay đổi, không dám nói nhiều, vội vàng chuẩn bị ngựa. Mộc Yến Phi nhảy lên ngựa, phóng ngựa phi rất nhanh, không bao lâu sau đã đến hoàng lăng, hấn đánh ngựa đi nửa vòng quanh hoàng lăng, sau đó dừng lại trước một phủ trạch khó gây chú ý.

“Vương gia....”

A Nam nhận ra đây là phủ đệ của thái tử Thủ Thuần. Sau khi hoàng hậu Nghiêu qua đời, thái tử vì tổ lòng hiếu thảo, từng ở chỗ này thủ mộ nửa năm, trạch viện này được kiến tạo khi đó, Mộc Yến Phi đã tới vài lần, bất quá đều là chuyện của nhiều năm về trước rồi, lúc này thái tử đột nhiên hẹn gặp ở đây, A Nam không biết xảy ra chuyện gì, chỉ sợ hấn gây bất lợi cho Mộc Yến Phi, gõ cửa xong, định cùng đi theo vào, lại bị thủ vệ ngăn cản, nói thái tử chỉ muốn gặp một mình tướng quân mà thôi.

“Các người đều đứng bên ngoài đợi.”

Mộc Yến Phi cũng không lo lắng thái tử sẽ gây bất lợi đối với mình, lúc này thế cục trong cung không yên, đây là thời điểm cần phải dùng người, hấn tin tưởng thái tử sẽ không tự đào hố chôn mình, trở thành đối địch.

Mộc Yến Phi phân phó cho thuộc hạ xong, theo hạ nhân vào phủ đệ, đi tới hậu viện Thiên các, xa xa đã thấy vài người đang ngồi ở đình các, Đào Nhiên cũng ở đó, thấy hấn không sao cả, đang ngồi ở ghế dưới, trong lòng Mộc Yến Phi cảm thấy an tâm một chút, bước nhanh về phía trước, thỉnh an với thái tử, lễ mới làm được một nửa đã bị cản lại, thái tử mỉm cười nói: “Hong Chiếu khách khí rồi.”

Hấn đưa tay định đỡ Mộc Yến Phi đứng lên, Mộc Yến Phi lại khom người tránh lui, trên mặt thái tử lộ rõ nét không vui, nhưng ngay sau đó đã thay bằng nụ cười, nhẹ giọng than thở: “Từ sau khi phát sinh chuyện đó, người ta trở nên xa cách rất nhiều.”

Mộc Yến Phi quét mắt nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên vẫn không bị trối lại, mà là ung dung tự tại thử rượu. Trên bàn bày các loại rượu khác nhau, hiển nhiên thái tử không làm khó hấn, nhìn thấy mình, con mắt chớp chớp. Mộc Yến Phi xem như không thấy cái nháy mắt như là tán tỉnh của hấn, nói với thái tử: “Không biết điện hạ đột nhiên truyền triệu, là vì chuyện gì?”

“Tạ tội, chuyện ngày ấy, thỉnh Hong Chiếu lượng thứ.”

Thái tử gơ ngón tay chỉ về hướng cái bàn đối diện, Mộc Yến Phi quay đầu nhìn lại, chiếc mâm đặt giữa bàn đang đặt một đầu người, hấn nhận ra người đó chính là mưu sĩ dưới trướng thái tử, nói vậy chuyện đó là xuất từ chủ ý của gã đó, thái tử vì muốn làm lạnh với mình, cho nên cũng không tiếc giết kẻ đã theo hấn nhiều năm.

Lòng cảm thấy có chút lạnh lẽo, hoàng thất vô tình, bởi vậy có thể thấy được đây chính là tấm gương, chỉ sợ tương lai vị thái tử điện hạ này vì củng cố giang sơn, cũng sẽ diệt trừ chính mình mà không chút do dự. Mộc Yến Phi ung dung thản nhiên, nói: “Chuyện đã qua lâu rồi, điện hạ cần gì vì thế giết chết trọng thần?”

“Bổn cung bị người này xúi giục, nhất thời hồ đồ nên mới làm chuyện vô lễ với Hồng Chiếu, người này không giết, lòng bổn cung sẽ khó an.” Thái tử nhìn hần, nói với vẻ mặt thành khẩn: “Chỉ mong người ta huynh đệ lại tốt như xưa, tính cách hợp nhau, không chỗ nào xa cách.”

Thái tử lớn lên nơi thâm cung, nếu nói về tâm tư mưu kế, đã vượt xa so với người thường. Hần nếu không có ý đồ gì, thì sao lại bị mưu sĩ lừa cho được? Mộc Yến Phi cười lạnh, ngoài miệng lại thuận nước đẩy thuyền, nói: “Điện hạ nói quá lời rồi, thần nam hành một đường, điện hạ phải người bảo vệ, thần đáng lý phải tạ ơn, về sự việc nhỏ nhoi đó, thần sao dám để bụng?”

“Người đã biết bổn cung bảo hộ người, nhưng lại mấy lần hồi tuyệt lời mời của bổn cung, còn nói không để bụng? Người ta quen biết đã nhiều năm, vậy mà giao tình lại không sâu đậm bằng kẻ chỉ mới quen mấy tháng. Nếu bổn cung không thỉnh hần đến đây làm khách, không biết đến khi nào mới gặp lại Hồng Chiếu đây.”

Thái tử thở dài một hơi, như là đang oán trách hần vô tình, đôi mắt lại đảo qua Đào Nhiên, trong ôn hòa tăng thêm vài phần hận ý. Đào Nhiên cảm giác được, nhưng không thêm để ý, gượng lên chén rượu, như muốn tương kính, lại bị hai người làm ngơ. Mộc Yến Phi tránh nặng tìm nhẹ nói: “Kẻ thị tình không hiểu quý củ, hy vọng không quấy rầy điện hạ.”

“Hồng Chiếu lo lắng quá rồi, Đào công tử nói chuyện thú vị, bổn cung vừa rồi đàm luận với hần rất vui vẻ, muốn lưu hần lại vài ngày, không biết Hồng Chiếu có thể cắt ái hay không?”,

Mộc Yến Phi nhíu chặt đầu mày, ngược mắt lên nhìn về phía thái tử, thái tử cũng nhìn hần. Đã lâu không gặp, hần cảm giác vị thái tử điện hạ này trong phong thái đã tăng thêm vài phần uy nghiêm, nụ cười cũng không che giấu được sự tàn khốc bên trong, là ngạo khí đặc ý mong muốn phải đạt được, tuyệt đối không dung gia dù chỉ có chút cử chỉ khảnh lệnh nhỏ nhoi, thứ được gọi là “không chỗ nào xa cách” mới vừa nói đến chẳng qua cũng chỉ là nói suông mà thôi.

“Điện hạ.” Hần khiêm tốn nói: “Thần hôm nay ở suốt trong cung, hoàng thượng long thể khiếm an, tuyên triệu thần đến, rồi lại không gặp.”

Thái tử ngẩn ra, không rõ ý ngầm trong câu nói của hần. Mộc Yến Phi lại nói: “Vừa lúc tứ hoàng tử cũng đi tham vọng thánh thượng, hần ở trong điện hơn nửa canh giờ, lúc đi ra thì rất vui vẻ, chủ động chào hỏi cùng thần.”

Thái tử rốt cục cũng hiểu được ý của Mộc Yến Phi, dè dặt giọng nói, cắn răng hỏi: “Hần nói gì với người?”

“Chỉ đàm luận về những chuyện thông thường thôi, bất quá sau đó hoàng thượng triệu kiến thần, nói một câu với ý sâu xa.”

“Là nói gì?”

“Hoàng thượng nói – gần nhất khí trời bất hảo, bảo thần khi luyện binh phải cẩn thận.”

“Luyện binh?” Lần này thái tử cũng không còn cách nào bảo trì trầm ổn được nữa, đột nhiên đứng lên.

Mộc Yến Phi đã giao lại binh quyền, chỉ mang trên người cái hư danh vương gia, hoàng đế bảo hần luyện binh, trừ phi – “Phụ vương muốn cho người trọng chương binh quyền?”

Ánh mắt Mộc Yến Phi lạnh lùng nhìn hần thất thố, hơi hột nói: “Đúng vậy, thần cũng hiểu được mỗi ngày nhân hạ thật sự rất nhàm chán, vì vậy đã đồng ý rồi.”

Sắc mặt thái tử trở nên u ám.

Với uy danh của Mộc Yến Phi tại quân trung, cho dù võ công của hần mất đi hơn phân nửa, cũng đủ để chấn động nhân tâm, tin tức này đối với hần mà nói xem như tin vui, với giao tình của hần và Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi trọng chương binh quyền đối với hần mà nói lợi lớn hơn hại, nhưng điều hần không hài lòng chính là khẩu khí của Mộc Yến Phi, rõ ràng ý mà hần muốn nói chính là, đừng đối nghịch với hần, hần có thể đứng về phía tứ hoàng tử bất cứ lúc nào, tại thời điểm lực lượng hai bên tương đương nhau, sự chọn lựa của Mộc Yến Phi trở nên vô cùng quan trọng, chẳng trách tứ hoàng tử vốn quen thói hống hách kiêu ngạo lại chủ động chào hỏi với hần.

“Vây bốn cung nên chúc mừng ngươi rồi!” Thái tử âm trầm nói.

“Toàn nhờ ơn điện hạ dẫn dắt cả.” Mộc Yến Phi nói xong, hỏi: “Thần có thể đưa nội nhân rời đi hay không?” (nội nhân = bà xã, há há há...)

“Khục khục!”

Nghe Mộc Yến Phi nói ra hai chữ “nội nhân” rất điềm tĩnh, Đào Nhiên bị rượu làm sặc, sắc mặt thái tử càng thêm khó coi, bực bội phát phát tay, Đào Nhiên đành phải đứng dậy đi tới bên cạnh Mộc Yến Phi, cử chỉ này xem như ngầm thừa nhận quan hệ giữa hai người, thấy vẻ mặt Mộc Yến Phi xem đó như chuyện đương nhiên, hẳn chỉ còn cách đành chịu.

“Hong Chiêu.”

Khi Mộc Yến Phi rời đi, thái tử gọi hắn lại, hỏi: “Một bộ phận thị vệ bốn cung phải đi bảo vệ ngươi tại Vân Nam bị giết, có biết là ai hạ thủ không?”

Trong đôi mắt Mộc Yến Phi chợt lướt qua tia sắc lạnh, lạnh nhạt nói: “Thần không có bắt gặp tận mắt, không dám vọng ngôn khẳng định, bất quá có lẽ cũng cùng một bọn với những kẻ đuổi giết thần suốt dọc đường đi mà thôi, cho nên, xem ra cũng không khó đoán.”

“Vốn là cũng không khó đoán.” Thái tử nhìn thẳng hắn, nói: “Bất quá bọn họ đều là đại nội cao thủ, nhưng chưa kịp có cơ hội phản kháng thì đã bị giết hại, bốn cung nghĩ người giết bọn họ chính là kẻ mà bọn họ không có ý phòng bị.”

“Điện hạ nói rất đúng.”

Mộc Yến Phi ứng đối cho xong, thái tử cũng không hỏi lại, chỉ lạnh nhạt nói: “Hong Chiêu, ngươi nên nhớ rõ, năm đó bốn cung có thể tiến cử ngươi, hôm nay đồng dạng cũng có thể bãi miễn ngươi, thiên triều to lớn, kẻ dùng binh thuần thực cũng không phải chỉ có một mình ngươi.”

Mộc Yến Phi không trả lời, một lúc sau, trong gió đêm truyền đến vài tiếng ho rất nhỏ, sắc mặt thái tử lập tức biến đổi, nhớ đến việc nếu không do mình quá nóng lòng, nội tức của Mộc Yến Phi cũng sẽ không tổn thương, dẫn đến suốt đường đi bị người đuổi giết, với cá tính cao ngạo của hắn không đoạn tuyệt với mình là đã rất nhẫn nhượng rồi, vừa nghĩ vậy, tức giận trong lòng thoáng giảm bớt, nhẹ giọng nói: “Thân thể đã không khỏe, thì đừng vất vả quá.”

Hắn cầm lấy chiếc áo choàng đặt bên cạnh, đưa cho tùy tùng trình cấp cho Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi nhận lấy, choàng lên người xong khom người nói: “Tạ ơn điện hạ đã quan tâm, những chuyện điện hạ nói thần cũng sẽ ghi khắc trong lòng.”

Mộc Yến Phi nói rất đúng mực, sau đó xoay người rời đi. Đào Nhiên cũng hướng thái tử chấp tay, mỉm cười nói: “Cũng đa tạ điện hạ hôm nay rượu ngon tương đãi.”

Vừa dứt lời, cổ tay liền bị nắm chặt, Mộc Yến Phi lùi hẳn bước nhanh ra ngoài. Đào Nhiên đôi mắt đảo qua áo choàng, chất liệu mềm mại được may rất *** xảo, lại đặt bên cạnh thái tử, đủ thấy đó là vật tâm ái của thái tử, hắn lại tiện tay tặng cho Mộc Yến Phi, không dẫn nổi than thở: “Hắn dù sao cũng quan tâm ngươi.”

Sắc mặt Mộc Yến Phi lạnh lùng không nói lời nào cả, thủ đoạn lôi kéo nhân tâm của thái tử cũng lần theo vết xe của hoàng đế mà thôi, thế nhưng vẫn còn thiếu một chút lão luyện.

Hai người ra khỏi đại môn của phủ đệ, vài tên thuộc hạ đứng bên ngoài đợi đã sốt ruột từ lâu, thấy bọn họ đi ra, đều thở phào nhẹ nhõm. Mộc Yến Phi cầm lấy cương ngựa A Nam dâng lên, nói với Đào Nhiên: “Lên ngựa.”

Đào Nhiên nhìn qua nhìn lại hai bên, không có ngựa dư, cũng đoán tùy tùng sẽ không đưa ngựa của mình cho hắn, đành phải ngoan ngoãn nghe theo lời Mộc Yến Phi leo lên ngựa. Mộc Yến Phi cũng nhảy lên sau ngựa, ôm lấy eo của hắn, rung cương phóng về phía trước.

“Ngươi uống rất nhiều rượu.”

Hai người cùng cười chung một ngựa, ngửi thấy mùi rượu trên người Đào Nhiên, Mộc Yến Phi nhin không được nhúu đôi mày. Đào Nhiên mặc dù thích uống rượu, nhưng sẽ không uống mà không có chút tiết chế, cho nên mùi rượu trên người hắn vẫn đều rất nhạt, mà không phải một mùi gay mũi thế này.

Cánh tay đang ôm bên hông Đào Nhiên chợt xiết lại, đã chứng tỏ chủ nhân giờ phút này không vui, Đào Nhiên cảm giác được, nhưng chỉ xem như không biết, nói: “Thái tử hoài nghi ngươi rồi.”

“Nếu thế thì sao?” Nghĩ đến việc thái tử lại có thể thừa dịp hắn vắng mặt bắt cóc Đào Nhiên, Mộc Yến Phi có chút căm tức, hỏi: “Bọn họ có đánh ngươi không?”

“Không có, ta rất là biết thời biết thế, thấy bọn họ đông người, bản thân đánh không lại, cho nên ngoan ngoãn đi theo bọn họ.”

“Biết rõ bên ngoài hung hiểm, tại sao còn muốn ra ngoài?”

“Tùy tiện ra ngoài đi một chút mà thôi, ta làm sao biết thái tử lại có thể bắt cóc người khác giữa ban ngày ban mặt chứ.”

Nói rất ung dung, nếu hắn không biết quá khứ của Đào Nhiên, thì đúng là sẽ bị hắn qua mặt. Mộc Yến Phi hừ một tiếng, nói: “Quản gia nói với ta, hôm nay Trâu phủ có người đến bái phỏng.”

“Ặc, là Chỉ Lan quận chúa, vương gia người mấy lần cự tuyệt lời mời của quận chúa, người ta đành phải tự mình đến tận cửa rồi.”

“Còn có Hình Viễn Tâm.”

Đào Nhiên ngẩn ra, bản năng cảm thấy được Mộc Yến Phi đã biết chuyện của hắn cùng Hình Viễn Tâm, cười nói: “Vương gia, ngươi muốn nói cái gì?”

“Không có gì.” Mộc Yến Phi nắm chặt dây cương, cho ngựa đi chậm lại, sau đó để mặc ngựa tùy ý hành tẩu, nói: “Chuyện quá khứ, cho dù ai đúng ai sai, đều không thể quay lại được.”

Gió đêm phát qua, thổi bay tóc mai của Mộc Yến Phi, sợi tóc bay lơ đãng, phát lên mặt Đào Nhiên, có hơi ngứa, mang theo sự lo lắng thấp thỏm mà bản thân không cách nào nắm bắt được. Hắn khẽ nhắm hai mắt lại, đến khi mở ra, trong đôi mắt đã khôi phục sự lạnh đậm, buông thả của ngày thường, hỏi: “Người đang nói đến thái tử? Hắn hình như rất chấp nhất với ngươi.”

Mộc Yến Phi muốn nói kỳ thật là Đào Nhiên, nhưng thấy hắn hiểu lầm, cũng không giải thích lại, nói: “Ta quen với hắn từ rất lâu rồi, có thể nói nếu không có sự tiến cử của hắn, thì sẽ không có ta ngày hôm nay, nhưng nếu không có hắn, võ công của ta cũng sẽ không bị phế.”

“Tại sao?” Biết rõ bí mật này mình không nên hỏi, nhưng Đào Nhiên vẫn không kèm được hỏi ra rồi, bắt nguồn từ bản năng.

Mộc Yến Phi không để bụng chuyện hắn hỏi nhiều, cười cười, nói: “Khi đó hắn vẫn chưa phải là thái tử, ta cũng chỉ là một tên tiểu binh, ngẫu nhiên gặp nhau lần đầu thì quen nhau luôn, cả hai cùng chung chí hướng, cho nên hiển nhiên trở thành bằng hữu.”

Hắn cảm tạ sự tiến cử của Thủ Thuần, Thủ Thuần coi trọng võ công của hắn, tuổi tác hai người lại tương đương nhau, quan hệ tốt lắm. Năm đó Thủ Thuần nghe xong tên tự của hắn thì cười to không dứt, bảo hai chữ “Phi Hoa” quá yếu đuối, đã là nam nhi thì phải xứng với “kinh hồng chiếu ảnh”, vì vậy xưng vị Hồng Chiếu tướng quân cũng từ đó truyền ra. Mặc dù bây giờ, thái tử vẫn gọi hắn là Hồng Chiếu như cũ, chỉ là tâm tình đã không quay về năm đó được nữa rồi, trên đời này không có thứ gì là vĩnh viễn không thay đổi, giống như lời hứa hẹn, giống như cảm tình, giống như giấc mộng mà họ đã từng hoài bão.

Sau đó Thủ Thuần được phong thái tử, hắn cũng được phong tướng khi tuổi còn trẻ, thành lập quân công, số lần bọn họ gặp nhau ít dần, thỉnh thoảng hắn hồi triều gặp lại thái tử, đều cảm thấy sự uy nghiêm của hắn mỗi ngày lại tăng dần thêm, không phải là tình bằng hữu sâu đậm như năm đó nữa, bất quá thái tử vẫn đối xử với hắn tốt như trước. Lần đó hắn dẹp tan chinh chiến hồi triều, thái tử thiết yến vì hắn tiếp phong, hắn đã đi, lại không nghĩ rằng kẻ thiết yến lại cư tâm phản trắc, hạ được vào trong rượu...

“Cho nên người dùng nội lực mạnh mẽ khắc chế được lực, mới có thể dẫn đến chân khí bị rối loạn đúng không?” Đào Nhiên đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời nói của Mộc Yến Phi.

Không cần nghe tiếp, hắn cũng có thể đoán ra được tiền căn hậu quả, không giống như chuyện mà hắn từng nghe được trước kia. Thân là thái tử, là quốc quân tương lai, dĩ nhiên cũng toán kế thần tử của mình như thế. Có lẽ còn hơn cả việc võ công bị hao tổn, điều mà Mộc Yến Phi càng cảm hận hơn chính là phần khuất nhục mà mình từng phải chịu, khó trách khi gặp hắn ở Giang Nam, hắn buồn bực không vui, thì ra đều là vì chuyện này cả. Đáng lý không nên nhắc tới đề tài này, Đào Nhiên có chút hối hận.

Mộc Yến Phi ngược lại lại có vẻ rất điềm tĩnh, lạnh nhạt nói: “Gần như là vậy.”

Đào Nhiên không biết trong lòng hắn có cảm tưởng ra sao, nên không nhiều lời nữa, yên lặng đi về phía trước một đoạn đường, đột nhiên nói: “Đây hình như không phải là đường về phủ.”

“Tâm trạng không vui, không muốn trở về.”

“Thụ phong là việc vui, tâm trạng sao lại không vui được chứ?”

“Phiền.”

Lời này nói cũng như chưa nói, Đào Nhiên bắt đầu dĩ thử dài. Kỳ thật cho dù Mộc Yến Phi không nói hắn cũng hiểu được, hôm nay thụ phong, ngày mai cánh cửa vương phủ nhất định sẽ bị những kẻ đến chúc mừng đập phá, căn cứ theo cá tính của Mộc Yến Phi, tất nhiên sẽ rất phiền, hơn nữa sau khi nhận ấn soán, cũng tương đương với việc bản thân mình bị đẩy đến đầu ngọn sóng, có kẻ muốn lôi kéo hắn, không lôi kéo được thì muốn diệt trừ hắn, còn có những kẻ ở bên xem diễn trò, đều sẽ làm cho hắn phiền lòng, nhất là hoàng đế, bảo hắn lấy bản đồ rồi lại đưa cho hắn, tới cùng đang che dấu âm mưu gì?

Ngực đột nhiên trở nên đau đớn, cắt đứng ý muốn tiếp tục suy nghĩ sâu xa hơn của Đào Nhiên. Hắn vận khí đè lại, nhưng động tác rất nhỏ của hắn cũng không giấu được Mộc Yến Phi, hỏi: “Người đang suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” Ngực bụng khó chịu, Đào Nhiên không muốn nhiều lời, nói: “Trở về đi, hôm nay uống rất nhiều rượu, ta có hơi buồn ngủ rồi.”

“Ta còn chưa ăn cơm, ăn cơm xong rồi về.”

Nhìn thấy con đường phía trước có một căn quán nhỏ vẫn còn sáng đèn, Mộc Yến Phi đánh ngựa đi tới, xoay người xuống ngựa. Đào Nhiên cũng nhảy xuống theo, đột nhiên trước mắt tối sầm, đứng cũng không vững. Mộc Yến Phi vội vàng đỡ lấy hắn, thấy hắn sắc mặt tái nhợt, ngón tay lạnh như băng, lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Không có việc gì.” Đào Nhiên dùng nội lực ngăn chặn sự khó chịu, cười cười nói: “Vừa rồi cùng thái tử chơi thử rượu, không cẩn thận uống mấy chén không sạch sẽ vào bụng.”

Trông mắt Mộc Yến Phi lập tức trầm xuống. Hắn vốn biết với tâm cơ của thái tử, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Đào Nhiên, chỉ là vừa rồi nhìn hắn không có việc gì, cho nên mới thiếu cảnh giác, vội vàng bắt mạch cho Đào Nhiên, phát giác khí tức vẫn ổn, có chút thở phào nhẹ nhõm, kéo hắn leo lên ngựa, vung roi phóng ngựa chạy ngay về vương phủ.

“Người không phải muốn ăn cơm sao?”

Câu hỏi Đào Nhiên rơi vào không khí, Mộc Yến Phi phóng ngựa phi như bay, vừa chạy về đến phủ, lập tức tìm giải được. Hắn quanh năm chinh chiến bên ngoài, bên người có rất nhiều loại thuốc giải độc, bình thường chôn cất phiến toái, đều đặt ở nhà cả, không nghĩ tới giờ phút này lại phải dùng tới rồi.

“Ta không sao cả.”

Nhìn Mộc Yến Phi cầm rất nhiều bình thuốc liệng lên giường, Đào Nhiên có chút nhức đầu, co người rút vào bên trong giường, nói: “Ta trước kia uống không ít thuốc, độc được bình thường không làm hại được ta đâu.”

“Thái tử sẽ cho người uống loại độc được bình thường sao?”

“Kịch độc ta cũng có thể dùng nội lực bức ra được.”

“Người hình như cũng không có bức ra hết.”

“Đó là do người vẫn kéo ta nói chuyện với người đó thôi.” Nhìn vẻ mặt âm lãnh của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên đành phải tăng thêm một câu: “Nội lực của ta cũng không cao đến như vậy.”

“Đến cùng chuyện gì xảy ra?”

Thấy sắc mặt Đào Nhiên tốt hơn lúc nãy một chút, Mộc Yến Phi thoáng yên tâm. Đào Nhiên vẫn ẩn nhẫn không nói làm hấn rất cáu, nhưng nhiều hơn nữa chính là vui mừng. Hấn biết Đào Nhiên đã cố ý chịu đựng, sợ hấn vì thế mà xích mích với thái tử. Kỳ thật hấn không nên lo lắng cho mình, bản thân mình nếu đã tiếp nhận ẩn soái, thì sẽ không để người khác tùy ý leo lên đầu mình lãng nhục, cho dù kẻ đó có là thái tử cũng vậy.

Nghĩ như vậy, tâm trạng từ từ dễ chịu hơn, sắc mặt nhưng vẫn lạnh lùng như cũ, thấy Đào Nhiên trầm mặc không nói, hấn quát: “Nói chuyện!”

Phát giác Mộc Yến Phi càng ngày càng nóng nảy, Đào Nhiên bắt đầu nhíu nhíu mày, nói: “Thái tử nói ta uống rượu rất giỏi, nên mang đủ loại rượu ra cho ta thử.”

Đương nhiên, rượu mỗi lần bưng lên đều có một chén cho độc được vào. Thái tử nói nếu hấn là tùy tùng của tướng quân, tất nhiên phải có sự can đảm của tướng sĩ, hấn biết mình trốn không thoát, đành phải dùng vận khí chọn rượu. Hấn cứ chọn từng tuần từng tuần rượu như vậy, chờ Mộc Yến Phi đến. Xem ra vận khí của hấn cũng không tệ lắm, chọn trúng rượu độc cũng không nhiều lắm.

Đào Nhiên nói xong, thấy sắc mặt Mộc Yến Phi càng phát ra âm trầm, đành phải đùa cợt nói: “Rượu độc cũng chẳng sao cả, thứ có sao chính là phải đối mặt với tên kia suốt mấy canh giờ, mà cái tên đó lại xấu xí vô cùng, không biết đêm nay có thể gặp ác mộng hay không nữa...” (dám chê thái tử xấu, gan thiệt nha)

“Tại sao biết rõ có độc còn dám uống?”

“Trong tình huống lúc đó, ta có sự chọn lựa nào khác sao?”

“Thái tử sẽ không làm hại người.” Mộc Yến Phi vừa nói, vừa hạ thấp thân thể, chậm rãi tới gần Đào Nhiên, nói: “Hiện tại triều cục bất ổn, người lại không phạm pháp, hấn nếu dám làm hại người, nhất định sẽ thành cái cớ cho người khác chỉ trích. Hấn thậm chí không dám bỏ chất kịch độc trong rượu, bởi vì hấn sợ người chết trong phủ của hấn. Nếu lúc ấy người phản kháng, hấn cũng không dám làm gì người. Tại sao không động thủ?”

Mộc Yến Phi cơ hồ tiến sát tới trước, Đào Nhiên đành phải tiếp tục lùi về phía sau, nói: “Ta nhớ rồi, lần sau nhất định phản kích.”

“Người không động thủ, có phải vì sợ thái tử giận lây sang ta?”

Sau lưng đã là tường, Đào Nhiên không còn đường thối lui, Mộc Yến Phi áp sát tới, như là muốn ôm chặt lấy người của hấn, không muốn thả ra, hơi thở bá đạo thất thường làm hấn rung động, trong lúc đụng chạm mơ hồ có một mùi hương thoang thoảng truyền đến, phảng phất như mùi của đào hoa. Đào Nhiên điềm tĩnh nhìn Mộc Yến Phi, một lúc sau, đột nhiên nở nụ cười, tay giơ lên, ngón tay lướt qua làn tóc mai của hấn, đón lấy vài sợi rơi xuống chơi đùa trên tay, nói: “Ta không tốt như người nghĩ đâu.”

“Thế thì sao?”

Đào Nhiên không nói lời nào, khóe miệng ẩn chứa ý cười, Mộc Yến Phi không thích bộ dáng ra vẻ thờ ơ này của hấn, đang định hỏi lại, đôi môi chợt ẩm lên, Đào Nhiên ngẩng đầu lên, hôn lên môi của hấn. Mộc Yến Phi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền đáp lại, trong khi hôn nồng cháy eo lại bị siết chặt, lực đạo tràn ngập cường thế, như là muốn lật ngược hấn đè xuống giường. Mộc Yến Phi sớm có cảnh giác, vẫn tiếp tục nụ hôn nhiệt tình với Đào Nhiên như trước, tay lại giơ lên, nắm chặt cổ tay của hấn kéo sang một bên, kế tiếp đầu gối co lại, đặt giữa hai chân của hấn, khiến hấn không cách nào dùng lực được.

“Vương gia người quá bá đạo rồi.”

Tứ chi đùng chạm là trạng thái mất cảm nhất, sự cường thế của Mộc Yến Phi đã nhấn nhủ cho hắn rất đầy đủ, khiến Đào Nhiên bỏ đi ý nghĩ tiếp tục tiến sâu hơn nữa, đáng tiếc thân thể lại phải bội ý chí của chủ nhân, trong lúc hôn nó lại cứng lên, bụng dưới lập tức bị đùng vào, xem ra phản ứng của Mộc Yến Phi bây giờ cũng chẳng tốt hơn hắn được bao nhiêu. Hắn cười khổ. Hắn đến nay vốn đã không khỏe, nếu động võ, chưa chắc đã là đối thủ của vị vương gia này.

“Yên tâm, ta sẽ không thừa dịp nhân chi nguy.”

Phảng phất nhìn ra sự lo lắng của hắn, Mộc Yến Phi hừ nói, bất quá nhưng lại không buông hắn ra, mà là tháo đai lưng của hắn, đưa tay vào dò xét. Đào Nhiên thở dài, rất muốn hỏi hành vi bây giờ của vương gia và thừa dịp nhân chi nguy có gì khác nhau không?

Bất quá chuyện có thể hưởng thụ hắn cho tới bây giờ sẽ không cự tuyệt, thuận theo tiếp nhận sự vuốt ve của Mộc Yến Phi, đồng thời chủ động duỗi tay đến đè hạ thể của Mộc Yến Phi, dùng kỹ xảo an ủi vỗ về nó.

Thủ pháp của Đào Nhiên tốt hơn Mộc Yến Phi nhiều lắm, vừa an ủi không lâu, Mộc Yến Phi đã không chịu đựng nổi nữa rồi, lớn tiếng thở dốc. Nhìn hắn mày kiếm nhíu lại, bộ dáng giống như đang bồi hồi trong sáng khoái, lại tăng thêm một chút đau đớn, Đào Nhiên đột nhiên nảy lên hứng thú, ngón tay cố ý vừa bóp vừa đè, vừa xoa lên tính khí của hắn nhen lửa, đùa giỡn nang đại của hắn, không bao lâu sau Mộc Yến Phi đã chịu không nổi tiết ra, tựa trên người hắn hưởng thụ dư vận sau khi phát tiết.

“Vương gia đừng lừa dối, ngươi còn không có đến giúp ta đây này.”

Cảm giác Mộc Yến Phi muốn rút tay về, Đào Nhiên vội vàng kéo, cầm lấy tay hắn, đặt lên tính khí của mình vuốt ve. Thủ pháp của Mộc Yến Phi rất non nớt, hắn không để ý, dẫn dắt hắn dò tìm nơi mất cảm của mình, nói: “Ồ đây, nhanh một chút, làm như vậy ta sẽ càng thấy thoải mái.”

Dùng lời nói ngả ngón trên chọc Mộc Yến Phi, để sự dẫn dắt của mình có thể mang đến hưng phấn cho hắn. Mộc Yến Phi không quá thích bị điều giáo như thế, bất quá nhìn thấy đôi mắt phượng của Đào Nhiên híp lại, tựa hồ đang hưởng thụ khi được đối đãi như vậy, liền không kháng cự nữa, căn cứ theo chỉ dẫn của hắn vuốt ve. Chơi đùa một hồi, Đào Nhiên bắn ra, nhưng hắn không chịu thả, lại cầm tay Mộc Yến Phi đồng thời vuốt ve tính khí của mình, cho đến dịch thể đều bắn ra cả mới buông tay.

“Vương gia, ngươi đúng là rất giỏi.” Phát tiết xong, Đào Nhiên nằm xuống giường, cười nhìn Mộc Yến Phi, đôi mắt bị bao phủ bởi một lớp hơi nước, bộ dáng có vẻ rất hưởng thụ, đề nghị: “Có muốn tiếp tục làm sâu xa hơn nữa không?”

Mộc Yến Phi lạnh lùng nhìn hắn, “Chỉ cần cơ thể của ngươi có thể chịu đựng nổi.”

“Chỉ cần ngươi phối hợp.”

Đào Nhiên cười rất mờ ám, không biết là do hiểu nhầm ý mà hắn nói, hay là vẫn cố ý giả bộ hồ đồ, Mộc Yến Phi không vạch trần, chùi đi vết dơ, tắt đèn nằm xuống, những bình thuốc giải bị hắn đẩy sang một bên. Đào Nhiên nhớ lại hắn còn chưa ăn cơm, đang định hỏi, lại nghe Mộc Yến Phi nói: “Bắt đầu từ ngày mai, ngươi làm thị vệ của ta.”

“Vương gia, bên cạnh ngươi chắc không thiếu thị vệ chứ?”

“Ta là nói cho ngươi biết.” Trong bóng tối Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Không phải đang trưng cầu ý kiến của ngươi.”

Đào Nhiên ngậm miệng lại. Có đôi khi đối mặt với một vị chủ tử chẳng biết lý lẽ thế này, trầm mặt chính là biện pháp ứng đối tối nhất.

Đào Nhiên không nghĩ, Mộc Yến Phi nói được thì làm được, ngày hôm sau liền xách hắn kéo theo bên người làm hộ vệ, cho dù đi đến đâu, cũng đều muốn hắn đi theo. Cũng may Mộc Yến Phi không yêu cầu đối với hắn quá nhiều, cho nên hắn vẫn cảm thấy tương đối tự tại, hơn nữa Mộc Yến Phi nói không sai, từ sau khi điều lệnh tướng quân của hắn truyền xuống, vương phủ mỗi ngày đều không được an bình, mỗi ngày đều có quan viên các bộ đến đưa lễ chúc mừng. May là những chuyện này đều giao cho quản gia xử lý, không để phiền hà đến Đào Nhiên, điều hắn phiền lòng bây giờ chính là Mộc Yến Phi đến triều đường cũng bảo hắn đi theo.

Với thân phận của Mộc Yến Phi, tùy tùng thân tín của hần cũng có thể cùng vào cung. Nhờ ơn của Mộc Yến Phi ban tặng, mấy ngày nay Đào Nhiên đã cùng Trâu tử tướng, Hoắc thân vương, Trần thượng thư và những người khác chạm mặt mấy lần, thỉnh thoảng cũng gặp được Hình Viễn Tâm, sau khi hần hành lễ Hình Viễn Tâm chỉ xem như không thấy, xoay người tách ra, nhưng thái độ của những người khác thì lại rất thân cận, đều xem hần như là tâm phúc của Mộc Yến Phi. Đây là thời điểm cần phải cầu cạch người khác, Mộc Yến Phi trọng chương binh quyền, khiến cho sự tồn tại của hần lại càng thêm hấp dẫn, cho nên Đào Nhiên đi theo cũng hưởng được kính trọng.

Nắm trong tay binh quyền, người ta nói đối với hần đó là việc vui, nhưng đối với Mộc Yến Phi mà nói, chỉ là quay về kiếp sống quân lữ mà thôi. Đào Nhiên có thể theo hần đến quân doanh, cuối cùng cũng được chiêm ngưỡng phong thái luyện binh của Mộc Yến Phi, cũng rất tàn khốc. Hần thầm nghĩ, mình không phải là binh lính dưới quyền của Mộc Yến Phi, quả đúng là một chuyện rất may mắn.

Những binh lính dưới quyền mang suy nghĩ giống Đào Nhiên thật ra cũng không ít. Mộc gia quân do đích thân Mộc Yến Phi đào tạo chỉ chiếm một bộ phận nhỏ, trong đó hơn phân nửa là binh đội hằng năm đóng binh ở kinh thành, ăn hoàng lương đã quen rồi, căn bản không chịu nổi huấn luyện cực khổ, trong lúc nhất thời trong binh doanh tiếng than oán ngập trời, liên lụy đến một bộ phận Mộc gia quân cũng bị bài xích, trong thời gian ngắn ngủi đã xảy ra vài lần xung đột, thậm chí đến nỗi đánh nhau. Mộc Yến Phi dùng quân pháp xử trí những kẻ đầuêu gây chuyện, xung đột mới coi như được dừng lại. Nhưng không ngờ chỉ vài ngày sau, những binh lính bị phạt quân trưởng đột nhiên bạo bệnh mà chết.

Người nhà của binh sĩ có chút quan hệ thân thích với một vị quan nào đó trong triều, vị quan đó lại là người của tứ hoàng tử, vì vậy nhờ người vào quân trung làm một bức thư liên danh tố cáo lên trên, cầm lên điện tiền hạch tội Mộc Yến Phi lạm dụng tư hình, dẫn đến việc binh sĩ bạo vong, vân vân...

Hoàng đế nhìn tấu chiết, rất là tức giận, lệnh hình bộ khẩn cấp tra rõ chân tướng, lại phái một vị phó tướng khác đến quân doanh trấn an quân tâm. Mộc Yến Phi bị tạm thời ở lại phủ nghỉ ngơi điều dưỡng, không được hỏi đến chuyện quân trung.

“Thân thể đã không tốt, thì đừng quan tâm quá nhiều chuyện, người xem bây giờ người đã chọc một mớ phiền toái vào mình rồi.”

Bị Đào Nhiên lén lút oán giận, Mộc Yến Phi không để ý, nói: “Không làm việc, phiền toái cũng sẽ đến thôi.”

Tay nắm binh quyền, nhất định có không ít người oán hận ghen ghét, loại phiền toái này cũng không phải là lần đầu tiên rồi, hần căn bản không để bụng, bây giờ ngược lại càng hy vọng đối phương tăng thêm nhiều thủ đoạn thêm chút nữa, để hần có cơ hội phản kích mạnh mẽ hơn.

Đào Nhiên biết cá tính của hần, cũng không hề khuyên, nói: “Ta đi giúp người nghe ngóng một chút, ta cũng có quen biết chút ít trong kinh thành, đi hỏi thử xem ai đang bày trò sau lưng.”

“Không cần.” Mộc Yến Phi quả quyết cự tuyệt: “Ta có thể tự xử lý.”

“Ta dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi.”

“Vậy người cứ tiếp tục nhàn rồi.”

Mộc Yến Phi nói xong liền rời đi, Đào Nhiên đứng phía sau gọi hần vài tiếng, đều bị làm ngơ cả. Đào Nhiên không biết hần đang tức giận chuyện gì, cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều, chờ hần đi rồi, tìm một khe hở ở hậu viện trốn ra ngoài vương phủ, ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã bị A Nam chặn lại, cười giả lả nhìn hần.

“Đào công tử, tướng quân bảo người không có việc gì đừng ra khỏi phủ, người đã quên rồi sao?”

“Không quên.” Đối với hành vi phái người theo dõi của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên cũng đành chịu, nói: “Người nói, nếu ta ra ngoài rồi, vương gia sẽ thế nào?”

“Hần sẽ rất tức giận.”

A Nam vừa nói xong, liền cảm thấy bên hông tê rần, Đào Nhiên ra tay nhanh như gió, điểm vào vài đại huyệt ngay bụng của hần. Hần không phòng bị, bị điểm ngay chính giữa, không khỏi vừa tức vừa nóng, nhưng khổ nỗi nói không ra lời, chỉ có thể hận hận trừng mắt nhìn Đào Nhiên. Đào Nhiên làm lơ sự tức giận đùng đùng của hần, nói một cách đứng đưng: “Vậy thì cứ để cho hần tức giận đi.”

Nói xong, mặc kệ A Nam giương mắt nhìn trừng trừng, ung dung bỏ đi.

Hắn chỉ là muốn biết chân tướng nhiều hơn một chút, tại thời điểm mẫn cảm này, binh lính bạo vong, bên trong ẩn dấu bao nhiêu bí mật, hắn tin tưởng Mộc Yến Phi tự có biện pháp ứng đối, nhưng những thứ bị che dấu trong hắc ám đôi khi phải dùng đến những thủ đoạn hắc ám để đối phó.

Đào Nhiên đi đến Hình bộ trước. Mấy ngày nay hắn vẫn đi theo bên cạnh Mộc Yến Phi, quan viên trong triều phần lớn đều biết hắn, mặc dù bây giờ Mộc Yến Phi đang bị kiện cáo, nhưng cũng không có ai dám đắc tội hắn, tên thư lại cấp dưới cung kính thỉnh Đào Nhiên vào.

Đào Nhiên vốn tìm đến Hình Viễn Tâm, nhưng thư lại nói Hình đại nhân đang bận, thỉnh hắn chờ, lại bưng trà lên, thỉnh hắn từ từ dùng, ai ngờ “từ từ dùng” cũng hơn nửa canh giờ, mà người thì không thấy nửa bóng. Đào Nhiên không biết là do Hình Viễn Tâm cố ý không gặp mình, hoặc đang kiêng kỵ vì vụ án này, cho nên đi ra đại sảnh, định dùng cách khác tìm hắn.

Đào Nhiên đi ra ngoài chưa được mấy bước, thì thấy có người đâm đầu đi tới, uốn ngực ngẩng cao, bộ dáng đắc ý, đúng là tứ hoàng tử Thủ Khiêm.

Đào Nhiên khi theo Mộc Yến Phi tiến cung thì từng gặp tứ hoàng tử vài lần, khác với sự nội liễm ôn hòa của thái tử, vị tứ hoàng tử này có vẻ vô cùng kiêu ngạo, bất quá võ công của hắn tốt lắm, thủ hạ lại không thiếu mưu thần dị sĩ, cho nên cũng có một chút công cán. Thái tử quen với việc thủ cựu, tứ hoàng tử lại thích điều mới mẻ, trong triều tiếng ủng lập hắn cũng hô vang không nhỏ. Đào Nhiên nghĩ, thái tử nếu xảy ra chuyện gì, thì vị tứ hoàng tử này chính là người được chọn rồi.

Hắn không muốn quá thân cận với tứ hoàng tử, khom người đứng sang một bên, tứ hoàng tử lại chủ động đi tới, nhìn hắn từ trên xuống dưới, hỏi: “Là do Mộc Yến Phi bảo ngươi đến nghe ngóng tin tức của vụ án?”

“Không phải, tiểu nhân chỉ là nhàn rỗi, đến tìm người quen thôi.”

“Ta quên mất, Hình đại nhân là đồng hương của ngươi.” Ánh mắt tứ hoàng tử đảo qua xa xa, cười nói: “Gặp người quen cũng tốt, hỏi vụ án cũng tốt, chỉ sợ đều đã chậm rồi, ta vừa nghe ngỏ tác nói thì thể của mấy tên binh lính bạo tử đó đều thói rửa rất nhanh, sợ có bệnh dịch, cho nên đã mang đi thiêu hủy cả.”

“Thiêu hủy rồi?”

Thấy Đào Nhiên kinh ngạc, tứ hoàng tử rất hài lòng, lại nói: “Lần sau muốn điều tra chuyện gì, nhớ phải hành động nhanh hơn một chút, nhưng ngươi có thể nói với chủ tử của ngươi không cần lo lắng, bốn hoàng tử cũng rất chuộng người tài, chỉ cần hắn có ý muốn đầu ta, ta bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp nạp.”

“Tạ ơn điện hạ.”

“Còn có người.”

Tứ hoàng tử hiện giờ tâm tình rất tốt, nhìn Đào Nhiên thân mặc huyền y đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, y phục đậm màu khiến cho cử chỉ ôn nhã của hắn tăng thêm vài phần đậm mạc, tựa như ngọc thạch, nhã trí mà lại thanh lãnh, rồi lại không giống với sự lạnh lùng của Mộc Yến Phi, lại càng không giống với những kẻ mà hắn đã từng gặp qua, rồi lại không thể nói không giống là ở điểm nào. Tứ hoàng tử tăng thêm vài phần hăng hái, khẽ gần sát đến trước mặt Đào Nhiên, cười nói: “Kỳ thật bốn hoàng tử ngoài việc chuộng người tài ra, còn rất chuộng người đẹp, nhất là loại mỹ nhân như ngươi, vừa can đảm vừa tâm kế, lại vừa giỏi võ công.” (bé Nhiên đúng là chiêu hoa dân điệp nha)

Đào Nhiên chơi bời trong chốn gió trăng đã lâu, tai quen với những lời bóng gió như thế này rồi, cũng không ngại, cười cười nói: “Đa tạ điện hạ đã nâng đỡ.”

Tứ hoàng tử thấy Đào Nhiên chẳng những không vui, mà mắt phượng còn khẽ híp, càng tăng thêm vài phần phong tình, càng cảm thấy tâm tư động dấy, đang muốn tiến gần hơn nữa, phía sau truyền đến tiếng bước chân, có người nói: “Điện hạ, cổ kiệu đã chuẩn bị xong rồi.”

Là Thị lang Hình Viễn Tâm, tứ hoàng tử mặc dù háo sắc, nhưng cũng biết không thể đứng ở Hình bộ mà lần cận quá mức, giả ý ho khan vài tiếng, xoay người rời đi. Hình Viễn Tâm hờ hững nhìn hắn đi xa, mới chuyển hướng sang Đào Nhiên, Đào Nhiên khom người thi lễ với hắn.

“Ra mắt đại nhân.”

Hình Viễn Tâm nhíu mày, lãnh đạm nói: “Người rất dễ tâm đến vụ án của Mộc tướng quân.”

“Bên dưới tán cây to thì càng mát.” Đào Nhiên không để ý đến sự xa cách của Hình Viễn Tâm, mỉm cười nói: “Vương gia nếu có chuyện, cuộc sống của ta cũng chẳng tốt lắm a.”

Hình Viễn Tâm đối với cách làm của Đào Nhiên khịt mũi khinh bỉ, nói: “Nếu người thật lòng nghĩ như vậy, thế thì kết quả sẽ khiến người thất vọng rồi, tên binh sĩ kia đã bị thiêu hủy, sáng nay lại phát hiện người nhà của hắn thấy phơi khắp nhà, một nhà bảy người toàn bộ bị mất mạng.”

“Cái gì?”

Đào Nhiên kinh ngạc, mới vừa rồi tứ hoàng tử chỉ nói thi thể bị thiêu, chưa nói đến người nhà của tên binh sĩ, hắn không nghĩ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn lại có người liên tục tử vong, bây giờ mũi dùi tất cả đều chĩa về phía Mộc Yến Phi, chỉ sợ cho dù hắn nói không liên quan đến hắn, cũng sẽ không có ai tin tưởng.

Thấy hắn kinh ngạc, Hình Viễn Tâm mặt lộ vẻ trào phúng, nói: “Đã có người trình báo án sát nhân, ta khuyên người nên nhanh chóng trở về báo cho chủ tử của người, bảo hắn sớm lo liệu đi.”

Đào Nhiên cảm tạ rồi đi. Nhìn bóng lưng của hắn, Hình Viễn Tâm lắc đầu, có lòng muốn khuyên hắn đừng nhảy vào chỗ nước đục đó, lại cảm thấy mình căn bản không cần phải đi khuyên bảo, mỗi người có một chí hướng khác nhau, càng huống chi giao tình của bọn họ đã kết thúc từ ba năm trước rồi, hắn thật sự không cần phải lo lắng cho một kẻ chỉ biết nịnh nọt, bội đờ người khác.

Đào Nhiên vội vã ra khỏi Hình bộ, nhưng không có quay về vương phủ, mà là đi Tiêu Dao các.

Tiêu Dao các là một nhạc phường lớn nhất kinh thành, những kẻ đến nơi này mua vui không giàu thì cũng sang, động một tí là tiêu cả ngàn lượng. Đào Nhiên thường đến, những người hầu đều biết hắn, lập tức ân cần mời hắn vào. Đào Nhiên chọn vũ cơ mình thích, chơi chưa được bao lâu, mấy bằng hữu quen thuộc cũng lục tục kéo tới, mọi người hàn huyên một lúc lâu, lại có thể hàn huyên ra không ít tin tức.

Đào Nhiên hài lòng trả tiền xong, ra hội quán, vốn định về phủ, ai ngờ đi chưa được bao xa, phía sau truyền đến tiếng bước chân, bước chân đi nhanh như bay, tới phía sau hắn liền dừng lại, một chất giọng trầm thấp nói: “Chủ tử gọi người tiến cung.”

Đào Nhiên nhíu mày: “Bây giờ?”

“Phải, có nhiệm vụ mới dành cho người.”

Nam nhân nói xong liền rời đi. Đào Nhiên quay đầu, phát hiện bóng dáng của hắn bị ánh trăng kéo ra rất dài, màu đen trường sam lay động, hòa tan vào trong bóng tối.

12. Quyển 2 - Chương 12

Tâm tình Mộc Yến Phi vào giờ phút này vô cùng tồi tệ, ngoại trừ việc biết Đào Nhiên không đếm xỉa gì đến mệnh lệnh của hắn tự ý xuất phủ ra, còn nghe được một nhà binh sĩ bị thẩm sát, không bao lâu sao thái tử cũng phải tùy tùng thân tín đến phủ, báo cho hắn thái tử sẽ giúp hắn xử lý chuyện này, bảo hắn an tâm đừng nóng nảy. Mộc Yến Phi cũng chẳng đếm xỉa đến, tự mình đến Hình bộ, gặp Hình Viễn Tâm mới biết được tứ hoàng tử đã tới, Đào Nhiên cũng đã tới.

“Bọn họ đến hỏi chuyện gì?”

“Cũng giống như chuyện tướng quân muốn đến hỏi thôi.” Hình Viễn Tâm khiêm tốn trả lời hắn, lễ nghi chu đáo, nhưng khó có thể đến gần.

Cùng làm quan trong triều, lại cùng là người của thái tử, nhưng đây là lần đầu tiên Mộc Yến Phi nói chuyện với Hình Viễn Tâm. Hai người một văn một võ, nếu Mộc Yến Phi không bị người tố cáo, hắn nghĩ mình và Hình Viễn Tâm sẽ không có cơ hội tiếp xúc với nhau, hoặc là nói nếu không có Đào Nhiên, hắn căn bản sẽ không chú ý tới vị cung viên trẻ tuổi này, nhưng từ cử chỉ hữu lễ trả lời của Hình Viễn Tâm có thể thấy

được, hẳn trong vòng ba năm có thể ngồi vào vị trí Hình bộ Thị lang, cũng không phải đơn thuần chỉ dựa vào sự nâng đỡ của Trâu tử tướng.

Bất quá, trong ánh mắt Hình Viễn Tâm nhìn hẳn dẫn theo vài phần mâu thuẫn và hà khắc, Mộc Yến Phi không để ý, hẳn đồng dạng không thích vị thị lang này, không có nguyên do, chỉ đơn thuần cảm thấy phiền phức nên chán ghét, thậm chí chỉ cần nhìn một chút cũng đủ thấy dư thừa, nghe hẳn nói xong liền bỏ đi ngay. Hình Viễn Tâm nói phía sau hẳn: “Tể tướng nhờ ta chuyển cáo tướng quân, hiện tại trong triều không ít người nói ra nói vào không tốt về tướng quân, thỉnh tướng quân thận trọng trong lời nói và hành động, nếu để liên lụy đến diện hạ, chỉ sợ lại muốn tăng thêm nhiều phiền toái.”

Mộc Yến Phi đứng lại, quay đầu lại, trong ánh mắt nhìn Hình Viễn Tâm mang theo tia sáng lạnh lùng sắc bén, khí thế trong nháy mắt tụ tập, khiến Hình Viễn Tâm không kèm được lui về phía sau một bước. Nhìn thấy hẳn khiếp đảm tránh lui, trong mắt Mộc Yến Phi hiện lên sự khinh thường, người này không xứng với Đào Nhiên, một chút cũng đều không xứng. (Anh nói đúng đó)

“Thỉnh chuyển cáo tể tướng.” Hẳn cất cao giọng nói: “Ta Mộc Yến Phi làm việc, thì sẽ tự mình gánh chịu!”

Hẳn nói xong, không nhìn vẻ mặt xấu hổ của Hình Viễn Tâm thêm nữa, đi thẳng ra khỏi Hình bộ.

Sắc trời đã tối, Mộc Yến Phi lại không muốn về phủ, cưỡi ngựa tùy ý đi một đoạn đường, sau đó quay đầu ngựa đi về hướng quân doanh. Doanh trung chỉ có vài binh sĩ tùm năm tùm ba thao luyện đơn giản dưới ánh chiều tà, nhìn thấy hẳn, vội vàng kính cẩn hành lễ. Mộc Yến Phi hỏi về phó tướng, mới biết phó tướng nói doanh trung vô sự, đã về phủ rồi.

Mộc Yến Phi dạo trong quân doanh vài vòng, thấy binh sĩ tập luyện tán mạn, không hề sĩ khí, không khỏi lắc đầu. Binh sĩ như vậy, đừng nói chiến tranh, cho dù bình thường thao luyện chỉ sợ đều chịu không nổi, nếu kinh thành phát sinh biến cố, căn bản không cách này dựa vào những binh sĩ này.

“Nơi này không phải biên cương, bọn họ cũng không phải Mộc gia quân, tướng quân không đáng phải vì chuyện này mà tức giận.”

A Nam đi theo Mộc Yến Phi đã nhiều năm, còn hơn danh xưng vương gia, hẳn càng thích xưng là tướng quân, nhìn thấy sắc mặt Mộc Yến Phi không vui, không kèm được mở miệng khuyên nhủ.

Mộc Yến Phi không có tức giận, hẳn chỉ cảm thấy kỳ quái hoàng đế rốt cục đang định làm gì, bất quá cảnh tượng trước mắt đúng là chán ngắt, hẳn không muốn tiếp tục nhìn, giục ngựa quay về phủ. Đêm đã khuya rồi, Đào Nhiên vẫn chưa trở về, quân gia dè dặt bảo người dọn cơm tối, sau đó vội vã lui ra.

Cơm tối vừa ăn được một nửa, nội thị đột nhiên đến truyền chỉ, gọi Mộc Yến Phi khẩn cấp tiến cung. Mộc Yến Phi không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng theo nội thị đi vào trong cung, đứng trước tấm cung nơi hoàng đế ngồi nghỉ, tổng quản đi ra nói với hẳn hoàng thượng vừa mới ngủ, bảo hẳn đứng đợi bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể truyền triệu.

Mộc Yến Phi cảm giác được hoàng đế thân thể không tốt bằng trước kia. Trước kia hoàng đế tuyệt đối sẽ không ở tấm cung truyền triệu thần tử, sau khi gọi hẳn tiến cung, cũng sẽ không bắt hẳn đứng hầu ngoài cửa, có lẽ hoàng thượng đã suy nghĩ kỹ càng, mới có thể ngồi xem thái tử và tứ hoàng tử mình tranh ám đấu, lại không biết cuối cùng hẳn sẽ đặt thẻ đánh bạc ở bên nào.

Mộc Yến Phi ở bên ngoài chờ đợi hơn nửa canh giờ, nội thị rốt cục đi ra tuyên hẳn yết kiến. Trong tấm cung ánh nến không nhiều lắm, có vẻ có chút hôn ám, sau khi Mộc Yến Phi tiến lên hành lễ, hoàng đế bảo hẳn bình thân, nói: “Gần đây thân thể rất kém, không hiểu sao lại ngủ quên mất, để ái khanh phải đợi lâu.”

“Vi thần lo lắng.”

Nội thị tổng quản bưng tới trà thơm, hoàng đế nhấp một ngụm, nói: “Trong tất cả những loại trà, trâm yêu thích nhất chính là Phổ Nhị, dư hương lâu dài, làm cho người ta phải suy nghĩ về chuyện cũ.”

Mộc Yến Phi biết hẳn đột nhiên tuyên chính mình vào cung tất có mục đích, nên cũng không nói nhiều lắm, chỉ thuận miệng phụ họa theo, tĩnh lặng đợi câu kế tiếp.

Quả nhiên, hoàng đế lại nói: “Trong sự kiện đó ái khanh phải chịu ủy khuất rồi. Ái khanh lãnh binh nhiều năm, trị binh nghiêm cẩn đúng luật, sẽ không xem mạng người như cỏ rác, điểm này trâm tin người, ái

khánh không cần lo nghĩ nhiều.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Nghe Mộc Yến Phi khiêm tốn trả lời, hoàng đế nhẹ giọng cười khê, than thở: “Người nhập triều nhiều năm, cũng đã học xong những lời sáo rỗng này rồi, bất quá trẫm không thích được nịnh nọt, trẫm thầm nghĩ muốn nghe lời nói thật.”

“Dạ.”

Hoàng đế phất tay cho lui những người hầu, chỉ chừa tổng quản một người, nói: “Trẫm có chuyện muốn người đi làm.”

Tổng quản đi về phía trước, đưa một tờ giấy cho Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi mở ra, phát hiện đó là một trang giấy đã cũ kỹ, mặt trên vẽ các loại đồ hình ẩn ký, vẫn kéo dài đến đường biên, đường nét giống như trang giấy hần lấy được từ chỗ Vô Danh, nếu đặt cả hai đồ hình này nằm cạnh nhau, có lẽ đây chính là một tấm bản đồ đầy đủ rồi. Hần mơ hồ nghĩ đến cái gì, nhưng ung dung thần nhiên, nói: “Đây hình như là nửa mảnh bản đồ.”

“Là do Quý Đầu năm đó tặng cho trẫm.” Hoàng đế rất cảm thán nói: “Không nghĩ tới thoáng một cái đã vài chục năm trôi qua, hôm nay vật còn người lại mất, thứ này đặt bên người, nhìn thấy chỉ khiến tăng thêm thương cảm.”

“Hoàng thượng là hy vọng vi thần...”

“Căn cứ theo sự chỉ dẫn của bản đồ đi đến núi Thái Hành, thu hồi binh thư trong địa cung về, đó là trách nhiệm pháp do tổ tiên năm đó lưu lại sau khi thống nhất thiên hạ, Quý Đầu đã từng gặp qua, đáng tiếc lúc ấy rồi đi vội vàng, hần không kịp thời lấy ra, trẫm hy vọng người có thể làm được.” Hoàng đế dừng một chút, lại nói: “Người là do thái tử một tay đề bạt, gần nhất trong triều có người lợi dụng người nhắm vào thái tử, cho nên trẫm điều người đi lúc này, là để tránh những phân tranh không cần thiết, sự khổ tâm của trẫm người có thể hiểu được không?”

Thì ra năm đó không phải chỉ là lời đồn nhảm, trên núi Thái Hành đúng là có bảo tàng do tổ tiên lưu lại, chỉ là phần bảo tàng này cũng không phải là kim ngân đơn thuần, mà là binh thư. Mộc Yến Phi giờ phút này mới chính thức hiểu được hàm ý chính thức mà ngày đó Vô Danh nói, định nghĩa bảo tàng trong lòng của mỗi người đều không giống nhau. Đối với đế vương mà nói, cho dù có bao nhiêu trân bảo đi nữa cũng không bằng một quyển kho báu thế kỷ thư. Hoàng đế vội vã muốn có được quyển sách này, chỉ sợ năm đó không phải Quý Đầu không có thời gian lấy ra, mà là cố ý lưu lại.

Hần cười lạnh trong lòng, trên mặt vẫn lộ ra cảm kích, nói: “Tạ ơn hoàng thượng đã châm chước.”

Hoàng đế tựa hồ mệt mỏi, đôi mắt có chút lơ mơ, một lúc sau lại nói: “Thân thể người vẫn còn nhiễm bệnh, trẫm vốn là nên điều người khác đi làm nhiệm vụ này, bất quá trong triều người giỏi thì nhiều, nhưng có thể làm trẫm yên tâm cũng chỉ có một mình ái khanh, người cố mà đi làm một chuyến đi.”

“Thần lĩnh chỉ.”

“Thời gian cũng đã khá lâu rồi, binh thư chưa chắc đã tìm được, người cứ làm hết sức là được, về phần người đồng hành, người cứ tùy ý tuyển binh.”

“Nếu đã là mật chỉ, người biết không nên nhiều, thần chỉ mang theo những tùy tùng ngày thường quen sai khiến là được.”

Mộc Yến Phi nói rất điềm tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi nghi hoặc. Lời nói của hoàng thượng mặc dù quang minh chính đại, nhưng suy nghĩ của hần chỉ là muốn lợi dụng mình lấy được binh thư mà thôi, nhưng vào lúc thời cục rung chuyển thế này, hần lại điều mình đi, chẳng lẽ là cố ý tương ngôi vị hoàng đế truyền cho tứ hoàng tử, cho nên gián tiếp tước binh quyền của thái tử? Nếu là như thế, kia trước để mình trọng chương ẩn soái lại là vì sao?

Hoàng đế không biết trong lòng Mộc Yến Phi đang nghĩ đến điều gì, thấy hần trả lời rất nhanh nhẹn, có chút mừng rỡ, nói: “Chuyến đi này chỉ sợ có chút nguy hiểm, thân thể người lại mang theo thương, trẫm sẽ

tiền cử một người cho người, người này đi theo trăm dặm nhiều năm, rất trung thành, công phu cũng khá tốt, rất hữu dụng.”

Mộc Yến Phi ngăn ra, không biết hoàng đế lại muốn diễn đến cao trào gì. Thấy hắn nghi hoặc, hoàng đế mỉm cười nhẹ nhàng, nói: “Kỳ thật người này người cũng đã quen rất lâu rồi, tin tưởng có hắn đi theo, mọi chuyện ái khanh có thể không cần phải lo lắng.”

Nhìn thấy trong ánh mắt hoàng đế hiện lên *** quang, tim Mộc Yến Phi đột nhiên đập mạnh, lòng cũng có chút rối loạn, mơ hồ đoán được cái gì, rồi lại không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ nghe giọng nói của hoàng đế trầm xuống, nói: “Ra đi, ra mắt tân chủ tử của người.”

Phòng trong truyền đến tiếng bước chân, lập tức một bộ quần áo huyền sắc đập vào tầm mắt của Mộc Yến Phi, hơi thở quen thuộc, theo sự tiến đến gần của nam nhân nhẹ nhàng nhún nhủ cho hắn, nụ cười khe khẽ kia vẫn trong trẻo như thường ngày, dẫn theo vài phần hào hiệp ngoạn thế bất cung, quen thuộc như vậy, rồi lại xa lạ như vậy. Tròng mắt Mộc Yến Phi co chặt, nhìn chăm chú vào Đào Nhiên đang tiến đến gần mình, đi thẳng đến trước mặt mình.

“Ra mắt vương gia.”

Giọng nói trong ngần thanh nhã, tựa như con người của Đào Nhiên. Mộc Yến Phi bình tĩnh lại từ trong kinh ngạc, nhìn hắn khom người hành lễ với mình, cử chỉ từ ung dung cho đến thờ ơ, phảng phất như bọn họ chưa từng quen thuộc.

“Đào Nhiên là người của Ấm các, từ nhỏ thành tâm cống hiến sức lực cho trăm. Lần trước ái khanh nam hành, trăm biết tất có hung hiểm, cho nên phái hắn đi theo bảo vệ. Hắn thi hành nhiệm vụ cũng không tệ lắm, các người một đường đồng hành, chắc cũng đã quen thuộc lẫn nhau rồi, hôm nay trăm tứ hân cho ái khanh, ái khanh mặc tình sai phái.”

Mộc Yến Phi lại là cả kinh. Ấm các hắn cũng có nghe nói đến. Nghe nói những người trong các đều là cận vệ của hoàng đế, thân phận cực kỳ bí ẩn, từ cung đình, cho tới dân gian, đều có sự tồn tại của bọn họ, phụ trách tình báo ám sát hộ vệ, các loại công việc, chỉ nhận mệnh lệnh từ một mình hoàng đế. Hắn chỉ xem đó là lời đồn đại, không nghĩ tới dĩ nhiên lại là thật sự, thậm chí, Đào Nhiên lại còn là một người trong số đó.

Trong lúc nhất thời trong lòng rối loạn như bó gai, tay không kềm được nắm chặt, đủ loại tia chớp vụt qua lại trong đầu, không tin, lo ngại, khiếp sợ, thậm chí ngay cả sát khí cũng thi nhau quần lại thành một cục. Nhìn Đào Nhiên lại thì lễ với mình, nói: “Một đường giấu diếm, đúng là bất đắc dĩ, xin thỉnh vương gia chớ trách.”

“Sẽ không.” Mộc Yến Phi dè xuống tâm tình dao động trong nháy mắt, lạnh nhạt nói: “Nhưng thật ra bản vương nên cảm tạ người một đường hộ tống mới phải.”

Thanh âm bình thản, nghe không ra một chút tức giận. Đào Nhiên ngạc nhiên nhìn Mộc Yến Phi, sau đó khóe miệng nhếch lên nụ cười, khom người lui sang một bên, cử chỉ hữu độ, quả nhiên là ám vệ do hoàng gia huấn luyện ra.

“Các người cứ chọn ngày khởi hành đi, không cần phải đến từ biệt ta nữa..”

Hoàng đế khoát khoát tay, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Nội thị tổng quản vội vàng nháy mắt ra hiệu Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi hành lễ rồi khỏi tẩm cung, xoay người sải bước đi về phía trước. Tâm rất hỗn loạn, đập nhanh như bay, mắt đi nhịp điệu vốn có, trong đầu xoay chuyển vô số ý nghĩ, lập tức liền tiêu mất. Gió đêm kéo tới, làm rối tóc mai hai bên đầu, còn có tâm tư, rối bởi hỗn loạn, không cách nào kiểm soát được.

Sự tồn tại của Ấm các cực kỳ bí ẩn, chỉ sợ ngay cả người trong hoàng thất cũng không rõ nội tình, hoàng đế lại tặng cho mình một ám vệ do chính tay đào tạo, có thể thấy được đặt cược lần này rất là to lớn, hắn không tin đây là sự tín nhiệm của hoàng đế đối với chính mình, chỉ sợ hoàn toàn trái ngược, lo lắng hắn giấu nhem quyền binh thư kia làm của riêng, cho nên mới phái tâm phúc theo hắn đi thực hiện nhiệm vụ này.

Đào Nhiên đi theo phía sau Mộc Yến Phi, thấy hắn đi nhanh như bay, vội vàng bước nhanh đuổi theo, không nói lời nào, chỉ là yên lặng đi theo. Hai người một trước một sau ra cửa cung, Mộc Yến Phi đã nhìn thấy ngựa của mình từ phía xa xa, mới dừng chân đứng lại. Đào Nhiên cũng dừng lại theo hắn, một lúc lâu vẫn không thấy hắn nói lời nào, nhân tiện nói: “Vương gia, có cần ta dắt ngựa đến không?”

Mộc Yến Phi quay đầu nhìn hắn, trước cửa cung đèn rất sáng, nhưng Đào Nhiên vẫn đứng trong góc tối, mặt khuất sáng, che đi phía sau sự tán mạn trên vẻ mặt, nhưng ăn nói vẫn ưu nhã như lúc bình thường, cần bản không có bối rối và thất thổ sau khi chân tướng bị vạch trần.

Mộc Yến Phi đôi mắt khẽ nhắm lại, đột nhiên phát hiện Đào Nhiên lúc nào cũng đều ưu nhã như thế này, cho dù trên đường bị đuổi giết, cho dù thụ thương trúng độc, cho dù bị đao phong của mình uy hiếp, người này cũng không có toát ra vẻ mặt gì ngoài sự ưu nhã, cũng không có gì khiến hắn bị dao động, cho tới bây giờ đều không có.

“Đào Nhiên.” Hắn điềm tĩnh nhìn nam tử đang đứng đối diện với mình, kêu lên.

Đào Nhiên khoé miệng lơ đãng nhếch lên, bộ dạng tự tiểu phi tiểu, hỏi: “Vương gia có gì cần căn dặn?”

“Người biết điều bản vương muốn làm nhất bây giờ là gì không?”

Hai chữ “bản vương” kéo khoảng cách hai người ra xa. Đào Nhiên trông mắt có chút thăm lại, ánh mắt lướt qua tay phải của Mộc Yến Phi. Tiến cung diện thánh, Mộc Yến Phi không mang theo Yêu đao, nhưng cái tay kia đã co lại trong lơ đãng, hắn cười dài nói: “Người muốn giết ta, vương gia.”

Nói không sai. Vừa rồi, giây phút hắn nhìn thấy Đào Nhiên trong tấm cung, trong lòng hắn đã nổi lên sát khí. Đào Nhiên biết rất nhiều bí mật của hắn, chỉ cần tiết lộ một chút ra ngoài, hắn sẽ không còn đường nào lui. Hơn nữa, hắn không cách nào dễ dàng tha thứ cho kẻ đã lừa gạt mình. Đối với một kẻ phản bội, tử vong là kết quả tốt nhất.

Nhưng bây giờ thần thái ung dung, điềm tĩnh của Đào Nhiên ngược lại lại làm hắn bỏ đi ý nghĩ này. Người này không động đến được, hắn rất rõ ràng, ít nhất bây giờ hắn còn chưa thể động. Đào Nhiên là tâm phúc của hoàng đế, bị giết sau khi vừa phái đến cấp cho mình, hắn không có cách nào giải thích. Hơn nữa hắn nghĩ Đào Nhiên hắn cũng đã che giấu hoàng đế không ít chuyện, nếu không hoàng đế sẽ không giao nhiệm vụ này cho mình đi làm.

Mộc Yến Phi không nói lời nào, Đào Nhiên cũng không nói, chỉ là mỉm cười nhìn hắn, lại bị Mộc Yến Phi làm ngơ, xoay người đi. Bên kia A Nam thấy Đào Nhiên theo chủ tử đi ra, rất kinh ngạc, vội vàng dắt ngựa chào đón, Mộc Yến Phi lại không muốn cưỡi ngựa, đi bộ về phía trước, khoát tay ý bảo A Nam đi theo xa xa.

Đào Nhiên cũng đành phải đi theo, cười nói: “Vương gia, vừa rồi người đứng trước mặt thánh thượng còn nói không để ý đến sự giấu diếm của ta, sao lại nhanh chóng nuốt lời vậy?”

Nghe Đào Nhiên giọng trích thượng nói với hắn, Mộc Yến Phi hừ một tiếng, hỏi lại: “Người không có chuyện gì nói với bản vương sao?”

“Vương gia muốn nghe chuyện gì?” Đào Nhiên tiến gần sát hắn, nén thấp giọng, mỉm cười nói: “Bất quá thuộc hạ nghĩ vương gia hắn là không cần phải lo lắng chuyện gì, thuộc hạ sau này còn muốn nhờ vả vào sự tài bồi của vương gia, phải nói như thế nào, phải làm như thế nào, thì vẫn phải suy xét cho rõ ràng.”

“Hử?” Mộc Yến Phi dừng lại bước chân, cười lạnh nhìn hắn, “Ta tự nghĩ người của Ấm các có bao nhiêu trung thành, bất quá cũng chỉ là như thế.”

“Thuộc hạ rất trung thành đấy chứ, cho nên những chuyện khiến cho thánh thượng ưu tâm thuộc hạ sẽ không nói lung tung...”

“Đào Nhiên!” Tiếng hét lớn cắt đứt giọng nói tưởng chừng như rất ngay thẳng của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi đi đến gần hắn, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú, tựa như muốn thấy rõ sát khí sau gương mặt tươi cười này, “Ta muốn nghe lời nói thật, người có thể chọn lựa trả lời, hoặc là chết. Ta biết người là cận vệ của Ấm các, bất quá chết một tên thị vệ nhỏ nhoi, tin rằng hoàng thượng sẽ không làm gì được ta đâu.”

“Điểm này không cần vương gia nhắc nhở.” Đào Nhiên vẫn cười nói ung dung: “Đối với thân phận của mình, thuộc hạ cũng tự biết.”

Biết là tốt rồi, Mộc Yến Phi cười lạnh, nhìn Đào Nhiên cười rất tự tại, lửa giận lại trào lên. Cảm giác con người đứng là kỳ quái, lúc đầu hắn cảm thấy nụ cười của Đào Nhiên rất bí ối, sau đó có hảo cảm với hắn, thì lại thích nhìn hắn mỉm cười, nhưng giờ phút này thì lại trái ngược. Nụ cười tán mạn của Đào Nhiên lại

làm cho hắn có một sự chán ghét nói chẳng thành lời, hắn chán ghét nhìn thấy sự lạnh lùng không đặt bất cứ thứ gì trong lòng đó.

Bình tĩnh lại, Mộc Yến Phi hỏi: “Người lúc đầu bị thương ở lại trong miếu, là vì có thể tiếp cận ta?”

“Phải.” Đào Nhiên thân nhiên đối diện với ánh nhìn tràn đầy sự áp bách của hắn: “Chỉ có như vậy, mới có thể ẩn thân bảo vệ vương gia.”

“Thì ra là bảo vệ.”

“Nếu không thì sao?”

Mộc Yến Phi hỏi rất lạnh lùng, điềm tĩnh, Đào Nhiên trả lời cũng rất tự tại, nhưng hai người đều biết đó chỉ là cái cớ, nếu hoàng đế thực sự lo lắng cho Mộc Yến Phi, thì sẽ có mấy trăm loại phương pháp bảo vệ hắn, thậm chí sẽ không phải dẫn đi Vân Nam, mà không phải sắp đặt tâm phúc ở bên cạnh hắn, cùng đi với hắn, điều tra hắn có phải thực sự mất đi võ công hay không, thật sự có lén lút lui tới với Vân Nam vương hay không.

“Lệnh tôn cũng là người của Âm các?”

Bị hỏi, ánh mắt Đào Nhiên lóe ra một chút. Hắn nhớ tới phản ứng quái dị của Vô Danh khi nhìn thấy mình lúc ở Vân Nam. Nếu Vô Danh thực sự là Quý Đầu, thì với giao tình cùng hoàng đế năm đó, chỉ sợ là đã từng gặp phụ thân của mình, thậm chí biết được thân phận của phụ thân. Phụ tử dung mạo giống nhau, Vô Danh vừa nhìn thấy hắn, tất nhiên sẽ nghĩ đến quan hệ của bọn họ. Vô Danh nhất định là đã nói với Mộc Yến Phi điều gì đó, cho nên sau đó thái độ của Mộc Yến Phi đối với mình mới có thể trở nên cổ quái.

Suy nghĩ của Đào Nhiên thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt đã nghĩ thông suốt nguyên do trong đó, cười nói: “Vương gia, có vài bí mật không liên quan đến bản thân mình, biết cũng không hẳn là chuyện tốt đâu.”

Đây là gián tiếp thừa nhận nghi vấn của Mộc Yến Phi, phụ tử hai người giảng sẵn bấy cho hắn chui vào, mà hắn lại tin chuyện đó là thật. Mộc Yến Phi lại hỏi: “Lúc ở Vân Nam, người vì sao lại giết chết người của thái tử?”

“Người đó ta từng ngẫu nhiên chạm mặt khi tiến cung, hắn lại nhớ bộ dáng của ta, để tránh có chuyện không hay xảy ra, ta chỉ có thể diệt trừ hắn.” Đào Nhiên nghiêm chỉnh nói: “Vương gia nên hiểu rõ, người trong Âm các thân phận tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.”

Nếu lo lắng bị tiết lộ ra ngoài, vậy tại sao lúc đầu ngẫu nhiên chạm mặt hắn thì không giết hắn diệt khẩu? Đào Nhiên làm vậy chỉ sợ là vì phòng ngừa người nọ tiết lộ bí mật của hắn trước mặt mình, khiến cho hắn không cách nào âm thầm điều tra chính mình?

Hắn không biết Đào Nhiên sử dụng thủ đoạn thế nào, khiến cho bản thân mình vẫn đều để ý đến hắn, cho dù ngay cả sau khi nghe Vô Danh nhắc nhở, hắn vẫn lựa chọn tin tưởng, nhưng bây giờ hắn lại phát hiện kẻ mà mình tín nhiệm kỳ thật vẫn đều toán kế hắn, binh bất yểm trá, kỳ thật cũng không có gì hay để nói cả, hắn chỉ là không rõ vì sao người này vẫn thờ ơ như mây trôi gió thoảng, xem bản thân như kẻ đứng ngoài cuộc, sau khi tất cả chân tướng đều bị vạch trần.

Cuồng nộ lại xông lên, cũng không còn cách nào nhịn xuống được, Mộc Yến Phi chất vấn: “Người để ta thụ thương là vì xác định nội lực của ta có thật sự biến mất hay không phải không?”

“Nếu ta nói không phải, vương gia sẽ tin sao? “

“Sẽ không!”

“Ta cũng sẽ không.” Đào Nhiên mỉm cười nói: “Cho nên, vương gia hỏi những lời này thì có ý nghĩa gì đâu chứ?”

Một chút ý nghĩa cũng không có, tựa như bây giờ hắn nói chuyện với Đào Nhiên, cho dù đã biết tất cả chân tướng, thì có thể thế nào chứ? Bản thân hắn cũng từng nói, chuyện của quá khứ, bất luận ai đúng ai sai, đều không cách nào quay lại được.

“Nếu người vốn muốn cùng ta đồng hành, vì sao ngay lúc đầu lại cự tuyệt đề nghị của ta?”

Câu hỏi tựa hồ lại quay về nguyên điểm, đối diện với sự hùng hùng hổ hổ của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên rất bất đắc dĩ, đành phải nói: “Bởi vì ta thích người khác thỉnh cầu ta.”

“Thì ra là như thế.”

Mộc Yến Phi nở nụ cười, nhưng đôi mắt sau ý cười đó thì lại tràn ra sát khí nồng nặc, nhìn Đào Nhiên, nói một cách uy nghiêm đáng sợ: “Người phải nhớ rõ những gì ta từng nói với người.”

“Nhớ rõ, vương gia nói, nếu ta phản bội, thì sẽ để Yêu đao uống máu của ta.” Đào Nhiên rất bình tĩnh, “Bất quá ta cho tới bây giờ đều không phải là người của vương gia, trước thời điểm này ta chỉ có một chủ tử, cho nên, tại sao lại là phản bội?”

Cho tới bây giờ cũng chưa từng tin, chưa từng thích, chưa từng động tâm, thậm chí cũng chưa từng để ý, cho nên mới có thể nhẹ nhàng, ung dung nói ra những lời như thế!

‘Hôm nay một lời đã hứa, nguyện sẽ làm thân trâu ngựa cho ngài!’

Lời hứa vô cùng khí phách của ngày đó, giờ phút này nhớ lại bất quá cũng chỉ như câu nói đùa mà thôi. Gió đêm thổi đến, thổi đi vài phần tĩnh lặng, có hơi lạnh, không biết lạnh là do gió, hay lạnh là do tâm.

Giọng nói Mộc Yến Phi trong gió càng lúc càng lạnh đậm, nói khẽ: “Đào Nhiên, người đã phản bội lời hứa với chính mình rồi.”

“Không có,” vạt áo bị gió thổi quăn lên, Đào Nhiên đưa tay phủi phủi, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Mộc Yến Phi, “Chẳng lẽ vương gia không rõ sao? Lời hứa, chỉ chân thật vào thời điểm nói ra mà thôi.”

Nói không sai, trên đời này không có thứ gì là vĩnh hằng không thay đổi cả, nhất là nhân tâm, tựa như Đào Nhiên không cách nào hiểu rõ cảm tình của hắn, hắn cũng không có cách nào nhìn thấu rõ lòng dạ của Đào Nhiên.

Mộc Yến Phi không muốn chú ý đến Đào Nhiên, những hình ảnh trong suốt chặn hành trình đồng hành cùng nhau hiện ra lướt nhanh trong đầu, cuối cùng đều biến mất trong nụ cười trên gương mặt của người đối diện. Tâm tình đã lắng đọng xuống, thay vào đó là sát khí, không chỉ vì sự dối lừa của hắn, còn có sự tồn tại của hắn sẽ tạo thành uy hiếp đối với chính mình.

Đào Nhiên cảm giác được phần sát khí đó, nụ cười trên mặt bỗng chốc cứng đờ, hắn không một chút hoài nghi, nếu giờ phút này trong tay Mộc Yến Phi có đao, nhất định sẽ dùng đao đâm hắn, bất quá hắn không chút nào khiếp đảm, ngược lại còn có chút hưng phấn, huyết mạch đột nhiên dồn dập, hắn rất muốn nhìn thấy mặt tàn nhẫn của vị tướng quân này khi rong ruổi sa trường, nhìn thấy hắn vung Yêu đao lên, đao phong sẽ làm máu bắn ra như hoa bay trong gió. (Ảnh là Phi Hoa mừ)

Mộc Yến Phi vung tay lên, nhưng không phải giết người. A Nam theo hắn nhiều năm, hiểu ý của hắn, vội vàng dắt ngựa đến. Mộc Yến Phi cầm lấy loan đao, xoay người lên ngựa, khi nhún người thì tay áo nhạt màu phát lên tung bay, tâm trạng Đào Nhiên có chút dao động, theo bản năng chạy lên phía trước, gọi: “Vương gia...”

“Xoạt!”

Đao phong sắc bén hiện lên, Đào Nhiên chỉ cảm thấy trên mặt mình hơi lạnh, một lọn tóc đã bị lệ phong cắt đứt, rơi xuống. Mộc Yến Phi không có rút đao ra, nhưng sự sắc bén của vỏ đao cũng đủ để giết người, khí thế lạnh lùng, vô hình trung báo cho hắn chớ có tiến lên đi cùng nữa.

Đào Nhiên đứng lại, trong gió đêm chỉ nghe tiếng vó ngựa dần dần đi xa, vài tên hộ vệ khác cũng đuổi theo. Không bao lâu sau, trong sự nặng nề của đêm khuya tầm tối, chỉ còn lại một mình hắn đứng đó mà thôi.

“Đã trải qua nhiều chuyện đến vậy, mà tính tình vẫn còn khó ưa như cũ a.”

Đào Nhiên một mình đứng lặng yên trong gió, phát ra tiếng cười khê bất đắc dĩ. Gương mặt có hơi rát, hắn giơ tay sờ thử, đầu ngón tay dính một chút máu, là do Yêu đao lưu lại, không phải quá đau, mà lộ ra sự lạnh lẽo như băng, mang theo lãnh ý của tử vong, khiến hắn không khỏi nghĩ, không biết lần sau khi Mộc Yến Phi vung đao lên, có phải là lúc đầu mình rơi xuống?

Đào Nhiên không có ngựa, chờ hấn đi bộ trở về vương phủ, thì đã qua canh ba, không ai mở cửa, hấn đành phải nhảy qua tường, trở về phòng của mình. Trong phòng rất yên tĩnh, hấn do dự một chút mới đẩy cửa đi vào.

Mộc Yến Phi không có ở đây.

Hấn đương nhiên sẽ không có ở đây. Đào Nhiên vào phòng ngủ, tự giễu mình, chỉ sợ vị tướng quân kia trong đầu bây giờ đều chứa đầy suy nghĩ làm cách nào diệt trừ chính mình. Mật thám của hoàng đế bên người, có lẽ hấn cũng không cách nào ngủ an lành cho được.

Có hơi mệt, ngay cả đèn cũng lười thắp, Đào Nhiên tháo đai lưng trong bóng tối, nhuỷên kiếm đeo bên hông phát ra tiếng vang, khiến tâm tư của hấn có chút lay động, ngăn ra, mang kiếm đặt lên gần mép bàn, đang muốn cởi áo, đột nhiên cảm thấy được trong phòng có người, do hấn vừa rồi tâm tư phiền loạn nên không phát hiện.

Đào Nhiên vội vàng đi lấy kiếm, nhưng đã trễ. Chưởng phong đánh vào hậu tâm của hấn, hấn đành phải lắc mình phản kích, tránh chưởng pháp đang đánh tới, lập tức chỉ phong như kiếm, điểm về phía Thũng Trung huyết của đối phương, nhưng đầu ngón tay khó khăn lắm mới đến gần được ngực đối phương thì dừng lại, mùi rượu quen thuộc truyền đến, là đào hoa tửu mà hấn thích, suốt đường đi Mộc Yến Phi chuẩn bị cho hấn rất nhiều.

Đang lúc do dự, nắm đấm của đối phương đã đánh tới, đánh rầm vào bụng dưới của Đào Nhiên. Hấn bị đánh té ngã lên chiếc giường phía sau, lập tức mạch trên tay phải bị giữ chặt, kéo lên trên đỉnh đầu đè xuống. Mộc Yến Phi dùng đầu gối đè ngực hấn lại, tiện tay cầm lấy nhuỷên kiếm hấn đặt trên bàn, thân kiếm bắn ra mấy thốn, kiếm phong sáng như tuyết đặt ngay chân cổ của hấn.

Chống lại ánh mắt sắc bén của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên có chút bất đắc dĩ, nói: “Vương gia, thuộc hạ đi lâu như vậy mới vừa về, đêm nay thật sự không có khí lực chơi vật lộn với người rồi.”

“Tại sao đến lúc lại thu tay lại?”

“Vương gia đã quên rồi sao?” Đào Nhiên than thở: “Đêm nay hoàng thượng đã tặng thuộc hạ cho người rồi, ta làm sao dám động thủ với chủ tử của mình chứ?”

“Nói không sai, từ nay về sau, ta chính là chủ tử của ngươi, cho nên, bất luận ta làm cái gì, ngươi đều sẽ không phản đối, có đúng hay không?”

Nhìn thấy trong mắt Mộc Yến Phi lộ ra ý chế giễu, Đào Nhiên cười khổ. Hấn rất muốn phủ định, nhưng nhuỷên kiếm nam nhân đặt ở chân cổ của hấn khiến hấn không cách nào lên tiếng, phần cường thế đó gián tiếp nói cho hấn, Mộc Yến Phi không phải muốn nghe hấn trả lời, mà là muốn làm sáng tỏ ý nghĩ của mình vào giờ phút này.

Cầm có hơi đau, Mộc Yến Phi nắm chặt lấy cầm của hấn bắt hấn phải đối diện với chính mình, nhìn thấy vết máu trên má hấn, đôi mắt có hơi nheo lại, hỏi: “Đau không?”

“Ngươi đè tới làm ta rất đau.” Đào Nhiên trả lời rất nghiêm túc.

Đổi lại những lời này là sự đè ép thật mạnh khiến hấn đau hơn nữa, đầu gối Mộc Yến Phi đè lên ngực của hấn, là cố ý, ép đến nỗi hấn không cách nào hô hấp, sau đó cúi đầu cắn lên môi của hấn, đau đến truyền đến, Đào Nhiên ngửi được mùi máu, lẫn trong mùi hương của rượu đào hoa, mang theo hơi thở mê hoặc. Mộc Yến Phi đã uống rượu, hơn nữa uống cũng không ít, xem ra cuối cùng do vẫn chưa từ bỏ ý định, cho nên mới ở chỗ này chờ hấn về, muốn một lời giải thích.

Nhưng mà, giải thích gì hấn cũng không đưa ra được, bởi vì đây là sự thật, những ôn nhu quan tâm đó bất quá đều là vì muốn đạt tới mục tiêu mà cố ý làm ra giả tượng, hấn cho tới bây giờ đều không thay đổi, chỉ là do Mộc Yến Phi nhìn nhầm người mà thôi.

Mùi máu tanh trên khóe môi càng ngày càng nồng nặc, tiếng răng và môi va chạm vào nhau truyền đến khe khẽ, nhuỷên kiếm rơi xuống đất, Mộc Yến Phi tháo quần áo của Đào Nhiên ra, hướng về giữa hai chân hấn rất thô bạo. Hấn không trốn tránh, đôi mắt có chút bạo lực, thế nhưng lại làm hấn cảm thấy hưng phấn, ôm lấy đầu của Mộc Yến Phi, ngón tay chen vào tóc hấn ve vuốt, sau đó dần dần dời thấp xuống, mở nút thắt

trên áo Mộc Yến Phi, ngón tay thanh mảnh luồn vào, chậm rãi vuốt ve dọc theo dự mềm dẻo của da thịt. Kích tình đã được nhen lên, cũng giống như bình thường vẫn làm vậy, nhưng hắn lại biết tất cả đều đã đổi khác, ngay thời khắc hoàng đế triệu hắn tiến cung, hắn hiểu được vở trò mà hắn diễn đã đến lúc hạ màn rồi.

Trò cũng có lúc sẽ diễn xong, chỉ là sớm muộn mà thôi, đối với kết cục này, hắn đã thấy rõ từ lâu, kẻ thấy không rõ chính là Mộc Yến Phi.

Hạ thân đột nhiên truyền đến đau nhức, kéo tâm tư của Đào Nhiên trở lại, hắn không chịu đựng nổi cong người lại, phân thân bị nam nhân nắm chặt trong tay, bởi vì đau đớn mà mềm đi rất nhiều, hắn thở dốc nói: “Vương gia, người thật là chẳng ôn nhu gì cả.”

“Đang suy nghĩ cái gì?”

“Đang ở trên giường của người, ta còn dám nghĩ gì nữa chứ.”

Đào Nhiên vừa trêu chọc xong, liền cảm thấy bàn quang một trận đau đớn, Mộc Yến Phi tăng thêm lực đạo, hỏi lại: “Đang suy nghĩ cái gì?”

“Nghĩ đến người.”

“Người cho rằng ta sẽ tin sao?”

“Sẽ không.” Đào Nhiên cười, than thở: “Ta nghĩ lời nói của ta, sau này người sẽ không còn tin tưởng nữa.”

Lời lẽ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy tiếc thương. Mộc Yến Phi không biết đây có phải là do ảo giác của mình hay không, nhưng vẫn thả Đào Nhiên, không tiếp tục trừng phạt nữa. Đêm nay hắn đến đây không phải là vì muốn kiểm tìm chân tướng, mà là muốn lấy thứ mà bản thân mình muốn. Đối với kẻ đã được ban tặng cho chính mình, hắn có thể muốn đòi hỏi gì cũng được, không cần phải nghĩ đến sự cảm thụ của đối phương.

Giữ chặt thối căn của Đào Nhiên, tay kéo dài đến tư xử phía sau lưng hắn, đâm vào dò xét không chút nào thương tiếc. Hậu đình của Đào Nhiên rất chặt, theo sự tiến vào của hắn phát ra run rẩy, nhưng lại không phản kháng như dĩ vãng, mà là thuận theo sự xâm phạm của hắn. Cảm giác được sự thắt chặt của hậu đình, tâm tình Mộc Yến Phi cảm thấy dễ chịu vài phần. Hắn biết với cá tính và thân thủ của Đào Nhiên, mặc dù chơi bởi nơi chốn gió trăng, cũng sẽ không thụ phục dưới thân người khác, nhưng lại cố ý hỏi: “Không có người nào từng đụng đến nơi này chứ?”

Đào Nhiên bị sự thô bạo của Mộc Yến Phi làm đau đến nổi sắc mặt trắng bệch, lại nghe hắn trào phúng, nhin không được hít hơi cười nói: “Nếu vương gia người không tín là người.”

Đau nhức từ hậu đình đột nhiên truyền đến, Mộc Yến Phi lại nhét vào cơ thể hắn hai ngón tay, cố ý gia tăng lực đạo, Đào Nhiên quả nhiên đau đến nổi cong người lại, Mộc Yến Phi lại không để ý đến cảm thụ của hắn, cúi người đè hắn lại, bắt buộc hắn phải tiếp nhận nộ hân của mình. Đau đớn khiến Đào Nhiên không thể tập trung vào trong nộ hân, bất quá cũng may hai người đã có vô số lần thân mật tiếp xúc lúc trên đường đi, hắn biết phải ứng phó thế nào đối với sự bạo lực của Mộc Yến Phi, dần dần, thân thể chậm rãi nóng lên trong sự ma sát, cảm thấy nộ hân của Mộc Yến Phi vờn quanh trên môi hắn, hắn dứt khoát nhắm mắt lại, hưởng thụ sự vui vẻ ngắn ngủi.

Tiếng thở dốc trầm trọng vang lên trong bóng tối, là khoái cảm do cọ sát khi ái ân mang đến, nhưng Mộc Yến Phi nhanh chóng phát hiện sự hồi hột của Đào Nhiên, hắn không kháng cự sự xâm phạm của mình như thường ngày, thậm chí ngay cả khó chịu cũng cơ bản không có, cứ như vậy dễ dàng tiếp nhận. Đào Nhiên rất ngoan ngoãn, nhưng thứ khiến cho Mộc Yến Phi tức giận cũng chính là sự ngoan ngoãn này, phẳng phất là vì ở trước mặt hắn, vị chủ tử này, chuyện Đào Nhiên duy nhất có thể làm chính là ngoan ngoãn chấp nhận số mệnh, sau đó không hề gì cả.

“Người rất hưng phấn.”

Rút thân thể từ trong dây dưa ra, Mộc Yến Phi cau mày nhìn Đào Nhiên, bàn tay mơn trớn khuôn mặt của hắn, hai má của hắn rất nóng, đôi mi khẽ run, hơi thở có chút hỗn loạn, khổ hạ phân thân cứng thân đứng dậy, chứng minh hắn đang chìm trong hưởng thụ, nhưng Mộc Yến Phi lại không cảm thụ được phần nhiệt

tình đó, hai người kè rất gần nhau, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, khiến cho những sự vật vốn quen thuộc đều trở nên xa lạ.

Hưởng thụ nửa đường bị cắt đứt, Đào Nhiên không vui mở mắt ra, đột nhiên da đầu rất đau, Mộc Yến Phi nhéo tóc hắn, kéo hắn đến trước mặt mình, nhìn thẳng vào con mắt của hắn, quát hỏi: “Tại sao không phản kháng như thường ngày? Người rõ ràng không thích bị như vậy, không phải sao!?”

“Nhưng chẳng phải ngươi rất thích sao?” Đau đớn khiến trong mắt Đào Nhiên hiện lên sự khó chịu, miễn cưỡng nói: “Ta đã rất cố gắng lấy lòng ngươi rồi, vương gia, nếu ngươi còn chưa hài lòng, ta thật không biết bây giờ phải làm thế nào mới được.”

“Thì ra người của Âm các ngay cả chuyện này cũng được huấn luyện qua.”

“Nói chính xác, chúng ta cái gì cũng đều có thể làm, chỉ cần chủ tử cần.”

“Cần?” Mộc Yến Phi tức giận cười mỉa: “Thật khó cho người có thể cứng lên được... đối với người người không thích!”

“Trên đời này chỉ cần muốn làm, thì sẽ không có chuyện gì là không làm được cả.” Nghênh đón ánh mắt khó chịu của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên thần nhiên nói: “Dù sao cũng không thấp đèn, ngủ với ai cũng đều giống nhau cả thôi.” (khổ, hai tên đều cường như nhau, không tên nào chịu nhường tên nào cả, cho dù trong lòng, đúng là có thích đó nha)

Gió lạnh tạt đến, nắm đấm nặng nề đánh vào má Đào Nhiên, khí lực hung mãnh, cho thấy sự phẫn nộ của kẻ vùng vẫy vào giờ phút này. Đào Nhiên bị đánh ngã ngửa về phía sau, Mộc Yến Phi lập tức túm lấy áo của hắn, ghì hắn lên, lại một quyền đánh tới. Quyền này đánh vào dưới cằm của hắn, môi bị đánh vỡ, mùi máu tanh nhàn nhạt theo đau đớn tràn ngập trong miệng. Đào Nhiên nắm tay lại thành nắm, nhưng đặt ra sau lưng, không có đánh ra.

Mộc Yến Phi lại vùng vẫy lên, nhưng sau khi đến gần thì cố gắng kìm lại, sự thờ ơ của Đào Nhiên khiến hắn càng căm tức, quát: “Động thủ!”

“Chủ tử, xin đừng làm khó thuộc hạ.” Đào Nhiên cười khổ nói: “Ta đã rất cố gắng lấy lòng ngươi rồi.”

Đúng, dễ dàng tha thứ cho sự bạo lực của hắn, khi cùng hắn làm thì lại tưởng tượng thành người khác, tất cả những điều này là vì muốn lấy lòng, ứng phó không chút xấu hổ, là bởi vì hắn xem tất cả những chuyện này như là đang thi hành nhiệm vụ, chỉ cần nhiệm vụ đạt thành, những thứ khác đều không quan trọng.

Nắm tay của Mộc Yến Phi hết nắm lại buông, tới cuối cùng cũng nhịn xuống được, tách người ra, cười lạnh nói: “Ta biết ngươi thích Hình Viễn Tâm, đáng tiếc hắn bây giờ đã có vợ có con, tiền đồ như gấm, cần bản nhìn người gai mắt, ngươi có lẽ nên sớm tử tâm đi!”

Đào Nhiên kinh ngạc. Nhìn thấy nụ cười cứng đờ trên gương mặt hắn, Mộc Yến Phi chỉ cảm thấy cảm giác tức nghẹn trong ngực tan ra hơn phân nửa, nhảy xuống giường, trước khi ra cửa lại nói: “Làm việc cho tốt, ta không nuôi dưỡng phế nhân!”

Cửa đóng lại, nghe tiếng bước chân đã dần dần đi xa, Đào Nhiên có chút buồn vô cớ, lại nhìn quần áo chính mình bị cởi ra hơn nửa, phần thân còn hưng phấn ngẩng cao đầu, hắn thở dài một hơi, làm được phân nửa phát tay bỏ đi, thật là quá sức khó ưa rồi, hắn cho tới bây giờ chưa từng đối xử bạo lực với bạn giường của mình như thế này cả.

“Như vậy không tốt sao? Tại sao nhất định phải nhìn rõ ràng tất cả? ” Lau đi tơ máu đang chảy xuống ở khóe môi, hắn than thở.

Bọn họ ngay từ lúc đầu quen biết nhau là đã đi sai đường rồi, thì làm sao có thể tìm được một kết cục hạnh phúc cơ chứ?

Nhưng mùi máu tanh trong miệng lại càng thêm nồng nặc, là do Mộc Yến Phi lưu lại cho hắn. Vẫn cách làm lãnh khốc quyết liệt thường ngày của Mộc Yến Phi, như là gián tiếp phủ định sự đương nhiên mà hắn cho rằng.

Từ ngày đó bắt đầu, Đào Nhiên không gặp được Mộc Yến Phi nữa, bởi vì hắn đột nhiên trở nên bề bộn nhiều việc. Trước khi Mộc Yến Phi tiếp nhận lại ấn soái, quan viên trong triều đều đến tống lễ chúc mừng, bây giờ là tới lúc hồi lễ, quân gia liền đem chuyện hồi tặng các phủ đã bái phỏng giao cho Đào Nhiên coi sóc, còn dặn dò nói tướng quân muốn bọn họ làm chuyện hồi lễ vô cùng hoành tráng, để tất cả mọi người đều biết, bảo hắn cứ xem xét tình hình cụ thể rồi xử lý.

Đây là định chuyển sự chú ý của mọi người vào chuyện tống lễ, để có thể âm thầm sắp xếp chuyện rồi đi sao?

Đào Nhiên đoán Mộc Yến Phi có lẽ là nghĩ như thế, vừa may hắn cả ngày ở suốt trong vương phủ cũng cảm thấy nhàm chán, vì vậy nhận nhiệm vụ chuẩn bị đi các phủ. Quan viên trong triều đều biết quan hệ của hắn và Mộc Yến Phi, mặc dù khinh thường thân phận của hắn, nhưng ngoài mặt vẫn chiêu đãi hắn rất ân cần, cho nên chuyện vụn vặt này hắn xem như làm khá thuận lợi.

Vài ngày trôi qua, tám chín phần mười phủ đệ của quan lại trong kinh thành Đào Nhiên đều đến bái phỏng cả, chuyện này không phải chuyện lớn, nhưng cũng không phải quá vụn vặt. Cả ngày mang theo lễ vật đi vòng vòng các nhà các phủ, đúng là cực khổ, danh sách tạ lễ quân gia đưa hắn rất nhiều, quay vòng là hết một ngày, ngay cả thời gian ăn cơm cũng chẳng có, còn phải xem xét sắc mặt người ta. Cũng may cá tính Đào Nhiên hào hiệp, không để bụng những lời ra tiếng vào này, có đôi khi được thưởng bạc, mua hai bầu rượu, tới tối lại đến thanh lâu hoa phường ngủ một giấc, cho nên cảm thấy cũng rất tiêu điều tự tại.

Mộc Yến Phi tựa hồ đã quên trong phủ còn có một kẻ như hắn, buổi tối cũng không còn ngủ lại trong phòng của hắn nữa, Đào Nhiên đi nhạc phường chơi bởi càng không có ai quản lý, chỉ là sự hầu hạ ân cần chu đáo trong phủ cũng không có, như vậy liên tiếp mấy ngày, trong vương phủ liền truyền ra lời đồn đại hắn đã thất sủng, đến cuối cùng ngay cả Thanh đồng cũng cảm thấy bất thường, chạy tới hỏi hắn xảy ra chuyện gì, tựa người vào đầu giường chớp mắt.

Thanh đồng cơ trí dễ mến, đến phủ không lâu là đã quen thuộc với mọi người ở đây, hắn lại là hạ nhân, tìm cơ ra khỏi phủ cũng khó gây chú ý, cho nên mấy ngày nay chỉ cần có thời gian là chạy ra ngoài đi dạo, cũng không ai quản lý hắn. Đào Nhiên cũng là cả ngày chạy bên ngoài làm việc, Thanh đồng sau khi nghe tiếng gió, nhưng vẫn không gặp được hắn, đêm nay thật vất vả mới tìm được hắn, hắn lại giống như không có chuyện gì, tựa người vào đầu giường chớp mắt.

“Người không phải đã chơi bởi hết những nơi trăng gió sao? Như thế nào lại bị thất sủng?”

Thanh đồng bực bội đoạt lấy chén rượu trong tay Đào Nhiên, mới phát hiện hắn uống không phải rượu, mà là trà, không khỏi hồ nghi nhìn hắn, sợ hắn sau khi bị bỏ rơi tính tình thay đổi nghiêm trọng, ngay cả sở thích bình thường cũng quên luôn.

“Luôn luôn đều là ta sủng người khác, lúc nào đến phiên người khác sủng ta?” (đúng ha, toàn là bé Nhiên “sủng” anh Mộc không à)

“Người đề nỗi hắn xuống sao?” (Đề nỗi hông? Đề nỗi hông?)

“Đề không nổi, cho nên chúng ta vui vẻ chia tay thôi.” Đào Nhiên cười cười ngồi dậy, ý bảo gã sai vặt giúp mình châm trà, “Bất quá nam nhân đều luôn cần sĩ diện, hắn lại là vương gia, ta tất nhiên phải giúp hắn chữa chút sĩ diện rồi.”

Thanh đồng không tin, càng ngày càng tiếp xúc nhiều với Đào Nhiên, hắn đã sớm phát hiện cá tính của vị thiếu gia này, trong mười câu e rằng chẳng có lấy một câu là thật, giúp hắn rót trà, nói: “Người đều đã thất sủng rồi, chúng ta còn phải ở lại chỗ này sao?”

“Chủ tử của người nói thế nào?”

“Bọn họ không nói gì, chỉ bảo ta nhìn chăm chăm thôi.” Thanh đồng nói xong, sợ Đào Nhiên hiểu lầm, vội vàng nói: “Ta không có mật cáo chuyện của các người a, ta chỉ tìm chuyện không quá quan trọng nói thôi.”

Đào Nhiên trầm ngâm không nói, Thanh đồng có chút lo lắng, vội hỏi: “Ta không có nói nhiều đâu đó?”

“Làm rất tốt, cho nên ta có tin tức cho người truyền đi đây.” Đào Nhiên mỉm cười nói: “Vài ngày nữa chúng ta sẽ ra ngoài tầm bảo.”

“Tầm bảo?”

“Là bảo tàng năm đó tổ tiên chôn ở núi Thái Hành, ta nghĩ nghe được tin tức này, chủ nhân người nhất định sẽ rất vui mừng đấy.”

Thanh đồng vẽ mặt kinh ngạc, vội hỏi: “Là thật sao?”

“Hắn là vậy.” Đào Nhiên cười rất thân thiết, “Ít nhất chủ tử của người sẽ rất hy vọng nó là thật.”

“Nhưng mà...” Thanh đồng rất lo lắng hỏi: “Nếu hành trình của các người bị tiết lộ, thì sẽ có nguy hiểm.”

Tên sai vật này quả thật rất trung thành, bất quản bắt nguồn từ mục đích gì, hắn có thể nghĩ như vậy đều chứng minh hắn làm người cũng không tệ lắm, điều này làm cho Đào Nhiên hạ quyết tâm cứu hắn, vỗ vỗ bả vai hắn, nói: “Đi báo đi, ta tự có tính toán.”

“Ừm.” Thanh đồng đồng ý xong, vẫn nhin không được hỏi: “Người còn không có nói cho ta biết, chủ tử của ta tới cùng là ai a.”

“Không cần quan tâm hắn là ai, người chỉ phải biết rằng, lật đổ hắn, người mới có con đường sống.”

“Nói cho ta biết đi, ta không muốn bán mạng cho người khác nhiều năm như vậy, mà ngay cả việc hắn là ai ta cũng đều không biết.”

Đôi mắt phượng của Đào Nhiên liếc xéo hắn, Thanh đồng từ lúc vào Đào gia ăn ngon mặc ấm, gần như là nửa chủ tử, hắn có làm bán mạng cho người khác à?

Cũng chỉ có loại ngu ngốc như tứ hoàng tử mới có thể an bài trong phủ của hắn một con cờ chẳng dùng được bao nhiêu.

Đào Nhiên ngay từ đầu từng hoài nghi Thanh đồng là do hoàng đế hoặc thái tử phái tới, nhưng nếu là hoàng đế, thì sẽ không chọn một đứa trẻ không có tác dụng nhiều lắm, mà thái tử căn cơ vững chắc, chỉ cần hắn yên vị, hết thảy đều là của hắn, kể cả Ấm các, hắn không cần phải tốn thêm tay chân. Ngoại trừ bọn họ ra, chỉ có tứ hoàng tử mới có năng lực tra được thân phận của Ấm các bọn họ, có lẽ tứ hoàng tử là muốn ngầm tra xét hành động của bọn họ để suy đoán ý đồ của hoàng đế, nhưng lại không quá khẳng định Đào gia có thật thuộc về Ấm các hay không, cho nên mới phái một tên sai vật đến. Bất quá chuyện này Đào Nhiên không muốn nhiều lời, Thanh đồng không giống như hắn, vốn chỉ cần biết không nhiều lắm, là có thể dễ dàng lui người ra, cần gì phải kéo thêm hắn xuống nước cơ chứ.

“Kỳ thật người cũng không biết phải không?” Thấy Đào Nhiên không nói, Thanh đồng con người xoay xoay, hồ nghi nói: “Nếu người đã biết ta là do ai phái tới từ lâu, thì tại sao lúc đầu còn thu nhận ta?”

Đào Nhiên không trúng phép khích tướng của hắn, cười cho qua chuyện, “Chơi vui, không thể không nói, từ lúc người đến, nhà ta lại tăng thêm rất nhiều niềm vui thú.”

“Người!”

Thanh đồng tức đến nỗi vùng nắm đấm lên, bất quá ngấm lại mình không phải đối thủ của Đào Nhiên, đành phải nhụt chí thu tay về, hừ một tiếng, đẩy cửa chạy ra, Đào Nhiên chỉ nghe được tiếng rống giận giữ của hắn truyền đến.

“Dám ăn hiếp ta nhiều năm như vậy, thật quá đáng, ta muốn trả thù, ta nhất định sẽ trả thù!”

Đào Nhiên bật cười, lắc đầu, nói: “Muốn trả thù à, còn chưa đến phiên người đâu.”

Đào Nhiên lại chạy đi hai ngày, chuyện quản gia giao cho hắn, hắn làm cũng gần xong cả rồi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi phủ đệ của Trâu tử tướng là hắn chưa đến bái phỏng. Không biết bắt nguồn từ tâm lý thế nào, hắn luôn cố ý vô ý tránh mặt Hình Viễn Tâm, nhưng cho dù tránh thế nào đi nữa, nhiệm vụ thì vẫn phải làm, cho nên sao khi đã làm những chuyện khác xong, tối hôm nay, hắn đi tới Trâu phủ bái phỏng.

Gia đình dẫn hắn vào phủ tử tướng, nói chủ nhân đang nghỉ ngơi, Hình đại nhân đang tiếp khách, bảo hắn đứng ở hành lang ngoài tiền sảnh để đợi tin tức. Đào Nhiên vốn là muốn đưa lễ phẩm xong liền rời đi, lại bị làm ngơ. Hắn đứng ngoài hành lang đợi không biết bao lâu, có tiếng bước chân vang lên, tứ hoàng tử nổi giận dưng dưng đi từ hậu viện tới, nhìn thấy Đào Nhiên, sắc mặt khê biến, rẽ hướng, đi về phía hắn.

“Lại là ngươi.” Tứ hoàng tử thu hồi tức giận, ánh mắt suông sả đảo quanh trên người Đào Nhiên, nói: “Thật khéo quá a, ngươi không phải trong phủ Mộc Yến Phi làm việc sao? Trễ thế này rồi đến Trâu phủ làm gì?”

Đào Nhiên làm ngơ ánh mắt suông sả của hắn, hành lễ xong, cung kính nói: “Gần đây nghe nói tể tướng thân thể không khỏe, vương gia phái ta tới đây thỉnh an.”

“Yên tâm, lão già đó còn mạnh khỏe lắm, không có việc gì cả đâu.” Tứ hoàng tử bực bội nói xong, lại nói: “Nhưng thật ra chủ tử của ngươi, hẳn đúng là không biết yêu thương kẻ khác, đều đã trễ thế này, còn để ngươi bận bịu làm việc bên ngoài.”

“Tạ ơn điện hạ đã thông cảm, bất quá thân là thuộc hạ, chuyện này hẳn cũng hẳn là.”

Tứ hoàng tử nhú nhú mày, mặc dù Đào Nhiên trả lời tất cung tất kính, nhưng chính vì quá mức cung kính, ngược lại khiến hắn không cách nào nói tiếp được nữa, điểm này rất giống Mộc Yến Phi, chỉ bất quá Mộc Yến Phi luôn trực tiếp biểu hiện sự lạnh lùng của mình ra ngoài, mà Đào Nhiên thì vô hình trung làm cho người khác không cách nào tiến gần được.

Điều này làm cho hắn càng nổi lên dự vọng muốn chinh phục, chức vị Mộc Yến Phi rất cao, hắn nghĩ nát óc cũng không động tới được, nhưng đối với một hộ vệ chỉ biết dùng sắc mê hoặc chủ nhân của mình, hắn tự tin mình có thể dễ dàng nắm chắc như trở bàn tay (nhằm rồi cha, hoa có gai đó), vì vậy cố ý nhích đến gần sát Đào Nhiên, nói: “Nếu ở vương phủ cực khổ quá, thì có thể đến chỗ của ta.”

Đào Nhiên giật mình, nhìn bộ dáng tự đắc kiêu ngạo của tứ hoàng tử, liền hiểu Thanh đồng đã truyền tin tức ra ngoài theo lời của hắn rồi, hắn đột nhiên rất muốn biết tứ hoàng tử kế tiếp sẽ định an bài thế nào, vì vậy cố ý mỉm cười nói: “Tiểu nhân nhớ rõ, chỉ mong điện hạ đừng quên mới tốt.”

“Sao lại thế được.”

Tứ hoàng tử bị nụ cười của Đào Nhiên khiến cho trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ mình phí công phái thủ hạ đi giám thị Đào gia, lại không biết Đào gia nhị công tử lại là một người phong lưu hào hiệp đến như vậy, gần đây hắn có nghe nói một chút chuyện liên quan đến Đào Nhiên, cũng đoán hắn không phải là một kẻ thanh cao, vì vậy cứ chỉ lại càng thêm suông sả, đưa tay sờ rầm khuôn mặt Đào Nhiên, Đào Nhiên không trốn tránh, chỉ cười dài nhìn hắn, màn đêm chìm xuống, bao phủ lên thân huyền y đó một lớp sương mờ, quả thật buông thả tùy ý, tứ hoàng tử đang lúc tâm tư nhộn nhạo, chợt nghe phía sau có người quát: “Người đang làm gì?”

Giọng nói thanh thúy dễ nghe, nhưng bởi vì dẫn theo vài phần tức giận mà có vẻ có chút sắc nhọn, tứ hoàng tử không cam lòng rút tay về. Đào Nhiên nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên sát ý, nhưng trong nháy mắt liền biến mất, cười hì hì quay đầu, nói với Chỉ Lan: “Chỉ là vô tình gặp người quen, nói vài câu, khiến quận chúa chê cười rồi.”

“Ta không chê cười, nhưng ngươi đang cản đường ta đó.”

Chỉ Lan bình thường quả nhiên là được chiều chuộng quen rồi, cho dù đối diện với tứ hoàng tử, cũng hoàn toàn không bận tâm sắc mặt của hắn, nói thẳng một mạch cứng ngắc xong, đôi mắt đẹp lại chuyển hướng Đào Nhiên, trên mặt tràn đầy khinh thường, Đào Nhiên thì lễ với nàng, nàng chỉ xem như không thấy, lắc người qua, thấy tứ hoàng tử còn đứng ở đó, cười lạnh nói: “Trời đã khuya rồi, điện hạ còn không đi, là muốn đứng ở đây chờ mắc mưa sao?”

Có những hạt mưa nhỏ rơi vào trên má, Đào Nhiên lúc này mới phát hiện trời đã mưa rồi, tứ hoàng tử cũng bị câu nói của Chỉ Lan không thể đứng ở đây lâu hơn được nữa, mỉm cười nói: “Ta lần sau lại đến làm phiền vậy.”

Hắn nháy mắt ra hiệu với Đào Nhiên, khi lướt qua Đào Nhiên, hắn nhỏ giọng nói: “Đợi đến một ngày nào đó, ngươi nhất định là của ta rồi.” (chưa chắc à)

Trong ngạo khí thấu đầy dã tâm, Đào Nhiên đương nhiên sẽ không nghe không ra, người này khí phách có thừa, nhưng lại thiếu phần tâm cơ, nếu so với thái tử, lập tức sẽ bị đập xuống dưới. Đào Nhiên trong lòng khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười đáp lại, đợi tứ hoàng tử đi rồi, hắn chuyển mắt nhìn sang, Chỉ Lan vẫn còn nhìn trừng trừng hắn, thấy nụ cười hời hợt trên mặt hắn, càng cảm thấy hắn đáng ghét, cau mày hỏi: “Người đứng đây làm gì?”

“Phụng lệnh tướng quân, đến đây thỉnh an tể tướng.”

“Mộc vương phủ bộ không còn người nào khác hay sao? Phải sai một tên thị sủng đi làm chuyện này?”

Hỏi một cách hùng hăng hỏ hỏ, nhưng lại không nhìn ra chút ảnh hưởng nào trên người của Đào Nhiên, hắn vẫn cười nhạt như trước, “Đại sự không đến phiên ta làm, nên chỉ có thể làm công việc nhàn rỗi này thôi.”

“Người nói đến bái phỏng cha ta là công việc nhàn rỗi?”

“Tiểu nhân không dám.”

“Thật không?”

Chỉ Lan càng nhìn nụ cười trên gương mặt Đào Nhiên càng cảm thấy chán ghét, thật chẳng nhìn ra tên nam nhân này tốt ở chỗ nào, vậy mà ai ai cũng bị hắn hấp dẫn. Tên khốn này chỉ bất quá có được bề ngoài đẹp mắt một chút, miệng lưỡi trơn tru một chút, biết được vài trò vặt, chỉ cần có tiền, ngay cả chút liêm sỉ tối thiểu cũng đều có thể mang ra bán đứng mà thôi!

“Nếu người muốn ra vẻ bên ngoài thì đứng đàng dằng hoàn, bên trong thì tư thông *** đằng, vậy thì người đã tính sai rồi đó.” Nàng chế nhạo nói.

Đào Nhiên không rõ cho nên chỉ nhìn nàng, Chỉ Lan hừ một tiếng, nói: “Theo ta đến đây.”

Đào Nhiên theo nàng đi thẳng đến hậu viện, phía trước là bức tường cao cao, ngăn cách giữa biệt cư và tiền đình, bên trong truyền đến tiếng nói cười của trẻ con. Trời mưa rồi, nha đầu muốn ẩm tiểu thiếu gia trở về, nhưng đứa trẻ chơi đùa rất vui vẻ, sợ bị bắt được, liền chạy loạn trong viện, hắn chạy chân nọ đá chân kia, nhìn rất tức cười, làm cho mọi người cùng cười rộ lên.

Tiểu gia hỏa chạy thêm một chập nữa, rốt cục chạy không nổi nữa, tự động nhào vào ngực mẫu thân, làm nũng không chịu đi. Mưa không lớn, tiểu thư Trâu gia cũng không làm gì được hắn. không bao lâu sao Hình Viễn Tâm từ trong phòng đi ra, mọi người thấy sắc mặt hắn không tốt, đều ngưng cười, nhưng hắn không tức giận, tiến lên ôm lấy con trai, răn mấy câu, tiểu hài tử không gây huyên náo nữa, ngoan ngoãn chạy về phía mẫu thân.

Khoảng cách có hơi xa, Đào Nhiên không nghe được bọn họ đang nói gì, nghĩ có lẽ chỉ là những chuyện thường ngày, về mặt Hình Viễn Tâm sau khi nhìn vợ con trở nên nhu hòa lại, người một nhà thuận hòa vui vẻ. Đó cũng chỉ là một loại hạnh phúc đơn giản nhất, nhưng cũng đủ làm cho người ta thỏa mãn.

Đào Nhiên nhìn đến xuất thần, có chút hâm mộ, lại có chút buồn vô cớ, hắn biết một hạnh phúc như vậy bản thân mình vĩnh viễn đều không thể mang đến cho Hình Viễn Tâm, lúc đầu từng vì buông tay mà hối hận thật lâu, nhưng giờ phút này xem ra, rốt cục lại cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn của mình lúc đó.

“Tỷ tỷ và tỷ phu của ta có phải rất xứng đôi hay không?” Thấy hắn xuất thần, Chỉ Lan bĩu bĩu môi, cười lạnh: “Cho nên người cũng đừng vọng tưởng nữa, tỷ phu của ta sẽ không vì một kẻ như người, mà vứt bỏ tiền đồ cực tốt và người nhà đâu, bởi vì người căn bản là không đáng giá!”

Đào Nhiên vô cùng kinh ngạc, lập tức liền hiểu được nguyên nhân vì sao Chỉ Lan đưa mình đến đây, hắn bật cười, Chỉ Lan bị nụ cười của hắn làm cho tức giận, oán hận nói: “Ta nói sai rồi sao?”

“Quận chúa nói sai rồi.” Đào Nhiên lạnh nhạt nói: “Ta cùng Hình đại nhân chỉ là đồng hương, thế thôi không hơn.”

Ở giữa bọn họ cái gì cũng chưa từng có, bởi vì hắn nhát gan, ngay cả một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn chạm nước, cũng là đợi Hình Viễn Tâm ngủ say mới dám làm, bọn họ không có khả năng có được cái gì cả, quá khứ đã không có, sau này, sẽ càng không.

Bị cải chính, Chỉ Lan không tin tưởng hắn cười lạnh, đang định phản bác, Hình Viễn Tâm đã thấy bọn họ từ phía xa, để thê tử trở về phòng, sau đó vội vã đi tới, Chỉ Lan lập tức nhu thuận ngậm miệng lại, lui sang một bên.

“Chuyện gì xảy ra?”

Hình Viễn Tâm đến gần, nhìn Đào Nhiên không vui, không quan tâm hấn hành lễ với mình, hỏi: “Đào công tử đăng môn trễ như vậy, là có chuyện gì sao?”

“Phụng lệnh tướng quân, đến đây tham vọng Trâu tể tướng.”

“Cảm tạ tâm ý của tướng quân, bất quá Đào công tử cũng là kẻ học hành uyên bác, cũng nên biết tự tiện xông vào hậu viện, là rất thất lễ.” Hình Viễn Tâm lời lẽ sắc bén, lạnh lẽo nói: “Hay là do những người từ phủ Mộc tướng quân ra đều tự cho rằng mình tài trí hơn người, cho nên mới không để vào mắt tể phủ?”

Cảm giác được Hình Viễn Tâm giận cá chém thớt, mày Đào Nhiên chỉ hơi nhíu lại, lập tức mỉm cười nói: “Hình đại nhân nói quá lời.”

“Chuyện này không liên quan đến Mộc đại ca.” Chỉ Lan ở bên cạnh nói chen vào: “Là do đồng hương của tỷ phu người nói muốn nhìn một chút người cùng tỷ tỷ tương kính như tân, cho nên mới cố ý xông vào.”

Đào Nhiên cười cười, không có phủ nhận cách ăn nói lung tung của Chỉ Lan, Hình Viễn Tâm thì lại ngăn ra, ánh mắt chuyển hướng Đào Nhiên, nhưng rất nhanh đã định thần lại, ống tay áo vung lên, rất lạnh nhạt nói: “Cảm tạ Đào công tử tưởng nhớ, bất quá nếu công tử đến đây là để bái phỏng lão gia, vậy thỉnh đến tiền sảnh chờ đợi.”

“Kỳ thật....”

Đào Nhiên muốn nói hấn chỉ là đến đây tổng hồi lễ mà thôi, không cần thật sự bái kiến Trâu tể tướng, bên ngoài lời đồn rất nhiều, tin rằng chỉ cần vừa gặp mặt Trâu tể tướng, ông ta cũng sẽ không nhìn mình với sắc mặt dễ coi đâu, hấn thật sự không muốn rước khổ vào người.

Nhưng Hình Viễn Tâm không cho hấn có cơ hội phản bác, dẫn hấn trở lại tiền viện, vào đại sảnh, Đào Nhiên muốn cùng theo vào, lại bị Chỉ Lan cản lại, chỉ chỉ miếng đất trống bên ngoài hành lang, nói: “Người đến đăng kia đợi, đừng ở chỗ này choáng chỗ đi lại của người khác.”

Trước cửa tể tướng là quan thất phẩm, cho dù chỉ là một tên hạ nhân chuyên chạy tới chạy lui cũng đều không dất tội được, càng huống chi là quận chúa tiểu thư. Đào Nhiên không cãi cộ với Chỉ Lan nữa, theo ý của nàng đứng ra ngoài hành lang chờ đợi.

Bây giờ đã dần về khuya, mưa càng lúc càng nặng hạt, tạt lên người, mang theo chút hơi lạnh. Đào Nhiên nhìn thấy màn cửa của đại sảnh được thả xuống, ngăn giọt mưa đang theo gió tạt vào, cũng là cho thân ảnh của Hình Viễn Tâm nhạt nhòa đi, ánh nến tỏa ra, chỉ nhìn thấy mơ hồ bóng ảnh, hình như đang phẩm trà, cử chỉ ưu nhã, che đi sự nóng nảy và càn rỡ thuở thiếu niên.

Trà đạo là do khi xưa hấn dạy cho Hình Viễn Tâm, không nghĩ tới mấy năm trôi qua như chớp mắt, Hình Viễn Tâm đã thích phẩm trà, hấn thì lại yêu mỹ tửu.

Nói đến rượu, Đào Nhiên đột nhiên cảm thấy miệng có hơi khát, đưa tay muốn cầm bình rượu, mới phát hiện rượu đã hết rồi, do hấn vội vã chạy đi làm việc, không lấy rượu kịp, vốn định bái phỏng ở Trâu phủ xong sẽ nhanh chóng trở về, không nghĩ nói một chút đã trì hoãn lâu như vậy.

Tật nghiện rượu của Đào Nhiên không quá nặng, phần lớn đều là do hấn mượn hơi nóng của rượu để điều động nội tức, hơi lạnh tuy có thể kích thích võ công của hấn tăng đến cường độ lớn nhất, nhưng cũng đồng thời làm hấn cảm thấy khó chịu, cho nên mỗi lần hấn đều là uống rượu độc để giải khát, lợi dụng hơi lạnh tăng cường công lực, sau đó mới gánh chịu sự thống khổ do cần trả.

Cơn mưa lạnh càng lúc càng lớn, không bao lâu sao đã làm ướt quần áo của Đào Nhiên, áo ướt dính vào người, làm hấn khó chịu, mơ hồ cảm thấy tâm mạch nhảy rất nhanh, muốn vận công điều tức, người đi trên hành lang lại đột ngột nhiều lên, là gia đình đưa cơm, tiếng ồn ào làm hấn không cách nào tĩnh tâm vận công, chỉ có thể để mặc cho khí tức đang dần dần khuếch trương chạy tán loạn trong thân thể, trong cơ thể rất nóng, nhưng tay chân lại lạnh như băng, cũng may đêm khuya mưa lớn, nơi hấn đứng lại tối, không có ai chú ý đến hấn, cho nên hấn mới có thể che đi sự khó chịu trong cơ thể mình.

Cơm tối xong, mưa lại càng lớn, thỉnh thoảng có tia chớp xẹt qua, Đào Nhiên không nhịn được nheo mắt lại, nhìn thấy quần gia đi qua, hấn bèn tiến lên lên tiếng hỏi, quần gia liếc mắt xem thường, nói cho hấn

lão gia thân thể không khỏe, đã sớm ngủ lại rồi, cho dù không ngủ, thì cũng sẽ không gặp khách, nói xong không đợi hần hỏi lại, đã vội vã bỏ đi ngay.

Xem ra đêm nay còn phải tốn thêm một chút sức rồi, Đào Nhiên lau đi nước mưa trên mặt, nghĩ thầm trong đầu, không biết mình còn phải đợi bao lâu, mới có thể khiến cho quận chúa và thiếu chủ nhân bớt giận.

Mắt hần nhìn màn trúc đang phủ xuống ở phía xa xa, sau màn lộ ra ánh nến lờ mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh của Hình Viên Tâm, ánh nến mờ mờ lung lung, rõ ràng khoảng cách rất gần, nhưng lại có cảm giác xa xôi, bị cơn mưa lạnh băng làm rét buốt, tâm tư hần có chút hoảng hốt, nhớ tới rất nhiều chuyện, chuyện cũ thảng thềm, rồi lại theo nước mưa chậm rãi trôi đi.

Bởi vì đang mạnh mẽ áp chế khí tức đang tăng hỗn loạn, ngực lại đau lâm lâm, Đào Nhiên hít sâu một hơi, cố gắng để lưng của mình có thể thẳng hơn một chút, bất quá thần trí dưới sự chạy loạn của nội tức lại càng trở nên hoảng hốt, bất giác cái trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh, trộn lẫn vào nước mưa, hần giơ tay định lau mồ hôi, thì phát hiện ngón tay đang run rất khê, không cách nào khống chế được sự run rẩy đó.

“Hê, người còn đứng ở đây à.”

Giọng nói thanh thúy làm bình tĩnh thần trí hỗn loạn của Đào Nhiên, hần quay đầu, thấy Chỉ Lan đi tới từ đối diện, vẻ mang mang theo sự vui vẻ không hề muốn che giấu, sau khi đi đến gần, liền tựa người vào lan can hành lang, nói với hần: “Vừa rồi đã quên nói cho người, cha ta đã ngủ, người hôm nay không gặp được rồi, thật ngại quá, để cho người đợi lâu như vậy.”

“Không sao cả.” Đào Nhiên cố chặn lại sự khó chịu ở ngực, thân thể tựa như lơ đãng lui về phía sau hai bước, tránh vào nơi khuất sáng, nói: “Vậy tại hạ có thể rời đi không?”

“Không được.” Chỉ Lan quả quyết cự tuyệt, nhìn về phía tiền thính, mỉm cười nói: “Tỷ phu của ta còn chưa lên tiếng mà, nói không chừng hần đọc sách xong, thì sẽ muốn đàm cùng người, người không phải cũng muốn thân cận hần hay sao? Chi bằng đợi thêm một chút nữa đi.”

Đào Nhiên mảy mui không được nhú lại, vài đạo chân khí đang đập loạn trong cơ thể, tâm mạch bị đập vào, ngẫm truyền đến cơn đau, hần vì muốn điều tiết nội tức đã hao hết khí lực, không cách nào phân tâm đáp lại sự đùa cợt của Chỉ Lan, chỉ nói: “Dạ.”

Nếu không cách nào rời đi, vậy chịu đựng tốt nhất chính là trầm mặc, chỉ cần đợi chân khí ổn định lại là không có việc gì rồi, hần an ủi chính mình như vậy, đáng tiếc Chỉ Lan lại không chịu buông tha cho hần, cười dài nói: “Hai bên không có chuyện gì làm, chi bằng tìm chút chuyện đuổi thời gian sẽ tốt hơn.”

Nàng vỗ vỗ tay, có gia đình chạy đến, trình lên hai thanh trường kiếm, nàng cầm lấy một thanh, một thanh nhờ người hầu đưa cho Đào Nhiên, nói: “Ta mới học được vài chiêu kiếm pháp, nhưng không tìm được người đến cùng luyện, nghe nói võ công của người không tệ, chi bằng theo ta đánh mấy chiêu đi.”

“Quận chúa....”

Không đợi Đào Nhiên nhiều lời, “sá” một tiếng, hàn quang đã chạy đến trước mặt hần, Chỉ Lan hoàn toàn không cho hần cơ hội cầm lấy kiếm, đã rút kiếm đâm tới.

Đào Nhiên vội vàng né tránh, bất quá Chỉ Lan cắt đứt đường lui của hần, hần chỉ có thể xoay người nhảy vào hành lang, chân khí vừa mới bình phục một chút lại bị làm động, hần không khống chế được sức mạnh, chỉ có thể loạn xạ lui về phía sau vài bước. Chỉ Lan nhìn thấy bộ pháp lảo đảo của hần, ánh mắt lộ ra khinh thường, cười lạnh: “Bất quá chỉ như thế.”

Vừa nói, vừa thẳng kiếm đâm tới. Đào Nhiên thấy công phu của nàng bình bình, nội lực cũng không đủ, không muốn cùng nàng động thủ, hướng lui về phía sau tránh, ai ngờ Chỉ Lan lại từng bước áp sát, thanh kiếm lại rất ác liệt, vẫn không rời chỗ hiểm của hần, nghiêm nhiên muốn đẩy hần vào chỗ chết, nháy mắt đã bức hần đến cây cột cuối hành lang. Đào Nhiên đã mất đường lui, mắt thấy lãnh quang đã tiến đến trước mặt, đành phải giương chỉ kẹp vào kiếm phong đang đâm tới. Chỉ Lan rút kiếm không ra, lại không có cách nào đâm tới, trong lúc giằng co tức giận đến mặt đỏ bừng, quát: “Láo xược!”

Đào Nhiên buông lỏng tay ra, bất quá chân khí lại quá đến, ba thước thanh phong tại hần kể tay cắt thành mấy khúc, rơi xuống đất, chiêu này người bên ngoài thấy tiêu sái cực kỳ, kỳ thực là do hần không cách nào

không chế chân khí đang chạy toán loạn tạo thành, trong lúc đánh nhau đã đánh thức khí tức đang ngủ say trong người, không khác chi hồng thủy vỡ đê, không cách nào thu thập, vội vàng thối lui hai bước, nói với Chỉ Lan: “Mạo phạm rồi, xin quận chúa thứ lỗi.”

Bảo kiếm tâm ái bị gãy, Chỉ Lan tức giận đến nỗi mày đứng thành hàng dọc, dứt khoát quăng nửa đoạn thanh kiếm đang cầm trên tay, nhìn thấy gia đình bên cạnh đang cầm một thanh trường kiếm khác, con người xoay chuyển, đột nhiên tiến đến rút ra, thuận thế nhằm vào ngực Đào Nhiên đâm tới.

Tám mảnh đối diện bị đẩy ra, Hình Viễn Tâm mới vừa rồi nhìn thấy bọn họ đánh nhau, bất quá biết cá tính của thê muội, không tiện ra mặt ngăn lại, thấy bọn họ đã dừng tay lại, định ra mặt điều đình, ai ngờ vừa đi ra, đã thấy Chỉ Lan đột nhiên xuất kiếm, nàng và Đào Nhiên chỉ cách nhau gang tấc, mũi kiếm nhảy mắt đã tới trước ngực Đào Nhiên, mắt thấy Đào Nhiên đang gục đầu, tựa hồ không đề phòng, Hình Viễn Tâm cả kinh kêu lên: “Dừng tay!”

Đào Nhiên kỳ thật thấy được sát chiêu của Chỉ Lan, chỉ là hần giờ phút này ngực bụng chân khí trào lên ào ạt, phản ứng đã chậm nửa nhịp, đến khi mũi kiếm đã bức đến gần phía trước, nếu lúc này ra tay, tất sẽ đánh Chỉ Lan trọng thương, vì vậy do dự một chút, chờ hần muốn né tránh thì đã không còn kịp nữa rồi.

Cũng may kinh nghiệm đối địch của hần phong phú, trong lúc nguy cấp vội vàng cong người ngã về phía sau, tận lực tách ra chỗ hiểm, chuẩn bị liều mạng tiếp lấy kiếm này, ai ngờ lưng vừa cong được một nửa liền cảm thấy người đứng lại, có một cánh tay đỡ lấy thân hình đang ngã ra sau của hần, lập tức tiếng chói tay khi binh khí chạm vào nhau truyền đến, trong tiếng kêu thét sợ hãi của Chỉ Lan, trường kiếm trong tay đã bị vô đao ngăn đen đẩy ra, kiếm phong rời tay, bay vào cột hành lang đối diện, chuôi kiếm run lên mãnh liệt, phát ra âm thanh ông ông chấn động. (võ tay, xuất hiện vừa kịp lúc luôn)

Sát khí nặng nề kéo tới, Đào Nhiên cho dù không quay đầu lại cũng biết là ai, cùng lúc với cánh tay đặt bên hông nâng hần dậy, hần nhìn thấy Chỉ Lan đứng đối diện, sắc mặt tuyết trắng, như là bị làm cho sợ hãi, con mắt nhìn chăm chú vào người đứng bên cạnh mình, như muốn nói cái gì, môi run lên, nhưng thủy chung vẫn không nói ra được lời nào cả.

Mộc Yến Phi giờ phút này sát khí quá nặng, một thân bạch y như tuyết, vạt áo vì chạy vội mà bị chút bùn bắn lên, hần lại không mấy mảy lưu tâm, Yêu đao trên tay trái chớp theo ánh sáng của đèn ***g, bắn ra hắc quang quỷ dị, chuôi đao khẽ run, truyền đến tiếng rền rất nhỏ, là điềm báo chuẩn bị một hồi giết chóc, giờ phút này cho dù là tướng sĩ cựu kinh sa trường, cũng sẽ bị khí thế của hần làm cho chấn động, chứ đừng nói chỉ là một tiểu nữ tử.

“Người...”

Rốt cục, Chỉ Lan cũng bình tĩnh trở lại, thần khí kiêu ngạo lúc trước đã tiêu tan sạch sẽ, nhìn Mộc Yến Phi có chút ủy khuất, lại bị Mộc Yến Phi không đếm xỉa đến, cánh tay đang ôm lấy Đào Nhiên buông ra, lạnh lùng hỏi hần: “Vừa rồi tại sao không đánh lại?”

Đào Nhiên ngẩn ra, đối mặt sự tức giận đùng đùng của Mộc Yến Phi, hần trong lúc nhất thời không biết phải giải thích thế nào mới có thể biến sự tranh chấp trước mắt trở thành vô hình, thật là một đêm rất cam go, hần thở dài trong lòng, mắt phượng lơ đãng đảo qua Chỉ Lan, còn có Hình Viễn Tâm đứng sau lưng nàng, Hình Viễn Tâm cũng đang nhìn hần, sự ôn nhã vốn có đã tiêu mất, tựa như đang định nói điều gì để hoãn hòa bầu không khí, lại bị sát khí của Mộc Yến Phi chấn nhiếp, không cách nào mở miệng.

“Có người muốn giết người, thì hần chính là kẻ địch của người, cho dù hần là nam hay nữ, có thân phận thế nào, người chỉ phải nhớ rõ một điều, người phải còn sống, ngoại trừ điều này ra, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng!” Hiểu được tâm tư của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi lạnh lùng nói: “Đây là quân quy của Mộc gia quân, người nếu ngay cả điểm này cũng không làm được, thì không xứng đáng làm việc dưới quyền của ta.”

Thanh âm của Mộc Yến Phi không cao, nhưng cũng đủ để những người đứng trên hành lang nghe rõ ràng rành mạch. Hình Viễn Tâm biến sắc, Chỉ Lan lại vừa sợ vừa tức, còn có xấu hổ vì sĩ diện không bị xem vào đâu, trong đôi mắt đã ngập tràn nước mắt, muốn mắng lại, nhưng như thế nào cũng không có được cái can đảm đó.

Đào Nhiên thở dài một hơi, cá tính của Mộc Yến Phi vẫn đều ngạo mạn đường hoàng như thế này cả, nộ khí vừa lên, ngay cả phủ tử tướng cũng không để vào mắt, nhưng hắn không thể làm càn theo tính tình của chủ tử được, đành phải nói: “Thuộc hạ ghi nhớ.”

Mộc Yến Phi hài lòng gật đầu, lúc này mới chuyển ánh mắt về hướng Hình Viễn Tâm, cất cao giọng nói: “Tùy tùng của ta nếu đã làm sai chuyện, ta sẽ tự mình xử lý, Hình đại nhân vượt quá chức phận của mình, có phải là vì không để bản vương vào mắt hay không?”

“Chỉ là hiểu lầm.”

Hình Viễn Tâm là quan văn, không có được phần khí thế như Mộc Yến Phi, lại thấy hắn hùng hùng hổ hổ, trong lòng đã sớm vạn phần hối hận mới vừa rồi vì chuyện riêng mà giận cá chém thớt Đào Nhiên, mắt thấy nếu cứ dây dưa thêm nữa, chuyện sẽ không thể thu thập được, vội vàng bước lên phía trước khom người nhận lỗi, nói: “Tiểu muội còn trẻ không biết, làm việc không suy nghĩ kỹ càng, xin thỉnh tướng quân chớ trách tội.”

Thấy hắn lễ nghi làm được mười phần, Mộc Yến Phi nhẹ giọng cười cười, đi về phía trước làm bộ đỡ lên, nhưng lại nhẹ giọng nói: “Đưa tội danh đều đẩy lên người người khác, Hình đại nhân người ngay cả điểm ấy đảm đương cũng không có hay sao?”

Hình Viễn Tâm ngẩn ra, thấy hắn chần chờ, giữa đôi mày của Mộc Yến Phi hiện lên sự khinh thường, nhưng lại cười nói: “Chuyện của ngươi và Đào Nhiên, ta đã nghe không ít, vốn cũng có vài phần ghen ghét, bất quá bây giờ đã không có nữa, bởi vì ta phát hiện ngươi không xứng với Đào Nhiên. Loại người như ngươi, không có tư cách làm tình địch của ta!” (Ặc!!)

Những lời này nói xong thanh âm đã nhỏ nhất, Hình Viễn Tâm lại nghe đến nỗi tâm thần chấn động, Mộc Yến Phi không hề để ý đến hắn, xoay người đi tới bên cạnh Đào Nhiên, cầm tay hắn rời đi. Lúc này phía sau truyền đến tiếng kêu, thì ra là Trâu tử tướng vừa hay tin nên chạy tới.

Thì ra mới vừa rồi quần gia nhìn thấy tình thế không ổn, vội vàng chạy đến hậu viện thỉnh ý Trâu tử tướng. Trâu tử tướng chỉ là bị chút phong hàn, nghe nói nữ tể và tiểu nữ nhi đắc tội người của Mộc gia, Mộc Yến Phi tự mình dâng môn, còn động thủ, sợ đến nỗi cả đầu toát ra mồ hôi lạnh. Hắn và Mộc Yến Phi đều là người của thái tử, ngay trong thời điểm mấu chốt tranh giành ngôi vị hoàng đế, hắn nếu đắc tội Mộc Yến Phi, không cần tướng tượng cũng có thể biết thái tử sẽ tức giận đến thế nào, lập tức chạy ra, cũng không kịp thay đổi chính trang, tùy tiện khoác một chiếc áo ngoài chạy tới, vừa vặn nhìn thấy Mộc Yến Phi ra cửa trước, liền vội vàng lên tiếng gọi.

Mộc Yến Phi không đếm xỉa gì đến tiếng gọi của lão tử tướng, chân đi nhanh như bay, trực tiếp ra khỏi phủ tử tướng, A Bắc đứng ở cửa đợi, thấy hai người bọn họ đều ướt mẹp nước mưa, vội vàng dắt ngựa đến, lại dâng lên áo tơi, nhưng Mộc Yến Phi không tiếp, lôi kéo Đào Nhiên lướt qua bên cạnh hắn.

A Bắc không biết xảy ra chuyện gì, quay đầu nhìn A Nam và A Trung đã theo Mộc Yến Phi vào phủ, A Nam không dám nói bừa về chuyện thị phi của chủ tử, lắc đầu tỏ vẻ không biết, lại kéo A Bắc vừa mới định đuổi theo, nói tâm trạng của tướng quân không tốt, bảo hắn phải có mắt một chút, chạy tới cũng chỉ tìm tử lộ cho mình mà thôi.

13. Quyển 2 - Chương 13

Mộc Yến Phi đi chưa được bao xa thì bước chậm lại, cổ tay của Đào Nhiên bị hắn cầm chặt, có thể cảm giác rõ ràng luồng chân khí từ bàn tay của đối phương truyền vào cơ thể mình, nội lực không mạnh, ôn hòa nhưng cũng cực nóng, là võ học cơ bản của Mộc Yến Phi, hơi thở ấm áp làm chậm lại chân khí đang chạy toát loạn trong cơ thể hắn, cảm giác lạnh lẽo dần dần giảm bớt, nhưng trái tim lại đập thình thịch không ngừng, giống như bị nội lực cương liệt của Mộc Yến Phi khống chế, mất đi sự bình tĩnh vốn có.

“Ta không sao rồi.” Hắn lạnh nhạt nói.

Không muốn nợ ân tình của bất cứ kẻ nào, nhất là Mộc Yến Phi, nội lực của Mộc Yến Phi vẫn còn chưa khôi phục, chỉ cần dùng nhiều hơn một phần, thì sẽ xúc phạm tới một phần, hơn nữa hắn cũng có sự kiêu ngạo của hắn, loại bố thí thế này, hắn không cần.

Đào Nhiên muốn hất cánh tay kia ra, cổ tay lại bị cầm thật chặt, Mộc Yến Phi không nói lời nào, nhưng động tác rất rõ ràng, chuyện mà hắn không muốn làm, người khác muốn nói cái gì cũng đều vô dụng cả.

Đào Nhiên biết tính khí của hắn, nên không nói gì nữa, để mặc hắn cầm tay mình, đi theo hắn chậm chậm tiến về phía trước, hơi nóng trần an sự khó chịu trong người hắn, đi một đoạn đường rất dài, Mộc Yến Phi mới rời lỏng tay ra, tiếp theo một bình rượu bay đến, Đào Nhiên giờ tay chụp lấy, ngửi mùi hương nhẹ nhàng của rượu, không khỏi mỉm cười, nói: “Tạ ơn vương gia.”

Hắn mở nắp bình ra, ngửa đầu uống một hớp lớn, mùi hương nhẹ nhàng của hoa đào tràn đầy trên khóe môi. Lúc đầu, khi hắn cố ý tiếp cận Mộc Yến Phi, uống chính là loại rượu hoa đào này, Mộc Yến Phi hình như cũng rất thích, mỗi lần chuẩn bị rượu cho hắn thì chắc chắn sẽ là loại rượu này.

Trên đời này có rất nhiều chuyện sẽ thay đổi chỉ trong khoảng khắc, nhưng cũng có rất nhiều chuyện mãi mãi chẳng đổi thay; ví như thời khắc mà bọn họ quen nhau, những cánh hoa đào tung bay trong bầu trời đêm sâu thẳm; ví như những lúc bọn họ cầm kiếm cùng chống lại kẻ địch... Những đoạn ký ức đó sẽ phai mờ theo năm tháng, nhưng cũng sẽ vĩnh viễn chẳng đổi thay.

Mộc Yến Phi không hài lòng liếc nhìn Đào Nhiên, hắn nhập phủ cứu người, không thấy Đào Nhiên cảm tạ hắn, ngược lại lại vì một bình rượu mà cảm tạ, bực tức nói: “Ngay cả một chuyện nhỏ như tống lễ cũng làm không xong, thật làm mất mặt Mộc vương phủ của ta.”

Hiểu tâm tư của hắn, Đào Nhiên rất bất đắc dĩ, than thở: “Do ta vô dụng, vương gia không nên vì một hạ nhân mà đắc tội tể tướng đương triều.”

“Tiện đường mà thôi.” Mộc Yến Phi nói một cách dừng dừng: “Nếu không người té xỉu trong phủ tể tướng, ta sẽ càng mất mặt.”

Đào Nhiên liếc liếc quần áo của Mộc Yến Phi, một thân bạch y bởi vì đi quá vội vã, vạt dưới bị bẩn đầy bùn đất, y phục đều ướt đầm, nhưng hắn lại không hề để ý đến chuyện đó, chỉ nhìn khí thế khi hắn xuất hiện trong phủ tể tướng, thì chắc không đơn giản chỉ là tiện đường mà thôi đâu.

“Đừng đối xử với ta quá tốt.” Cảm thấy ***g ngực có chút nghẹt thở, rốt cục nhìn không được, buột miệng nói ra, “Ta không đáng giá để người làm như vậy.”

Đôi mày Mộc Yến Phi khẽ chau lại, quay đầu nhìn Đào Nhiên. Đào Nhiên một thân hắc y, hòa tan vào trong màn đêm tăm tối. Mưa rơi lác đác, khiến cho sắc áo đã tối lại càng tối thêm. Hắn đột nhiên hiểu lý do vì sao Đào Nhiên thích mặc hắc y. Người này vốn thuộc về hắc ám, vĩnh viễn sẽ chìm trong hắc ám, không thể nhìn thấy ánh mặt trời, không cách nào thoát khỏi, cho nên chỉ có thể hòa tan trong đó.

Trong khoảng khắc, rất nhiều chuyện tức giận hoặc không vui vốn có đều trôi hết theo nước mưa tuôn, nhớ tới lúc này khi Hình Viễn Tâm nhìn thấy hắn, giữa đôi mi ẩn chứa sự tức giận, tâm tình bất giác lại trở nên rất dễ chịu.

Đối với sự lừa gạt của Đào Nhiên, hắn ngay từ đầu đúng là có tức giận, nhưng cũng nhanh chóng nghĩ thông suốt. Hắn sẽ không giống như Hình Viễn Tâm, vẫn tức giận chỉ vì không cách nào thay đổi được quá khứ. Điều hắn muốn làm, chính là con đường sau này phải đi như thế nào.

“Đáng giá hay không phải do ta định đoạt.” Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Người phụ ta là chuyện của người, ta thích người là chuyện của ta, hai chuyện chẳng liên quan.”

Khen cho câu “hai chuyện chẳng liên quan”!

Câu đó nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng lại chứa đựng không biết bao nhiêu khoan dung độ lượng, Đào Nhiên không nghĩ với cá tính cao ngạo đó của Mộc Yến Phi lại có thể thừa nhận thẳng thắn đến như vậy, trong lòng không khỏi chấn động, vô cùng kinh ngạc nhìn lại. Trong màn mưa Mộc Yến Phi cũng quay đầu lại nhìn hắn, khóe môi khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười hiếm có.

“Nếu người cho rằng ta là kẻ bụng dạ hẹp hòi như bụng gà, vẫn để bụng sự lừa gạt của người trước đây, vậy người đã đánh giá thấp ta rồi.” Mộc Yến Phi nói: “Trước khi biết thân phận của người, chúng ta là kẻ địch, cho nên cho dù người làm bất cứ chuyện gì cũng đều không sai trái cả. Ta chinh chiến ngoài tác ngoại, trong ngoại tộc có rất nhiều tướng lĩnh hào khí can văn, nếu đối sang lập trường khác, chúng ta sẽ trở thành bằng

hữu, nhưng trên sa trường, vẫn là đối thủ chiến đấu một mất một còn, bởi vì mọi người đều phải giữ vững lập trường của riêng mình, tựa như ta với người vậy.”

Rất hiếm khi nào thấy Mộc Yến Phi nói tràng giang đại hải. Tiếng mưa rất lớn, nhưng những câu nói này Đào Nhiên lại nghe rất rõ ràng, từng lời từng lời hùng hồn mạnh mẽ, nghe đến nỗi lòng hấn rung động không ngừng, rất lâu sao vẫn không cách nào trấn định lại được.

Nước mưa lạnh như băng tạt vào người, nhưng không còn lạnh lẽo như lúc đầu nữa. Đào Nhiên nhớ lại lần trước trong phủ đệ của thái tử, Mộc Yến Phi cũng đưa mình ra như thế này, hành động giống nhau, tựa như chưa bao giờ thay đổi, thế nhưng hấn biết, có rất nhiều thứ đã đổi khác rồi.

Một lúc lâu sau, Đào Nhiên khôi phục sự tùy ý thường ngày, cười nhìn Mộc Yến Phi, láu lỉnh nói: “Nói nghe tuyệt quá, nhưng mà vương gia, người dám khẳng định hành động mấy ngày nay của người bên trong không có che dấu tâm tư trả thù chứ hỉ?”

“Có,” Mộc Yến Phi lườm hấn, “Có thì thế nào?”

Thừa nhận rất hùng hồn thẳng thắn, ngược lại khiến Đào Nhiên không cách nào đối đáp, hấn cười khi khi, lại nghe Mộc Yến Phi nói: “Người lừa ta, nếu ta không làm gì cả, e rằng hoàng đế sẽ không tin. Đã có người muốn xem diễn trò, vậy thì diễn cho bọn họ xem đi.”

Những lời này nói ra, chứng tỏ Mộc Yến Phi vẫn tin tưởng hấn, ít nhất mặt ngoài là vậy. Đào Nhiên cũng không muốn tìm hiểu sự thật tình sâu bên trong nội tâm, hỏi lại hấn: “Vậy vừa rồi người đăng môn gây hấn, há chẳng phải nhọc công phí sức hay sao?”

“Hoàng thượng biết ta luôn bên cạnh cho người nhà, người lại là thuộc hạ của ta, người bị người ngoài bắt nạt, ta nếu không ra mặt, ngược lại lại không hợp tình hợp lý.” Mộc Yến Phi đứng lại, xoay người nhìn thẳng vào hấn, lại nói: “Hơn nữa, ta có thể ức hiếp người, trả thù người, thậm chí giết chết người, nhưng người khác thì không được phép, bởi vì người là của ta!”

Đường hoàng đế đến nỗi ngay cả những che giấu đơn giản cũng khinh thường không muốn làm, nhưng bởi vì là Mộc Yến Phi, nên không cảm thấy chút nào phản cảm, Đào Nhiên không khỏi mỉm cười: “Tại sao không phải – người là của ta?”

“Bởi vì ta là vương gia.”

“Ta không thích lý do này.”

“Sở thích của người không cần để ý đến,” Mộc Yến Phi lặp lại lần nữa: “Bởi vì ta là vương gia.”

“Được rồi, vương gia,” Nếu vẫn cứ quẩn lầy đề tài này thì thật là vô nghĩa, Đào Nhiên nhún nhún vai, không quan tâm đến sự thất thường của Mộc Yến Phi, “Chúng ta có thể đổi đề tài khác không?”

“Có thể.” Mộc Yến Phi lắc lắc bình rượu trong tay hấn, nói: “Đêm nay uống nhiều một chút, bắt đầu từ ngày mai cai rượu cho ta.”

Đào Nhiên vô cùng kinh ngạc, “Tại sao?”

Mộc Yến Phi vung tay lên, A Nam vội vàng dắt ngựa từ nơi xa vội vã chạy tới, hấn tung người bay lên ngựa, nghe xong câu nói của Đào Nhiên, không vui nhìn hấn, Đào Nhiên hiểu ý Mộc Yến Phi, rất biết tiếp thu, nói: “Ta hiểu rồi, bởi vì người là vương gia.”

Mộc Yến Phi hài lòng gật đầu, giật cương ngựa, tuấn mã hí lên, phóng như bay về phía trước, những tùng tùng khác cũng vội vã đuổi theo, chỉ để lại một mình Đào Nhiên đứng trong mưa. Hấn vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, gân cổ hét lớn: “Vương gia, có thể thương cho thuộc hạ một con ngựa không?”

Không có ai trả lời hấn, tiếng vó ngựa phi nhanh, phút chốc đã biến mất vào trong màn mưa, Đào Nhiên chỉ có thể đứng lặng thở dài, cứu người phải cứu đến nơi đến chốn, câu châm ngôn này Mộc Yến Phi hình như không hiểu, mà cho dù hấn hiểu, thì cũng là chẳng muốn làm theo mà thôi.

Đào Nhiên vươn tay, mưa đã nhỏ dần, rơi vào tay hấn, mang theo sự dịu dàng mềm mại, bụi mưa mơ hồ che đi vẻ mặt của hấn, cũng che đi sự thở dài trong câu hỏi mà hấn khó có thể thốt thành lời.

“Nếu ngày nào đó ta giết người, người sẽ thế nào đây?”

Sau tối hôm đó, Đào Nhiên không gặp lại Mộc Yến Phi, bởi vì Mộc Yến Phi mắc mưa, cho nên đã đổ bệnh đêm đó rồi. Hôm sau hoàng đế nghe tin hẩn nhiễm bệnh, đã lập tức truyền ngự y đến phủ chẩn bệnh, ngự y xem bệnh xong, nói hẩn thương cũ chưa lành, lại bị trúng mưa, cho nên mới bị cảm lạnh, mở vài phương thuốc tắm bổ khí huyết cho hẩn, dặn dò hẩn phải tĩnh tâm điều dưỡng, không nên đi lại nhiều.

Hoàng đế nghe ngự y bẩm báo xong, thường không ít bỏ phẩm tiến cống, lại truyền chỉ bảo Mộc Yến Phi tĩnh dưỡng, không cần thượng triều, quan viên trong triều theo gió chuyển đà, thấy hoàng thượng hoàn toàn không để ý chuyện Mộc Yến Phi xem mạng người như cỏ rác, nên cũng không dám nhiều chuyện nữa, ngược lại tranh nhau dâng món bái phỏng tham vọng, vụ án cả gia đình binh sĩ bị giết chết chôn thây trong biển lửa chẳng còn ai quan tâm đến nữa.

Đào Nhiên rảnh rỗi được hai ngày, ăn không ngồi rồi, nhớ đến bệnh tình của Mộc Yến Phi, muốn đi thăm hẩn, nhưng lần nào cũng bị cản lại, đến ngày thứ ba A Nam đến tìm hẩn, nói vương gia khó chịu trong người, muốn ăn cháo tổ yến, người khác làm không vừa ý, nên bảo hẩn đi hầu hạ.

Đào Nhiên hàng năm đều chơi bởi nơi đường hoa ngô liễu, vì muốn làm vui lòng mỹ nhân, từng chăm chỉ học nấu nướng, suốt chuyến đi Điền Nam cũng do một tay hẩn phụ trách ăn uống cho Mộc Yến Phi, nhưng sau khi trở lại vương phủ, Mộc Yến Phi chưa từng gọi hẩn nấu nướng, lần này chắc là do sinh bệnh, có hơi kén ăn, cho nên mới đến tìm hẩn.

Hẩn nấu cháo tổ yến xong, làm thêm vài món thanh đạm mang đến cho Mộc Yến Phi, quản gia bảo hẩn tiến vào, căn dặn vương gia không khỏe, bảo hẩn cẩn thận hầu hạ.

Đào Nhiên đi vào phòng ngủ, rèm cửa sổ rủ xuống, làm cho trong phòng có vẻ u tối, Mộc Yến Phi ngồi xếp bằng trên giường luyện công, thấy hẩn bước vào cũng không hề phản ứng.

Đào Nhiên đặt khay thức ăn lên bàn, thấp giọng cười nói: “Vương gia, ta bán thân cho người lúc nào vậy? Ngoại trừ làm hộ vệ cho người, còn phải phụ trách một ngày ba bữa.”

“Nửa tháng trước, hoàng thượng bán cho ta.” Bị giễu cợt, Mộc Yến Phi mở mắt, nghiêm chỉnh trả lời: “Nếu người muốn mại thân khế, ta đi đòi.”

Làm gì có thứ đó, khi hẩn bị bán thì cái gì cũng đều không hiểu, hơn nữa hẩn tin ông cha già của hẩn cũng không dám lập mại thân khế hay cái gì gì đó với hoàng đế.

Thấy Mộc Yến Phi tưởng thật, Đào Nhiên bật cười, nhanh chóng bày chén đĩa ra. Mộc Yến Phi xuống giường ăn cơm, động tác hoàn toàn không giống bộ dáng của người bệnh, hẩn an tâm, lại nghĩ với thể trạng của Mộc Yến Phi, cho dù có thật sự dầm mưa, cũng sẽ không yếu đến nỗi nằm trên giường không ngồi dậy nổi, nhưng lại tung tin đồn như thế, khiến mình lo lắng, cố ý nói: “Xem ra vương gia rất dồi dào sinh lực, không giống đang nhiễm thương hàn.”

“Không có.” Mộc Yến Phi vừa thưởng thức tổ yến vừa nói: “Đó là do ngự y nói.”

“Nhưng hai ngày nay có không ít người lo lắng cho bệnh tình của vương gia đấy.” Đào Nhiên nhìn Mộc Yến Phi ăn rất hài lòng, bất giác tâm tình vui vẻ, ngồi xuống bên cạnh hẩn, hỏi: “Làm chuyện gạt người như vậy lương tâm có cảm thấy bất cứ hay không?”

Ngoại trừ quan viên các bộ ra, thái tử và các vị hoàng tử cũng đều mang tặng phẩm các loại đến, Trâu tể tướng còn tự mình dẫn Hình Viên Tâm đến tham vọng, không cần tưởng tượng cũng biết đã bị từ chối từ ngoài cửa rồi.

“Sẽ không,” Mộc Yến Phi lãnh đạm nói: “Là do ngự y nói.”

Không có sự ám chỉ của hoàng đế và vương gia, ngự y làm sao dám vọng ngôn xét đoán? Thấy Mộc Yến Phi đổ hết tội cho ngự y, Đào Nhiên nhin không được than thở: “Ngự y thật đáng thương.”

Lời cảm thán không bị đếm xỉa đến, Mộc Yến Phi uống hết cháo tổ yến, đặt chén xuống bàn, Đào Nhiên lại múc từ trong thố ra một chén nữa cho hẩn, thế là hẩn ăn món này thay cơm, nói: “Sáng mai lên đường.”

Đào Nhiên ngăn ra, Mộc Yến Phi hỏi: “Người có cần gì chuẩn bị gì không?”

“Không có, bắt quá ta muốn mang Thanh đồng theo.”

Mộc Yến Phi giương mắt nhìn hắn, Đào Nhiên dứt khoát nói thẳng: “Thanh đồng là người của tứ hoàng tử, mấy ngày nay ta có nhờ hắn truyền ra ngoài chút tin tức, hy vọng có thể dẫn dụ người của tứ thái tử xuất hiện trên đường đi, lần này có người mượn chuyện binh sĩ bạo vong tố cáo người, ta đã nghe ngóng rồi, hoài nghi kẻ đứng sau màn sai khiến chính là tứ hoàng tử, người này không thể lưu lại được, nhưng Thanh đồng không phạm lỗi gì lớn lao, nếu lần này có thể lấy công chuộc tội, hy vọng người có thể bỏ qua cho hắn.”

Mộc Yến Phi chẳng biểu lộ gì cả, chỉ nói: “Người đi làm đi.”

Đào Nhiên ưng thuận, trầm ngâm một chút, lại hỏi: “Nội tình lần xuất hành này thái tử biết không?”

“Hắn cần phải biết sao?”

“Hắn là thái tử, là hoàng đế tương lai.” Đào Nhiên nói rất nghiêm túc: “Ta cảm thấy thả ra chút tiếng gió cho hắn cũng không phải không tốt.”

Mộc Yến Phi im lặng nhìn hắn, Đào Nhiên cảm thấy mình nói nhiều quá rồi, đành cười ha ha, nói: “Ta chỉ đề nghị thôi, vương gia có thể lựa chọn nghe hay không nghe mà.”

Mộc Yến Phi không đáp, một lúc sau, nói: “Cẩn thận Chỉ Lan.”

Đào Nhiên có chút kinh ngạc, Mộc Yến Phi lại nói: “Cô ta muốn giết người.”

Cảnh Chỉ Lan đêm đó đâm kiếm thẳng hướng Đào Nhiên hắn vẫn còn nhớ rõ, công phu của Chỉ Lan bình bình, nhưng kiếm này lại chứa đầy sát khí, hắn tin tưởng Đào Nhiên cũng nhìn ra, cho nên càng không hài lòng sự ẩn nhẫn của hắn, ở phủ thái tử cũng thế, ở phủ tế tướng cũng lại như thế.

“Bỏ đi, ta cũng chỉ là bị giận cá chém thớt mà thôi, ai bảo người lãnh đạm với quận chúa? Mấy ngày nay nàng đến gặp người, cũng không thấy người có bao nhiêu để ý.”

Đào Nhiên dọn dẹp chén đĩa đã ăn xong, thuận miệng chế giễu, Mộc Yến Phi quét mắt nhìn hắn, không bao lâu sau khóe môi có chút nhếch lên, ánh mắt sắc lẹm, như muốn nói hắn tra xét cũng rất kỹ càng.

Hai ngày nay Đào Nhiên đúng là vẫn quan sát phía bên Mộc Yến Phi, cho nên đối với những người đến bái phỏng hắn rất rõ ràng, Mộc gia quản gia có thể cản được Trâu tử tướng, nhưng không cản được Chỉ Lan, dù sao nàng cũng là quận chúa, là người hoàng hậu sủng ái, lại thêm điều ngoa, nên dễ dàng xông vào, nàng từng đến thăm Mộc Yến Phi hai lần, mang theo không ít lễ vật, nói là vì muốn xin lỗi chuyện đêm đó, nhưng Mộc Yến Phi vẫn lãnh đạm đáp lại.

Đối với sự thù địch của Chỉ Lan đối với mình, Đào Nhiên không quan tâm đến, khi nữ nhân đã ghen ghét, chuyện gì cũng đều có thể làm được, hắn sẽ cẩn thận chú ý Chỉ Lan, nhưng sẽ không để bụng, trên đời này chỉ có vài người đáng giá hắn quan tâm mà thôi.

Hắn nhanh nhẹn giúp Mộc Yến Phi châm trà nóng, so với hai ngày trước, Mộc Yến Phi có vẻ hơi lãnh đạm, nói với hắn cũng chỉ là sự cứng nhắc khi bàn bạc đến chuyện công, điều này làm cho Đào Nhiên cảm thấy không quá quen, không biết có phải do bầu không khí căng thẳng trước khi xuất phát tạo thành hay không, vẻ mặt của Mộc Yến Phi vô cùng nghiêm túc, khiến cho việc phẩm trà biến thành động tác phản xạ của bản năng.

Đào Nhiên cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng Mộc Yến Phi không nói, hắn cũng không tiện hỏi, thay một ấm trà mới xong, chuẩn bị rời đi, Mộc Yến Phi gọi hắn lại, nói: “Trước khi xuất phát nhớ đi thỉnh an.”

Đào Nhiên ngẩn ra, lập tức nói ngay: “Tất nhiên.”

Mộc Yến Phi không nói gì nữa, cúi đầu yên lặng phẩm trà, Đào Nhiên hiểu tâm tư của hắn, mỉm cười nói: “Ta sẽ không nói nhiều đâu, nói lung tung không tốt cho ta.”

Mộc Yến Phi không biết có thật sự tin lời của hắn hay không, thuận miệng “ừ” một tiếng, Đào Nhiên vừa cười vừa nói: “Ai bảo ta đã nhận hối lộ trước rồi làm chi.”

Mộc Yến Phi đôi mi rủ xuống, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, Đào Nhiên liền khom người xuất môn, đi mới hai bước, nghe vài tiếng ho khan truyền ra, thanh âm rất thấp, như đang cố hết sức để đè nén xuống, hai đầu mày của hắn không khỏi chau lại.

Buổi chiều, Đào Nhiên đi hoàng cung, đi hơn một canh giờ mới về tới, sau đó gọi Thanh đồng tới, nói với hắn chuyện chuẩn bị lên đường, bảo hắn đi chuẩn bị một chút, thuận tiện truyền lời ra ngoài, Thanh đồng bây giờ nhất nhất tuân theo lời của hắn, lập tức chạy ra ngoài làm theo lời hắn căn dặn ngay.

Sáng sớm hôm sau, mọi người theo Mộc Yến Phi rời khỏi vương phủ, những người Mộc Yến Phi cho phép đi theo cũng không nhiều lắm, ngoại trừ A Nam A Bắc và A Trung ra, còn có hai ám vệ là A Đông A Tây, hơn nữa Đào Nhiên và Thanh đồng, tổng cộng tám người.

Những thị vệ này hơn phân nửa đều quen biết với Đào Nhiên, thấy A Đông A Tây, không nhận được nói đùa với Mộc Yến Phi: “Thêm một Bạch Bản Phát Tài, là có thể đánh mạc chược rồi.”

Mộc Yến Phi quét mắt nhìn hắn, “Người muốn bị gọi là Bạch Bản hay là Phát Tài?” (Bạch Bản chắc anh Mộc thích hợp rồi)

Đào Nhiên nhất thời ghen hòng, Mộc Yến Phi không hề nhìn hắn, khuôn mặt lạnh lùng nhảy lên ngựa rồi đi, những người khác cũng đuổi theo, Thanh đồng nhìn Đào Nhiên với ánh mắt rất thông cảm, nhưng lại phát hiện khoe miệng hắn cong lên, mặt cười hì hì, hoàn toàn không giống phản ứng sau khi bị bỏ rơi, sau đó cũng nhảy lên ngựa, nói: “Đuổi theo!”

Đào Nhiên cười không nhanh lắm, không bao lâu sau Thanh đồng đã đuổi kịp hắn, hắn có hơi không hiểu tâm tư của Đào Nhiên, ngay từ đầu tưởng rằng Đào Nhiên theo đuổi Mộc Yến Phi là bắt nguồn từ sắc đẹp, sau đó lại biết thân phận của Mộc Yến Phi, thì hiểu mình đã đoán sai rồi, nhưng thái độ của Đào Nhiên đối với Mộc Yến Phi bây giờ vẫn rất khoan nhượng. Nếu nói là thích, hắn nhìn không ra, nếu nói là lợi dụng, thì lại không giống, hắn nhận cả buổi vẫn không nhận xuống được, hỏi: “Người rốt cục có thật sự thích vương gia hay không?”

“Người nói xem?”

Đào Nhiên liếc hắn, ánh mắt cười dài khiến cho đôi mắt phượng có vẻ hết sức rạng rỡ, hắn cầm bầu rượu treo bên hông lên định uống, nhưng rốt cục cũng chỉ căn cứ nắp bình, sau đó quyền luyến đặt bầu rượu về chỗ cũ, bộ dáng ôm hận đó làm Thanh đồng muốn cười, đột nhiên như vừa chợt nhận ra, nhỏ giọng nói: “Người thích!”

“Ặc?”

“Bởi vì người có thể vì một câu nói của hắn mà cai rượu.”

“Bởi vì hắn thị chủ tử.” Đào Nhiên giấu cột sự tự cho mình là đúng của Thanh đồng: “Lời của chủ tử luôn phải nghe theo, thứ được gọi là mệnh lệnh, cho dù không thích cũng phải tuyệt đối phục tùng.”

Thanh đồng kinh ngạc nhìn Đào Nhiên, chỉ thấy ánh mắt hắn truy đuổi theo bóng lưng đã dần dần đi xa của Mộc Yến Phi, vẻ mặt có chút cổ quái, sau đó kéo miếng ngọc bội đeo bên hông ra liệng cho Thanh Đồng.

Thanh đồng tiếp lấy, hắn biết miếng ngọc này, Đào Nhiên đeo bên người nhiều năm, chưa bao giờ rời thân, thấy hắn đột nhiên đưa cho mình, không khỏi một trận kinh ngạc, lại nghe hắn nói: “Khi tới địa phận của núi Thái hành, nhất định sẽ có biến động, người thừa dịp rối loạn đào tẩu, đi Giang Nam, giao miếng ngọc bội này cho cha ta.”

“Giao cho lão gia?” Thanh đồng ngạc nhiên nói: “Ta phải nói cái gì?”

“Cái gì cũng không cần nói, giao ngọc bội cho ông ấy, ông ấy tự nhiên sẽ biết làm thế nào.”

“Nhưng mà.....”

“Không cần lo lắng độc trên người của người, chủ tử của người sẽ không dùng loại độc quá quý hiếm trên người tiểu tốt đầu, cha ta có cách giải nó.”

“Người làm sao biết”

Bị Đào Nhiên chỉ dùng một câu để vạch trần, Thanh đồng rất giật mình, muốn hỏi hắn làm sao biết mình bị bắt buộc uống thuốc độc, nhưng lập tức đã nghĩ thông suốt, hỏi: “Chủ tử của người có phải cũng bắt người uống thuốc độc theo định kỳ hay không, để không chế người?”

“Không có.” Đào Nhiên cười tự giễu: “Hắn không cần, thiên hạ này đều là của hắn, hắn biết ta trốn không thoát, nên không cần phiền toái đến vậy.”

Thanh đồng nghe ra ẩn ý trong lời nói của Đào Nhiên, càng thêm kinh hãi, trong giọng nói Đào Nhiên, sự lạnh băng và trầm trọng lộ ra rất rõ ràng, làm hắn có dự cảm có loại điềm xấu, nhin không được hỏi: “Nhiệm vụ lần này có phải rất nguy hiểm hay không?”

“Không biết, ta không biết ta còn mạng trở về hay không, cho nên, tin này người nhất định phải truyền cho cha ta.”

Đào Nhiên nói xong, không thấy Thanh đồng đáp lại, quay đầu, thấy hắn còn đang sững sờ, liền đề giọng xuống, làm mặt quỷ cười nói: “Người nếu dám làm qua loa chuyện này, ta làm quỷ, cũng sẽ bám theo ám người đó.”

“Á!”

Thanh đồng lấy lại *** thần, bị chất giọng u ám của hắn làm cho sợ hãi, kêu to lên, Đào Nhiên cười ngặt nghẽo, trong tiếng cười lớn vung roi đánh ngựa, phóng đi như tên bắn.

Mộc Yến Phi chỉ huy mọi người đi rất nhanh, chỉ vài ngày sau đã vào địa phận Thái Hành quan, có liên quan đến chuyện Đào Nhiên đi hoàng cung, Đào Nhiên chưa nói, hắn cũng không hỏi, suốt dọc đường đi, bầu không khí chung quanh hắn rất nặng nề, mọi người đều nói đó là sát khí trước khi chủ tử xuất chinh, lần này nhất định sẽ được thỏa mãn thú chém giết, cho nên ngay cả A Nam bình thường hay nói đùa cũng bảo trì sự im lặng hiếm có, chỉ có một mình Đào Nhiên là ung dung thản nhiên, thảnh thơi chạy tới bên cạnh Mộc Yến Phi đùa cợt, còn chọn mua giúp hắn những món quà vặt của địa phương bày bán ven đường. Đáng tiếc nhiệt tình thế nào cũng chỉ như bọt nước, Mộc Yến Phi bình thản tiếp nhận sự hầu hạ của hắn, nhưng đối với lệnh cấm rượu thì nhất quyết không hủy bỏ.

Đêm nay bọn họ trọ lại trong một khách sạn ở Hồ Quan trấn, sau khi ăn xong Đào Nhiên đi tìm Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi đang xem bản đồ, Đào Nhiên đặt bình trà xuống bàn tựa như lúc thường, cười nói: “Bản đồ này người xem rất nhiều lần rồi, vẫn chưa thuộc lòng sao?”

Mộc Yến Phi không để ý đến hắn, Đào Nhiên tự ôm lấy mắt mặt, sáp đến gần nhìn, phát hiện Mộc Yến Phi đang tô lại, những cơ quan chi chút trên đồ kỳ theo sự linh hoạt của ngón tay vẽ ra, từng chút từng chút che kín cả trang giấy, thảnh thơi điểm xuyết vài con chữ cực nhỏ, sắc sảo thanh lệ, hoàn toàn không giống được viết ra từ tay của một vị tướng quân cả ngày chỉ biết chinh chiến nơi sa trường, hắn chợt hiểu ra.

“Người là vẽ cho bọn A Nam?”

“Mọi người chia nhau tìm thì sẽ tìm được nhanh hơn.”

Thấy Đào Nhiên kinh ngạc, Mộc Yến Phi giải thích nói: “Đây chỉ là một bộ phận trong đó thôi, ta sẽ không đưa toàn bộ bản đồ cho người khác.”

Bí mật này đương nhiên càng ít người biết càng tốt, nếu không chỉ biết dẫn đến họa sát thân. Đào Nhiên nhìn bản vẽ cơ quan trùng trùng điệp điệp, nhin không được nói: “Quý Đầu thật sự là một kẻ thông minh, bản đồ phức tạp như vậy mà hắn có thể nhớ rõ từng chi tiết được.”

“Hắn là bậc thầy về cơ quan, chuyện này đối với hắn mà nói cũng không khó.”

Thứ được gọi là cơ quan, cho dù phức tạp, rườm rà thế nào chăng nữa thì cũng lưu lại dấu tích để theo đó mà lần. Quý Đầu vốn đã *** thông cơ quan, cho nên hắn nhớ rất kỹ cũng không có gì kỳ quái. Mộc Yến Phi vẽ xong nét bút cuối cùng, thấy Đào Nhiên còn đứng bên cạnh, hắn hỏi: “Còn có việc gì sao?”

Mộc Yến Phi cá tính nội liễm, rất ít biểu lộ vui mừng hay tức giận, nhưng cũng không giống như lúc này, hơi thở lạnh lùng trên người lộ ra rất mãnh liệt, làm cho người ta khó có thể đến gần.

Không thích cảm giác bị đối đãi xa cách thế này, Đào Nhiên theo bản năng nghĩ Mộc Yến Phi có nghi ngờ mình chuyện gì hay không, cho nên thái độ mới đột nhiên biến đổi đến vậy, nhưng khuôn mặt vẫn ung dung thản nhiên, cười hì hì nói: “Người có tâm sự.”

Mộc Yến Phi mày kiếm khẽ nhếch, nhìn hắn, nhưng lại không nói lời nào. Đào Nhiên cười cười, lấy từ trong tay áo ra một chuỗi ngọc, tiến tới gần, kéo tay Mộc Yến Phi qua, xoắn chuỗi ngọc thành hai vòng đeo vào tay trái của hắn. Minh châu mỗi viên có một vẻ ôn nhuận riêng, nhưng khi dùng chỉ bạc xoắn lại với nhau, lại phát ra ánh sáng óng ánh nhu hòa. Đó là những viên minh châu do Mộc Hiến Ngọc tặng Mộc Yến Phi lúc ở Vân Nam, hắn tiện tay cho Đào Nhiên một ít, lại không nghĩ Đào Nhiên lại xoắn minh châu thành một chuỗi ngọc.

“Tâm trạng không ổn định sẽ không làm được chuyện gì đâu, minh châu định tâm an thần, tặng cho người.”

Mộc Yến Phi vẻ mặt nhu hòa lại, hắn không thích những vật trang sức nhỏ nhỏ thế này, ngoại trừ vườn vữu ra, đều chẳng có tác dụng gì cả. Bất quá trên chuỗi ngọc còn lưu lại hơi ấm cơ thể, khiến hắn bỏ đi ý định cởi ra, đùa với những hạt trân châu trên tay, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, nói: “Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.” (không có chuyện gì lại đến xum xoe, không gian phi thì cũng là đạo tặc)

“Vương gia anh minh.” Bị nói trúng tim đen, Đào Nhiên không để ý, trực tiếp vào vấn đề, nói: “Người biết nhược điểm võ công của ta, không có rượu ta sẽ chết đó.”

“Tính đến thời điểm này người vẫn còn sống rất khỏe mạnh.”

Mộc Yến Phi không đếm xỉa gì đến ánh mắt ra vẻ ai oán của Đào Nhiên. A Nhất từng nói cho hắn nghe, nội tức của Đào Nhiên có thể dùng võ công tâm pháp điều dưỡng. Hắn lúc đầu vì nội công không mạnh, cần dựa vào hơi nóng của rượu để khống chế, nhưng bây giờ lại xem rượu như là cách giải quyết duy nhất, vốn đã lẫn lộn đầu đuôi cả rồi.

Đối với sự lạnh lùng kiên định của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên rất buồn rầu, không biết hắn vì sao lại đột nhiên chấp nhất đối với chuyện này, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì ta thích người khác thỉnh cầu ta.”

Câu trả lời vừa trực tiếp lại vừa quen thuộc. Đào Nhiên mắt phượng có hơi nheo lại, hắn phát hiện vị tướng quân này thật là không đặc biệt được, nếu không thì sẽ không biết bị hắn trả thù lúc nào đây. Hắn liền nhích tới gần sát bên cạnh Mộc Yến Phi, giơ tay suông sẽ đùa giỡn những sợi tóc mai hai bên trán của hắn, cười hỏi: “Vậy muốn ta phải làm thế nào để thỉnh cầu người đây, vương gia?”

Đào Nhiên uống cong lưng, cúi xuống, khuôn mặt tuấn mỹ càng lúc càng gần, mang theo giọng điệu trêu chọc hài hước, là thủ đoạn hắn quen dùng khi chơi bời nơi trăng gió. Mộc Yến Phi đột nhiên có chút không hài lòng, đang suy nghĩ phải dùng cách gì để trừng phạt hắn, đột nhiên bên hông bị ôm chặt, ầm ập lập tức truyền đến trên đôi môi, Đào Nhiên hôn hắn, một nụ hôn chủ động hiếm có.

Đã lâu chưa thấy Đào Nhiên chủ động như vậy, Mộc Yến Phi có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền làm động tác đáp lại, ôm lấy eo của Đào Nhiên, đứng dậy trở tay lật ngược, đè hắn xuống mặt bàn, chén trà đặt trên bàn bị động, đổ sang một bên, nước trà chảy ra, làm ướt vạt áo của Đào Nhiên, nhưng hắn không để ý đến, tiếp tục cùng Mộc Yến Phi đắm chìm trong nụ hôn triền miên nồng cháy.

“Vương gia, thỉnh cầu như vậy đã đủ hay chưa?” Trong lúc quần quít lấy nhau, hắn cười hỏi.

Mộc Yến Phi đáp lại bằng cách dùng hết sức cuốn lấy lưỡi của Đào Nhiên, hưởng thụ khoái cảm khi ma sát, không bao lâu sao, bàn tay đã đến bên hông của hắn, độ cứng của chiếc đai lưng khiến động tác của hắn có hơi chậm lại, ngay lúc này mà trên người lại mang theo binh khí quả nhiên rất trở ngại khi giao lưu, bàn tay dứt khoát đi thẳng xuống phía dưới bụng của Đào Nhiên, Đào Nhiên nằm ngửa ra, hai chân khẽ mở sang hai bên, tạo cơ hội cho hắn xâm phạm.

Mộc Yến Phi vén vạt áo dưới của Đào Nhiên lên, tay theo thói quen của hắn lục lọi xuống, Đào Nhiên đành phải chịu yếu thế, không cách nào đẩy ra, chỉ còn cách thuận theo sự vuốt ve của hắn, mắt phượng khẽ khép, trong nụ hôn nồng cháy nghe được hơi thở loạn dần của nam nhân, bụng dưới bị vật cứng đụng vào, làm hắn có thể cảm giác được trọn vẹn sự kích động của đối phương vào giờ phút này.

Đã lâu chưa từng nhiệt tình với nhau, thân thể theo sự chuyển động của nụ hôn càng thêm nóng rực. Đào Nhiên giơ tay muốn kéo vạt áo Mộc Yến Phi ra, lại bị hấn nắm chặt đè xuống mặt bàn, chặn lại ý định muốn lộn xộn của hấn., thần trí theo sự nhiệt tình bay bổng từ từ rối loạn, trong lúc đôi môi giúp đỡ lẫn nhau, lại càng muốn phóng túng tiếp xúc, đáng tiếc tiếng đập cửa không đúng lúc cắt đi sự ngọt ngào ngẩn ngui, cửa phòng bị gõ nhẹ ba cái, là ám hiệu tùy tùng phát ra khi có khách không mời mà tới.

Trong lúc ý loạn tình mê lại bị cắt đứt, Mộc Yến Phi nhú mày khó chịu, liền đẩy Đào Nhiên ra, cầm lấy Yêu đao đang ở cạnh bên, đi tới cửa, nhưng lại có tiếng cười nhanh chóng vang lên, ngay sau đó A Nam chạy đến, nói cho hấn vị khách không mời mà tới đã bị phát hiện, đã chạy, bọn họ chuyển này đi có nhiệm vụ trong người, cho nên không tiện đuổi theo.

“Cẩn thận đề phòng.”

Mộc Yến Phi nhắc nhở xong, Đào Nhiên đi ra, hỏi: “Vương gia, rượu người đã hứa cho ta đâu?”

Sự kích tình mới vừa rồi khiến cho đôi mắt đào hoa phủ thêm một lớp hơi nước ước át, đôi mắt Đào Nhiên có hơi nheo lại, lưỡi biếng tựa người vào khung cửa sổ, giữa đôi mi xuân sắc khôn cùng, như là đang ám chỉ một lời mời nồng nhiệt nào đó. Mộc Yến Phi lại nổi lên kích động muốn kéo hấn vào phòng, nhưng ngấm lại những chuyện rắc rối sắp sửa phải đối mặt, nên chỉ có thể đè phần kích động ấy xuống, hỏi lại: “Ta từng hứa với người chuyện gì?”

Đào Nhiên sững sốt, Mộc Yến Phi đã đi vào phòng, hấn muốn đuổi theo, hơi lạnh ập tới, đẩy hấn ra ngoài cửa, chờ hấn đứng vững, cửa phòng đã lách cách đóng lại rồi.

Thiếu chút nữa đã đụng vô cái mũi, Đào Nhiên nhìn A Nam đang đứng bên cạnh với vẻ mặt hả hê, bất đắc dĩ hỏi: “Chủ tử nhà người thường xuyên nói không giữ lời như thế đó sao?”

Chẳng lẽ hấn không phải chủ tử của người sao? A Nam hừ một tiếng, hất hất cằm lên, nói: “Bởi vì hấn là vương gia.”

Bởi vì tên khách không mời mà đến, kẻ hoặc dùng mỹ nam kế dối rượu của Đào Nhiên không thành công được, đành phải trở về phòng dùng nội lực điều tức, cứ chịu đựng như thế hết một đêm, sáng sớm thức dậy với ánh mắt lơ đãng, bộ dáng không được ngủ ngon giấc, thế nhưng cho dù giả bộ đáng thương vẫn vô tác dụng, Mộc Yến Phi tựa hồ chỉ lo quan tâm đến việc khác, căn bản không để ý đến hấn.

Đoàn người phóng ngựa như bay, không bao lâu đã đến chân núi Thái Hành, phóng tầm mắt nhìn ra xa, đỉnh núi trùng trùng điệp điệp, san sát kiêu hùng, mây tía lượn quanh, tiếp tục đi về phía trước một đoạn không xa, Mộc Yến Phi có cảm giác tình hình không ổn, là cảm giác do quanh năm chinh chiến dưỡng thành, vội vàng phân phó mọi người cẩn thận, quả nhiên đi không xa lắm, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, từ bốn phương tám hướng lao ra vô số thớt ngựa, người ngồi trên ngựa đều che mặt, sau khi xông ra thì cùng lúc giương cung nấp tên, nhắm ngay bọn họ.

Mộc Yến Phi tùy tiện nhìn lướt qua, thấy chừng trăm người, trong mắt hấn hiện lên sự khinh thường, cầm lấy Yêu đao đang treo trên lưng ngựa, bọn thị vệ đều đã đi theo hấn nhiều năm, thấy hấn làm động tác này liền hiểu ý, vì vậy đều rút ra binh khí, nghe tiếng mũi tên xé gió vang lên, tên như hoa bay, bắn về phía bọn họ.

Mộc Yến Phi rút Yêu đao ra, lưỡi đao đen như mực dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát ra ánh sáng chói mắt, chặt đứt những mũi tên đang bay tới, lạnh lùng quát lên: “Toàn bộ giết sạch!”

Đào Nhiên theo ở phía sau, nhìn thấy ngựa của Mộc Yến Phi ***g lên, hí dài uy dũng, tiếng hí chưa dứt, đao của hấn đã chém xuống, cắt đứt tên, quả thực là lạnh lùng nhanh gọn, không kèm được khí huyết dâng trào, nhỏ giọng nói với Thanh đồng đang cưỡi ngựa cạnh mình: “Người tìm cơ hội chạy trốn nhanh đi.”

Thanh đồng do dự một chút, tựa hồ còn không có hạ quyết tâm có nên đi hay không, Đào Nhiên trầm sắc mặt, quát khê: “Chuyện ta cần dặn nhớ cho kỹ, đi mau đi!”

“Vậy còn người?” Thanh đồng ghìm cương ngựa, thấp giọng hỏi hấn.

Sắc mặt Đào Nhiên biến đổi, nhìn theo bóng lưng Mộc Yến Phi hươu đao nghênh địch, nhoẻn miệng cười: “Ta nếu còn mạng trở về, sẽ tới Vân Nam hội hợp với các người.”

Thanh đồng còn muốn hỏi tiếp, Đào Nhiên đã giục ngựa tham gia vào trận chiến, rút nhuễn kiếm ra, cười đến bên cạnh Mộc Yến Phi, chung sức nghênh địch.

Tên bắn như mưa, nhưng vẫn không cản được sự anh dũng của Mộc gia quân, đặc biệt là tùy tùng của Mộc Yến Phi rất *** thông ám khí, hai quân khoảng cách rất gần, ám khí đánh vào ngựa của đối phương, ngựa bị kinh sợ, chẳng bao lâu thế trận đã bị rối loạn, Đào Nhiên thấy tùy tùng mặc dù ít người, nhưng mỗi người đều gan dạ dũng mãnh, trừ A Trung ở bên cạnh Mộc Yến Phi bảo vệ ra, những người khác đều xông vào giữa quân địch chém giết, trong phút chốc máu tanh bắn lên bốn phía, sát khí không cách nào ngăn chặn, vô hình trung làm hấn rung động, sự bạo ngược trong cơ thể bị đốt lên, huyết mạch sôi trào, quả thực chỉ muốn xông thẳng tới, mặc sức tung hoành giết chóc.

Nhìn thấy được sự hưng phấn do khát máu trong mắt hấn, khoe miệng Mộc Yến Phi cong lên tạo thành ý cười, nói: “Muốn giết thì nên thừa dịp này, nếu không không bao lâu nữa sẽ không còn cơ hội đâu.”

Đào Nhiên kinh ngạc nhìn hấn, lập tức liền hiểu được ý hấn, tin tức là do bọn hấn thả ra ngoài, muốn ứng phó thế nào, Mộc Yến Phi tất nhiên sẽ biết cách, nói: “Bỏ đi, ta dường như sợ chết, ở bên cạnh giúp người vẫn tốt hơn.”

“Người xác định?” Mộc Yến Phi hươu dao chém những kẻ địch muốn xông lên té xuống ngựa, lạnh lùng nhìn huyết hoa bắn tung tóe, hấn nói: “Nhưng ta còn đáng sợ hơn cả tử vong.” (chuẩn không cần chỉnh)

Đào Nhiên trong lòng chấn động, chỉ cảm thấy những lời này nói rất hùng hồn, cho dù đoạt mệnh chẳng thường hoàn, cũng sẽ không ai dám lùi bước, đang muốn đáp lại, liền nghe tiếng chém giết vang lên phía xa xa, không bao lâu sau, một đám kỵ binh xông vào trận chiến, *** kỳ tung bay, chữ “Mộc” dưới ánh mặt trời uy phong lẫm lẫm, chừng mấy trăm người, bao vây bọn đánh lên lại trong nháy mắt, nhất thời âm thanh giết chóc nổi lên bốn phía, huyết sắc tràn ngập cả sơn cốc, không có tiếng la hét cầu xin, hết thấy đều yên tĩnh, từ trong trầm mặc tiến thẳng đến tử vong.

“Họ thuộc kỵ kỵ doanh của người?” (kỵ kỵ doanh: binh đoàn kỵ binh kỵ dũng)

Quân binh đánh lên đã bị trấn áp trong chớp mắt, thuộc hạ của Mộc Yến Phi đều nhanh chóng rút về đứng hai bên hấn, Đào Nhiên thấy binh sĩ hàng ngũ nghiêm chỉnh, hiển nhiên là do ngày thường đã được thao luyện suốt một thời gian dài rồi.

“Là Mộc gia quân của ta.”

Mộc Yến Phi ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào sa trường, thuận miệng đáp, A Nam ở bên cạnh nắn cổ tay nói: “Những người này tới ít quá, chơi chưa đã đã bị thống lĩnh đoạt đi rồi.”

Chốc lát chiến sự đã đến hồi kết thúc, địch quân ngoại trừ vài tên lãnh binh cầm đầu bị bắt sống ra, số còn lại đều bị chém giết, một người sống cũng chẳng lưu lại. Đào Nhiên nhìn thấy, cũng không khỏi kinh hãi sự kiêu dũng hiếu sát của Mộc gia quân, nghĩ thầm trong đầu khó trách nhiều người không chịu dung tha cho Mộc Yến Phi. Nếu hấn là kẻ ngồi trên cao, bên người có một vị tướng lãnh thế này, chỉ sợ cũng sẽ ăn ngủ không an.

Chiến sự chấm dứt, thống lĩnh đến vấn an Mộc Yến Phi, hấn cho mang tù phạm đến, vốn định thẩm tấn, nhưng nhanh chóng phát hiện khuôn mặt của những người này đã khô khốc, giống như trúng phải một loại thuốc nào đó, bị đè xuống đất vẫn liệu mạng phản kháng như trước, sát khí mười phần, đừng nói thẩm tấn, ngay cả việc khống chế sự giãy giụa của bọn họ đều phí rất nhiều khí lực.

Mộc Yến Phi nhìn thấy, nghĩ thầm trong đầu khó trách mới vừa rồi địch quân mặc dù dũng mãnh, động tác cũng rất cứng ngắc, thì ra là do thần trí bị khống chế, hấn bảo kẻ tương đối *** thông được vật là A Tây tra xét kỹ càng, A Tây sang nhìn một chút, lắc đầu với Mộc Yến Phi, nói: “Độc đã xâm nhập vào tim, cho dù có thể giải độc, thần trí của bọn họ cũng không cách nào tỉnh táo lại được, có thể cuối cùng sẽ biến thành người điên.”

A Nam nghe xong, nhin không được tức giận nói: “Thật ác độc.”

Thống lĩnh thấy bọn họ không cần lưu lại, liền vung đao lên, bị Mộc Yến Phi cản lại, trầm ngâm một chút, nói: “Giám bọn họ lại trước đã.”

Kinh thành người tài đông đảo, có lẽ để ngự y chẩn bệnh, có thể biết được bọn họ trúng loại độc gì, cho dù không cách nào giải độc, cũng có thể đề phòng hậu họa.

Mộc Yến Phi để thống lĩnh suất binh đi trước, đóng quân dưới chân núi Thái Hành, kế hoạch vốn đã được chuẩn bị sẵn sàng để một lần bắt sạch, rốt cục lại bị đối phương dùng thủ đoạn độc ác này hóa giải rồi, điều này ngoài dự liệu của hắn, mặc dù nhờ vậy mà nhanh chóng biết được thủ đoạn đối phương dùng để khống chế binh sĩ, cho nên xem ra cũng chẳng phải hoàn toàn không gặt hái được điều gì, nhưng không thể không nói hắn đã xem thường tứ hoàng tử rồi, tâm tư của người này so với sự tưởng tượng của hắn thâm trầm hơn nhiều lắm, ác độc hơn nhiều lắm, hoàn toàn không phải là một tên đang đồ tử Kiệt kinh phóng đảng biểu hiện ở mặt ngoài.

“Thắng bại là chuyện thường tình.” Thấy Mộc Yến Phi trầm ngâm không nói, Đào Nhiên cho rằng hắn ảo não vì thất thủ, liền khuyên nhủ.

Mộc Yến Phi quay đầu sang nhìn gã nam nhân đang cười ngửa ngang hàng với mình, nhưng chỉ cười không nói, sau đó xoay đao tra vào vỏ, giục ngựa, phóng như bay về phía trước.

14. Quyển 2 - Chương 14

Suốt chặn đường sau đó bọn họ không còn bị đánh lén nữa, có lẽ đối phương đã phát hiện mưu kế do Mộc Yến Phi âm thầm sắp xếp nên không dám tiếp tục khinh thường vọng động, bọn họ thuận lợi tiến vào hẻm núi Ngũ Hành, tiếp tục đi lên trên, thế núi lởm chởm, trên vách núi cheo leo chỉ có một cây cầu gỗ hẹp hòi bắc men theo vách đá, Mộc Yến Phi bỏ ngựa, bước trên cầu gỗ đi lên núi.

Đoạn đầu bản đồ của Quý Đầu rất giản lược, những chỗ phức tạp đều tập trung vào phần cơ quan của địa cung ở phía sau, bất quá sơn mạch của núi Thái Hành cũng không phải khó leo cho lắm, cây cầu gỗ này vốn đã được bắc rất lâu rồi, chân người vừa giẫm lên liền phát ra âm thanh quái dị, phía dưới là hắc long đàm thủy, quanh năm mây mù bao phủ, sâu không thấy đáy, chỉ cần nhìn xuống đó vài lần, cũng đủ chấn động tâm thần, khiến cho người ta hãi sợ.

A Nam bình thường nói cười giết địch, không hề có chút sợ hãi, nhưng giờ phút này đi trên cây cầu gỗ hẹp hòi này, lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi, không kiềm được, nói: “Nếu té từ đây xuống, e rằng sẽ chết chắc.”

Lời vừa nói ra đã đổi lấy ánh mắt khinh thường của mọi người, A Nam ngượng ngùng cười, nhìn qua nhìn lại hai bên, đột nhiên phát hiện thiếu mất một người, ngạc nhiên hỏi: “Thanh đồng đâu? Hắn không bị té xuống chứ?”

“Để trẻ con leo núi quá nguy hiểm, ta bảo hắn đứng dưới chân núi đợi rồi.”

A Nam rất hồ nghi lời giải thích của Đào Nhiên, nhưng thấy Mộc Yến Phi không lên tiếng, cũng không tiện hỏi thêm, vội đầu đi về phía trước, cây cầu gỗ chín khúc đi được một nửa, Mộc Yến Phi chuyển sang đường núi, đường núi hạn hẹp lại dài, thay vì nói là đường, chỉ bằng nói đây là lối mòn do lâu năm bị người giẫm lên mà thành.

Lại đi tiếp về phía trước, lối mòn càng lúc càng hẹp, núi đá lởm chởm, hiểm trở không thể trèo lên, bình thường hiểm có người đặt chân, cho dù là tiểu phu, cũng sẽ không đến một nơi như thế này, rõ ràng đã đến tuyệt cảnh, chung quanh chẳng còn đường nữa, nhưng tiếp tục đi về phía trước, đường mòn lại hiện ra, xa xa tiếng thác đổ ầm ầm, đình tai nhức óc. Đã bắt đầu mùa đông, nhưng trên núi lá cây vẫn đan san sát vào nhau, gió núi lạnh liệt, thổi quần áo mọi người bay phấp phật, tựa như chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, thì sẽ bị rơi xuống dốc núi.

Cứ đi quanh co về phía trước một hồi lâu, Mộc Yến Phi dừng lại trước một thân cây nham tùng, cổ tùng cành lá xum xuê, che đi những phiến nham thạch gồ ghề dưới gốc, nơi này bốn phía được những vách núi dựng đứng bao bọc, che chắn gió núi, từ xa vọng lại, chỉ có tiếng gió xuyên qua những đỉnh núi ngút ngàn, phát ra những thanh âm sắc nhọn, xa xa sơn thụ liên miên, phía dưới đều là những vách núi trơn tuột, nếu không có đồ kỳ chỉ dẫn, căn bản không cách nào trèo lên, quả thực là một nơi cực kỳ bí ẩn.

Mộc Yến Phi xốc lên cành lá tiến vào, bên trong trở nên sáng sủa, lộ ra một bãi đất trống, tiếp tục đi về phía trước không xa, đó là cửa đá kiên cố. Mộc Yến Phi kéo khoen đá trên cửa, căn cứ theo bản chỉ dẫn

kéo vài cái, tiếng ầm ầm vang lên, cửa đá tách ra để lộ một khe hở, mọi người tiến lên đồng loạt dùng sức, đẩy cửa đá mở ra.

Lọt vào tầm mắt chính là một khung cảnh tối om, đã rất lâu đời, trong núi lộ ra mùi mục rữa nhàn nhạt, A Bắc lo lắng có độc chướng, chen người vào trước, lắc cho hỏa chiết tử sáng lên, mọi người theo vào, phát hiện nơi đây chỉ là một sơn động do thiên nhiên tạo thành, sau đó được đào thêm, biến thành một nơi môn đình rộng rãi, hình như có gió từ khe hở luồng vào, nên ngực cũng không cảm thấy khó chịu cho lắm.

Phía sau môn đình là hành lang rất dài, Mộc Yến Phi dừng lại trước hành lang, đưa đồ chỉ cho A Tây A Bắc. Trước khi xuất phát, hắn có giải thích đơn giản về nhiệm vụ của chuyến đi này, mấy vị tùy tùng dĩ vãng cả ngày chinh chiến sa trường, đã sớm chán ghét cuộc sống đơn điệu ở chốn kinh thành, nghe nói đến chuyện truy tìm kho báu thâm dò bí mật, mỗi người đều hồ hởi xắn tay áo lên, rất vui mừng cầm lấy đồ chỉ, hy vọng có thể trở tài.

Tiếp tục đi về phía trước đường bắt đầu rẽ nhánh, phải tách ra tìm kiếm, cho nên Mộc Yến Phi tương đồ chỉ vẽ thêm hai phần, để A Tây A Đông đi một đường, A Nam A Bắc A Trung một đường, hắn cùng Đào Nhiên một đường, hẹn ba canh giờ sau quay về đây tập hợp.

Mọi người lĩnh mệnh, chỉ có A Trung tiến gần đến trước, nói với Mộc Yến Phi: “Thỉnh tướng quân cho phép thuộc hạ đi cùng ngài.”

Những tùy tùng khác lại càng hoảng sợ, vội vàng kéo A Trung, quân lệnh như núi, tướng sĩ chưa bao giờ dám có ý kiến sau khi Mộc Yến Phi ra lệnh, bọn họ sợ hành động đường đột của A Trung khiến Mộc Yến Phi nổi giận, may mắn Mộc Yến Phi vẫn chưa tức giận, chỉ hỏi: “Vì sao?”

A Trung nhìn Đào Nhiên đang đứng bên cạnh Mộc Yến Phi, thản nhiên nói: “Người này rất giỏi hoạt, thuộc hạ không tin hắn, càng lo lắng tướng quân một mình cùng hắn đồng hành, cho nên thỉnh cho phép thuộc hạ đi theo.”

Mộc Yến Phi liếc nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên cười cười không chút để tâm: “Ta không sao cả, chỉ cần vương gia người vui vẻ là được.”

Mộc Yến Phi gật đầu với A Trung, xem như chấp nhận thỉnh cầu của hắn, A Trung đại hỉ, vội vàng đi theo.

Mọi người tách ra tìm ở những ngõ rẽ khác nhau, A Trung đi tuốt đằng trước, Mộc Yến Phi và Đào Nhiên đi theo sau, căn cứ theo chỉ dẫn trên bản đồ hướng dẫn A Trung phải đi như thế nào, Đào Nhiên giờ hỏa chiết tử lên, miễn cưỡng chiếu con đường phía trước.

Ba người nối đuôi đi trên hành lang cũng không rộng rãi lắm, cuối cùng là bậc thang thẳng tắp sâu xuống phía dưới, bậc thang rất dốc, nhám thạch loang lổ, A Trung căn cứ theo hướng dẫn của Mộc Yến Phi cứ cách hai bậc đá mới đặt chân, đi gần một trăm bậc mới đến đầu, ngay phía trước là một cầu cáp treo rất hẹp, do hai đầu dây cáp trên dưới song song nhau, phía dưới sâu không thấy đáy, có tiếng vang truyền đến, tựa như tiếng nước chảy, nhưng vì không gian khá tối, cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Dây cáp rất bền, Đào Nhiên một tay cầm hỏa chiết tử, bước lên dây cáp liền cảm thấy dưới chân có hơi đong đưa, thấy con đường trước mặt khá dài, hắn than thở: “Nơi này nhất định có không ít tài bảo, thật muốn biết lúc đầu tổ tiên làm cách nào bảo người ta vận chuyển đến nơi này được.”

“Có một con đường khác dùng để làm đường vận chuyển, sau khi địa cung xây xong, con đường đó sẽ bị phong bế, thành tử lộ, nơi này biến thành chỉ còn một con đường duy nhất thông đến đó.” Mộc Yến Phi đi phía sau giải thích.

Từ những dấu hiện trên bản đồ, có lẽ là như thế này, bất quá con đường rộng rãi kia đã bị cắt đứt rồi, bản đồ của Quỷ Đầu cũng vẽ rất mơ hồ, cho nên phán đoán của hắn không cách nào chứng thực được.

Ba người đi khá lâu trên sợi dây cáp lung lay lắc lẻo, mới vừa đi hết, A Trung nhảy xuống trước, Mộc Yến Phi nhắc nhở hắn đặt chân lên phiến đá hai bên, hắn lại đạp sai, lập tức một tiếng vang quái dị truyền đến, vô số mũi tên từ phía trước bắn ra, A Trung đã đặt chân trên mặt đất nên rất dễ dàng tránh né, Đào Nhiên theo sát phía sau hắn, thấy tình thế bất hảo, vội vàng rút ra nhuyễn kiếm, chặn đứng những mũi tên bay tới, bước chân của bản thân lại mất đi thăng bằng, lệt chệt rơi xuống, may mà Mộc Yến Phi nhanh tay lẹ

mắt, dùng chân móc vào dây xích, thả người bắt được tay hắn, Đào Nhiên đề khí xoay người nhảy lên, Mộc Yến Phi cũng ổn định thân hình, tiện thể ôm lấy hắn, nhưng hỏa chiết tử lại không bắt được, rơi xuống.

Trong lúc nhất thời không gian rơi vào vô tận hắc ám, Đào Nhiên chỉ cảm thấy giác tay của Mộc Yến Phi ôm chặt lấy eo của mình, hai người ôm chặt lấy nhau treo mình trên sợi cáp đung đưa không ngừng, ôm nhau rất chặt, có thể cảm thấy rất rõ nhịp đập của tim đối phương, đều đặn khá nhanh, như đang kinh hãi sự ngoài ý muốn vừa xảy ra mới này.

“Tướng quân? Tướng quân người thế nào rồi?”

Trong bóng tối truyền đến tiếng kêu sợ hãi của A Trung, lập tức hỏa chiết tử sáng lên, Đào Nhiên đẩy vòng tay của Mộc Yến Phi ra, tra kiếm vào vỏ, từ sợi xích nhảy lên thêm đá, Mộc Yến Phi nhảy lên theo, ánh lửa lay động chiếu sáng khuôn mặt đang trắng bệch của A Trung, vội vàng quỳ xuống trước mặt Mộc Yến Phi, nói: “Là do thuộc hạ vô năng, thỉnh tướng quân trách phạt.”

“Đi thôi.”

Mộc Yến Phi trả lời, dấu điểm hỉ nộ, A Trung lần không ra suy nghĩ của hắn, do dự ngẩng đầu nhìn hắn, Đào Nhiên lại lắc một hỏa chiết tử khác cho sáng lên, cười nói: “Lần sau cẩn thận một chút, chúng ta không phải mỗi lần đều may mắn như vậy đâu.”

Hắn đi qua bên cạnh A Trung, chuẩn bị xung phong dẫn đầu, hắn xem qua bản đồ vài lần, quen thuộc với cơ quan hơn kẻ lần đầu dẫn đường như A Trung, ai ngờ đi chưa được hai bước, tay áo đã bị kéo lại, Mộc Yến Phi đi tuốt phía trước, nói với hắn: “Người đoạn hậu.”

Mộc Yến Phi nói một không hai, Đào Nhiên đành phải dừng lại, A Trung đứng lên đuổi theo, lúc đi qua bên cạnh hắn, hận hận trừng mắt nhìn hắn, đáng tiếc Đào Nhiên lại không biết đang suy nghĩ đến chuyện gì, tâm trạng bồn chồn hốt hoảng, hoàn toàn không chú ý tới sự tức giận trừng mắt của A Trung.

Do Mộc Yến Phi dẫn đường, đường đi đơn giản hơn rất nhiều, xuyên qua con đường nhỏ tối tăm, không bao lâu sau đã đến trước một cánh cửa sắt, trải qua năm tháng dài dằng dặc, trên cửa lại không bị rỉ sét nhiều lắm, bất quá khi mở cửa thì có âm thanh ma sát chói tai rít lên, chứng tỏ đã lâu chưa từng được mở ra, cửa sắt vừa mở, bên trong âm u dị thường, nhưng không làm cho người ta có cảm giác khó thở, tựa như có một đường thông gió khác.

Bên trong cửa là một không gian rất lớn, theo sự tiến vào của cả ba người, ánh lửa vàng vọt chiếu sáng bốn vách tường, làm bóng người bị kéo dài quỷ dị, ánh mắt Đào Nhiên lơ đãng lướt lên các vách tường, phát hiện trên vách vẽ rất nhiều bùa chú, chen vào những đồ hình quái dị tàn nhẫn, trông giống như khắc hình của địa ngục, bên cạnh đồ hình còn lưu văn tự, hắn đọc lướt qua một chút, thấy viết là đã cho thêm phong ấn nguyên rửa vào trước khi phong bế địa cung, những kẻ tự ý xâm nhập sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, không khỏi cười giễu, đi thẳng tới.

Nhưng A Trung lại đứng lại, nương theo ánh lửa yếu ớt, hắn nhìn thấy trên khoảng đất trống có vô số những rương gỗ to lớn, trên mép rương có dán giấy niêm phong có dấu quan ấn, nắp rương gỗ nằm sát góc tuốt phía trước có chút hé ra, theo ánh lửa di động tỏa ra ánh vàng nhàn nhạt.

Bước chân của hắn dường như bị sai khiến đi về phía trước, Đào Nhiên cũng có vài phần tò mò, đi theo tiến về phía trước, thấy quan ấn trên dấu niêm phong đã hơn trăm năm, chữ viết đã phai nhạt dần theo năm tháng, nhưng những hoa văn mạ vàng theo ánh sáng tới gần lại càng rõ ràng hơn, bên mép của rương gỗ còn dính một chút vết nhỏ màu đen.

Tay hắn vuốt lên hoa văn, tựa hồ nhìn thấy khung cảnh tòa cung điện trăm năm trước lúc mới vừa xây xong – những nô lệ không chịu nổi sự mệt nhọc khi phải vận chuyển ngày đêm, sẩy tay làm chiếc rương gỗ này rơi xuống đất, nhìn thấy rương gỗ chấn động vỡ ra, giám công bị chọc giận, vung đao chém xuống, máu bắn lên rương gỗ, hình thành những đốm đen mà bây giờ bọn họ đang nhìn thấy đây.

Cho dù một cơ nghiệp có huy hoàng thế nào cũng không tránh khỏi việc chết chóc khi bắt đầu xây dựng, cho dù một công tích to lớn thế nào cũng không tránh khỏi việc dùng máu viết nên, năm tháng như một bức tranh, dùng màu máu họa thành lịch sử, tháng năm càng lâu, lại càng có vẻ *** mỹ hơn.

“Những thứ này đúng là rất hấp dẫn con người ta, nhưng lại không phải là thứ chúng cần.”

Mộc Yến Phi đi được một nửa, phát hiện hai người không đi cùng, hần không vui quay đầu lại, A Trung vội vàng đuổi theo, thấp giọng nói: “Thuộc hạ biết sai”

Đào Nhiên lại không quan tâm đến sự không hài lòng của Mộc Yến Phi, cười, đi qua, nói: “Ta chỉ là tò mò.”

Đoạn hành lang kế tiếp càng lúc càng hẹp hòi, đi một đoạn là lại xuất hiện một khoản đất rộng lớn, giống như khoản đất mới vừa rồi bọn họ vừa gặp, đặt vô số rương gỗ, cứ đi như vậy qua hai ba cánh cửa nữa, A Trung nhin không được hỏi: “Bọn họ tại sao không gom tài bảo về một chỗ cho dễ sử dụng?”

“Cách làm này gọi là cửu khúc liên tảo.” Đào Nhiên trả lời thay cho Mộc Yến Phi: “Mỗi một kho chứa cách nhau một đoạn, mỗi đoạn có một cửa chặn, nếu có chuyện gì xảy ra, cửa đá tại cửa chặn sẽ hạ xuống, ngăn ra thành từng kho, cho nên kẻ tự ý xâm nhập cho dù lấy được một phần tài bảo trong đó, cũng không thể thoát ra khỏi mê cung của cửu khúc liên tảo, cho dù có vận khí tốt tránh khỏi tên do cơ quan bắn ra, nếu không thành con nhím, thì cũng sẽ bị chết đói, suy nghĩ của lão tổ tông thông minh hơn chúng ta.” hần dừng một chút, lại nói: “Cũng ác độc nhiều lắm.”

Mộc Yến Phi nghe Đào Nhiên nói xong, bước chân có chút dừng lại, nói: “Người biết cũng không ít.”

“Cám ơn vương gia tán thưởng.” Đào Nhiên cười hì hì trả lời: “Thuộc hạ có xem qua bản đồ, cũng nhớ được một ít.”

“Chúng ta đây bây giờ đang ở cung thứ mấy?”

“Chuyện này người đừng hỏi ngược lại ta, vương gia.” Đối với sự chất vấn của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên mặt không đổi sắc, nói: “Ta cũng chỉ là một tên gà mờ, gấp quá vội ôm chân Phật mà thôi.”

Mộc Yến Phi không để ý tới việc Đào Nhiên nói giỡn, trầm mặc tiếp tục đi về phía trước, hành lang dài mà khúc khuỷu, bọn họ đi trong yên tĩnh một hồi lâu, đi đến gian chứa tài bảo kế tiếp, Mộc Yến Phi đi tới bên cạnh tường quảng hỏa chiết tử xuống, dầu hỏa nằm trong rãnh sát góc tường bị đốt, lửa ầm một tiếng bùng lên, nhanh chóng cháy lan theo góc tường, vách tường bốn phía bị luồng lửa bao lấy trong nháy mắt, cả tòa thính đường bỗng chốc sáng bừng lên.

Nơi này cùng những chỗ trước đó đều không quá giống nhau, cả gian rất lớn, nhưng không có chút đồ vật nào cả, mà ở giữa chỉ có một án đài, án đài được phủ bằng lưới kim hoàng, bên trên đặt một chiếc hộp gỗ bằng gỗ đàn hương sơn son, tỏa ra ánh sáng ôn nhuận rực rỡ trong ánh lửa.

Mộc Yến Phi đi về phía trước, giơ tay định lấy, Đào Nhiên vội vàng nói: “Cẩn thận có cơ quan.”

Tay Mộc Yến Phi dừng lại, trên bản đồ chỉ chỉ ra vị trí của hộp gỗ, nhưng không chỉ rõ có cơ quan hay không, nhưng sự nhắc nhở của Đào Nhiên cũng có chút hợp lý.

Đào Nhiên kéo hần lui về phía sau, rút nhuyễn kiếm ra, đẩy khóa đồng trên hộp gỗ lên, vận nội lực, đầu ồ bị đánh văng ra, ngay tức khắc, một loạt tiếng chiu chiu vang lên, Đào Nhiên hươ kiếm gạt ám khí văng ra, sau đó dùng mũi kiếm đẩy nắm hộp, lộ ra một gói vải màu vàng được đặt tề chỉnh trong hộp.

A Trung muốn tiến lên trước lấy, Đào Nhiên ngăn hần lại, kéo vạt dưới lên cắt một đoạn vải dài, dùng đoạn vải đó lót tay, lấy gói vải màu vàng ra đặt lên bàn, dưới ánh lửa, những hoa văn hình rồng thêu bằng kim tuyến trên gói vải ánh lên, hần không mở gói vải ra, mà dùng kiếm cắt lớp vải gói, lấy binh thư trong gói vải ra, lại tiện tay cắt một đoạn vải khác, bao binh thư lại.

Từng hành động rất cẩn thận tỉ mỉ, khiến Mộc Yến Phi đứng bên cạnh nhìn cũng phải kinh ngạc, nhưng nghĩ Đào Nhiên vốn là người của Âm các, thói quen làm việc kín đáo cẩn thận đã sớm được rèn luyện từ lâu, cho dù biết rõ không có việc gì, cũng sẽ cẩn thận đủ mười hai phần, vừa nghĩ như vậy liền không lưu tâm đến nữa.

A Trung vốn là kẻ thô lỗ, thấy Đào Nhiên làm như vậy, nhin không được hỏi: “Bìa sách có độc à?”

“Không biết, bắt quá cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Đào Nhiên dùng vải bao lấy binh thư đưa cho Mộc Yến Phi, ai ngờ hần vừa xoay người, đã ngửi thấy một mùi hương quái dị, thần trí nhất thời trở nên hoảng hốt, kể đó bên hông tê rần, A Trung đứng sau lưng hần ra tay như điện, điểm mấy yếu huyệt trên hông và lưng hần, hần đứng không vững, ngã xuống đất.

Biến cố bất ngờ, Mộc Yến Phi vội vàng bước lên phía trước cứu hấn, A Trung nhanh hơn rút ra chủy thủ, kề lên cổ Đào Nhiên, kéo hấn lui về phía sau mấy bước, Mộc Yến Phi trông thấy tình cảnh này, sắc mặt trầm xuống, quát: “Người đang làm cái gì?”

“Xin lỗi, tướng quân.”

Sát khí theo tiếng gầm lên truyền đến, vang dội chung quanh thính đường rộng lớn, A Trung đã chứng kiến anh tư của Mộc Yến Phi khi giết địch vô số lần, sợ đến nỗi run lên theo bản năng, Đào Nhiên rất tốt bụng nhắc nhở hấn: “Chú ý cầm đao cho chặt, ta không muốn mất mạng sớm đến vậy đâu.”

“Đều là lỗi của người!” Lửa giận của A Trung đã châm thành công, nhìn hấn, hận hận nói: “Đều là do người dùng yêu thuật mê hoặc tướng quân, khiến cho quan hệ giữa tướng quân và điện hạ bị rạn nứt, mới trở thành hiện trạng thế này!”

“A Trung!” Sinh mạng Đào Nhiên đang trong tay A Trung, Mộc Yến Phi không tiến đến gần, chỉ lạnh nhạt nói: “Người phản bội ta.”

Chạm đến ánh mắt tràn đầy áp bách của hấn, A Trung có chút chột dạ, nhỏ giọng nói: “Thuộc hạ không dám.”

“Thái tử hứa cho người những gì, khiến người trở giáo với ta?”

Chất giọng nhẹ nhàng nhạt nhẽo, nhưng vô hình trung lộ ra hơi thở khiến kẻ khác phải sợ hãi, A Trung không dám nhìn Mộc Yến Phi, môi mấp máy, nhưng nói không ra lời, Mộc Yến Phi quát to: “Nói!” (anh Mộc dữ thật)

Sự đe dọa mãnh liệt truyền đến, tay A Trung run lên, cách một tiếng, chủy thủ rơi xuống đất, Mộc Yến Phi cũng không tiến lên, chỉ là nhìn chăm chú vào hấn, trong uy nghiêm chấn nhiếp đó, A Trung không dám nhấc chủy thủ lên, chần chờ một chút, buông Đào Nhiên ra, đi tới trước mặt Mộc Yến Phi, cúi thật thấp hành lễ với hấn, nói: “Thỉnh tướng quân bớt giận.”

Mộc Yến Phi không đáp, A Trung lại tiếp tục nói: “Thế cục hiện giờ, tướng quân cũng nên hiểu rõ, tuy nói tứ hoàng tử có hoàng hậu và Hoắc thân vương cùng những người khác nâng đỡ, nhưng thái tử xuất thân chính thống, làm người trầm ổn thận trọng, rất xứng được tuyển chọn thành quốc quân, hoàng thượng mặc dù không tỏ rõ thái độ, nhưng vẫn trọng dụng người của thái tử, lại càng thêm tin tưởng tướng quân ngài, cũng đủ chứng minh lòng ông ta đã chọn thái tử, đặc biệt là long thể hoàng thượng mỗi ngày một suy yếu, thái tử kế vị là chuyện sớm chiều, ngay tại thời điểm này, tướng quân muốn hướng về phía nào cần phải suy nghĩ cho cẩn thận.”

“Cho nên?”

A Trung nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên trúng độc hương, nằm bẹp trên đất không đứng dậy được, A Trung khinh thường lườm hấn, chỉ chỉ binh thư đang nằm trong tay Mộc Yến Phi, nói: “Thái tử điện hạ tín nhiệm tướng quân, nếu tướng quân đồng ý đứng về phía thái tử, tương lai thái tử kế thừa đế vị, tất nhiên sẽ không quên sự thành tâm của tướng quân hôm nay.”

Nói đến đây cũng đã rất rõ ràng rồi, Mộc Yến Phi nhìn binh thư trên tay mình, đối với một vị đế vương mà nói, kim ngân châu báu chẳng là gì cả, mà quyển binh thư có thể bách chiến bách thắng, thu tóm thiên hạ mới là thứ trân bảo quý giá nhất, hơn nữa hơn cả hoàng thượng, kẻ mà hấn bây giờ cần phải lấy lòng chính là vị thái tử điện hạ kia, dùng quyển binh thư này cũng đủ biểu lộ thành ý.

A Trung còn đang nhìn hấn, ánh mắt lộ ra chờ mong, Mộc Yến Phi ung dung thản nhiên, nói: “Nếu đưa binh thư cho điện hạ, vậy phải công đạo với hoàng thượng thế nào?”

“Chuyện này rất đơn giản, sao chép thêm một phần nữa là được.” A Trung nói xong, tựa hồ cảm thấy những lời như thế thật sự đại bất kính, lại vội vàng nói: “Dù sao binh thư trình cấp hoàng thượng, hoàng thượng cũng sẽ chuyển cấp cho thái tử điện hạ mà thôi, chúng ta chỉ bắt quá đi sớm hơn một bước.”

“Người nghĩ thật là chu đáo.” Mộc Yến Phi cười lạnh, nhìn Đào Nhiên, ” Bất quá chuyện này có liên can gì đến hấn?”

“Điện hạ không thích người này, người này tồn tại một ngày, điện hạ tất phải lưu tâm đến tướng quân, tướng quân muốn vẹn cả đôi đường, thì phải bỏ qua một vài thứ.” A Trung thấy Mộc Yến Phi vẫn chưa lộ ra tức giận, lá gan lớn chút, dứt khoát đưa tay làm động tác trầm, nói: “Tướng quân tương lai nếu được điện hạ tin tưởng, tất sẽ phong quan vô hạn, đến lúc đó cần loại người gì lại không được, cần gì phải vì một nam nhân mà cắt đứt tiền đồ cẩm tú của mình?”

Một trận trầm mặc, chỉ có tiếng lách tách do dầu hỏa bị đốt truyền đến, làm cho không gian càng thêm yên ắng, một lúc sau, Mộc Yến Phi nói: “Khi thái tử cần dặn người nói những lời này, chắc đã hứa cho người không ít chuyện tốt chứ?”

“Thuộc hạ chỉ là không đành lòng nhìn thấy tướng quân tiếp tục trầm mê trong nam sắc, cho nên mới đưa ra hạ sách này, thái tử điện hạ không liên....”

Nói còn chưa dứt lời liền bị Mộc Yến Phi cắt đứt, lạnh lẽo nói: “Chuyến đi Điền Nam ta còn chưa gặp Đào Nhiên, người đem hành tung của ta báo cho thái tử, đó cũng bắt nguồn từ lòng trung thành sao?”

A Trung nghẹn họng, Mộc Yến Phi lại tiếp tục hỏi gắt gao: “Nếu ta không làm theo thì thế nào?”

“Hợp tác song doanh, phân tác lưỡng bại, tướng quân người chẳng lẽ...” A Trung nói được một nửa, lại nhìn thấy nụ cười lạnh hiện lên trên mặt Mộc Yến Phi, làm cho hắn đột nhiên nhớ lại, với cá tính thất thường của vị chủ tử này, có lẽ thật sự sẽ chọn biện pháp giải quyết là lưỡng bại câu thương.

“Chủ tử, người không còn đường thối lui nữa rồi.” Sau khi phát hiện ra sự thật này, A Trung cảnh giác tránh lui về phía sau, tinh táo nói: “Vừa rồi ta dùng loại độc hương rất nặng, nếu người muốn Đào Nhiên còn sống, thì chỉ có thể làm theo lời của ta, có lẽ thái tử nể tình người đã thuận theo, sẽ cho hắn thuốc giải theo định kỳ, để mạng chó của hắn có thể còn sống tạm bợ.”

“Nghĩ thật chu đáo.” Mộc Yến Phi hừ nhẹ một tiếng, nói: “Đã lâu không gặp, thái tử tâm tư cũng càng độc ác hơn, đẩy ta đến chỗ cùng đường, bất luận thế nào cũng đều phải giúp hắn.”

A Trung biết cá tính của Mộc Yến Phi, nghe chất giọng của hắn bình thản, nhưng vẫn nhìn không được nơm nớp lo sợ, khom người nói: “Thuộc hạ làm như vậy, hoàn toàn là vì tốt cho tướng quân, thỉnh tướng quân lượng thứ.”

“Người hao tổn tâm cơ, bất quá cũng chỉ là do không muốn vứt bỏ phân thân và phú quý lúc này mà thôi.” Giọng nói lười biếng vang truyền đến từ phía sau người A Trung, Đào Nhiên nói: “Có liên quan gì đến vương gia?”

A Trung kinh ngạc xoay người, ánh sáng lạnh lùng chớp lên trước mắt, Đào Nhiên không biết đã đứng lên từ lúc nào, nhuyển kiếm để tại chân cổ của hắn, làm hắn không thể động đậy, hắn chấn động, “Người không trúng độc?”

Đào Nhiên phì cười: “Giả bộ một chút thôi mà, nếu không người đâu thể nói sạch sành sanh ra được?”

A Trung tức giận đến nói không nên lời, hận hận trừng hắn, Đào Nhiên cảm thấy có hơi vô tội, nói: “Thật ngốc, vương gia cho người đi theo đến đây, cũng chính là vì biết người là nội quý, muốn để người tự động nhảy ra mà thôi, ta chỉ bất quá phối hợp một chút, muốn trách thì trách chủ tử của người.”

A Trung toàn thân chấn động, quay đầu lại, chỉ thấy Mộc Yến Phi thần sắc bình thản, nói: “Ta đã biết từ sớm rồi.”

Có rất nhiều chuyện hắn không nói ra, chỉ là do không muốn nói mà thôi, hắn từng hoài nghi A Bắc ít nói, hay A Nam giỏi việc theo gió chuyển đà, thậm chí những ám vệ không thân cận với hắn cho lắm, nhưng lại không nghĩ đó lại là A Trung. A Trung đi theo hắn lâu nhất, cũng chính trực nhất, do vậy năm đó mới đắc tội với quan trên, bị vu cáo phải chịu trọng hình, ngay lúc sinh mạng bị đe dọa thì được hắn cứu, hắn không nghĩ A Trung lại vì kim tiền địa vị mà bán đứng mình.

Thẳng đến mới rồi, khi A Trung nói muốn đi theo hắn, hắn mới chính thức xác định, kỳ thật bản đồ mà hắn vẽ lại đưa cho thuộc hạ chỉ là vài ngõ cụt hắn cố lộng huyền hư mà thôi, đi tới không có bao nhiêu cơ quan, đi tới cuối cùng sẽ tự động quay về chỗ cũ, chỉ có nội quý mới biết trân bảo mà chuyến đi này hắn tìm kiếm là cái gì, lo lắng hắn một mình hành động, nhất định sẽ chủ động đưa ra yêu cầu được đi theo.

“Bảo ta đưa binh thư trình cấp thái tử là do người tự tác chủ trương phải không?” Mộc Yến Phi hỏi.

A Trung lấy làm kinh hãi, không rõ Mộc Yến Phi vì sao lại nói như vậy, Đào Nhiên ở bên cạnh cười thế hắc đáp lời: “Ánh mắt của người thật sự là nông cạn, hắc tử là thái tử, là để quân tương lai, chỉ cần không có sai sót, giang sơn thiên hạ sớm muộn gì cũng đều là của hắc tử, lúc này nếu hoàng thượng biết hắc tử cướp binh thư, thì tội sẽ thế nào?”

A Trung không nói, nhưng phản ứng của hắc tử đó là cam chịu lời nói của Đào Nhiên rồi, Đào Nhiên lại nói: “Muốn làm một nô tài tốt, ngoại trừ trung thành ra, còn phải học cách đoán tâm tư chủ tử, thế nhưng cả hai chuyện này người đều không làm được.”

Vết sẹo trên mặt A Trung toát ra vẻ âm tình bất định dưới ánh lửa, tay chậm rãi nắm lại, nhưng sau đó lại mở ra, Đào Nhiên cười lạnh chất vấn: “Người còn có điều gì muốn nói?”

“Ta có gì sai chứ?” Hết thấy đều bị vạch trần, A Trung dứt khoát không dấu diếm nữa, giận dữ rống lại: “Ta chỉ là không muốn tướng quân lún sâu vào bùn thối, chỉ vì người mà đối nghịch với thái tử, thì có cái gì tốt chứ?”

Đào Nhiên mắt phượng đảo qua Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi vẽ mặt bình thản, tựa hồ xem mình như kẻ đứng ngoài cuộc, hắc tử đành phải nói: “Có lợi hay không, người không có tư cách can hệ vào.”

“Ta không có tư cách, nhưng ta không thể dễ dàng tha thứ người tới ngáng đường!” A Trung hung hăng trừng mắt nhìn hắc tử, phản bác: “Ta không muốn lại bị người xem nhẹ, ta muốn có được cuộc sống tốt hơn, thái tử diện hạ lại coi trọng ta...”

“Vương gia cũng vẫn đều rất tín nhiệm người, người lại lựa chọn phản bội.” Đào Nhiên lạnh lùng nói: “Ngạo khí của người bất quá chỉ do tự ti góp nhặt tạo thành, cho nên bất luận người nói về hành vi của mình đường hoàng cỡ nào, đều không thể che giấu được sự ích kỷ của người, người chỉ là không muốn bỏ phí quý mà người chỉ cần trở bàn tay là có được, thế thôi không hơn.”

Lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng rồi lại lộ ra sự trầm trọng, khiến A Trung không còn lời để mà biện bác lại, gương mặt không kiểm soát được bắt đầu co quắp, làm vết sẹo trên mặt càng thêm dữ tợn, chịu không nổi sự nặng nề quá độ, tay hắc tử giơ lên, đặt gần bội đao không ngừng trù trừ, nhưng thủy chung vẫn không dám rút đao.

Ánh mắt đảo qua Yêu đao Mộc Yến Phi đang nắm chặt trong tay, con mắt quỷ trên chuôi đao mở trừng trừng hung ác, thấu đầy sát khí, hắc tử theo Mộc Yến Phi chinh chiến nhiều năm, rất rõ ràng chính mình không phải đối thủ, trong nháy mắt trong đầu chuyển qua vô số ý nghĩ, muốn rút đao ra phản kháng, hoặc là quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhưng cuối cùng cái gì cũng đều không làm, chuyện trước không dám làm, chuyện sau càng khinh thường làm, đúng như lời Đào Nhiên nói, từ trong xương cốt cao ngạo của hắc tử thấu đầy sự tự ti, thế thôi không hơn.

“Người đi đi.”

Một lúc sau, không gian lạnh lùng yên tĩnh truyền đến giọng nói trầm tĩnh của Mộc Yến Phi, phản ứng bất ngờ, A Trung giật mình nhìn qua, Đào Nhiên cũng rất kinh ngạc, ý cười bị ghìm lại, môi nhẹ nhàng mím, nhưng lại không nói lời nào.

Mộc Yến Phi không nhìn A Trung, mà là chuyển ánh mắt sang nơi khác, lạnh nhạt nói: “Chủ tử một hồi, có thủy có chung, cứ như vậy kết thúc.”

“Tướng quân!”

“Đi!” Mộc Yến Phi trầm giọng quát: “Đừng làm cho ta thay đổi chủ ý!”

Mộc Yến Phi nhất ngôn cửu đỉnh, A Trung nghe hắc tử nói như vậy, liền biết hắc tử đã tha cho mình, tâm tư xoay chuyển, cũng không dám ở lâu, khom người lấy Mộc Yến Phi ba lạy, xoay người rời đi.

Mộc Yến Phi tách ra, không nhận ba lạy của hắc tử, nhưng ngay lúc đó, lẳng không một đạo lệ phong hiện lên, Mộc Yến Phi cảm giác được sát khí, vội vàng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy nhuyễn kiếm của Đào Nhiên chém xuống, thân thể A Trung lung lay vài cái, theo kiếm phong ngã xuống đất, huyết hoa bắn tung tóe, có vài giọt bắn lên vạt áo của Đào Nhiên, bị màu đen chôn vùi mất.

“Là do người dạy ta, đối với kẻ địch phải ra tay vô tình.”

Cảm giác được ánh mắt không hài lòng phóng đến của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên chỉ cười nhẹ, dưới ánh lửa lưu động lộ ra sự yêu mỹ động lòng người, nhuyển kiếm lay động, kiếm phong sáng như tuyết không thấy nửa điểm vết máu, đủ thấy mới vừa rồi hấn hạ thủ tàn nhẫn đến thế nào, nói: “A Trung đã là tâm phúc của thái tử, hôm nay bị người mắng chửi, trở về không biết sẽ đặt chuyện thế nào về người, lưu lại cũng chỉ thêm họa thôi.”

“Ta đã nói thả hấn đi rồi.” Mộc Yến Phi không có nhận lấy lòng tốt của Đào Nhiên, lạnh lẽo nói: “Ta làm việc đường đường chính chính, chẳng lẽ sợ tiểu nhân đặt điều hay sao?”

“Người đương nhiên không sợ, kẻ sợ là ta, ta không muốn người xảy ra chuyện.”

Đối với sự không hài lòng của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên hoàn toàn không để ý, thu kiếm, cười dài đi tới bên cạnh hấn, hỏi: “Người đang giận ta tự tác chủ trương?”

Mộc Yến Phi không đáp, ánh mắt đảo qua thi thể cách đó không xa, hấn hiểu tâm tư của Đào Nhiên, nhưng vẫn cảm thấy có chút bức bối, nói: “A Trung đi theo ta mười năm, mười năm tắm máu ngoài biên ải, không sợ chết không sợ khổ, thế nhưng vẫn không thể từ bỏ những vật ngoài thân.”

“Ta đã sớm nói, con người là thứ dễ thay đổi nhất, lời hứa, cũng chỉ chân thật ngay lúc vừa được nói ra mà thôi.”

Như là muốn xóa đi sự nặng nề trong lòng Mộc Yến Phi, Đào Nhiên đưa tay vuốt ve tóc hấn, Mộc Yến Phi lại quay đầu nhìn chằm chằm hấn, trông mắt đen trầm tĩnh, hỏi: “Vậy còn người?”

Đào Nhiên không nói lời nào, chỉ cười khe khẽ, rướn tới gần hôn lên môi hấn, một nụ hôn rất đột ngột, môi và răng như muốn áp chặt vào nhau, vừa thở dốc, hấn vừa cười nói: “Mùi máu tanh quả nhiên có thể làm cho người ta hưng phấn, rất muốn có được có được người ngay tại nơi này.”

Mộc Yến Phi đáp lại Đào Nhiên bằng cách đẩy hấn vào tường, hôn ngược lại hấn, khí thế cường ngạnh, khiến Đào Nhiên cảm thấy cho dù đó là một nụ hôn, hấn cũng muốn chiếm cho được thượng phong, chứ đừng nói chỉ đến việc thư phục mình.

“Hình như có người.”

Cảm giác được nụ hôn cuốn chặt của Mộc Yến Phi có khả năng từ từ tăng mạnh, Đào Nhiên tốt bụng nhắc nhở hấn, Mộc Yến Phi không trả lời, nhưng trong nụ hôn nồng cháy tay đã nắm chặt lấy Yêu đao, đợi tiếng bước chân đến gần, mới đẩy Đào Nhiên ra.

Ánh mắt hấn đảo qua cửa, liền thấy có mười mấy người vọt đến, mỗi người cầm nỏ trong tay, bộ dáng như đã sẵn sàng xung trận, tên cầm đầu phảng phất như không nhìn thấy thi thể nằm trên đất, đi đến trước Mộc Yến Phi khom người thi lễ, nói: “Thuộc hạ đến trễ, tướng quân không bị thương chứ?”

Đào Nhiên thấy người đến đều mặc trang phục thị vệ, cũng không phải là binh đội do Mộc Yến Phi mang đến, lại nhìn sắc mặt khó chịu của Mộc Yến Phi, liền đoán được nội tình, cười nói: “Xem ra thái tử điện hạ thật sự rất lo lắng cho vương gia a, ngoại trừ bảo tâm phúc đi theo, còn phái thị vệ bảo vệ suốt đường đi nữa.”

Đào Nhiên không đoán sai, những người này Mộc Yến Phi đều nhận ra, đều là tâm phúc của thái tử, cho dù mục đích thái tử phái người đi theo mình là gì, nếu truyền ra đều sẽ khiến cho hoàng đế kiêng kỵ, chuyện này tất nhiên càng ít người biết càng tốt, A Trung mới vừa rồi hiển nhiên đã làm ký hiệu suốt đường đi, cho nên những thị vệ này mới có thể theo được đến tận đây.

Nghe xong lời Đào Nhiên nói, trong mắt Mộc Yến Phi hiện lên chút ý ầm ập, hỏi: “Người đang ghen?”

Đào Nhiên tức nghẹn, cười nói: “Thời buổi bây giờ ghen chẳng đáng đồng tiền.”

“Ít nhất giá trị của nó cũng bằng quyển sách này.” Mộc Yến Phi hươu hươu binh thư trong tay lên, đi tới trước mặt thị vệ, đưa binh thư cho hấn, nói: “Tạ ơn điện hạ đã phái binh hộ tống suốt đường đi, đây là hồi lễ, người cầm nó trở về phục mệnh.”

Thị vệ trưởng không nghĩ tới Mộc Yến Phi lại đưa binh thư cho mình, trong lúc nhất thời ngẩn ra tại chỗ, không biết phải phản ứng thế nào, thấy bộ dáng này của hắn, Mộc Yến Phi cười lạnh, nếu thái tử toán kế hắn, hắn không toán kế ngược lại, thật sự rất thất lễ, tưởng tượng bộ dáng đứng ngồi không yên của thái tử sau khi cầm binh thư trên tay, sự bực bội trong lòng Mộc Yến Phi cũng giảm đi một ít.

Đào Nhiên thấy tình cảnh này, cũng rất giật mình, còn chưa kịp hỏi, cổ tay đã bị kéo lấy, Mộc Yến Phi lôi hắn đi không quay đầu lại.

Thị vệ trưởng thấy Mộc Yến Phi đi xa, mới chợt hồi thần, vội vàng kêu lên: “Tướng quân!”

Mộc Yến Phi đã đi tới cửa, nghe hắn gọi, không vui đứng lại, thị vệ trưởng đứng phía sau lưng hắn dè dặt nói: “Điện hạ có lời bảo thuộc hạ chuyển cáo tướng quân.”

Hắn dừng một chút, thấy Mộc Yến Phi hoàn toàn không có ý muốn hỏi, đành phải tiếp tục nói: “Chuyện cơ mật, thỉnh tướng quân đến phía trước nói chuyện.”

Vừa nói, ánh mắt đảo qua Đào Nhiên, hiển nhiên kiêng kỵ hắn, Đào Nhiên hiểu được ý của hắn, tránh khỏi cánh tay Mộc Yến Phi, thấp giọng cười nói: “Nếu là chuyện cơ mật, không ngại qua bên kia nghe một chút, cùng lắm thì người quay lại nói cho ta nghe.”

Mộc Yến Phi mày kiếm hơi nhíu, bất quá vẫn nghe theo lời khuyên bảo của Đào Nhiên, đi qua, ai ngờ vừa đi đến bên cạnh thị vệ trưởng, thị vệ hai bên đều tiến lên, vây hắn lại ở giữa, tách hắn ra khỏi Đào Nhiên, những người còn lại kéo nỏ nạp tên, đồng loạt nhắm ngay Đào Nhiên.

“Đây là chuyện cơ mật mà điện hạ bảo thuộc hạ chuyển cáo tướng quân.” Bị ánh mắt sắc bén Mộc Yến Phi quét nhìn, thị vệ trưởng có chút khiếp đảm, miễn cưỡng trấn định nói: “Người này là mật tham do tứ hoàng tử phái tới, muốn ám hại tướng quân, ra lệnh cho chúng tôi phải trừ khử.”

Đối diện truyền đến tiếng cười của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi cũng nhin không được nở nụ cười, thái tử muốn đẩy Đào Nhiên vào chỗ chết, nhưng lại dùng cái cớ buồn cười đến vậy, không biết nếu hắn biết được Đào Nhiên vốn là người của Âm các, do đích thân hoàng đế thưởng cho mình, thì sẽ giật mình đến thế nào nữa.

“Hắn là người của ta.” Mộc Yến Phi chất giọng bình thản, nhưng lại không cho phép được phản đối: “Còn không lùi lại!”

“Xin lỗi, tướng quân, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, nếu có mạo phạm, thỉnh thứ lỗi.”

Thị vệ trưởng vừa đáp lời, vừa phất tay ra hiệu, tên trong khoảng khắc bắn thẳng đến Đào Nhiên, Mộc Yến Phi giận dữ, chuôi Yêu đao trong tay phát ra tiếng rền, là điềm báo giết chóc chuẩn bị bắt đầu, đôi mắt hắn đảo qua những người đang vây trước mặt hắn, trầm giọng nói: “Tránh ra!”

“Xin lỗi, tướng...”

Hắc quang hiện lên, cắt đứt lời nói của người nọ, theo Yêu đao hạ xuống, huyết hoa bắn lên không trung, Mộc Yến Phi tay phải trì đao, nhìn tên thị vệ ngã xuống đất, ngạo nghễ nói: “Đừng nói Đào Nhiên không phải mật tham, cho dù là mật tham, cũng không đến phiên kẻ khác nhúng tay vào!”

Đao vung lên người mất mạng, không có nửa tia do dự, thị vệ trưởng kinh ngạc, hét lớn: “Mộc Yến Phi, người dám kháng lệnh!”

Vừa dứt lời, đã thấy trước mắt tối sầm, hắn sợ đến nỗi vội vàng tránh né, chỉ cảm thấy trong tay trống không, binh thư đã bị đoạt lại, Mộc Yến Phi lạnh lùng nói: “Đao kế tiếp của ta sẽ không lưu tình nữa đâu.”

Vừa nói dứt, loan đao lại chém ra, bọn thị vệ đều nghe qua đao pháp của Mộc Yến Phi, một đao mới rồi lại khiến cho bọn họ càng thêm sợ hãi, lại không dám làm hắn bị thương, chỉ có thể vừa đánh vừa lùi, Mộc Yến Phi nhanh chóng tiến đến bên cạnh Đào Nhiên, thấy hắn trường kiếm tung bay, khí thế dũng mãnh, nhưng vì tên nhiều lắm, thủy chung không cách nào lao ra được, vội vàng hươ đao giúp hắn đánh rớt hơn phân nửa số mũi tên đang bay đến.

May là bọn thị vệ thấy Mộc Yến Phi tới gần, sợ hắn bị liên lụy, không bắn tên nữa, chuyển sang vây công, Mộc Yến Phi và Đào Nhiên đầu lưng vào nhau cùng nghênh địch, thế kiếm Đào Nhiên sát bén, những tên thị vệ đứng phía trước bị đánh lùi ra sau, hỏi Mộc Yến Phi đứng phía sau: “Còn chịu đựng được không?”

“Câu này ta hỏi mới đúng.”

Giọng nói lạnh lùng khó chịu truyền đến, Đào Nhiên không khỏi cười khổ: “Người ngay cả chuyện này cũng muốn tranh với ta?”

Mộc Yến Phi không đáp, loan đao chém xuống, huyết hoa theo đao phong bắn ra, làm người sợ hãi, Đào Nhiên có hấn trợ trận, nhất thời sĩ khí dâng cao, hai người nhất đao nhất kiếm phối hợp ăn ý, trong nháy mắt đã làm cho đối thủ không chết cũng phải lùi.

Ánh lửa từ hai rãnh dầu hỏa ngay chân tường chiếu ra, ngược lại làm không gian càng thêm hắc ám, lộ ra hơi thở rét buốt, Mộc Yến Phi có cảm giác điềm xấu, quả nhiên, chỉ một lúc sau, mặt đất đột nhiên kịch liệt chấn động, trong lúc hỗn chiến không biết ai đó đã đụng phải nơi nào, trong vách tường truyền ra tiếng ken két khô khốc, lập tức vô số mũi tên từ những lỗ hổng trên bốn phía tường đá bắn ra, vài thị vệ không đề phòng, lập tức trúng tên ngã xuống đất.

“Không xong!”

Đào Nhiên nhìn thấy dị thường, khuôn mặt lộ ra vẻ căng thẳng hiếm có, vội vàng kéo Mộc Yến Phi định chạy ra ngoài, lại bị thị vệ cản đường, trong lúc hỗn loạn những tiếng rền như trời long đất lở truyền đến, chấn động đến nỗi bọn họ cơ hồ không cách nào đứng vững, vừa dừng lại một chút, chợt nghe tiếng kêu thảm thiết vang lên, giếng trời phía trên thạch thất lộ ra mấy lỗ to, tiếng xích cọt kẹt theo kèm những quả cầu sắt từ phía trên hạ xuống, nện vào những người đứng gần nhất, thiên cân trụ rơi xuống, có người bị đập đến nỗi thịt xương nát bét, cho dù Mộc Yến Phi cửu kinh sa trường, quen với chuyện sinh tử, nhìn cũng không chịu nổi.

Tên vẫn bắn ra như cũ, thế tới so với mới vừa rồi càng thêm hung mãnh, lại thêm mặt đất rung lắc dữ dội, bọn thị vệ tránh tên đã cực hạn, không cách nào cản trở bọn họ được nữa, Đào Nhiên nhân cơ hội kéo Mộc Yến Phi, để hấn đi trước, bản thân cản phía sau, bất đắc dĩ không gian chấn động quá mãnh liệt, hấn miễn cưỡng di chuyển đến cửa thạch thất, đột nhiên cảm thấy căng chân đau nhức.

Một mũi tên ghim vào cẳng chân của hấn, chân không đi được nữa, thân hình Đào Nhiên có chút đình trệ, liền nghe tiếng gió phía sau truyền đến, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên hông căng thẳng, Mộc Yến Phi ôm lấy hấn, kéo hấn ngã lăn cùng té xuống đất, thiết cầu lướt qua sát người bọn họ dung đưa.

Trên người rất nóng, là độ ẩm do Mộc Yến Phi ôm hấn tạo thành, Đào Nhiên tự giễu nói: “Cám ơn, ta không muốn bị thiết cầu đập chết đâu.”

“Trước khi ta chết ta không cho người chết.”

Mộc Yến Phi nhìn khe hở do thiết cầu tạo thành, nâng Đào Nhiên dậy, hai người lách lủi đi ra ngoài cửa đá trong sự chấn động, ai ngờ bên ngoài càng hỗn loạn, tiếng rền không ngừng truyền đến, đình tai nhức óc, nhưng bởi vì quá tối, làm cho người ta trong lúc nhất thời không biết đang xảy ra chuyện gì, Mộc Yến Phi muốn lui trở về, bị Đào Nhiên ngăn cản, nói: “Chỗ này không lui được nữa rồi, theo ta tới đây.”

Mộc Yến Phi ngẩn ra, bản đồ trong tay hấn chỉ vẽ đến nơi này, có lẽ phía trước còn có đường đi, nhưng không gian vừa tối lại thêm cơ quan đầy đặc, chỉ sợ đi nửa bước cũng còn khó, nhưng hấn không nói gì thêm nữa, lách sáng hỏa chiếu tử, đi theo Đào Nhiên về phía trước, khó mà thấy được hấn chịu nghe theo lời mình, Đào Nhiên nhịn không được mím môi, nụ cười ôn hòa từ từ nở ra trên đôi môi.

Mặt đất ngoài hành lang không bằng phẳng, Đào Nhiên trên đùi lại bị thương, muốn đi cũng rất khó khăn, bất quá biết giờ phút này không phải là lúc trì hoãn, chỉ có thể liều mạng cắn răng nhịn đau, nghe bốn phía không ngừng vang lên tiếng đánh nặng nề, âm thanh chấn động không ngừng truyền trong không khí của sơn động, tiếng vang rất lớn, khiến cho kẻ khác tưởng chừng như sự va đập ngay phía sau lưng mình, hai người vội vàng chạy về phía trước một hồi lâu, mới nghe tiếng vang dừng lại, nhưng dư âm vẫn không dứt, tựa hồ vẫn còn quanh quẩn bên tai.

Đào Nhiên còn muốn đi tiếp, lại bị Mộc Yến Phi kéo lại, bảo hấn ngồi xuống, nói: “Để ta xem vết thương trên chân người.”

“Thì ra vương gia người dường như cảm thấy hứng thú đối với vết thương trên chân ta.”

Ánh mắt lạnh như băng phóng tới, hiển nhiên Mộc Yến Phi không thích bị trêu chọc như vậy, Đào Nhiên đành phải nghiêm chỉnh nói: “Nơi này còn rất nguy hiểm, ta chịu đựng được.”

Mộc Yến Phi trả lời hần bằng cách kiên quyết đẩy hần ngồi ra đất, Đào Nhiên vốn đã nhở đầu mũi tên ra, bất quá mới vừa rồi bởi vì đi mau, vết thương chảy máu không ngừng, may mà độc trên đầu mũi tên không mạnh, cẳng chân mặc dù có chút sưng tấy, nhưng không quá nghiêm trọng, Mộc Yến Phi sợ trên chân hần còn lưu lại chất độc, nên cúi đầu hút máu trên vết thương của hần.

Đào Nhiên dựa vào thành tường, nhìn ánh nến tỏa ra trên đầu Mộc Yến Phi, phảng phất nhớ lại khi mình bị thương ở Vân Nam, hần cũng làm như thế này, không nghĩ sau khi tất cả chân tường đều bị vạch trần, hần vẫn đối xử với mình tốt như thế, do dự một chút, giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái đầu kia, mỉm cười nói: “Vương gia, người thật hiền tuệ.” (bé không muốn sống nữa hả bé (*^____^*))

Cẳng chân bị hàm răng cắn, đau đớn truyền đến, Đào Nhiên chau mày, biết đây là sự trừng phạt của Mộc Yến Phi do mình ăn nói lung tung, vì vậy khẽ cười một tiếng, ngoan ngoãn cầm miệng.

Mộc Yến Phi nặn hết máu độc ra, bôi thuốc lên vết thương, băng bó lại, nâng hần dậy, ý bảo hần trèo lên lưng cho mình cõng.

Đào Nhiên bình thản để Mộc Yến Phi cõng mình, đi về phía trước, cười hì hì hỏi: “Vương gia, đây là lần đầu tiên người hầu hạ người khác à?”

“Sẽ làm người dễ chịu.”

Nghe ra hai ý nghĩa trong lời nói của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi lạnh lùng trả lời, nhưng đổi lấy lại là một tiếng cười rộ lên: “Vương gia, người trở nên hư dốn rồi.”

“Ai bảo ta quen người?”

(Giải thích chỗ này một chút: Ý Đào Nhiên nói đây là lần đầu tiên ảnh “hầu hạ” người khác, “hầu hạ” nghĩa thứ nhất là “hầu hạ” theo nghĩa đen, nghĩa thứ hai là “hầu hạ” trên giường. Ảnh trả lời “sẽ làm người dễ chịu”, “dễ chịu” nghĩa thứ nhất là nghĩa đen, nghĩa thứ hai là khiến cho bé phải đồng ý bị ảnh “thượng”, sẽ “dễ chịu”, cho nên bé mới bảo ảnh “hư dốn”. Quệt mồ hôi, các anh nói ẩn ý cho lắm vào)

Đào Nhiên chỉ cười mà không nói, vòng tay ôm lấy cổ Mộc Yến Phi, để bản thân có thể gần sát thêm một chút, gần sát hần rất ấm áp, nhưng bởi vì không thể gần sát trái tim của đối phương mà cảm thấy có chút mất mát, có lẽ nguyên nhân chính là như thế, hần mới không lần mò ra được tâm tư của Mộc Yến Phi, biết rõ mình là người của hoàng đế, một mực lừa gạt hần, nguy hiểm ngay trước mắt nhưng vẫn đưa lưng về phía mình, phần ân tình này quá nặng nề, hần gánh không nổi, cũng không muốn gánh, nói: “Hối hận à, bây giờ còn kịp.”

“Hai chữ hối hận ta sẽ không biết viết.” Mộc Yến Phi trả lời rất nhanh gọn.

Có lẽ hần có thể thừa nhận chính mình nhìn lầm người, nhưng sẽ không vì yêu nhầm mà hối hận, bởi vì phủ định Đào Nhiên, cũng có nghĩa đã phủ định tất cả tình cảm mà mình đã nỗ lực, phủ định cả những phong ba mà họ cùng nhau vượt qua, có lẽ đối với Đào Nhiên mà nói, đó cũng chỉ là một hồi lừa gạt, nhưng đối với hần mà nói, cho dù là lừa gạt, cũng là từng chân thật tồn tại.

Không biết Đào Nhiên có phải đã cảm giác được suy nghĩ của hần hay không, vòng tay càng thêm xiết chặt, cười nói: “Vậy có muốn ta dạy cho người không?”

“Muốn, giúp ta chỉ đường.” Mộc Yến Phi nói: “Nếu người còn muốn sống để đi ra ngoài.”

Cá tính Mộc Yến Phi hoàn toàn bất đồng với Đào Nhiên, sẽ không thỉnh thoảng nói vài câu trêu chọc trong lúc chạy trốn chết, bây giờ tình cảnh của bọn họ rất nguy hiểm, cơ quan tại một địa điểm đã khởi động, có lẽ sẽ trực tiếp kích động đến vài cơ quan khác, cho nên hần phải tìm được nơi chui ra ngoài trong thời gian nhanh nhất.

Bản đồ cầm trong tay đã hoàn toàn vô dụng, con đường trước mặt lại u ám, không biết thông đến nơi nào, may mà có Đào Nhiên chỉ đường, trước khi đến những nơi có cơ quan đều chỉ điểm trước, để bọn họ tránh được những nơi nguy hiểm, suốt đường đi rất thuận lợi, nhưng bởi vì quá thuận lợi mà có vẻ quỷ dị, Mộc Yến Phi rốt cục nhìn không được hỏi: “Người làm sao biết đường?”

“Làm việc ở Âm các, những cơ quan đơn giản đều phải biết.” Đào Nhiên nói với chất giọng rất nhẹ nhàng: “Ta đặc biệt may mắn, có một người cha rất *** thông cơ quan, từ nhỏ đã mắt thấy tai nghe, tự nhiên quen thuộc.”

“Chuyện này người không có nói với ta.”

“Bởi vì người không có hỏi ta.”

Hỏi rồi cũng có chắc sẽ nói không? Mộc Yến Phi bực bội nghĩ.

Đào Nhiên không biết mình đang bị hấn oán thầm, nói: “Cửu khúc liên hoàn, trước sau phối hợp chặt chẽ, cơ quan tại một chỗ bị khởi động, cơ quan nơi khác cũng sẽ khởi động theo, con đường chúng ta tiến vào bây giờ chỉ sợ đã bị phong tỏa rồi, chúng ta chỉ có thể tìm con đường khác đi ra thôi.”

“Người dám khẳng định có con đường khác thông ra ngoài?”

“Nhất định có.” Đào Nhiên cười nói: “Những kẻ *** thông cơ quan tâm tư nhất định rất kín đáo, khi thiết kế để đề phòng vạn nhất, nhất định sẽ thiết kế đường lui cho mình.”

Đúng theo lời Đào Nhiên nói, tiếp tục đi về phía trước không lâu, đường nhỏ càng rộng ra, trên đường xuất hiện vài ngã rẽ, Đào Nhiên thỉnh thoảng chần chờ, Mộc Yến Phi cũng không nóng nảy, chờ hấn chọn một con đường xong lại đi, con đường vừa dài vừa âm u, phẳng phất như vịnh viễn không thể đi được đến cuối, nhưng bởi vì bên cạnh có người làm bạn mà không cảm thấy tuyệt vọng.

15. Quyển 2 - Chương 15

Hồi lâu, Đào Nhiên ngừng lại, bởi vì phía trước không còn đường để đi, sau khi qua một cánh cửa đá, chỉ có một hang động, trong động nền vách lõm chõm, chưa từng được điều tạc, tiền nhân dường như đã biến hang động này thành một bộ phận của cơ quan để sử dụng, hai người sau khi đi vào, lập tức cảm giác được hang động rất âm u lạnh lẽo, những âm thanh quái dị thỉnh thoảng truyền đến, giống như tiếng gió núi vọng lại mỗi khi thổi qua khe hở của hang động.

“Nơi này hình như rất gần vách núi rồi.”

Mặc dù bốn phía vẫn âm u, nhưng những luồng khí rét lạnh cho thấy nơi này thông với bên ngoài, Đào Nhiên chợt rung mình ớn lạnh, Mộc Yến Phi cảm giác được, hỏi: “Lạnh không?”

Đào Nhiên còn chưa kịp trả lời, chợt nghe ầm một tiếng, một cánh cửa đá từ bên trên hạ xuống, đóng lại ngay phía sau bọn họ, hỏa chiết tử bị gió lạnh thổi trúng, nhấp nháy một chút rồi tắt, cả không gian lập tức bị đắm chìm trong bóng tối.

Cảm thấy có chút khó thích ứng với bóng tối bất ngờ ập tới, Đào Nhiên lắc sáng hỏa chiết tử, Mộc Yến Phi để hấn đứng xuống đất, diu hấn ngồi xuống một nơi tương đối bằng phẳng, ngược mắt nhìn bốn phía.

Hang đá tương đối lớn, quái thạch lõm chõm, đường rãnh chung quanh không có lưu lại dầu hỏa, so với mấy chỗ trước đây, nơi này được làm rất thô sơ, giống như hoàn toàn không liên quan gì đến những nơi trước đó, đường lui đã bị phong bế, con đường phía trước lại không cách nào biết được, giống như một căn phòng chết chóc, giam bọn họ vào bên trong.

“Ta hình như dẫn người đi nhầm đường rồi.”

Trong giọng nói vẫn lười nhác như cũ của Đào Nhiên ẩn chứa một chút suy yếu, Mộc Yến Phi lấy lại *** thần, hỏi: “Thương thế của người thế nào rồi?”

“Không đau nữa, thuốc trị thương của người rất hiệu nghiệm.”

“Do A Nhất đưa cho, trong phòng điều chế thuốc của hấn có rất nhiều.”

Đào Nhiên không tin với sự hẹp hòi của A Nhất lại có thể chủ động đưa cho Mộc Yến Phi thuốc trị thương, phần lớn chắc là bị hấn đe dọa, than thở: “A Nhất nhất định khốc lóc rất thâm thiết.”

“Vậy ta lần sau sẽ nhớ yêu cầu hấn đưa ít hơn một chút.”

Đào Nhiên cười phụt ra, hắn đoán Mộc Yến Phi làm như vậy nhất định là vì muốn trả thù chuyện A Nhất lừa gạt mình, đúng là một tên bụng dạ hẹp hòi, chuyện nhỏ thế cũng chẳng chịu bỏ qua.

Mộc Yến Phi ngồi xuống bên cạnh hắn, đuốc đã tắt, hỏa chiết tử hắn còn lại chỉ hai cái, có thể cầm cự được một đoạn thời gian, bất quá không biết phải ở tại chỗ này trong bao lâu, cho nên chỉ có thể dùng tiết kiệm.

Hang động lâm vào hắc ám, tối đen như mực, ngay cả người gần ngay trước mắt bộ dáng thế nào cũng không thể nhìn rõ, chỉ có tiếng hít thở của nhau lại rõ ràng dị thường, Đào Nhiên hỏi: “Kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Còn chưa nghĩ ta, nghĩ ngơi trước rồi tính.”

Mặc dù đường vào đã bị mấy cửa đá phong bế, nhưng nếu bọn thuộc hạ đứng bên ngoài không đợi hắn được, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tiến vào, trên người bọn họ còn mang theo một ít lương khô, tạm thời không cần quá lo lắng, vừa nghĩ như vậy, liền cảm thấy có hơi đói bụng, Mộc Yến Phi lấy lương khô ra đưa cho Đào Nhiên, hai tay vừa chạm nhau, liền cảm thấy ngón tay Đào Nhiên rất lạnh, vội hỏi: “Lạnh không?”

“Nếu có rượu, ta nghĩ ta sẽ khỏe hơn rất nhiều.”

Chất giọng mang theo một chút oán giận, nhưng bởi vì hàm chứa ý cười mà phai nhạt đi một ít. Mộc Yến Phi rất hiếm khi thấy Đào Nhiên tức giận, hắn cũng không phải không biết tức giận, mà là vì trên đời này tựa hồ không có chuyện gì đáng giá để hắn tức giận, hắn nhìn mọi chuyện bằng cặp mắt rất lạnh nhạt, giống như ánh mặt trời, có thể làm cho người ta cảm thấy ấm áp, nhưng không cách nào nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

Mộc Yến Phi cho tay vào ngực, lấy bình rượu mà hắn luôn mang theo bên người ra, ấn vào tay Đào Nhiên, Đào Nhiên có chút giật mình, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười, sờ sờ từ bình, nói: “Tạ ơn sự ân cần của vương gia.”

“Đừng hiểu lầm, là ta chuẩn bị cho mình thôi.” Mộc Yến Phi nói: “Tắc ngoại cực kỳ rét lạnh, rất nhiều lúc phải dùng đến rượu mạnh để làm ấm người, ta quen rồi.”

“Ta hiểu ta hiểu, kỳ thật người không cần giải thích nhiều như vậy.”

Nụ cười nhẹ không chút che giấu, vừa nghe là biết hắn giả bộ, Mộc Yến Phi nhíu mày, ngửi được mùi rượu nồng nặc truyền đến, sau đó là tiếng thở khà ra của Đào Nhiên sau khi uống rượu xong, tưởng tượng về mặt giờ phút này của hắn, khuôn mặt Mộc Yến Phi thoáng chốc ôn hòa lại. Không bao lâu sau Đào Nhiên đã trả bình rượu lại cho hắn, ý bảo hắn cũng uống đi.

Mộc Yến Phi uống rượu, chợt nghe Đào Nhiên nói: “Người đoán bây giờ đã là lúc nào rồi?”

“Mặt trời xuống núi.”

Bọn họ vào núi thì đã buổi chiều, sau đó đi cũng khá lâu, bây giờ chắc là đã đến lúc thấp đèn, bất quá canh giờ bây giờ không có ý nghĩa đối với bọn họ, dù sau cũng đang ở trong động, vĩnh viễn đều là hắc ám bao quanh.

Đào Nhiên không nói nữa, Mộc Yến Phi cũng khôi phục sự trầm mặc của mình, thỉnh thoảng tiếng gió quái dị truyền đến, trong không gian yên tĩnh chỉ còn tiếng hít thở của cả hai người, điều này làm cho Mộc Yến Phi cảm thấy rất kỳ quái, bản thân hắn có thói quen tiết kiệm lời, nhưng hắn lại không quen Đào Nhiên cũng ít lời như vậy. Đào Nhiên tựa hồ cũng đã phát hiện, cười nói: “Thì ra chúng ta ở chung với nhau cũng có lúc không có chuyện để nói.”

Cũng không hấn là vậy, hấn chỉ là đã quen nghe Đào Nhiên nói thôi, bất quá cũng không ngại chủ động chuyện trò cùng hấn, hỏi: “Người lạnh không?”

Đào Nhiên rất hài lòng đối với câu hỏi này, “Nếu vương gia nguyện ý tặng ta một chiếc áo khoác, ta sẽ rất cảm kích.”

“Không tặng.”

“Không tặng người hỏi ta làm cái gì?”

“Thuận miệng hỏi chút thôi.” Mộc Yến Phi phản bác nói: “Là do bản thân người nói không có chuyện gì để nói.”

Đào Nhiên rất khâm phục lực nhẫn nại của mình, cảm giác bây giờ của hắn bất đắc dĩ nhiều hơn là tức giận, cười lạnh: “Nhưng người hỏi khô khốc như vậy, chỉ sẽ khiến cho ta càng cảm thấy lạnh thêm thôi.”

“Xin lỗi.”

Lời đáp lại rất đơn giản và rõ ràng, không nghe ra một chút áy náy, Đào Nhiên mày khê nhíu, đột nhiên ngã người về phía sau, Mộc Yến Phi không biết hắn bị làm sao vậy, vội vàng bước lên phía trước đỡ lấy hắn, mạch đập lại bị chế trụ, Đào Nhiên ôm lấy eo hắn xoay người đè hắn nằm trên đất, cười nói: “Tướng quân, người sao lại không chịu cẩn thận thế này?”

Mộc Yến Phi chơi đùa sức với Đào Nhiên rất nhiều lần, bí quyết ôm nhau vật lộn thế này đã sớm thuộc lòng từ lâu, chỉ là do mới vừa rồi lo lắng cho hắn nên mới không đề phòng, giờ phút này thân thể bị ép chặt, hắn không nóng lòng phản kháng, mà tỉnh táo đáp: “Bởi vì là người.”

Trong bóng tối có thể mơ hồ nhìn thấy Đào Nhiên đang lắc đầu, tới gần hắn, cười khê sát bên tai: “Người sai rồi, cho dù đối với người mình thích, cũng phải có một lượng hoài nghi tối thiểu, vương gia, đây là chút lời khuyên chân thành của ta dành cho người.”

Đào Nhiên kẻ rất sát, Mộc Yến Phi cơ hồ có thể cảm giác được cảm giác nhồn nhột do đôi môi mềm mại của hắn cọ sát vào trái tai của mình khi hắn nói, tim mất đi nhịp đập bình thường cổ hữu, Đào Nhiên nhận thấy được, động tác bắt đầu làm càn, lè lưỡi ra, quần lấy trái tai hắn tựa như muốn kích thích, trêu chọc: “Ta rất hào phóng, nếu người không định cho ta mượn y phục, vậy thì đổi sang một phương thức khác bồi thường ta đi.”

Trái tai là nơi mẫn cảm của nam nhân, dưới sự kích thích khơi gợi này, thân thể Mộc Yến Phi càng lúc càng căng cứng, Đào Nhiên dứt khoát cởi áo khoác và thắt lưng của hắn ra, tiếp theo là trường y, nội y, tay mò mẫn tiến vào, mơn trớn vị trí ngay tim của hắn, cảm thụ rõ ràng nhịp đập nhanh dần, thân hình cường tráng nóng rực, mang lại cho hắn cảm giác mạnh mẽ dẻo dai, lòng càng lúc càng tham lam, vì vậy càng kẻ sát người vào hắn, cuồng vọng muốn có được phần nóng cháy kia.

Mộc Yến Phi phản ứng có hơi bị động, cảm giác non nớt, khiến Đào Nhiên nổi lên ý nghĩ muốn đùa ác một chút, tiếp tục liếm trái tai của hắn, nói: “Người sớm biết A Trung muốn giết ta, cho nên mới để ta đi cuối cùng, sợ ta bị hắn đả thương đúng không?”

Mộc Yến Phi thân thể chợt cứng lại một chút, “Thì ra người biết.”

“Ta tất nhiên là biết, hết thảy mọi chuyện người làm mặc dù ta không nói ra, nhưng ta đều biết cả.”

Giọng nói mềm nhẹ dịu dàng như đang tỏ tình, làm cho trái tim người ta chợt mềm mại đi mà không hay biết, hô hấp Mộc Yến Phi bắt đầu dồn dập, đáp lại sự mời gọi của Đào Nhiên, nắm lấy cảm bắt buộc hắn phải tiếp nhận nụ hôn của mình, Đào Nhiên thuận theo ý hắn, môi răng dây dưa cùng nhau. Chân giơ lên, đầu gối cạ vào khớp hạ của Mộc Yến Phi, đúng như hắn sở liệu, Mộc Yến Phi nhanh chóng có phản ứng, phân thân đã đứng thẳng lên, như muốn đâm vào bụng dưới của hắn, hắn thoáng lui người lại, đưa tay nhắc vạt dưới của Mộc Yến Phi lên, cách một lớp vải ma sát phân thân, cảm giáp dồn dập theo sự ma sát tăng dần lên trên tay hắn, rất nhanh, lớp vải bị thấm ướt, thể dịch của nam nhân dính vào lòng bàn tay của hắn.

Đào Nhiên đột nhiên trở nên hưng phấn, là cảm giác do Mộc Yến Phi truyền cho hắn, rõ ràng chuyện này đối với hắn mà nói không phải lần đầu tiên, nhưng kích thích lại vượt qua tất cả những lần trong dĩ vãng, có lẽ là bởi vì người này. Mộc Yến Phi là người mạnh, chinh phục kẻ mạnh có thể gây cho hắn khoái cảm lớn nhất, trong nháy mắt, hắn đột nhiên cảm thấy rất ảo não do nơi này quá tối, khiến hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác để đoán về mặt của Mộc Yến Phi vào giờ phút này, nhất định rất động lòng người, hắn nghĩ.

Môi có hơi đau, kéo Đào Nhiên từ trong suy tư quay về, Mộc Yến Phi hôn hắn, hô hấp dồn dập, trong không gian yên tĩnh có vẻ hết sức đột ngột, rất ít nhìn thấy bộ dáng thất thố của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên giắt mình, đưa tay bao trùm lấy hai má của hắn, khoảng cách gần trong gang tấc, nhưng bởi vì quá tối nên cái gì cũng đều không thấy rõ, chỉ có thể dùng dụng chạm để tưởng tượng ra, dùng đầu ngón tay chậm rãi miêu tả lại cảm giác trong lòng hắn.

Bên hông chợt buông lỏng, Mộc Yến Phi tháo đai lưng của hắn, “đình” một tiếng run lên truyền đến, thì ra là hồi âm do nhuyễn kiếm rơi xuống đất tạo nên, nhưng không ai quan tâm đến điều đó cả, Mộc Yến Phi đã bắt đầu bắt mẫn với sự vuốt ve đơn thuần, ôm lấy eo Đào Nhiên xoay người nằm đè lên hắn, động tác có chút gấp gáp, vết thương trên đùi Đào Nhiên bị động, đau đến nổi nhú mào, Mộc Yến Phi cảm thấy được, tránh không làm động đến vết thương, bàn tay đang cởi áo hắn ra cũng chậm lại, nhưng những đụng chạm thân mật vẫn không đình chỉ, khí thế cường ngạnh biểu đạt cho hắn biết, tình huống đó hẳn là nhất định phải diễn ra trong đêm nay. (đúng rồi đó anh)

“Vương gia, đêm còn dài mà, người sao lại gấp gáp thế?”

Trong bóng tối truyền đến tiếng cười khê của Đào Nhiên, hắn nhòm người dậy hơi ngả về phía sau, tay bám lấy chân cổ Mộc Yến Phi, môi quyen lấy môi hắn, tay kia lướt dọc theo bờ ngực kiên tráng của Mộc Yến Phi tìm tòi đến vị trí riêng tư, trong lúc hai cơ thể quấn lấy nhau, tiết y của hai người đều bị cởi ra, hắn có thể trực tiếp tiếp xúc phân thân đã cứng rắn, đỉnh đầu đã ướt, theo sự đùa bỡn của hắn tràn ra đầy bàn tay, nhưng hắn không quan tâm đến chuyện đó, móng tay vừa véo vừa vờ đỉnh đầu phân thân, phản ứng của Mộc Yến Phi chứng minh hắn không có kinh nghiệm nhiều lắm trong chuyện này, chỉ dựa vào bản năng đòi hỏi mà thôi.

Tư thế hơi ngả về phía sau không quá thoải mái, Đào Nhiên dứt khoát ngồi dậy, Mộc Yến Phi cho rằng hắn muốn phản kích, nhưng ngay sau đó liền phát hiện chính mình nghĩ sai rồi, Đào Nhiên chỉ là đẩy hắn ra, bản thân mình theo đà quỹ gối trên đất, đầu vừa lúc đặt ở giữa hai chân hắn, dùng miệng thay cho tay, ngậm lấy phân thân của hắn bắt đầu nuốt vào nhả ra.

Bóng tối cản trở tầm nhìn, cho đến khi tính khí cảm nhận được sự nóng bỏng khi bị ngậm lấy, Mộc Yến Phi mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, khê kêu lên một tiếng, sự hạ mình phục vụ của Đào Nhiên đúng là ngoài ý muốn của hắn, theo bản năng muốn đẩy Đào Nhiên ra, nhưng do dự một chút, vẫn nhẫn nại, một sự hưởng thụ vô cùng thoải mái, muốn cự tuyệt thì phải có một định lực tương đương cường đại, nhưng định lực của hắn luôn luôn không tốt lắm, ngay lúc được hưởng thụ sự thân mật khi được ngậm lấy nuốt vào nhả ra thế này, hắn thậm chí nghĩ mình nên buông thả để đối phương tiếp tục phục vụ cho hắn. (anh sướng ha ())

Đào Nhiên cửu kinh phong nguyệt, nhưng không có kinh nghiệm hầu hạ người khác, bất quá cũng không cảm thấy khó khăn như trong tưởng tượng của mình, bởi vì tiếng hít thở dồn dập của Mộc Yến Phi chính là sự cổ vũ tốt nhất dành cho hắn, vì vậy tốc độ nhả ra nuốt vào của Đào Nhiên lại càng nhanh hơn, dùng hết sức vừa ngậm vừa liếm để phân thân càng lúc càng căng to, chất lỏng theo khoe miệng tràn ra, trộn lẫn vào tân dịch của hắn, có hơi tanh và chất, nhưng không phải quá khó nuốt, không bao lâu sau, hắn cảm nhận được bụng dưới của Mộc Yến Phi run lên, chủ động co rút, nghênh hợp theo sự nhả ra nuốt vào của hắn, động tác càng ngày càng kịch liệt, sau đó phần eo chợt động mạnh, như là đã muốn bắn phụt ra rồi.

Đào Nhiên cảm thấy da đầu có hơi đau, Mộc Yến Phi nắm lấy tóc hắn, tựa như muốn kéo hắn lên, nhưng hắn vẫn không để ý tới, ngược lại cố ý dùng sức mút vào, hàm răng khê cắn vào bộ vị mẫn cảm ngay đỉnh đầu của phân thân, Mộc Yến Phi bị đau, không cách nào kềm chế nổi nữa, chất lỏng đều bắn thẳng vào miệng của hắn.

“Thoải mái không?”

Trong miệng mùi tanh nồng nặc, nhưng Đào Nhiên không quan tâm, nuốt xuống, giơ tay lau đi vết bẩn ở khoe môi, Mộc Yến Phi nhìn không thấy động tác của hắn, chỉ nói hắn nhổ ra hết đi, hắn không đáp lời, ôm chặt lấy hắn kéo sát vào ***g ngực, xoay người lật ngược, đè lên người hắn.

Đào Nhiên không phản kháng giống như dĩ vãng, chỉ cười nói: “Vừa rồi ta đã hầu hạ vương gia rồi, bây giờ đến phiên vương gia hầu hạ ta, đúng không?”

Vẫn không trả lời như trước, nhưng nụ hôn nhanh chóng rơi vào trên khoe môi của hắn, lưỡi thăm dò tiến vào miệng hắn, sở sàng chạy quanh xâm chiếm, bên hông có hơi tê rát, tay của Mộc Yến Phi tuần tra trên khu vực mẫn cảm của hắn, tiện đà chuyển hướng phía sau lưng, dọc theo đường cong sau lưng đi thẳng đến xương cụt, dùng động tác cường thế này im lặng báo cho hắn, đề nghị của hắn rất khó được chấp nhận.

Chiếc áo choàng vừa dày vừa rộng trải ra trên đất, khiến Đào Nhiên không cảm thấy hơi lạnh, cũng có lẽ

phần ẩm áp này là do Mộc Yến Phi truyền cho hần. Chân bị kéo lên, Mộc Yến Phi đường hoàng đưa bàn tay vào nơi riêng tư của hần, Đào Nhiên đưa tay muốn phản kích, bị hần giữ chặt rất dễ dàng, dề xuống đất. Động tác Mộc Yến Phi có chút dồn dập, hiển nhiên đã không còn kềm chế nổi nữa, Đào Nhiên không dùng lực được, đành phải tách khỏi đôi môi đang hôn nồng cháy, cười nói: “Vương gia, sự yêu thích của người cũng chỉ là chiếm hữu thôi sao?”

Mộc Yến Phi ngẩn ra, Đào Nhiên lại nói: “Nếu người thật sự thích, thì có để ý đến chuyện ai thương ai hạ hay không?”

Mộc Yến Phi ngừng lại, giọng nói của Đào Nhiên trong trẻo tự nhiên, nghe không ra một tia tức giận, nhưng lời nói vừa rồi lại rất thẳng thắn, không để cho hần cơ hội để phản bác lại, hần có sự kiêu ngạo và tự tôn của hần, thích Đào Nhiên, nhưng vẫn không cam lòng thần phục, hần đã quen chiếm hữu và chinh phục, loại bản năng này đã trở thành thâm căn cố đế trong lòng hần, chưa nghĩ đến chuyện muốn thay đổi, nhưng giờ phút này nghe Đào Nhiên nói, hần mới đột nhiên nghĩ đến, Đào Nhiên nhất định cũng có suy nghĩ giống như hần....

“Không nói lời nào, là do đang tự kiểm điểm đó à?”

Không gian xuất hiện trầm mặc ngán ngùi, cảm giác được sự do dự của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên khẽ cười một tiếng, tiến gần hần, chủ động hôn hần, nói: “Bỏ đi, vấn đề này nếu cứ củ kết mãi, có thể chúng ta cho tới lúc đầu bạc cũng đều không giành được kết quả gì, lần này thuận theo người, lần sau đổi lại là người thuận theo, thấy thế nào?”

Đây không biết có phải là biện pháp tốt nhất hay không, nhưng lại thực dụng nhất, ít nhất Đào Nhiên nói vậy là đã nhượng bộ hần trước rồi, Mộc Yến Phi nghe từ đầu chí cuối hết câu đó, trong lòng đột nhiên cảm thấy phình to một cách kỳ lạ, vuốt ve sợi tóc của Đào Nhiên, tưởng tượng hình dạng của kiểu tóc, khẽ gật đầu.

Động tác kế tiếp bởi vì được chấp nhận mà chẳng chút kiêng nể, cảm nhận được sự thắt chặt của hậu đình Đào Nhiên, Mộc Yến Phi mò tới mở được cao bị quăng bừa trên đất, tùy tiện mở một hộp, khoét lấy chút được cao đồ lên phía dưới người hần, cảm giác thanh lương dị thường, hậu đình Đào Nhiên nhin không được co rút lại, ngón tay Mộc Yến Phi đặt giữa những cánh hoa cúc vuốt ve, tách chân hần ra, đặt phân thân ngay cổng vào của hậu đình, nương theo sự bôi trơn của được cao thăm dò tiến vào.

Tính khí tráng kiện mang đến cho Đào Nhiên sự đau đớn vượt xa cả khoái cảm, cơ thể hần theo bản năng cứng đờ lại, nhưng đau đớn chỉ mới bắt đầu, hành lang hẹp hòi tiếp nạp đỉnh đầu của phân thân, theo phân thân tiếp tục cắm vào, Đào Nhiên cảm thấy hạ thân như bị nước toát ra, cảm nhận đau đớn cháy bùng từ nơi bí ẩn nhất lan tràn ra toàn thân, làm hần nổi lên ý nghĩ muốn lùi lại, nhưng điều này không có khả năng, dứt khoát cắn răng, chủ động tách hai chân ra, nghênh hợp sự tiến vào của đối phương.

Nội bích bởi vì dị vật tiến vào mà co rút theo bản năng, cảm giác được sự khó ở của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi kéo hần ngồi lên người mình, hạn chế chạm vào vết thương trên chân hần, động tác nhỏ nhặt này làm tâm tình của Đào Nhiên tốt hơn rất nhiều, ngồi trên eo của Mộc Yến Phi, dùng một chân khác móc vòng qua lưng hần, để trong lúc ôm lấy nhau có thể khiến cho bản thân mình hoàn toàn tiếp nạp sự thẳng tiến của phân thân.

Thân thể sau khi hoàn toàn ăn khớp với nhau biến thành đương nhiên chiếm hữu, rất đau, nhưng đau tới cực điểm, ngược lại kích thích *** đang ẩn tàng dâng dậy, Đào Nhiên ôm lấy eo của Mộc Yến Phi, cảm nhận sức mạnh khi hần dùng đến lực eo. Vào lúc này, không cần nói, cũng không cần dùng đôi mắt để phán đoán sự vật, hết thấy cảm giác đều đến từ sự đụng chạm của thân thể, bóng tối có thể làm cho người ta không cần phải kiêng dè điều gì cả, dễ dàng cởi bỏ lớp vỏ nguy trang bao bọc bên ngoài, cũng giống như việc hần không nhìn thấy rõ Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi cũng không thấy rõ hần, chỉ bằng vào hành vi bản năng nguyên thủy để cảm giác tâm của đối phương.

Đau đớn tăng nhanh theo ma sát càng lúc càng khó nhin, hạ thân như bị một luồng lửa thiêu đốt, theo mỗi lần cắm vào của nam nhân mà lan tràn khắp toàn thân, dần dần, nhiệt tình bị đốt lên, kích thích nhịp tim đập cũng tăng dần theo, Đào Nhiên rốt cục nhin không được lên tiếng rên rỉ, muốn lợi dụng thở hổn hển để hoãn giải sự run rẩy của cơ thể, nhưng hơi thở đã nhanh chóng bị quỵen vào trong miệng của Mộc Yến Phi.

Mùi hương rượu nhẹ nhàng, bởi vì thể dịch lẫn vào mà biến thành một loại mùi kỳ quái, nhưng lại là một nụ hôn hấp dẫn, khiến Mộc Yến Phi không nhận được bị lún sâu vào, mái tóc của Đào Nhiên tản ra, rất mềm mại bám vào trên tay hắn, giọng nói bởi vì kịch liệt hô hấp mà trở thành khàn khàn, âm điệu kèm nén cháy bỏng, nhưng lại càng quyến rũ lòng người. Mộc Yến Phi cảm thấy mình đã chéch choáng say, cố ý dùng hết sức cử động sống lưng, đẩy phân thân vào nơi sâu nhất trong cơ thể của hắn, cảm thụ hắn ngồi trên người mình lung lay với dáng vẻ mê hoặc lòng người, lẩm bẩm nói: “Thật muốn nhìn bộ dáng bây giờ của ngươi.”

Bên tai truyền đến tiếng cười khê, Đào Nhiên nói: “Ta cũng vậy.”

Không phải là lời âu yếm, nhưng lại làm hắn rung động hơn bất kỳ lời âu yếm nào, Mộc Yến Phi và Đào Nhiên cùng hôn nhau, hưởng thụ khoái cảm đối phương trao cho mình, theo sự vuốt ve của ngón tay hắn, phát ra run rẩy khe khẽ, hiển nhiên đã hoàn toàn đắm chìm trong sự hoan du mà hắn mang đến, Mộc Yến Phi đặt bàn tay lên ngực Đào Nhiên, nhũ châu đã đứng thẳng, cũng đang run rẩy theo bờ ngực phập phồng kịch liệt, Mộc Yến Phi cố ý vờ về nó, cảm giác đau đớn tê dại truyền đến, Đào Nhiên thất thanh kêu lên nho nhỏ, rên rỉ dồn dập khó chịu, nhưng không né tránh, mà chủ động tiến lên nghênh hợp, hưởng thụ sự tiếp xúc vuốt ve của hắn. (bé Nhiên đúng là cường thụ nhen)

“Giúp ta... Để ta có thể cùng ngươi đồng thời...”

Theo tốc độ cắm vào rút ra nhanh hơn của Mộc Yến Phi, hưng phấn hoàn toàn che mất đi sự đau đớn ban đầu, mỗi lần đâm vào, lại làm cho Đào Nhiên theo đó run lên, khoái cảm như từng làn sóng trào lên từ phía dưới bụng, sắp cao triều rồi, hắn kéo cánh tay Mộc Yến Phi đang tàn sát bờ bãi trên ngực hắn, cảm phân thân, Mộc Yến Phi lơ đãng theo ý nguyện của hắn, đồng thời động thân với biên độ lớn, nhiệt tình dưới sự đánh vào kịch liệt đã đạt tới cực hạn, toàn bộ bộc phát ra, lòng bàn tay lập tức nóng lên, chất lỏng bắn tung tóe, tràn ra làm ướt bàn tay của hắn và bụng dưới, Đào Nhiên thở dài một hơi, như là tiếng thở dài sau khi đã hưởng thụ thỏa mãn, vòng tay ôm lấy cổ hắn, lả người nằm vào lòng ngực hắn.

Mộc Yến Phi còn đang đắm chìm trong sự kích tình mới vừa rồi, ôm Đào Nhiên hôn thật lâu, mới buông hắn ra, rút ra phân thân, mò trên đất tìm khăn, giúp hắn chà lau sạch sẽ.

“Lúc này đừng tiếc kiem lửa làm gì, cái gì cũng đều không nhìn thấy rất bất tiện.”

Bên cạnh truyền đến giọng nói uể oải của Đào Nhiên, tưởng tượng bộ dáng lười nhát của hắn vào giờ phút này, tim Mộc Yến Phi nén không được đập dồn dập, hắn không phải tiếc lửa, mà là không dám đốt lên, sợ nhìn thấy bộ dáng Đào Nhiên lại không nhận được.

Mộc Yến Phi không giải thích, lấy nội y giúp Đào Nhiên mặc vào, Đào Nhiên hưởng thụ sự hầu hạ hiếm có của hắn, cười hỏi: “Có mặc nhầm không đó?”

“Không.” Mộc Yến Phi nói: “Ta nhớ mùi của ngươi.”

Đào Nhiên phát ra tiếng cười khê, tiếng cười dẫn theo vài phần hài lòng, Mộc Yến Phi bị hắn lấy, khoe miệng cũng khê vểnh lên, dựa vào hắn nằm xuống, kéo áo ngoài khoát lên trên người hai người, lại đưa tay ôm lấy hắn, Đào Nhiên dựa lưng vào Mộc Yến Phi, cảm thụ nhịp tim kia đang đập trầm ổn, trong ngực cực nóng, giúp hắn quên đi sự rét lạnh của hang động.

“Có nghĩ tới sau khi rời khỏi đây sẽ làm thế nào không?” hắn hỏi.

Mộc Yến Phi nghe không hiểu, hỏi lại: “Làm cái gì?”

Đào Nhiên không đáp, một lúc sau tiếng ngáy truyền đến, thì ra đã ngủ, Mộc Yến Phi nghĩ hắn hẳn đã mệt mỏi, không để ý, cùng hắn chìm dần vào mộng đẹp.

Không biết đã qua bao lâu, Mộc Yến Phi cảm giác bên cạnh có tiếng sột soạt truyền đến, hắn luôn luôn ngủ rất nông, phát hiện có người tới gần, lập tức bầu chặt vào cổ tay đối phương, tiếng hô nhẹ vang lên, nghe ra giọng của Đào Nhiên, thần trí của Mộc Yến Phi mới hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng buông lỏng tay ra, nói: “Xin lỗi, ta quên rồi.”

“Không có việc gì.” Trong bóng tối truyền đến tiếng cười nhẹ của Đào Nhiên: “Ta hiểu rất rõ loại thói quen này.”

Giọng nói hơi khàn, đánh thức sự nhiệt tình mới lắng đọng không lâu, không gian còn tràn ngập mùi vị mờ ám sau khi xuân tình, Mộc Yến Phi không kiềm được rung động, đưa tay kéo Đào Nhiên vào ngực, hôn lên môi hắn, nụ hôn nồng cháy bá đạo, hoàn toàn không để cho đối phương có cơ hội suy nghĩ đến chuyện cự tuyệt.

Đào Nhiên thuận theo, hai người đầu lưỡi quấn lấy nhau ma sát, thân thể do nụ hôn nồng cháy càng nóng dần lên, loại tình cảm mãnh liệt thích đến nỗi muốn chiếm hữu mãi mãi nhấn nhủ cho Đào Nhiên, mây hắt khe nhúu, đẩy Mộc Yến Phi ra.

“Trước hết nên nghĩ biện pháp đi ra ngoài, ta không muốn bị người ‘làm’ chết ở chỗ này.”

Sự khướt từ thô lỗ, tựa hồ dẫn theo vài phần không kiềm chế được, Mộc Yến Phi sững sốt, lập tức trước mắt sáng lên, Đào Nhiên lấp lánh hỏa chiết tử, ánh lửa chiếu lên mặt hắn, khoe môi bởi vì hôn mà lộ ra đỏ sẫm, mắt phượng liếc ngang, bộ dáng tự tiểu phi tiểu, hoàn toàn không cảm thấy hắn đã tức giận, Mộc Yến Phi cảm thấy có lẽ do mình đa nghi quá thôi, định thần, nói: “Sẽ ra ngoài ngay thôi.”

Trên mặt đất có chút lộn xộn, chiếc áo choàng rộng màu trắng do sự phóng túng của bọn họ nên bị cuốn lại thành một cục, áo ngoài và một chút đồ vật tùy thân nằm lẫn lộn bên cạnh, Đào Nhiên thu dọn lại, đôi mắt khẽ liếc qua chiếc áo choàng rộng nằm trên đất, cầm nó lên, vạt áo vốn trắng thuần giờ đã dính một ít bụi đất, hắn phủ bụi, đưa cho Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi lại cầm lấy, trở tay choàng cho hắn, động tác rất tự nhiên, Đào Nhiên lại có hơi sững sốt.

Mộc Yến Phi cau mày nhìn hắn, “Người sẽ không chê nó dơ chứ?”

“Không dám.” Đào Nhiên cười dài kéo áo trùm kín, ý bảo chính mình rất hài lòng.

Hai người thu dọn quần áo đồ đạc xong, ăn chút lương khô, lại bắt đầu tìm kiếm đường ra khỏi hang động, Đào Nhiên trên đùi có thương tích, Mộc Yến Phi bảo hắn nghỉ ngơi, bản thân mình lại giờ hỏa chiết tử tìm kiếm dọc theo bốn bức tường, tìm hồi lâu, trong lúc vô ý không biết chạm vào nơi nào, một tiếng nổ truyền đến, tường đá vốn không có một kẽ hở đột nhiên lại mở ra, ánh mặt trời rực rỡ rơi vào, Mộc Yến Phi không đề phòng, nhúu mắt lại theo bản năng.

“Có đường ra rồi!”

Nhìn thấy ánh mặt trời, Đào Nhiên rất hưng phấn, vội vàng chạy tới, phát hiện phía sau vách đá là một đoạn thềm đá, trên thềm đá rêu xanh loang lổ, dính một ít sương trắng, cửa đá mở ra, gió núi mạnh mẽ thổi vào theo khoảng không vừa rộng mở, mang theo sự lạnh lẽo của đầu đông.

Mộc Yến Phi theo sát phía sau hắn, đi cùng Đào Nhiên bước lên thềm đá, chỉ có vài bậc thang, vừa ra ngoài cửa hai người đồng thời rung mình.

Bọn họ bây giờ đang đứng ngay bên ngoài vách núi, tiếp tục đi về phía trước vài bước đó chính là vực sâu, cúi đầu nhìn lại, quái thạch trùng trùng điệp điệp, bén nhọn như được đao vót búa bổ, phía dưới hắc long đàm thủy lắng lặng chảy xuôi, tiếng âm âm từ xa vang tới không ngừng, giống như thác đổ, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh, không thấy hình, trên tảng đá xanh phía trước sơn nhai có đóng hai sợi dây cáp tròn thô, một cây cầu cáp do hai sợi cáp đi song hành, kéo dài đến ngọn núi đối diện, hai đỉnh núi cách nhau không xa, nhưng gió núi thét gào, khiến cầu cáp lắc lư không ngừng, muốn đi trên cầu treo đến đỉnh đối diện, ngoại trừ nội lực cao thâm ra, còn cần phải có can đảm.

Cây cầu treo không biết đã chịu bao nhiêu gió táp mưa sa, đã sớm rỉ sét loang lổ, tấm ván dưới chân đã mục nát, đỉnh núi đối diện rất dốc, vị trí lại khuất sáng, người thường sẽ không đến nơi đây chứ đừng nói đến chuyện phát hiện cây cầu treo này, bây giờ đã gần đến giữa trưa, ánh sáng rực rỡ ảm áp, nhưng không che giấu được sự thô lương, sơn phong âm u lạnh lẽo, mang theo hơi lạnh thấu xương.

Vô tình trông liễu liễu lại xanh, Mộc Yến Phi đang lúc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nên không quan tâm nhiều lắm, kéo cánh tay Đào Nhiên định đi đến cầu treo, lại bị Đào Nhiên cản lại, hắn quay đầu, phát hiện sắc mặt Đào Nhiên rất xấu, vội hỏi: “Không thoải mái à?”

Đào Nhiên không nói, chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên nắm vạt áo của hắn kéo hắn ngã vào ngực mình, hành động rất đột ngột, Mộc Yến Phi có chút kỳ quái, bắt quả vẫn nhiệt tình đáp lại, cảm giác vừa được nếm thử tình sự chính là thế này, biết rõ trong tình huống này không thích hợp, nhưng vẫn không cách

nào ngăn cản được sự hấp dẫn đó, thời thời khắc khắc đều muốn được ở cạnh đối phương, làm chuyện mà mình thích làm. (chuyện gì vậy ta??)

Nụ hôn kịch liệt triển miên, môi Đào Nhiên lại lạnh băng một cách khác thường, Mộc Yến Phi cảm giác được, sợ hãi bị công, muốn đưa hắn lui về hang núi, ai ngờ vừa mở mắt, lại thấy tay của Đào Nhiên vung lên, hàn quang theo cánh tay hạ xuống tạo thành một đường cong lóe sáng dưới ánh mặt trời, hướng ngay giữa lưng hắn, hắn theo bản năng đẩy Đào Nhiên ra, giờ tay đánh rớt cánh tay đang chém xuống, gân trên cánh tay Đào Nhiên bị đánh trúng, đau quá đành buông lỏng tay, chủ thủ bay ra ngoài, rơi vào tảng đá cách đó không xa, phát ra “cốp” một tiếng thanh thúy, lưỡi đao không ngừng run lên, lóe ra lãnh quang sát ý.

Mộc Yến Phi không dám tin nhìn về phía Đào Nhiên, trong tích tắc trước mắt hiện lên cảnh hắn tới gần mình khi mình ngủ say, không phải quan tâm mình, mà là sát khí, hắn muốn thừa dịp mình ngủ say động thủ, nếu lúc ấy mình chú ý thêm một chút, thì có thể đã mò tới được thanh chủ thủ mà hắn cầm trên tay!

“Bị phát hiện rồi, thật không xong.”

Ám sát không thành công, trên mặt Đào Nhiên lộ ra một chút ảo não, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười lặt tít, sự suy yếu mới vừa rồi biến mất chẳng thấy tăm hơi, khuôn mặt mang theo nụ cười nhẹ như mây trôi gió thoảng, vẫn là vẻ tùy tiện thường ngày dựa vào lan can thưởng hoa uống rượu, nhưng trong mắt hắn ngưng tụ sát khí khiến Mộc Yến Phi cảm thấy ớn lạnh, chinh chiến sa trường nhiều năm, hắn quá hiểu rõ loại sát khí này rồi, không chút lưu tình, tàn nhẫn muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, hắn có, Đào Nhiên cũng có, thế nhưng điều này đáng lý ra không nên xuất hiện giữa hai người bọn họ.

“Người...”

Cũng muốn hỏi vì sao, thế nhưng đáp án chẳng phải đã quá rõ ràng, Đào Nhiên là người của Ám các, nếu không có mệnh lệnh từ hoàng đế, hắn tuyệt đối sẽ không dám làm như vậy, cho nên điều cuối cùng Mộc Yến Phi hỏi lại chính là – “Hoàng thượng vì sao lại muốn giết ta?”

Sâu trong đôi mắt Đào Nhiên hiện lên sự trào phúng, nhưng chỉ cười mà không đáp, Mộc Yến Phi khó kềm được tức giận, quát: “Vì sao phải giết ta!?”

Đào Nhiên lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, trang giấy đã ố vàng, trên mặt giấy vẽ chẳng chịt các loại cơ quan, rất giống hai tờ giấy mà Mộc Yến Phi đang giữ, hắn nhất thời hiểu được, đây là bản đồ hướng dẫn ra khỏi mê cung, hoàng đế chỉ đưa cho hắn một phần, bản đồ cuối cùng hướng dẫn làm cách nào rời đi lại giao cho Đào Nhiên, khó trách Đào Nhiên có thể quen thuộc các cơ quan bên trong đến vậy, thì ra từ lúc bắt đầu, hoàng đế chỉ cho mình một con đường chết mà thôi.

“Hong Chiêu thiếu niên phong tướng, đó là một người thông minh lý trí, lãnh binh kiên nhẫn quyết đoán, đó là vị tướng tài hiếm có, trẫm rất thích hắn.” Một lúc lâu, Đào Nhiên cất cao giọng nói.

Giọng nói cao ngạo hùng hậu, nhưng lại có chút hơi hướm của người bệnh, không ngờ hắn lại có thể bắt chước được giọng nói của hoàng đế sống động như thật, Mộc Yến Phi ngẩn ra, chợt nghe Đào Nhiên lại nói: “Hắn mất võ công, tuy là lỗi của thái tử, trẫm rất thương tiếc, sau lại hắn tự giao binh quyền, trẫm cũng từng muốn buông tha cho hắn, nhưng nghĩ trước nghĩ sau, đúng là vẫn còn lo lắng, hắn thống soái ba quân, lại có quan hệ huyết thống với Vân Nam vương, hắn lại ảnh hưởng đến tâm trạng của thái tử, tương lai chỉ sợ không trấn được hắn, người này nếu không diệt trừ, cuối cùng cũng chỉ mang đến tai họa, ngày của trẫm cũng không còn nhiều lắm, nên thừa lúc *** thần minh mẫn, đem sự lo lắng này ra kết thúc nó đi.”

Mộc Yến Phi nghe Đào Nhiên nói lạnh lạnh, gió lớn lạnh lẽo thổi tới, khiến cho một thân bạch y của hắn bay phấp phật, cũng khiến cho thân thể hắn lung lay, hoàng đế vốn nghi kỵ hắn đã lâu, hắn đã biết từ sớm, nhưng lại không nghĩ rằng có ý muốn trừ khử hắn nhanh đến trình độ này rồi, nhớ tới từ sau khi mình quay lại kinh thành, hoàng thượng hết trấn an lại hậu ái hắn, thậm chí đưa binh quyền trả lại cho hắn, thì ra khi đó hoàng đế đã tồn tại ý định muốn giết hắn, làm như vậy chỉ để bản thân hắn không đề phòng, sau đó tìm cơ hội diệt trừ mình.

Mộc Yến Phi nở nụ cười, hơn mười năm tẩm máu ngoài biên ải, giờ phút này quay đầu nhìn lại, đều cũng chỉ như một chuyện đùa mà thôi, lạnh lùng nhìn về phía Đào Nhiên, đối phương cũng đang nhìn hắn, tươi cười ôn hòa, nói: “Đây là mật chỉ khẩu dụ của hoàng thượng khi ta đi vào cung từ hành trước khi xuất phát,

ta cho rằng người sẽ hỏi, nhưng người lại chưa từng hỏi ta, bắt quá chuyện cho tới bây giờ, đã không còn gì cần phải giấu diếm nữa rồi.”

Đích xác không cần phải, đối với một người sắp chết, hẳn nghĩ Đào Nhiên sẽ rất độ lượng nói cho hắn biết bất cứ chuyện gì.

“Cho nên, chuyện này hoàng thượng phái ta đến núi Thái Hành, không phải có ý muốn lấy binh thư, mà là muốn lấy mạng của ta, đúng không?”

“Cũng không hẳn là vậy.” Đào Nhiên cười khê: “Người cũng từng nói, trong thiên hạ không đâu không là vương thổ, còn hơn kim ngân châu báu, hoàng thượng càng cảm thấy hứng thú đối với binh thư, có được quyển binh thư pháp quyết do tổ tiên lưu lại này, ngày sau hành quân tự nhiên sẽ bách chiến bách thắng, cũng không cần tướng quân nhà người tự mình đốc trận, đương nhiên, mục đích chủ yếu của hắn vẫn là muốn giết người, nếu người chết vào chiến sự, thái tử cho dù bi thống, cũng sẽ không trách kẻ đang làm phụ hoàng như ông ta.”

“Suy nghĩ quả thật rất kỹ càng!” Mộc Yến Phi không muốn cười, nhưng cuộc trò chuyện này lại khiến cho hắn không cách nào không cười được, Yêu đao nắm rất chặt trong tay, chất vấn: “Người nghĩ chỉ cần một quyển binh thư là có thể suất binh chinh chiến sao?”

“Ta làm sao biết nó quan trọng hay không.” Đào Nhiên nói: “Ta chỉ là một tên tiểu tốt, phụng mệnh làm việc mà thôi.”

Lời nói vẫn nhẹ nhàng như lúc thường, khiến Mộc Yến Phi không kèm chế được hét lớn lên: “Đào Nhiên!”

“Vương gia.”

Đào Nhiên nhìn hắn, phượng mâu lưu chuyển, trong nụ cười mang theo một chút ít vô tội, nếu giờ phút này hắn không làm ra tư thế ngưng thần ứng chiến, Mộc Yến Phi nghĩ mình nhất định sẽ bị hắn mê hoặc, gió lạnh kéo tới, khiến cầu cấp phía sau lưng đánh lên phần phạt, hơi lạnh không ngừng xâm nhập vào người hắn, tâm dần dần đóng băng, sát khí tràn ra như thủy triều, tay không nhịn được càng nắm chặt chuôi đao hơn.

“Đào Nhiên,” hắn nhẹ giọng nói: “Người còn nhớ rõ ta từng nói với người điều gì không?”

“Ta nhớ rõ, bắt quá ta cũng từng nhắc nhở người, vương gia, cho dù là đối với người mình thích, cũng phải tồn tại một sự hoài nghi tối thiểu, đây xem như đã tận tình tận nghĩa sau một thời gian dài chúng ta quen biết nhau.”

“Hay cho câu ‘tận tình tận nghĩa’!” Mộc Yến Phi cười lạnh: “Người mấy lần phụ ta, cũng còn mặt mũi để nhắc tới hai chữ tình nghĩa hay sao!”

“Người sai rồi, vương gia, ta chưa bao giờ phụ người, từ đầu chí cuối, chủ tử của ta đều là hoàng thượng, người cũng biết, vừa vào Âm các, chung thân đều là người của Âm các, cho dù tử vong, cũng không cách nào thay đổi vận mệnh này.”

Tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền đến, chen lẫn trong cơn gió thét gào khó mà nghe rõ, Mộc Yến Phi và Đào Nhiên đứng đối diện với nhau, gần trong gang tấc, nhưng phẳng phất như bị trời đất cách ngăn, thấy không rõ nhìn không thấu, chỉ thấy vạt của chiếc áo choàng trắng tung bay theo gió, như tiên như ma, đó là hồ cừ của hắn, sáng nay mới vừa phủ thêm cho Đào Nhiên, lưu luyến triền miên vẫn còn đọng lại trên hồ cừ, nhưng ân tình dịu ngọt đó đã không còn tồn tại nữa.

Nếu sự quan tâm ấy bắt nguồn từ tư tâm, thì ân tình dịu ngọt đó chính là vì muốn giết hắn, nếu vậy tràng hoan ái tối hôm qua có phải cũng chỉ là một giấc hoàng lương?

Tâm tình cuộn cuộn dâng trào, gần như không đè ép được sát khí mới vừa trôi lên, Mộc Yến Phi trầm giọng nói: “Ta từng nói, nếu người phản bội ta, ta sẽ dùng máu của người tể đao!”

Sát khí dồn tới, Đào Nhiên cảm giác được, mây kiếm giương lên, mắt phượng đảo qua cánh tay mới vừa khê vung lên của hắn, Yêu đao âm trầm, ám quang lóe lên chuyển động trên vỏ đao, ánh sáng mê hoặc lòng người, như nhan sắc của tử vong, hắn chăm chú nhìn một lúc lâu, đột nhiên phì cười, nói: “Nếu ta sai, thì

người chẳng lẽ lại có thể đúng hay sao? Người có từng chính thức tin tưởng ta sao? Vương gia, người vẫn luôn đề phòng ta, nếu không vì sao lại phải che giấu chuyện người đã khôi phục võ công hoàn toàn?”

Thì ra hẳn cũng đã biết rồi, Mộc Yến Phi quát to: “Đúng, ta không tin người, đó là bởi vì người chưa từng hứa với ta một câu khiến ta có thể tin tưởng được, chẳng lẽ không đúng hay sao!?”

Sâu trong lòng mắt Đào Nhiên ngưng tụ lại một chút âm u, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt: “Đúng vậy, dù sao từ đầu đến cuối giữa chúng ta ngoại trừ lợi dụng và lừa gạt ra, cái gì cũng đều không có, cho dù tối hôm qua...”

“Đừng nhắc lại chuyện tối hôm qua!”

Mộc Yến Phi lớn tiếng quát bắt hẳn ngưng lại, không muốn nhắc lại chuyện tối hôm qua, điều đó chỉ khiến hẳn càng thêm phần nộ, vốn tưởng rằng Đào Nhiên trao thân cho mình bắt nguồn từ việc thích mình, trên thực tế đó bất quá chỉ là mảnh khóe khiến hẳn hạ thấp phòng bị, Mộc Yến Phi lạnh lẽo nhìn thẳng Đào Nhiên, ngón cái đẩy chuôi đao lên, Yêu đao nhô ra vài thốn, lưỡi đao đen như mực lộ ra sắc thái quỷ dị..

Đào Nhiên thấy được, lòng mắt nhất thời sáng ngời, đưa tay rút ra nhuyễn kiếm, thân kiếm lay động, tựa như ngân xà ngưng đọng trong bàn tay, ngón tay của hẳn nhẹ búng lên thân kiếm, trông như quý công tử vuốt ve cầm sắt mà mình tâm ái, ưu nhã tự nhiên, nhưng sát khí lại dần ngưng tụ trong sự thoảng đãng đó, mỉm cười nói: “Tướng quân, ta vẫn đều muốn lãnh giáo đao pháp của người, hy vọng người toàn lực ứng phó, đừng hạ thấp uy danh của Yêu đao!”

Mộc Yến Phi không nói gì thêm nữa, trở tay rút đao ra, đặt ngang trên cánh tay, khi nghiêng dịch *** thần cũng trầm tĩnh lại, nếu hôm nay đánh một trận, chỉ có thể có một người sống sót, hẳn sẽ tuyệt đối không chấp tay nhường cơ hội cho đối phương, hết thấy tình ý đều đã tiêu tan theo trong giây phút Đào Nhiên hạ thủ hẳn, giờ phút này Đào Nhiên chỉ là con mồi của hẳn, giết chết người này, chính là lối thoát duy nhất cho mình.

Hẳn làm xong tư thế ngự địch, nhưng lại không xuất đao, hẳn từng vô số lần nhìn thấy Đào Nhiên dùng kiếm, nhưng vẫn không biết kiếm pháp của hẳn, cho nên lúc này hẳn đang chờ thời cơ, đợi đối phương tiến công thì tìm nhược điểm trong kiếm pháp của hẳn.

Đào Nhiên tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của hẳn, mỉm cười nhẹ nhàng, giơ tay tháo dây buộc áo ra, chiếc áo choàng rơi ra, gió lạnh thổi tới, hồ cừu thượng hảo quét qua sườn núi, bỗng bành theo gió rơi xuống, Đào Nhiên quát lên một tiếng rõ ràng, thẳng kiếm đâm về phía ngực của Mộc Yến Phi.

Kiếm thế sắc bén, tựa như muốn bức hẳn lui về phía sau, Mộc Yến Phi không thoái lui, ngược lại nghiêng đón ngay, đao nặng hơn kiếm, nếu đánh cận chiến dễ dàng chiếm thượng phong, cho nên hẳn chưa cho Đào Nhiên có cơ hội lui kiếm phản kích, Yêu đao bổ liên mấy chiêu, làm hẳn cuống quýt lùi về phía sau, hai người bay nhảy trên vách núi, thân ảnh tương tùy, đều bị phủ kín trong quang ảnh của một đao một kiếm, nháy mắt đã hơn mười chiêu, Mộc Yến Phi trong lòng tích tụ tức giận, đao thế chiêu chiêu tràn ngập sát khí, Đào Nhiên không dịch lại, thoái lui vài lần, rốt cục dưới đao khí bức bách của Mộc Yến Phi phải lui vào trong sơn động.

Cây cầu treo vừa cao vừa dốc hiểm ác đáng sợ, hai người trong lúc đối địch đều lưu lại một phần cẩn thận, bây giờ vào trong hang động, phần cẩn thận đó lập tức bị ném đi, đao quang kiếm ảnh, càng đấu lại càng quyết liệt, trong lúc kịch chiến, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng ầm ầm, theo âm thanh nặng nề, mặt đất kịch liệt run lên vài cái, như phản ứng giống như ngày hôm qua sau khi cơ quan khởi động, Đào Nhiên sắc mặt khê biến, trong một thoảng hoảng hốt đao phong đã bức đến trước mặt, hẳn vội vàng tránh né, trong lúc vội vã tránh khá cố sức, may là sơn động chấn động không ngừng, khiến đao phong của Mộc Yến Phi bị chậm lại, không tiếp tục áp sát.

Hang động chấn động tuy không kịch liệt, nhưng lại mang theo một điềm báo cổ xưa nào đó, Đào Nhiên thần sắc trầm lại, đột nhiên cổ tay run lên, kiếm khí phi hoa, muốn bức Mộc Yến Phi ra ngoài hang động, nhưng nhiều lần bị ngăn trở, Mộc Yến Phi tựa hồ không thêm để ý đến chuyện bản thân đang đứng trong hiểm cảnh, trong mắt chỉ có phần nộ giết chóc, cho dù hai người trên người đều bị chém vài vết thương, nhưng vẫn như cũ không có ý định muốn dừng lại trận đấu.

Lại giao chiến thêm mấy hiệp nữa, mặt đất chấn động càng lúc càng lợi hại, phía trên sơn động đã chịu không nổi chấn động, những tảng đá vỡ ra liên tục rơi xuống, âm thanh quái dị từ nơi xa không ngừng truyền đến, rất nhỏ, không thể nghe thấy trong sự chấn động kịch liệt, hai người đều không quan tâm đến, bất quá trong lúc đấu với nhau phải tránh né trận mưa đá rơi xuống, công kích rõ ràng đã chậm đi vài phần, trong lúc binh khí giao chiến Mộc Yến Phi đột ngột sử chiêu Lạc Nhạn Trường Phong, cơ thể xoay nửa vòng, lưỡi đao từ phía trên cánh tay bổ xéo xuống, nhưng không ngờ ngay lúc đó có một hòn đá từ trên đầu rớt xuống, hấn chỉ có thể nửa đường hồi đao, tránh hòn đá trước, tiến chiêu đã chậm nửa bước, kiếm của Đào Nhiên như điện quang hỏa thạch, bức tới trước ngực ngay lập tức.

Mộc Yến Phi không kịp né tránh, đành phải làm một chiêu liều mạng, trở tay vung đao, sóng đao to lớn đánh vào chân bị thương của Đào Nhiên, lúc này hai người đang nhích đến gần nơi giáp ranh của con đường hiểm yếu, đường rất hẹp, Đào Nhiên lại bị hấn đánh rất mạnh, vết thương trên đùi vỡ ra, đau nhứt quá nên không có khí lực, chân mềm nhũn, chân sau khụy xuống, đợi đến lúc ngẩng đầu lên, lãnh quang lấp lánh, Yêu đao vung lên ngang trời, nhắm ngay gáy của hấn đánh xuống.

Đã không còn đường lui, Đào Nhiên không muốn phản kích nữa, điều đó đối với Mộc Yến Phi mà nói là một cơ hội tốt hiếm có, mới vừa rồi một phen ác đấu, hấn mới giật mình phát giác võ công của Đào Nhiên hoàn toàn không thua kém chính mình, tâm cơ của người này thâm trầm khó lường, nếu lưu lại, ngày sau tất thành tai họa, trong lòng hấn nhắc nhở bản thân mình như vậy, nhưng đao phong trên tay chỉ khe run lên rồi dừng lại, lúc này đúng lúc ánh mặt trời chiếu đến, ánh sáng xuyên qua sơn động tiến vào, chiếu sáng lên bộ huyền y. Đào Nhiên ngẩn đầu nhìn hấn, phảng phất như đã biết đã đến lúc đối mặt với vận mệnh, không có nửa điểm e sợ, khóe miệng chứa ý cười, vẫn lạnh nhạt như ngày thường, nhưng dưới mắt Mộc Yến Phi, thì lại vô cùng chói mắt.

Trong nháy mắt, trước mắt hiện lên vô số cảnh tượng, cùng gặp cùng ghét cùng theo đuổi và cùng thấu hiểu, có lẽ đối với Đào Nhiên mà nói, tất cả những điều này chỉ là đóng kịch, nhưng đối với hấn, nó lại hết sức chân thật, đao phong ngoan lệ, lộ ra khôn cùng sát khí, thế nhưng vẫn không cách nào chém xuống, nếu hấn có thể vô tình đến nỗi đem người mình thích ra trảm dưới đao của mình, thì hấn đã là quỷ rồi, một con quỷ chỉ có xác không hồn mà thôi.

“Mộc Yến Phi!” Cảm giác được sự do dự của hấn, trong mắt Đào Nhiên lướt qua ý trào phúng, quát to: “Người là đồ chết nhất!”

Phảng phất như đá chọi xuống mặt hồ, khiến những lớp sóng dâng lên cuộn cuộn, cơn giận của Mộc Yến Phi trào lên, huy chưởng đánh vào trước ngực Đào Nhiên rất mạnh, thiết chưởng chẳng chút lưu tình, Đào Nhiên bị chấn đến nỗi lão đảo lui về phía sau mấy bước, trường kiếm rời khỏi tay rơi sang một bên, muốn đứng thẳng, nhưng lại chẳng có được chút khí lực, ngực đau nhứt, cuống họng chợt thấy mặn, phun mạnh một búng máu ra.

Mộc Yến Phi gương mặt trầm xuống xách đao đến gần, sơn động chấn động rất lợi hại, hòn đá đều hạ xuống, nhưng hấn không chút để ý đến, Đào Nhiên khạc máu ra, ho cả buổi mới miễn cưỡng ngừng lại được, ngẩng đầu lên, liền thấy Mộc Yến Phi lạnh lùng nhìn hấn, quát hỏi: “Còn đứng lên nổi sao?”

Đào Nhiên cắn răng, giơ tay vớ lấy thanh trường kiếm bên cạnh, mạnh búng người lên, lại thẳng kiếm đâm tới, lần này hấn tiến công hết sức hung mãnh, chiêu chiêu đều là kiếm thế đồng quy vu tận, Mộc Yến Phi lòng có cổ kị, ngược lại không địch lại thế công của hấn, bị buộc lui liền mấy bước về phía sau, trong lúc đao kiếm tương giao, nháy mắt đã tới ngay phía trước cửa động.

Lúc này hang động rung chuyển, tiếng vang vốn nhỏ vụn lại càng lúc càng điếc tai, đá thi nhau rơi xuống, chung quanh sơn bích cũng bắt đầu lung lay muốn đổ, đột nhiên một tiếng nổ truyền tới, bốn phía mặt đất đồng thời hiện ra vết nứt to lớn, vết nứt hết ngang lại dọc, giống như mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra, trong âm thanh âm ồm quái dị, dòng nước cuộn cuộn đổ tới, theo tiếng vang tiến đến gần, cửa đá vốn phong bế cũng bị chấn động mở ra, dòng nước giống như hồng thủy muốn hủy diệt tất cả ồ ạt tràn vào hang động.

Mộc Yến Phi sửng sốt, lập tức liền thấy chưởng phong đánh tới, Đào Nhiên không biết đã tra kiếm vào vỏ khi nào, vận song chưởng đánh về phía hấn, trong lúc vội vã hấn liền dùng chưởng đối lại, mắt thấy hồng thủy sẽ đến trong phút chốc, đầu chợt lóe sáng, kịp thời thu hồi nội lực, nương theo chưởng phong của Đào Nhiên mạnh tung người bay về phía sau, phóng ra khỏi cửa động, xoay người vài cái, rơi xuống ngay chân

cầu treo phía ngoài sơn nhai.

Gió núi rất mạnh, thổi quần áo Mộc Yến Phi bay phấp phới, quay đầu nhìn lại, thì thấy đỉnh núi trước mặt lung lay sắp đổ, cửa động âm trầm tối đen, nhìn không thấy khung cảnh bên trong, theo sự chấn động lắc lư tăng lên, cơ quan phía trên cửa đá ngoài cửa động đã mất đi không chế, trong tiếng rền ầm ầm đã có điềm báo sắp rơi xuống rồi.

Thạch động phong bế, dòng nước cuộn cuộn dững mảnh đổ vào, kế tiếp sẽ là tràng cảnh thảm thiết đến thế nào đây?

Mộc Yến Phi tâm thần dường như tỉnh lại, mơ hồ nhớ lại chút ảm áp khi đối chưởng, ảm áp, tựa như cảm giác Đào Nhiên vẫn gây cho hắn, nhưng sau này, hắn rốt cục cũng sẽ không còn cảm thấy nữa rồi.

Trái tim đột nhiên kịch liệt nhảy lên, một sự kinh hoảng không cách nào nói rõ trong nháy mắt bao trùm lấy tất cả tâm tư của hắn, nói không được bắt nguồn từ nguyên nhân gì, ngay lúc hắn vẫn còn suy tư do dự, không ngờ đã nhảy tới, xoay người lao vào trong động trước khi cánh cửa đá hạ xuống trong nháy mắt.

Bên trong khắp nơi chỉ còn nước cuộn cuộn chảy, vô số các dòng nước phun ra từ giữa những khe hở, xung lực rất lớn khiến Mộc Yến Phi không cách nào đứng vững, mắt thấy xa xa mơ hồ có chút ánh sáng, vội vàng kêu to: “Đào Nhiên!”

Đáp lại hắn chính là dòng nước cuộn cuộn tiến vào liên tục từ phía sau cửa đá, Mộc Yến Phi bị dòng nước đẩy về hướng phát ra chút ánh sáng đó, mới phát hiện đó là vách núi bên ngoài hang động, chịu mấy trăm năm mưa sa gió táp, núi đá nhìn như vững chắc, trên thực tế bên trong đã rạn nứt khắp nơi rồi, chịu không nổi lực của dòng chảy đánh vào, một chút nham thạch rạn nứt rơi ra, hạ xuống theo thứ tự, trong nháy mắt đã hình thành một lỗ hổng thật lớn, Mộc Yến Phi theo dòng nước trôi đến bờ vách núi, liền thấy một đạo huyền sắc thân ảnh, hắn vội vàng vọt tới.

Đào Nhiên bị trọng thương, thể lực đã sớm không còn chống đỡ nổi, bị dòng nước cuốn ra phía ngoài vách núi, may mắn hắn chụp được một chóp núi đá, nhưng nham thạch từ từ rạn nứt, không bao lâu sẽ không chịu nổi sức nặng của hắn treo bên trên, ngay lúc định bỏ cuộc, đột nhiên nhìn thấy Mộc Yến Phi xuất hiện trước mặt mình, hắn kinh ngạc dị thường, trong con ngươi đen lấy chợt gợn lên sóng nước lăn tăn, trái cổ giật giật, phảng phất như muốn hỏi – “tại sao?”

Mộc Yến Phi treo người trên vách núi, đưa tay nắm lấy một tay của hắn, nói: “Người phụ ta là chuyện của người, ta thích người là chuyện của ta, hai chuyện chẳng liên quan!”

Lời nói vẫn giống như lúc đó, cũng không vì lập trường thay đổi mà thay đổi, tay nắm chặt, mang theo lực độ giống như dĩ vãng, tâm tư Đào Nhiên rối loạn, tâm lý cam chịu nhận lấy cái chết lúc đầu đã hoàn toàn biến mất, đột nhiên rất muốn sống sót, cùng với người đang ở trước mặt, một ý nghĩ xa xỉ, chưa bao giờ lại mãnh liệt đến vậy.

Hai bàn tay vẫn nắm chặt với nhau như trong dĩ vãng, làm cho binh thư trong ngực Mộc Yến Phi bị rút ra, rơi xuống núi, Đào Nhiên cả kinh, muốn chụp lấy theo bản năng, nhưng lại chụp vào khoảng không, sách rơi xuống sơn cốc, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, khối nham thạch trước người hắn vốn đã muốn lung lay sắp đổ, bị lực của hắn ảnh hưởng, vách núi đột nhiên nứt toát ra, Mộc Yến Phi chưa kịp kéo hắn lên, liền cảm thấy bàn tay hắn đang tuột khỏi tay mình, dưới tình thế cấp bách, hắn vội vàng dùng chân móc vào bờ vách, thả người rơi xuống, muốn cầm lấy tay của Đào Nhiên, nhưng vẫn chậm một bước, vừa khó khăn chạm được ngón tay hắn lại bị tách ra.

Nhìn huyền sắc xiêm y biến mất trước mắt mình, Mộc Yến Phi trong lòng nóng lên, không kịp suy nghĩ nhiều, đã thả người lao theo đạo thân ảnh kia, mượn xung lực tới gần Đào Nhiên, ôm hắn vào lòng ngực, lập tức trước mắt trời đất quay cuồng, nguyên cả một ngọn núi nhanh chóng đổ xuống phảng phất như đã biến đổi toàn bộ hình dạng, Mộc Yến Phi chưa kịp thấy rõ hết thảy, liền cảm thấy cả người lạnh như băng, hai người rơi thẳng tắp vào hắc long đàm thủy, xuyên qua mặt nước lạnh băng chìm sâu xuống thật nhanh.

16. Quyển 2 - Chương 16

Dưới lực đẩy kịch liệt, Mộc Yến Phi chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, thân thể liền bị dòng nước chảy xiết cuốn chặt lấy, nước chảy dồn dập, thiếu chút nữa đã đẩy Đào Nhiên tách khỏi hắn, khuỷu tay của hắn vội vàng khép lại, ôm chặt lấy Đào Nhiên theo dòng nước trôi xuống hạ du, thể nước chảy rất xiết, nham thạch hai bên ẩm ướt trơn trượt, không thể bám vào leo lên, không biết bị đẩy đi bao xa, dòng nước mới từ từ chậm lại, cũng không lạnh băng như lúc đầu, Mộc Yến Phi nhìn thấy một sườn dốc khá bằng phẳng, lấy tay làm mái chèo, cố sức bơi tới, trèo lên nham thạch, sau đó kéo Đào Nhiên lên theo.

Khả năng bơi lội của Mộc Yến Phi là do Đào Nhiên dạy cho, vốn cũng không giỏi cho lắm, lúc này chỉ vì nằm giữa lằn ranh sinh tử, cố dùng hết sức vùng vẫy, bây giờ leo được lên bờ mới phát hiện khí lực đã dùng hết, toàn thân ướt đầm bởi nước lạnh, gió vừa thổi tới, cho dù nội lực hắn hùng hậu cũng không tránh khỏi rùng mình mấy cái liên tục, đỡ Đào Nhiên nằm xuống, thấy hắn toàn thân lạnh băng, cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, tựa hồ đã sớm không còn hơi thở nữa, vội vàng lớn tiếng gọi hắn.

Liên tục gọi vài tiếng, Đào Nhiên đều không hề phản ứng, hơi thở yếu ớt, hô hấp dường như lúc có lúc không, Mộc Yến Phi không dám chậm trễ, vội vàng đề lên phía sau lưng hắn, bảo vệ tâm mạch cho hắn, lại nâng hắn dậy, giúp hắn ọc nước, một lúc sau, Đào Nhiên rốt cục thở được trở lại, mở miệng, ọc hết nước trong bụng ra, lại ho vài tiếng, phun ra một ngụm máu lớn.

“Cảm thấy thế nào?”

Như cảm giác được có người đang gọi, đôi mắt Đào Nhiên mở ra một chút, mờ mờ nhìn hắn, ngay khi Mộc Yến Phi tưởng rằng Đào Nhiên sẽ trả lời mình, hắn lại liên tục ói ra vài ngụm máu nữa, ngất đi.

“Không được chết!”

Tiếng quát của Mộc Yến Phi vào giờ phút này chẳng có được một chút uy lực, thay vì nói là mệnh lệnh, chỉ bằng nói là để cho bản thân mình có thể an tâm, trong khi đưa chân khí vào cơ thể Đào Nhiên, đầu óc của hắn vẫn còn tồn tại rất nhiều suy nghĩ hỗn độn. Bản thân mình vì sao phải làm vậy? Hắn tự đánh giá bản thân mình vốn không hề lương thiện, đối với một kẻ dùng trăm phương ngàn kế để lấy mạng mình, không giết là đã tận tình tận nghĩa, thế mà hắn lại mạo hiểm lao đi cứu giúp, một hành vi như vậy, ngoại trừ sự yêu thích đơn thuần ra, chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác hay sao?

Tình thế không cho phép Mộc Yến Phi suy nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng phát hiện Đào Nhiên bị thương rất nặng, tựa hồ chống đỡ không được bao lâu, suy nghĩ này làm lòng hắn đột nhiên rối loạn, hoảng hốt không cách nào kiềm chế được, một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, nhìn chung quanh, ôm lấy Đào Nhiên, chuẩn bị tìm một nơi an tĩnh giúp hắn chữa thương.

Trước mắt là rặng núi chên vênh với đủ mọi hình thù kỳ quái, như khung cảnh của một nơi thế ngoại. Tiết trời đã vào đông, nơi đây lại ý xuân chan chứa, xa xa hoa cỏ đầy leo phủ khắp, liên miên vô tận, thác nước nơi sườn núi vắng lại tiếng réo ầm ập đi tiếng chim reo hót du dương, thác nước sau khi đổ xuống lại hòa nhập cùng dòng sông chảy vào hẻm núi phía trước, thỉnh thoảng gió núi thổi qua, từng bách xanh biếc bạt ngàn, như nhập tiên cảnh, nếu không tận mắt nhìn thấy, rất khó tưởng tượng trong tiết đông rét mướt này, nơi đây lại tồn tại một khung cảnh diễm lệ tựa như chốn thiên thai vậy.

Tiếp tục đi về phía trước không bao lâu, sơn cốc trở nên rộng rãi sáng sủa, phía sau màu xanh bạt ngàn ấy lại là một rừng đào chạy ngút tầm mắt, đào từng cây từng cây kề sát nhau, kéo dài vô tận che kín cả một khoảng trời, phẳng nhất như muốn chắn hơi lạnh buốt giá từ bên ngoài không để tràn vào sơn cốc, dưới tầng cây hoa lá phủ khắp mặt đất, một con suối mát khe khẽ uốn lượn, vòng quanh rừng cây rồi chậm rãi chảy đi, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi đến, những cành đào rung rinh, cánh hoa bay múa đầy trời, một số rơi vào trong suối, bông bèo theo con nước chảy xuôi, chỉ để lại mùi hương thoang thoảng, một khung cảnh đẹp đến tận cùng, làm cho người ta không kiềm được phải dừng lại bước chân, chỉ cảm thấy đào nguyên tiên cảnh cũng không thể nào đẹp hơn nơi này được.

Mộc Yến Phi chọn một nơi bằng phẳng, đặt Đào Nhiên nằm xuống, hắn nghĩ theo cá tính của Đào Nhiên, nhất định sẽ vô cùng thích nơi này, đáng tiếc khung cảnh trước mắt cho dù đẹp, nhưng lại chẳng có ai để mà thưởng thức.

Quần áo hai người ướt lướt thướt, tuy là tiết trời tháng ba, nhưng bọn họ đã ở trong nước lạnh khá lâu, hơi lạnh đã thấm vào người, chỉ cảm thấy lạnh đến tận xương tủy, Mộc Yến Phi dứt khoát cởi hết quần áo ra, tiện tay khoát lên cây, sau đó cũng cởi quần áo của Đào Nhiên. Ngay lúc hắn đang cởi tiết y, một khối ngọc bội rơi ra, theo quần áo lăn tròn trên đất, đó là một mảnh ngọc thạch màu đỏ nhạt, sắc ngọc long lanh, thanh nhã dịu dàng.

Mộc Yến Phi ngẩn ra, vội vàng nhặt lên, thấy mảnh ngọc điêu thành con cá chép rục rờ, miệng ngậm viên thuốc, chính là miếng ngọc hắn mua từ chỗ A Nhất tặng cho Đào Nhiên, hắn cho tới bây giờ vẫn không thấy Đào Nhiên đeo, chỉ tưởng Đào Nhiên đã vứt đi rồi, không nghĩ tới hắn vẫn giữ lại. Nhìn viên thuốc trong miệng con cá chép đã nhỏ đi rất nhiều, nói vậy Đào Nhiên đeo nó đã lâu.

Mảnh ngọc treo dưới sợi tua bầy sắc nhẹ nhàng đung đưa theo gió, Mộc Yến Phi nhìn nó cả buổi, đột nhiên quay đầu lại nhìn Đào Nhiên. Kẻ đang hôn mê hoàn toàn không biết mình đang bị người khác nhìn chăm chú, vẫn chìm trong giấc ngủ ngon như trước, nhưng tâm tình của Mộc Yến Phi lại vô cùng rối loạn, trong lòng dâng lên một ý nghĩ kỳ dị, từng màn từng màn hiện ra theo trí nhớ, ý nghĩ đó lại càng lúc càng mãnh liệt, khiến hắn không cách nào bảo trì tỉnh táo được nữa, bàn tay đang cầm mảnh ngọc không tự chủ được khe khẽ run lên.

Nếu thật sự muốn lấy mạng hắn, Đào Nhiên có rất nhiều cơ hội, tựa như tối hôm qua lúc đang hoan tình, hắn hoàn toàn không phòng bị, Đào Nhiên muốn giết hắn dễ như trở bàn tay, khi đó binh thư đã tới tay, Đào Nhiên không cần dồn hết tâm trí vào sắc dụ. Có lẽ chính là như vậy. Hôm nay trên cây cầu treo, hành động của Đào Nhiên lại như là dồn hết tất cả tâm trí, hắn một mực muốn chọc mình nổi giận, ám chỉ hắn muốn động thủ, nhưng trước khi hang động đổ sụp, hắn dùng chương bức mình bay ra ngoài, nếu hắn thật tổn sát tâm, thì tại sao lại làm như vậy?

Mộc Yến Phi khẽ khép hai mắt, nhớ tới trong bóng tối A Trung cố ý đập trúng cơ quan, Đào Nhiên rõ ràng có thể tránh né, thế nhưng lại chọn việc rút kiếm ra, tay bên kia của hắn đang cầm hỏa chiết tử, biết rõ hậu quả sau khi rút kiếm ra, thế nhưng vẫn làm như vậy, bởi vì mình đang đứng phía sau hắn, hắn sợ mình bị thương. Hắn vứt đi tự tôn trong quá khứ quyền rũ mình, khi đó có phải hắn đã hạ quyết tâm phải làm như thế nào, để ngày hôm sau trước khi phản bội, lưu lại cuối cùng một khắc ôn nhu.

Diệt trừ hắn, là lệnh của hoàng đế, giết, hoặc bị giết, hai con đường Đào Nhiên phải chọn một, hắn đã chọn rồi, ngay trên lăng ranh sinh tử, hắn đã chọn đường sau, nhưng vẫn hao tổn tất cả tâm tư làm ra khung cảnh giả tạo, khiến cho mình phải hận hắn, để không vì cái chết của hắn mà thương tâm.

“Đồ ngốc.”

Mộc Yến Phi nở nụ cười, cười nhạo sự tự cho mình là đúng của Đào Nhiên. Nếu hắn chết, cho dù là do nguyên nhân thế nào đi nữa, mình nhất định đều sẽ thương tâm, không liên quan đến việc đúng sai thiện ác.

Chạng vạng, y phục hai người đều đã khô, Đào Nhiên vẫn không tỉnh lại, thuốc trị thương Mộc Yến Phi mang theo trên người đều đã bị mất hơn phân nửa khi rơi xuống nước, hắn đi đến bờ suối cách đó không xa dùng lá cây đựng nước, định giúp Đào Nhiên uống thuốc, Đào Nhiên uống được vài ngụm đều ói cả ra ngoài, Mộc Yến Phi bắt mạch cho hắn, phát hiện đã yếu đi rất nhiều, tay chân lạnh băng, chỉ có nhịp tim đập thưa thớt chứng minh hắn vẫn còn sống.

“Sẽ không có việc gì.”

Mộc Yến Phi kéo Đào Nhiên ôm vào *** ngực, như muốn trấn an hắn, hoặc là như đang an ủi chính mình. Đêm đã khuya, ánh trăng lẳng lặng buông sắc vàng xuyên thấu qua kẽ hở của những lá cỏ xanh biếc san sát nhau, chiếu sáng xâu chuỗi ngọc. Hắn còn nhớ rõ sự ôn nhu của Đào Nhiên khi đeo xâu chuỗi ngọc này vào tay hắn. Suốt dọc đường nhiều chuyện xảy ra, đồ đạc bị mất hơn phân nửa, nhưng chỉ có xâu chuỗi ngọc này vẫn quấn quanh cổ tay hắn như cũ, *** xảo ảm áp, như nụ cười lúc nào cũng ảm áp của Đào Nhiên.

Mộc Yến Phi quay đầu nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên vẫn ngủ say như trước, đặt mình trong một không gian riêng biệt làm hắn không cách nào tiến vào. Hắn không biết đêm đó Đào Nhiên cùng mình hoan ái, trong lòng ôm ấp một tâm tư thế nào? Khi lệ chương của mình đánh vào ngực hắn, thì hắn lại có cảm giác ra sao? Hắn vẫn mang tâm sự của mình chôn rất sâu, sâu đến nỗi không cách nào lôi lên được.

Mộc Yến Phi vươn tay đến, ngón tay ve vuốt trên má Đào Nhiên, rất muốn biết, trong lòng hắn cuối cùng che giấu bao nhiêu bí mật, trong lời nói nụ cười như thật như giả ấy có bao nhiêu bất nguồn từ thật tình? Kẻ hắn lừa chính là người khác, hay kẻ hắn lừa vẫn đều chính là bản thân hắn?

Mặt trời lên mặt trời lại lặn, chớp mắt hai ngày đã trôi qua, không có ai tiến vào hẻm núi này quấy rầy sự yên tĩnh của bọn họ, Mộc Yến Phi cũng không đi ra ngoài, vẫn trắng đêm không ngủ chăm sóc cho Đào Nhiên, đáng tiếc thương thể Đào Nhiên không chỉ có không tốt hơn, mà ngược lại càng ngày càng trầm trọng, chỉ dựa vào nội lực của Mộc Yến Phi duy trì hơi thở, tâm mạch của hắn bị chấn động, ói ra rất nhiều máu, Mộc Yến Phi không dám miễn cưỡng đưa hắn rời khỏi đây, sợ dưới sự mệt nhọc, chưa tìm được danh y, hắn đã không chống đỡ được nổi nữa.

Trong đào hoa cốc có khá nhiều cây ăn quả, Mộc Yến Phi lúc đầu còn ăn trái rừng lót dạ, nhưng sau thấy tình trạng của Đào Nhiên, làm gì còn có tâm tư ăn uống?

Ở cùng hắn lại thêm một ngày, chiều hôm đó, Đào Nhiên đột nhiên tỉnh lại, Mộc Yến Phi đang dựa vào thân cây đào xuất thần, thấy hắn tỉnh lại, vui mừng đến nỗi không biết phải nói gì, chỉ vươn tay, nhẹ nhàng nâng niu hai má của hắn, Đào Nhiên mỉm cười, tựa như rất hưởng thụ sự vuốt ve của hắn, chủ động nhích người về phía trước, gối lên đùi của hắn.

Gió phất qua, những cánh hoa bị thổi tung lên, vài cánh rơi lên người Đào Nhiên, nằm trên huyền y, màu đỏ của hoa lại càng thêm rực rỡ. Cảm thụ sự ấm áp của ánh sáng, hắn nhìn khung cảnh trăng ngập sắc hoa phía xa xa, nhẹ giọng hỏi: “Đẹp quá, đây là tiên giới à?”

“Thật đáng tiếc, chúng ta còn đang ở nhân gian.”

Giọng nói của Mộc Yến Phi thanh lãnh, nhưng ngón tay lại cực kỳ ôn nhu, Đào Nhiên cảm thụ sự ấm áp khi ngón tay hắn lướt qua gương mặt mình, không khỏi bật cười, cố thở hai hơi, hỏi: “Nếu đã đi, cần gì quay lại?”

“Bình thư bị rơi, ta quay lại tìm.”

“Tìm được rồi à?”

“Nếu tìm được, ta còn ở lại chỗ này à?”

Da thịt Đào Nhiên lạnh như băng, điềm báo sinh mệnh của hắn đã yếu đi từng chút, việc đã đến nước này, ngược lại cũng không lo sợ nữa, cầm lên lọn tóc mai đang rơi xuống của hắn, đôi mắt dịu dàng, nói: “Vì để tránh việc quay trở về bị hoàng đế chém đầu, ta quyết định ở lại chỗ này cùng ngươi vẫn tốt hơn.”

“Ở lại cùng ta?”

“Báo thù.”

Câu trả lời ngắn gọn rõ ràng, tùy hứng đến nỗi làm cho người ta không biết phải ứng đối thế nào? Biết hắn tức giận do bị mình lừa gạt, Đào Nhiên cười khổ, nhưng từ dưới đáy lòng lại dâng lên sự ấm áp ngọt ngào.

Đã nhiều ngày thần trí hắn mặc dù vẫn mê hồ, nhưng hoàn toàn không phải không có tri giác, lúc hang động sụp đổ, thân hắn đang trong tuyệt cảnh thì Mộc Yến Phi đột nhiên xuất hiện, cố chấp theo hắn cùng chìm vào đáy hồ sâu, mấy ngày nay lo lắng quan tâm hắn mọi bề, hắn đều biết cả, vốn tưởng rằng đã mất đi thứ gì đó, nhưng vừa tỉnh lại lại phát hiện nó vẫn còn bên người, khiến hắn cảm thấy may mắn gấp mấy lần. Hắn rất sợ loại tình cảm như vậy, nhưng lại đồng thời hy vọng bản thân mình có được thứ xa vời ấy, muốn đem người này nắm chặt trong lòng bàn tay, vĩnh viễn không buông.

Nghĩ như vậy, cơn sóng trong lòng đột ngột trào dâng, bỗng nhiên phun ra một búng máu, ho liên tục không cách nào dừng lại được, Mộc Yến Phi vội vàng vỗ vỗ vào sau lưng hắn, nhưng miệng lại nói: “Không cần sợ đến vậy đâu, ta cho dù trả thù, thì cũng bất quá chỉ trả thù trên giường, đòi cả vốn lẫn lời lại thôi.”

“Ta chưa bao giờ sợ hãi cả.”

Đào Nhiên ho thật lâu mới miễn cưỡng dừng lại được, hỏn hển thở một hồi, ngửa đầu nằm trên đùi Mộc Yến Phi, để mặc cho Mộc Yến Phi giúp hắn lau đi vết máu đọng trên khóe miệng, nói: “Có lẽ ngươi không biết, những ám vệ giống như bọn ta trong Âm cốc có rất nhiều, nhưng không ai sống thọ cả, thậm chí đến

chết cũng không có người nào biết chúng ta là ai, cho nên tử vong, ta đã quen từ sớm rồi, tâm nguyện lớn nhất của ta chính là, nếu ngày đó tới, ta hy vọng kẻ động thủ chính là người, ta cho rằng người có thể làm được điều đó...”

Nhất là sau khi tiếp được mật chỉ, hần biết con đường đến núi Thái Hành, hai người cùng đi, nhưng quay về chỉ có một, hần nghĩ trước nghĩ sau, chỉ nghĩ được biện pháp như vậy, lại không nghĩ Mộc Yến Phi không chịu đi trên con đường mà mình đã vạch sẵn. Hần đã toán kế hết tất cả, nhưng lại không toán kế được nhân tâm, hần không nghĩ một kẻ băng lạnh như Mộc Yến Phi, sống chết trước mắt, lại vẫn chọn lựa theo cùng với hần.

Mộc Yến Phi yên lặng nghe Đào Nhiên tự thuật, *** thần của Đào Nhiên hôm nay rất tốt, tốt đến nỗi hần sợ hãi nghĩ rằng đây có phải là hồi quang phản chiếu hay không, vì những lời này nếu là trước kia, Đào Nhiên tuyệt đối sẽ không nói ra, có lẽ hần cũng biết chính mình không còn cầm cự được bao lâu, cho nên không cần che giấu nữa.

Về phần hần lúc ấy vì sao lại quay trở lại, có lẽ không cam lòng nhiều hơn là không bỏ cuộc, nhưng sau đó hần mới khám phá ra nguồn gốc của loại tâm tình này, cũng may mình đã quay trở lại, nếu không hần vĩnh viễn sẽ không biết chân tướng, cũng vĩnh viễn không nghe được những lời này của Đào Nhiên.

Tay dọc theo chân cổ xoa nhẹ lên ngực Đào Nhiên, cảm thụ nhịp tim đập rất khỏe, Mộc Yến Phi hỏi: “Người hàng năm chơi bởi nơi trăng gió, nơi đây có từng lưu lại hình bóng của ai đó hay chăng?”

Đôi mày kiếm của Đào Nhiên khẽ nhíu, tựa như không cách nào đáp lại, đôi mắt nhìn sang nơi khác, Mộc Yến Phi lại không chịu buông tha cho hần, cúi đầu nhìn thẳng vào hần, hỏi: “Đêm đó vì sao lại trao thân cho ta?”

Đào Nhiên không đáp, khoe miệng chỉ khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, Mộc Yến Phi đã quá quen cái cách tránh né này của hần, dứt khoát không nhiều lời nữa, cúi thấp đầu, hôn lên môi Đào Nhiên, môi Đào Nhiên lạnh như băng, dưới nụ hôn mềm mại của hần liền run lên khe khẽ, hôn sâu đáp lại, hơi thở không nhận được càng trở nên nặng nề, đầu lưỡi của Mộc Yến Phi và hần cùng quấn chặt lấy nhau, nhận thấy mùi máu tanh nhàn nhạt trong miệng hần, nói: “Ta sẽ ở đây cùng người.”

Cho dù không được đáp lại, vẫn sẽ ở cùng hần, vẫn mãi mãi như vậy.

Đôi mi đang rủ xuống của Đào Nhiên có hơi run lên, chăm chú suy tư về câu nói của Mộc Yến Phi, đơn giản nhưng rất rõ ràng, rồi lại nặng nề đến vậy, hần khẽ thở dài, nụ hôn trong tâm tình khổ ải vẫn giang cánh nâng đỡ nhau bỗng trở nên vô cùng ngọt ngào và nóng rực, cánh hoa phiêu diêu bay xuống, từng cánh từng cánh, yên ắng rơi trên thân thể của hai người đang ôm ấp lấy nhau.

Vài ngày sau, Đào Nhiên càng thêm suy yếu, Mộc Yến Phi ngoại trừ dùng nội lực điều tức ra, hoàn toàn không có biện pháp nào khác, cuối cùng dứt khoát bỏ cuộc, cùng hần sánh vai nằm dưới tàng cây. Hần tin tưởng khu sơn cốc yên tĩnh quanh co này, người ngoài tuyệt đối sẽ không tìm đường vào đây được, A Nam bọn họ cho dù biết mình gặp chuyện không may, nhiều nhất cũng chỉ tìm kiếm khu vực gần địa cung, ai cũng sẽ không nghĩ ra được bọn họ lại bị nước cuốn đến một nơi xa như vậy.

Ôm Đào Nhiên, luôn luôn suy nghĩ, nếu ngày đó hần bình tĩnh hơn một chút, chuyện có phải sẽ không biến thành cục diện như thế này không?

Nhưng cho dù hần có hối hận thế nào chăng nữa, đều không thể quay ngược quá khứ, hần cũng không muốn đặt tất cả thời gian của mình vào chuyện hối hận, nếu Đào Nhiên thật sự tuyệt mệnh tại nơi này, hần sẽ ở lại đây cùng Đào Nhiên, đi hết đoạn đường cuối cùng, cũng xem như đã không phụ rầy.

Hai người cứ ôm nhau nằm như vậy, nhìn mặt trời lên mặt trời lại lặn, trong lúc mơ mơ màng màng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, dường như có tiếng bước chân vang lên khe khẽ, Mộc Yến Phi đã nhiều ngày không ăn không uống, thần trí có hơi hốt hoảng, chỉ nghĩ rằng đó là tiếng riu rít của chim, ai ngờ bước chân càng ngày càng gần, theo tiếng trò chuyện truyền đến, rất ồn ào, tựa như đang cãi vã chuyện gì.

Mộc Yến Phi châu mày, giờ phút này hần chỉ hy vọng an tĩnh đi hết đoạn đường còn lại, bất luận kẻ nào xuất hiện đối với hần mà nói đều là quấy rầy cả, cánh tay chồm qua người Đào Nhiên, cầm lấy loan đao đặt

bên cạnh, ai ngờ tay vừa chạm vào vỏ đao, liền nghe thấy có người kêu lên: “Tới đây mau, bọn họ ở đây nè!”

Giọng nói vang lên lạnh lạnh, rất quen thuộc, Mộc Yến Phi ngẩn ra, lập tức thấy người đó chạy đến gần, nhìn thấy bọn họ, liền kêu to: “Thiếu gia, vương gia, các người...”

“A ha ha, bọn họ đang tuần tình à? Nhưng nơi này đúng là một nơi rất thích hợp để tuần tình nha, Thanh đồng, hay là chúng ta thành toàn cho bọn họ đi?”

Tiếng cười kiêu ngạo vang lên, khiến Mộc Yến Phi bị kích thích muốn nổi lên sát ý, thể lực bây giờ của hắn tuy đã cạn kiệt, nhưng nếu muốn giết một kẻ không biết võ công thì vẫn dư sức, đối phương rất cơ trí, người được mùi sát khí của hắn, lập tức tiến đến gần, nhu thuận chào hỏi: “Biểu ca, là ta nè, ta tới cứu các người đây.”

“Cứu hắn.”

Mộc Yến Phi mặc dù không biết A Nhất đang ở nơi xa xôi nghìn dặm tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, còn ở chung với Thanh Đồng, nhưng đối với hắn mà nói, sự tồn tại của A Nhất chính là nguồn hy vọng, trong lòng trào dâng vui sướng, vội vàng ngồi dậy, Thanh đồng đứng bên cạnh nhìn thấy bộ dáng của Đào Nhiên, vành mắt lập tức hồng lên, quỳ xuống bên cạnh hắn, nghẹn ngào kêu lên: “Thiếu gia, người làm sao vậy? Mấy hôm trước vẫn còn rất khỏe khoắn, bây giờ sao lại suy yếu thế này rồi...”

Cũng không trách Thanh Đồng kinh ngạc, thật sự là do mấy ngày nay cơ thể Đào Nhiên suy yếu quá nhiều, khuôn mặt héo rút, lộ ra tử tướng, Mộc Yến Phi vốn đã có ý muốn chết, không cảm thấy gì, nhưng hiện tại nghe tiếng khóc của Thanh đồng, trong lòng lại trời lên áy náy, nhìn hắn đỡ Đào Nhiên dậy, cũng không cản trở.

“Khóc cái gì mà khóc, ta còn chưa có chết mà!”

A Nhất bị tiếng khóc của Thanh đồng làm phiền, bước tới kéo hắn ra, ngồi xổm xuống bắt mạch cho Đào Nhiên, Thanh đồng ở chung A Nhất cũng được một đoạn thời gian, biết y thuật của hắn rất tốt, nên cũng không so đo với hắn, nhỏ giọng lầu bầu: “Ta đâu có khóc người, ta lo lắng cho thiếu gia.”

“Có biết ta làm nghề gì không? Ta là thần y lặn đó, thần y chưa chết, ai dám chết...”

A Nhất căng thẳng một hơi, đột nhiên cảm thấy có hơi lạnh, quay đầu, liền thấy nhãn đao của Mộc Yến Phi bay tới, vội vàng thông minh ngậm miệng lại, tập trung vào việc bắt mạch, một lát sau, mày nhíu lại, cổ sức lắc đầu.

Mộc Yến Phi vốn đã không còn hy vọng, nhưng sự xuất hiện của A Nhất lại làm cho hắn một lần nữa dấy lên hy vọng, giờ phút này thấy mặt A Nhất lộ vẻ khổ não, tim của hắn lại tiếp tục bị treo trên ngọn cây, hỏi: “Thế nào?”

“Hắn vốn đã đi đường tắt, miễn cưỡng tập luyện võ công tâm pháp, dẫn đến kinh mạch rối loạn, lần này tâm mạch lại bị thương rất nặng, nếu ta không hạ tuyệt cổ trên người hắn...”

A Nhất nói được một nửa, đột nhiên phát hiện mình nói lỡ, lập tức dừng lại, may mà Mộc Yến Phi không hỏi, ánh mắt đảo quanh trên người Đào Nhiên, nhìn Đào Nhiên khẽ châu mày, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rĩ trong hơi thở nặng nề, tim không khỏi cảm thấy nhói đau.

Hắn nghĩ Đào Nhiên giờ phút này hắn rất khó chịu, lúc trước sợ mình lo lắng, nên vẫn một mực ẩn nhẫn, nhưng bây giờ thần trí đã không còn tỉnh táo, nên không cách nào khống chế, mới có thể lên tiếng rên rĩ, trầm mặc một lúc lâu, nói: “Nếu cứu không được, vậy đừng để hắn phải đau đớn nữa.”

“Hê? Trên đời này còn có người ta cứu không được sao? Cho dù ta không cứu được, còn có sư phụ ta cơ mà.” A Nhất vừa nói xong, lại nói tiếp: “Bất quá cứu người phải tốn chút công phu, hơn nữa hắn lại bị thương nặng đến vậy, võ công còn có khả năng khôi phục được hay không rất khó nói, hắn nếu thành phế nhân, người còn muốn cứu hắn nữa hay không?”

Mộc Yến Phi không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, A Nhất lại bị hắn làm mất mặt, ngoan ngoãn cúi đầu lấy túi thuốc và túi châm tỳ thân ra, nói: “Ta cứu hắn là được chứ gì.”

Mộc Yến Phi thở phào nhẹ nhõm, hẳn không biết y thuật của A Nhất cao minh bao nhiêu, nhưng ít nhất hẳn cũng có thể cứu được Đào Nhiên, nhiều đó cũng đủ rồi, chuyện còn lại mình sẽ tự xử lý.

“Trong khi ta chữa bệnh thì không thích bị người khác nhìn chăm chăm, sẽ không thoải mái...”

A Nhất vừa nói vừa giúp Đào Nhiên thi châm, liếc liếc sắc mặt Mộc Yến Phi, rút lui về ba chữ “nhất là người”, chuyển thành: “Biểu ca, người đi chỉnh đốn lại một chút đi, nhìn thần sắc của người bây giờ, so với Đào Nhiên cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu, đi tìm cái gì ăn đi, quay lại cũng có *** thần chăm sóc cho hẳn.”

Mộc Yến Phi vốn là một người thích sạch sẽ, chỉ là nhiều ngày tâm tư đều dùng để lo lắng cho Đào Nhiên, giờ phút này được A Nhất nhắc nhở, cúi đầu nhìn lại quần áo của mình, bạch y gần như đã biến thành màu xám, nghĩ chắc sắc mặt cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu, hẳn cầm lấy Yêu đao rời đi, A Nhất ở phía sau gọi với theo: “Đi tắm rửa đi, sau đó nghỉ ngơi thêm chút cho khỏe, nơi này giao cho ta, đừng lo lắng chuyện người không có mặt, ta sẽ không chịu tập trung cứu hẳn.”

“Ta không lo lắng.” Nếu người đã giao cho A Nhất, mệnh cũng là do hắn định đoạt, Mộc Yến Phi quay đầu, nói: “Nếu hẳn không thể cùng ta đồng sinh, ta không ngại cùng hẳn cộng tử, đây không phải là hứa hẹn, mà là chắc chắn.”

Nếu hứa hẹn không đủ để đổi phương tin tưởng, vậy những lời này sẽ là chắc chắn, chắc chắn Đào Nhiên sẽ ở lại bên cạnh mình, chắc chắn trong sinh mệnh mình có sự tồn tại của hẳn.

A Nhất không hiểu ẩn ý trong lời nói của Mộc Yến Phi, đôi mắt đen chớp chớp, nở nụ cười, nhưng không nói lời nào, cúi đầu bắt đầu bày kim châm của hẳn ra.

Mộc Yến Phi đến trước con suối gần đó, ánh nắng mặt trời chiếu vào con suối, làm nước khá ấm, hẳn cởi quần áo lộ xuống suối, trên quần áo dính không ít cánh hoa, theo động tác cởi quần áo của hẳn mà rơi vào trong nước, theo dòng nước trôi xa, sóng nước lăn tăn, phản chiếu khuôn mặt của hẳn, quả nhiên râu ria xồm xoàm, sắc mặt sa sút, hẳn lấy chủy thủ cạo hết râu, sau đó gội đầu, trong khi lên bờ mặc quần áo, xa xa vang lên tiếng bước chân, Thanh đồng chạy tới, cầm trong tay vài quả đại, miệng đang gặm một trái, nhìn thấy hẳn, nói: “A Nhất chê ta ồn ào, cũng đuổi ta chạy đến đây luôn, người đói không, ta có mang theo lương khô.”

Thanh đồng lấy lương khô từ trong bao hành lý mang bên người ra, Mộc Yến Phi lại không cần, lấy trái đại trong tay hẳn ăn chậm chậm, trong lòng vẫn nghĩ tới Đào Nhiên, muốn quay về rừng đào, lại bị Thanh đồng cản lại, nói: “A Nhất ghét bị quấy rầy, chúng ta ở lại đây đợi thôi.”

Mộc Yến Phi đứng lại, Thanh đồng thấy hẳn trù trừ, con người xoay xoay, cười nói: “Không nghĩ tới người vẫn thành tâm với thiếu gia ta đến vậy, không sợ bị hẳn lừa tiếp sao?”

“Bị hẳn lừa riết cũng quen rồi.” (tội nghiệp)

Trong tất cả những lần lừa gạt, lần này là lần thê thảm nhất, hẳn mỗi lần nhớ lại, trong lòng đều không thể nói ngọt ngào hay là vừa tức vừa hận, hoặc nên nói là bất đắc dĩ, dừng chân đứng lại, bỏ đi ý nghĩ muốn đi quấy rầy, hỏi: “Tình huống bên ngoài thế nào rồi?”

“Loạn thành một nồi cháo, lúc ta và A Nhất chạy tới, nghe nói có người cài thuốc nổ trong địa cung, dẫn đến việc tất cả cửa vào đều bị phong bế, A Nam bọn họ không tìm được người, đưa toàn bộ người của kiều kỵ doanh lên núi, cả ngọn núi gần như bị bọn họ đập bằng rồi, phỏng chừng bọn họ bây giờ vẫn ở đâu đó đào hố tìm kiếm.”

Thì ra hôm ấy hang động đột nhiên chấn động, nguyên nhân là do thuốc nổ, hẳn còn tưởng có người đập nhầm cơ quan, lúc này Mộc Yến Phi chẳng muốn suy nghĩ tỉ mỉ nữa, hỏi: “Các người làm cách nào tìm được nơi này?”

“Là do A Nhất chỉ đường, kỳ thật nơi này là cốc trong cốc, căn bản không có đường đi, bọn ta đi vòng vo thật lâu, mới thật vất vả tìm được nơi này, bên ngoài lạnh muốn chết, buổi tối đều có tuyết rơi rồi, trong đây lại ấm áp, vừa vào là không muốn đi ra.”

“Người nửa đường lên trốn đi, sau có thể gặp được A Nhất?”

“Làm gì có chuyện lén trốn đi a, ta bị lạc các người mà thôi.”

“Sau khi bị lạc, người đi đâu?”

Bị bức hỏi liên tục, Thanh đồng cảm thấy không trả lời được, đang suy nghĩ tìm một cơ nào đó qua loa, chỉ thấy Mộc Yến Phi gơ Yêu đao lên, vỏ đao đen như mực, mơ hồ lộ ra sát khí, hấn vội vã lui về phía sau hai bước, nghĩ thầm trong đầu cho dù mình không nói, quay lại Mộc Yến Phi cũng sẽ đi hỏi Đào Nhiên, Đào Nhiên cũng sẽ nói thôi, hấn hán không chấp nhận thua thiệt trước mắt, vì vậy lấy ra mảnh ngọc bội Đào Nhiên đưa cho mình, thản bạch: “Thiếu gia bảo ta quay về Giang Nam, đem nó giao cho lão gia, nói lão gia sau khi nhìn thấy, sẽ biết nên làm như thế nào.”

Đó là mảnh ngọc do Hình Viễn Tâm tặng Đào Nhiên, là mảnh ngọc hấn không bao giờ rời thân, vậy mà lại có thể giao cho Thanh đồng nghìn dặm xa xôi mang về Giang Nam giao cho lão gia, Mộc Yến Phi đoán không ra tâm ý của hấn, hỏi: “Hấn còn nói gì không?”

“Hấn nói...” Thanh đồng do dự một chút, mới nói: “Hấn không biết mình còn mạng trở về hay không, muốn ta nhất định phải truyền tin đến tận nơi.”

Thì ra khi đó Đào Nhiên đã có tâm lý hấn hấn phải chết rồi, trăm phương ngàn kế, chỉ vì để cho mình sống sót, trong lòng Mộc Yến Phi có chút chua chát, nhưng thấy hấn không còn chấp nhất đối với mảnh ngọc đó nữa, tâm tình lại rất tốt, nói: “Nhưng chủ tử của người lại không muốn thả người đi?”

Thanh đồng trừng to mắt nhìn hấn, tựa hồ muốn nói hấn ngay cả chuyện này cũng biết, cuối cùng hần hần hừ một tiếng, nói: “Bị bọn họ phát hiện rồi, đuổi theo suốt đường đi, may mà gặp được A Nhất.”

Vô công của Thanh đồng bình bình, nhưng người thì lại rất cơ trí, sau khi phát hiện bất bình thường, quẹo đông quẹo tây tránh được vài lần truy binh, bất quá cuối cùng vẫn bị theo dõi, lúc hấn bị bắt thì gặp được A Nhất, A Nhất lại thích nhất là chuyện bênh vực kẻ yếu, nhìn thấy mấy nam nhân đang ăn hiếp một thiếu niên, liền lên theo sau, dùng thuốc cho mấy người đó gục hết, cứu hấn ra.

A Nhất vốn là trộm chạy tới đây, chuẩn bị tới kinh thành mở mang kiến thức, ai ngờ sau khi trò chuyện một phen với Thanh đồng, nghe nói hấn đúng là tên sai vật của Đào Nhiên, liền sửa lại ý định muốn đến kinh thành, chuyển sang núi Thái Hành tìm bọn họ, Thanh đồng cũng lo lắng cho sự an nguy của Đào Nhiên, nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng quyết định cùng A Nhất quay trở lại.

Hai người đồng hành đến nơi này, liền có được tin tức Đào Nhiên và Mộc Yến Phi bị nhốt trong hang đá sinh tử không rõ, về phần làm cách nào tìm được đào hoa cốc, Thanh đồng cũng không biết, chỉ biết A Nhất như là có người chỉ đường, mang theo hấn đi vòng vo trong sơn lâm cả buổi mới vào được sơn cốc này.

“Người không nên quay lại.”

Đào Nhiên lúc này lại đặc ý bảo Thanh đồng hồi hương, tất nhiên có dụng ý của hấn, quân lệnh như núi, há có thể tùy tiện cãi lời? Mặc dù Thanh đồng bắt nguồn từ hảo ý cũng không nên làm điều đó, bất quá hấn là người của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi nói nhiều không tiện, chỉ nói: “Lần sau nhớ kỹ, bắt quân xuất hiện tình huống gì, phải làm tốt chuyện của người trước đã.”

Nghe Mộc Yến Phi nói như vậy, Thanh đồng có chút luống cuống, vội hỏi: “Nếu vậy bây giờ ta có cần phải đi liền hay không?”

“Người cũng đã trễ mấy ngày rồi, trễ thêm vài ngày nữa cũng vậy thôi.”

Trong lúc nói chuyện, mặt trời cũng đã ngã về tây, Mộc Yến Phi lo lắng cho thương thế của Đào Nhiên, muốn quay về rừng đào, Thanh đồng lại trước một bước cản hấn lại, nói: “Y phục của người cũng dơ rồi, không bằng cởi ra đi, ta giúp người giặt?”

Y phục vốn đã dơ từ lâu, cho dù giặt cũng không cần phải ngay lúc này, Mộc Yến Phi không để ý đến hấn, ai ngờ Thanh đồng lại đuổi theo kéo ống tay áo của hấn, nói: “Nếu vậy nói chuyện một chút đi, người cũng chưa nói mấy ngày nay các người gặp chuyện gì.”

Hơi thở khó chịu tiến tới gần, Thanh đồng có chút khiếp đảm, Mộc Yến Phi không thân thiện như người của Đào gia, sẽ để mặc cho một tên sai vật như hấn làm càn, bình thường hấn cũng không nói chuyện quá lâu với Mộc Yến Phi, hôm nay vốn là bất đắc dĩ, ngấm lại vừa rồi A Nhất dặn dò hấn, cũng chỉ có thể kiên

trì cản Mộc Yến Phi lại, nói: “Nơi này phong cảnh cũng khá, hiếm khi đến được đây một lần, chi bằng đi dạo xung quanh đi?”

Mộc Yến Phi nhìn thấy bộ dáng này của hắn, biến sắc, sải bước chạy về phía trước, Thanh đồng còn muốn tiếp tục ngăn trở, hắn quát: “Buông tay!”

Nghe Mộc Yến Phi lớn tiếng, Thanh đồng sợ đến nỗi run lên, lập tức nói lỏng tay ra, Mộc Yến Phi chạy về rừng đào, xa xa đã nghe được tiếng rên rỉ, hắn vội vàng đề khí phóng tới gần, liền thấy A Nhất đang thi châm, mỗi lần châm hạ xuống, thân hình Đào Nhiên lại theo đó run bắn lên, trong tiếng rên rỉ mang theo sự cố hết sức đè nén cơn đau, trên mặt mồ hôi đầm đìa, tóc mai hai bên đều thấm ướt cả, ngay lúc nhìn thấy vật áo hắn dính đầy vết máu do hắn ới ra, Mộc Yến Phi cũng không còn kềm chế được nữa, giơ tay cản lại mũi châm A Nhất chuẩn bị hạ xuống.

Hạ châm bị cản lại, A Nhất không để ý đến, đôi mắt liếc qua hắn, nói với Thanh đồng đang chạy tới từ phía sau: “Ngốc quá đi, một việc nhỏ nhặt như vậy cũng làm không được.”

Thanh đồng nhìn sắc mặt Mộc Yến Phi, không dám nói nhiều, Mộc Yến Phi vừa nghe đã hiểu, mình quả nhiên không đoán sai, lại là chủ ý của tên tiểu quỷ này, hắn trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Cứu người a, lúc này ta đã nói rồi đó.” A Nhất ngáp một cái tỏ vẻ nhàm chán, nói: “Tâm mạch của hắn bị chấn loạn, kinh mạch chạy lệch, khí huyết ngưng trệ, cần phải dùng được châm để huyết mạch bị đình trệ từ mấy ngày trước của hắn có thể thông thoáng trở lại, tất nhiên phải chịu đau một chút, chứ người tưởng chỉ cần tùy tiện uống vài viên thuốc là có thể khởi tử hồi sinh sao?”

Mộc Yến Phi lúc đầu không suy nghĩ nhiều lắm, bây giờ nghe A Nhất giảng giải như vậy, cả giận: “Ta có thể giúp hắn vận công kềm chế đau đớn.”

“Ta chính là vì sợ người vận công, nội lực bản thân người còn chưa điều dưỡng tốt, tâm trạng lại không yên tĩnh, làm cách nào giúp người khác? Nếu một khi khống chế không được hỏa hậu, lại làm kinh mạch hắn bị thương thêm, lúc đó coi như không còn đường để cứu nữa rồi.”

A Nhất không biết chuyện Mộc Yến Phi đã khôi phục công lực, Mộc Yến Phi cũng chẳng muốn nói nhiều, cau mày hỏi: “Vậy có cách chữa trị nào mà không đau không?”

“Có a, lúc đầu người hạ chưởng mạnh thêm chút nữa, bây giờ hắn một chút đau đớn cũng chẳng có, ta cũng không cần phải phí công phí sức để cứu người rồi.”

Sắc mặt Mộc Yến Phi biến đổi, đôi mắt lướt qua lướt lại trên gương mặt trắng bệch của Đào Nhiên, đã không còn lời nào để đáp. A Nhất từ vết thương Đào Nhiên vốn đã đoán được kẻ làm hắn bị thương là một kẻ có nội công cương liệt, mà chung quanh bọn họ kẻ có võ công đi theo con đường cương liệt thì chỉ có mỗi Mộc Yến Phi, cho nên mới thuận miệng nói thôi, không nghĩ Mộc Yến Phi lại có phản ứng này, giật mình, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ đúng là người sao?”

“Hả?” Thanh đồng ở bên cạnh nghe được vừa sợ vừa giận, xông lên hỏi Mộc Yến Phi: “Người tại sao lại muốn đả thương thiếu gia nhà ta?”

Mộc Yến Phi không cách nào trả lời, cũng không muốn trả lời. Thanh đồng còn muốn chất vấn tiếp, Đào Nhiên dường như đã tỉnh lại, Thanh đồng vội vàng muốn nhích đến gần, lại bị Mộc Yến Phi giành trước, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Thanh đồng tức giận trừng mắt nhìn hắn, Mộc Yến Phi căn bản không để ý tới, đôi mắt chăm chú nhìn lên người Đào Nhiên, Đào Nhiên khê ho một tiếng, nói: “Có hơi khát nước.”

Mộc Yến Phi định đứng lên lấy nước, Đào Nhiên lại đưa tay cầm lấy cổ tay của hắn, Mộc Yến Phi sửng sốt, cũng xoay tay lại cầm tay hắn, Thanh đồng thấy thế, bĩu bĩu môi, nói: “Ta đi là được.”

Mộc Yến Phi hiểu tâm tư của Đào Nhiên, hắn chỉ là không muốn mình phải đối diện với sự chất vấn của người khác, tìm cớ đẩy Thanh đồng đi, nghĩ đến hắn đang đau đớn mà vẫn còn nhớ rõ việc phải bảo vệ mình, trong lòng không khỏi trợn mắt đủ loại cảm thụ, nói: “Người không cần việc gì cũng đều lo nghĩ cho ta.”

Thân thể Đào Nhiên đau đến lợi hại, lắc đầu, miễn cưỡng nói: “Giúp ta vận công, ta không muốn bị đau nữa đâu.”

Lời này thật hay giả Mộc Yến Phi cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng bắt mạch của hắn, tay kia đặt lên hậu tâm của hắn, nói với A Nhất: “Bắt đầu.”

A Nhất thấy bọn họ như vậy, không cách nào ngăn trở, đành phải nói: “Có người hỗ trợ cũng tốt, bắt quá phải làm theo lời căn dặn của ta.”

Dù sao hạ châm cũng đã gần đến lúc kết thúc, không còn hung hiểm giống như lúc đầu, có người dùng nội lực tương trợ, có thể tiết giảm không ít thời gian, hắn cũng không cần tốn nhiều *** thần, hắn mừng không hết.

A Nhất đâm những cây kim châm cuối cùng xuống vài đạo yếu huyệt trên ngực Đào Nhiên, có Mộc Yến Phi tương trợ, Đào Nhiên cũng không đau đớn như lúc đầu nữa, được vật theo mũi châm hạ xuống truyền vào cơ thể của hắn, lại qua thời gian một nén hương, hắn há miệng ới ra hai ngụm máu, máu màu thẫm, hiển nhiên ứ đọng đã lâu.

“Không có việc gì rồi, không có việc gì rồi.”

A Nhất dùng tốc độ cực nhanh rút từng cây kim châm ra, bảo Mộc Yến Phi đỡ Đào Nhiên nằm xuống, nói: “Máu ứ đọng đều đã ới ra cả rồi, cái mạng này của hắn tạm thời không còn nguy hiểm nữa, chỉ cần mỗi ngày thi châm theo định kỳ, nghỉ ngơi điều dưỡng cho tốt, để kinh lạc có thể chảy thông thoáng, thì sẽ từ từ khỏe lại, về phần võ công, còn phải xem vận may của hắn rồi.”

“Đa tạ.”

Nghe nói Đào Nhiên không có việc gì, trái tim vẫn treo trên cao của Mộc Yến Phi cuối cùng cũng rơi xuống, chữ “đa tạ” này nói khá là thành ý, A Nhất cười nói: “Chúng ta là biểu huynh đệ mà, nói ‘đa tạ’ nghe khách sáo quá, không bằng tính toán rõ ràng đi, kỳ thật ta cũng không tính mắc lắm đâu.”

Động tác đang giúp Đào Nhiên chùi mồ hôi của Mộc Yến Phi chợt dừng lại, lạnh nhạt hỏi: “Người lần này bỏ nhà đi, cha người biết không?”

A Nhất lập tức ngậm miệng, quai hàm chợt phồng lên, nhưng không nói được lời nào, Mộc Yến Phi lại hỏi: “Người tại sao lại muốn hạ cổ lên người của hắn?”

“Làm gì có việc hạ cổ a, người nghe lầm rồi, ta...”

Ánh mắt lạnh lùng quét đến, A Nhất lập tức thẳng lại không dám nói tiếp, Mộc Yến Phi hỏi: “Là loại cổ gì?”

A Nhất bấm sinh vốn sợ Mộc Yến Phi, nghe giọng nói hắn trầm xuống, không dám chờ hắn hỏi lần thứ ba, thu hồi nụ cười giả tạo của mình, nhỏ giọng lầu bầu nói: “Là một loại côn trùng màu trắng, người Miêu dùng chúng nó để truyền tin tức, sẽ không gây hại cho người bị hạ cổ. Đào Nhiên vẫn không chịu dạy thú ngữ cho ta, ta nghĩ hắn có thể có phương pháp đặc biệt gì đấy, cho nên mới hạ cổ, kết quả cái gì cũng không cảm ứng được, sau đó các người đi vội quá, ta chưa kịp lấy ra...”

Hắn nói được một nửa, thấy sắc mặt Mộc Yến Phi càng âm trầm, vội vàng nhảy đến phía sau một cây đào, giải thích: “Nhưng nó cũng hỗ trợ mà, lần này nếu trên người Đào Nhiên không có tuyết cổ, ta căn bản không tìm được nơi này, cũng cứu hắn không được, cho nên nói tóm lại, ta cũng có công đó.... A, Thanh đồng đi sao lâu quá còn chưa chịu về, ta đi xem thử...”

Sát khí quá lớn, A Nhất sợ bị ảnh hưởng tới mình, tìm cơ hội bỏ chạy thẳng. Kỳ thật Mộc Yến Phi cũng không trách hắn, A Nhất nói đúng, nếu không phải do hắn hạ cổ, lần này Đào Nhiên không thể cứu được rồi, hắn chỉ là nhìn thương thể của Đào Nhiên trầm trọng quá nên tâm trạng không tốt mà thôi, cúi đầu, phát hiện Đào Nhiên đã ngủ, hơi thở tuy trầm, nhưng không hề suy yếu như trước, tâm mới buông lỏng một chút.

Thẳng đến mặt trời lặn sau sơn cốc, Thanh đồng và A Nhất mới kết bạn mà về, hai người hái không ít trái dại, cũng lấy đầy nước, đốt đồng lửa ngay bên cạnh, lấy lương khô mang theo ra nướng lên, ba người chia nhau ăn, A Nhất lại bắt mạch cho Đào Nhiên, lấy thuốc ra, bảo Mộc Yến Phi cho hắn uống, Thanh đồng muốn đến giúp đỡ, bị A Nhất lời lại, nói: “Người ta khanh khanh ta ta, người đừng đi làm kỳ đà cản mũi.”

Hắn biết Mộc Yến Phi thích yên tĩnh, không quấy rầy bọn họ, lấy ít củi, kéo Thanh đồng đi xa một chút tìm chỗ ngủ. Mộc Yến Phi cho Đào Nhiên uống thuốc xong, nằm xuống bên cạnh ngủ cùng hắn.

Đào Nhiên do thân thể không khỏe, nên ngủ cũng không sâu, thần trí mơ mơ màng màng, phảng phất như vẫn còn trong trận kịch chiến trong thạch thất ngày ấy, nhìn thấy Mộc Yến Phi rơi xuống hồ sâu, người đầy máu, đột nhiên bừng tỉnh, trên người mồ hôi ướt đầm, mở mắt, chỉ thấy trước mắt nguyệt minh khe cốc, yên lặng ấm áp, Mộc Yến Phi lại nằm ngay bên cạnh hắn.

“Khó chịu à?”

Một bàn tay đặt lên trán hắn, sờ thấy mồ hôi lạnh, Đào Nhiên sợ Mộc Yến Phi nghĩ lung tung, nói: “Chỉ gặp ác mộng thôi.”

Mộc Yến Phi nhú mày, định đi gọi A Nhất, lại bị Đào Nhiên kéo lại, Mộc Yến Phi không kiên nhẫn, sờ lên mạch Đào Nhiên, cảm thấy không suy yếu như bình thường nữa, giúp hắn lau mồ hôi lạnh, hỏi: “Trong mộng có ta không?”

“Ta không nhớ nữa.”

Câu trả lời lộ ra sự suy yếu, không cách nào nghe ra thật giả, Mộc Yến Phi cũng không hỏi nhiều nữa, nằm xuống dựa sát vào hắn, nói: “Lúc ta vừa ra chiến trường, cũng thường gặp ác mộng, sau đó không còn sợ nữa, giống như lời người từng nói, chuyện giết người, lần đầu tiên không biết làm sao, lần thứ hai hưng phấn, lần thứ ba là luyện thành thói quen rồi.”

Chuyện Đào Nhiên sợ không phải là giết người, cũng không phải bị giết, mà là trạng huống bây giờ gặp phải, bất quá thân thể đau đớn, không cách nào suy nghĩ thêm, càng không muốn giải thích, nên phụ họa theo đề tài của Mộc Yến Phi, cười nói: “Ta nói cũng khá lâu rồi, nhưng người xem ra lại nhớ rất rõ ràng.”

“Mỗi câu người nói ta đều nhớ rất rõ.” Mộc Yến Phi nói: “Cho nên, đừng chọc đến ta.”

Đào Nhiên tin tưởng Mộc Yến Phi không nói đùa, lại không biết phải đối đáp thế nào, vì vậy nhắm mắt lại, trước khi chìm vào mộng đẹp, mơ hồ nghe hắn lại nói: “Người bây giờ đang bệnh, ta sẽ không ép buộc người, nhưng người đừng nghĩ đến chuyện trốn tránh.” (người ta còn bệnh đó anh)

A Nhất chuyện này bắc hành, vốn là để nâng cao kinh nghiệm. Để phòng ngừa biến cố, hắn mang theo không ít thuốc trị thương, nhờ vậy mà có thuốc để dùng ngay. Sau khi vào sơn cốc, hắn mỗi ngày ngoại trừ việc kéo Thanh đồng chạy chơi khắp nơi, tìm kiếm dược tài, không thì chữa thương cho Đào Nhiên, hơn nữa nhờ có nội lực của Mộc Yến Phi tương trợ, thân thể Đào Nhiên cũng nhanh chóng tốt hơn.

Mộc Yến Phi nể tình A Nhất làm việc cũng khá chăm chỉ, nên cũng dễ dàng tha thứ cho sự ồn ào của hắn, may là khu đào hoa cốc này vốn là cốc trong cốc, đường đi quanh co rối rắm, rất hiếm dấu chân người, bên trong có không ít dược tài trân quý, khiến A Nhất rất là mừng, cả ngày bắt Thanh đồng hái thuốc giúp hắn, ngoại trừ việc chữa thương ra, sẽ không chạy đến quấy rầy sự yên tĩnh của bọn họ.

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua, thương thế của Đào Nhiên từ từ ổn định, liền đưa ra ý muốn xuất cốc, A Nhất còn chưa hái đủ dược tài, lại ghét sự lạnh lẽo rét cóng bên ngoài cốc, nhân tiện nói: “Bên ba mặt nhọc không có lợi cho việc dưỡng thương, hơn nữa nói không chừng bên ngoài còn có người chờ giết các người, đi ra ngoài sớm như vậy để làm chi chứ?”

“Ở đây không có rượu, không có thịt, ngay cả mỹ nhân cũng không có, chẳng lẽ các người không cảm thấy nhàm chán hay sao?” Đào Nhiên nói xong, cười nhìn Mộc Yến Phi, hỏi: “Đúng không vương gia?”

A Nhất chu chu mỏ, “Cái gì? Biểu ca của ta chính là một đại mỹ nhân đó nha!” (chuẩn không cần chỉnh)

Thanh đồng thấy hắn ăn nói lung tung, sợ hắn bị đao bổ trúng, vội vàng kéo hắn lui ra xa xa, nhưng Đào Nhiên lại cười, nói: “Mỹ nhân mỗi ngày đều nhìn, cũng sẽ chán thôi.”

Lần này A Nhất không dám nói nhiều, sợ chọc giận Mộc Yến Phi, len lén nhìn qua, thấy thần sắc của Mộc Yến Phi vẫn như thường, cũng không vì vậy mà giận. Mộc Yến Phi kỳ thật hiểu lý do vì sao Đào Nhiên lại nói như vậy, hắn là vì lo lắng mình nghĩ tới bọn thuộc hạ đang ở bên ngoài, bất quá hắn cũng không quá sâu lo tình hình bên ngoài cốc, A Nam và những người khác đã theo hắn nhiều năm, làm việc rất biết suy xét, cho dù hắn không có mặt, cũng có thể trấn áp được thế cục, bây giờ chỉ còn lo lắng việc tứ hoàng tử

nhân cơ hội tìm thái tử gây phiền toái, hẳn mặc dù khinh thường một ít tác phong của thái tử, nhưng rất nhiều chuyện sau này còn phải dựa vào hắn, nếu hắn gặp chuyện không may, đối với mình cũng không tốt lắm.

Nghĩ tới đây, hắn liền thuận theo ý Đào Nhiên, nói: “Xuất cốc.”

A Nhất trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi đã nói như vậy rồi, hắn đành phải ủy ủy khuất khuất đồng ý, nhưng lại nói: “Ta nghe theo các người, nhưng nếu cha ta có trách việc ta lên rồi nhà đi, biểu ca người cũng nên nói giúp ta một tiếng.”

Mộc Yến Phi gật đầu, xem như đồng ý. A Nhất rất mừng, hắn từ nhỏ lớn lên ở biên thù, chưa bao giờ đi xa, lần này vừa đi là cả nghìn dặm, nghĩ đến việc mình tự ý xuất môn, phụ thân tất sẽ nổi trận lôi đình, liền cảm thấy đau đầu, nhưng nếu có Mộc Yến Phi xin cho hắn, thì tình huống tất nhiên sẽ không giống vậy, con người đảo qua đảo lại, lại nói: “Ta theo các người tới kinh thành, không thân không thích, nói không chừng sẽ bị người ta ăn hiếp, biểu ca người dạy cho ta võ công được không?”

Lần này Mộc Yến Phi không để ý đến hắn, thu thập mọi thứ xong, công Đào Nhiên rời đi, nghe A Nhất đi phía sau vẫn hậm ha hậm hực, nhân tiện nói: “Võ công của ta đi theo hướng cương mãnh, thân thể người gầy yếu, không thích hợp luyện nó, nếu có hứng thú, đợi Đào Nhiên khỏe hẳn, bảo hắn dạy cho người một ít khinh công đơn giản.”

Một câu nói nhẹ nhàng đã chuyển vấn đề giao cho Đào Nhiên. Đào Nhiên nằm trên lưng Mộc Yến Phi, nghe hắn nói xong, có chút bất đắc dĩ, mặc dù Mộc Yến Phi nói đúng, nhưng hắn lại không muốn ôm nhiều chuyện, nhưng nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình của A Nhất bắn thẳng vào mình, không có cách nào khác, đành phải gật đầu đồng ý.

Đường ra khỏi cốc cũng không dễ đi, bất quá A Nhất có biện pháp của hắn, dùng cổ hắn nuôi để dẫn đường, quẹo qua quẹo lại trong hẻm núi, nhìn thì thấy phía trước không có đường đi, nhưng chỉ cần rẽ ngoặt, là nhìn thấy con đường rất nhỏ, bất quá đều là đường tự nhiên mà có, quanh co khúc khuỷu, hai bên lại có những cây ngải mọc thành bụi, mọi người thỉnh thoảng bị vướng chân, con đường vốn chỉ cần đi một canh giờ, vậy mà đi hơn hai canh giờ vẫn chưa ra ngoài được.

Mất thấy đã gần giữa trưa, bốn người dừng lại nghỉ ngơi trong núi, Thanh đồng hầu hạ Đào Nhiên ăn cơm, hỏi: “Sau khi rời khỏi đây, ta quay về Đào phủ báo tin hay là theo thiếu gia người hồi kinh?”

Chuyến đi lần này của Đào Nhiên, vốn lòng đã ôm sẵn chuyện phải chết, cho nên mới bảo Thanh đồng về nhà, báo tin cho phụ thân, mặc dù sau đó chuyện phát triển thoát ly khỏi dự liệu ban đầu, nhưng triều trung thế cục rối loạn, ai sống ai chết cũng rất khó biết trước, hắn không thể dùng sinh mệnh của phụ thân và người nhà để đặt cược, nên nói: “Về nhà.”

Ánh mắt Mộc Yến Phi chuyển về phía hắn, như là đang muốn hỏi hắn, Đào Nhiên làm bộ như không thấy, quay đầu sang hướng khác, hắn biết chỉ cần mình không nói, Mộc Yến Phi tuyệt đối sẽ không hỏi tới, trong lòng có chút áy náy, cũng may A Nhất kịp thời đánh vỡ bầu không khí tạm thời không được tự nhiên đó, nói: “Thanh đồng một mình lên đường, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm, chi bằng dịch dung đi, biến thành bộ dạng của ta, thủ sẵn một ít độc phấn được phần để dành sử dụng, như vậy sẽ tuyệt đối an toàn.”

Sau khi Thanh đồng và A Nhất quen nhau, A Nhất đã giúp hắn giải chất độc trên người, hắn lại biết một chút công phu, cho nên không sợ bị đuổi giết, bất quá cũng nên sắp xếp trước một chút vẫn tốt hơn, gật đầu nói: “Vậy người giả thành bộ dạng của ta, như vậy đi theo bên cạnh thiếu gia, cũng sẽ không bị người hoài nghi.”

“Ý hay đó!”

A Nhất còn chưa kịp hết hưng phấn, đã bị Mộc Yến Phi cắt đứt, “Không được!”

“Tại sao?”

Đưa ra câu hỏi không được trả lời, Mộc Yến Phi nghỉ ngơi xong, công Đào Nhiên lên đường, A Nhất không cam lòng theo sát phía sau bọn họ hỏi tới, Đào Nhiên nháy mắt ra hiệu cho hắn, ý bảo hắn đừng hỏi nữa, Mộc Yến Phi quanh năm soái lĩnh, đã quen ra lệnh, sẽ không giải thích nhiều, bất quá điều không cần phải nghi ngờ đó chính là hắn không muốn A Nhất xảy ra chuyện, A Nhất thân phận đặc thù, đi đến kinh thành

vốn đã rất nguy hiểm rồi, Thanh đồng lại là người của tứ hoàng tử, A Nhất giả thành hắc, nếu lộ ra sơ hở bị phát hiện, tình cảnh của hắc sẽ rất cam go.

Mộc Yến Phi không nói lời nào, A Nhất lại bĩu môi, bộ dạng không tình nguyện, Đào Nhiên đành phải thành người hòa giải, nói: “Hóa trang thành gã sai vặt bình thường là được rồi, cũng không nên xưng huynh gọi đệ với vương gia, nếu có người hỏi, nói là ta bị trọng thương, vương gia mua một tiểu đồng từ một gia đình trong núi, tới hầu hạ ta.”

A Nhất không thể hóa trang thành Thanh đồng để đi thám thính tin tức như ý nguyện, rất buồn bực, đi phía trước dẫn đường, lẩm ba lẩm bẩm nói: “Ta đường đường là tiểu vương gia, giống trẻ con thôn dã chỗ nào chứ.”

Đào Nhiên nghe hắc lẩm bẩm suốt, hiển nhiên vẫn để bụng chuyện không được Mộc Yến Phi chấp thuận, liền sấp đến bên tai Mộc Yến Phi cười nói: “Chi bằng chấp thuận cho hắc đi, có lẽ có thể nhờ hắc mà biết được kế hoạch sau này của tứ hoàng tử.”

Mộc Yến Phi nghe vậy cười lạnh: “Ta Mộc Yến Phi tuy không phải anh hùng, nhưng cũng sẽ không vì thế mà để một đứa trẻ đi mạo hiểm, nếu ta muốn tra tứ hoàng tử, tự có biện pháp khác.”

Đào Nhiên vốn chỉ là nói giỡn, bị Mộc Yến Phi phản bác như thế, trên mặt liền có chút ngượng ngùng, không tiếp tục đáp lời, đôi mắt chợt nhìn xuống bộ bạch y, đột nhiên nhớ tới đêm đó bọn họ sơ kiến dưới tàng cây đào, người này cũng là một thân bạch y trắng tuyết giống như thế này, không dính một chút bụi trần khí tục, không giống như mình, vĩnh viễn đều đứng trong bóng tối không nhìn thấy ánh sáng. Hắc cũng không phải thích huyền y, nhưng lại luôn chọn nó, chỉ vì màu đen có thể che đi những dơ bẩn xấu xa không muốn người khác biết tới, cũng che đi lương tri của hắc, vì hoàn thành nhiệm vụ, có thể làm bất cứ chuyện gì.

Tựa hồ cảm thấy được sự âu sầu của hắc, Mộc Yến Phi nhẹ giọng nói: “Ta cũng không phải trách người.”

“Ta biết, ta chỉ mệt mỏi thôi.”

Đào Nhiên đặt cảm lên vai Mộc Yến Phi, để hắc công chậm rãi đi về phía trước, cứ như vậy mãi thì tốt quá, vừa chìm vào trong mộng đẹp hắc vừa mơ màng nghĩ, về phần chuyện sẽ phải đối mặt trong tương lai, đợi đến tương lai rồi tính.

Đến chạng vạng, bốn người rút cục ra khỏi cốc, men theo chân núi đi xuống dưới núi, đến nông gia gần đó ở một đêm, sáng sớm hôm sau, Thanh đồng dịch dung thành A Nhất, nửa đường chia tay bọn họ đi về phía nam, A Nhất lại thay bộ áo vải mua từ nông gia, giả thành tên sai vặt, đánh xe ngựa, đi thẳng một đường đến nơi đóng quân của kiều kỵ doanh Mộc gia quân dưới chân núi.

Thống lĩnh của kiều kỵ doanh mấy ngày nay đã suất binh gần như lục soát khắp cả ngọn núi, nhưng vẫn bặt vô âm tín, sốt ruột đến nổi tiếng nói cũng khàn đục luôn rồi, đột nhiên nhìn thấy Mộc Yến Phi xuất hiện, không kềm được vừa mừng vừa sợ, chân nam đá chân chiêu chạy vội tới trước mặt hắc quỳ xuống hành lễ, A Nam và những thị vệ khác còn đang trong địa cung, nghe được tin tức, lập tức vội vã chạy xuống núi, nhìn thấy Mộc Yến Phi vô sự, đều nhịn không được khóc rống lên.

Cung điện trong núi phong bế đã rất lâu, lại bị cửa đá ngăn đường, nếu muốn hoàn toàn đã thông để đi tìm người, không tốn cả tháng thì không có khả năng, thời gian kéo dài càng lâu mọi người lại càng nản chí, đều không ôm hy vọng quá lớn việc Mộc Yến Phi và những người khác còn sống, cho nên khi nhìn thấy bọn họ, đều có cảm giác dường như đã mấy đời trôi qua, mấy đại hắc to lớn vạm vỡ tập hợp lại một chỗ khóc rống như trẻ con, khóc đến nỗi khóc không thành tiếng, A Nhất đứng bên cạnh cảm thấy buồn cười, nhích gần đến bên tai Đào Nhiên nói nhỏ: “Xem ra biểu ca của ta rất được lòng người a.”

“Hắc có tư cách này.” Đào Nhiên lạnh nhạt nói.

Mộc gia quân có thể khiến rợ Hồ vừa nghe tiếng đã sợ vỡ mật, binh lui trăm dặm không dám xâm phạm, đều không phải không có nguyên do, quân sĩ như vậy cũng chỉ có Mộc Yến Phi có thể dẫn dắt, hoàng đế sở dĩ tâm tồn cổ kỵ đối với hắc, cũng bởi vì hắc quá được lòng người, lần này bọn họ không lấy được binh thư, hồi kinh chỉ sợ lạnh dừ cũng khó biết được, bây giờ chỉ còn mỗi con cờ là thái tử thôi, muốn đi như thế nào, đã đến lúc phải cân nhắc cân thận.

Mọi người sau khi gặp lại nhau, vài tên thị vệ cung kính mời Mộc Yến Phi vào lều, Mộc Yến Phi đại khái kể lại chuyện hấn gặp mấy ngày nay, nhưng lại không nhắc đến chuyện thái tử phái người âm thầm đi theo, chỉ nói bọn họ không biết có cơ quan, dẫn đến việc bị nhốt trong đó, đều bị trọng thương, A Trung không chữa kịp, Đào Nhiên cũng gặp sinh mệnh đe dọa. A Nam và những người khác không nghi ngờ hấn, nghe nói A Trung quá thể, chủ tử cũng bị thương, nhịn không được vành mắt đều hồng cả, phần hận nói: “Chuyện này đều do tứ hoàng tử gây nên, cừu này nhất định phải trả!”

Bọn họ ngày ấy sau khi căn cứ theo chỉ dẫn trên bản đồ tiến vào địa cung, không bao lâu đã đi đến cuối, suốt đường đi không thấy vật gì có thể dùng được, đành phải đi vòng vèo quay ngược trở về, đứng bên ngoài đợi Mộc Yến Phi, ai ngờ không bao lâu sau cơ quan của địa cung bị khởi động, bọn họ phát hiện không ổn, muốn đi vào cứu giúp, lại bị cửa đá hạ xuống cản lại, sau đó bọn họ hội hợp cùng thống lĩnh kiêu kỳ doanh, tìm kiếm thật lâu mới tìm được cửa khác vào cơ quan, đáng tiếc đường nhỏ quá ngắn, đi không được bao xa, con đường phía trước lại bị phong bế, chỉ có thể tìm biện pháp khác để giải cứu.

Không nghĩ tới ngày hôm sau trong lúc bọn họ đang phân tán tìm kiếm cửa vào, người của tứ hoàng tử lại chôn thuốc nổ ở cửa động gần đó, cơ quan của địa cung bị thuốc nổ chấn động, mất đi không chế, từng cái từng cái sụp xuống, bọn họ ở bên ngoài nghe trong hang đá không ngừng có âm thanh chấn động truyền đến, liền biết nguy rồi, nhưng tình thế lúc ấy đừng nói đến chuyện tìm người, ngay cả chuyện muốn vào động cũng không có khả năng, thật vất vả chờ đến lúc chấn động chấm dứt, nhiều ngày sau đó bọn họ ngoại trừ việc phái người tìm kiếm chung quanh núi ra, lại điều đến rất nhiều thợ đào đá, hy vọng có thể mở được cửa động, ai cũng không nghĩ tới việc Mộc Yến Phi lại bị nước xoáy cuốn vào thâm cốc cách đó vài dặm.

Mộc Yến Phi nghe thuộc hạ bẩm cáo xong, nghĩ thầm trong đầu tứ hoàng tử nếu đã xác định không lấy được thứ đó, thì sẽ ra tay hủy diệt tất cả, nếu mình chết trong động, không những dả kích thể lực thái tử, cũng nhờ được một cây gai trong lòng hoàng đế, tin rằng hoàng đế cho dù biết chuyện do hấn gây nên cũng sẽ không vạch trần, không nghĩ rằng người tính không bằng trời tính, những dòng chảy ngầm trong núi đã tích tụ tại khắp các cơ quan từ năm này qua tháng nọ, hình thành một xung lực cực lớn, sau khi cơ quan mất tác dụng liền biến thành hồng thủy phá tung hết mọi thứ lao ra, không ngờ lại cứu bọn họ một mạng.

“Thuộc hạ của tứ hoàng tử có bắt được không?”

“Không có, bọn chúng cũng giống như bọn lần trước tấn công chúng ta, đều trúng độc, thần trí không còn tỉnh táo, chỉ biết làm theo mệnh lệnh. Lúc bọn ta tìm được lãnh binh, hấn đã nuốt độc tự sát rồi.” A Bắc ảo não nói: “Tứ hoàng tử thật ác độc, làm việc lại cẩn thận, một chút sơ hở cũng không nắm được.”

“Còn mấy tên bị bắt lúc trước thì thế nào?”

“Bọn họ càng điên cuồng hơn trước, có mấy tên tự tàn mà chết, còn lại hai tên các đại phu đều nói không có cách nào chữa được.”

Thuộc hạ nói xong, Mộc Yến Phi quét mắt nhìn A Nhất, A Nhất cơ trí, lập tức hiểu được ý của hấn, hấn từ Vân Nam xa xôi nghìn dặm chạy đến đây chơi, vốn muốn mở mang kiến thức một chút về y học độc dược của trung nguyên, bây giờ có cơ hội, tất nhiên rất vui mừng, nếu không phải do có ngoại nhân ở đây, hấn đã sớm la hét đòi gặp bệnh nhân rồi.

Sau đó Mộc Yến Phi lại hỏi tiếp về tình hình binh đội, may mắn cũng không tổn thất, hấn liền mệnh lệnh thống lĩnh chỉnh đốn đội ngũ lập tức xuất phát hồi kinh ngay trong ngày hôm đó, lại bảo A Bắc lo chỗ nghỉ ngơi cho Đào Nhiên. A Nam nghe nói Đào Nhiên liền mình cứu Mộc Yến Phi ngay trong thời khắc sống chết, cũng thay đổi cái nhìn đối với hấn, chủ động chạy đi chuẩn bị giúp, ngược lại khiến A Nhất không có việc gì để làm, Đào Nhiên cũng rất không được tự nhiên, cười khổ nhìn Mộc Yến Phi, nghĩ thầm trong đầu những câu nói dối hoang đường thế này hấn lại có thể nói mà mặt không đổi sắc.

Nghỉ ngơi xong, Mộc Yến Phi suất binh hồi kinh, Đào Nhiên do mới bị trọng thương chưa lành, chỉ có thể ngồi trên xe ngựa, Mộc Yến Phi ngồi chung với hấn, tiếng ho lúc có lúc không, tình huống nhìn qua so với lúc đi lại càng không xong.

Không cách nào thuận lợi đi nhanh cho được, Mộc Yến Phi liền viết một phong thư bảo người khoái mã đưa đến kinh thành, trình báo hoàng thượng, tường thuật lại chuyện sau khi mình xuống địa cung, lại nói thêm tin tức bị tiết lộ, địa cung đã bị người dùng thuốc nổ phá hủy, bây giờ đã sụp đổ phân nửa, binh thư cũng

bị mất trong đó, mình an bài thất trách, sẽ tiến kinh thỉnh tội, vân vân... Mặc khác lại viết một phong thơ, bảo người đưa đến phủ thái tử, nội dung trong thư cũng giống như vậy, chỉ khác là tập trung trọng điểm lên người tứ hoàng tử, nhắc nhở thái tử mọi sự phải cẩn thận.

Thư vừa gửi đi xong, xe ngựa liền chậm lại, Đào Nhiên thấy sắc mặt Mộc Yến Phi ngưng trọng, tâm sự tựa hồ so với lúc đi còn nặng nề hơn vài phần, điều này làm cho hắn cảm thấy hối hận một cách vu vơ. Nếu bọn họ sau khi xuất cốc không hội hợp với kiều kỳ doanh, hoàng đế sau khi nghe hạ chúc trình báo, phần lớn sẽ nghĩ bọn họ đã chết, như vậy hai người có thể buông quá khứ, nắm tay ngao du giang hồ. Chỉ tiếc hắn có thể buông, Mộc Yến Phi lại buông không được. Hắn là đại tướng trong triều, là vị Hồng Chiếu tướng quân khiến rợ Hồ chỉ cần nghe danh đã vỡ mật, cuộc sống của hắn thuộc về sa trường, nếu bảo hắn buông gia nghiệp ẩn tính mai danh đi theo mình chạy trốn đến chân trời góc bể, thì chẳng khác nào đã hạ nhục hắn rồi.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Câu hỏi cắt đứt sự trầm tư của Đào Nhiên, hắn lấy lại *** thần, thấy Mộc Yến Phi đang nhìn mình, vẻ mặt chăm chú ung dung, hắn hơi ngẩn ra một chút, đột nhiên lại cảm thấy buồn cười vì cách nghĩ của mình, Mộc Yến Phi tâm cơ thâm trầm, hắn nếu có dự định đó, thì sẽ tự nói ra, cần gì phải để mình ngồi đây nghĩ lung tung chứ? Hắn từ đầu chí cuối không hề nhắc đến, cũng có nghĩa hắn không có ý định này, mình cần gì phải tự tìm phiền não?

Nghĩ tới đây, liền cười nói: “Đang suy nghĩ – người đóng kịch cứ y như thật, ngay cả tùy tùng thân tín cũng đều bị người lừa.”

“Ta cũng không phải không tin bọn họ, chỉ là không cần thiết phải giải thích thôi.”

Mộc Yến Phi nói cũng không rõ ràng lắm, như đang ám chỉ việc hắn từng che giấu Đào Nhiên chuyện thương thế của hắn. Đào Nhiên hiểu, hắn kỳ thật hoàn toàn không quan tâm đến chuyện đó, chỉ là tò mò, nói: “Lúc trước người giả bộ cũng rất thật, ta cũng không nhìn ra.”

“Người muốn biết?”

“Không.” Mộc Yến Phi trên người tản ra sự hung hãn thuộc về dã thú, nhìn chăm chăm hắn, khiến hắn có cảm giác sắp sửa bị nuốt vào bụng, lập tức lắc đầu, cười nói: “Điều ta muốn biết bây giờ là người tốt lắm, thế là được.”

Mộc Yến Phi cười cười, Đào Nhiên nhìn ra sự chắc chắn có trong nụ cười của hắn, đang muốn hỏi hắn có phải hắn đã có biện pháp ứng đối, bên ngoài xe truyền đến tiếng bước chân. Bây giờ đang là buổi trưa, xe ngựa đứng ở ven đường nghỉ ngơi, A Bắc tiến tới hỏi bọn hắn có muốn ăn gì không, Mộc Yến Phi nhảy xuống xe ngựa, Đào Nhiên do bị thương nặng nên rất dễ mệt mỏi, bên người không có ai nói chuyện phiếm, không bao lâu sau đã ngủ.

Cứ đi như thế thêm mấy ngày, kinh thành đưa tới hồi hàm do đích thân hoàng thượng ngự bút, trong thư khen Mộc Yến Phi một phen, lại nói hắn đã cực khổ vì chuyến đi này, bảo hắn cứ từ từ là được, không cần vội vã hồi kinh, nhưng nửa chữ cũng không đề cập tới chuyện binh thư, Mộc Yến Phi xem xong, hừ một tiếng, cất đi.

Có dụ lệnh của hoàng đế, Mộc Yến Phi không cần phải gấp rút trở về, chỉ gọi A Đông A Tây tới phân phó, để bọn họ về kinh trước, căn cứ theo lời mình dặn làm theo. A Đông A Tây vốn là ám vệ, bọn họ rời đi cũng không làm người khác chú ý.

Sau đó Mộc Yến Phi lại hỏi A Nhất về chứng bệnh điên cuồng của hai gã tướng lĩnh, A Nhất gương mặt lộ vẻ khó xử nói với hắn, độc rất hiểm thấy, hơn nữa vì trúng đã lâu, hắn dù muốn cứu, cũng phải cần rất nhiều dược thảo, trong nhất thời không thể gom đủ được, cho dù gom đủ thuốc cứu tính đi chăng nữa, thần trí e rằng cũng khó khôi phục, đừng nói chiêu cung, chỉ sợ ngay cả những việc đơn giản cũng còn không phân biệt được.

“Có biện pháp để bọn họ trả lời theo ý của người không?”

A Nhất ánh mắt chớp chớp, hiểu dụng ý của Mộc Yến Phi, “Người là nói muốn ta dùng thuốc khống chế thần trí bọn họ, để bọn họ nghe lời ta? Chuyện này rất đơn giản, hạ độc so với giải độc dễ hơn rất nhiều,

nhưng tại sao phải làm như vậy?”

Mộc Yến Phi cười cười, nhưng không trả lời hắn. Việc hắn muốn không phải là giúp người chữa hết bệnh, hắn chỉ cần có người tố cáo tứ hoàng tử, thậm chí chứng cung thật giả cũng không trọng yếu, thái tử chỉ cần cái cớ để công kích đối phương mà thôi, về phần hoàng đế, hắn chắc cũng không hy vọng quyền lực lọt vào tay ngoại thích, tứ hoàng tử có hoàng hậu, Hoắc thân vương và những người khác ủng hộ, chỉ điểm này thôi cũng đủ làm hoàng đế không vui rồi, có lẽ hoàng đế cũng đang đứng ngoài cuộc để chờ đợi thời cơ, nếu vậy cứ đẩy thời cơ này cho ông ta vậy.

“Thuốc của Đào Nhiên sắc xong rồi à?” Hắn chuyển sang một đề tài khác.

A Nhất không hỏi được nội tình, buồn bực chu chu mỏ, nói: “Trong lòng người chỉ có Đào Nhiên, xem tên biểu đệ ta đây thành tên chạy vật.”

“Nếu người muốn làm tiểu vương gia, ta có thể lập tức phái người tống người trở về.”

“Đừng, bây giờ mà ta trở về, sẽ bị cha ta lột da ngay đó.” Bị uy hiếp, A Nhất lập tức nghe lời, ngoan ngoãn chạy đến phòng bếp ở hậu viện bưng thuốc tới cho Mộc Yến Phi, nói: “Đây là thang cuối cùng rồi, ta sau này rất cực mỗi ngày cũng không cần phải sắc thuốc nữa.”

Mộc Yến Phi quét mắt nhìn hắn, rõ ràng đang nghi ngờ hắn lừa dối, A Nhất quýnh lên, lập tức chỉ trời thề, “Trời đất chứng giám, ta là một đại phu tốt luôn làm tròn trách nhiệm, chỉ là do Đào Nhiên khôi phục quá nhanh, cho nên không cần phải uống thuốc nữa thôi.”

Mộc Yến Phi cầm chén thuốc, A Nhất lại ranh mãnh nháy mắt mấy cái, cười nói: “Người chắc là nhịn cũng lâu rồi chứ hả? Bây giờ có thể muốn làm gì thì làm rồi, chỉ cần không quá đáng là được.”

Nhớ tới bộ dáng suy yếu gần đây của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi châu mày, “Hắn thật sự không sao cả chứ?”

“Không có a, sau này ta mới phát hiện, mặc dù một chưởng lúc ấy của người chấn loạn tâm mạch của hắn, nhưng cũng giúp hắn dẫn thông nội tức bị tắt nghẽn, võ công của hắn đi theo con đường chí âm, nếu chỉ dựa vào nội lực bản thân, rất khó dẫn thông hoàn toàn, sau khi trúng một chưởng đó của người, mặc dù ban đầu ói ra rất nhiều máu, nhưng đó là phản ứng thông thường sau khi kinh mạch được dẫn thông, đương nhiên, nếu thần y ta đây không kịp thời xuất hiện, hắn vẫn sẽ chết, chỉ có thể nói mệnh của hắn chưa đến hồi kết thúc, nên ngay lúc trúng chưởng lại may mắn gặp được ta, bây giờ hắn chỉ cần dựa vào nội lực điều tức là được rồi, với công lực của hắn sẽ không phục rất nhanh thôi.”

“Chuyện này người chưa từng nói với ta!”

“Người không hỏi, làm gì có thần y nào chủ động bô lô ba la cho người nghe chứ.” A Nhất khinh khỉnh nhìn Mộc Yến Phi, lại xấu bụng cười khục khục: “Người phải cẩn thận đó nha, Đào Nhiên lần này thập tử nhất sinh, nội tức vốn vẫn đình trệ lại được dẫn thông, công lực nhất định cao hơn một tầng, nói không chừng sẽ siêu việt hơn cả người, đến lúc đó người muốn đề hắn cũng...”

Sắc mặt Mộc Yến Phi càng âm trầm, trầm giọng hỏi: “Chuyện này Đào Nhiên đều biết cả?”

“Đương nhiên biết, có bệnh nhân nào không biết bệnh tình của mình đâu... A, hắn chưa nói với người sao... ta không biết gì cả nha, ta chưa nói gì cả...”

Phát hiện mình vô ý rớt họa vào thân, A Nhất lập tức xác định tình hình, xoay người bỏ chạy. Mộc Yến Phi không để ý đến hắn, sải bước đi đến phòng Đào Nhiên, đẩy cửa bước vào.

Đào Nhiên đang luyện công, Mộc Yến Phi không quấy rầy hắn, đặt chén thuốc xuống, ngồi xuống bên cạnh, một lúc sau Đào Nhiên mới mở mắt ra, nhìn thấy chén thuốc đưa đến trước mặt mình, hắn nhíu mày, Mộc Yến Phi nói: “Thang cuối cùng rồi.”

“Đúng là một tin tức tốt.”

Nghe một câu như thế, Đào Nhiên sáng khoái cầm lấy chén thuốc, uống một hơi cạn sạch, vị thuốc đắng nghét, hắn chép chép miệng, nói: “Vương gia, thưởng chén rượu đi.”

Một gói kẹo mút đưa tới, im lặng báo cho hắn biết hắn sẽ không có rượu đâu, muốn khỏi đắng, chỉ có thể dựa vào gói kẹo mút này thôi.

Đào Nhiên cân nhắc một chút, cuối cùng cũng chỉ đành cầm lấy một miếng mứt cho vào miệng, chậm rãi nhai, vị ngọt nhanh chóng át đi vị đắng của thuốc, hần nhìn Mộc Yến Phi, rất cảm kích sự tử mĩ của hần.

“Cũng sắp đến kinh thành rồi, chuyện binh thư, người đã nghĩ xong cách ứng đối chưa?”

“Nói thật là được.”

“Hoàng thượng sẽ không tin lời của người, sẽ chỉ cho rằng người giấu riêng cho mình, sẽ càng cố kỵ người thêm.” Đào Nhiên trầm ngâm nói: “Cho nên người nên tìm cơ mang chuyện binh thư đổ lên đầu tứ hoàng tử, để hoàng thượng nghĩ rằng binh thư đã bị tứ hoàng tử đoạt được, chuyển hiềm nghi sang hần, hoàng thượng sẽ tự động tước giảm binh quyền của hần, như vậy, cho dù bộ phận binh quyền kia không lọt vào tay người, cũng vô hình trung tăng thế lực của người lên, một hòn đá trúng hai con chim.”

Đào Nhiên nói xong, một lúc sau vẫn không thấy Mộc Yến Phi đáp lại, hần hỏi: “Ta nói có vấn đề gì sao?”

“Không.”

Hoàn toàn trái ngược, đề nghị này lại rất thích hợp với tâm ý của hần, Mộc Yến Phi ngồi xuống bên cạnh Đào Nhiên, nhìn hần, nói: “Người là người của Âm các, tại sao lại giúp ta?”

“Đào Nhiên đã chết, lúc từ địa cung té xuống vách núi.” Đào Nhiên cười khê: “Người ở trước mặt người bây giờ chính là Đào Lan Thành.”

“Lan Thành?” Mộc Yến Phi nhớ tới miếng ngọc bội có khắc chữ “Lan” kia.

“Lan Thành là tên tự của ta.” (Phi Hoa là tên tự của anh Mộc, “phong khởi lan thành tấn phi hoa”, tựa truyện bao gồm tên tự của cả hai người)

“Người chưa từng nhắc tới.”

“Lúc sơ kiến ta có nói, chỉ là bị vương gia người cắt đứt thôi.”

Mộc Yến Phi không nhớ rõ, nhưng nghĩ Đào Nhiên nói cũng không phải giả, khi đó hần cảm thấy rất ghét Đào Nhiên, không muốn nói với hần dù chỉ một câu chữ đừng nói đến chuyện lắng nghe hần nói, không nghĩ quanh đi quẹo lại, lại có thể đi cùng hần đến tận bây giờ, nghĩ như vậy, sóng lòng bắt đầu gợn lăn tăn, tiến tới gần, hỏi: “Đã muốn giúp ta rồi à?”

Đào Nhiên vẫn cười ầm áp, nhưng lại không nói lời nào, không nhận được câu trả lời, Mộc Yến Phi có chút không vui, đưa tay nắm chặt lấy càm của hần, bắt hần phải đối mặt với mình, lại hỏi: “Đêm đó vì sao lại trao thân cho ta?”

Đề tài giống nhau, lúc ở đào hoa cốc Mộc Yến Phi cũng từng hỏi, Đào Nhiên cảm thấy có chút bất đắc dĩ, đáp án này quá nặng nề, nặng đến nỗi hần không muốn đáp, đành phải nói: “Vương gia, người bây giờ đang bắt buộc một người bệnh, cảm thấy rất thú vị sao?”

Trông mắt đen như mực, sáng ngời trông suốt như có thể thấy đáy, khóe môi hơi chút nhếch lên, như đang mỉm cười, nhưng bởi vì mình nhích đến gần nên nụ cười có vẻ không được tự nhiên, Mộc Yến Phi không vạc trần sự nói dối của Đào Nhiên, đẩy hần té ra giường, nói: “Bởi vì người bây giờ đang bệnh, cho nên ta mới hỏi, bệnh chính là thời điểm ý chí của con người yếu nhất, cũng thành thật nhất, cũng dễ dàng có được câu trả lời chân thật nhất.”

Đào Nhiên nhìn hần, đột nhiên đưa tay đánh về phía ngực của hần, Mộc Yến Phi đã sớm đề phòng sẵn, chụp lấy cổ tay Đào Nhiên đè xuống bên cạnh, lại duỗi chân ra cọ vào giữa hai chân hần, tách chân hần ra, xâm chiếm rất thô lỗ, chứng tỏ lực nhấn này bây giờ của hần rất tệ, Đào Nhiên do hành động của hần nên có hơi đau, đang muốn phản kích tiếp, đôi môi chợt nóng lên, Mộc Yến Phi cúi đầu hôn hần.

Vị đắng đắng của thuốc và vị ngọt của kẹo mứt trộn lẫn với nhau, một sự hấp dẫn kỳ lạ, làm cho người ta say sưa trong rung động, vì vậy Mộc Yến Phi càng tăng thêm sức nóng cháy của nụ hôn.

“Ta muốn nghe lời chân thật của người.” Hần nói: “Người có thể tiếp tục ích kỷ một chút, thất thường một chút, nhưng đừng che giấu nữa.”

Giọng nói lạnh lùng, nhưng lại mang theo một chút dịu dàng ấm áp. Đào Nhiên có hơi do dự, cánh tay vung lên muốn đánh ra lại thu về, chuyển thành vuốt ve mái tóc Mộc Yến Phi.

Dục vọng vốn đã kềm chế rất lâu bây giờ có được sự cho phép nên phóng túng không chút e dè kiêng nể, Mộc Yến Phi cảm thấy không thỏa mãn nếu chỉ có những nụ hôn đơn thuần, cởi quần áo Đào Nhiên, tay bừa bãi hết nhàu rồi lại nặn cơ thể rắn chắc của hắn, trong hành động mang theo chút hấp tấp do mới vừa biết mùi tình sự, nhưng điều đó lại làm Đào Nhiên hài lòng, giúp Mộc Yến Phi cởi quần áo ra, hết sức nồng nhiệt với hắn, ngoài miệng lại cười nói: “Chiều theo quy củ, lần này đến lượt ta.”

“Ta có hứa với người chuyện gì à?”

Mộc Yến Phi cọ vào khối bộ của Đào Nhiên, cảm thụ dục vọng của hắn cứ dần lên, sự trốn tránh của Đào Nhiên khiến hắn rất không hài lòng, dứt khoát không quan tâm đến thỉnh cầu của hắn, nếu không cách nào trả lời trực tiếp với mình, vậy thì dùng thân thể để bồi thường vậy. (anh khôn quá anh)

Đào Nhiên kỳ thật cũng không có nghiêm túc phản kháng Mộc Yến Phi. Từ trước tới giờ hắn vẫn đều cự tuyệt cùng Mộc Yến Phi thân mật, tất nhiên có một chút là do vấn đề mặt mũi ai trên ai dưới, nhưng nhiều hơn nữa chính là hắn làm vậy là vì muốn bảo trì khoảng cách với Mộc Yến Phi, hắn không dám quá thân cận, sợ không chế không được tình cảm của mình, đem đó trong địa cung bởi vì hắn đã quyết định cầm chắc cái chết, nên mới tút tình làm càn như vậy, bất quá nếu đã từng có quan hệ da thịt, những chuyện kế tiếp phải làm đều trở thành hợp lẽ, về phần sau này phải đối mặt thế nào với mối quan hệ giữa hai người, hắn chỉ đành cam chịu, nghĩ: chuyện tới đâu tính tới đó thôi. (tội nghiệp quá bé Nhiên ơi, hắc hắc....)

Hai người đã từng có một lần kinh nghiệm, cho nên lần này tiếp xúc đã quen thuộc hơn rất nhiều, cơ thể đương lúc thanh xuân vốn không thể chống cự lâu với sự hấp dẫn, Mộc Yến Phi nhanh chóng phóng hết nhiệt tình vào cơ thể Đào Nhiên, phát tay đập tắt ánh nến, ôm lấy hắn nằm sát vào nhau.

Sự thỏa mãn trong tình cảm, bởi vì chiếm hữu hoàn toàn mà biến thành dư dật, trong bóng tối, Mộc Yến Phi nói: “Người nói không đúng.”

Đào Nhiên nghe không hiểu, quay đầu nhìn hắn, nhưng Mộc Yến Phi lại không chịu nói tiếp.

Đào Nhiên từng nói hứng thú của mình đối với hắn chỉ là chiếm hữu, câu nói này sai rồi, phải nói là ủng hộ, chiếm hữu là ***, còn ủng hộ là bao dung và phù trợ, còn có giúp đỡ lẫn nhau trong cơn hoạn nạn.

Đào Nhiên nhìn bề ngoài thì hòa thiện và cởi mở, nhưng kỳ thật hắn chỉ là đã quen chịu đựng, có một số việc hắn không nói ra, nhưng Mộc Yến Phi có thể cảm giác được. Lúc xuất cốc Mộc Yến Phi cũng từng có một lần nghĩ đến chuyện rời đi, nhưng sau đó lại thay đổi ý định, hắn không muốn phải trốn chạy đến chân trời góc biển, hắn muốn được đường đường chính chính sống cùng Đào Nhiên, cho nên hắn phải trở lại kinh thành, cho dù nơi đó có nhiều nguy hiểm, hắn cũng không lùi bước, từ trước tới giờ hắn vẫn chưa từng xung đột trực diện với hoàng đế, bởi vì nghĩ rằng điều đó không cần thiết, nhưng bây giờ thì khác rồi, hắn phải dùng toàn lực ứng phó, vì Đào Nhiên, và cũng vì bản thân hắn.

.....

Đây là chương mà cả nhóm mình thích nhất, cũng là chương Leila dùng làm đề tài để vẽ bìa 2. Trong bìa 2, hai người đang ở trong đào hoa cốc, Đào Nhiên gối đầu trên chân Mộc Yến Phi, trên tay Mộc Yến Phi có xâu chuỗi ngọc do Đào Nhiên tặng.

17. Quyển 2 - Chương 17

Lúc sắp đến kinh thành, tốc độ cũng bắt đầu nhanh hơn, do thái tử phái người đưa tới mật hàm, trong thư nói hoàng thượng bệnh nặng, liên tục mấy ngày chưa từng thượng triều, triều cực cũng không thái bình cho lắm, bên phía tứ hoàng tử mấy ngày qua cũng có nhiều hành động, sợ hắn nhân cơ hội bức cung, hy vọng Mộc Yến Phi sớm ngày về triều. Mộc Yến Phi thấy thương thế của Đào Nhiên khôi phục hơn phần nửa, liền ra lệnh đi nhanh hơn, dọc theo đường đi tăng thêm không ít thị vệ âm thầm đi theo, hắn biết đó là nhân mã do thái tử phái tới, bất quá suốt dọc đường cũng khá bình an, chỉ mấy ngày sau đã về tới kinh thành.

Đào Nhiên không theo Mộc Yến Phi về vương phủ, mà ở lại một căn nhà u tĩnh gần đó, dụng ý của hắn là vạch một giới hạn hy vọng khó làm người khác chú ý, nếu không về phía hoàng đế hắn cũng khó báo lại kết quả nhiệm vụ, Mộc Yến Phi không lay chuyển được hắn, lại nghĩ đến thế cục hiện giờ, nên cũng đành thuận theo ý hắn, dù sao hai nơi cách nhau không xa, nếu có biến cố, mình cũng có thể kịp thời chạy tới.

Mộc Yến Phi về phủ tắm rửa thay quần áo xong, liền tiến cung thỉnh an hoàng đế, đợi đến hai canh giờ nội thị mới truyền hắn vào yết kiến. Hoàng đế khí sắc rất tốt, nhưng trong giọng nói lộ ra một chút yếu sức, không giống phong thái đường hoàng ngày xưa, Mộc Yến Phi sau khi thỉnh an xong, mang toàn bộ những chuyện mình trải qua suốt chuyến đi Thái Hành kể lại cặn kẽ, lại đem chuyện bị vây đánh dưới địa cung thối phồng lên gấp nhiều lần, trong lời nói ám chỉ là do tứ hoàng tử gây nên. Hoàng đế nghe xong, chẳng biểu lộ gì, chỉ gật đầu, ý bảo mình đã biết rồi.

Sau đó hoàng đế cũng không đề cập đến chuyện binh thư, chỉ hỏi thương thế của Mộc Yến Phi, thấy hắn thỉnh thoảng ho khê, tiếng ho bị kìm lại, sắc mặt cũng tái nhợt suy yếu (trình độ “ai xa” thượng thừa), trong lòng nửa mừng nửa lo, hắn tất nhiên rất quý trọng tướng tài, nhưng lại sợ tương lai Mộc Yến Phi gây họa làm rối loạn triều cương, chỉ do trong thời gian này triều cục rung chuyển, trên núi Thái Hành đã bỏ mất một lần cơ hội, giờ phút này không thể tiếp tục có ý định giết hắn, ít nhất phải lợi dụng hắn ngăn chặn thế lực hoàng hậu, sau đó đợi thái tử yên vị, sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp diệt trừ, thấy hắn thương thế khá nặng, rất hợp tâm ý của mình, hỏi: “Hai gã lĩnh quân kia hiện tại đang ở đâu?”

“Đang ở trong phủ của thần.”

“Giải đến Hình bộ thẩm tẩn, xem tên đó do ai sai khiến.”

Mộc Yến Phi vâng dạ, hoàng đế lại hỏi: “Tên tùy tùng trăm ban cho người làm việc có thông minh lanh lợi không? Nếu hắn không hiểu quy củ, người cứ chiếu theo quân quy trừng phạt, không cần phải nể mặt trăm.”

“Đào Nhiên là do hoàng thượng huấn luyện dạy dỗ, sao có thể làm việc chệnh mảng được?” Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Bất quá lần này hắn cũng bị thương nặng, thần thấy hắn thích yên tĩnh, nên tìm một nơi cho hắn ở, để hắn có thể an tâm dưỡng thương.”

Hai mắt hoàng đế khê khép, như muốn ngủ, không có phản ứng đối với câu trả lời của Mộc Yến Phi, một lúc sau mới đột nhiên lấy lại *** thần, không hỏi nhiều nữa, phát tay bảo hắn lui ra, nói: “Đi gặp Thủ Thuần thỉnh an đi, tin người thụ thương truyền tới, hắn vẫn rất lo lắng.”

Mộc Yến Phi chợt giật mình, lời này của hoàng đế đã cho thấy rõ lập trường của hắn đứng về phía thái tử, hắn ung dung thản nhiên hành lễ lui ra, đợi hắn đi ra ngoài, sắc mặt hoàng đế chợt trở nên ngưng trọng, nói với tổng quản nội thị: “Truyền tin cho Đào Nhiên, bảo hắn lập tức tiến cung.”

Mộc Yến Phi sau khi đi ra, nhìn thấy tùy tùng của thái tử đứng chờ xa xa, vừa thấy hắn, vội vàng tiến lên nghênh đón, sau khi hành lễ với hắn xong, nói thái tử cho mời.

Mộc Yến Phi theo hắn đi tới tẩm cung thái tử, trời đã hoàng hôn, hắn đứng trước điện, nhìn cảnh vật quen thuộc trước mặt, dừng lại một chốc, từ sau khi trúng độc ngày ấy, hắn chưa từng trở lại nơi này, vài lần báỉ kiến cũng là ở phủ đệ khác, thái tử biết tâm sự của hắn, không có bức hắn quá, cho nên đã gần một năm, đây là lần đầu báỉ phỏng, nhưng những phần uất bất bình ngày trước, bây giờ xem ra đã nhạt đến nỗi không đáng giá nhắc tới rồi.

“Tướng quân?”

Thấy hắn dừng bước, tùy tùng chỉ nghĩ hắn không vui, vội vàng dè dặt hỏi, Mộc Yến Phi khê cười một tiếng, nhắc chân tiến vào.

Thái tử dường như đã đợi từ lâu, nhìn thấy hắn đến, cũng vội vã bước lên nghênh đón, Mộc Yến Phi muốn hành lễ, bị hắn cản lại, nói: “Hong Chiêu chuyển đi này khổ cực rồi, không cần đa lễ.”

Vừa nói chuyện, vừa nhìn sắc mặt Mộc Yến Phi, thấy cử chỉ của hắn cũng không cẩn trọng, lúc này mới yên lòng, nhưng nhớ đến chuyện hắn ở cùng Đào Nhiên, lại cảm thấy không hài lòng, nhưng hiện tại là lúc phải dùng người, tư tình nhi nữ chỉ có thể tạm thời gác qua một bên, kéo Mộc Yến Phi đến chỗ ngồi, Trâu

tể tướng và con rể Hình Viễn Tâm cũng có mặt, hành lễ với Mộc Yến Phi, Trâu tể tướng hỏi: “Tinh thần hoàng thượng hôm nay có tốt không?”

“Long thể an khang.”

Mộc Yến Phi nói khá cứng nhắc, liếc nhìn sắc mặt thái tử, thấy khuôn mặt hắc âm tình bất định, liền hiểu ý của hắn, nói: “Điện hạ không cần lo lắng, trong ngoài kinh thành hết thấy đều an khang cả.”

“Hong Chiêu làm việc, bổn cung tất nhiên yên tâm.”

Nghe ra ý ngầm trong câu nói của Mộc Yến Phi, sắc mặt thái tử cũng thoáng điềm tĩnh trở lại, hỏi hắc thượng thể và những chuyện trải qua trong chuyến đi Thái Hành, nghe đến chuyện thích khách bị giải tới Hình bộ, sắc mặt hắc lộ vẻ vui mừng. Trong Hình bộ đa số là người của hắn, hoàng thượng làm vậy dụng ý không cần nói cũng biết, mệnh lệnh Hình Viễn Tâm cấp tốc trở về an bài, Trâu tể tướng cũng mượn cơ hội cáo từ.

Sau khi bọn họ rời đi, thái tử mang thể cục trong kinh thành mấy ngày nay kể cho Mộc Yến Phi, nói: “Trong quân vài tên lãnh binh phó tướng đều là người của Hoắc thân vương, gần đây nhân tâm không ổn định, không quá thái bình, trong triều cũng có người mang chuyện bổn cung phẩm hạnh không đoan chính ra bàn luận, bổn cung đành phải hạn chế giao du với bên ngoài để tránh lời ra tiếng vào, may là Hong Chiêu đã trở về, nếu không thật không biết phải ứng đối thế nào nữa.”

Mộc Yến Phi trước khi tiến cung cũng đã nghe bộ hạ báo về chuyện có không ít lời đồn đại muốn phế truất thái tử, bất quá thái tử phẩm hạnh đoan chính, chỉ cần chưa từng làm chuyện gì mất mặt, thì sẽ không cần phải lo lắng đến chuyện này, nhưng những chuyện như ám sát lại không khỏi không phòng, nói: “Điện hạ không cần quá mức sầu lo, có tể tướng và các vị đại nhân tương trợ, tất cả đều sẽ bình an thôi.”

Thái tử mặt lộ vẻ khinh thường, Trâu tể tướng và những tên khác bất quá cũng chỉ là một đám người nịnh bợ, làm gì có chuyện tương trợ? Chỉ sợ chính mình một khi thất thế, thì sẽ thành cây đổ khi chồn chạy hết, cũng chỉ có Mộc Yến Phi xứng đáng là thủ tín trọng nghĩa (nhằm rồi cha, không lợi dụng được ảnh cũng đá cha văng à). Ngày đó vốn tưởng muốn kéo quan hệ hai người càng thân mật hơn một chút, nhưng không nghĩ lại hoàn toàn trái ngược, khiến Mộc Yến Phi ghét cay ghét đắng chính mình, may là nhờ sự khiêu khích của tứ hoàng tử bức Mộc Yến Phi hợp tác cùng mình, nếu không có một cánh tay giúp đỡ này, đối với mình đúng là lợi bất cập hại, đáng tiếc bọn họ bây giờ tuy là hòa hảo, nhưng thủy chung mức thân cận xem ra vẫn kém ngày xưa, nghĩ đến đây, oán hận lại chuyển tới trên người Đào Nhiên. (lãng nhách quá cha)

Mộc Yến Phi không biết tâm tư thái tử, thấy cuộc nói chuyện đã xong, lợi dụng cơ thân thể không khỏe muốn rời đi. Thái tử biết gút mắc trong lòng hắn, lại thấy mặt hắc có vẻ mỗi mệ, vốn không muốn miễn cưỡng, nhưng thấy hắc thủy chung vẫn xa cách với mình, cảm thấy khá khó chịu, nhìn thân ảnh hắc đi xa dần, rốt cục nhìn không được, hỏi: “Hong Chiêu, sự việc đó không cách nào bỏ qua được sao?”

Mộc Yến Phi dừng lại bước chân, trầm tĩnh cả buổi, nói: “Điện hạ, công lực của ta đã mất đi tám chín phần, bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện làm cách nào nhanh chóng khôi phục võ công, trừ việc này ra, không nghĩ ngợi nhiều lắm, mong điện hạ thứ lỗi.” (xạo quá anh)

Ý ngầm trong lời nói, trừ phi võ công khôi phục, nếu không cách ngại giữa bọn họ không cách nào chính thức tiêu trừ. Thái tử biết hắc háo võ, sự kiện đó cuối cùng vốn là do mình suy tính không thỏa đáng, đã phụ hắc trước, lúc này lại phải dựa vào hắc, càng không muốn hực hắc với hắc, nói: “Mọi việc đừng quá miễn cưỡng, kéo lại làm bản thân bị tổn hại thêm.”

“Cảm tạ điện hạ quan tâm.”

Mộc Yến Phi nói cảm ơn, lãnh đạm xa cách với lễ quân thần, khiến thái tử không thể làm gì được, chỉ còn cách bảo hạ nhân chuẩn bị các loại dược tài thượng đẳng dùng để dưỡng thân đưa đến vương phủ của hắn. Từ đầu đến cuối thái tử không hề nhắc đến A Trung, càng không hỏi đến những thị vệ âm thầm đi theo Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi cũng không đề cập đến, hai người đều xem như chuyện này không hề tồn tại, tự động quên mất.

Mộc Yến Phi trở lại phủ đệ của mình, trời đã tối, hắc nhớ Đào Nhiên, muốn lén đến nơi Đào Nhiên ở, nhưng nghĩ lại thể cục hiện tại, chuyện nhỏ nếu không nhẫn nhịn được ắt sẽ làm rối loạn mưu lớn, chỉ có thể kèm

chế mong muốn gặp Đào Nhiên, sai người đưa hai tên lãnh binh đã đi đến Hình bộ, sau đó gọi A Nam và những người khác đến bàn giao công việc.

Kỳ thật Mộc Yến Phi bây giờ nếu đi tìm Đào Nhiên, thì cũng không gặp được hắn, bởi vì Đào Nhiên sau khi nhận được mật chỉ, đã vào cung rồi, lúc hắn tiến cung đã đến giờ lên đèn, hắn theo tổng quản đến ngự thư phòng, thấy trên bàn chất đầy tấu chiết, nội thị mang những tấu chiết do thái tử phê duyệt đặt ở phía trước, để hoàng đế duyệt lại.

Đào Nhiên sau khi tiến đến liền quỳ xuống thỉnh an, nói: “Thuộc hạ làm việc bất lợi, thỉnh hoàng thượng trách phạt.”

“Mộc Yến Phi võ công trác tuyệt, người có thể làm hắn bị thương là đã khá lắm rồi.” Hoàng thượng buông phê văn, bảo hắn đứng dậy, hỏi: “Hắn có từng hoài nghi người không?”

“Lúc thuộc hạ làm hắn bị thương thì địa cung tối đen, hắn hoàn toàn không biết là do ai động thủ, nhưng lòng nghi ngờ đúng là có, cho nên sau khi hồi kinh hắn dùng lý do thuộc hạ phải tịnh dưỡng, cho thuộc hạ ở một mình, trong phủ còn sắp đặt rất nhiều thị vệ, thuộc hạ hôm nay phải mua chuộc tên sai vặt, nhờ hắn hỗ trợ, mới có thể ra khỏi cửa được.”

Kỳ thật những thị vệ này đều là do Mộc Yến Phi lo lắng thái tử gây bất lợi đối với Đào Nhiên mới đặc ý bố trí, lại bị hắn nói thành giám thị (lười không xương), hoàng đế không nghi ngờ hắn đang nói dối, hỏi: “Người làm cách nào thoát đi binh thư?”

“Lúc ấy cơ quan của địa cung bị khởi động, thuộc hạ cùng Mộc Yến Phi bị nhốt, đối phương nhân thủ nhiều lắm, võ công lại cao thâm, trong lúc hỗn loạn binh thư đã bị cướp mất.” Đào Nhiên nói, liếc nhìn về mặt hoàng đế, lại nói: “Sau khi bọn chúng cướp đi binh thư, liền đốt dây dẫn thuốc nổ, địa cung bị phá hủy phân nửa, thuộc hạ may mắn mới thoát thân được.”

Đào Nhiên mang những chuyện gặp phải nói cặn kẽ một lần, tương ứng với lời Mộc Yến Phi nói trước đó, cuối cùng lại nói: “Thuộc hạ lúc ấy thân bị thương nặng, không cách nào tiếp tục ám sát, sau đó trên đường hồi kinh bên cạnh Mộc Yến Phi vẫn có thị vệ theo cùng, rất khó hạ thủ. Là do thuộc hạ vô năng, thỉnh hoàng thượng trách phạt.”

Nguyên văn của những lời này đều do hắn và Mộc Yến Phi soạn ra trên đường hồi kinh, dụng ý chuyển mục tiêu sang người tử hoàng tử. Những người xuống địa cung ngày đó, ngoại trừ hắn và Mộc Yến Phi, tất cả đều đã chết. Hắn biết hoàng đế nhất định phải không ít ám vệ đi theo, nhưng cũng chỉ có thể hỏi thăm tin tức bên ngoài, chỉ cần bọn họ soạn ra một nội dung phù hợp, thì sẽ không sợ bị vạch trần. Tử hoàng tử phải người dùng thuốc nổ phá núi là sự thật, cho nên những lời nói dối này người khác cũng rất khó mà không tin.

Hoàng đế nghe hắn bẩm báo xong, quả nhiên tin bảy phần (bán lúa giống rồi), Đào Nhiên nhìn sắc mặt lựa lời, lại chủ động nói: “Thuộc hạ thương thể lành hơn phân nửa, thỉnh hoàng thượng cho thuộc hạ thêm cơ hội, lần này nhất định không làm nhục sứ mạng, giết...”

Hoàng đế lắc đầu, Đào Nhiên vội vàng nói: “Nhưng Mộc Yến Phi ủng hộ binh tự trọng, nếu không sớm diệt trừ, chỉ sợ hậu họa vô cùng.”

“Hỗn láo!” Tổng quản cắt đứt lời phân biện của Đào Nhiên, quát: “Chuyện cơ mật đại sự này, một tên nô tài như ngươi há có thể lắm miệng hay sao!”

Đào Nhiên cuống quýt xuống dập đầu tạ tội, hoàng đế cũng không tức giận, khoát khoát tay, nói: “Trung thành rất tốt, nhưng người này tạm thời không động đến được, người lui xuống dưỡng thương trước đi, chú ý thêm hành động của hắn, bẩm báo cho ta bất cứ lúc nào.”

Đào Nhiên lĩnh mệnh xong, hoàng đế gạt đồng chiếu chỉ đi, than thở: “Hai tên hoàng tử bên kia cũng nên chú ý nhiều một chút, mấy ngày qua nội cung không quá bình yên, những thị vệ này trăm cũng không quá yên tâm, bây giờ cũng chỉ có người của Âm các các người mới đáng giá ta tin nhiệm.”

Hoàng đế nói như vậy chỉ là lung lạc nhân tâm, bất quá Đào Nhiên mặt ngoài cũng lộ ra sự cảm kích, dập đầu tạ ơn xong khom người rời đi. Bên ngoài thư phòng bóng đêm thâm trầm, có thể nhìn thấy đỉnh đài

lầu các ở phía xa xa chìm trong bóng tối, rất huy hoàng, cũng rất vắng lặng, chỉ cần đứng lại nhìn lâu một chút, là cảm thấy áp lực nặng nề.

Gió phát qua, Đào Nhiên cảm giác trên má có hơi lạnh, mới phát hiện tuyết đã rơi rồi. Hoa tuyết tung bay, chen lẫn trong ngọn gió đang thổi đến, mang theo hơi lạnh thấu xương, hần vội vàng đi nhanh hơn, muốn sớm chạy trở về.

Hần vừa ra khỏi điện, cửa cung ngay phía trước, vừa lúc có người đâm đầu đi tới, hóa ra là tứ hoàng tử, Đào Nhiên nghiêng người đứng ở một góc khuất trước cung tường, khom người hành lễ, đợi tứ hoàng tử vội vã đi qua, sau đó đang muốn rời đi, lại nghe tiếng bước chân phía sau đột nhiên dừng lại, tứ hoàng tử nói: “Đứng lại.”

Đào Nhiên liền đứng lại. Sắc trời khá tối, thân hắn lại khoác áo choàng màu đen, nón của chiếc áo choàng lại trùm rất thấp, tứ hoàng tử sẽ không nhận ra hắn, bất quá nếu tiến đến gần, thì sẽ không che dấu được nữa, chợt nghe hắn hỏi: “Người thuộc đội bảo vệ nào?”

“Hồi điện hạ, tiểu nhân làm việc dưới quyền tả thống lĩnh.”

Làm việc dưới quyền tả thống lĩnh, nghĩa là phụ trách tuần tra bên trong, nếu là lúc bình thường, tứ hoàng tử sẽ không để ý, nhưng gần đây lại có nhiều biến động kỳ lạ, chỉ cần một biến động nhỏ cũng không thoát khỏi sự nghi ngờ. Hắn cũng không nhìn ra đó chính là Đào Nhiên, chỉ là nhìn thấy trang phục của Đào Nhiên bất thường, bản năng mới nghĩ đến việc nội cung có gì đó đã thay đổi, cho nên có người lên điều động thị vệ.

Nghĩ như vậy, liền tăng thêm lòng nghi ngờ, xoay người bước tới gần, Đào Nhiên nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, nhíu mày, đang muốn nghĩ cách ứng phó, chợt nghe có người từ phía xa vội vàng chạy đến, khi đến trước mặt tứ hoàng tử, kẻ tai nhỏ giọng nói với hắn vài câu, tứ hoàng tử “ừ” một tiếng, có chút lo ngại, không để ý đến hắn nữa, xoay người vội vã rời đi.

Đào Nhiên không nghe được lời người hầu nói, quay đầu nhìn về hướng tứ hoàng tử và người hầu đi xa, hắn tựa hồ rất bối rối, cử chỉ mất đi sự cao ngạo trong dĩ vãng. Khó mà thấy được tứ hoàng tử lungg túng thế này, Đào Nhiên chợt cảm thấy nghi ngờ, sửa lại ý định muốn nhanh chóng về nhà, lên đi theo hắn.

Đào Nhiên đi theo phía xa, liền thấy tứ hoàng tử đi về phía tẩm cung của hoàng hậu. Đã qua thời gian vắng an, hoàng hậu trẻ như vậy lại đột nhiên gọi người truyền hần, chắc là xảy ra chuyện gì gấp gáp. Thị vệ nội cung từ từ nhiều lên, Đào Nhiên sợ bị phát hiện, đề khí phóng người bay lên phía trên mái cung, âm thầm đi theo tứ hoàng tử vào tẩm cung, đúng lúc nền ngoài cung được thắp sáng, vài tên cung nữ cầm đèn ***g từ bên trong đi ra, chiếu hồng trường bào màu đỏ tươi của vị nữ tử đứng giữa, thì ra là Chỉ Lan quận chúa.

Tứ hoàng tử nhìn thấy Chỉ Lan, chân có chút dừng lại, lập tức cười tiến đến gần nghênh đón, đáng tiếc Chỉ Lan chẳng muốn nhìn hắn, gương mặt tái nhợt đi qua bên cạnh hắn, khuôn mặt xinh đẹp căng thẳng, ngược lại tạo thành nét hấp dẫn khác. Tứ hoàng tử thấy ngứa ngáy, vốn định đuổi theo, lại nhớ tới mẫu hậu truyện triệu, đành phải đè xuống thói bướm ong, bước vào cung.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, đọng trên mái thành một lớp dày, Đào Nhiên muốn đi theo sau, trùng hợp phía dưới có đội tuần tra đi qua, dưới chân hắn ẩm ướt trơn trượt, sợ kinh động những người đó, đành phải nằm áp vào mái, đợi thị vệ đi xa, mới đề khí phóng liên tục, nhảy vào trong cung, nằm trên mái nhẹ nhàng thò đầu xuống nhìn.

Trong tẩm cung rất yên tĩnh, những cung nhân hầu hạ đều bị đuổi lui xuống cả, trong cung điện chỉ có hai mẹ con bọn họ, tứ hoàng tử ngồi ghế dưới đang đáp lời hoàng hậu, Hoắc hoàng hậu dung nhan đoan trang thanh lệ, lại có thuật bảo dưỡng, nhìn qua trông còn khá trẻ.

Mẫu thân của thái tử Thủ Thuần quá thế rất sớm, căn cơ lúc ấy của hoàng đế lại không yên, bắt buộc phải phụ thuộc vào quyền thế nhà họ Hoắc, trong mấy vị tần phi đành chọn con gái nhà họ Hoắc làm hoàng hậu, nhưng trong lòng lại không thích bà ta, những năm gần đây lại càng không thích, bình thường nếu không cần phải, rất ít tới nơi này. Hoắc hoàng hậu cũng là một người thông minh, cũng không làm náo động, ngoài mặt tương kính như tân cùng hoàng đế, nhưng bên trong âm thầm mượn thế lực họ Hoắc ủng hộ con trai của mình. Chỉ tiếc thái tử cũng không phải là kẻ tầm thường, khiến bọn họ cho dù hao tổn tất cả tâm tư, cũng không có cách nào khiến hoàng thượng phế truất, ngược lại lần này vì tứ hoàng tử quá nóng nảy, dùng

thuốc nổ phá núi, chọc giận hoàng đế, cho nên Hoắc hoàng hậu vừa nghe tin tức xong, lập tức gọi con trai đến thương nghị đối sách.

Đào Nhiên nghiêng tai lắng nghe, đều là tiếng giáo huấn của Hoắc hoàng hậu, tựa hồ tứ hoàng tử không chịu kiểm điểm về hành vi của mình, chọc giận Chỉ Lan quận chúa, mới vừa rồi Chỉ Lan chạy đến gặp hoàng hậu tố khổ, Đào Nhiên nghe bà ta giáo huấn cả buổi, cuối cùng nói: “Thế cục đã thế này, người không chịu suy nghĩ phải ứng đối thế nào, chỉ biết chạy xung quanh trên hoa ghẹo nguyệt, định hai tay cầm ngôi vị đó tặng cho người ta hay sao?”

Tứ hoàng tử luôn luôn sợ mẫu hậu của mình, bị khiển trách cũng không dám cãi lại, chỉ nhỏ giọng nói: “Là do hài nhi nhất thời hồ đồ, chỉ là do gần đây công việc bận rộn, muốn tiêu khiển một chút, không nghĩ lại làm quận chúa giận, bất quá tính tình của nàng càng lúc càng chẳng xem ai ra gì, chuyện nhỏ như thế cũng chạy tới báo oán với mẫu hậu.”

“Các cô gái trẻ đều là như thế cả, bất quá nàng còn hữu dụng, đừng có mà đi chọc nàng ta, sau này nhớ thuận theo ý nàng ta một chút.”

Nghe xong lời Hoắc hoàng hậu nói, Đào Nhiên cảm thấy có chút kỳ quái. Chỉ Lan bất quá chỉ là con gái của Trâu tử tướng, nhờ hoàng hậu sủng ái mới được tước vị quận chúa mà thôi. Tứ hoàng tử thân phận hiển quý, tại sao lại có chút cổ kị Chỉ Lan?

Ngay lúc có cả trăm thắc mắc không lời giải thích, chợt nghe hoàng hậu lại nói: “Người quá gấp gáp mong muốn thành công, phái binh vây công Mộc Yến Phi, làm nổ địa cung, đại sự như vậy cũng không chịu thương lượng với ta một chút, người có biết người làm như vậy chẳng khác nào quăng mình lên đầu ngọn giáo không?”

“Bản thân hài nhi cũng biết, chỉ là thái tử từng bước áp sát, nếu không diệt trừ Mộc Yến Phi, hài nhi luôn bất an, vốn cho rằng dùng được nhân, cho dù xảy ra sai lầm, cũng không liên lụy đến chúng ta.”

“Ồ đồ!”

Hoắc hoàng hậu biết tâm tư con trai, chẳng qua là không cam lòng ở dưới cánh chim của mình, muốn giang cánh đón gió, đáng tiếc hần dù sao tuổi còn quá trẻ, không biết người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn, bất quá việc đã đến nước này, cho dù tiếp tục khiển trách cũng không có ích gì, vì vậy nói: “Những kẻ người phái đi có hai tên lãnh binh bị bắt sống, do Mộc Yến Phi giải về đây, hoàng thượng đã biết rồi, ra lệnh cho Hình bộ tra rõ ràng việc này, hai tên kia giờ phút này e rằng đã ở trong đại lao của Hình bộ chờ thẩm tấn.”

Lời vừa nói ra, trong điện ngoài điện hai người đồng thời lấy làm kinh hãi, Đào Nhiên kinh ngạc là bởi vì hần biết buổi chiều Mộc Yến Phi mới vừa đi gặp hoàng đế, từ lúc Mộc Yến Phi bị tuyên triệu đến bây giờ trước sau chưa được mấy canh giờ, ngay cả hần đều không biết chuyện hai tên diên kia bị giải tới Hình bộ thẩm vấn, vậy mà Hoắc hoàng hậu đã biết, có thể thấy được tai mắt của bà ta rộng lớn đến dường nào. Tứ hoàng tử thì kinh ngạc chuyện thủ hạ của hần bị bắt sống, nghĩ đến sự thẩm tấn tàn khốc của Hình bộ, bọn họ nếu chịu không nổi hành hạ chiều cung, thì mình chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn, miễn cưỡng đè xuống tâm tư hỗn loạn, nói: “Bọn họ đã trúng độc, đều đã là phế nhân cả, cho dù có thẩm vấn cũng chẳng thẩm vấn được kết quả gì.”

Hoàng hậu chậm rãi lắc đầu, “Nếu thật là như thế, phụ hoàng của người sẽ không giao bọn chúng cho Hình bộ, điều hần muốn chỉ là một cái cớ, mà Hình bộ đa phần đều là người của thái tử, nên làm như thế nào bọn họ rất rõ ràng.”

Những lời này khiến tứ hoàng tử lập tức như té xuống hầm băng, trong lúc hoảng loạn, vội vàng quỳ ngay xuống đất, nói với Hoắc hoàng hậu: “Mẫu hậu cứu con!”

“Người là con trai của ta, câu này không cần nói ra, ta cũng sẽ làm thôi.” Sự lạnh lùng trên mặt hoàng hậu chợt tan đi một chút, giơ tay bảo hần đứng lên, nói: “Chỉ cần người nhớ rõ những lời giáo huấn này, sau này đừng làm chuyện hồ đồ nữa là tốt rồi.”

Thấy mẫu thân trấn định như thường, tâm tình tứ hoàng tử dần dần ổn định trở lại, đứng lên, nói: “Hài nhi nhớ rõ, vậy hài nhi đi báo thuộc hạ lập tức giải quyết chuyện này, để tránh đêm dài lắm mộng.”

“Chớ vội.” Thấy hấn hoảng loạn, hoàng hậu nhú mày không vui, nói: “Kể làm chuyện đại sự tới kỳ chính là gấp gáp nóng nảy, người diêm tĩnh không bằng thái tử, nhảy bén không bằng Mộc Yến Phi, đã vậy sao lại còn dễ kích động đến thế?”

Bị mẫu hậu khiển trách, tứ hoàng tử không dám nói tiếp, vâng vâng dạ dạ đứng ở phía dưới, hoàng hậu sắc mặt hơi diêm tĩnh lại, cầm lấy chén trà trên bàn, nhẹ nhàng uống vài hớp, một lúc sau, mới chậm rãi nói: “Được nhân là người diên, nếu là người diên, thì chuyện gì cũng đều làm được, muốn không chế bọn họ, chỉ cần không cần thận một chút thôi, sẽ bị chúng cắn ngược, đến lúc đó người của Hình bộ không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, kẻ bị lúng túng lại chính là bọn họ.”

Những lời này xem ra đã được suy tính rất kỹ càng trước rồi, tứ hoàng tử chợt hiểu ra, vui vẻ nói: “Thì ra mẫu hậu người...”

Hoắc hoàng hậu khoát tay cắt đứt lời hấn, lạnh nhạt nói: “Việc này người không cần tiếp tục bận tâm, ngược lại nên chú ý ngự lâm quân nhiều thêm một chút, hai vị thống lĩnh Trần thượng thư tiến cử đều bị phụ hoàng người phê bình, e rằng sẽ có biến động khác thường.”

Tứ hoàng tử khẩn trương, cắn răng nói: “Vậy Mộc Yến Phi lại càng không lưu được.”

Mặc dù phụ hoàng không đem binh quyền chuyển giao Mộc Yến Phi, nhưng tước quyền của chính mình, cũng chẳng khác nào trợ giúp cho thế lực thái tử, có Mộc Yến Phi tương trợ, bản thân mình cũng đừng nghĩ đến chuyện tiếp tục phân tranh cao thấp cùng hấn, nghĩ đến đây, ánh mắt hấn hiện lên sự nham hiểm thâm độc, sát khí cùn g theo đó mà hiện ra.

Hoắc hoàng hậu chỉ cười, “Đừng lo lắng quá, việc này ai gia đã tính toán sẵn, trước mặt chúng ta hiện tại đang có vài con cờ rất tốt, không ngại dùng thử xem.”

Đào Nhiên nghe hoàng hậu nói đến được nhân, lập tức hiểu được dụng ý trong lời bà ta nói. Với cá tính của Mộc Yến Phi, Hình bộ thẩm vấn, hấn nhất định sẽ ở tại hiện trường, khung cảnh bị những tên lính diên cuồng tấn công ngày ấy như vẫn còn hiện ra trước mắt, Mộc Yến Phi võ công trác tuyệt, nhưng chỉ sợ bị giết bất ngờ không kịp phòng bị. Nghĩ như vậy, tâm hấn liền có chút loạn, không chú ý tới những câu kể tiếp của hoàng hậu, tâm tư pháp phồng, càng nghĩ lại càng cảm thấy bất an, lấy lại *** thần, phát hiện tuyệt rơi càng lúc càng nhanh, nửa người của hấn đã thành màu trắng, không khỏi rung mình ớn lạnh, không muốn tiếp tục nghe nữa, vội vàng nhòe dậy phóng ra khỏi hoàng cung, để khí chạy về hướng Hình bộ.

Đào Nhiên lúc ra khỏi cửa vì muốn che tai mắt người khác, không có cười ngửa, hấn khinh công tuy cao, nhưng dù sao cũng không thể sánh với khoái mã, nóng lòng như lửa đốt chạy vội tới bên ngoài Hình bộ, thả người nhảy vào, rút khăn ra che mặt lại, một hơi đi thẳng tới trước hình tấn đường, liền nghe tiếng kiếm va chạm vào nhau truyền tới từ phía xa.

Hấn chạy tới gần, thò đầu từ mái nhà nhìn xuống, liền thấy đại đường đèn đuốc sáng ngời, từ cửa truyền đến tiếng rên rỉ đau đớn, thì ra là tiếng kêu la của những nha dịch bị thương đang lê lết trên đất. Trên công đường hiện tại đang diễn ra một hồi chiến đấu ác liệt, hai gã lãnh binh giống như đang lên cơn điên, trong tay cầm binh khí cuồng sát không ngừng, ngoài ra còn có không ít nha dịch cũng có vẻ đã điên lên rồi, quay lại đánh với đồng liêu của mình. Những nha dịch khác nhân số tuy đông, nhưng cuối cùng cũng không phải quân binh, bị đánh đến nổi trở tay không kịp, tự bảo vệ bản thân xem ra còn miễn cưỡng, chứ đừng nói đến chuyện làm cứu binh, nhìn những người này diên cuồng chém giết, vốn đã khiếp sợ từ lâu rồi, không ngừng lui về phía sau. Trong lúc nhất thời hình tấn đại đường biến thành một trận chiến hỗn loạn.

Một người trong đó đang đấu với Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi võ công cao hơn hấn rất nhiều, bất quá người nọ thân trí diên cuồng, võ công đột nhiên cũng tăng lên một cách kỳ lạ, lại có thể đấu ngang hàng với hấn. A Nam và những người khác muốn hỗ trợ, nhưng không chen vào được. Mặt khác vài tên quan viên của Hình bộ dưới sự tiến tới của những kẻ diên cuồng kia chỉ biết cuồng quít lui về phía sau, may là có thị vệ viện thủ do Mộc Yến Phi mang đến. Bản thân Hình Viên Tâm cũng biết võ vẽ vài chiêu đơn giản, tuy không đến nỗi thua ngay, nhưng đã vạn phần chật vật.

Những tên diên kia không biết vừa đoạt bội đao của người nào, diên cuồng chém bổ một hơi, võ công của hấn vốn đã khá cao, hơn nữa sau khi diên cuồng lại càng dã man hơn, ngay cả thị vệ cũng không cản hấn lại

được, Hình Viễn Tâm lúc lui về phía sau không cẩn thận đạp trúng vật dưới của quan phục, té ngã ra sau, Đào Nhiên mất thấy tên diên đến gần hấn, không kịp ngấm nghĩ, thân hình khẽ nhún, làm thế điều hâu xoay người, từ mái hiên bay xuống đại đường, giữa không trung nhiễm kiếm rút ra, khi hạ xuống, trường kiếm đã cản bội đao của gã diên đang chém tới, đao kiếm chạm nhau, bức lui hấn, khiến vài tên thị vệ kia có thời gian lấy lại sức.

Trên đại đường vốn đang hỗn loạn, đột nhiên thấy một hắc y nhân nhảy vào vòng chiến, không biết hấn là ai, mọi người đều ngưng thần đề phòng, bên kia Mộc Yến Phi lại ngẩn ra, hấn ở chung Đào Nhiên đã khá lâu, mặc dù Đào Nhiên một thân hắc y, lại che mặt, nhưng hấn chỉ cần liếc mắt là nhận ra được ngay, mây kiếm không khỏi nhú lại, đã định chạy tới tương trợ, lại bị mấy người ngăn cản, hấn lại không thể để lộ võ công thật sự của mình, chỉ có thể nhìn Đào Nhiên bị mọi người vây công, cũng may biết Đào Nhiên võ công cao siêu, cho nên cũng không quá lo lắng.

Đào Nhiên cũng biết chính mình không cách nào qua mặt được Mộc Yến Phi, thế nhưng do chuyện xảy ra quá đột ngột, hấn không có thời gian bận tâm quá nhiều việc, chỉ còn cách không để ý đến những người khác, dùng thanh trường kiếm liên tục công kích, kèm lại thế tấn công của gã diên. Vài tên nha dịch thần trí không còn tỉnh táo, mặc dù giống như diên cuồng, nhưng cũng không dũng mãnh như những gã diên kia, bị trường kiếm của Đào Nhiên đâm trúng vài lần, đều không biết đau đớn, thậm chí hoàn toàn không có một tia do dự, tiếp tục quần lấy hấn chiến đấu.

Đào Nhiên biết Mộc Yến Phi muốn lấy khẩu chứng của hấn, sợ ra tay quá nặng, sẽ bị đứt đầu mối này, cho nên vài lần có cơ hội chém chết hấn đều bỏ qua cả, cứ như vậy, ngược lại lại bị rơi xuống hạ phong, trong lúc vội vàng quay đầu lại nhìn Mộc Yến Phi, thấy khí thế hấn càng lúc càng yếu, trong lòng đột nhiên cảm thấy nôn nóng, không đắn đo nữa, vung chưởng chém vào trước ngực tên lãnh binh kia, đánh hấn bay ra ngoài.

Một chưởng này đánh vô cùng mạnh, người đó vừa té xuống đất liền ói ra vài ngụm máu tươi, nhất thời không bò dậy được, Đào Nhiên nâng kiếm tấn công tiếp, những tên còn lại bị hấn làm cho cuống quýt phải lui về phía sau, rốt cục cũng có thể tranh thủ thời gian lấy lại sức, quay đầu, đã thấy một tên lãnh binh bị diên hai tay cầm bội đao, định bổ xuống đầu Mộc Yến Phi.

Mộc Yến Phi đang chiến đấu cùng mấy tên khác, với công lực hiện giờ của hấn, đối với chuyện tập kích đột nhiên thế này có thể dễ dàng đánh trả, nhưng với đạo pháp ngoan lệ của hấn, dưới đòn thế nặng nề này, đối thủ tất nhiên sẽ mất mạng, bản thân hấn cũng không thể tiết lộ chuyện mình đã khôi phục võ công, một chút do dự, liền thấy ngân quang phóng tới trước mắt, thì ra Đào Nhiên thấy hấn đang ở trong hiểm cảnh, không chút nghĩ ngợi, trường kiếm trong tay lập tức phóng ra, đâm vào hậu tâm của tên lãnh binh, khiến hấn ngã lăn ra đất.

Đào Nhiên động tác cực nhanh, phóng kiếm gần như cùng lúc với thời gian tên lãnh binh tập kích, người bên ngoài chỉ cho rằng hấn muốn đánh lén Mộc Yến Phi, nhưng lại lỡ tay làm chết tên lãnh binh, nhất thời liền có vài tên thị vệ lao đến tấn công hấn. Mới vừa rồi địch ta không rõ, bọn thị vệ chỉ lo bảo vệ chủ tử và đại quan Hình bộ, vẫn chưa ra tay với Đào Nhiên, lúc này những tên nha dịch bị diên tựa hồ đã tan hết được tính, toàn bộ đều uể oải ngã xuống đất, quan binh nhận được tin tức cũng lục đục chạy vội tới, trong tay Đào Nhiên thiếu mất binh khí, bị song phương giáp công, nhất thời không tiến thoái được, muốn tìm cơ hội rời đi, nhưng nhiều lần bị cản trở, hơn nữa tên lãnh binh diên bị hấn đánh ngã đã lao đến tấn công hấn, khiến hấn càng lúc càng khó thoát thân.

Mộc Yến Phi thấy tên lãnh binh diên đã chết, quan binh đã chạy tới, liền làm bộ chống đỡ không nói phải thôi lui, nhìn thấy Đào Nhiên bị mọi người áp sát, mây hấn nhú lại, trùng hợp có người vung đao bổ vào hấn, hấn cố ý giơ đao chống đỡ, hai thanh đao sắc bén chạm vào nhau, hấn không địch lại lực tay của đối phương, Yêu đao rời khỏi tay, bay đến chỗ Đào Nhiên.

Yêu đao thế tới rất gấp, người chung quanh sợ bị lưỡi đao chém trúng, đều vội vàng tránh sang hai bên, nào biết Mộc Yến Phi dùng tiểu xảo, đao phong nhìn như sắc bén, đến trước mặt Đào Nhiên thế tới đã giảm xuống hơn phân nửa. Đào Nhiên mất thấy Yêu đao tới gần, giơ tay nắm chặt chuôi đao, đao phong theo thế lẳng không lướt qua, lưỡi đao màu đen chớp động phát ra ánh sáng của tử vong, những tên vây công đều hoảng sợ lui về phía sau né tránh, chỉ có tên diên kia vẫn không biết chết sống áp sát tới, Đào Nhiên do

dự một chút, cuối cùng vẫn không hạ sát thủ, xoay ngược lưỡi đao, dùng sống đao đánh một đòn nghiêm trọng vào xương bả vai của hắn, khiến hắn bị chấn động té ngã ra đất.

Ngay lúc đó, quan binh nhanh như cắt bao vây Hình bộ chặt đến nỗi con kiến cũng chui không lọt, binh đội phía trước lúi cụng tên ra hướng về phía Đào Nhiên, Mộc Yến Phi thấy thế, ánh mắt đảo qua tên điên đang té ngã dưới chân mình, ba thước thanh phong vẫn cắm trên lưng hắn, liền nắm lấy rút ra.

Kiểm phong của nhuyễn kiếm lóe sáng, lãnh quang dày đặc, nửa giọt máu cũng không dính, quả thực là danh khí, chuôi kiếm hãy còn ẩm, mang theo hơi thở của chủ nhân. Nghĩ đây là vật tùy thân của Đào Nhiên, ngay cả lúc rơi xuống núi Thái Hành cũng không rời khỏi nó, vậy mà vào giờ phút này vì bảo vệ mình mà phải phóng kiếm đi, ánh mắt Mộc Yến Phi thoáng lên một chút nhu hòa, không đợi quan binh bắn tên, đã tung người lên trước, cổ tay nhẹ rung, kiếm khí phi hoa, chặn đứng đao phong của Đào Nhiên.

Những đại quan Hình bộ thấy viện binh đã đến, vốn nghĩ rằng lập tức ra lệnh bắn tên, nhưng nhìn thấy Mộc Yến Phi tiến lên, sợ ngộ thương hắn, vội vàng quát bảo ngưng lại, chỉ ra lệnh cho binh lính vây quanh cho chặt, dừng để thích khách chạy thoát.

Đào Nhiên thấy khó có thể chạy thoát, đang suy nghĩ tìm cách thoát thân, nhìn thấy Mộc Yến Phi đã giành tấn công trước, lòng thấy nhẹ nhàng trong thoáng chốc, cảm thấy chỉ cần người này có mặt ở đây, cho dù trước mặt là thiên quân vạn mã, cũng không đủ làm hắn sợ hãi, lại thấy kiếm khí của hắn phi hồng, thế vung thế chém hoàn toàn không thua gì Yêu đao, cũng có chút kinh ngạc, vội vàng ngưng thần hươ đao. Hắn vốn quen dùng nhuyễn kiếm, mặc dù cũng từng tập qua đao pháp, nhưng Yêu đao không giống như bội đao bình thường, vừa cong vừa nặng, hắn dùng không được thuận tay cho lắm, Mộc Yến Phi nhìn ra, kiếm vũ phi hoa, thế công mạnh như gió bão, đẩy hắn tiến gần về phía cửa ra.

Những quan binh do sợ chém trúng mình, theo sự tiến gần của hai người, chậm rãi tránh về phía sau, vô hình trung tạo thành một cửa thoát. Trong lúc đánh nhau trường kiếm của Mộc Yến Phi đột nhiên đâm thẳng tới trước mặt Đào Nhiên, Đào Nhiên nghiêng người tách ra, trường kiếm không thu hồi kịp, đâm vào cây cột phía sau hắn, nhất thời không nhổ ra được, mắt thấy Yêu đao của Đào Nhiên bổ xuống, Mộc Yến Phi đành phải buông kiếm, vừa vận đao phong bổ xuống, hắn liền huy chương đánh về phía sườn phải của Đào Nhiên, thừa dịp Đào Nhiên tránh né, dùng chỉ bắn vào gân trên cánh tay hắn, Đào Nhiên không cách nào nắm chặt chuôi đao, bị hắn dùng tay không chụp lấy lưỡi đao, đoạt đao trở về, thuận thế chém xuống, Đào Nhiên vội vã dùng tay trái rút thanh trường kiếm đang ghim bên cạnh, đánh bật sự công kích của Yêu đao. (giả bộ giải ghê)

Hai người thân hình kiếm pháp đều nhanh nhẹn dị thường, trong lúc tránh né đánh nhau bay nhảy, đao và kiếm đã được thay đổi lẹ làng không để lại dấu vết. Mộc Yến Phi sau khi đoạt được Yêu đao, khí thế đại chấn, loan đao bay múa uy vũ mạnh mẽ, Đào Nhiên bị hắn áp bách không ngừng lui về phía sau, nhanh chóng tới gần lỗ hồng của vòng vây, Mộc Yến Phi nháy mắt ra hiệu với hắn, Đào Nhiên hiểu ý, tìm khe hở, lấy được phần tử trong áo ra, vung tay vẩy ra, nhất thời đại sảnh tràn ngập làn khói màu tím. Mọi người sợ có độc, vội vàng ngừng thở né tránh chung quanh, đội ngũ lập tức rối loạn, đội sương khói tan hết, Đào Nhiên chẳng biết đã phi đi đâu rồi.

Hình bộ quan viên thấy thích khách đã đi, cuống quýt ra lệnh truy kích, bị Mộc Yến Phi ngăn cản, quay đao tra vào vỏ, nói: “Giặc cùng đường đừng nên truy đuổi, xem thương thế của những người này trước đã.”

Hình bộ thượng thư vốn quan tam phẩm, cũng không thấp hơn Mộc Yến Phi, bất quá biết hắn rất được coi trọng, không dám đắc tội, hơn nữa mới vừa rồi nhìn thấy thân pháp quỷ dị của Đào Nhiên, lòng cảm thấy cũng còn hơi sợ, lại thấy sắc mặt Mộc Yến Phi khó chịu, tưởng hắn đã bị thương trong lúc chiến đấu mới rồi, sợ hắn giận cá chém thớt, không dám hỏi nhiều, vội vàng ra lệnh quan binh thu đội, kiểm tra thương thế của mọi người ở đại đường.

Bởi vì mới vừa rồi phạm nhân phát bệnh mà không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên dùng nội lực làm đứt dây trói bằng da trâu, đoạt bội đao của nha dịch hành hung, hơn nữa một số nha dịch lại nổi điên tấn công đồng僚, mọi người do quá bất ngờ nên không kịp phòng bị, dẫn đến việc bị thương đến tám chín phần mười, nếu không có những tùy tùng do Mộc Yến Phi dẫn theo, chỉ sợ đêm nay sẽ huyết nhiễm hình đường, may mà những nha dịch này cũng không phải chính thức bị điên, theo thời gian cũng chậm rãi tỉnh lại, toàn thân vô lực, ngồi bệt ở đại đường, khuôn mặt đờ đẫn, hoàn toàn không biết chuyện gì mới vừa

xảy ra.

Mộc Yến Phi lệnh A Tây xem xét thương thế của bọn họ, phát hiện bọn họ chỉ trúng mê dược cực mạnh, nhất thời thần trí không tỉnh táo, bị người khống chế sai khiến, nhìn phản ứng của những người bị trúng độc, cũng cùng loại với hai tên lãnh binh kia, nhưng không nghiêm trọng như bọn họ, sau khi thanh tỉnh hỏi đến chuyện phát sinh trước khi trúng độc, tất cả đều lộ ra sự mơ hồ, hiển nhiên đã không còn nhớ rõ gì rồi.

Hai gã lãnh binh bị điên, một người bị Đào Nhiên chém chết, một người thân cũng bị thương nặng, hơi thở thoi thóp, rõ ràng không cứu sống được nữa, vài tên quan viên trong Hình bộ đêm hôm thăm vãn tù phạm, không chỉ không lấy được khẩu cung, còn bị thích khách tập kích, một đám đều kinh hãi run sợ, không biết phải bẩm báo với hoàng thượng thế nào, nhưng chỉ có Hình Viễn Tâm tương đối trấn định, nghe Mộc Yến Phi nói với thượng thư thân thể không khỏe, muốn đi trước, hần vội vàng đuổi theo, khom người thi lễ với Mộc Yến Phi, nói: “Vừa rồi đa tạ tướng quân viện thủ.”

“Tiện tay giúp đỡ thôi.”

Giọng nói bình thản, hiển nhiên một màn kinh hiểm mới vừa rồi cũng không làm Mộc Yến Phi lúng túng, Hình Viễn Tâm không khỏi cười khổ. Vừa rồi tình thế nguy cấp, Mộc Yến Phi lại ra lệnh cho tùy tùng bảo vệ bọn họ, nội hành động này thôi cũng đã không thể đơn giản xem như là tiện tay giúp đỡ rồi, bất quá nếu Mộc Yến Phi không để bụng, hần cũng không tiện nói thêm nữa, thấy Mộc Yến Phi nhắc chân định đi, ý nghĩ chợt thoáng qua, vội hỏi tới: “Vừa rồi thích khách tới đột ngột, khi tướng quân cùng hần so chiêu thì có phát hiện gì không?”

Mộc Yến Phi quay đầu liếc mắt nhìn hần, như là muốn nhìn thấu ý mà hần muốn hỏi, nhưng cái gì cũng đều không hỏi lại cả, chỉ nói không biết sau đó nhanh bước rời đi. Hình Viễn Tâm không cản hần lại được, nhìn đạo thân ảnh màu trắng dần dần rời xa tầm mắt của mình, chợt nhớ đến màn kinh biến mới vừa rồi, mày không khỏi nhíu lại.

Mộc Yến Phi ra khỏi Hình bộ, lệnh A Đông A Tây lập tức thăm dò chuyện gì đã phát sinh trong đêm nay sau khi hai tên lãnh binh bị áp giải tới đại lao của Hình bộ, lại bảo A Bắc đi nghe ngóng hành tung của tứ hoàng tử và những người khác, ba người lĩnh mệnh lui về phía sau, A Nam thấy Mộc Yến Phi sắc mặt nặng nề, nhin không được hỏi: “Ngài có muốn hạ chúc đi tra chuyện liên quan đến tên thích khách kia không? Những tên Hình bộ ngu ngốc này tra án, chỉ sợ sẽ đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau, cuối cùng bỏ mặc.”

Mộc Yến Phi không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu, A Nam còn định đợi hỏi tiếp, hần đã sai bước rời đi, A Nam không dám nói nhiều thêm nữa, đành phải bước nhanh đuổi theo.

Đào Nhiên trở lại nơi ở thì đã quá nửa đêm, trên đất đã phủ một lớp tuyết rất dày, bốn bên vắng vẻ, A Nhất đã đi ngủ từ sớm, hần thay quần áo tắm rửa, vào bồn tắm mới phát hiện nước còn hơi ấm, hần lười đến nỗi chẳng muốn đun nước lại, nên đành ngâm mình trong nước ấm cho bớt mệt.

Suốt dọc đường hồi kinh có A Nhất tỉ mỉ chữa trị, nội thương của Đào Nhiên đã khỏi hơn phân nửa, bất quá dù sao trọng thương mới lành, hôm nay phải chạy tới chạy lui cả ngày, lại đến Hình bộ đại não hết một phen, nên giờ cảm thấy có hơi mệt mỏi, nằm trong bồn tắm, cảm giác rất rõ nước đang lạnh dần, nhưng lười chẳng muốn đứng lên, khép hờ mắt thầm nghĩ muốn nằm luôn trong nước đánh một giấc.

Ngay lúc đang mơ mơ màng màng, bên ngoài bình phong chợt truyền đến tiếng ma sát, Đào Nhiên lập tức mở mắt ra cảnh giác, ngay sau đó hai tay đặt lên thành bồn tắm phi thân nhảy ra, cầm thanh nhuyễn kiếm đang đặt bên cạnh bồn tắm lên, kéo chiếc áo ngoài đang khoác trên bình phong xuống, trong lúc mặc quần áo chướng phong đồng thời chém ra, dập tắt ánh nến đặt dưới song cửa sổ, cả gian phòng lập tức chìm vào trong bóng tối.

Đào Nhiên nín thở tập trung, nhuyễn kiếm xuyên qua bình phong, đâm về phía phát ra tiếng vang, đã trở về thể này, hạ nhân đã sớm đi ngủ, còn A Nhất cũng sẽ không cố ý nín thở mà vào, hần mới vừa đại não tại Hình bộ một hồi, lo lắng trên đường trở về không cẩn thận bị theo dõi, chuyện này dính dáng đến rất nhiều người, cho nên xuất kiếm cũng chẳng chút lưu tình.

Kể xâm nhập phản cung cũng rất nhanh, ánh nến vừa tắt hần cũng đồng thời rút vũ khí ra, nghe kiếm phong tới gần, thân hình khẽ chớp, thân đao kèm chặt thanh trường kiếm vừa đâm tới, thể kiếm của Đào

Nhiên thất bại, cổ tay run lên, dùng thế Tà Lý Hoàn Hoạch, chặn ngang chém xuống, nhưng kiếm đi được nửa đường liền cảm thấy bất thường, hơi thở quen thuộc, không vì không gian tối đen mà có nửa điểm trở ngại, hắn vội vàng thu hồi nội lực, nhưng thân kiếm vẫn đập lên vỏ loan đao của đối phương, cũng may đao chiêu kia cũng chỉ là hư chiêu, hai thanh lợi khí vừa khê chạm vào nhau, phát ra tiếng hồi âm nhẹ nhàng, trong bóng đêm yên tĩnh, vang vọng xa xa.

“Đánh cả đêm, ngươi còn thấy chưa đủ à?”

Giọng nói thanh lãnh thuộc về Mộc Yến Phi truyền tới, khóe miệng Đào Nhiên nhếch lên nụ cười, chỉ cảm thấy nhuyển kiếm bị Yêu đao chặn lại, kèm chế ý muốn lộn xộn của hắn, hắn cũng không rút về, chỉ khẽ cười nói: “Không nghĩ tới xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngươi lại đến đây.”

Chính vì xảy ra quá nhiều chuyện, hắn mới phải tới đây.

Mộc Yến Phi thu hồi Yêu đao, cầm cổ tay Đào Nhiên, cả hai chăm chú nhìn nhau trong bóng tối, đột nhiên ôm lấy eo hắn đè hắn áp vào tấm bình phong, hôn hắn. Cơ thể Đào Nhiên bị ép cong người ngã về phía sau, hành động có hơi bạo lực, nhưng hắn lại không tức giận, cười khẽ, trở tay quăng nhuyển kiếm đi, thân kiếm bay lên đánh thành một đường cong, sau đó chui vào vỏ kiếm đang treo bên cạnh bình phong.

Mộc Yến Phi hôn rất thô lỗ, không giống như đang âu yếm, mà như là muốn bộc lộ sự không hài lòng của mình. Trên người Đào Nhiên chỉ khoác mỗi chiếc áo ngoài, bị hắn dễ dàng công thành chiếm đất, bàn tay mang theo vết chai thô bạo lướt trên da thịt hắn, đau hơn vài phần so với lúc bình thường, Đào Nhiên cảm giác được, nghênh tiếp nụ hôn nồng cháy có chút bạo ngược của hắn, nhẹ giọng nói: “Đừng giận nữa, ta biết ta nên giúp ngươi trước, nhưng lúc ấy Hình Viễn Tâm đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm, cho nên không kịp suy nghĩ, chạy đi cứu hắn trước.”

“Ngươi nghĩ rằng ta tức giận là do chuyện này sao?” Mộc Yến Phi đẩy hắn ra, lạnh lẽo nói.

Đào Nhiên ngẩn ra, thấy hắn chần chờ, Mộc Yến Phi cười lạnh: “Ta Mộc Yến Phi tuy bất tài, nhưng lòng dạ cũng không hẹp hòi đến vậy, ta là giận ngươi không tin ta, ngươi không tin ta sẽ không để Hình Viễn Tâm thụ thương!”

Đào Nhiên không còn lời để nói, hắn biết Mộc Yến Phi không nói dối, nếu không lúc ấy thị vệ của Mộc gia sẽ không vẫn canh chừng bên cạnh mấy vị quan viên của Hình bộ, không có lệnh của Mộc Yến Phi, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Lúc ấy tình thế nguy cấp, Mộc Yến Phi lại đẩy tùy tùng thân tín đi, hắn chinh chiến sa trường, đương nhiên sẽ không để ý đến tín mạng của vài tên quan viên, hắn làm vậy chẳng qua là vì quan tâm đến tâm tư của mình, muốn cứu Hình Viễn Tâm.

Trong lúc nhất thời tâm tư pháp phòng, cảm giác ấm áp dâng đầy trong lòng ngực, nhưng vì sợ thất thố nên không dám để lộ ra. Mộc Yến Phi không thấy hắn trả lời, chỉ nghĩ hắn không tin, thấy bàn tay đang cầm rất lạnh, cũng biết hôm nay Đào Nhiên không chịu điều dưỡng kỹ lưỡng, điều này khiến cho hắn càng không vui, không nói gì thêm nữa, lôi kéo Đào Nhiên đi vài bước đến phòng ngủ cách vách, đẩy hắn ngã lên giường. Hành động khá vô lễ, ngược lại làm yếu đi tâm tư dao động lúc đầu của Đào Nhiên, hắn cười cười, không phục vẻ ung dung lúc bình thường, nói: “Vương gia, muốn ta bồi thường ngươi ở trên giường sao?”

“Ngươi cho rằng ngươi có thể bồi thường ta được sao?” Mộc Yến Phi cười lạnh.

Biết rõ người của Ấm các có thân phận đặc biệt, Hình bộ lại là nơi sâm nghiêm, Đào Nhiên còn dám xông vào, nếu không phải hắn đã chu toàn từ bên trong, chỉ sợ Đào Nhiên khó có thể thoát thân, hơn nữa đêm nay những người nhìn thấy bộ dáng của Đào Nhiên rất nhiều, nếu hoàng thượng ra nghiêm lệnh truy tra, có lẽ sẽ tra đến nơi này, đến lúc đó Đào Nhiên phải giải thích như thế nào? Nếu hắn tin mình ngay từ đầu, thì sẽ không phát sinh nhiều chuyện phiền toái đến như vậy.

Mộc Yến Phi càng nghĩ càng cảm tức, bất quá ánh mắt lướt qua Đào Nhiên, tức giận cũng hạ bớt vài phần. Mới vừa rồi cử chỉ của hắn có hơi thô lỗ, nên khi Đào Nhiên nằm xuống, áo ngoài đã bị tuột ra hơn phân nửa, nhìn thân thể mềm dẻo quen thuộc, cảm giác của hắn bất giác cũng hóa thành ***, có chút kiềm nén không được, tiện tay cởi áo Đào Nhiên ra, nằm đè lên người hắn.

Đào Nhiên có chút hưởng thụ sự bạo lực hiem có của Mộc Yến Phi, mỉm cười cùng hắn hôn, hắn biết nam nhân bây giờ đang trong cơn tức giận, nói cái gì cũng đều phí công cả, biện pháp tốt nhất chính là giải quyết

ngay trên giường, cũng may Mộc Yến Phi không nói gì nữa, chỉ vuốt ve sơ sài sau đó đâm thẳng vào người hắn, trực tiếp tuông hết tức giận phát tiết vào bên trong người hắn.

Đêm rất yên tĩnh, khiến hơi thở của hai người đang cuốn lấy nhau càng trở nên nặng nề. Đào Nhiên nằm ngửa trên giường, mặc cho Mộc Yến Phi đè lên người mình tùy ý đâm vào rút ra, gương mặt từng chút từng chút nóng dần lên. Hắn luôn luôn chỉ thích đứng ở vị trí chủ động, nhưng nhiều lần vì muốn thuận theo ý của Mộc Yến Phi, ngoại trừ tình huống lần đầu tiên là thỏa hiệp ra, phần lớn nguyên nhân sau này là do hắn bây giờ đã không còn ngại nữa, không ngại cảm giác xâm phạm và chiếm hữu này, thừa nhận sự tồn tại của Mộc Yến Phi.

Lúc về gần đến kinh thành, vì để che tai mắt người khác, hai người cũng không thân cận cho lắm, *** đã phải nhịn suốt mấy ngày bây giờ đến lúc phát tiết, không kiên trì được bao lâu cả hai đồng thời tiết ra, Mộc Yến Phi bắn dịch thể vào trong cơ thể Đào Nhiên, không lập tức rút ra, mà ôm lấy hắn nằm trên giường, hưởng thụ sự thỏa mãn sau khi đã phát tiết. Cơ thể Đào Nhiên rất lạnh, cho dù sau khi nhiệt tình cũng không thấy ấm lên được bao nhiêu, ôm hắn, Mộc Yến Phi nghĩ thầm trong đầu, bản thân đã giận đến vậy, suốt đêm chạy đến tính sổ, kỳ thật cũng chỉ vì lo lắng cho hắn mà thôi. (yêu anh Mộc quá đi)

“Có dễ chịu không?” Phá vỡ khung cảnh ấm áp, hắn hỏi.

“Cũng tạm.”

Đào Nhiên kỳ thật có hơi khó chịu, bất quá không muốn chọc thêm phiền toái nữa, hắn chọn biện pháp im lặng, không biết Mộc Yến Phi có thật sự tin lời hắn nói không, cũng không nói gì thêm nữa, mà là hỏi: “Người sao lại chạy đến Hình bộ?”

Đào Nhiên thở dài một hơi, còn tưởng rằng nhiệt tình qua đi Mộc Yến Phi sẽ nguôi giận một chút, không nghĩ hắn vẫn từng bước ép sát, bất quá việc này cho dù Mộc Yến Phi không hỏi, hắn cũng sẽ chủ động nói, vì vậy liền đem chuyện mình tiến cung diện thánh, trên đường rời đi gặp phải tứ hoàng tử, lên theo hắn đến tẩm cung của hoàng hậu, sau đó đem chuyện mình nghe được tỉ mỉ kể lại một lần, nói xong lời cuối cùng, than thở: “Lúc đó đi sớm quá, không biết hoàng hậu có cản dặn tứ hoàng tử chuyện gì không?”

Mộc Yến Phi sau khi nghe hết đầu đuôi đã nguôi giận, sau đó lại nghe câu nói mang theo ảo não của Đào Nhiên, không khỏi mỉm cười, Đào Nhiên vội vã chạy đến Hình bộ, chỉ vì lo lắng cho mình, tên nam tử này không phải chuyện gì cũng không lưu tâm như biểu hiện bên ngoài của hắn, ý nghĩ này khiến tâm tình của Mộc Yến Phi tốt hơn rất nhiều, cũng không so đo chuyện Đào Nhiên tự tiện xâm nhập Hình bộ, hành vi lỗ mãng đơn thân đối địch nữa, thuận miệng nói: “Ta sẽ chú ý.”

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.”

“Ám tiễn không phải chỉ bọn họ mới có.” Mộc Yến Phi cười lạnh.

Đào Nhiên biết Mộc Yến Phi nhất định có phương pháp truy tra tin tức của riêng hắn, hiện tại nếu đã đề phòng, hoàng hậu và người khác nếu muốn hại hắn e rằng cũng không dễ dàng nữa, những chuyện còn lại chính mình sẽ âm thầm truy tra là được, chỉ tiếc lần này phí tâm bắt được thủ hạ của tứ hoàng tử, giải đến Hình bộ thẩm vấn, nhưng ngay thời điểm mấu chốt lại bị đứt manh mối, chỉ có thể nói là do bọn họ đã xem thường thế lực bên phía tứ hoàng tử rồi.

“Những nha dịch Hình bộ bị trúng độc sao rồi?”

“Đều đã thanh tỉnh cả rồi, y quan đã kiểm tra qua, nhưng chưa tra được là loại độc tố gì, bất quá chỉ nói là độc nhẹ, tạm thời làm thần trí mơ hồ mà thôi, nhưng hai tên lãnh binh bị điên đều đã chết.”

Đây là tin tức do Hình bộ truyền tới sau khi Mộc Yến Phi hỏi phủ, Hình bộ nha dịch bị trúng độc, lại bị đánh lén, chuyện đại sự thế này, nếu giải quyết không ổn thỏa, chỉ sợ chức quan khó giữ, những quan viên này tất nhiên đều đem Mộc Yến Phi ra làm khiên chắn, chỉ cần có tin tức, sẽ báo cho hắn ngay, bất quá không biết nguyên nhân trúng độc, tất nhiên cũng sẽ không tra ra được mọi người bị trúng độc như thế nào, càng không cách nào tra ra được kẻ đầu độc, phạm nhân cũng đã chết, chuyện này chỉ sợ sẽ bị nhấn chìm xuống.

“Không biết Hoắc hoàng hậu làm cách nào biết được việc Hình bộ sẽ thẩm vấn vào ban đêm? Đào Nhiên cau mày nói.

Với thế lực của hoàng hậu, việc mua chuộc nha dịch đầu độc cũng không khó, nhưng bọn họ áp giải hai vị lãnh binh hồi kinh, lại thăm vấn ngay đêm hôn đó, số người biết việc này chỉ cần giờ tay ra cũng có thể đếm được, mỗi người trong đó đều không có khả năng tiết lộ bí mật, thế mà bí mật lại bị tiết lộ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đến thế, chuyện này không thể không khiến Đào Nhiên quan tâm.

Hắn nhắm mắt lại, đem tất cả những người biết chuyện này ngẫm hết một lần, cuối cùng rơi vào người Trâu tử tướng và con rể ông ta. Trâu tử tướng là lão hồ ly, mặc dù vẫn ủng hộ thái tử, nhưng nói không chừng vì muốn chừa đường lui cho mình, âm thầm động tay động chân, nhưng ngẫm kỹ lại thêm lần nữa, lại cảm thấy điều này không có khả năng, nếu thái tử có thể mượn chuyện này để lật đổ tứ hoàng tử, đối với Trâu tử tướng mà nói rất có lợi, hẳn hoàn toàn không cần phải làm chuyện hại người mà bất lợi cho mình.

Đào Nhiên nghĩ như thế, Mộc Yến Phi tất nhiên cũng nghĩ ra được, bất quá hẳn trước giờ vốn không thích nghi thần nghi quỷ, huống chi chuyện này đã có thái tử hao tâm tổn trí lo giúp rồi, nên không suy nghĩ nhiều nữa, thấy canh giờ cũng không còn sớm, cả đêm gần như chưa ngủ, lại nghĩ đến chuyện sáng sớm mai hoàng đế sẽ biết chuyện do Hình bộ trình báo lên, kế tiếp nhất định sẽ bận rộn một phen, chỗ ở của Đào Nhiên mình không thích hợp để lưu lại nữa, đành phải ngồi dậy thay quần áo.

Hai người ở chung vốn cũng đã lâu, Đào Nhiên từ một động tác tùy tiện của Mộc Yến Phi cũng có thể biết được suy nghĩ của hắn, không cần hắn, chỉ nghiêng người tựa vào thành giường, nói: “Dạo này tiếng gió chỉ chít, không có việc gì người đừng tới đây.”

Giọng nói uể oải, mang theo sự tùy tiện hoàn toàn không để bụng, Mộc Yến Phi nhú nhú mày, mặc dù biết Đào Nhiên nói vậy là vì tốt cho hắn, nhưng hắn vẫn không thấy thích như cũ.

Trong phòng nhờ tuyết rơi mà có vẻ khá sáng sủa, Đào Nhiên nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của hắn, không khỏi cười phớt một tiếng, vươn tay đến, ngón tay suông sã ngọ nguậy trên ngực hắn, da thịt nóng cháy, lưu lại độ ẩm của ân ái mới rồi, khiến hắn cảm thấy có chút lưu luyến, cười nói: “Khi nào ta nhớ người, sẽ đi tìm người.”

Cổ tay bị nắm chặt, Mộc Yến Phi kéo tay hắn áp xuống mặt giường, một lần nữa cúi người hôn hắn, Đào Nhiên khẽ cười đáp lại, ai ngờ nụ hôn của Mộc Yến Phi lại nhanh chóng dời xuống dưới cằm, sau đó theo đường cong lượn xuống cần cổ, khác với nụ hôn cuốn lấy bờ môi mới vừa rồi, nụ hôn bây giờ là cắn và nghiền mang theo dục vọng chiếm hữu, hung ác như muốn cắn nuốt hắn vào cho no bụng, có một chút, Đào Nhiên cảm giác được trong những nụ hôn sâu ấy đang ẩn chứa sát khí.

Nếu không phải đã biết trước tên nam nhân này sẽ không gây thương tổn cho mình, dựa vào trực giác này, hẳn đã rút kiếm ra rồi. Đào Nhiên giờ tay lên, đương nhiên không phải lấy kiếm, mà là dùng ngón tay quần lấy tóc của Mộc Yến Phi, hưởng thụ sự vuốt ve của hắn.

Mùa đông đêm vốn rất dài, tính ra vẫn còn có chút thời gian, hắn không ngại chơi thêm một ván nữa.

Ý nghĩ vừa dấy lên, liền cảm thấy vai truyền đến sự đau nhức, Đào Nhiên hưởng thụ cảm giác thân mật truyền tới làm dục vọng dâng lên, đang trong tình trạng không phòng bị, không khỏi rên khẽ một tiếng, Mộc Yến Phi đã đứng dậy rời khỏi hắn, mày kiếm khẽ nhíu, nhìn hắn, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu.

Đào Nhiên sờ sờ chỗ đau, tuy không chảy máu, nhưng đau đến nói cho hắn, dấu răng này vài ngày cũng không tan hết được, có chút cảm tức sự tùy tiện làm chuyện xằng bậy của Mộc Yến Phi, nhưng mắt phượng lưu chuyển, nhìn thấy khuôn mặt hắn giống như có vẻ vừa trả thù xong, không khỏi bật cười, hừ một tiếng, uể oải nói: “Ta không biết thì ra vương gia lại có sở thích gặm thế này.”

Mộc Yến Phi xuống giường, cầm lấy quần áo đang rơi toát loạn bên cạnh, nói: “Sắp tới người nên lộ diện ít một chút, có việc thì nhờ A Nhất đến tìm ta.”

Bảo tên sai vặt đến vương phủ, cho dù vấn an hay mật báo, đều sẽ không làm người khác quá chú ý, hơn nữa A Nhất thông độc thạo cổ, lại cơ trí, cũng không sợ hắn bị ai ăn hiếp, khuyết điểm duy nhất chính là hắn là con trai độc nhất của Vân Nam vương, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ rất khó ăn nói với Mộc Hiến Ngọc, tâm tư Đào Nhiên xoay chuyển mấy vòng, liền có suy tính, nghiêng người qua, dùng tay đỡ lấy đầu, nhìn Mộc Yến Phi mặc áo.

Phòng rất tối, bất quá cũng không ảnh hưởng đến việc hấn thưởng thức cảnh đẹp, ngay lúc nhìn ngắm say sưa, Mộc Yến Phi quay đầu, nói: “Không cho đi thanh lâu.”

Nụ cười trên mặt Đào Nhiên đông cứng lại, ngay lúc muốn phản bác, Mộc Yến Phi lại nói: “Không cho phép phản đối.”

Nhìn Mộc Yến Phi cầm lấy loan đao, Đào Nhiên quyết định thức thì vụ giả vi tuần kiệt, thuận theo ý hấn trả lời: “Dạ, vương gia.”

Mộc Yến Phi rời đi, Đào Nhiên không đi tiễn hấn, mà chỉ nghe tiếng mở cửa ở gian ngoài, sau đó đóng lại, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng đập tuyết khe khẽ, nhưng nhanh chóng biến mất, nghĩ Mộc Yến Phi chắc là vì muốn che tai mắt người khác, nên dùng khinh công xuất phủ rồi.

Giường đệm bởi vì thiếu mất một người mà có vẻ trống trải, Đào Nhiên xoay người nằm trở về, chăn đệm lạnh dần, khiến hấn cảm thấy không quá thích ứng, vừa cười khổ vừa nghĩ, ý lại quả thật không phải là một thói quen tốt.

18. Quyển 2 - Chương 18

Một mỗi lại thêm không khỏe, Đào Nhiên không bao lâu đã ngủ say, trời khi nào sáng hấn cũng chẳng biết, cho đến khi bị một trận ồn ào náo động kỳ quái làm hấn bừng tỉnh, hấn mở mắt ra, phát hiện bên ngoài đã sáng ngời, giọng ca như tiếng trống thùng vẫn còn vang dội ở phòng ngoài, Đào Nhiên ngồi dậy, mặc quần áo xong, nhìn thấy bên cạnh có một chiếc áo hồ cừu màu trắng, là do Mộc Yến Phi lưu lại, liền cầm lấy khoác thêm rồi bước ra ngoài.

Tối qua trời đổ tuyết cả đêm, bây giờ khí trời đã tốt hơn, dưới ánh sáng ngày đông ấm áp, ngoài phòng phủ một lớp tuyết trắng xóa, hấn theo tiếng ca đi dọc hành lang vào đến trong vườn, chỉ thấy giữa vườn có một người tuyết rất to vừa được đắp nên, A Nhất vừa đắp tuyết vừa ca hát rất vui vẻ, hoa tuyết dính trên tóc và quần áo hấn bay xuống, hấn lại lơ đãng, chỉ lo đắp tuyết chơi vui đến nỗi quên trời đất.

Quê hương của Đào Nhiên cũng có tuyết, tuy không nhiều bằng kinh thành, nhưng do hấn từ nhỏ đã nhìn thấy tuyết, nên sẽ không cảm thấy mới lạ như A Nhất, bất quá phản ứng hưng phấn của A Nhất làm hấn cảm thấy rất thú vị, dựa vào hành lang ngồi xuống, thuận miệng nói: “Người không bị nhiễm độc từ hai tên lãnh binh kia chứ?”

“Người dậy rồi à?”

A Nhất quay đầu nhìn hấn, ném nắm tuyết vừa vo viên trong tay đi, chạy vài bước đã tới, nhảy vào trong lan can, đứng trước mặt Đào Nhiên, nhìn hấn từ đầu xuống chân, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười mờ ám, thấp giọng hỏi: “Biểu ca của ta tối hôm qua có tới phải không?”

“Người thấy hấn có thời gian đi làm chuyện đó à?”

“Khắc khắc, người bình thường đều dậy rất sớm, trừ phi...” Đôi mắt tròn xoe xoe của A Nhất lướt qua chân cổ Đào Nhiên, khuôn mặt cười giống như tiểu hồ ly, nhưng không nói thì thêm, chỉ hỏi: “Ngày hôm qua người đi đâu lâu quá vậy, có phải đã thu hoạch được cái gì rồi không?”

“Hai tên lãnh binh kia đã chết.”

A Nhất giúp bọn họ chữa bệnh cho hai tên lãnh binh, cho nên Đào Nhiên không hề giấu hấn chuyện gì, nhưng cũng không nói quá cặn kẽ, chỉ nói những chuyện trọng yếu thôi, A Nhất nghe xong, rất tiếc hận nói: “Đáng tiếc loại độc đó quá kỳ lạ, ta tạm thời chưa lần ra được độc tính của nó, bất quá nghe hình dung của người, loại độc mà những nha dịch này trúng chắc cũng là cùng một loại, nếu mà dùng suốt một thời gian dài, bọn họ cũng sẽ giống như những tên lãnh binh kia.”

Nếu là một loại độc mạn tính, vậy sẽ rất khó giải quyết, đợi đến khi nó phát tác, chỉ sợ độc tính sẽ lan tràn cả ngũ tạng lục phủ, Đào Nhiên nghĩ tới đây, mày nhin không được nhú lại, hỏi: “Không có cách nào dự phòng trước sau?”

“Độc học cũng giống như y học, thiên biến vạn hóa, một loại độc thì có thể dễ giải, nhưng nếu vài loại trộn chung, vậy rất khó giải quyết rồi, bên phía tứ hoàng tử nhất định có một cao thủ dùng độc.” A Nhất vừa nói xong, thấy Đào Nhiên trầm ngâm, vội vàng vỗ vỗ ngực, làm bộ dạng Mao Toại tự tiện: “Bọn họ biết dùng độc, ta cũng có thể a, ta còn biết cả cổ, người muốn hạ trên người kẻ nào? Nói cho ta biết, ta giúp người hạ là tốt rồi, để bọn họ ngoan ngoãn nghe lời.”

Đào Nhiên cự tuyệt, nếu cổ độc có thể giải quyết hết thấy, tứ hoàng tử đã sớm hạ độc thái tử hay hoàng đế rồi, mặc dù kỹ thuật dùng độc của A Nhất rất thần kỳ, nhưng bên người tứ hoàng tử cũng không phải không có một cao nhân như vậy, chỉ một chút không cẩn thận, ngược lại sẽ rước họa vào người, cho nên đây là hạ sách, tạm thời chưa cần dùng tới, A Nhất thấy hắn không đáp, có chút không kiên nhẫn, nói: “Độc thuật của ta rất huyền diệu đó, tuyệt đối sẽ không có việc gì, nếu người không tin, ta thử cho người xem.”

Đào Nhiên rất muốn nói trời cao còn có trời cao hơn, nhưng bây giờ nếu người nói câu này là sự phụ của A Nhất, A Nhất còn có thể tin được vài phần, bất quá nếu hắn nói ra lời này, với cá tính A Nhất, nhất định sẽ âm thầm động tay động chân để chứng tỏ sự lợi hại của mình, nếu xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó sẽ phải ăn nói làm sao với Mộc Hiến Ngọc, chưa kể kế tiếp còn có thể cắt đứt đường lui của bọn họ. Cả không gian bao la của Vân Nam chính là đường lui của bọn họ, hắn không muốn từ bỏ, cho nên đối với tên nhóc con không biết trời cao đất rộng là gì này, chỉ có thể dùng cách trấn an.

Hắn thấy A Nhất đang dùng đôi mắt trong suốt nhìn mình, vẫn đang đợi mình trả lời, liền cố ý hỏi: “Nói đến cổ độc, ta vẫn quên hỏi người, người hạ loại cổ gì trên người ta vậy?”

“Ếc!” Đứng phải câu hỏi bất ngờ, A Nhất không đề phòng, theo bản năng tức giận nói: “Biểu ca thật quá đáng, hắn đã nói hắn sẽ không nói!”

A Nhất tức giận bất bình nói xong, nhìn thấy ý cười trên khuôn mặt Đào Nhiên, mới biết mình bị lừa, cả giận: “Người trung nguyên các người đứng là xấu xa, chỉ biết gạt người, sớm biết thế lúc đầu ta không cứu người!”

“Người hạ cổ, ta còn chưa trách người, người còn dám hoặc hợ lại ta.” Đào Nhiên cười dài nói.

Hắn không phải tên ngốc, A Nhất có thể thần kỳ tiến vào đào hoa cốc tìm bọn họ, tất nhiên phải dùng một biện pháp nào đó, sau đó hắn lại nghe A Nhất nói biết dùng cổ, liền đoán được một hai, hắn từng hỏi Mộc Yến Phi, đều bị hắn trả lời qua loa cả. Với cá tính của Mộc Yến Phi, nếu chuyện đã hứa tất nhiên sẽ không nuốt lời, bất quá hắn cảm thấy Mộc Yến Phi không nói cũng là vì cảm thấy chuyện hạ cổ trên người hắn quả thật khá tốt, ít nhất có thể tìm được hắn bất cứ lúc nào, từ góc độ nào đó mà nói, này cũng chính là một loại chiếm hữu, cho nên hắn mới chưa vạch trần, hôm nay nếu A Nhất không cố ý muốn dùng độc, hắn cũng sẽ không nói ra.

A Nhất cơ trí, nghe Đào Nhiên nói như vậy, liền hiểu được ý của hắn, đột nhiên phát hiện cổ thuật mà mình vốn đặc ý thật ra cũng không thần kỳ đến vậy, hắn bị đả kích chút chút, cúi đầu, ừ ừ không lên tiếng.

Ngoài hành lang truyền tới tiếng chim kêu riu rít, thì ra là lũ chim sẽ chạy đến tìm ăn, có vài con còn nhảy nhót trên đầu người tuyết, nhìn thấy bọn họ đứng ở hành lang, cũng không sợ hãi, ngược lại còn hướng về phía bọn họ riu rít không ngừng, khiến ngày đông vốn yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt, Đào Nhiên nghe tiếng riu rít của bọn chúng, không nhịn được cười phốc.

“Chúng nó có phải đang nói ta ngu ngốc không?” A Nhất nghe không hiểu, kỳ quái hỏi.

“Không, chúng nó nói kỳ thật người có thể giúp ta làm chuyện khác.”

Đào Nhiên nhin cười trả lời, đưa tay nắn nắn đôi vai gầy gò của A Nhất. A Nhất từ nhỏ thể chất ốm yếu, không thích hợp luyện võ, hơn nữa gân cốt cũng đã nở, bây giờ mới bắt đầu luyện thật sự đã quá muộn rồi, bất quá võ công tâm pháp của hắn vốn là một trường phái riêng biệt, cho nên cũng không phải không thể luyện. Trước đây Mộc Yến Phi đã từng đề cập đến chuyện này, bây giờ hắn lại muốn A Nhất đi hỗ trợ, cũng chỉ xem như thuận nước giong thuyền thôi.

Nghĩ tới đây, Đào Nhiên bảo A Nhất theo mình đến thư phòng, viết phương thuốc, bảo hắn theo đó mà lấy thuốc. A Nhất thấy đều là dược liệu làm gân cốt dần nở linh hoạt, chỉ cảm thấy kỳ quái, Đào Nhiên lại

bút đi như rồng lượn, viết thêm mười vò rượu trắng, kèm theo ngân lượng đồng thời giao cho hắn, hắn nghi hoặc cầm lấy, nói: “Biểu ca bảo ta xem chừng người, nếu biết người uống rượu, nhất định sẽ trách phạt ta.”

“Cho nên, liên quan gì đến ta?”

A Nhất bị chẹn họng, quai hàm tức đến nổi căng phồng lên, nhưng cũng không nói được lời nào, Đào Nhiên lúc này mới giải thích: “Không phải ta uống, mà đây là rượu thuốc để người ngâm mình, với độ tuổi này của người muốn luyện công cũng đã trễ rồi, cho nên phải dùng ngoại lực phụ trợ.”

Suốt dọc đường đi Mộc Yến Phi chưa từng nhắc lại chuyện dạy hắn võ công, A Nhất tưởng rằng mình không thích hợp để luyện võ, đã sớm bỏ cuộc rồi, nghe Đào Nhiên nói như vậy, con mắt lập tức sáng ngời, hỏi: “Người bằng lòng dạy ta võ công? Vậy học võ có khó không? Ta phải tốn bao lâu mới học thành?”

“Chuyện học thành thì mỗi người mỗi khác, cũng không đến nỗi khó lắm đâu.” Đào Nhiên quét mắt nhìn những con chim nhỏ đang ríu rít ngoài cửa, “Chắc chắn không khó hơn thú ngữ.”

A Nhất nghe xong, *** thần vô cùng phấn chấn, cầm hai trang giấy gấp lại vài cái, đã muốn chạy ra ngoài đi chuẩn bị, Đào Nhiên gọi hắn lại, nói: “Làm điểm tâm trước đã, ta đói bụng rồi.”

A Nhất tính tình vốn hấp tấp, bất quá bây giờ sư phụ đã nói, hắn không dám không nghe, ngoan ngoãn chạy vào phòng bếp làm điểm tâm bưng tới cho Đào Nhiên, sau đó mới chạy ra ngoài mua được liệu, buổi chiều vừa mới về tới, bảo người mua một cái vại lớn đặt ở hành lang.

Lúc này khí trời đã ấm, tuyết bắt đầu tan, vừa ngâm mình trong rượu thuốc, vừa lúc có thể thuận tiện thưởng tuyết, Đào Nhiên nhìn A Nhất hăng hái bưng bưng rót rượu pha thuốc vào, chắt cùi phía dưới, đun cho rượu ấm, cởi y phục nhảy vào, nghĩ thâm trong đầu trời lạnh thế này hắn cũng không sợ bị rét cứng.

A Nhất ngâm người trong rượu thuốc, Đào Nhiên đứng bên cạnh chỉ điểm hắn nội công tâm pháp để tu luyện, bất giác một ngày đã trôi qua nhanh chóng, cơm tối xong lại dạy A Nhất ngồi xuống luyện công, chính mình lại tìm cơ chùn ra cửa. A Nhất mới làm quen với sự ảo diệu của võ công, đang luyện rất hăng sai, cũng không để ý đến chuyện hắn ra ngoài.

Buổi tối Mộc Yến Phi không tới, Đào Nhiên đoán ngày hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, Mộc Yến Phi mấy ngày tới nhất định sẽ bề bộn nhiều việc, hắn sau khi ra cửa, đến Mộc vương phủ đi vài vòng, thấy bốn bề đề phòng sâm nghiêm, không dễ tiến vào, đành phải bỏ cuộc, chuyển hướng đi về phía mấy hoa phường thường đến. Lời Mộc Yến Phi cảnh cáo hắn sáng nay đã bị hắn quẳng đi từ lâu rồi, ngoại trừ thu thập tin tức ra, hắn còn muốn gặp người của Âm các trà trộn ở chỗ này, rất nhiều nội tình bọn họ biết được còn nhiều hơn cả những đại quan, hiện tại dưới loại tình thế này, biết thêm một phần, thì sẽ cầm chắc thắng thêm một phần.

Đáng tiếc trà trộn cả đêm, cũng không nghe được tin tức gì trọng yếu cả, người của Âm các cũng không xuất hiện, Đào Nhiên nhịn không được hoài nghi trong cung đã phát sinh chuyện gì rồi, cho nên mới điều tất cả bọn họ quay trở về, sáng sớm mới về tới nhà, vừa nghỉ ngơi được một chút, mặt trời đã mọc, A Nhất đã luyện công trong vườn rồi, mùi rượu dưới hành lang ngào ngạt bay tới, làm thức tỉnh con sâu rượu trong người Đào Nhiên, đêm qua vui đùa ở câu lan viện, hắn một giọt cũng chưa uống, lúc này cũng cảm thấy có chút thèm rồi.

A Nhất vốn thông minh, tâm pháp đã học thuộc, chỉ là còn chưa thuần thục vận dụng, sau khi ăn điểm tâm xong, Đào Nhiên dạy hắn một chút yếu quyết khinh công, lại truyền thụ cho hắn một bộ quyền pháp đơn giản, A Nhất từ nhỏ đã nhìn phụ thân luyện công, cũng khá quen thuộc với quyền pháp nhập môn, học mới hai lần đã đánh ra hình ra dạng. Đào Nhiên liền để hắn luyện tập một mình, bản thân thì tựa ở lang cang một mình uống rượu, thỉnh thoảng chỉ điểm vài câu.

Rượu hắn uống là lấy từ vò lớn mà A Nhất mua về. Đối với việc uống rượu của Đào Nhiên, A Nhất ban đầu còn lải nhải vài câu, nhưng nghĩ đến việc muốn cùng Đào Nhiên luyện công, hắn đành nhắm mắt làm ngơ không quan tâm đến, dù sao Mộc Yến Phi cũng không thường xuyên đến đây, nên cũng không nhìn thấy.

Buổi chiều, ánh dương ấm áp, đại môn đóng cửa, tựa hồ cũng đã chặn lại những hỗn loạn của thế giới bên ngoài, thầy trò hai người một tên luyện công một tên nhấp rượu, khó mà có được nửa ngày nhàn rồi, đang ung dung tự tại, hạ nhân đột nhiên đến bẩm báo, nói là có vị Hình bộ thị lang đại nhân đến cầu kiến.

Đào Nhiên giật mình, trên mặt lại ung dung thản nhiên hỏi: “Hắn mặc quan phục hay là thường phục?”

“Thường phục, chỉ dẫn theo một gã tùy tùng.”

Vậy là lén lút đến bãi phóng, nhưng ngay vào thời điểm này, nếu không có chuyện gì, Hình Viễn Tâm sẽ không đặc ý đến bãi phóng hắn, Đào Nhiên đẩy đẩy giữa hai đầu mày, nhớ lại trận chiến đêm đó tại đại đường Hình bộ, đoán Hình Viễn Tâm chắc là đã nghi ngờ hắn rồi, lúc ấy hắn vì che giấu thân phận, cho nên đặc ý dùng kiếm pháp bình thường, bất quá võ công có thể giấu diếm, thân hình lại không cách nào thay đổi, mặc dù thân mặc trường bào, cũng khó mà lừa được người đã từng ở chung sớm tối.

Chỉ sợ đêm đó Hình Viễn Tâm đã hoài nghi chính mình rồi, hắn có thể nhịn một ngày mới đến tìm mình, định lực đã tốt hơn trước kia nhiều lắm, chỉ không biết hắn đến đây là muốn nói với mình chuyện gì.

Đào Nhiên bảo hạ nhân dẫn Hình Viễn Tâm tiến đến, A Nhất ở bên cạnh nhìn thấy, con người đảo qua đảo lại, trực giác cảm thấy vị thị lang đại nhân này có quan hệ không đơn giản với Đào Nhiên, vì vậy chủ động chạy đi pha trà, chờ hắn bưng trà nóng vừa pha xong lên, Hình Viễn Tâm đã vào rồi, tùy tùng lại bị hắn đuổi ra đứng chờ ngoài cửa.

Hắn đi tới ngồi đối diện với chiếc ghế dài mà Đào Nhiên đang ngồi dựa vào, tuổi còn trẻ, nhưng lại nghiêm túc trang trọng, dáng ngồi nghiêm chỉnh tạo cảm giác bề ngoài hơi giống Mộc Yến Phi. A Nhất bĩu bĩu môi, chỉ hơi giống bề ngoài thôi, khí thế oai nghiêm của biểu ca hắn vị thị lang đại nhân này làm sao có thể học theo cho được.

A Nhất đặt trà và điểm tâm trên bàn đá trước mặt hai người, thuận thế đứng phía sau Đào Nhiên, chuẩn bị nghe nội tình. Đào Nhiên biết bản tính nho nhỏ trong bụng hắn đang tính toán chuyện gì, khoát khoát tay với hắn, ý bảo hắn có thể lui ra.

Đợi A Nhất không tình nguyện rời đi xong, Đào Nhiên hơi khom người, mời Hình Viễn Tâm dùng trà, cười nói: “Không biết Hình đại nhân tự mình đăng môn, có gì chỉ giáo?”

Hình Viễn Tâm hồ hững nhìn Đào Nhiên, nam nhân nghiêng người tựa vào thành ghế, vẻ mặt vẫn tùy tiện như thường, hoàn toàn không vì thân phận của hắn mà tăng thêm nửa điểm kính cẩn, chung quanh lại lượn lờ làn hương rượu, là từ bình rượu trên tay hắn tản ra, một bộ trường y màu nhạt, bên ngoài khoác hồ hững một chiếc áo choàng, cũng là màu trắng thuần, xem ra Mộc Yến Phi ảnh hưởng không ít đến Đào Nhiên, ít nhất theo hắn biết Đào Nhiên từ trước tới giờ không bao giờ mặc bạch y.

“Chỉ giáo thì ta không dám.” Hắn lạnh nhạt nói: “Mọi người đều là đồng hương, nghe nói người bị thương, nên đến thăm.”

“Vậy đa tạ đại nhân trong lúc bận rộn còn tranh thủ chút thời gian đến đây thăm tại hạ.”

“Người hình như biết ta rất bận rộn?”

“Đại nhân thân là Hình bộ thị lang, tất nhiên là rất bận rộn rồi.”

“Ta đích xác rất bận rộn.” Hình Viễn Tâm nhìn chằm chằm hắn, chậm rãi nói: “Tối hôm trước Hình bộ thẩm vấn phạm nhân trong đêm, không ngờ lại bị thích khách đánh lén, hoàng thượng tức giận, giao trách nhiệm tra xét triệt để, người không biết sao?”

Đào Nhiên ngẩn ra, lập tức nhịn không được cười nói: “Những chuyện này đều là chuyện cơ mật của triều đình, vương gia cho dù biết, cũng sẽ không nói với ta, đại nhân vì sao lại đến đây hỏi ta?”

Hình Viễn Tâm không đáp hỏi lại: “Tối hôm trước người ở đâu?”

Đào Nhiên không nói lời nào, chỉ là nhìn chằm chằm vào Hình Viễn Tâm, một lúc sau đột nhiên cười ha hả, cười một lúc lâu mới miễn cưỡng ngừng lại, nói: “Đừng nói đại nhân đang hoài nghi ta chứ? Người ta đồng hương đồng khoa, lại quen biết nhiều năm, ta là con trai của một thương nhân, đại nhân chẳng phải đã biết quá rõ rồi mà.”

Chính vì đã biết quá rõ, hắn ngược lại mới nhìn không thấu đằng sau hành vi phóng đảng của người này đến tột cùng đang che giấu điều gì, người này vẫn chôn giấu tâm tư của bản thân rất sâu, keo kiệt đến nỗi

không muốn cho bất luận kẻ nào được nhìn thấy. Hắn hoàn toàn không hiểu, bởi vì từ trước tới giờ Đào Nhiên vẫn chưa bao giờ muốn cho hắn hiểu.

Hình Viễn Tâm lạnh lùng nhìn Đào Nhiên giơ lên bình rượu uống một cách sảng khoái, không khỏi nhủ thầm. Hắn khó mà cho rằng thân hình của người đang ngồi trước mặt hắn lại giống với thân hình mà đêm đó hắn nhìn thấy, nhưng trực giác nói cho hắn bản thân hắn không hề nhầm lẫn, cho nên hắn mới muốn đến đây hỏi cho rõ ngọn nguồn, mặc dù biết Đào Nhiên có lẽ sẽ không nói với hắn điều gì cả.

Sự trầm mặc của Hình Viễn Tâm khiến Đào Nhiên tưởng rằng sự càn rỡ của hắn làm Hình Viễn Tâm không vui, nhún nhún vai, nghiêm chỉnh trả lời: “Tiêu Dao các, người cũng biết, ta đến kinh thành, tất sẽ đi đến chỗ đó, hai ngày nay ta đều ở đó, đại nhân nếu không tin, có thể dẫn người đến đó tra hỏi.”

Nói như thế cũng có nghĩa hắn đã có chỗ dựa nên không cần sợ, cho dù có người muốn đi thăm dò, Hình Viễn Tâm tin rằng cũng chẳng tra ra được chuyện gì. Đôi mắt đảo qua chân cổ của Đào Nhiên, áo của hắn không buộc chặt, có thể nhìn thấy rõ ràng vết đỏ ngay cổ của hắn, tưởng tượng đến cái loại cảnh tượng thanh sắc khuyển mã thế này, Hình Viễn Tâm không kiềm được mày nhíu chặt.

Đào Nhiên phượng mâu lưu chuyển, phản ứng của Hình Viễn Tâm không trốn được đôi mắt của hắn, không khỏi cười khỏ, rốt cục hiểu được đêm đó Mộc Yến Phi vì sao vừa hôn vừa cắn hắn, cũng hiểu được lúc ấy trên người Mộc Yến Phi vì sao lại phát ra cái loại sát khí đó rồi, khi đó nhất định Mộc Yến Phi đã động sát khí đối với Hình Viễn Tâm, nếu như hắn vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ tiếp tục truy tìm tra cứu.

Hình Viễn Tâm hiểu lầm nụ cười của Đào Nhiên, chỉ nghĩ hắn đang cười nhạo vì lòng nghi ngờ của mình, hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Kỳ thật có lẽ ngay cả bản thân người cũng đều không chú ý, khi người sử kiếm thường có một thói quen, người thích trở tay để giữ kiếm, bất luận loại kiếm pháp nào người cũng dùng thói quen đó, hơn nữa nhanh nhẹn vô cùng, chiêu thức đó ta đã từng thấy qua rất nhiều lần, ta nghĩ ta sẽ không nhớ nhầm, hơn nữa đêm đó người tổng cộng dùng đến bốn lần.”

Đào Nhiên ngẩn ra, nhưng nhanh chóng bật cười, châm đầy chén trà trước mặt, thuận miệng nói: “Trở tay giữ kiếm mọi người đều biết dùng, chẳng lẽ bởi vì thích khách dùng chiêu thức giống ta, cho nên mới hoài nghi ta sao?”

“Trở tay giữ kiếm đích xác không có gì đáng ngạc nhiên cả, nhưng Mộc Yến Phi thất thủ thì phải nói thế nào đây?” Trong giọng nói của Hình Viễn Tâm mang theo sự hùng hùng hổ hổ, đuổi sát hắn hỏi: “Ta vốn nghe Mộc tướng quân yêu đao như mạng sống, nhưng hắn lại giao đao cho người, một hồi tranh phong, hắn làm rơi binh khí đến hai lần, một người như hắn, nếu không phải đã có mục đích khác, thì thà chết cũng sẽ không vứt đao!”

“Người quả thật rất hiểu rõ hắn.” Đào Nhiên mỉm cười, nhấp ngụm trà, lại tựa người vào lưng ghế một lần nữa, nói: “Cho nên người nên trực tiếp đi hỏi vương gia, mà không phải đến đây nói với ta, ta dù sao cũng chỉ là người ngoài, ngay cả nam sủng cũng chẳng bằng nữa...”

“Người nhất định phải khinh rẽ bản thân mình đến thế sao?” Hình Viễn Tâm bỗng nhiên đứng bật dậy, quát lớn.

Lúc đến thì hắn cũng biết chính mình hôm nay cũng không hỏi ra được chuyện gì, nếu Đào Nhiên không muốn nói, không ai có thể hỏi ra được, nhưng nghe xong những lời này, rốt cục vẫn không kiềm nổi tức giận, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía mình của Đào Nhiên, mới chợt bình tĩnh lại.

Đã rất lâu không xúc động thế này rồi, hắn còn tưởng rằng sống trong chốn quan trường mấy năm nay, góc cạnh gần như đã bị mài nhẵn hết rồi chứ, bây giờ mới phát hiện đó là do hắn vẫn chưa gặp được kẻ khiến cho hắn nổi giận mà thôi. Nhìn người ngồi trước mặt vẫn lạnh nhạt như trước, Hình Viễn Tâm ảo não nghĩ, hắn cần gì phải vì một kẻ thiếu tự trọng như vậy mà tức giận? Ở giữa bọn họ đã không còn dây mơ rễ má gì rồi, nếu không phải do đêm đó Đào Nhiên mạo hiểm cứu hắn, hắn căn bản sẽ không chạy đến đây để tra vấn rõ ràng.

“Kỳ thật hôm nay ta tới đây, chỉ là muốn dùng thân phận một bằng hữu để hỏi người thôi, người tới cùng là ai?” Hình Viễn Tâm định thần, để bản thân mình có thể tỉnh táo đặt câu hỏi: “Người tại sao lại có võ công cao thâm đến vậy? Tại sao lại muốn làm thích khách? Còn có...” Hắn hít một hơi thật sâu, hỏi: “Lúc đầu người cự tuyệt ta có phải là vì có nỗi khổ riêng hay không?”

Đôi mi Đào Nhiên khẽ hạ xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt trên miệng chén trà đang cầm trên tay, vẽ mặt lộ ra sự trầm tĩnh hiếm có.

Chân tướng lúc đầu đến tột cùng là như thế nào, biết rồi thì thế nào cơ chứ? Đoạn chuyện cũ đó bất quản ai đúng ai sai, đều đã trôi qua cả rồi. Vốn là một tình cảm khắc cốt minh tâm, giờ phút này quay đầu nhìn lại, chợt phát hiện nó đã xưa cũ đến nỗi không thể nào nhớ nổi nữa. Không phải hấn bạc tình, mà là hấn đã quen với chuyện gặp thế nào thì sống yên thế ấy. Hấn không tin tưởng người nào cả, kể cả bản thân hấn, hấn không tin tưởng mình sẽ mang đến hạnh phúc cho Hình Viễn Tâm, càng sợ hãi chuyện tương lai hấn sẽ bị oán trách, cho nên hấn chỉ đành lựa chọn buông tay thôi.

Rất nhiều lúc, chia tay cũng không phải vì tình thâm ý nhạt, mà là do trong duyên phận, ngoại trừ việc thích đối phương ra, nhiều hơn nữa chính là việc phải chăm chỉ vun đắp tình cảm của mình, phần tâm ý này, hấn cho tới giờ cũng hoàn toàn không có, nhưng Mộc Yến Phi thì lại có, cho nên mỗi khi hấn muốn thối lui, đều sẽ bị kéo ngược trở về. Nếu năm đó Hình Viễn Tâm có được một nửa sự kiên nhẫn như Mộc Yến Phi, thì đường hôm nay bọn họ đi, có lẽ đã không phải mỗi người mỗi ngả.

Một lúc sau, Đào Nhiên lấy lại *** thần, phát hiện Hình Viễn Tâm vẫn còn đang nhìn chăm chăm hấn, lúc này mới cảm thấy được chính mình ngay lúc này lại có thể nghĩ đến Mộc Yến Phi, tâm tư vốn đã không kèm nén được, bản thân hấn cũng đã không khống chế được.

“Ta là Đào Lan Thành.” Hấn cho Hình Viễn Tâm đáp án mà Hình Viễn Tâm mong muốn, “Con trai của một phú thương, một kẻ áo vải, về phần chuyện của ba năm trước, có liên quan đến chuyện thích khách xuất hiện ở Hình bộ sao?”

“Người!” Lời nói bình thản mà ngang ngạnh, ngược lại khiến cho Hình Viễn Tâm không lời nào để nói, hấn nhin không được cười lạnh: “Người thay đổi rất nhiều, ít nhân ba năm trước đây trong lời nói của người còn được vài phần chân thật!”

“Không,” Đào Nhiên mỉm cười nhìn hấn, “ta cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, mà người, đã không phải là người của trước kia rồi.”

Hình Viễn Tâm kinh ngạc biến sắc, không nói thêm nữa, chấp tay, xoay người rời đi. Hấn đi ra hành lang, gió lạnh đâm đầu thổi tới, tuyết trên mái hiên bị thổi bay xuống, tuyết hoa bay vào mặt, làm tâm tư hấn thanh tĩnh lại, định thần, xoay người lại, Đào Nhiên không hiểu hấn vì sao đột nhiên lại đứng thẳng người, chỉ nghe hấn cất cao giọng nói: “Đa tạ.”

Hai chữ ngắn gọn, nói xong liền phát tay áo nghênh ngang rời đi, Đào Nhiên mày kiếm khẽ nhú, nhìn thân ảnh Hình Viễn tâm đi xa dần, lúc này mới khom người, tự châm cho mình một chung trà nóng, mùi hương trà bay thoang thoảng, trong chén phủ một lớp bọt trà, Đào Nhiên dùng nắp chén trà gạt bọt trà sang một bên, nhấp ngụm trà, thuận miệng nói: “Tin tức nghe xong rồi, đi luyện công đi.”

“Sư phụ, hấn đang uy hiếp người!”

A Nhất không biết đã nấp dưới hành lang lan can từ lúc nào, nghe Đào Nhiên nói, hấn cười hì hì thò đầu ra, hoàn toàn không chột dạ vì bị vạch mặt, nhào người lên lan can đề nghị: “Để ta hạ độc hạ cổ hấn cho, để hấn khỏi chạy đi mất cáo với thái tử.”

“Hấn nếu muốn mật cáo, thì sẽ không đến đây tìm ta.” Đào Nhiên nói, không đếm xỉa đến A Nhất.

Hình Viễn Tâm là người thông minh, chuyện không có lợi hấn sẽ không làm, nếu không hấn cũng không nhin một ngày mới đến đây tìm mình hỏi, có lẽ Hình Viễn tâm chỉ là muốn biết chân tướng, đáng tiếc ngay cả hấn cũng đều không biết cái gì mới là chân tướng.

“Chuyện này.....”

Hấn vốn định nói với A Nhất chuyện này đừng nói với Mộc Yến Phi, để khỏi phải sinh thêm rắc rối, nhưng nhìn thấy con người của A Nhất đang xoay tròn, bộ dáng dường như có chút suy tư, liền biết muốn hấn giữ bí mật là chuyện hiển nhiên không có khả năng, đành dứt khoát bỏ qua, dù sao cũng không phải là đại sự gì cả, nhiều nhất cũng chỉ chọc cho vị tướng quân kia tức giận, “ăn” “hiếp” mình trên giường một hồi mà thôi. (cái chữ “ăn” “hiếp” này học từ ai vậy ha?)

Bất quá, xem ra sau này Hình Viễn Tâm cũng sẽ không đến tìm mình nữa rồi, hần nghĩ, chuyện lúc đầu chia tay với Hình Viễn Tâm, từng là một cây gai đâm vào tim hần, tuy không làm người ta chết, nhưng thỉnh thoảng động đến, lại làm hần cảm thấy đau, mấy năm nay hần đều mượn việc phóng túng để làm bào mòn bản thân mình, để che đi cơn đau của vết thương vĩnh viễn không thể nào lành được, bây giờ mới phát hiện hóa ra vết thương đó đã khỏi hần từ lâu rồi, ngay lúc hần không chú ý đến, đoạn ký ức mà hần từng cho rằng nặng nề đó, bất giác càng lúc càng xa, càng lúc càng nhẹ, rồi sau đó, cũng đã tan theo gió thoảng mây bay.

Đào Nhiên sở liệu không sai, ngày đó sau khi Hình Viễn Tâm nói chuyện với hần chẳng vui mà về, Hình Viễn Tâm cũng không có hành động gì bất thường cả, Đào Nhiên cũng không nghe tin tức hần cáo mật với thái tử, chỉ nghe đồng liêu nói về việc thăm vấn đêm đó, nghe nói hoàng thượng vì việc đó mà tức giận, bãi chức một số vị quan viên của Hình bộ, giao trách nhiệm bọn họ tra xét nghiêm ngặt không được lười biếng, lại lệnh cho các bộ tăng thêm số lượng soa dịch, để phòng ngừa chuyện đồng dạng phát sinh.

Tiểu viện mà Đào Nhiên ở cách Mộc vương phủ không xa, cửa viện sau khi đóng lại, bên trong là một khung cảnh yên tĩnh, chỉ là ngoài viện, những dòng chảy ngầm đã trào cuộn ào ạt rồi, sau đó không lâu, hai gã phó tướng thuộc đội quân thủ thành vì say rượu ngủ quên mà bị bãi chức, liên lụy đến kẻ tiến cử là Hoắc thân vương, bị lệnh buộc phải đóng cửa tự suy ngẫm.

Ngay sau đó tứ hoàng tử bị tứ phong là Duệ vương, tứ Linh Nam phong địa, lệnh cho hần chọn ngày rời kinh. Đạo thánh dụ này tới quá đột nhiên, khiến tứ hoàng tử và những kẻ ủng hộ hần trở tay không kịp, trên triều đường mấy lượt thỉnh cầu tứ hoàng tử được lưu lại kinh thành, đều bị hoàng thượng bác bỏ cả, cuối cùng hoàng hậu viện lý do sắp sang năm mới, mới được gia hạn thêm mấy ngày.

Bá quan không đoán được tâm ý của hoàng thượng, trong lúc nhất thời triều đình người người đều tự lo ngại cho bản thân mình, Hình Viễn Tâm ngược lại chẳng bị ảnh hưởng gì cả, vẫn làm việc rất trôi chảy tại Hình bộ như trước, về việc điều tra thích khách, bởi vì sau khi hoàng thượng ban hạ thánh dụ long thể nhiệm bệnh, không tiếp tục hỏi tới chuyện này nữa, cho nên cũng xem như đã bỏ mặc rồi.

Thời gian chỉ hơn một tháng ngắn ngủi, trong triều đã mấy lần chấn động, bất quá Đào Nhiên vẫn tuân theo chức vụ của mình làm việc cho Âm các, cho nên cũng không bị liên lụy, sau đó hoàng đế cũng không triệu hần nữa, nhưng hần cũng không rảnh rỗi, mỗi ngày ngoại trừ việc dạy A Nhất luyện công ra, còn âm thầm nghe ngóng tin tức từ trong cung. Mộc Yến phi tuân theo ước định với hần, trong khoảng thời gian này rất ít tìm đến hần. Đào Nhiên biết đây là thời điểm căng thẳng trong cuộc chiến tranh giành quyền lực, Mộc Yến Phi thân là tướng phòng thủ, cho nên rất bận rộn, Đào Nhiên cũng không quấy rầy hần, chỉ thỉnh thoảng nhờ A Nhất thăm dò tin tức, có khi hứng lên đi làm vài món ăn nhờ A Nhất mang đến, xem như thưởng công Mộc Yến Phi khổ cực suốt mấy ngày nay.

A Nhất thông minh hiếu học, hơn tháng nay dưới sự đốc lòng dạy dỗ của Đào Nhiên, quyền pháp đánh ra cũng ra dáng vài phần rồi, mặc dù chỉ là một chút quyền cước công phu thô thiển, nhưng hần lại có thêm thuật cổ độc, nên cũng như hổ thêm cánh, những việc Đào Nhiên dặn dò hần làm cũng không lo lắng hần sẽ bị thất thủ.

Sau đó lại trôi qua thêm mấy ngày, Đào Nhiên nhận được mật hàm từ phụ thân, nói cho hần cả nhà đã an bài thỏa đáng hết thảy, đã di chuyển đến Vân Nam, không cần phải lo lắng, thế cục bây giờ khó mà lường trước được, không nên tiếp tục lưu lại, bảo hần tìm cơ hội rút lui.

Thân là người trong Âm các, bọn họ làm việc nhiều năm nay cũng đã xem như tấn chức rồi, nhưng hoàng thất vô tình, không cần thiết phải bán mạng, đây là ước định lúc đầu của cha con hai người bọn họ, chỉ đợi thế cục hỗn loạn thì tìm cách rút đi, nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, xuất hiện rất nhiều biến số, việc Đào Nhiên bận tâm cũng không nhiều lắm, nhưng chỉ một mình Mộc Yến Phi, cũng đủ để hần thay đổi kế hoạch ban đầu của mình, Đào Nhiên đốt mật hàm của phụ thân, vừa cười khổ vừa nghĩ, bây giờ hần không đi được, cũng không thể đi, hoàng thất tranh vị, hần không thể khoan tay ngồi nhìn Mộc Yến Phi thân ở hiểm cảnh mà bản thân mình lại thoát đi cho được.

Ngay sau đó Vân Nam vương cũng gửi thư đến, nội dung từ ngữ đơn giản, thỉnh Đào Nhiên quản giáo A Nhất nhiều thêm, để hần thiếu gây rắc rối, thêm một chút lời bái tạ. Đào Nhiên biết với thế lực của Vân Nam vương, nhất định có không ít tai mắt trong kinh thành, chỉ là không nghĩ tới ngay cả chuyện bái sư

của A Nhất ông ta cũng biết được, không khỏi âm thầm giật mình.

Mộc Hiến Ngọc không trực tiếp liên lạc Mộc Yến Phi, có lẽ cũng biết thời khắc này triều cục bất ổn, tránh gây thêm rắc rối cho hần, Đào Nhiên cũng không đề cập với Mộc Yến Phi, chỉ ở nơi yên ắng nghe ngóng tin tức, về phần bên ngoài, hần biết với thủ đoạn của Mộc Yến Phi, cũng đủ để chống cự một mặt, không cần mình trợ giúp.

Trong lúc thế cục rung chuyển, năm mới cũng dần dần sang.

Ngày ba mươi, Đào Nhiên nhận được tin nhắn do A Nam mang tới, mời hần tối nay đến phủ dự tiệc, Đào Nhiên cũng đã không gặp Mộc Yến Phi khá lâu, hiếm khi Mộc Yến Phi công khai mời hần, nghĩ là do hần cần tĩnh dưỡng một thời gian dài, thân lại là thân tín của hoàng đế, Mộc Yến Phi nếu vẫn không chú ý đến hần, ngược lại sẽ khiến cho kẻ khác nghi hoặc, hần mừng rỡ liền thuận nước đẩy thuyền, sáng khoái đồng ý.

A Nhất lần đầu tiên ăn tết tại trung nguyên, cực kỳ hứng thú, chạy ra ngoài mua những vật phẩm dùng cho năm mới. Đào Nhiên bị hần năn nỉ, đành theo hần ra ngoài, chuẩn bị mua một ít lễ phẩm Mộc Yến Phi thích.

Sắp sang năm mới, những tiểu thương đều đã sớm dẹp hàng cả rồi, chợ phiên rất vắng lặng, Đào Nhiên chậm rãi đi phía sau A Nhất, đang buồn rầu vì chưa chọn được lễ vật, chợt thấy đường phố đối diện có chiếc kiệu của ai đó đang được khiêng tới, đỉnh kiệu dát bạc, mui vàng trướng đỏ, lại không biết đó là của vị hoàng thân nào đi ngang qua đây, Đào Nhiên không muốn chọc thêm phiền toái, xoay người định tránh, lại bị gọi lại, một tên sai vặt theo hầu vội vàng bước nhanh đến, nói với hần: “Chủ nhân của ta cho mời.”

Đào Nhiên kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy màn che phía trước kiệu bị vén lên, chiếc nhẫn ổng bằng bạch ngọc đeo trên ngón tay đang vén rèm sáng bóng vô cùng, Đào Nhiên mày kiếm khẽ nhíu, đã biết đây là ai rồi.

Cổ kiệu đi từ từ đến bên cạnh hần, màn kiệu được vén lên móc vào cạnh kiệu, hần có thể nhìn thấy rõ người ngồi trong kiệu áo mũ màu vàng nhạt, một âm thanh trầm thấp nói: “Thật khéo.”

“Đúng là khéo thật.” Khuôn mặt Đào Nhiên mang theo nụ cười, khom người thi lễ, nói: “Thỉnh an điện hạ”

“Người quả là nhân rồi.” Thái tử ngồi trong kiệu hừ nhẹ: “Dạo gần đây Hồng Chiếu không truyền người đến hầu hạ sao?”

“Không có, dạo gần đây vương gia rất bận rộn.” Nhận ra được chút ghen tị cón con trong lời nói của đối phương, Đào Nhiên cảm thấy tâm tình cũng không tệ, cố ý nói: “Bất quá hần truyền lời bảo ta đêm nay đến cùng đón trừ tịch.”

Môi thái tử khẽ mím lại, sự trầm mặc ngắn ngủi cũng đủ cho thấy hần đang không vui, nhưng ngay sau đó lại cười rộ lên, thân thể nhẹ nhàng dựa vào phía sau, nói: “Cũng đúng, trừ tịch cuối cùng, cũng nên vui vẻ một chút.”

Thấy Đào Nhiên không rõ, hần làm ra vẻ vừa chợt hiểu ra: “Thì ra người còn chưa biết, ngày hôm qua sau khi tảo triều, Trâu tể tướng đã đề thân với Hồng Chiếu, là ý chỉ của hoàng hậu muốn làm mai Chỉ Lan quận chúa, Hồng Chiếu đã đồng ý rồi.”

Đào Nhiên ngẩn ra, thái tử lại nói: “Chuyện tốt như vậy, ai lại đi cự tuyệt cơ chứ?”

Đào Nhiên mấy ngày qua có nghe tin đồn về việc Mộc vương phủ và tể tướng phủ thường xuyên qua lại rất gần gũi, về phần chuyện thông gia, hần cũng nghe không ít. Mộc Yến Phi và Trâu tể tướng đều là thuộc hạ dưới trướng thái tử, bọn họ thường xuyên qua lại cũng không kỳ quái, Chỉ Lan lại là đoá hoa chờ đợi xuất giá, nên rất dễ trở thành đề tài cho những kẻ ngồi lê đôi mách bàn tán trong lúc tửu hậu trà dư, cho nên hần cũng hoàn toàn không để ý, nhưng nếu lời này lại do thái tử nói ra, thì ý nghĩa đã khác hẳn rồi, nếu việc này thật sự bắt nguồn từ ý chỉ của hoàng hậu, chỉ sợ Mộc Yến Phi không đồng ý cũng không được.

“Chuyện đó là tất nhiên.” Tâm tư Đào Nhiên xoay chuyển trăm ngàn lần chỉ trong phút chốc, ngoài mặt vẫn mỉm cười bình thường như trước, khom người hành lễ với thái tử, nói: “Tạ ơn điện hạ đã báo trước, vương gia đại hôn, tại hạ phải chuẩn bị một phần hậu lễ thật to mới được.”

Tựa như bị sự lạnh nhạt của Đào Nhiên đâm bị thương, vẻ mặt thái tử cứng lại trong thoáng chốc, hần chưa nói trên thực tế lúc ấy Mộc Yến Phi đã cự tuyệt hôn ước, một chuyện vui to lớn đường này, vậy mà người kia hoàn toàn không để vào mắt, công nhiên cự tuyệt, mặc dù Mộc Yến Phi làm hoàng hậu mất mặt, khiến hần được xem một màn kịch vui, nhưng mặt ngoài hần vẫn làm ra vẻ muốn ủng hộ, hần tin tưởng Mộc Yến Phi sẽ đồng ý, bọn họ quen nhau đã nhiều năm, hần có đủ tự tin có thể khiến cho đối phương khuất phục, về phần Đào Nhiên, cho dù bây giờ hần có ra vẻ điềm tĩnh thế nào, hay thật sự không để bụng chuyện này, đối với chính mình cũng không hẳn là chuyện xấu, một tên tiểu tốt mà thôi, hần khinh thường nghĩ, e rằng Hồng Chiêu sẽ nhanh chóng chán thôi.

Nhưng Đào Nhiên vẫn tươi cười ôn hòa, không có lấy một chút mờ mịt hoặc là không cam lòng, điều này khiến cho thái tử có một chút mất mát, lại nhớ đến thành tích chơi bởi nơi trăng gió của Đào Nhiên, cảm thấy hành động kháng chỉ của Mộc Yến Phi không đáng, hừ nói: “Buông tay quả là một hành vi thông minh, dù sao người cái gì cũng không cho hần được, ngoại trừ việc khiến hần càng rơi vào tình cảnh khó khăn nguy hiểm ra, một chút tác dụng cũng không có.”

Lời lẽ khắc nghiệt, nhưng lại không khiến Đào Nhiên có bất cứ sự thất lễ nào, mỉm cười nói: “Trên đời này không có thứ gì là lâu dài cả, nếu như đã biết không cách nào vĩnh viễn nắm chặt trong tay, không bằng thừa dịp sớm buông tay, để khỏi phải tổn thương mình tổn thương người, ta nghĩ đạo lý này diện hạ còn hiểu rõ hơn so với ta nữa.”

“Hồng Chiêu coi trọng người, quả đúng là người sáng suốt lại bị mù mờ rồi, chỉ khiến tốn thời gian vô ích.” Nghe hần nói như vậy, sự khinh thường trong mắt thái tử càng lúc càng rõ rệt, ngạo nghễ nói: “Người nói không sai, bất quá thứ mà bổn cung muốn, cho đến bây giờ vẫn chưa có thứ nào bổn cung không có được.”

“Vậy tại hạ nhân dịp năm mới, chúc điện hạ mọi sự toại nguyện.”

Lời chúc ân cần của Đào Nhiên không được đáp lại, màn kịch đã hạ xuống, chiếc kiệu đóng cửa chậm rãi đi xa. Hần nhìn chằm chằm vào cổ kiệu đã đi xa, nụ cười bất giác cũng trở nên đông cứng, bàn tay đang buông thông trong tay áo khe khẽ run lên, không biết có phải vì nghe được tin vui mà cảm thấy mất bình tĩnh, hoặc là vì tình thế sắp phải đối mặt mà cảm thấy mờ mịt, tâm tư rối loạn pháp phông, không biết phải làm thế nào để có thể bình tĩnh lại.

“Hần chính là thái tử?” A Nhất không biết đã chạy tới từ khi nào, hiển nhiên đã nghe được đoạn đối thoại mới rồi của bọn họ, hừ giọng khinh thường, nói: “Đúng là kẻ chỉ khiến người ta ghét, giống y như trong tưởng tượng.”

Sự xuất hiện của người khác khiến Đào Nhiên lập tức khôi phục sự điềm nhiên lúc bình thường, mỉm cười nói: “Đừng nói như vậy, căn cứ phẩm hạnh mà nói, thái tử cũng không làm gì quá đáng cả.”

“Thế à? Vậy sao hần không chịu ngoan ngoãn ở rú trong đông cung đi, ba mươi cuối năm chạy đến đây làm gì?” A Nhất rất hoài nghi nói, sau đó nhìn sắc mặt Đào Nhiên, lại nói: “Hần nói sáo đó, biểu ca của ta tuyệt đối sẽ không đồng ý, tính tình của biểu ca ta người cũng không phải không biết, hần mà lại đi trùng ý cái bà quận chúa gì gì ấy à.”

Lời an ủi rất trẻ con, làm Đào Nhiên cảm thấy buồn cười. Ngay cả A Nhất ở chung với Mộc Yến Phi không lâu, vậy mà cũng hiểu rõ cá tính của hần, vậy kẻ từng cùng Mộc Yến Phi nhiều lần vào sinh ra tử như mình, sao lại cả tin vào lời nói một mặt của thái tử? Hần tất nhiên tin tưởng Mộc Yến Phi, biết hần sẽ không làm như vậy, nhưng hần không phải lo lắng chuyện Mộc Yến Phi sẽ đồng ý, mà chỉ lo lắng việc hần không đồng ý. Cá tính của tên kia vừa cứng vừa thẳng y như Yêu đao của hần vậy, nếu đã không thích, thì dù đó là ý chỉ từ hôn của hoàng hậu, cũng sẽ kháng chỉ bất tuân, hần đang đứng đầu ngọn gió, nếu làm như vậy, chẳng khác nào khiến bản thân mình tự đứng trở thành trảm bệ thọ địch.

Cổ kiệu đã đi xa rồi, bất quá lời nói của A Nhất làm khuấy động tâm sự của Đào Nhiên, bây giờ là trừ tịch, rốt cục có chuyện gì gấp mà thái tử vì phục xuất cung?

Lòng bối vì những chuyện phát sinh đột nhiên mà trở nên trầm trọng, Đào Nhiên trầm ngâm một lúc, nói với A Nhất: “Người tự đi dạo đi, ta đi tuyển một phần bái lễ tặng vương gia, dâng môn bái phông, dù sao cũng không thể đi tay không, như vậy sẽ thất lễ.”

A Nhất tựa hồ không tin lời hắn nói, bắt quá liếc liếc sắc mặt của hắn, không nói nhiều thêm nữa, gật đầu đồng ý.

Đêm đến, Đào Nhiên một mình đi tới Mộc gia vương phủ. Khí trời chuyển lạnh, tuyết hoa bay múa giữa không trung, tuyết đọng lại trên chiếc ***g đèn treo cao trước cổng vương phủ, giống như trùm lên một lớp the mỏng, ánh sáng đỏ nhạt rọi sáng cảnh tuyết trước cửa, gió phất qua, hơi lạnh thấm vào, Đào Nhiên không khỏi nắm chặt chiếc áo lông khoác trên người.

Văn yến đã chuẩn bị xong, nhưng có chút vắng lặng. Mộc Yến Phi từ sau khi tòng quân, chính thức cắt đứt liên lạc với bốn gia, mỗi năm trừ tịch hắn gần như đều ở ngoài quan ngoại, năm nay khó được ở tại kinh thành, phía bốn gia cũng có vài lần gọi người đến thỉnh, đều bị hắn cự tuyệt, thân hữu của Mộc Yến phi cũng không nhiều lắm, đêm trừ tịch chỉ mời mỗi Đào Nhiên. Quân gia mời Đào Nhiên vào đại sảnh, nói vương gia lâm thời bị truyện triệu tiến cung, lúc gần đi có căn dặn nếu Đào Nhiên đến thì cứ bày tiệc, không cần đợi hắn trở về.

Rượu và thức ăn được bày lên, Đào Nhiên một mình đối diện với bữa tiệc dạ yến thịnh soạn bày ê hề trên chiếc bàn lớn, nhưng hắn lại không có cảm giác muốn ăn gì cả. Không biết hoàng thượng đột nhiên triệu kiến Mộc Yến Phi là vì chuyện gì, lại nhớ đến việc buổi chiều theo dõi thái tử, cảm thấy tranh đấu này càng lúc càng nguy hiểm. Tối nay là trừ tịch, Mộc Yến Phi dễ tính hơn thường ngày, lệnh hạ nhân lấy ra vài vò rượu ngon thượng đẳng. Đáng tiếc rượu ngon của lạ, giờ phút này lại có vẻ không thích hợp cho lắm.

Cũng may Đào Nhiên không đợi lâu lắm, đến giờ tuất Mộc Yến Phi cũng đã trở về, hơi lạnh theo cánh cửa mở ra ủa vào trong, trên người Mộc Yến Phi phủ một lớp tuyết mỏng, vẻ mặt lạnh lùng, hơn thảng không gặp, giờ phút này nhìn thấy hắn, Đào Nhiên cảm thấy có một chút xa cách. Nhìn quân gia giúp hắn cởi áo choàng, Yêu đao đeo bên hông phải của hắn.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì nên Mộc Yến phi mới đeo đao ngược bên. Nếu không có chuyện gì khiến cho tâm trạng hắn không ổn định, buộc hắn phải rơi vào trạng thái đề phòng, hắn cũng sẽ không đeo đao theo bản năng, vì vốn hắn có thói quen dùng đao bằng tay trái.

Đào Nhiên nghĩ thầm trong lòng, nhưng trên mặt thì tràn đầy ý cười, đợi Mộc Yến Phi ngồi xuống, châm rượu giúp hắn, nói: “Người đã về rồi, phải phạt ba chén.”

Châm rượu nóng vào chung, mùi rượu bay ra nồng nặc, Mộc Yến Phi yên lặng nhìn Đào Nhiên châm rượu, động tác tao nhã ung dung, ánh mắt chột nhu hòa lại, không nói một lời nào, cầm chén rượu lên, liên tục ba chén uống một hơi cạn sạch. Đào Nhiên muốn giúp hắn châm thêm rượu, bị hắn đề lên mu bàn tay, tiện đà lướt xuống cổ tay, kéo đến trước mặt, hôn hắn.

Mùi rượu ấm nồng theo nụ hôn bay vào trong miệng Đào Nhiên, nụ hôn chìm trong hương rượu nồng cháy lại bách thiết, hòa tan cảm giác xa cách do bao ngày không gặp, Đào Nhiên say trong hương rượu, đôi môi gắn chặt với môi của Mộc Yến Phi, nhắm nháp sự nhiệt tình quỵn trong hương rượu.

“Ta không có chấp thuận ông ta.” Hồi lâu, nụ hôn dần dần nhạt bớt, Mộc Yến Phi nói.

Giọng nói lạnh lẽo, khiến chút hương do nụ hôn nồng cháy lưu lại chậm rãi tan hết, Đào Nhiên định thần, đoán Mộc Yến Phi hắn là chưa biết chuyện hắn gặp thái tử, nói như vậy phần lớn là vì cho rằng hắn là người của Ấm các, cho nên nhất định đã biết tin này. Nếu đối là trước kia, hắn nhất định sẽ nghe được tin tức, nhưng sau khi trở về từ Thái Hành, hắn cảm giác hoàng đế đã không tín nhiệm hắn nữa, nếu không phải do giờ phút này tình hình triều đường cấp bách, hắn có thể đã bị hoàng đế tìm cơ diệt trừ rồi.

“Hoàng thượng đột nhiên triệu triệu người, chẳng lẽ do trong cung xảy ra chuyện gì sao?”

Hắn không muốn hỏi nhiều về chuyện tứ hôn, châm rượu cho cả hai người thêm một lần nữa, không để lộ dấu vết chuyển đề tài.

“Chỉ là vài câu bình thường đêm trừ tịch thôi, Trần thượng thư Trâu tể tướng và những người khác cũng đi, bắt quá khí sắc hoàng thượng rất tệ, buổi chiều cũng từng ngắt đi, ngay cả bữa tối cũng đều không ăn.”

Chuyện như vậy người trong cung cũng sẽ không nói lung tung, bắt quá với thủ đoạn của Mộc Yến Phi, muốn biết được tin tức cũng rất đơn giản, Đào Nhiên nghe xong, lập tức hiểu ngay vì sao thái tử lại vội vã

xuất cung, hỏi: “Người quay về có gặp phục kích không?”

“Không có.” Mộc Yến Phi tháo bội đao xuống, đặt bên cạnh, nói: “Vốn cho rằng sẽ có, rốt cục tất cả đều rất yên tĩnh.”

Hoàng thượng bệnh nặng, việc truyền ngôi sắp tới, tứ hoàng tử lại sắp bị đuổi khỏi kinh thành. Tứ hoàng tử nếu ôm tâm phản trắc, hẳn sẽ động thủ trước khi rời đi, nhưng lúc này trên đường trở về, hẳn nghe âm vệ hồi báo tứ hoàng tử đã nhiều ngày bị trúng phong hàn, nhiễm bệnh nằm liệt giường, ngoại trừ vấn an hoàng hậu ra, không có nửa điểm động tĩnh. Tình hình quá yên ắng, ngược lại lại làm người ta cảm thấy bất an, cho nên hẳn cần dặn thuộc hạ tiếp tục giám thị.

“Bên phía thái tử cũng phải đề phòng.” Đào Nhiên gấp thức ăn cho Mộc Yến Phi, nói: “Hôm nay ta trong lúc vô ý nhìn thấy hẳn xuất cung, hẳn gặp Viên thượng thư của Binh bộ tại chỗ ở của hẳn bên cạnh Hoàng lăng, ở đấy còn có hai vị thống lĩnh ngự lâm quân, chuyện này thái tử không đề cập với người sao?”

Mộc Yến Phi ngẩn ra. Trong Binh bộ và Ngự lâm quân có tâm phúc của hẳn, cho dù Đào Nhiên không nói, tin tức này trễ nhất là tối ngày mai hẳn cũng sẽ biết, chỉ là giờ phút này đột nhiên nghe được, có chút ngoài ý muốn. Đào Nhiên nhìn thần sắc của hẳn, liền biết hẳn chưa nghe nói đến, bất quá tin tưởng hẳn cũng hiểu được ý trong lời nói của mình – Mộc Yến Phi cũng không phải là con cờ duy nhất của thái tử, có hẳn, thái tử tất nhiên như hổ thêm cánh, nhưng nếu không có hẳn, thái tử cũng sẽ có thủ đoạn khác. Dưới loại tình thế như lúc này, cự hôn không chỉ đắc tội bên phía hoàng hậu, mà chắc chắn còn chọc giận thái tử, đẩy bản thân mình vào cảnh nguy hiểm. Đây không phải là cách làm mà người thông minh lựa chọn.

Bất quá đêm nay là đêm trừ tịch, không nên nói thêm về những chuyện không vui, Đào Nhiên chỉ nói đến đó là dừng lại, chuyển đề tài sang những chuyện phiếm, kể vài chuyện thú vị khi trêu chọc A Nhất, lại châm rượu gấp đồ ăn, cùng uống rượu với Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi nhìn hẳn trò chuyện rất bình thản, tựa hồ không để bụng đến chuyện đề thân, có chút không hài lòng, hỏi tới: “Người không hề để ý?”

Thế nào có thể không hề để ý chứ? Trừ phi hẳn một chút cũng không quan tâm Mộc Yến Phi, nhưng mọi việc không thể vì sở thích của hẳn mà quyết định tất cả, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng của Mộc Yến Phi, đã đi đến bước này rồi, chỉ cần kiên trì thêm một chút, thì sẽ có thể xoay chuyển tình thế, ngay tại thời điểm này, hẳn làm sao có thể để Mộc Yến Phi trở mặt thái tử và những người khác chứ?

“Thuận theo ý hẳn đi.”

Đào Nhiên lấy một miếng tuyết lê từ trong khay ra, lê rất ngọt, nhưng khi ăn vào miệng, lại cảm thấy có chút vị đắng chát. Hẳn thò tay vào ngực, lấy ra món quà chúc mừng mà hẳn đã đặc ý chọn lựa cho Mộc Yến Phi trước khi xuất phủ, qua đêm trừ tịch này, Mộc Yến Phi sẽ càng bận rộn, đến lúc đó sẽ rất khó có cơ hội gặp mặt, chỉ bằng thừa dịp đêm nay tặng hẳn quà mừng.

“Là cái gì?”

Mộc Yến Phi thấy Đào Nhiên trả lời rất dễ dàng, vốn có chút không vui, bất quá nhìn thấy miếng ngọc màu trắng thuần hẳn đưa đến trước mặt mình, sự không vui bị lòng hiếu kỳ che đi một chút. Bạch ngọc được điêu khắc rất tỉ mỉ, vừa chạm vào đã thấy sự ấm áp truyền qua tay, là loại ngọc thượng hảo, hẳn giờ tay nhận lấy, cười nói: “Xem ra thù lao của những người trong Âm các rất cao.”

Khó mà có được việc vui, hẳn tất nhiên sẽ không keo kiệt, Đào Nhiên mỉm cười nói: “Người hình như rất thích.”

Mộc Yến Phi kéo những sợi tua mảnh của miếng ngọc ra, đeo vào bên hông, thuần ngọc phối trên áo gấm, đẹp lại càng đẹp thêm, hẳn càng yêu thích thêm vài phần, nói: “Hong bao năm mới này cũng không tệ.”

Đào Nhiên có chút quẫn bách, không rõ Mộc Yến Phi vì sao lại nghĩ đến chuyện hong bao, ho khẽ một tiếng, đang muốn giải thích, đôi môi chợt ẩm, Mộc Yến Phi hôn lên môi hẳn, nói trong nụ hôn nhẹ nhàng: “Hôm nay bận rộn, chưa kịp chuẩn bị cho người, người không ngại đợi thêm vài ngày chứ?”

“Không....”

Tâm Đào Nhiên có hơi loạn, nhìn ánh nến không ngừng lung lay bên cạnh, giống như tâm tình của hẳn vào giờ phút này, tâm tư trăm ngàn xoay chuyển, đến bên mép lại trở thành – “Canh giờ hãy còn sớm, vương

gia người có thể chậm rãi chuẩn bị trên giường.”

Đôi mắt phượng lưu động, dưới ánh nến tựa như thổ lộ vạn loại phong tình, trong ưu nhã còn mang theo sự thoải mái chẳng chút kiêng kỵ, đúng là cảm giác mà Mộc Yến Phi thích, trái tim không nhịn được chột co rút lại. Đối mặt với lời mời rất lộ liễu của tình nhân, hắn không kềm chế được nữa, cũng chẳng còn lòng dạ dùng cơm, nắm chặt lấy bàn tay Đào Nhiên, dẫn hắn trở về phòng. Màn trường nhẹ nhàng buông xuống, che đi hai thân hình đang quấn quýt lấy nhau.

Ngày mừng một trời chưa sáng, Đào Nhiên đã rời đi rồi, Mộc Yến Phi biết hắn cố kỵ, nên không cố gắng lưu hắn lại, bản thân hắn cũng có rất nhiều chuyện phải ứng đối, kể cả lễ vật đã hứa Đào Nhiên, kể cả việc đề thân của Trâu gia, kể cả việc làm thế nào để bản thân có thể rút lui được từ trong trận chiến cung đình hỗn loạn này.

Năm mới, tảo triều, các quan chúc mừng lẫn nhau, hết thấy đều rất yên bình, nhưng không một ai có thể biết được đằng sau sự yên bình đó đang che giấu dòng chảy ngầm mạnh mẽ đến dường nào, bệnh thương hàn của tứ hoàng tử vẫn không thấy giảm bớt, nằm suốt trên giường, không cách nào rời kinh đúng hạn, đẳng phái của hắn tựa hồ cũng không có hành động gì cả, Mộc Yến Phi cũng không dám thiếu cảnh giác, bất quá đây cũng không phải là chuyện mà hắn phiền lòng nhất, hiện tại việc khiến hắn không kiên nhẫn chính là việc Trâu tử tướng thỉnh chỉ, hắn không biết Trâu tử tướng làm cách nào thuyết phục hoàng hậu giáng ý chỉ, hai nhà kết thông gia, chắc chắn kẻ hưởng lợi trong vụ này chính là thái tử, trên lập trường của hoàng hậu, cho dù bà ta sủng ái Chỉ Lan quận chúa, thì dưới tình thế trước mắt, bà ta không thể làm ra chuyện tổn hại mình mà có lợi cho người như vậy được. Không ai lại đi làm chuyện không có chút ít lợi nào cho mình, chứ đừng nói đến loại nữ nhân đang gấp gáp tranh quyền đoạt lực như hoàng hậu.

Cho nên hắn vẫn tránh né bàn đến vấn đề này, Trâu tử tướng mấy lần ám chỉ đây là ý của thái tử, đều bị hắn làm ngơ cả, nhưng bên phía hoàng hậu cũng dồn ép rất gắt gao, Mộc Yến Phi bị chọc đến nổi không nhẫn nại được, dứt khoát cáo ốm đóng cửa không ra, những quan viên trong triều đến làm thuyết khách đều bị hắn chặn ngoài cửa, thẳng đến nguyên tiêu mới xuất môn thượng triều.

Các quan đợi ở Nghị Sự các hồi lâu, nhưng không thấy tuyên triệu. Trong lúc chờ đợi, Mộc Yến Phi nghe mọi người đàm luận gần đây khí hậu cực lạnh, không ít quan viên sinh bệnh không ngồi dậy nổi, ngay cả Viên thượng thư thân thể cường tráng cũng không may mắn tránh khỏi, Mộc Yến Phi vừa nhấp trà, vừa nghe mọi người nghị luận, đôi mi vừa hạ xuống đã hiện lên ý cười: Viên thượng thư không phải bị bệnh, mà là bị phục kích chứ nhỉ? Với thương thể của hắn, chỉ sợ trong thời gian ngắn không ngồi dậy được, mà nội tình vẫn chưa truyền ra ngoài, bất quá thái tử chắc cũng đã biết rồi. Đối với một kẻ tự cao mà nói, chuyện này thật sự không phải là một đả kích nhỏ.

Lại phải đợi thêm cả buổi nữa, nội thị đến truyền hoàng thượng long thể khiếm an, tảo triều hủy bỏ, cả lầu các đều ồ lên xôn xao, nhưng thần sắc Mộc Yến Phi vẫn rất điềm tĩnh, đặt chén trà xuống, kéo dài sự tĩnh lặng khít lại, đi ra ngoài.

Mộc Yến Phi ra Thiên điện, đi chưa được mấy bước, liền nhìn thấy người hầu tùy thân của thái tử vội vã tiến lên nghênh đón, sau khi thi lễ với hắn xong, nói thái tử sáng sớm sau khi thức dậy tâm trạng không tốt, hi vọng hắn có thể đến giúp thái tử giải sầu.

Không có ý của thái tử, hạ nhân làm sao dám tự tiện đến đây thỉnh hắn? Mộc Yến Phi thâm cười lạnh, nhưng cũng không vạch trần, đi theo người hầu đến tẩm cung thái tử.

Hôm nay trong điện khá yên ắng, thái tử đã thay triều phục, chỉ mặc một bộ thường phục, thông thả dựa vào tay ghế bằng gỗ dương, thấy Mộc Yến Phi tiến đến, khoát tay ý bảo hắn ngồi xuống. Mộc Yến Phi đã mấy ngày không gặp thái tử, thấy trán hắn khê nhú, lộ ra một chút râu rậm, nghĩ có lẽ là vì các loại biến cố của mấy ngày nay mà phiền lòng. Hắn tiến đến làm lễ, thái tử nói: “Hôm nay không có người ngoài, người ta huynh đệ, không cần phải khách sáo.”

Sau khi Mộc Yến Phi ngồi xuống, thái tử hỏi thăm bệnh tình của hắn, lại hàn huyên thêm vài lời khách sáo, than thở: “Viên đại nhân bị tập kích, thân bị trọng thương, ta lo lắng có người sẽ gây bất lợi đối với người, hôm nay nhìn thấy người, cuối cùng cũng cảm thấy an lòng rồi.”

Lời nói nghe tràn đầy tình ý chân thành, nhưng rốt cục là tham cứu hay thật sự quan tâm, chuyện đó sẽ không cách nào biết được. Mộc Yến Phi cũng không muốn biết nhiều, nói: “Tạ ơn điện hạ quan tâm, ta sẽ cẩn thận.”

Mộc Yến phi ngồi rất xa, vô hình trung đẩy khoảng cách của hai người ra xa, thấy hần trả lời chả rắn chả mềm, thái tử buồn bã không vui, nói: “Người ta quen biết đã nhiều năm, bên cạnh ta, người mà ta có thể duy nhất tin nhiệm chính là người, đáng tiếc thời gian càng trôi qua, thân cận ngược lại lại không bằng dĩ vãng.”

“Nên tuân theo lễ quân thần.” Mộc Yến phi làm ngơ trước sự ra vẻ ta đây của thái tử, lạnh nhạt nói: “Điện hạ nhân từ rộng lượng, là do Hồng Chiếu không dám vượt qua thân phận để nhận ân tình này.”

Trong câu chữ ám chỉ lễ của quân vương và tâm nguyện của phụ tá, thái tử đôi mắt sáng ngời, Mộc Yến Phi lại nói: “Chỉ do mấy ngày qua công việc rất nhiều, nếu có chỗ nào xử lý không thỏa đáng, xin thỉnh điện hạ thứ lỗi.”

Thái tử nhú mày, đã hiểu ý mà Mộc Yến Phi muốn nói, ngồi thẳng dậy, cầm lấy chung trà thơm trên chiếc bàn thấp, nhưng không uống, mà chỉ chậm rãi gạt bọt trà trên mặt, nhẹ giọng nói: “Đây là uy hiếp sao?”

“Không dám.”

“Ta nghĩ Hồng Chiếu cũng không phải là kẻ vô tình đến bậc này.” Thái tử mỉm cười nói, sau đó lại than thở: “Người nhiễm bệnh mấy ngày, ta không đến thăm, nghĩ cho người chút thời gian, người sẽ suy nghĩ kỹ càng, nhưng bây giờ xem ra, người vẫn hoàn toàn chưa nghĩ thông suốt.”

Bởi vì hần căn bản không hề suy nghĩ, đường đi hần chỉ biết chọn một, cho dù là đường chết đi chẳng nữa, hần cũng sẽ đi tiếp, không liên quan đến việc đúng hay sai. (cứng đầu ve kêu, anh tuổi trâu à?)

Mộc Yến Phi nói: “Sự kiện đó ta nghĩ ta đã nói với hoàng hậu rất rõ ràng rồi, nương nương hiểu lý lẽ, cho nên sẽ không truy cứu, về phía tể tướng, mong rằng điện hạ lo lắng chu toàn.”

“Hoàng hậu hiểu lý lẽ.” Thái tử cười lạnh: “Ý của Hồng Chiếu là nếu bốn cung cố ý chỉ hôn, vậy có nghĩa là đã không hiểu lý lẽ rồi?” (đúng rồi đó)

“Ta cũng không phải ý này.”

Hy vọng là thế.

Thái tử nhìn vị nam tử đang trầm mặt ngồi trước mặt mình, đột nhiên có chút phiền não, không vì Mộc Yến Phi kháng chỉ bất tuân, mà là do hần vì Đào Nhiên nên mới biểu hiện rõ sự cứng đầu của mình, bất quá lúc này không nên tức giận, nói: “Chỉ Lan vốn là kim chi ngọc diệp, cũng rất xứng với thân phận của người, tốt hơn cái tên thị tình đó gấp trăm lần, ngay vào thời điểm này, cần gì phải vì một tên nam nhân mà trở mặt với hoàng hậu? Người nếu thích Đào Nhiên, đại hôn xong cũng có thể tìm hần, nam nhân tam thê tứ thiếp thì cũng là chuyện bình thường, ta tin rằng Chỉ Lan cũng sẽ không dám nói gì.”

“Điện hạ!” Mộc Yến Phi lên tiếng cắt đứt lời hần, hỏi: “Có một câu muốn hỏi điện hạ, lời đêm đó điện hạ nói chính là thật tâm?”

Thái tử ngẩn ra. Mộc Yến Phi không nói rõ đêm đó là đêm nào, nhưng hần vừa nghe đã hiểu, Mộc Yến Phi hỏi chính là đêm bị hần hạ dược, ôm hần nói thích hần, nói rằng hần muốn giữ hần bên cạnh mình mãi, sự kiện đó chính là nguyên nhân khiến quan hệ giữa hai người tan vỡ, cho nên hần cố gắng không đề cập tới, lại không nghĩ hôm nay Mộc Yến phi lại chủ động đề cập, ngoài sự kinh ngạc ra, cũng không khỏi có một chút trù trừ.

Thân là thái tử, hần có rất nhiều thị thiếp, lúc cao hứng cũng sẽ nói một chút những lời dễ ngon dễ ngọt, nhưng chưa bao giờ chân thành bằng những lời nói cùng Mộc Yến Phi đêm đó, cho nên hần đúng là có thích Mộc Yến Phi, mặc dù tình yêu trong mắt hần vẫn kém rất xa so với quyền lực chí cao vô thượng.

“Hồng Chiếu, người có thể hoài nghi bất cứ chuyện gì, nhưng không nên hoài nghi những lời ta đã nói lúc đó.” Đối diện với ánh mắt hướng thẳng tới của Mộc Yến Phi, hần trịnh trọng nói.

“Nhưng điện hạ lại hy vọng ta cưới người khác.” Mộc Yến Phi hỏi tới: “Điện hạ chán ghét Đào Nhiên, nhưng lại không để ý chuyện ta thành thân, là vì muốn đem quận chúa biến thành con cờ sao?”

Thái tử nhíu mày lại, không thể không nói Mộc Yến Phi đã chọc trúng tâm sự của hắn. Hắn không quan tâm đến sự tồn tại của Chỉ Lan, vì hắn biết trong lòng của Mộc Yến Phi không có sự tồn tại của nàng, nhưng hắn lại không thể dung tha cho Đào Nhiên được, không liên quan đến chuyện hắn thích Mộc Yến Phi hay không, nhưng chỉ cần thứ gì thuộc về hắn, nếu hắn vẫn chưa chơi chán, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác chạm tay vào. (cha bị anh Mộc đá là phải rồi cha)

Mộc Yến Phi nhìn thấy thần sắc thái tử càng lúc càng nặng nề, thế nhưng vẫn cố ý không quan tâm đến, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ trong mắt điện hạ, tất cả mọi người đều là con cờ có thể lợi dụng được, nếu đúng là như thế, vậy xin mời đừng nói với thần hai chữ ‘mềm yếu’.”

“Hỗn xược!”

Bị vạch trần ngay mặt, cho dù thái tử bụng dạ thâm trầm, cũng không kềm nổi sự tức giận, tay vung lên, chén trà bạch ngọc rơi xuống đất, bể nát. Nội thị nghe tiếng động, vội vàng chạy vào, thấy sắc mặt chủ tử tái xám, không biết Mộc Yến Phi đã nói điều gì, dè dặt tiến lên định thu dọn, thái tử quát: “Cút xuống đi!”

Thái tử trước nay trầm tĩnh thận trọng, hiếm khi nào nổi cáu thế này, nội thị sợ đến nỗi không dám nói gì, vội vàng lui ra ngoài. Mộc Yến Phi lại không bị sự tức giận của hắn khiến cho kinh sợ, đứng dậy, vén vạt trường bào lên quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Địa vị hôm nay Hồng Chiêu có được là do điện hạ cấp cho, thứ gì điện hạ muốn có được, Hồng Chiêu dù liều tính mạng này cũng sẽ trợ giúp điện hạ đạt thành nguyện vọng, về chuyện ta làm không được, cũng xin điện hạ chớ tiếp tục bức bách, Hồng Chiêu đã nói hết lời, xin điện hạ thứ lỗi.”

Nói hết một phen cương nhu hòa hợp, sắc mặt thái tử quả nhiên dịu đi rất nhiều. Mộc Yến Phi biết tính tình của hắn, có được lời hứa hẹn từ mình, tự bản thân của hắn sẽ biết suy tính thiệt hơn, không bức bách nữa, vì vậy cúi người lui ra, quả nhiên vừa đi đến cửa, đã nghe thái tử than thở: “Nếu ý người đã như thế, vậy bốn cung sẽ không nhắc lại chuyện này, chỉ là bốn cung không rõ, đối với hắn, người vì sao lại chấp nhất đến vậy?”

Mộc Yến Phi dừng lại bước chân, cảm thấy có hơi buồn cười vì sự không cam tâm của thái tử, thuận miệng nói: “Chỉ là vừa khéo thôi.”

Vừa khéo gặp được hắn, vừa khéo người kia phù hợp với tính khí của hắn, vừa khéo thích hắn, không muốn lại tách ra, thậm chí dồn hết tâm tư nắm chặt đối phương trong tay. Có lẽ đối với Đào Nhiên mà nói, tất cả mọi chuyện, từ gặp nhau cho đến hiểu nhau đều là trong kế hoạch, nhưng đối với hắn mà nói, tất cả đơn giản chỉ là vừa khéo mà thôi.

Nói xong, không nhìn về mặt kinh ngạc của thái tử, hành lễ rồi đi. Cửa mở, hoa tuyết theo khí lạnh đồng thời bay tới, Mộc Yến Phi đắm đầu đi vào giữa những đóa hoa tuyết, nụ cười chợt tắt, về mặt trong băng tuyết có vẻ vô cùng lạnh lùng, môi mím chặt, không hề chú ý đến những mái lầu cung điện xếp thành hàng trước mặt bị bao phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa, giẫm mạnh chân rồi đi.

Đối với thái tử mà nói, hắn là con cờ, đồng thời, đối với hắn mà nói, nơi này, còn có tất cả mọi người ở nơi này, cũng đều là con cờ trong tay hắn, cuối cùng ai có thể nắm giữ được ván cờ này, bàn cờ nếu vẫn chưa chơi đến hết ván, không ai có thể biết điều đó được.

19. Quyển 2 - Chương 19

Mộc Yến Phi ra khỏi hoàng cung, không về vương phủ, mà trực tiếp đến nhà của Đào Nhiên, gần đây ngoài những phiền toái do sự phân tranh của triều đường mang đến ra, còn do chuyện hoàng hậu đột nhiên tử hôn đều khiến hắn cảm thấy bị trói buộc, phảng phất giống như có người dùng một chiếc lưới vô hình muốn vây khốn hắn. Hắn không sợ bị khiêu khích, nhưng hoàn toàn không thích cảm giác bị động thế này. Nếu không phải do sợ liên lụy đến Đào Nhiên, hắn đã sớm tìm đến Đào Nhiên rồi. Nhưng mới vừa rồi, sau khi tranh cãi với thái tử xong, hắn cảm thấy tâm tư thanh thản, giống như vừa trút được gánh nặng ngàn cân, chỉ cảm thấy việc này chẳng có gì ghê gớm cả, bình đến thì tướng đánh mà thôi, hắn đã suy nghĩ thông suốt

hơn rất nhiều rồi, căn bản chẳng cần kiêng kỵ chuyện gì cả. Sợ hãi, không phải là thứ cảm xúc mà hắn nên có! Nhà của Đào Nhiên rất yên tĩnh, Mộc Yến Phi đẩy cửa phòng đi vào, trong viện không có người, liền bảo tùy tùng đứng đợi bên ngoài, một mình đi tới hậu viện, A Nhất tựa hồ không có nhà, không nghe được giọng nói lít chít của hắn, chỉ có tiếng kiếm vang vang. Mộc Yến Phi đi đến gần, phát hiện Đào Nhiên đang luyện kiếm, hơi lạnh của kiếm khí vây bủa khắp nơi, những bông tuyết bay xuống đều bị kiếm phong hất lên, giữa trời phiêu lãng. Mộc Yến Phi không lên tiếng quấy rầy hắn, mà đứng dưới mái hiên hành lang, yên lặng nhìn Đào Nhiên múa kiếm. Hắn từng so chiêu với Đào Nhiên rất nhiều lần, thậm chí từng đánh nhau sống chết, nhưng chưa từng chính thức xem kiếm pháp của hắn. Hôm nay khó mà may mắn được nhìn thấy, tất nhiên không muốn bỏ qua. Nhưng thấy tuyết rơi càng lúc càng nhiều, kiếm của Đào Nhiên cũng theo đó linh động bay múa, kiếm múa tuyết bay, một bộ huyền y như hoàn toàn dung hợp trong tuyết, đến cuối cùng không cách nào phân rõ đó là múa kiếm, hay là kiếm múa, phẳng phất như trong trời đất chỉ chừa lại hai luồng màu sắc trắng và đen nhìn thấy rõ ràng, trong veo phóng khoáng, đẹp đến nỗi khó mà nói được thành lời, khiến lòng người xúc động. Mộc Yến Phi thấy trái tim mình bắt đầu đập như trống đánh, nhịp tim bất giác giống như đã hòa hợp cùng nhịp kiếm múa bay, áp lực tâm tình lúc đầu không biết đã biến mất tự lúc nào, tay nắm chặt Yêu đao, thầm nghĩ muốn tiến lên cùng múa với hắn một hồi, hào hùng tráng liệt, chẳng uổng nhân sinh. Đào Nhiên múa kiếm đến giữa chừng, mới phát hiện Mộc Yến Phi đã đến, cảm thấy có chút kỳ quái, múa xong một bộ kiếm pháp, hồi kiếm thu thế, quay đầu nhìn hắn cười, hỏi: “Ta múa có đẹp không?”

Mộc Yến Phi bước nhanh đến gần hắn, không trả lời, chỉ nhìn hắn từ trên xuống dưới. Trên người nam nhân phủ một lớp bông tuyết, huyền y tựa như mực đen vẩy trên tuyết trắng, càng nhìn càng rõ ràng, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, khiến hắn có vài phần cười đùa thể tục, chỉ là phía sau sự phóng khoáng ấy che dấu chính là rất nhiều ngạo khí và tâm cơ. Mộc Yến Phi và hắn nhìn nhau, nghĩ đến bản thân mấy lần bị hắn lừa gạt, nhưng sau mỗi lần bị lừa, tâm không tự chủ nhích về phía trước thêm một chút, bây giờ nghĩ lại, không thể nói là tức giận hay là tức cười, nói: “Kiếp này không phải kẻ địch của ngươi, quả thật là một việc vô cùng đáng tiếc của đời người.”

Đào Nhiên hình như không hiểu, mày kiếm khẽ nhếch, Mộc Yến Phi không giải thích cho hắn, tiến lên ôm lấy hắn, hôn hắn giữa cảnh tuyết tung bay. Thân thể Đào Nhiên chợt cứng lại, hắn cảm giác được tâm tình của Mộc Yến Phi rất âm trầm, nên không hỏi hắn tại sao lại đến vào lúc này, trở tay ôm lấy, chào đón nụ hôn nồng cháy vừa được dâng lên. “Ta muốn thưởng ngươi.”

(thăng thảng quá vậy huynh) Trong nụ hôn nồng cháy, Mộc Yến Phi nói. Nụ hôn kịch liệt khiến đôi môi cảm thấy đau một chút, Đào Nhiên cười hỏi: “Ngay trong tuyết sao?”

(dám à? >_<) mạc="" yén="" phi="" không="" đáp="" lời="" kéo="" đào="" nhiên="" quay="" về="" phòng="" cửa="" phòng="" đóng="" lại="" ngăn="" cách="" với="" khoảng="" trời="" đất="" bên="" ngoài="" chỉ="" có="" tuyết="" và="" băng="" hắn="" đẩy="" đào="" nhiên="" ngã="" ra="" giường="" tiện="" tay="" tháo="" dây="" buộc="" áo="" ra="" không="" đợi="" đào="" nhiên="" đáp="" lại="" đã="" đề="" hắn="" xuống="" tiếp="" tục="" sự="" triển="" miên="" mới="" vừa="" rồi="" nhiệt="" tình="" làm="" sưởi="" ấm="" chiếc="" giường="" vốn="" có="" chút="" lạnh="" băng="" hai="" người="" quán="" quít="" lấy="" nhau="" không="" bao="" lâu="" đã="" cùng="" lỏa="" thể="" tựa="" hồ="" không="" hài="" lòng="" với="" sự="" tiếp="" đón="" khá="" tùy="" tiện="" của="" đào="" nhiên="" mạc="" yén="" phi="" tiến="" vào="" rất="" gấp="" gấp="" sau="" khi="" vừa="" khớp="" không="" để="" cho="" hắn="" có="" cơ="" hội="" lấy="" hơi="" đã="" bắt="" đầu="" rút="" ra="" đâm="" vào="" rồi="" không="" có="" sự="" bôi="" trơn="" thỏa="" đáng="" trước="" cứ="" tiến="" vào="" như="" vậy="" khiến="" đào="" nhiên="" cảm="" thấy="" khá="" đau="" đành="" phải="" cố="" gắng="" hết="" sức="" nâng="" cao="" eo="" lên="" để="" mạc="" yén="" phi="" dễ="" dàng="" tiến="" xuất="" cũng="" may="" mạc="" yén="" phi="" nhanh="" chóng="" chuyển="" sang="" động="" tác="" nhẹ="" nhàng="" để="" hắn="" không="" đến="" nổi="" quá="" khó="" chịu="" hai="" người="" từ="" lúc="" bước="" sang="" năm="" mới="" vẫn="" chưa="" gặp="" lại="" nhau="" đều="" có="" chút="" hấp="" tấp="" triển="" miên="" không="" bao="" lâu="" đã="" tiết="" cả="" ra="" _="" cơ="" say="" tình="" qua="" đi="" đào="" nhiên="" bước="" xuống="" giường="" cởi="" lò="" than="" đặt="" ở="" góc="" tường="" phòng="" nhanh="" chóng="" ấm="" dần="" lên="" mạc="" yén="" phi="" cũng="" đã="" mặc="" áo="" ngoài="" vào="" nhìn="" thấy="" đào="" nhiên="" chỉ="" tùy="" tiện="" khoác=""

tiết="" y="" lúc="" cú="" đầu="" coi="" lửa="" hơn="" phân="" nửa="" ngực="" đều="" lộ="" ra="" hành="" vi="" phóng="" dâng="" làm="" bầu="" không="" khí="" trong="" phòng="" hơn="" vài="" phần="" tình="" sắc="" lã="" lướt="" không="" kèm="" được="" nói="" đã="" lâu="" chưa="" được="" thưởng="" thức="" thủ="" nghệ="" của="" người="">

Tay Đào Nhiên có hơi dừng lại. Ngay tại thời điểm này, Mộc Yến Phi ở lại đây tựa hồ không quá ổn thỏa, bất quá hần hiem khi nói như vậy, cho nên cũng không cự tuyệt, nói: “Gần đây người đã rất khổ cực rồi, để ta bảo A Nhất mua chút rau cải, làm vài món ăn thưởng công khổ cực của người.”

“Cũng chẳng khổ cực là bao.”

Nghe hần nói như vậy, Mộc Yến Phi nhớ tới bộ dáng tức giận điên cuồng của thái tử do hần chọc giận, không khỏi mỉm cười, buộc chặt đai lưng, đi qua, vừa lúc Đào Nhiên đã coi lửa sáng lên, đứng dậy muốn quay về giường nằm nghỉ, bị hần kéo lại, ôm lấy từ phía sau. Rất hiếm thấy Mộc Yến Phi chủ động như vậy, Đào Nhiên nhũn mày, có dự cảm không tốt lắm, quả nhiên đã nghe hần nói: “Ta cự tuyệt rồi.”

“Cự tuyệt ai?”

“Mọi người.”

Mộc Yến Phi nói: “Ta mới quay về từ chỗ thái tử.”

Giọng điệu rất dừng dừng, mang theo sự ngạo mạn và liều lĩnh vốn có của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên biết cá tính của hần, chuyện nếu hần đã không muốn làm không ai có thể ép buộc hần được, nhưng không nghĩ tới hần lại hoàn toàn không cân nhắc hậu quả mà tùy tiện làm theo ý của mình. Sự cự tuyệt của hần ngoại trừ đặt bản thân vào tình cảnh trở thành mục tiêu bị đả kích ra, còn sẽ liên lụy đến những tướng lãnh đi theo hần. Đào Nhiên vội vàng đưa tay đỡ vòng tay đang ôm mình ra, quay đầu lại nói: “Đem trừ tịch ta đã nhắc nhở người rồi.”

“Đúng vậy.”

Không để ý sự kháng cự của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi thuận miệng nói: “Nhờ có sự nhắc nhở của người, khiến ta kịp thời phòng bị.”

“Viên thượng thư bị phục kích chẳng lẽ là người.....”

Không hổ là người trong Ám các, tâm tư Đào Nhiên xoay chuyển còn nhanh hơn sự tưởng tượng của mình, Mộc Yến Phi cười rất tùy ý: “Không phải, chuyện lên lút ám hại người khác ta sẽ không làm.”

Cho dù không phải hần làm, cũng tuyệt đối có liên quan với hần. Đào Nhiên rất không đồng ý với việc làm của Mộc Yến Phi, diệt trừ Viên thượng thư thì còn có những người khác, cả hoàng triều không phải chỉ có suy nhất một vị tướng quân là hần. Hần làm như vậy, vạn nhất truyền ra ngoài, ngược lại sẽ chọc giận thái tử, lợi bất cập hại. “Thay vì làm như vậy, chi bằng chấp thuận hôn sự, chẳng phải tất cả đều rất vui vẻ rồi sao.”

Hần không kèm được, nói. “Tất cả đều rất vui vẻ?”

Đối mặt với thái độ tùy ý của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi bắt đầu cảm thấy không hài lòng, hỏi lại: “Ai sẽ vui vẻ?”

“Hoàng hậu vui vẻ, thái tử càng vui vẻ.”

Sự u mê không tỉnh của Mộc Yến Phi khiến Đào Nhiên cảm thấy rất căm tức, nói một cách dứt khoát: “Ta tưởng rằng đem trừ tịch người đã hiểu lời ta nói – hoàng đế có ý muốn giết người, nếu không phải lúc này thời buổi rối ren, thái tử lại nể trọng người, người cho dù là thống lĩnh ba quân, hoàng đế cũng sẽ tìm cách diệt trừ người thôi, người sao lại có thể vì chuyện hôn nhân mà đắc tội cả hai bên?”

“Vậy người thì sao?”

Cắt đứt sự chỉ trích của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi nhẹ giọng hỏi lại: “Ta nếu đại hôn, người có vui vẻ hay không?”

Đào Nhiên ngẩn ra, lập tức nói: “Việc người nên làm trước mắt là ổn định địa vị, khiến địch thủ không chỗ đả kích, về phần những chuyện khác, đều không quan trọng, kể cả suy nghĩ của ta.”

“Nói nghe nhẹ nhàng thật.”

Mộc Yến Phi rốt cục bị thái độ chẳng hề quan tâm của hắn chọc giận, nói: “Nhưng ta lại không vui vẻ, nếu đổi lại là người, người cùng một nữ nhân khác thành thân, ta sẽ giết nàng!”

“Bây giờ là người khác muốn giết người, nếu ngay cả mạng cũng chẳng có, thì tình yêu này lại có ý nghĩa gì chứ?”

“Người cứ không tin vậy ta sao?”

“Ta không phải không tin người, mà là đã có người lót sẵn đường cho người đi rồi, người cần gì phải chọn đường gập ghềnh cơ chứ?”

Chuyện này như thế nào lại gọi là con đường gập ghềnh? Hắn chỉ là muốn đi theo con đường mà bản thân hắn mong muốn, hắn có đủ tự tin để đi tiếp, chỉ cần Đào Nhiên không ngại ở bên cạnh hắn, nhưng bây giờ hắn lại phát hiện Đào Nhiên hoàn toàn không có suy nghĩ này. Đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, sự mệt mỏi này khác hẳn với sự mệt mỏi khi tính toán kế sách gài bẫy thái tử và những người khác. Mộc Yến Phi hỏi: “Nếu ta thành thân rồi, người sẽ phải thế nào?”

Cảm thấy trên người Mộc Yến Phi đang chậm rãi tích tụ hàn khí, Đào Nhiên có chút khổ sở. Chuyện sau này hắn không nghĩ tới, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, cho đến bây giờ, hắn đều đã quen với cuộc sống nước chảy bèo trôi, bởi vì từ lúc hắn bắt đầu có ký ức, hắn đã không có quyền lợi được làm chủ bản thân mình. Hắn chỉ là một con cờ của hoàng đế mà thôi, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị vứt bỏ, cho nên suy nghĩ nhiều ngoại trừ việc tự tìm phiền não ra, chuyện gì cũng không giải quyết được. “Ta sẽ ở tại nơi này.”

Đào Nhiên nói, ra vẻ không sao cả: “Ta không phải cái gì chính nhân quân tử, chỉ cần lẫn nhau đều vui vẻ, ta không ngại chuyện người thành thân hay không, khi nào nhớ ta, người có thể đến đây bất cứ lúc nào.”

“Ta không biết người lại ôm loại suy nghĩ như thế này.”

“Ngoại trừ nó ra, ta còn có con đường nào khác hay sao?”

Nhìn thấy sự trào phúng hiện lên trong mắt Mộc Yến Phi, Đào Nhiên nhin không được cười lạnh phản bác. Nhưng vừa dứt lời, cổ tay đã bị nắm chặt, Mộc Yến Phi ép hắn vào bức tường phía sau lưng, quát: “Có, chỉ xem người có dám đi hay không thôi.”

Bị đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào mình, tâm của Đào Nhiên đột nhiên có chút hoảng loạn. Mộc Yến Phi nói không sai, hắn không dám, hắn hiểu Mộc Yến Phi, cũng biết sự cứng đầu của hắn đạt tới trình độ nào, hắn không muốn bởi vì mình mà khiến Mộc Yến Phi bị thương tổn, vì hắn mà vứt bỏ địa vị quyền lực đang có trong tay, thậm chí kể cả sinh mệnh. Một tình yêu như thế quá nặng nề rồi, hắn không gánh nổi. “Ta đã không ngại, người còn ngại chuyện gì chứ?”

Hắn đẩy tay Mộc Yến Phi ra, mạnh mẽ nói lại, “Ta nghe nói người được tứ hôn, ngay cả ngọc bội chúc mừng ta cũng đều đã chọn cho người rồi, ta làm như vậy là vì cái gì, chẳng lẽ người không rõ hay sao?”

“Đúng vậy, ta không rõ!”

Mộc Yến Phi gỡ miếng bạch ngọc đeo bên hông xuống, hắn vốn cho rằng đây là tín vật đính ước mà Đào Nhiên tặng cho hắn, nên nhận lấy rất vui vẻ, không nghĩ đây lại chính là quà cưới. Sắc ngọc mượt mà, nhưng lại mang theo sự lạnh giá không cách nào ấm lên được, tựa như cảm giác mà Đào Nhiên gây cho hắn, ấm áp thanh nhã tựa ngọc, nhưng cũng lạnh lùng tựa ngọc. “Lúc Hình Viễn Tâm thành thân thì người là như thế này, bây giờ người cũng là như thế này.”

Hắn trào phúng nói: “Tự cho mình là đúng đi tác thành cho người khác, kỳ thật người cũng chỉ là một kẻ nhu nhược, ngay cả đòi hỏi tối thiểu cũng đều không dám đoạt, nếu gặp phải chuyện gì, cũng đều chỉ biết trốn tránh cả!”

“Không được nhắc đến Hình Viễn Tâm!”

Lời nói của Mộc Yến Phi đã đâm trúng chỗ đau của Đào Nhiên, hấn quát: “Người căn bản không giống hần, ở trong lòng ta, sự tồn tại của hần là độc nhất vô nhị!”

Lời nói như lưỡi dao sắc bén, nhưng so với lưỡi dao sắc bén lại càng làm trái tim người ta bị tổn thương nặng nề hơn. Sắc mặt Mộc Yến Phi đột nhiên biến đổi. Đào Nhiên thấy tay Mộc Yến Phi vung lên, nhưng hần không tránh. Mộc Yến Phi là một kẻ cao ngạo, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho một sự đối đãi như vậy. Khi hần nói lời này ra thì cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị đánh rồi, bất quá Mộc Yến Phi cũng không động thủ, mà là nắm chặt nắm tay. Trong âm thanh thanh thúy vang lên, ngọc bội bị bóp nát thành mấy mảnh, rơi lả chả xuống đất. Mộc Yến Phi nhìn hần, ánh mắt là sự lạnh lùng chưa bao giờ có, đâm vào tim Đào Nhiên khiến cho dao đón. Ánh mắt hần chuyển sang hướng khác, không dám tiếp tục nhìn Mộc Yến Phi. “Thì ra người luôn đeo đuổi sự kiên trì chỉ có một mình ta.”

Yên tĩnh một lúc lâu, Mộc Yến Phi mới chậm rãi nói: “Ta vẫn một mực chờ đợi tiếng ‘yêu’ của người, bây giờ ta mới biết trong lòng người hoàn toàn không có loại tình cảm này, thậm chí, ta ngay cả Hình Viễn Tâm cũng đều không bằng nữa.”

Hần thiếu niên phong tướng, chinh chiến sa trường, cho tới bây giờ lúc nào cũng hăng hái hơn hở, cho dù lúc đầu mất đi nội lực, cũng chưa bao giờ cảm thấy chán chường đến đường này. Tất cả mọi người đều đem chuyện có được quyền lực lợi hại đặt lên trên, thái tử đã là như thế, Đào Nhiên cũng là như thế. Nếu trong sự lựa chọn, tình cảm là thứ bị bỏ qua trước hết, vậy bản thân mình đến tận bây giờ vẫn còn kiên trì là vì cái gì? Không gian bữa đây sự ngột ngạt khiến kẻ khác khó thở, Mộc Yến Phi không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, cầm lấy Yêu dao đặt trên bàn, xoay người rời đi. Đào Nhiên nhìn hần đi khỏi tầm mắt của mình, bước đi rất chậm, nhưng không do dự, giống như con người hần vậy, chuyện gì đã quyết định, cho dù sai, cũng tuyệt đối không hối hận. Đào Nhiên có cảm giác Mộc Yến Phi vừa bước ra khỏi cánh cửa này, thì sẽ không bao giờ quay đầu lại, cho dù hần đã từng quan tâm đến mình thế nào đi nữa. Ý nghĩ này khiến Đào Nhiên cảm thấy sợ hãi. Ý ban đầu của hần chính là hy vọng Mộc Yến Phi dừng vì sở thích nhất thời mà đẩy bản thân vào khốn cảnh, chứ không phải muốn chia tay với hần. Nhưng bây giờ lại phát hiện hần vẫn không hiểu Mộc Yến Phi, khiến cho tất cả mọi chuyện đều đi lệch quỹ đạo ban đầu mà hần đã thiết lập. “Vương gia...”

Tiếng gọi buột miệng nói ra, tựa như muốn thăm dò để hiểu rõ ràng tâm tư của Mộc Yến Phi vào giờ phút này. Đào Nhiên nhanh bước đuổi theo, ngay lúc hần vươn tay đến, gió lạnh bỗng phát qua trước mặt, Yêu dao chém xuống, kéo thành một vòng cung đen bóng ngăn cách hai người, cản lại bước chân Đào Nhiên. “Chúng ta đã kết thúc rồi, Đào Nhiên.”

Mộc Yến Phi quay đầu, lạnh lẽo nói: “Ngay lúc này người ta đã quyết định rồi, đời này kiếp này không còn liên quan gì đến nhau nữa!”

Câu nói được dần từng chữ một, nặng nề đến nỗi hần không cách nào làm ngơ. Đào Nhiên không khỏi kinh hoảng, “Vương gia...”

Mộc Yến Phi không thêm chú ý đến sự kinh ngạc của hần, cười lạnh: “Nếu đối với người mà nói, sự tồn tại của ta là không quan trọng, ta cần gì phải bỏ chuyện chính yếu để tới tìm người chứ, so với người, thái tử chẳng phải tốt hơn sao?”

Hần không nhìn Đào Nhiên nữa, nói xong, xoay người, không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài. Thân ảnh màu trắng càng lúc càng xa, tâm tư Đào nhiên hoảng hốt trong phút chốc, bản năng muốn đuổi theo, chân vừa nhấc lên, rồi lại bỏ xuống. Thứ gì đã mất, hần không biết phải làm thế nào để tìm về, càng hướng chỉ hần biết rõ tính tình của Mộc Yến Phi. Trong quá khứ, bản thân mình đã lừa gạt hần mấy lần, hần chưa bao giờ tức giận đến vậy. Có lẽ so với sự lừa gạt, những lời nói mới vừa rồi lại càng làm cho người ta thương tâm hơn. Tức giận có thể sẽ theo sự trôi qua của thời gian mà biến mất, nhưng khi tâm đã bị thương, thì phải làm cách nào để chữa lành? Từ ngày đó trở đi, Đào Nhiên không còn gặp lại Mộc Yến Phi nữa. Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, hần nghe được tin tức Mộc Yến Phi đã chấp thuận ý chỉ tứ hôn. Sau đó không lâu, Mộc Trâu hai phủ vì chuyện chuẩn bị hôn sự mà bắt đầu bận rộn. Nơi Đào Nhiên ở cách Mộc vương phủ rất gần, không cần cố ý đi thăm dò, cũng có thể biết được cận kề. Mỗi ngày những người tiến phủ tám chín phần mười đều có liên quan đến chuyện chuẩn bị hôn lễ. Hai đại quan viên của kinh thành thông gia, đó là chuyện lớn mà rất nhiều người muốn soi mói, ai có thể nhân cơ hội trèo cao thì sẽ không bỏ qua. Vì vậy, Mộc vương phủ vốn vẫn yên tĩnh bỗng chốc trở nên náo nhiệt. Trước cửa vương phủ treo một chiếc

đèn ***g đỏ to lớn cao cao, làm cho không khí vui mừng lại càng lan rộng. Trái ngược, Đào gia lại yên tĩnh nhiều lắm. Đào Nhiên mỗi ngày ngoại trừ việc dạy A Nhất luyện kiếm ra, rồi rãi lại tới hoa phường tìm vui, tựa hồ việc vui bên kia một chút cũng chẳng quan hệ đến hắn. Cuối cùng A Nhất vẫn là kẻ không giữ được bình tĩnh, chạy qua lại vài lần giữa Đào gia và vương phủ, nói với Đào Nhiên: “Biểu ca của ta lần này là làm thật đó!”

“Ta biết, người như hắn sẽ không nói đùa đâu.”

Đào Nhiên xoay bình rượu trong tay chơi, thuận miệng nói. “Vậy người còn ra vẻ như không có chuyện gì à?”

A Nhất bị thái độ chẳng hề quan tâm của hắn làm tức giận, tiến lên giơ tay đoạt bình rượu, nói: “Các người tới cùng chuyện gì xảy ra, vốn đang rất tốt, vừa nói trở mặt đã trở mặt rồi, thành thân chính là đại sự, chẳng lẽ đợi người ta bái đường vào động phòng, người muốn hối hận thì cũng không còn kịp rồi.”

Kỳ thật, đã sớm không còn kịp rồi, ngay khi Mộc Yến Phi bước chân ra khỏi phòng ngủ của hắn. Đào Nhiên không muốn nhớ lại sự kiện ngày đó, thấy bộ dáng nổi giận đùng đùng của A Nhất, nhin không được buồn cười. A Nhất cả giận: “Bây giờ đã là lúc nào rồi, người thật sự muốn bỏ cuộc sao?”

“Đúng vậy.”

Đào Nhiên cười cười, nói: “Ta biết bản thân mình sống không lâu, cho nên sống được ngày nào, ta nghĩ sẽ sống vui vẻ ngày ấy.”

A Nhất kinh ngạc, không còn lời nào để đáp lại. Đào Nhiên quay đầu sang nơi khác. Hắn không phải muốn bỏ cuộc, hắn chỉ là đã nhìn rõ. Thân là người trong Âm các, vận mệnh của bọn họ ngay từ lúc đầu đã được định sẵn rồi. Nhìn không thấy quá khứ, cũng nhìn không thấy tương lai, thứ có thể nhìn thấy chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi này thôi. Cho nên hắn tha hồ phóng túng chính mình, chỉ vì lòng tham muốn tranh thủ một chút vui vẻ cho chính mình, nhưng hắn lại không dám đối với Mộc Yến Phi như vậy, hắn sợ xúc phạm tới đối phương. Mặc dù, có lẽ cũng đã thương tổn rồi. Điều hắn cân nhắc chính là mưu kế tâm cơ, mà không cân nhắc đến tâm tình của đối phương. Mộc Yến Phi nói đúng, hắn là một tên nhu nhược luôn tự cho mình là đúng. “Cho nên, người định bỏ cuộc rồi phải không?”

Đào Nhiên nhìn A Nhất, nhưng không nói lời nào. A Nhất chỉ mong muốn bọn họ được tốt hơn, nói: “Chuyện cãi nhau ta và cha ta cũng thường xuyên làm, sau đó nhận sai là được rồi, nè, người còn cười à, ta nói bộ buồn cười lắm sao? Không được cướp rượu của ta nữa, người muốn uống rượu, đến chỗ biểu ca ta nhận lỗi trước đi, sau đó muốn uống bao nhiêu, ta đều mời người cả.”

A Nhất còn chưa lải nhải xong, cánh tay hơi tê, bình rượu đã rời khỏi tay rơi xuống. Đào Nhiên dễ dàng chụp lấy, cười nói: “Chiêu này gọi là tay không đoạt bạch nhận, nhớ rõ chưa?”

A Nhất tức giận đến nổi mắt trợn trắng, lao đến định đoạt lại bình rượu, đáng tiếc võ công quá kém, ra mấy chiêu đều bị hóa giải dễ dàng. Hắn có hơi buồn bực, giận đối nói: “Người nếu không đi, chớ trách ta không nể tình thầy trò, hạ cổ người đó!”

“A Nhất, đừng bức bách ta nữa.”

Thấy A Nhất thực sự tức giận, Đào Nhiên thu hồi nụ cười, nghiêm chỉnh nói. Hiếm khi thấy Đào Nhiên có bộ dạng nghiêm chỉnh như vậy, A Nhất có hơi chút thu liễm. Hắn vốn cũng không định hạ cổ thật, nếu Mộc Yến Phi biết Đào Nhiên do bị hạ cổ mới đến gặp mình nhận lỗi, chỉ e sẽ phản tác dụng. Hắn mặc dù không biết giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng đạo lý này hắn cũng hiểu rõ. “Kỳ thật ta chỉ hy vọng các người hòa thuận mà thôi.”

Hắn nhỏ giọng nói. “Không có cơ hội rồi.”

“Người vẫn chưa làm, làm sao biết được chứ?”

Đối mặt với sự hùng hùng hổ hổ của A Nhất, Đào Nhiên cười khổ. Hắn đương nhiên biết, bởi vì mấy ngày trước, hắn đã đi tìm Mộc Yến Phi rồi a. Hắn căn bản không ung dung như bề ngoài của hắn. Trên thực tế, tâm hắn rất hỗn loạn. Thấy hôn kỳ càng lúc càng đến gần, nhìn cảnh tượng huyền ảo của Mộc phủ, hắn cảm thấy có một sự mất mát nặng nề. Ba năm trước đây, khi Hình Viễn Tâm thành thân, hắn cũng đã rất

chật vật, nhưng tâm trạng không bất ổn giống như bây giờ. Mỗi ngày trôi qua, lòng của hắn lại càng nặng nề hơn một chút. Ngoại trừ không cách nào không chế được sự hoang mang lo sợ ra, còn có một phần là sự ghen ghét khó nói được thành lời. Hắn vẫn cho rằng ba năm trước đây mình không làm sai, nếu không cách nào cho đối phương được thứ mà đối phương muốn, vậy dứt khoát chia tay. Nhưng bây giờ hắn đối với sự phán đoán của bản thân mình cảm thấy nghi hoặc rồi. Hắn rõ ràng biết Hình Viễn Tâm muốn thứ gì, nhưng hắn lại tính toán sai thứ mà Mộc Yến Phi vẫn mong mỏi. Thứ mà Mộc Yến Phi vẫn mong mỏi, lại vừa vặn là thứ mà hắn không cách nào cho được, cho nên hắn một mực trốn tránh. Nhưng khi đối phương vừa nói lỏng tay ra, hắn mới phát hiện kẻ chính thức không cách nào buông tay được lại chính là mình. Đã nhiều ngày hắn nằm mơ, đều mơ đến khung cảnh hai người cưỡi ngựa song song. Tất cả những thứ trong tâm tư mà hắn không hiểu rõ, hắn đều không thể quên được. Cho nên hắn đã hối hận rồi, hắn không muốn lại chọn lựa bỏ cuộc thêm một lần nữa. Sau đó hắn nghe nói trước khi Mộc Yến Phi tìm đến mình, đã từng tranh cãi với thái tử, tâm trạng lại càng thêm không ổn định. Dứt khoát không để ý đến sự băn khoăn lo lắng này, trực tiếp đi đến Mộc vương phủ, muốn nói rõ với Mộc Yến Phi tâm ý của chính mình, nói cho hắn mình đã hối hận rồi, tình tình thất thường như mình hắn còn tiếp tục yêu thích nữa hay không? Nhưng hắn không được vào trong. Hắn đứng trong tuyết đợi suốt một canh giờ, chỉ chờ được một câu nói do A Nam đưa tới. “Vương gia nói – hắn hiểu dụng ý của người khi nói những lời đó, nhưng hiểu cũng không có nghĩa là tha thứ, hắn cũng biết mục đích người tới đây bái kiến, đáng tiếc đã quá muộn rồi, hắn đã không còn yêu thích gì nữa.”

A Nam nói xong, đưa cho hắn xâu chuỗi ngọc cầm trong tay, lại nói: “Vương gia của chúng ta sắp trở thành tân lang quan rồi, dạo này rất bận rộn, mời người sau này đừng đến đây quấy rầy hắn nữa.”

Tuyết của mùa xuân dễ dàng tan chảy, thấm ướt áo ngoài. Gió lạnh thổi tới, mang theo sự buốt giá khó mà chịu nổi. Đào Nhiên không nhớ rõ lúc ấy mình làm cách nào quay về nhà, chỉ biết Mộc Yến Phi đã bỏ cuộc rồi, trả lại hắn thứ mà hắn đã tặng, không cho hắn ôm lấy chút ít ủi chờ mong. Hắn tưởng rằng bản thân mình sống rất hào hiệp thoải mái, kỳ thật cũng chỉ là lớp vỏ ngoài mà thôi. Hắn có rất nhiều chuyện không dám thừa nhận, tiếp nhận và chấp nhận, cho nên chỉ có thể sử dụng lớp vỏ này để ngụy trang chính mình. Kẻ chính thức hào hiệp lại chính là Mộc Yến Phi, hắn làm việc cũng như dụng binh, chuyện đã nhận định, thì sẽ kiên trì đến cùng, tuyệt đối sẽ không do dự, càng sẽ không bỏ cuộc, nhưng một khi đã bỏ cuộc, thì sẽ không quay đầu lại nữa. Phong cách của một vị đại tướng, chính là như thế. Đào Nhiên nhổ nắp bình rượu ra, ngửa đầu uống mấy ngụm lớn, ánh sáng buổi chiều ấm áp chiếu lên cổ tay của hắn, minh châu theo động tác của hắn ánh lên một chút long lanh. “Sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Uống rượu, Đào Nhiên nói: “Cho dù hắn quyết định thế nào, ta đều sẽ vận dụng hết năng lực của mình đi giúp hắn.”

A Nhất nhìn thấy Đào Nhiên như vậy, muốn mắng hắn chẳng khá lên được chút nào cả, nhưng vừa há mồm, rồi lại không nói được lời nào, trong đó buồn vui lẫn lộn. Thân là kẻ ngoài cuộc như hắn, vĩnh viễn sẽ không cách nào chính thức hiểu rõ. “Ta đi hoa phường chơi đây.”

Đào Nhiên uống hết rượu trong bình, đứng dậy đi ra ngoài, A Nhất gọi với theo hắn từ phía sau: “Vậy người buổi tối có về ăn cơm không?”

“Không về, nghe nói bên kia đêm nay có bắn pháo hoa, đã lâu không thấy rồi, muốn đi chơi cho thỏa thích.”

A Nhất không cản hắn lại nữa, chỉ đứng ở phía sau bữu môi lầu bầu: “Một tên đều sắp thành thân rồi, một tên còn muốn đi xem pháo hoa, đúng là chẳng hiểu các người nổi, rõ ràng vô cùng quan tâm đối phương, vậy mà cứ làm bộ không quan tâm, ta đi chế thuốc, mặc kệ các người vậy...”

Đào Nhiên bước ra khỏi viện vẫn còn nghe được tiếng lải nhải tức giận bất bình của A Nhất ở phía sau, tâm có hơi chua chát. Kỳ thật cắt đứt như vậy cũng tốt, cả hai đều không cần bận tâm. Mộc Yến Phi vẫn là một vị tướng quân phong quan vô hạn, còn mình thì vĩnh viễn chỉ là một thị vệ bị trói buộc trong Ám các, cho dù một ngày nào đó chết đi rồi, cũng sẽ không có bao nhiêu người biết đến. Tâm tư chìm nổi, chân bắt giắc đã đi đến phía trước hoàng cung. Những mái lầu trước mặt trang trọng huy hoàng, yên tĩnh đứng trong bóng hoàng hôn. Xa xa đại hội bắn pháo hoa cũng bắt đầu rồi, nhưng ánh lửa hoa sáng rực vẫn không làm sáng được cả dãy cung điện. Lạnh lùng, trang trọng, rồi cả sự uy nghiêm của chí cao vô thượng, là ấn tượng duy nhất còn lưu lại khi hắn đến hoàng cung lúc tuổi ấu thơ. Hắn tiến vào Ám các, hoàn toàn bắt nguồn từ ngẫu nhiên. Hắn lúc nhỏ rất *** nghịch. Ngày ấy tại kinh thành, hắn đột nhiên nảy sinh một suy

nghĩ kỳ quái, trộm bò lên trên xe ngựa của phụ thân, phía sau xe chất không ít vải vóc, đủ để hấn núp vào. Hấn tưởng rằng phụ thân đến chợ phiên để chơi, không nghĩ phụ thân lại đi hoàng cung phục mệnh. Trên đường lại bị đánh lén, hấn lần đầu tiên biết tay phụ thân chỉ cần vuốt lên đồng tiền là có thể giết người, cũng lần đầu tiên nhìn thấy tử vong lại cách mình gần đến như thế. Sau đó thích khách bị phụ thân và ám sử đến tiếp ứng giết sạch cả. Một tên trong bọn chúng té ngã trên đồng vải nơi hấn ẩn thân, hấn sợ đến nỗi run cầm cập, cho nên mới bị ám sử phát hiện. Những người trong Âm các thân phận không thể tiết lộ. Vì để hấn không bị giết chết, phụ thân chỉ còn cách chấp nhận cho hấn vào Âm các làm việc. Khi đó hấn còn quá nhỏ, không biết chuyện đó nặng nhẹ thế nào, chỉ cảm thấy hưng phấn vì phát hiện bí mật của phụ thân và có thể luyện võ, thẳng đến khi hấn từ từ hiểu rõ nội tình, rốt cục đã không quay đầu lại được nữa rồi. Tựa như lời phụ thân của hấn đã nói trong cái đêm dẫn hấn tiến vào Âm các – bước vào cánh cửa này, thẳng cho đến tử vong, người đều sẽ không có được tự do nữa. Đào Nhiên lấy yêu bài ra, đi vào cửa cung. Nơi này hấn đã đi qua vô số lần, quen thuộc đường đi nước bước, cho dù nhắm hai mắt lại cũng có thể tới được nơi mình muốn đến. Vì vậy hấn rất thuận lợi đi đến trắc điện của Thanh Lưu điện, nơi này là cung điện khi hoàng đế dạ yến cùng triều thần, hôm nay trong cung cử hành đại điển tế lễ theo thông lệ hằng năm, sau khi chấm dứt, hoàng thượng sẽ đến nơi này dùng bữa với mọi người trong cung, cung chúc hoàng triều vĩnh thịnh. Hấn biết Mộc Yến Phi nhất định sẽ đến, cho nên mới tới đây, muốn đứng nhìn hấn từ phía xa xa. Canh giờ hãy còn sớm, dạ yến chưa bắt đầu, trong đại điện Thanh Lưu rất yên tĩnh. Đào Nhiên vào trắc điện, hấn vốn rất quen thuộc nơi này, biết trắc điện chính là vật bài biện nhằm để tôn thêm khí thế, chứ chẳng có công dụng gì cả, cho dù có quan viên say rượu, cũng sẽ đến nơi chuyên cung cấp chỗ nghỉ ngơi là Noãn các cách đó không xa, nhưng từ trên chỗ cao của trắc điện có thể nhìn thấy cảnh chúng quan nhập điện, chỉ là nhìn xa một chút cũng đã đủ rồi, trừ việc này ra, hấn cũng không làm được cái gì thêm cả. Trắc điện không người, Đào Nhiên sau khi đi vào, nhún người nhảy lên xà ngang, ánh đèn đuốc trong đại điện bên cạnh chiếu qua, khiến nơi này càng thêm âm u. Lúc Đào Nhiên leo lên trên xà ngang, cổ tay bị cộm một chút, là do râu chuối mình chấu, hấn vội vàng tháo ra, may là không làm nó trầy. Những hạt râu chấu trên râu chuối này là do Mộc Yến Phi tặng hấn, sau đó hấn làm thành chuối ngọc tặng lại. Mộc Yến Phi vẫn đeo, cho đến sau khi hai người bất hòa mới trả lại cho hấn. Hấn không muốn vứt bỏ, cho nên vẫn đeo trên cổ tay. Minh châu tròn xoe sáng bóng, thời gian đeo càng lâu, nó lại càng lấp lánh hơn, tựa như bản thân Mộc Yến Phi vậy. Ánh sáng trên râu chuối khẽ chớp lên, làm Đào Nhiên nhớ lại tình cảnh lúc đầu khi hấn tiếp nhận nhiệm vụ. Khi đó hấn nghe danh Mộc Yến Phi đã lâu, bất quá đa phần đều là tiếng xấu, biết hấn kiêu ngạo cuồng vọng, ủng binh tự trọng, thậm chí dùng sắc thị quân, cho nên từ lúc gặp nhau cho đến lúc đồng hành, trong lời lẽ nói với hấn chứa nhiều chế giễu, sau đó ở chung lâu dần, mới biết cũng không phải là như thế, cũng từ từ quen dần với sự cao ngạo của Mộc Yến Phi, hấn không dám tiếp tục ra vẻ ngả ngớn ta đây nữa, bắt đầu tránh lui, nhưng Mộc Yến Phi không cho hấn có cơ hội trốn tránh, mỗi lần đều dễ dàng tha thứ cho sự lừa gạt của hấn, vì vậy khiến hấn lầm tưởng sự bao dung này sẽ là vĩnh viễn. Hấn quên mất người kia cũng có giới hạn, cho nên đi tới cực diện của ngày hôm nay, là do hấn tự chuốc họa vào người, không thể oán trách người khác. Khu điện đối diện từ từ trở nên huyền ảo, các cung nhân phụ trách bắt đầu bố trí dạ yến, Đào Nhiên hồi thần, định đeo râu chuối ngọc vào cổ tay lại, nhưng không ngờ mình chấu quá trơn, tuột tay rơi xuống. Đào Nhiên kinh hãi, vội vàng xoay người nhảy xuống, lúc rơi xuống thì đưa tay chụp lấy chuối ngọc, sau đó thân thể lộn vòng trên không, vững vàng đáp trên mặt đất. Hữu kinh vô hiểm, Đào Nhiên không dám lấy chuối ngọc ra chơi nữa, mà đeo nó vào tay, định nhảy lên xà ngang, chợt nghe có tiếng bước chân vang lên phía cửa sau trắc điện. Hấn vội đề phòng cửa chính, không nghĩ tới lại có người vào từ cửa sau, vốn là cửa ít ai ra vào. Tai nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, một người trong đó bước chân rất vững chắc, định vận công nhảy lên, đã không kịp rồi, trong lúc vội vã nhìn thấy bên cạnh cây cột có tấm màn che rủ xuống, đành phải tạm thời trốn vào. Vừa trốn xong, tiến bước chân đã đến ngay phía trước, chỉ nghe giọng của một người trầm thấp vừa tức giận vừa khó nghe nói: “Người tới nơi này làm gì? Nếu để người ta thấy, ta làm sao giải thích chứ!”

“Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ta không gả cho hấn!”

Trong giọng nói đã được hạ rất thấp của nữ tử vừa có vẻ vội vã mà âm u lạnh lẽo, nói: “Một khi bị gả vào Mộc gia, ta sau này phải đổi sang họ Mộc, chúng ta suy nghĩ biện pháp khác đi, trong thủ hạ của người có rất nhiều tâm phúc, chắc chắn sẽ có biện pháp khác để giải quyết!”

Nam nhân rất dễ nhận ra, Đào Nhiên biết tứ hoàng tử nhiều năm, tất nhiên cũng biết cả chất giọng của hấn. Nữ tử có vẻ có chút xa lạ, nhưng khi nghe đến Mộc gia, hấn mới chợt tỉnh ngộ. Mấy ngày qua trong

triều thành thân chỉ có một vị Mộc vương gia, nữ tử nếu nói vậy, nàng tất nhiên chính là Chỉ Lan quận chúa rồi. Số lần Đào Nhiên gặp Chỉ Lan cũng không nhiều lắm, mỗi lần nghe giọng của nàng đều là trong trẻo lãnh lót, nếu không nghe nàng nhắc đến Mộc gia, cách một tấm rèm, rất khó cho rằng giọng nói âm u lạnh lẽo này chính là của nàng ta, càng không cách nào tưởng tượng nàng lại gặp mặt tứ hoàng tử ở nơi này. Nghe hai người đối thoại, tựa hồ có nhiều nội tình bên trong, tim Đào Nhiên bỗng chốc đập nhanh, một dự cảm không tốt chậm rãi lan tràn ra trong lòng. Nghe xong lời Chỉ Lan nói, tứ hoàng tử lập tức tức giận, cười lạnh: “Còn có ba ngày nữa là bái đường thành thân, ngươi bây giờ nói không gả, ngươi để mẫu hậu ta cho mặt mũi vào đâu? Bảo ngươi phụ thân làm cách nào ăn nói với thái tử?”

“Ngươi chỉ nghĩ đến mẫu hậu của ngươi, có nghĩ tới tâm tình của ta hay không chứ? Ngươi bảo ta gả cho một khúc gỗ lạnh băng (anh Mộc tề thế sao?), bảo ta ngủ chung với một kẻ mà ta không thích, ta làm sao có thể chịu được cơ chứ!”

“Chỉ một hai tháng mà thôi, đợi sau khi mọi chuyện thành công, ta phong ngươi làm hoàng hậu, đem những kẻ biết nội tình đều giết sạch, chuyện này sẽ không còn ai dám nhắc tới nữa...”

“Cho dù không ai dám nhắc tới, hoàng hậu cũng sẽ không chấp nhận ngươi lập một kẻ đã có chồng làm hoàng hậu, ta mặc kệ, ta không muốn gả, ta phải đi nói với hắc tử!”

Chỉ Lan cứng đầu nói xong, xoay người định rời đi. Tứ hoàng tử rất tức giận, tiến lên kéo nàng lại, tát một bạt tay tới. Trong tiếng vang thanh thúy, Chỉ Lan té ngã ra đất. Đào Nhiên không nhìn thấy khung cảnh đang diễn ra phía sau tấm màn che, những những gì bọn họ nói thì nghe rất rõ ràng rành mạch, trái tim đập một cách căng thẳng, hắc tử bây giờ mới hiểu được bản thân mình từ đầu tới cuối đều đã nghĩ sai rồi. Cho đến bây giờ những biểu hiện của Chỉ Lan đối với Mộc Yến Phi đều là rất hứng thú, cho nên hắc tử mới cho rằng người Chỉ Lan thích chính là Mộc Yến Phi. Nhưng giờ phút này nghe hai người đối thoại, mới nghĩ đến phản ứng của Chỉ Lan mỗi lần gặp tứ hoàng tử đều rất mãnh liệt, loại biểu hiện này có thể bị hiểu nhầm thành chán ghét, cũng có thể nói là do quá thích mà thành ra ghen. Nếu người trong lòng của Chỉ Lan chính là tứ hoàng tử, vậy việc nàng tiếp cận Mộc Yến Phi không phải vì thích, mà là vì điều tra, nếu dùng lý do vì thích đối phương để tiếp cận, sẽ không có ai nghĩ rằng nàng tiếp cận là vì mục đích khác. Thì ra ngày đó hoàng hậu biết chuyện Hình bộ thẩm vấn đêm đó nhanh như vậy, là nhờ Chỉ Lan mật báo. Nàng vốn là kẻ thông minh, từ hành động của phụ thân và anh rể cảm thấy bất bình thường, mới đặc ý đến thăm cung của hoàng hậu. Hoàng hậu sủng ái nàng, tứ hoàng tử nhìn nàng, chỉ bởi vì nàng có giá trị lợi dụng! Đào Nhiên tay chân buốt lạnh, chỉ vì đột nhiên hiểu rõ chân tướng. Hắc tử hạ ý thức ngừng thở, chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng khóc thầm tức, tứ hoàng tử tựa hồ cũng hiểu được mình làm có hơi quá đáng, vội vàng tiến về phía trước nâng Chỉ Lan dậy, ôn nhu nói: “Đừng khóc, ta nhất thời cũng là vì tình thế cấp bách a, ngươi cũng biết bây giờ tất cả mọi người đều muốn đẩy ta vào chỗ chết? Bây giờ chỉ có ngươi là giúp được ta thôi, nếu ngay cả ngươi cũng phản bội ta, vậy ta còn có thể tin ai được nữa?”

Đều là những câu từ trăng ngáp qua loa giả dối, Chỉ Lan lại cứ khẳng khẳng tin vào, khóc nói: “Hoàng thượng đã tứ cho ngươi phong địa, chúng ta đồng thời rời đi chẳng phải rất tốt hay sao? Tại vùng đất của mình tiêu dao, cũng không thua kém chi bậc đế vương cả.”

Tứ hoàng tử nghe vậy cười lạnh: “Phụ hoàng trầm kha khó lành, chuyện này kéo dài cũng đã mấy tháng rồi, nếu thái tử đăng cơ, kẻ đầu tiên không buông tha chính là ta, cho dù ta rời kinh, cũng không cách nào thoát chết được, nếu đã như vậy, chỉ bằng đổ một ván, ngươi thật sự muốn nhìn thấy ta bị giết hay sao?”

“Vậy ngươi tại sao lại không trực tiếp đối phó thái tử, ngược lại phải tốn nhiều công sức cho chuyện hạ độc Mộc Yến Phi?”

“Chung quanh thái tử đông đảo người tài giỏi, chỉ cần một chút không cẩn thận bị bọn họ nhìn ra sơ hở, ta ngược lại mua dây buộc mình, cho dù không bị phát hiện, thái tử đột nhiên trở nên điên cuồng, kẻ mọi người hoài nghi đầu tiên chính là ta, đến lúc đó làm cách nào ta có thể nghĩ được cách đăng cơ chứ? Nếu kẻ trúng độc chính là Mộc Yến Phi, chờ hắc tử điên cuồng chém chết thái tử, lại bị người của ta chém chết, vậy là sẽ không có người nghi ngờ chúng ta rồi, ngươi yên tâm, độc này ta đã luyện qua rất nhiều lần, chỉ cần ngươi làm theo lời của ta mỗi ngày cho hắc tử uống vào một lượng vừa phải, không cần đợi đến hơn tháng, thần trí của hắc tử sẽ tan rã, nghe lệnh chúng ta sai bảo, ngươi là thê tử của hắc tử, lại là con gái của Trâu tề tướng, hắc tử sẽ không đề phòng ngươi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà nữa, canh giờ của dạ yến sắp tới rồi, ta đưa ngươi về trước, ngươi yên tâm, sau khi chuyện này chấm dứt, ta sẽ lập tức cưới ngươi, lập ngươi làm hoàng hậu, tương lai vinh hoa phú quý, sẽ cùng ngươi hưởng, nếu có nuốt lời...”

“Được, ta hứa với ngươi.”

Chỉ Lan kịp thời cắt đứt hần, nói: “Đừng nói những lời thề độc.”

Đào Nhiên nghe đến đó, đột nhiên cảm thấy bi ai. Hần cùng Chỉ Lan gặp nhau vài lần, biết nàng là một nữ tử tự cao thích làm theo ý mình, không nghĩ sau khi lâm vào tình yêu, lại trở nên thất thường như thế, những câu nói giả dối đến vậy, nàng lại có thể không chút nghi ngờ, có lẽ vì nam nhân không hư, nữ nhân sẽ không yêu chẳng (đứa nào không vậy?), nàng muốn quẳng bỏ một người như Mộc Yến Phi không muốn cưới, thế nhưng lại cứ khăng khăng đi tìm tử lộ, tương lai nếu sự thành, tứ hoàng tử vì muốn che tai mắt người khác, nhất định sẽ giết nàng diệt khẩu. Một nữ tử thông minh đến vậy, lại có thể nhìn không thấu một sự thật rất đơn giản rõ ràng. Tứ hoàng tử nâng Chỉ Lan dậy, lại thấp giọng căn dặn một chút chi tiết. Đào Nhiên nghe ra ý trong lời nói của hần, loại độc được đó cũng giống như loại mà những binh lính lúc trước trúng phải, hần không dám tưởng tượng nếu Mộc Yến Phi bị trúng độc, sẽ biến thành thế nào, không khỏi âm thầm áy náy vì sự ngu xuẩn của mình. Thật uổng cho kinh nghiệm đã làm việc nhiều năm trong hoàng cung của hần, lại không nhìn ra được mối quan hệ giữa Chỉ Lan và tứ hoàng tử, khó trách hoàng hậu lại tứ hôn, hần nên nghĩ với tính tình của hoàng hậu, nàng sủng ái Chỉ Lan, nhất định có mục đích khác, chỉ trách hần đã nghĩ sai rồi, chỉ lo cho sự an nguy lúc này của Mộc Yến Phi, đã quá suy tính thiệt hơn, ngược lại lại quên mất đầu mối quan trọng, sớm biết như thế, hần sẽ không khuyên Mộc Yến Phi thành thân bằng cách đó rồi. Nghe tứ hoàng tử căn dặn, trong đầu Đào Nhiên nhanh chóng chuyển động, giờ phút này hần đã không có tâm tình xem dạ yến, thầm nghĩ dùng biện pháp gì cảnh báo cho Mộc Yến Phi, nhắc nhở hần đề phòng Chỉ Lan. Sóng lòng phiền loạn trù trừ, nhớ đến sự an nguy của Mộc Yến Phi, lại lo lắng Mộc Yến Phi không tin chính mình, xem lời nói của mình thành cái có cố ý ngăn trở chuyện thành thân của hần. Căn cứ theo sự hiểu rõ của hần đối với Mộc Yến Phi, chuyện này hoàn toàn có khả năng. Trong mắt Mộc Yến Phi, bản thân mình bất quá chỉ là một tên tiểu tốt chỉ biết gạt người mà thôi. “Ai!”

Tiếng quát xảy ra bất ngờ khiến Đào Nhiên bừng tỉnh khỏi sự suy tư, thì ra trong lúc tâm tư phiền loạn hần đã quên mất việc phải che giấu bản thân mình, lúc này trong điện đối diện ánh nến đã thấp sáng toàn bộ, ánh sáng theo song cửa rọi vào trong, chiếu lên màn che, bất giác cũng khiến bóng của hần hiện ra trên mặt đất, tứ hoàng tử nhìn thấy, kinh hãi thất sắc. Cuộc nói chuyện vừa rồi của hần và Chỉ Lan nếu chỉ cần một tia nửa điểm truyền ra, hần hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mặc dù biết cách vách đó là dạ yến đại diện, dưới tình thế cấp bách cũng bất chấp che giấu, rút ra bội kiếm đâm vào phía sau màn che. Nếu luận về võ công, mười tên tứ hoàng tử cũng không phải là đối thủ của Đào Nhiên, hần vốn có thể chế trụ tứ hoàng tử chỉ trong nháy mắt, sau đó nhân cơ hội thoát khỏi trắc điện, tin tưởng tứ hoàng tử có tật giết mình, tất nhiên sẽ không dám gọi người đến. Nhưng kiếm phong đã đồng thời đâm tới, suy nghĩ trong đầu hần thay đổi thật nhanh, đột nhiên bỏ đi ý nghĩ muốn thoát đi, lắc mình tránh khỏi trường kiếm, thân thể nhảy lên, đứng đối diện tứ hoàng tử. “Là người?”

Thấy kẻ nghe lén lại chính là Đào Nhiên, tứ hoàng tử trước kinh ngạc sau tức giận, thấp giọng quát hỏi: “Ngươi sao lại ở chỗ này?”

“Ta phụng mệnh đến tra án.”

Đào Nhiên cùng tứ hoàng tử mặt đối mặt đứng ở đại điện, hai tay chấp ra sau lưng, mỉm cười nói: “Vì vậy vừa khéo nghe được một số thứ không nên nghe.”

“Phụng mệnh của ai!?”

Đào Nhiên chỉ cười không nói, tay vươn ra, một thanh quyền trượng khắc rồng màu vàng nhạt hiện ra trong lòng bàn tay, yêu bài lung lay theo sợi tơ mảnh, tạo thành một luồng ánh sáng vàng nhạt. Chỉ Lan lấy làm kinh hãi, sắc mặt tứ hoàng tử lại trắng bệch như tờ giấy, trong lúc nhất thời bốn phía yên ắng không một tiếng động, điện phủ hôn ám, phủ lên trên mặt ba người một lớp hung ác âm hiểm, một lúc sau, lệ phong truyền đến, tứ hoàng tử kiếm phi như điện, đâm thẳng về phía cổ họng của Đào Nhiên. Canh giờ dạ yến vừa tới, chúng quan tham gia đại điển tề tễ xong theo hoàng đế về đến trước cửa Thanh Lưu điện, nghe bên

trong trắc điện truyền đến tiếng nữ tử kêu thét lên, đã sớm có đôi đao thị vệ xông lên hộ giá. Các thị vệ trong nội cung cũng nghe được tiếng động chạy đến. Cánh cửa phù điêu ngăn cách giữa hai điện bị đẩy ra trong nháy mắt, mọi người chỉ nhìn thấy ánh kiếm hiện lên giữa không trung, kiếm của Đào Nhiên đang đâm vào bụng dưới của Chỉ Lan. Đào Nhiên phát hiện có người tiến vào, cuống quýt xoay tay lại rút kiếm ra, Chỉ Lan theo thế kiếm ngã lăn ra đất. Tứ hoàng tử đứng ở một góc điện phủ, quay đầu nhìn thấy bá quan, vội vàng thối lui về phía sau liên tiếp mấy bước, chỉ vào Đào Nhiên kêu to: “Có thích khách, nhanh bắt hắn đi!”

Ngự lâm quân làm việc rất thuần thực, đã sớm rút đao kiếm ra cả, đồng loạt chỉ về hướng Đào Nhiên. Đào Nhiên tựa như có chút mờ mịt, đôi mắt đảo qua những thị vệ và quan viên tiến tới bao vây, lại nhìn thấy Mộc Yến Phi đang nhanh chóng chạy tới gần, khẽ run run lên, leng keng một tiếng, nhiệm kiếm rơi trên mặt đất. Trâu tể tướng đứng bên cạnh hoàng thượng, nhìn thấy con gái trúng kiếm ngã xuống, sững sờ chưa rõ, bất chấp nguy hiểm trước mặt, vội vàng chạy tới, ôm lấy Chỉ Lan không ngừng gọi nàng. Mộc Yến Phi lại không quan tâm đến chuyện quận chúa bị thương, đứng trước mặt Đào Nhiên, lạnh lùng quát hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Bốn mắt nhìn nhau, Đào Nhiên không nhìn thấy sự ôn tình quen thuộc trong đôi mắt của Mộc Yến Phi, bên trong chỉ toát ra nồng nặc hờ hững và căm tức. Cách nhau trong gang tấc, gần đến vậy, lại như xa đến vậy, môi hằn mấp má, trong khoảnh khắc, đầu óc chuyển đổi mấy suy nghĩ, nhưng không nói gì cả. Mộc Yến Phi không nghe được câu trả lời của hắn, lửa giận càng tăng, vung chưởng đánh Đào Nhiên té ngã ra đất. Chúng quan thấy hung thủ đã bị chế trụ, đều chậm rãi xông tới. Đào Nhiên nghe được tứ hoàng tử đứng bên cạnh không ngừng kêu lên mình là thích khách đến đây hành thích hoàng đế, bị Chỉ Lan bắt gặp, nên mới hạ độc thủ với nàng, vân vân... Mày hấn nhú chặt, nhưng không phản bác, phản bác chỉ khiến liên lụy đến Mộc Yến Phi, khiến hoàng đế lại càng thêm kiêng kỵ đối với sự tồn tại của Mộc Yến Phi. Mà hắn cũng không cách nào bại lộ thân phận, tứ hoàng tử biết rõ hắn không thể làm như vậy, cho nên mới dám ăn nói lung tung như thế trước mặt mọi người. Nhuyễn kiếm rơi bên cạnh, mũi kiếm mang theo một chút màu máu, mới vừa rồi Chỉ Lan lao đến quá đột ngột, hắn không biết chính mình đâm nàng bị thương nặng đến thế nào, chỉ biết hắn không cách nào quay đầu lại được nữa rồi, màu máu từ từ lan ra trước mắt, phảng phất như ác ma, hoán tỉnh sát ý trong lòng, mãnh liệt thúc giục hắn đưa tay cầm chắc thanh kiếm, kiếm phong như điện, đâm về hướng tứ hoàng tử. Đây là biện pháp duy nhất, nếu không có cách nào giải thích nhiều thêm, vậy thì dùng tử vong để chấm dứt hết thảy đi. Trường kiếm chỉ về hướng tứ hoàng tử, nhưng không có cơ hội đâm tới, bởi vì kiếm phong đi được nửa đường đã bị chặn lại. Yêu đao của Mộc Yến Phi đang đề trên thanh trường kiếm của hắn, Đào Nhiên chỉ cảm thấy cổ tay căng thẳng, liền bị hắn trở tay chế trụ. Hai tay nắm lấy nhau, Mộc Yến Phi nhìn thấy chuỗi ngọc trên cổ tay Đào Nhiên, có chút kinh ngạc, lập tức lại bị sự lạnh lùng che lại mất, tay dùng sức, Đào Nhiên chỉ thấy đao nhúc từ khủy tay nhanh chóng lan ra toàn bộ cánh tay. Mộc Yến Phi hạ thủ rất nhanh, trong chớp lát đã tháo khớp cánh tay của hắn, xương vai bị kéo trật khớp, đau đớn không chịu nổi, hắn không cách nào cầm kiếm, nhuyễn kiếm khẽ run rơi xuống. Chiêu thức nhanh lẹ tàn nhẫn, chỉ cần một chiêu duy nhất đã cắt đứt cơ hội ứng chiến của hắn, Đào Nhiên kinh ngạc nhìn về phía Mộc Yến Phi, khuôn mặt lạnh lùng như thường, tựa như trạng thái mỗi lần hắn giao đấu, đối với kẻ địch, không thể có chút dung tình, đây là điều Mộc Yến Phi đã dạy cho hắn, không nghĩ tới có một ngày lại dùng ngay trên người hắn. -Người...- Miệng đã mở ra rồi, nhưng không cách nào gọi được. Đào Nhiên cảm giác vỏ đao của Mộc Yến Phi tiếp tục tới gần, hắn vội vàng tránh lui về phía sau, nhưng đã trễ nửa bước, đầu gối bên phải bị đá trúng, huyết vị bị chế trụ, chân hắn mềm nhũn quỳ xuống về phía trước, lập tức hơi lạnh như băng từ chân cổ truyền đến, vỏ đao của Mộc Yến Phi đã cản hắn lại, quát về phía bọn thị vệ đang đứng phía sau: “Trối lại!”

Có mấy người tiến lên, trối tay chân Đào Nhiên lại, cánh tay hắn bị trật khớp, lại bị cưỡng chế trối giật ra sau, đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ra, chỉ nghe Mộc Yến Phi lại hỏi: “Là ai sai khiến ngươi đến đây?”

Giọng nói lạnh lùng nghiêm lệ, lộ ra sát khí đằng đằng, lưỡi của Yêu đao đã ra khỏi vỏ nửa thốn, tựa hồ chỉ cần hắn trả lời không thỏa đáng, thì sẽ lập tức bị trảm ngay tại điện. Mộc Yến Phi như thế lại quá xa lạ, khiến hắn cảm thấy mất đi khả năng ứng đối dư thừa, mày Đào Nhiên khẽ nhíu lại, cùng hắn nhìn thẳng vào nhau, nhưng lại cắn răng không nói. Sát khí trong mắt Mộc Yến Phi càng lúc càng đậm, loan đao lập tức giong lên, trở tay chế trụ chuỗi đao, Yêu đao liền bị rút ra. Quan viên đứng chung quanh đều bị sát khí trên người hắn khiến cho khiếp đảm, không tự chủ đồng loạt lui về phía sau. Đào Nhiên ngược lại lại là kẻ trấn định nhất, ngẩng đầu nhìn về phía Yêu đao. Hắn đã từng nói hắn không ngại việc để đao uống máu

mình, chỉ không nghĩ tới lại dưới một tình huống như thế này. “Hong Chiếu khoan đã!”

Yêu dao vừa ra khỏi vỏ trong nháy mắt đã bị tiếng quát của thái tử cản lại, “Người này mưu mô thâm hiểm, sau lưng tất có kẻ sai khiến, trước nhất nên giam hãm lại, sau đó thẩm vấn.”

Tứ hoàng tử nghe xong những lời ấy, sắc mặt khê biến, không đợi hắc phản đối, bọn thị vệ đã phụng lệnh kéo Đào Nhiên xuống. Lúc hắc bị mang đi, nhìn thấy Mộc Yến Phi bước nhanh đến đỡ lấy Chỉ Lan, quát lệnh gọi ngự y đến cứu người. Ngoài điện bóng đêm ảm đạm, khoảnh khắc lưu lại trong trí nhớ hắc, chỉ có một bóng lưng hờ hững mà thôi.

20. Quyển 2 - Chương 20

Đào Nhiên bị áp giải đến thiên lao, giam trong phòng giam cuối cùng, tay chân đều bị cùm bằng thép *** luyện, hai chân còn bị xiềng bằng một sợi xích thép. Sợi xích nặng nề, vừa thô lại ngắn, làm hắc không cách nào đi lại tự do được, mỗi ngày chỉ có thể quanh đi quẩn lại trong một phạm vi giới hạn.

Nhà tù nhỏ hẹp, cả gian lao phòng chỉ có một cửa sổ trên đỉnh đầu thỉnh thoảng có chút ánh sáng lọt vào, nói chính xác, đó chỉ là một cửa thông gió, nhưng trong thiên lao tối tăm ngột ngạt này, đó cũng xem như chút ánh sáng duy nhất rồi, cũng là cách duy nhất có thể phân biệt được ngày hay đêm. Mỗi khi chim chóc bay ngang, thỉnh thoảng cất lên tiếng kêu líu ríu. Đào Nhiên tự giấu, Mộc Yến Phi đối xử với hắc vẫn không tệ, nên những ngày còn lại này của hắc, cũng không đến nỗi quá nhàm chán.

Sợi xích thép trên chân Đào Nhiên to bằng bắp tay trẻ con, đi đứng có hơi không tiện, hắc cũng lười đến nỗi chẳng muốn hoạt động, mỗi ngày ăn no lại ngủ, không thì ngồi xuống luyện công, bả vai và khuỷu tay bị trật khớp Đào Nhiên đã tự bẻ lại đứng khớp, vì thời gian trật khớp khá lâu, nên gần bả vai bị sưng to, may chỉ là ngoại thương, kinh mạch bị trở ngại trong cơ thể của hắc cũng đã thông suốt hơn rồi, thỉnh thoảng vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi, hắc đều có thể dựa vào công lực bản thân để điều tiết, không giống như trước kia lúc nào cũng phải phụ thuộc vào hơi nóng của rượu, nếu không trong tù chẳng rượu, chỉ cần giam vài ngày, không cần động hình, hắc cũng đã bị chân khí trong cơ thể hành hạ đến nỗi chết đi sống lại rồi.

Ngày cứ thế trôi qua hơn một tháng, thiên lao rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi giống như tất cả đều đã chết cả rồi vậy. Đào Nhiên ban đầu là nhàm chán, sau đó lại chuyển dần sang lo âu. Hắc vốn tưởng rằng tự ý xâm nhập hoàng cung đâm bị thương quận chúa, hắc sẽ rất nhanh chóng bị đem ra thẩm vấn xử tội. Thái tử và tứ hoàng tử sẽ không buông tha cho hắc, về phía hoàng đế cũng càng sẽ không để hắc nói ra sự thật. Hai bên chẳng bên nào có thể thoát khỏi một chữ “chết”, hắc vốn đã suy nghĩ cẩn thận các câu từ dùng để ứng đối, ai ngờ qua lâu như vậy, đều không có ai đến thăm vấn. Thái tử và những người khác đã không để ý đến hắc thôi, ngay cả A Nhất cũng chưa từng đến, chứ đừng nói chi Mộc Yến Phi. Hắc giống như đã bị những người đó quên mất vậy, bị quăng ở xó này, để mặc hắc tự sinh tự diệt.

Đào Nhiên vì cái loại ý nghĩ này của mình mà cảm thấy buồn cười. Hắc cho rằng Mộc Yến Phi không phải là người như vậy, nhưng ngày qua ngày lại càng kéo dài thêm, tâm của hắc lại càng lúc càng hỗn loạn. Có đôi khi nhắm mắt lại, nhớ tới ánh mắt hờ hững trước điện đêm đó của Mộc Yến Phi, hắc lại cảm thấy kỳ thật hắc cũng không thật sự hiểu rõ Mộc Yến Phi. Hắc rất sợ tình huống như vậy phát sinh, bị lãng quên lại càng khiến cho người ta tuyệt vọng hơn là bị cấm ghê. Có lẽ Mộc Yến Phi đã bỏ rơi hắc rồi, không còn thương nữa, cũng không căm ghét, thậm chí ngay cả việc nhớ đến hắc cũng đều không nhớ, dùng một phương thức như vậy để trừng phạt sự vô tâm của hắc.

Vì vậy, mỗi ngày hắc bắt đầu chờ mong xem người ngoài nào sẽ đến, cho dù là đến tuyên triệu hắc tội chết, cũng tốt hơn là phải chờ đợi vô kỳ hạn giống như thế này. Đáng tiếc hơn một tháng đã trôi qua, mỗi ngày chỉ có lính gác ngục mang cơm tới, tâm tình của hắc từ chờ mong biến thành chết lặng, sau đó cũng mặc kệ. Bây giờ hắc mới phát hiện hắc thích Mộc Yến Phi đến cỡ nào, thích đến nỗi quan tâm cả đến việc hắc nghĩ sao về mình, không muốn hắc hiểu sai về mình, muốn nói với hắc mình thật ra không muốn giết Chỉ Lan quận chúa, là do tứ hoàng tử phát giác có người đến, sợ bị hoài nghi, định sát nhân diệt khẩu, thừa dịp hỗn loạn đẩy nàng ta vào vòng chiến, dẫn đến việc mình ngộ thương nàng ta.

Hắc không cách nào nói ra điều này trước mặt mọi người, sợ liên lụy đến Mộc Yến Phi. Hoàng đế vốn đã kiêng kỵ Mộc Yến Phi, nếu biết chuyện hắc sẽ bị được vật khổng chế, ám sát thái tử, Mộc Yến Phi sẽ rơi

vào tình cảnh mỗi bước mỗi khó khăn, cho nên biện pháp tốt nhất chính là giết chết tứ hoàng tử, giải quyết một lần cho gọn. Đó là chuyện duy nhất lúc ấy hắn có thể làm, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Mộc Yến Phi lại có thể ra tay nặng đến thế để ngăn cản hắn.

Có lẽ sau khi bị hắn lừa gạt và phốt lờ vô số lần, Mộc Yến Phi đã không còn tin tưởng vào sự thật tình của hắn nữa. Nhưng hắn không bao giờ hối hận con đường đã chọn lựa vào ngày ấy, hắn không muốn Mộc Yến Phi xảy ra chuyện, cho dù cái giá phải trả to tát đến thế nào cũng đều không sao cả, hắn chỉ mong muốn được gặp lại Mộc Yến Phi một lần, một lần, trước khi hắn chết...

Đáng tiếc, Mộc Yến Phi trước sau vẫn chưa từng xuất hiện trước mặt hắn, hắn không gặp được Mộc Yến Phi, mà lại gặp một người mà hắn hoàn toàn không nghĩ đến.

Đêm đó trời mưa, cơn tối bị đưa đến rất trễ, Đào Nhiên tựa lưng vào tường, vừa nghe tiếng mưa vừa ngâm nga một khúc hát. Tường ngục rất dày, nếu không phải thỉnh thoảng có những hạt mưa từ cửa sổ hắt vào, hắn căn bản cũng không cách nào phát hiện bên ngoài trời đang mưa. Trời đã vào xuân, cũng là mùa hoa đào rộ nở, nhưng trong ngục lại rất lạnh lẽo, ngay lúc hắn vô cùng buồn chán, chợt nghe có người đến gần, bước chân trầm ổn chắc chắn, không phải lính gác ngục.

Đào Nhiên ngừng hát, vội vàng đứng lên, không quan tâm đến sợi xích nặng nề xiềng trên chân mình, tiến lên định xem người đến, tim đập thình thịch không ngừng, hắn có loại cảm giác, có một số việc có một số người, rốt cục cũng đã đến thời khắc phải đối mặt.

Tiếng bước chân âm u vắng vắng, quanh quẩn trong hành lang của ngục giam, rất lâu sau, rốt cục cũng đi tới trước phòng giam, mở cánh cửa sắt ra. Ngọn đèn trong ngục bé như hạt đậu, khiến cho khuôn mặt người đến âm u rất khó phân biệt, nhưng lại có thể chiếu sáng một thân quan phục kia. Trên nền màu đỏ của quan phục có thêu một con chim trĩ rực rỡ, Đào Nhiên sững sờ, nhìn Hình Viễn Tâm đang đứng trước mặt mình, hoảng hốt hỏi: “Sao lại là người?”

Lưu ý đến chút ánh sáng vừa chợt lóe lên đã tắt trong đôi mắt Đào Nhiên, Hình Viễn Tâm nhú mày, không trả lời, phất tay ra hiệu, liền có hai tên nha dịch tiến vào, mang rượu thịt đến đặt lên chiếc bàn nơi góc phòng. Hình Viễn Tâm chờ bọn họ đi ra, mới quay đầu lại nhìn Đào Nhiên.

Bạn thân ngày trước, giờ phút này cách nhau gang tấc, nhưng chỉ nhìn nhau mà chẳng nói được điều gì. Hình Viễn Tâm nhìn Đào Nhiên từ trên xuống dưới, râu ria xồm xoàm, đầu bù tóc rối, một bộ đồ dơ bẩn tùy tiện khoác trên người, nơi nào còn có thể nhìn ra bộ dáng của một vị công tử phong lưu tuấn tú hào hoa của thuở ngày xưa? Trong thoáng chốc, chuyện cũ như những hình ảnh trên chiếc đèn cù chợt thoáng mà qua, lòng ngực tắc nghẹn, nhưng cổ họng lại cảm thấy đắng chát không cách nào nói được thành lời.

Năm đó cùng so kiếm dưới tán hoa đào, nói không hết về những điều cùng chung chí hướng, rồi sau đó cùng cưỡi ngựa chạy đến kinh thành cho kịp ngày thi. Hắn trúng thám hoa, lúc đại đăng khoa thì Đào Nhiên không từ mà biệt, hắn tìm đến nửa đêm, lại bắt gặp Đào Nhiên trong tình cảnh đang cùng kẻ khác lêu lổng ở chốn thanh lâu, hắn rốt cục không chịu được sự tự cao tự đại vào bản tính phóng đảng của Đào Nhiên, cho nên đoạn tuyệt. Khi gặp lại thì hắn đã thăng quan làm thị lang, mà Đào Nhiên lại trở thành “khách quý” của người khác, quan hệ đã không cách nào quay trở lại giống như ban đầu. Mà giờ phút này, hắn là giám hình quan, mà Đào Nhiên, lại trở thành tù phạm.

Đời người cho dù lắm đổi thay, thì chắc cũng chẳng tréo ngoe hơn thế này đâu nhỉ?

“Cám ơn người đã đến tiễn ta.”

Đối mặt nhìn nhau cả buổi, cuối cùng vẫn là Đào Nhiên mở miệng trước, giọng nói trong trẻo, tựa như hôm qua, phẳng phất như đã biết được vận mệnh sẽ phải đổi mặt, khoe miệng cong lên, nụ cười khê rộ, bộ dáng như một vị công tử nhàn nhã chẳng quan tâm đến điều chi cả, thế nhưng lại làm Hình Viễn Tâm cảm thấy căm tức. Hắn đã lăn lộn nơi chốn triều đường được mấy năm, đã không phải là một tên thiếu niên ngây thơ giản đơn năm đó. Hắn nhìn ra được Đào Nhiên đang ngụy trang, dùng nụ cười hoàn mỹ để che đi tâm tình chờ mong lúc đầu, bởi vì bản thân mình vốn không phải là kẻ mà hắn chờ đợi, cho tới bây giờ cũng đều không phải. (biết thân biết phận quá hen?)

“Ta biết ngươi không muốn gặp ta, kỳ thật ta cũng không muốn tới.” Hình Viễn Tâm lạnh nhạt nói: “Nhưng hoàng mệnh nan vi.”

“Ta hiểu.” Đào Nhiên cười khê: “Hôm nay tới lại là người quen, dù sao cũng tốt hơn một lão già nào đó mà ta chẳng hề quen biết.”

“Người thật sự hiểu sao?”

Đào Nhiên chỉ cười, nhưng không trả lời.

Hắn đã làm việc trong Ám các nhiều năm, còn có ai có thể hiểu hơn hắn bốn chữ “hoàng mệnh nan vi” đại biểu điều gì cơ chứ? Có một vài thứ, nếu muốn có được, thì trước tiên phải học cách vứt bỏ. Nhưng bây giờ quay đầu nhìn lại, hắn không biết cuối cùng thứ mà hắn có được nhiều hơn, hay là thứ bị hắn vứt bỏ nhiều hơn.

Hình Viễn Tâm yên lặng không lên tiếng nhìn hắn cười. Hắn không cách nào nhìn xuyên thấu được tâm tư của Đào Nhiên, càng không biết ở trong lòng Đào Nhiên, Mộc Yến Phi rốt cục có sự tồn tại như thế nào, dứt khoát nói: “Chỉ Lan không có việc gì cả.”

Đào Nhiên vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, Hình Viễn Tâm nói: “Một kiếm của người không đâm trúng chỗ hiểm của nàng, nàng chỉ bị thương nhẹ, Mộc tướng quân vẫn ở cùng nàng, cho nên nàng khỏe lại rất nhanh.”

Hắn không biết mình vì sao lại muốn nói như vậy, có lẽ ở nơi sâu thẳm tận đáy lòng hắn, hắn muốn nhìn thấy gương mặt chính thức của Đào Nhiên, cho dù phải tổn thương đối phương, nhưng hắn lại rất nhanh chóng thất vọng rồi. Đào Nhiên ngoại trừ việc đáp lại bằng sự lạnh nhạt ra, cái gì cũng không có cả, ngược lại kẻ không giữ được bình tĩnh lại chính là hắn, hỏi: “Người đâm bị thương Chỉ Lan, thật sự vì tình mà sinh hận sao?”

“Đúng vậy.” Đôi mắt Đào Nhiên lướt qua rượu thịt thịnh soạn bày trên bàn, cuối cùng dừng lại trên bầu rượu đặt ở giữa, thuận miệng nói: “Á mấy lần nhục nhã ta, chẳng lẽ ta không nên giết sao?”

“Người nếu thật muốn giết nàng ta, có khi là có cơ hội khác, vì sao lại cứ khẳng khẳng lựa chọn hoàng cung, ngay trong thiên điện sẽ dạ yến bá quan?” Hình Viễn Tâm phản hận nói: “Tại sao cái chết đến trước mắt, người vẫn còn muốn nói dối?”

“Ta không nói dối, ta lúc ấy thật sự muốn giết ả.”

“Thật thế à?” Hình Viễn Tâm cười lạnh, một lúc lâu, thở dài thường thợt: “Quen biết người đã nhiều năm, ta chỉ nghĩ muốn được nghe một câu nói thật, tại sao ngay cả điều này người cũng keo kiệt chẳng chịu nói ra?”

Có lẽ bởi vì do đã nói dối khá lâu, cuối cùng câu nào thật câu nào giả, ngay cả bản thân hắn cũng không phân biệt rõ, bất quá lúc này đây hắn cũng không lừa Hình Viễn Tâm, đêm đó đích xác hắn nổi lên sát khí đối với Chỉ Lan, hắn không phải thánh nhân, hắn cũng sẽ biết ghen ghét, chỉ bất quá tứ hoàng tử hạ thủ trước hắn một bước mà thôi.

Bất quá việc này hắn cũng không muốn nhắc lại, ai đúng ai sai sẽ không vì chân tướng bị vạch trần mà có điều thay đổi, Đào Nhiên thuận miệng nói: “Bởi vì người không tin, cho nên mỗi câu nói của ta người đều cho rằng là nói dối cả.”

“Ta chỉ muốn biết chân tướng mà thôi, ta là giám hình quan, cũng là Hình bộ thị lang, ta không muốn người chết oan ở chỗ này, vì một kẻ không đáng giá.”

“Không đáng giá?”

“Phải, người có biết, kẻ mà người một mực quan tâm, cứ khẳng khẳng muốn định người tội chết hay không?”

Nghe xong lời này, tâm tư Đào Nhiên có hơi hoảng hốt một chút, thương cảm chột lướt qua trong đôi mắt. Hắn hoàn toàn không sợ chết, lúc quyết định ám sát tứ hoàng tử ngay điện tiền, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý cầm chắc cái chết rồi, hắn chỉ không nghĩ tới, kẻ hận đến nỗi muốn hắn chết lại chính là Mộc Yến Phi.

Có lẽ đây là báo ứng chăng? Trước kia mỗi lần hắn làm chuyện quá đáng, cứ tưởng Mộc Yến Phi sẽ hận hắn, sẽ bỏ rơi hắn, thế nhưng Mộc Yến Phi đều quay trở lại bên hắn cả, cho nên hắn vẫn nghĩ một cách ích kỷ, cho dù mình làm cái gì, đều sẽ được tha thứ. Cho nên hắn mới ở nơi này chờ đợi, cho dù thứ hắn chờ đợi chính là tử vong, cũng tin chắc rằng kẻ đến chấp hành nhất định chính là Mộc Yến Phi. Nhưng hắn lại

sai nữa rồi, thứ mà cuối cùng hắn chờ đợi, lại chính là một chén rượu độc – Mộc Yến Phi đã bỏ rơi hắn rồi, tựa như ngày đó hắn đã nói, đời này kiếp này không còn gì liên quan đến nhau nữa, cho nên dù hắn sống hoặc chết, người kia cũng đều sẽ không quan tâm đến nữa rồi.

Nghĩ đến điều đó tâm lại bắt đầu đau. Hắn đã quen việc bị mất đi thứ gì đó, nhưng lại không quen việc thống khổ khi bị mất đi thứ gì đó, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói: “Có thù là nhất định trả, thật đúng là cá tính của hắn.”

“Là hắn thỉnh cầu hoàng thượng lệnh cho ta đến đây giám sát việc xử quyết, hắn nói...” Ánh mắt hướng tới Đào Nhiên của Hình Viễn Tâm có chút phức tạp, “Kể mà người không muốn gặp nhất lúc sắp chết chính là ta.”

Đào Nhiên rút cục nhìn không được cất tiếng cười to, Hình Viễn Tâm lạnh lùng nhìn hắn cười, hỏi: “Lời ta nói nghe rất buồn cười sao?”

“Không có, ta chỉ là cười hắn đã phản bội lời hứa hẹn, hắn đã từng nói, chúng ta nếu nhờ là địch, hắn tất sẽ cho đao của hắn uống máu của ta.” Tiếng cười của Đào Nhiên từ từ tắt lịm, than thở: “Nói vậy hắn chắc đang rất bận rộn, bận đến nỗi ngay cả lời mình nói cũng đều đã quên mất rồi.”

“Hắn đích xác rất bận rộn, đêm nay người không đợi hắn đến được đâu...”

Ánh mắt thăm dò lại hướng tới, Hình Viễn Tâm do dự một chút xem mình có nên nói ra hay không? Thấy hắn trù trừ, Đào Nhiên tự giễu nói: “Ta đã sắp chết rồi, người còn sợ ta không giữ được bí mật hay sao?”

“Cũng chẳng phải điều gì bí mật cả, chỉ là đêm nay là ngày đại hỉ của hắn, cho nên...”

Hình Viễn Tâm vốn định nói rằng “cho nên đêm nay hắn bất luận thế nào cũng sẽ không đến nơi này”, nhưng nhìn khuôn mặt Đào Nhiên chợt tràn ngập u ám, liền dừng câu nói lại.

“Là cưới... Chỉ Lan?”

Hình Viễn Tâm gật đầu. Một tháng qua Chỉ Lan thụ thương, đều ở tại phủ đệ của Mộc Yến Phi. Mộc Yến Phi ở chung nàng sớm tối, rất quan tâm lo lắng cho nàng. Bọn họ lại có hôn ước, Chỉ Lan gả cho Mộc Yến Phi là chuyện hợp lẽ, hắn tin tưởng Đào Nhiên hẳn cũng hiểu được điều này, hắn chỉ là không cam lòng mà thôi.

Sát khí truyền đến, Hình Viễn Tâm không nhìn được lui về phía sau hai bước. Đào Nhiên giờ phút này sóng lòng tràn ngập, không để ý đến sự lúng túng của Hình Viễn Tâm, định lao người về phía trước, nhưng ngay sau đó chân tay liền bị kéo lại, xích sắt nặng nề phát ra tiếng loảng xoảng ngay dưới chân, kéo thần trí hắn quay về thực tại. Bởi vì hắn kéo, xích sắt lại càng thích chặt, cảm thấy có chút đau buốt, lại càng kích thích sự tức giận của hắn. Hắn ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy xích cùm kéo ra phía ngoài, đáng tiếc xích cùm quá chắc chắn, cho dù hắn có thúc đẩy nội lực thế nào, đều không có một chút dấu hiệu sẽ bị đứt.

Nhìn Đào Nhiên do quá hoảng loạn trở nên vô thức, trên mặt Hình Viễn Tâm lộ ra sự thương hại, hắn phát hiện mình một chút cũng đều không hiểu Đào Nhiên. Người này không hề quan tâm đến chuyện sinh tử, nhưng lại quan tâm đến chuyện Mộc Yến Phi thành thân đến như thế.

“Xích đó dùng thép *** luyện luyện thành, người chán không đứt đâu.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Chìa khóa!”

“Người cho rằng ta sẽ có sao?”

Đừng nói đến chuyện hắn không có, cho dù có, cũng sẽ không đưa cho Đào Nhiên. Quen biết Đào Nhiên đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một khuôn mặt khác của đối phương ngoài khuôn mặt ung dung tự tại. Hình Viễn Tâm chắc chắn cho rằng, giờ phút này nếu đưa chìa khóa cho Đào Nhiên, hắn nhất định giết người xông thẳng ra thiên lao, phóng đến hỉ đường, quậy cho hỉ đường nát bét. Cách làm đó vốn một chút cũng không giống cá tính của Đào Nhiên, nhưng Hình Viễn Tâm lại cảm thấy cực kỳ giống hắn.

“Hắn không thể cùng Chỉ Lan thành thân!” Đào Nhiên sau nhiều lần thúc đẩy nội lực vẫn không cách nào đánh gãy xích sắt, rốt cục cũng đành bỏ cuộc, đứng dậy, lớn tiếng nói với Hình Viễn Tâm: “Hắn có thể cưới bất cứ kẻ nào, nhưng không được cưới Chỉ Lan!”

“Tại sao?”

“Tại vì...”

Tại vì Chỉ Lan là người của tứ hoàng tử, bọn họ muốn hại Mộc Yến Phi, muốn lợi dụng Mộc Yến Phi ám sát thái tử, thậm chí bức cung...

Tim bởi vì kinh hoàng quá độ mà đập thành thịch không ngừng, song những lời đó chỉ lượn bên môi mấy mấy vòng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra ngoài. Hình Viễn Tâm là người của thái tử, nhưng hắn cũng là con rể của Trâu gia, điều đầu tiên cân nhắc đến chính là ích lợi của Trâu gia, bản thân mình nếu đột nhiên nói ra chân tướng, có lẽ ngược lại sẽ hại Mộc Yến Phi...

Một lúc lâu, Đào Nhiên rốt cục cũng trầm tĩnh lại, định thần, nói: “Bởi vì ta ghen ghét với ả, ta không muốn bọn họ thành thân.”

“Người đang nói dối!” Hình Viễn Tâm lạnh lùng nhìn hắn, quát: “Tại sao không nói lời nói thật ra? Người cho tới bây giờ chưa từng tin ta, cho dù đến tận bây giờ, người sắp chết, nhưng vẫn giấu diếm rất nhiều chuyện!”

Đào Nhiên im lặng, Hình Viễn Tâm đã nói trúng tâm sự của hắn. Hắn đích xác không dám tin, con người sẽ luôn thay đổi. Với thân phận và lập trường hiện giờ của Hình Viễn Tâm, sẽ làm một lựa chọn như thế nào hắn cũng hoàn toàn không biết. Hắn không thể đem sinh mệnh của Mộc Yến Phi ra mạo hiểm được.

Trầm mặc một lúc lâu, Hình Viễn Tâm thở dài một hơi: “Người không muốn nói, ta cũng không bức người, bất quá bọn họ đã thành thân rồi, đêm nay trong triều văn võ bá quan đều đến chúc mừng, ta cũng mới vừa từ bên kia chạy qua, kỳ thật cho dù Mộc Yến Phi không cùng Chỉ Lan thành thân, cũng sẽ cùng người khác, người cho dù toán kế rất nhiều, nhưng nếu thứ không thuộc về người, thủy chung cũng sẽ không thuộc về người thôi.”

Đào Nhiên ngẩn ra. Hình Viễn Tâm nói những lời này tựa như đánh đòn cảnh tỉnh hắn, khiến hắn không còn lời nào để đáp. Đỉnh đầu chợt vang lên tiếng líu ríu, hóa ra là hai con chim sẽ bị mắc mưa, trốn dưới mái cửa sổ, tiếng kêu rất trong trẻo, khiến hắn kim lòng không đậu ngẩng đầu nhìn lên.

“Chúng nó đang nói cái gì?”

“Nói chim mỗi muốn quay về rừng, nhưng mưa quá lớn, chúng nó không tìm được đường quay về.”

Hình Viễn Tâm liếc mắt nhìn Đào Nhiên, “Năm đó quen người, ta cũng rất hâm mộ chuyện người biết thú ngữ, nhưng người thật sự hiểu chứ?”

“Tất nhiên là hiểu.”

Đào Nhiên cười, quay đầu nhìn lại, hắn đã khôi phục sự điềm tĩnh, sự lo âu nóng nảy mới rồi đều đã được che giấu kỹ. Cởi xâu chuỗi ngọc trên cổ tay xuống, đưa cho Hình Viễn Tâm, Hình Viễn Tâm cầm lấy rất tự nhiên, Đào Nhiên nói: “Đây là vật của hắn, giúp ta trả cho hắn, nói với hắn cẩn thận người bên cạnh hắn.”

Đây là chuyện duy nhất hắn có thể làm, hy vọng Mộc Yến Phi có thể hiểu được điều hắn muốn cảnh báo. Nhưng Hình Viễn Tâm nghe xong, lại lạnh lùng cười rộ lên, cười Đào Nhiên cho dù trước khi chết cũng vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ, nói: “Người có nghĩ tới tại sao hôm nay mọi người đều không có việc gì, chết chỉ có mỗi người không?”

Đào Nhiên ngẩn ra, Hình Viễn Tâm lại nói: “Mộc Yến Phi xuất thân hiển quý, nếu tâm tư của hắn thật không thâm hiểm đúng như người nghĩ, thì làm sao có thể thiếu niên phong tướng, bình bộ thanh vân trong một triều đình đầy quỷ quyệt phong ba? Người thông minh như vậy, tại sao vẫn khẳng khẳng không chịu nhìn xuyên suốt?”

Hắn không phải nhìn không xuyên suốt, mà có lẽ chỉ là do hắn lo lắng quá thôi, cho dù biết đối phương không cần đến sự bảo vệ của hắn, nhưng hắn vẫn không tránh khỏi thấp thỏm lo âu. Hắn là một kẻ lãnh tính, nhưng đối với Mộc Yến Phi hắn lại không biết phải làm sao, người kia dùng từng chút từng chút cảm tình để cột hắn lại, khiến hắn yêu mến khiến hắn say mê, nguyện vì hắn làm bất cứ chuyện gì, bất kể trả giá, kể cả việc trả giá bằng sinh mệnh, chỉ hy vọng hắn có thể sống vui vẻ. Bây giờ bản thân mình sắp chết, hắn nghĩ, có lẽ Mộc Yến Phi sẽ thật sự vui vẻ chăng?

Trong ngực chợt im ắng một khoảng ngắn ngủi, thấy Đào Nhiên sau khi bị mình trách mắng thần hồn bay đi đâu đâu, Hình Viễn Tâm cảm thấy có chút hối hận vì sự thẳng thắn của mình, nhìn hắn đi tới trước bàn, cầm lấy đôi đũa tùy tiện gấp vài gấp thức ăn ăn, hắn ăn rất nhanh, nhưng đôi đũa run khe khẽ tiết lộ tâm tư hắn đang rối loạn. Hình Viễn Tâm không biết điều đó bắt nguồn từ sự sợ hãi trước khi chết, hay là sự không cam lòng và phẫn nộ vì bị vứt bỏ, chỉ cảm thấy giờ phút này hắn rất đáng thương.

“Người có phải rất trông đợi hắn đến hay không?”

Rõ ràng canh giờ đã đến, Hình Viễn Tâm vẫn không nhịn được ráng cố gắng hỏi, cho dù biết rõ kéo dài cho đến khi trời sáng, Mộc Yến Phi cũng sẽ không đến đây, nhưng canh giờ hành hình, hắn vẫn hy vọng có thể kéo dài một khắc lại thêm một khắc, có lẽ là do sự thương hại gây ra, có lẽ là do hắn muốn vãn hồi đoạn thời gian thiếu niên non nớt, thậm chí đã từng có suy nghĩ muốn tìm cơ hội cho Đào Nhiên chạy trốn, hoặc là nghĩ biện pháp lật án cho hắn, nhưng những suy nghĩ không ngừng xoay chuyển trong lòng, cuối cùng hắn cái gì cũng đều không làm cả. Hắn đã không còn là một tên tiểu tử ngây ngô lỗ mãng, hắn đã có gia đình, có vợ có con, có một tiền đồ vô cùng tốt đẹp thuộc về hắn, hắn không có dũng khí để vì một kẻ từng phản bội mình mà vứt bỏ tất cả.

Đào Nhiên không biết Hình Viễn Tâm lại có nhiều tâm tư như vậy, nghe xong câu hỏi của hắn, cánh tay đang gấp thức ăn chợt dừng lại, thuận miệng nói: “Không đến cũng tốt, bộ dáng hiện tại của ta, không muốn để hắn nhìn thấy.”

Hắn đưa lưng về phía Hình Viễn Tâm, Hình Viễn Tâm không cách nào nhìn thấy vẻ mặt vào giờ phút này của hắn, chỉ nghe giọng nói của hắn trong trẻo tự nhiên, giống như đã nhìn mọi thứ với con mắt nhạt nhẽo, không có một chút bận tâm. Nhưng nếu thật không bận tâm, cần gì phải quan tâm đến bộ dáng của mình cơ chứ? Một người chỉ có suy nghĩ như vậy trước mặt người mình thích. Trong lòng Hình Viễn Tâm đủ loại tình cảm đang xem lẫn lộn, hắn vẫn đều tưởng rằng Đào Nhiên là kẻ vô tâm, không nghĩ tới hắn lại có thể quan tâm đến một người, mặc dù người kia muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

“Người thích hắn.” Hắn than thở.

“Loại tình cảm ‘thích’ này, ta có sao?”

Đào Nhiên nói rất chua chát. Một câu như thế Mộc Yến Phi cũng từng hỏi hắn, hắn rất hối hận vì sao lúc đó lại không nói thật theo đúng tâm tư của bản thân? Hắn không dám thích, cũng không dám được thích, cho nên hắn cứ như vậy lần lượt mất đi, cho dù nội tâm đau đớn cũng vẫn vất đi, khiến cho hắn không cách nào tìm về được nữa.

Đào Nhiên đặt đôi đũa xuống, cầm lấy bầu rượu, rót rượu vào chiếc chung đặt bên cạnh, mùi hương hoa đào thanh nhã theo chung rượu chậm rãi từ từ bay đến, trong thoáng chốc, tâm tư tựa như đã quay về đêm sơ ngộ, đó là lúc rừng đào nở rộ, tất cả dường như chưa từng thay đổi, lại dường như đã thay đổi toàn bộ rồi. Là mùa đào khi đó, là con người lúc đó, là tâm tình thuở đó, bất luận ai đúng ai sai, đều không cách nào quay đầu lại được.

Hắn khẽ lắc chén rượu, màu rượu đỏ thắm như màu máu, lại tựa như huyết hoa bắn lên khi Yêu đao vụt qua, lưu luyến tràn ngập trong lòng, rất đầy, rất đầy, nhưng chẳng có ai để dốc bầu tâm sự.

“Kỳ thật...”

“Viễn Tâm!”

Tựa như đoán được Hình Viễn Tâm muốn nói điều gì, Đào Nhiên mở miệng cắt đứt lời hắn. Hắn không muốn Hình Viễn Tâm vì hắn làm bất cứ chuyện gì, ân tình quá nhiều, hắn không gánh nổi. Giờ lên chén rượu ngẩng đầu nhìn khuôn cửa sổ nhỏ nhỏ, bụi mưa mênh mông, cái gì cũng nhìn không rõ cả, hắn nhẹ giọng hỏi: “Bộ dáng hắn mặc hi phục có phải rất tuần tú hay không?”

Dũng khí muốn cứu hắn của Hình Viễn Tâm thật vất vả mới vừa trôi lên đã bị hắn cắt đứt rồi, cũng không nói gì nên lời được nữa, nghe hắn hỏi, chỉ ngơ ngẩn nói: “Phải...”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Tưởng tượng bộ dáng Mộc Yến Phi một thân đại hồng hỉ phục, Đào Nhiên không kèm được nở nụ cười, không hề do dự, ngựa đầu, rượu đào đều cạn sạch. Hình Viên Tâm kinh hãi, định tiến lên đỡ lấy hắn, nhưng đã bị hắn đẩy ra. Chén rượu từ bàn tay run rẩy rơi xuống. Hắn lão đảo tiến về phía trước vài bước, không cách nào đứng vững, thân thể lắc lư, ngựa đầu té ngã.

Không có sự thông khổ như trong tưởng tượng, chỉ cảm giác khí lực theo sự té ngã chậm rãi tan ra, máu huyết trong cơ thể như bị chất độc làm đông cứng lại, thân thể cũng từ từ đông cứng, Đào Nhiên ngựa đầu nhìn khuôn cửa sổ, không biết có phải là do ảo giác trước khi chết hay không, hắn nghe tiếng chim sẻ vui vẻ hót vang, có giọt nước mưa rơi xuống, trước mắt phiêu phiêu diêu diêu, là những cánh hoa bay múa đầy trời, hắn miễn cưỡng giơ tay lên, muốn cầm lấy, nhưng lại phát hiện cánh hoa đang xuyên qua bàn tay của mình, biến mất trong không trung. Hắc ám vô tình nuốt hết tất cả khung cảnh xinh đẹp trước mắt, sau đó hướng về phía hắn, ồ ạt cắn nuốt.

Thần trí hỗn độn, đắm chìm trong bóng đêm không cách nào tránh thoát được, chỉ cảm thấy thân thể hình như đang bị thứ gì đó lôi kéo, chạy về phía trước một cách không tự chủ. Đó chính là đường xuống hoàng tuyền sao? Hắn miên man suy nghĩ, thân thể do bị đông cứng quá lâu nên cảm thấy có chút khó chịu, hắn nhin không được lật người lại, lập tức cảm thấy ánh sáng đang tiến đến gần, từng chút từng chút một, tựa như bức màn bóng tối đang từ từ bị kéo khỏi tầm mắt, ánh sáng cường đại, theo sự chuyển động chậm rãi của tấm màn mà chiếu vào.

Ấm áp bao trùm lấy hắn, Đào Nhiên trong lúc hoảng hốt mở to mắt ra, ánh sáng mạnh mẽ bất ngờ đâm thẳng vào mắt hắn, rèm cửa sổ theo sự lắc lư của xe ngựa thỉnh thoảng bị gió thổi bay lên, phía sau rèm là một khoảng trời đầy màu xanh cây cỏ, hương hoa lan tỏa, bốn phía bao trùm một sự yên tĩnh không cách nào diễn tả được. Nơi này mà là đường xuống hoàng tuyền cái gì chứ? Rõ ràng vẫn còn đang ở nhân gian mà!

Đào Nhiên cục cựa người, vội vàng ngồi dậy. Do hắn ngồi dậy có chút gấp gáp, trước mắt chợt tối sầm lại, hắn vội vỗ vỗ trán, tựa vào vách xe ngựa bên cạnh. Người đánh xe hình như đã nghe được tiếng động do hắn tỉnh lại, cho xe đi chậm lại. Đào Nhiên ngồi một hồi, thần trí từ từ tỉnh táo lại, mới nhớ lại khung cảnh trước đó khi hắn uống rượu độc, tim nhất thời đập thình thịch không ngừng, ngẩn ngơ một lúc, đột nhiên chồm người tới kéo rèm cửa xe lên.

Bên ngoài rèm là một nam nhân thân khoác trường bào đang ngồi, tay cầm roi ngựa, vành nón của hắn bị kéo rất thấp, nhưng đạo bóng lưng đó cho dù kinh nghiệm thế nào đi nữa cũng sẽ không quên. Đào Nhiên nở nụ cười, tâm tư buồn bực đã tiêu biến đi hơn phân nửa, định thần, cố gắng để cho chính mình đủ tỉnh táo để đặt câu hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Không biết, nhưng nơi này cách kinh thành cũng đã rất xa rồi.”

Giọng nói được dồn hết tâm trí để hạ thật trầm, nhưng không thể gạt được tai của Đào Nhiên. Hắn rốt cục hoàn toàn yên tâm, nhìn phía sau lưng của nam nhân, sự kinh ngạc trước đó hóa thành an nhiên, tâm tư vốn vẫn lo lắng dần dần trầm tĩnh lại, tươi cười tràn ngập trên khóe môi, bộ dáng uể oải nói: “Xa đến nỗi không cách nào quay trở về rồi à?”

Xa phu không trả lời, chỉ kéo lại cương ngựa, khiến xe ngựa dừng lại. Đào Nhiên cười chồm người về phía người ngồi trước mặt, đưa tay định kéo chiếc nón trên đầu hắn xuống, nói: “Vương gia, ta biết ngay người sẽ không nở để ta chết mà.”

Dưới chiếc nón lại chính là gương mặt lạnh lùng của Mộc Yến Phi, nghe thấy trong giọng nói của Đào Nhiên từ sự bối rối ban đầu chuyển thành điềm tĩnh, lại khôi phục về chỗ e sợ gì cả của hắn lúc đầu, trong mắt Mộc Yến Phi chợt hiện lên nụ cười lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: “Người nói sai rồi, ta chỉ là không muốn người chết thôi.”

“Có gì khác biệt đâu chứ? Dù sao chúng ta cũng gặp lại nhau rồi, lúc này đây...”

Hắn muốn nói lúc này đây bọn họ sẽ không rời xa nhau nữa, đáng tiếc lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị cắt đứt, Mộc Yến Phi nói: “Người lại sai nữa rồi, ta cứu người ra ngoài, không phải để gặp mặt, mà là để quyết biệt!”

Nụ cười trên gương mặt Đào Nhiên lập tức đông cứng lại, đầu hắn có chút hỗn loạn, trong lúc nhất thời hắn không hiểu rõ ý mà Mộc Yến Phi vừa nói, nhưng cũng hiểu bản thân hắn đã nghĩ sai rồi. Hơi thở của Mộc Yến Phi rất lạnh, lạnh đến nỗi khiến hắn không cách nào tiếp tục đến gần, tâm từng chút từng chút như chìm xuống. Mộc Yến Phi khoác trên người chính là trường bào màu trắng, nhưng không biết tại sao, hắn lại nhìn thấy chính là bộ dáng Mộc Yến Phi thân mặc đại hồng hỉ phục, khoảng cách gần trong gang tấc, rồi lại tựa như xa đến nỗi không cách nào tiến tới gần, thanh âm có chút khàn đục, đặng chất, nói: “Nghe nói người đã thành thân rồi.”

“Quan hệ gì đến người?” Mộc Yến Phi làm ngơ ánh mắt đang hướng thẳng tới của Đào Nhiên, lạnh nhạt nói: “Ngày ấy ta đã từng nói, ta với người kiếp này không còn quan hệ gì với nhau nữa, Đào công tử vốn là quý nhân nên hay quên, nhưng trí nhớ của ta lại rất tốt.”

Đào Nhiên vừa tỉnh lại, đầu óc còn hơi chút mơ hồ, một lúc sau mới hiểu Mộc Yến Phi muốn nói điều gì, lần đầu trong lòng hắn có cảm giác khủng hoảng. Về mặt Mộc Yến Phi rất lãnh đạm, xưng hô bằng một tiếng “Đào công tử” đã biểu lộ sáng tỏ lập trường của hắn, hắn không phải đang nói giỡn, hơn nữa hắn biết người này từ trước đến giờ không biết nói giỡn, nhớ lại ngày đó do những lời nói đùa của mình dẫn đến việc hai người quyết biệt, trong lòng nảy lên sự hối hận, nhưng vẫn không cam lòng bỏ cuộc, nói: “Nếu đã như thế, người cần gì phải hao tổn tất cả tâm tư cứu ta?”

“Trên núi Thái Hành người đã cứu ta một mạng, lần này xem như ta hoàn lại cho người, sau này hai ta không ai nợ ai, người được tự do rồi, từ nay về sau trên đời này không còn kẻ tên Đào Nhiên nữa, trời cao đất rộng, người mặc sức ngao du!”

Mộc Yến Phi lạnh lùng nói xong, cầm lấy một túi hành trang quảng cho Đào Nhiên, túi hành trang không buộc chặt, có thể nhìn thấy bên trong là ngân lượng và vài bộ quần áo màu đen. Đào Nhiên sững sờ một hồi, trời đất mặc sức hắn ngao du, vốn là cuộc sống mà hắn vẫn hằng ấp ủ, nhưng giờ phút này hắn không hề cảm thấy vui sướng, cảnh đẹp mà lại không có ai cùng hắn phân hưởng, tự do sẽ chỉ làm hắn càng cảm thấy cô đơn thêm mà thôi.

Mộc Yến Phi không để ý đến sự sững sờ của hắn, sau khi nói xong, nhún người định nhảy xuống xe ngựa. Đào Nhiên lấy lại *** thân, vội vàng đưa tay muốn cản hắn lại, đau đớn truyền đến, roi ngựa mà Mộc Yến Phi đã từng dùng quất lên cánh tay hắn, ống tay áo lập tức bị thanh roi cuộn lên, huyết sắc tràn ra, đau rất vô cùng.

Công kích xảy đến bất ngờ, Đào Nhiên hoàn toàn không hề phòng bị, Mộc Yến Phi thu hồi roi ngựa, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của hắn, trên môi lướt qua nụ cười lạnh, tựa hồ cười nhạo hắn đã tự mình đa tình.

“Khi ta thích người, có thể đối đãi với người như trân như bảo, sinh tử cùng nhau sống vai; nhưng đã không thích rồi, người trong mắt ta ngay cả cỏ rác cũng chẳng bằng!”

Từng chữ từng chữ vang lên, đánh vào lòng Đào Nhiên, hắn kinh ngạc nhìn Mộc Yến Phi nhảy xuống xe ngựa, sự quyết tuyệt không hề có chút lưu luyến – nếu đã bỏ cuộc, thì sẽ không còn dây dưa gì với nhau nữa, mặc dù hắn đã từng yêu hắn đến tận xương, giờ phút này cũng vứt bỏ mà không chút do dự.

Trong nháy mắt tâm tựa hồ như bị đào móc ra, cảm giác trống rỗng khiến hắn không biết phải làm sao, trong lúc hoảng hốt nhìn thấy đạo màu trắng thân ảnh kia càng lúc càng rời xa tầm mắt của mình, hắn ngăn ra, vội vàng nhảy xuống xe ngựa đuổi theo.

Một ngọn gió lớn thổi đến, cuốn bay hương hoa hai bên. Đây trời chỉ có mỗi đào hoa, theo gió bay thẳng vào mặt, tựa như cả một mảnh hoa đào bay múa rồi rơi rụng, nhiều đến nỗi khiến cho tâm mắt trở nên mơ hồ. Đào Nhiên nheo mắt lại, chỉ thấy Mộc Yến Phi đang từng bước đi về phía trước, cuối con đường xa thẳm đó, một vị tùy tùng đang dắt ngựa đứng chờ. Đào hoa hạ xuống, bám vào ống tay áo của bộ trưởng y chỉ một màu tuyết trắng của hắn, nhưng ngay lập tức liền bị phui đi mà không hề để ý, rơi xuống trong gió.

Nhịp tim đập nhanh đến nỗi gần như không cách nào kiềm chế lại được, chỉ cảm thấy một thân ảnh rất quan trọng đang rời xa sinh mệnh của hắn. Đào Nhiên trong lúc hoang mang lo lắng cảm thấy sợ hãi. Hắn là một kẻ ích kỷ, một phương diện hưởng thụ sự ân cần và quan tâm của Mộc Yến Phi, một phương diện khác lại

rất keo kiệt không muốn biểu đạt tình cảm của mình. Cho đến khi đối phương chính thức rời đi, hắn mới phát hiện tất cả những chuyện xem như đương nhiên mà hắn sở hữu kỳ thật đều không chịu nổi nhất kích.

Cuồng hống bị tắt ngen, bởi vì quá mức lo lắng, ngược lại cái gì cũng không thể nói nên lời, mất cả buổi Đào Nhiên mới lấy lại *** thần, đuổi theo về phía trước hai bước, lại mạnh mẽ đứng lại, chỉ kêu to lên: “A Mộc!”

Sau khi trở về từ Vân Nam, hắn chưa từng gọi Mộc Yến Phi như thế, giờ phút này buột miệng nói ra, quen thuộc đến vậy, rồi lại xa lạ đến vậy. Chỉ thấy bước chân Mộc Yến Phi chợt chậm lại, tựa hồ muốn quay đầu, nhưng rốt cục vẫn bỏ cuộc rồi. Đào Nhiên chỉ nhìn thấy một bên mặt của hắn, cương nghị lạnh lùng, làm cho người ta khó có thể tới gần.

“Người... vẫn muốn bỏ cuộc sao?” Đào Nhiên không cam lòng hỏi lại, ngay lúc hắn quyết định muốn phớt lờ thật tình.

“Người mới là kẻ bỏ cuộc trước, một kẻ ngay cả chính bản thân mình cũng không dám đối mặt, có tư cách gì khiến Mộc Yến Phi ta thích chứ?”

“A Mộc!”

Thấy Mộc Yến Phi nói xong, nhắc chân lại muốn đi, Đào Nhiên lớn tiếng gọi hắn lại. Thấy Mộc Yến Phi lại đứng lại, hắn lồi từ trong lòng ngực ra một mảnh ngọc. Đó là được ngọc hình con cá chép rực rỡ mà Mộc Yến Phi đã tặng cho hắn lúc ở Vân Nam, được ngọc được đưa đến, sợi tua mảnh bầy sắc lay động trên tay, mang theo hơi thở ấm áp từ cơ thể hắn.

“Người vẫn hỏi ta có thích người hay không, đây là ngọc bội người tặng cho ta, ta vẫn mang theo, dấu vào trong người,” Đào Nhiên nói: “Đây là tình ý của ta đối với người!”

Toàn bộ những ẩn nhẫn bàng hoàng giờ phút này đều tiêu tan cả, chỉ là nghĩ muốn để cho đối phương biết được tâm ý của mình. Hắn cũng không phải là kẻ vô tình, ngược lại, chính vì quá thích, cho nên mới không dám nói ra, sợ liên lụy sợ xúc phạm đối phương. Hắn không phải không tin tưởng Mộc Yến Phi, kẻ mà hắn không tin tưởng rốt cục vẫn chính là bản thân hắn, nhưng nếu Mộc Yến Phi thật muốn bỏ cuộc rồi, vậy thì cũng nên nhận lại tình ý đã từng trao cho hắn.

Mộc Yến Phi không trả lời, Đào Nhiên cũng không hề nói, trong trời đất đột nhiên yên tĩnh dị thường, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được âm thanh khi cánh hoa chạm đất. Mảnh ngọc cá chép rực rỡ khẽ lay động theo gió, mảnh ngọc cũng không lớn, nhưng lại mang theo cảm giác nặng trĩu trịch. Qua một lúc lâu, ngay lúc Đào Nhiên đã không còn ôm bất kỳ kỳ vọng nào nữa, Mộc Yến Phi quay đầu lại, sự lãnh lẽo trên mặt đã tiêu mất hết, nhìn hắn, trên gương mặt ung dung chợt hiện ra một nụ cười nhẹ nhàng.

“Người rốt cục cũng đã chịu nói thật lòng rồi à?” Khóe miệng Mộc Yến Phi nhếch lên, cười hỏi.

Đào Nhiên biến sắc, tâm tư trong phút chốc đã xoay chuyển hết mấy vòng, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình. Hắn không khỏi nở nụ cười, lắc lắc đầu, tự giễu mình đã quá khinh địch. Hắn nên nghĩ ra từ sớm, một người như Mộc Yến Phi, trong lòng vĩnh viễn sẽ không tồn tại hai chữ “bỏ cuộc”. Đối với thứ mà hắn đã muốn, hoặc là chiếm hữu, hoặc là hủy diệt, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, chỉ là do biểu hiện lạnh lùng của hắn trước đó đã che đi tâm trí của mình, bởi vì quá quan tâm, ngược lại mới không thấy rõ chân tướng. Mộc Yến Phi trăm phương ngàn kế, chỉ vì muốn buộc hắn nói thật lòng mình mà thôi.

“Vương gia, người hư hỏng quá rồi đó.” Sau khi hiểu rõ tâm ý của Mộc Yến Phi, Đào Nhiên khôi phục sự khoáng đạt của lúc bình thường, cười hi hi nói.

Mộc Yến Phi cũng cười, hỏi lại: “Ai bảo ta quen biết người?”

Những câu đối thoại giống như thuở mới vừa quen biết nhau, kéo tâm tư của hai người quay về đoạn thời gian cả hai cùng liên thủ đối địch, đã trải qua nhiều việc như vậy, rồi lại tựa hồ như chẳng có một chút đổi thay, đó là tình ý mà họ chung sức góp thành, họ sẽ không bỏ cuộc, và sẽ không biết thế nào là bỏ cuộc.

Nhìn bóng áo bay phấp phới trước mặt, tựa như những cánh đào bao phủ khắp trời, màu trắng sáng lóa cả đôi mắt, sóng trong lòng Đào Nhiên phập phồng, tâm tư vào giờ phút này không cách nào diễn tả thành lời

được, cười khê một tiếng, chậm bước đi về hướng Mộc Yến Phi, ai ngờ đầu có chút choáng váng, thân thể khê lắc lư, ngã quỵ về phía trước.

Mộc Yến Phi cả kinh, vội vàng đề khí nhảy đến bên cạnh Đào Nhiên, đưa tay đỡ lấy hắn, nhưng không ngờ tay vừa đặt vào bên hông Đào Nhiên, liền cảm thấy Mạch Môn của mình bị giữ chặt. Đào Nhiên ra tay nhanh như điện, chế trụ cổ tay hắn, thân hình xoay một vòng về phía sau, trong lúc điện quang hỏa thạch, đẩy hắn áp chặt vào xe ngựa.

Mộc Yến Phi không phản kháng, tùy ý Đào Nhiên đè ép hắn, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, lạnh nhạt nói: “Người lại gạt ta.”

“Người gạt ta một lần, ta chỉ là gạt lại mà thôi.” Đào Nhiên mỉm cười nhìn hắn, cơ thể nghiêng về phía trước, ý muốn kéo khoảng cách hai người càng gần lại, giơ tay xấn tay áo Mộc Yến Phi lên. Đúng như hắn sở liệu, dưới ống tay áo của Mộc Yến Phi là chuỗi ngọc đang quấn quanh cổ tay hắn, mình châu óng ánh mượt mà, sáng đến nỗi làm đau mắt hắn. Hắn mỉm cười nói: “Người biết rõ tâm ý của ta, chỉ cần người bảo ta nói, ta nhất định sẽ nói, cần gì phải đối đãi với ta như vậy?”

“Ta biết, nhưng ta vẫn là muốn nghe người chính miệng nói ra.” Thấy đôi mày của Đào Nhiên nhíu lên tỏ ý phản đối, Mộc Yến Phi hừ một tiếng, lại nói: “Ta muốn bản thân người cam tâm tình nguyện.”

Nhớ tới những kinh nghiệm đủ loại trước kia, còn có cảm giác tuyệt vọng khi uống rượu độc, Đào Nhiên dờ khóc dờ cười, than thở: “Người vì giận dữ, làm hại ta vô cùng khổ khổ.”

“Ta không có giận dữ, ta chỉ là muốn để người một mình trong nhà giam suy nghĩ cho rõ ràng, cuối cùng ta có đáng giá cho người giao phó thật tình hay không, nếu người vẫn một mực tiếp tục trốn tránh, ta sẽ không quan tâm đến nữa mà bỏ cuộc thôi.”

Trông mắt Đào Nhiên vừa nghe những lời như thế chợt mạnh cơ rút lại. Mộc Yến Phi thấy được, nói: “Ngày đó, những lời ta nói khi ta và người quyết tuyệt đều là thật lòng cả, lúc ấy trong lòng ta đúng là có suy nghĩ như vậy.”

Mặc dù vừa nói xong lập tức hối hận ngay, sau đó lại thấy Đào Nhiên chạy tới đặng môn tìm hắn, những giận hờn đều tiêu biến cả rồi, bất quá khi đó hắn cũng đang có một kế hoạch khác, vì tránh để thái tử hiềm nghi, phát sinh thêm nhiều phiền phức, hắn đành phải tiếp tục diễn vở kịch đang diễn dở. Hắn không ngờ Đào Nhiên lại hành động khác với bình thường, chạy vào cung tìm hắn, còn đâm bị thương Chỉ Lan, khiến cả kế hoạch của hắn bị rối loạn. Lại nhìn thấy Đào Nhiên vẫn ẩn nhẫn không chịu nói, mang tất cả những tội lỗi đều gán vào người mình, hắn quả thật đã tức giận đến kinh khủng.

Nếu lúc ấy Đào Nhiên giết tứ hoàng tử, tất nhiên sẽ nhổ đi cái gai trong lòng thái tử, nhưng chỉ sợ lập tức sẽ bị loạn tiền xuyên tâm. Thái tử sẽ không tha cho hắn, bản thân mình cũng không cách nào bảo vệ hắn được. Nhìn thấy hắn liều lĩnh như vậy, Mộc Yến Phi không cách nào đè nén nổi sự tức giận, một bạt tay đánh ra, mặc dù đại bộ phận là đóng kịch, nhưng cũng mang theo cả ý muốn đánh hắn tỉnh ngộ, hy vọng hắn dừng ngu ngốc nữa.

Tức giận Đào Nhiên nhiều lần nói những lời không đúng với tâm, nhưng thấy hắn một tháng qua gầy đi không ít, Mộc Yến Phi không muốn so đo thêm nữa, vốn định chờ hắn tỉnh lại sẽ nói rõ hết thấy, nhưng hắn lại làm ra bộ dáng ung dung tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra, lửa trong lòng Mộc Yến Phi lại bốc lên. Hắn biết nếu không kích Đào Nhiên, chỉ sợ Đào Nhiên cả đời này đều sẽ không thành thật với chính bản thân mình. Hứa hẹn, hắn muốn cũng không nhiều lắm, chỉ cần một lần là đủ rồi.

“Người tự tin ta sẽ đuổi theo người đến vậy sao?” Đào Nhiên cười, “Nếu ta không đuổi theo, người sẽ làm thế nào đây?”

“Giết người.” (thằng thẳng ghia)

Nếu Đào Nhiên ngay cả một chút tình ý ấy đều không muốn nỗ lực, vậy trong lòng hắn, bản thân mình bất quá cũng chỉ là như thế. Nếu không đạt được, hắn sẽ không ngại hủy diệt.

“Người mỗi lần đều nói như vậy.”

Mộc Yến Phi nói rất lạnh lùng, nhưng đổi lại là nụ cười khê của Đào Nhiên. Hắn đưa tay nắm lấy vạt áo của Mộc Yến Phi, kéo hắn đến trước người mình, cùng hắn hôn nhau. Dưới sự kích thích của nụ hôn nồng cháy, hắn nhịn không được khê ho vài tiếng, nói: “Những lời này ngươi đã nói rất nhiều lần, nhưng không có lần nào chính thức làm được cả, mềm lòng như vậy, thì làm sao có thể soái lĩnh ba quân tướng sĩ được chứ?”

“Ta không phải mềm lòng, ta chỉ là chờ ngươi có thể tự hiểu được.” Mộc Yến Phi hôn đáp lại, nói: “Cho nên ta không ngại đợi lâu thêm một chút.”

Trong lòng Đào Nhiên cảm thấy nóng lên, đôi mắt tựa như bị đau đớn, không nhịn được nheo lại. Lúc ấy hắn chỉ tưởng rằng Mộc Yến Phi tức giận mình vì đã đâm bị thương Chỉ Lan, lại không nghĩ hắn tức giận chính là vì mình đã che giấu chân tướng. Cũng giống như việc hắn lo lắng cho Mộc Yến Phi, Mộc Yến Phi cũng rất lo lắng cho hắn. Đôi mi Đào Nhiên khê khếp, hoảng hốt như nhìn thấy lại tình cảnh đêm đó, trên đại điện, Mộc Yến Phi ra tay với chính mình. Hắn đứng ngay trước mặt mình, phía sau chính là rất nhiều những mũi tên đang hướng về phía hắn, chỉ cần hắn không lùi ra sau, thì sẽ không có ai dám bắn tên. Một chân tướng đơn giản như vậy, bản thân mình lại vẫn không thể nhìn thấu suốt.

“Xin lỗi.” Hắn thấp giọng cười nói.

“Rất buồn cười sao?”

Đào Nhiên cười rất vui vẻ, hoàn toàn không có thành ý xin lỗi tồn tại. Mộc Yến Phi không vui nheo mắt lại, đột nhiên vận khí chấn mở bàn tay của Đào Nhiên, trở tay kéo hắn, đặt hắn ngay trước xe ngựa, một lần nữa hôn chặt đôi môi của hắn. Đào Nhiên mặc cho Mộc Yến Phi áp bách mình, cùng hắn nhiệt tình ôm hôn, trong lúc môi răng giao dung với nhau, thở hào hển nói: “Rất nhớ ngươi.”

Động tác của Mộc Yến Phi có chút bị đình lại, đôi mắt lập tức ôn hòa. Trong lúc hôn môi kéo hắn vào bên trong xe ngựa, Đào Nhiên bị ngã lên trên đệm, không đợi hắn nằm ngay ngắn đang hoàn, Mộc Yến Phi đã đề lên, cùng hắn hôn nhau kịch liệt. Hai thân thể nhanh chóng hưng phấn lên trong những nụ hôn nồng cháy, trong lúc quần quít lấy nhau đồng thời cọ sát vào nơi mẫn cảm, thùng xe rộng thùng thình, mặc sức cho bọn họ làm càn.

Thân thể bị nhiệt tình thiêu đốt, đã không thỏa mãn với sự vuốt ve đơn thuần, Mộc Yến Phi đưa tay giật bung dây buộc áo của Đào Nhiên ra. Đào Nhiên để mặc hắn muốn làm gì thì làm, nhưng lại cười nói: “Như vậy được không? Tỳ tũn của ngươi vẫn còn đứng bên ngoài đợi kia kìa.”

“Liên quan gì đến hắn?”

Câu trả lời lạnh như băng khiến Đào Nhiên ghen hống không còn gì để nói, do đó lười đến nỗi chẳng muốn gì hơn nữa, cũng giúp Mộc Yến Phi cởi quần áo ra. Bạch y cởi ra rồi, hắn đưa tay chạm vào cơ thể rắn chắc của nam nhân, hơi thở quen thuộc sau khi tiếp cận liền quần lấy chung quanh hắn, khiến tâm hắn động, tham lam muốn được càng nhiều, liền chủ động chồm tới gần hôn hắn. Thời gian chia lìa cũng không dài, nhưng đối với hắn mà nói, lại dài cứ như nửa đời người đã trôi qua, vì vậy nụ hôn lại càng nồng nàn cháy bỏng, phẳng phất như chỉ cần thông qua sự thân mật tiếp xúc, bản thân mình có thể cảm nhận được rằng, cho tới tận bây giờ, hắn chưa từng mất đi người này.

Cảm thụ sự nhiệt tình của Đào Nhiên, sâu trong đôi mắt Mộc Yến Phi ý cười chợt lướt nhanh qua, nhận thấy mấy nước cờ này mình đã đi đúng hướng, ánh mắt lại liếc nhìn lên vết roi trên cánh tay Đào Nhiên, lúc hắn ra roi thì không dùng nội lực, nhưng roi ngựa vẫn lưu lại trên cánh tay Đào Nhiên một vết màu máu đỏ, vết thương hơi sưng lên, Mộc Yến Phi nhíu mày lại, đột nhiên cảm thấy vết roi thật chướng mắt, bèn cúi đầu, liếm lên vết thương. Đào Nhiên rất vui vẻ hưởng thụ, nhưng vẫn cố ý oán giận nói: “Vừa rồi ngươi cũng nhẫn tâm thật, nở lòng nào quất roi mạnh đến thế chứ.”

Mộc Yến Phi ngẩng đầu nhìn hắn, tựa hồ muốn biết hắn thật sự có tức giận hay không? Đào Nhiên cười khê, hắn sao lại đi để ý một việc con con như thế này cơ chứ? Nếu không phải do mới vừa tỉnh dậy, đầu óc còn mơ hồ, hắn đã sớm nhìn ra có gì không ổn qua những chi tiết nhỏ khi Mộc Yến Phi hạ thủ. Nếu không phải trong lòng chứa đựng thực tình, thì với võ công của Mộc Yến Phi, một roi đó của cũng đủ toét thịt thấu xương rồi.

“Ta sau này sẽ không lừa ngươi nữa.”

Giống như một lời hứa hẹn, Mộc Yến Phi gần từng chữ rất mạnh. Hắn nói rất nghiêm túc, thế nhưng lại làm Đào Nhiên có chút yêu thương, đưa tay câu lấy gáy của hắn, cùng hắn hôn, cười nói: “Vết thương đó không sao cả, bây giờ ta dường như hy vọng người hôn nơi này của ta hơn.”

Trong lúc triển miên quần áo được trút bỏ, bị liệng sang một bên. Đào Nhiên mở hai chân ra, mặc cho nam nhân rong ruổi trên người mình. Đã rất lâu chưa từng được vuốt ve, vào giờ phút này lại kích thích hắn rất mãnh liệt, trong đôi mắt phượng có sóng nước lưu động. Nhìn thấy tiết y bị quần thành một cục quăng bên cạnh, quần áo sạch sẽ trắng ***, có lẽ do Mộc Yến Phi đã giúp hắn thay lúc hắn hôn mê, chất liệu hoa văn đều đúng sở thích của hắn, dễ dàng nhìn ra được sự dụng tâm của Mộc Yến Phi, trong lòng Đào Nhiên cảm thấy căng đầy một cảm giác mà bất cứ ngôn từ nào cũng không diễn tả được. Thế nhưng mày hắn lại nhủ lại, nói: “Thật không xong, bộ dạng dơ bẩn đó đều bị người trông thấy cả rồi.”

Hiếm khi nhìn thấy cá tính trẻ con mang chút ảo não của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi nhin không được bật cười, “Ta không chê đâu.”

“Người không có thừa dịp thay áo làm gì với ta chứ?”

“Ta không có hứng thú với việc gian thi.” (ngó trời nhìn xa xăm, ơ hơ)

Mộc Yến Phi gia tăng lực lượng, như muốn trừng phạt sự không tập trung của Đào Nhiên, nhưng đối lấy chính là hơi thở hỗn hển càng lúc càng nặng nề hơn nữa, khiến tâm tư hắn càng thêm nhộn nhạo, kéo Đào Nhiên ôm lấy, trong lúc tấn công xả hết bạch trọc nóng hổi vào trong cơ thể hắn. Sự kích thích làm thân thể Đào Nhiên không nhịn được rung lên, trong lúc rên rỉ cũng đồng thời phát tiết ra ngoài.

“Gấp gáp đến vậy, chắc là đã nhịn lâu lắm rồi phải không?” Hoan tình qua đi, Đào Nhiên miễn cưỡng nằm trong xe, thuận miệng nói.

Mộc Yến Phi giương mắt nhìn hắn, nhưng không trả lời, làm lơ câu nói đùa của hắn, bất quá sự trầm mặc của hắn cũng chính là câu trả lời tốt nhất (ơ hơ). Đào Nhiên cười phốc ra, xem ra trong lúc hắn ở trong ngục chịu đựng trăm mối tơ vò, thì Mộc Yến Phi cũng chẳng khá khẩm hơn hắn là bao. Biết được điều này khiến tâm tình hắn cảm thấy vui vẻ vô cùng, nhìn Mộc Yến Phi giúp hắn mặc quần áo, đột nhiên hắn nổi lên ý muốn đùa giỡn, đưa tay mân mê vài sợi tóc bị rơi xuống của Mộc Yến Phi, hỏi: “Thuốc làm cho người ta giả chết là do A Nhất đưa cho người phải không? Vì muốn để ta có thể đi ra ngoài, người chắc phí không ít tâm tư chứ nhỉ?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là bị A Nhất cắt cổ không ít ngân lượng thôi.” Nói đến đây, Mộc Yến Phi đột nhiên nở nụ cười, giơ tay nắm lấy cằm Đào Nhiên, nhìn hắn chăm chú, nói: “Bất quá người cũng xứng đáng cái giá này.”

Cằm bị véo có hơi đau, cho thấy nam nhân vẫn còn canh cánh trong lòng việc hắn cố ra vẻ phớt lờ. Đào Nhiên phát ra tiếng cười khê, hỏi: “Đáng giá để người vứt bỏ tất cả theo ta trốn chạy sao?”

“Ai nói ta vứt bỏ hết tất cả?” Mộc Yến Phi hừ một tiếng, sự khinh thường lướt qua trong mắt, “Ta vẫn là tướng quân của thiên triều, trọng thần trên triều đường, ta bây giờ là đường đường chính chính mang người đi ra, làm gì có chuyện vứt hết tất cả trốn chạy theo người?”

“Cái gì?”

Thấy Đào Nhiên kinh ngạc, Mộc Yến Phi cười lạnh: “Trong lúc người ở trong ngục ăn không ngồi rồi, ta thì lại chả có được phút giây nhàn rồi.”

Mượn tay thái tử trấn áp tứ hoàng tử, phụ tá tân quân, sau đó thừa dịp biên cương binh loạn củng cố thế lực của mình. Hắn nếu đã thích Đào Nhiên, thì sẽ tạo dựng cho hắn một cuộc sống an ổn. Hắn tin tưởng chính mình có thể làm được, chỉ là do Đào Nhiên không tin hắn, vẫn đều tránh né tình ý của hắn, ngay cả một chữ “thích” cũng đều không dám nói. Lần này nếu hắn không khích tướng, nói không chừng Đào Nhiên vẫn ra vẻ thoải mái chẳng để bụng điều gì.

Đề tài tựa hồ lại quay về nguyên điểm, Đào Nhiên bất đắc dĩ nói: “Ta là bị người giam lại mà, đúng không?”

“Là do người tự làm tự chịu!”

“Kỳ thật...” Đào Nhiên cảm thấy nếu cứ bám riết lấy đề tài này, đối với chính mình một chút chỗ tốt cũng không có, duỗi tay tới, vuốt ve gương mặt Mộc Yến Phi, cảm có hơi nhọn tạo cảm giác Mộc Yến Phi thoát nhìn khó có thể đến gần, nhưng Đào Nhiên lại thích cảm giác ấm áp khi chạm vào này. Nhìn hần, bóng nước trong đôi mắt phượng khê lưu động, lẩm bẩm nói: “Thật rất muốn nhìn bộ dáng tân lang quan của người.”

Nghe ra sự nuối tiếc trong giọng nói của hần, Mộc Yến Phi mày kiếm khê nhếch, “Người ghen?”

“Có chút.” Đào Nhiên cười khê: “Đêm đó ta rất hối hận vì đã không giết chết ả ta.”

“Ta quên nói với người, người theo ta bái đường chính là A Nhất.”

Mộc Yến Phi cười lạnh. Hần sao có thể thành thân với Chỉ Lan cơ chứ? Hết thấy đều là vì để che tai mắt của người khác mà thôi. Chỉ Lan ở tại vương phủ của hần một tháng, bên ngoài là chăm sóc, thật ra lại chính là vì muốn giam lỏng. Có cổ thuật của A Nhất hỗ trợ, chuyện bắt Chỉ Lan ngoan ngoãn nghe lời xem ra lại rất dễ dàng. Người của Trâu phủ đến thăm bệnh thì chỉ gặp được A Nhất sau khi đã dịch dung, còn lúc thành thân, Chỉ Lan đã sớm bị giam lỏng ở nơi khác.

“Con gái Trâu gia bị người cố tình giữ lại trong vương phủ, bọn họ không nghi ngờ gì sao?”

“Ả ta là thê tử chưa cưới của ta, ta đưa ra ý muốn chăm sóc, Trâu tể tướng còn mong muốn gì hơn nữa chứ, Mộc vương phủ cũng gần hoàng cung hơn Trâu phủ, nên việc đưa ả về phủ chăm sóc cũng hợp lý thôi, ai lại dám hoài nghi? Ta không giết ả ta xem như đã hạ thủ lưu tình rồi.”

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Đào Nhiên, Mộc Yến Phi cười lạnh: “Người cho rằng ta cái gì cũng đều không biết phải không? ả cùng tứ hoàng tử liên thủ hại ta, ta có thể nể mặt thái tử xem như không biết, nhưng ả lại cố ý hãm hại cho người.”

Hần vốn đã có lòng nghi ngờ đối với Chỉ Lan, bắt quá vì nể mặt nể mũi Trâu tể tướng, nên không có thăm dò nhiều lắm. Nhưng đêm đó nhìn thấy Đào Nhiên đâm bị thương nàng ta, liền biết có chuyện không ổn. Sau khi phái người truy tìm tra vấn, không bao lâu đã tra ra được mối quan hệ giữa Chỉ Lan và tứ hoàng tử. Vì vậy tương kế tựu kế, mượn danh chữa bệnh để giam lỏng nàng. Ngày thành thân, hần ra lệnh cho người âm thầm đưa Chỉ Lan đi, dùng thuốc làm thần trí nàng mơ hồ, giam trong quốc tự ở ngoại ô, sau đó để A Nhất giả trang thành nàng, cách một ngày sau khi bái đường, hướng hoàng đế cáo giả, mượn danh cùng vợ hồi hương thăm thân rồi khỏi kinh thành.

Ngay ngày xuất phát, Mộc Yến Phi âm thầm lưu lại bức thư sai người gửi cho Trâu tể tướng. Lúc này Trâu tể tướng mới phát hiện quận chúa đã bị hoán đổi, lại nghe đến việc Chỉ Lan dưới tác dụng của thuốc, nói ra chân tướng việc nàng cùng tứ hoàng tử hợp mưu hại mình, sợ đến nổi lực thần vô chủ, chủ động đến gặp thái tử cáo tội. Hần chỉ cần truyền ra một ít lời đồn rằng mình trên đường đi thăm thân gặp cướp, tất cả mọi người sẽ cho rằng đó là do Chỉ Lan không cam lòng thành thân cùng hần, hợp tác với tứ hoàng tử thực hiện kế sách thay mặt đổi đào, phái sát thủ giả thành nàng đi sát nhân, đến lúc đó Chỉ Lan trăm miệng cũng khó chối cãi. Thái tử tức giận, chuyện hôn sự này hần không cần nhắc đến, cũng sẽ có người giúp hần giải trừ.

Đào Nhiên nghe xong, nhớ tới những lời Hình Viễn Tâm nói trong ngục, không khỏi cười khỏ. Hần đích xác đã xem thường vị tướng quân này rồi. Mộc Yến Phi có thể thành tướng ở tuổi thiếu niên, bình bộ thanh vân, thứ hần dựa vào đương nhiên không phải chỉ có mỗi võ công. Chỉ riêng phần tâm cơ này, bản thân mình đành phải than thở bản thân không bằng người rồi.

Thái tử lại vốn tín nhiệm Mộc Yến Phi, trải qua việc này, sau này chỉ sợ cho dù vẫn tiếp tục sử dụng Trâu tể tướng, cũng sẽ không còn trọng dụng như trước kia nữa. Đào Nhiên hỏi: “Hy vọng hoàng thượng không vì chuyện này mà càng thêm kiêng kỵ người.”

Mộc Yến Phi mỉm cười: “Gần đây biên cương động loạn, mấy lần xâm chiếm trung nguyên, tuy không đủ nguy hại, bắt quá đó luôn là tâm bệnh của hoàng thượng, lúc ta rời đi hần còn dặn dò ta mấy lần phải sớm quay về triều.”

“Là do người động chân động tay?”

“Không có, bất quá biên cương rối loạn liên tục không ngừng vốn là chuyện thường, cũng chẳng có gì lạ cả, chỉ có thể nói là do cơ duyên xảo hợp mà thôi.”

Đào Nhiên không khỏi mỉm cười. Chim hết vút cung, Mộc Yến Phi chinh chiến sa trường nhiều năm, đạo lý này hẳn hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, cho nên ngoại tộc ở biên cương thủy chung không cách nào hoàn toàn tiêu diệt. Không phải là do bọn chúng hung mãnh bưu hãn, cũng không phải do Mộc gia quân tác chiến có vấn đề, mà là vì hắn muốn lưu lại đường lui cho chính mình.

“Được rồi, người hôn mê ngủ mất mấy ngày nay, bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện, hoàng thượng mà ta nói chính là tân hoàng, thái tử đăng cơ, không còn là trữ quân nữa.”

Mộc Yến Phi giúp Đào Nhiên chỉnh đốn lại y phục, muốn chui ra phía trước đánh xe, Đào Nhiên lại sưng sốt: “Hoàng đế giá băng rồi sao?”

“Không, hắn chỉ là nhường ngôi, bất quá hắn cũng sống không được bao lâu nữa đâu, cho nên nhân lúc vẫn còn có *** thần, lại tứ thêm cho tứ hoàng tử phong hào Khiêm vương, lệnh hắn phải khởi hành đi đến phong địa ngay trong ngày hôm đó, vĩnh viễn không được quay về kinh thành.”

“Hành động thật là dứt khoát.”

Đào Nhiên nghe Mộc Yến Phi thuật lại, không khỏi chặc lưỡi. Hơn một tháng nay hắn ở trong ngục rảnh đến phát hoảng, lại không nghĩ bên ngoài ngục lại là một mảnh gió tanh mưa máu. Khó trách không có ai đến tìm hắn gây phiền toái, thì ra hắn đã trở thành con cờ vô tác dụng bị vứt bỏ đi rồi. Mấy nhà phân tranh ly hợp, càng đấu càng náo nhiệt, có ai mà thêm chú ý đến một con tốt cỡ con như hắn chứ?

Nhớ tới kinh nghiệm nhiều năm làm việc trong Âm các, lòng hắn không khỏi phập phồng, than thở: “Hoàng thượng cuối cùng cũng vẫn đứng về phía thái tử.”

“Hoàng cung tất cả đều đã thay đổi người của kiêu kỳ doanh, hắn không muốn nhường ngôi cũng không được.”

“Người....”

Đào Nhiên kinh ngạc nhìn Mộc Yến Phi, không nghĩ tới thái tử đăng cơ, cuối cùng vẫn phải mượn binh lực của Mộc Yến Phi. Nghĩ đến Mộc Yến Phi bên trong chắc cũng đã chuẩn bị chu toàn mọi bề, khiến thái tử không thể từng bước áp bức chính mình được. Bất quá việc bức vua thoái vị nếu có điều gì sơ xuất, thì phải chịu tội diệt môn. Nghĩ đến tình hình lúc đó, hắn không kèm được mồ hôi thấm ướt vạt áo, tâm tư quay cuồng, có chút tiết ruột, còn có một sự sợ hãi nói không thành lời, lẩm bẩm nói: “Trong thời điểm sống chết như vậy, ta lại không thể ở bên cạnh người.”

“Hoàng đế muốn trừ khử ta, ta đương nhiên sẽ không khoan tay chờ chết. Ngày đó ta đi tìm người, vốn chính là định nói với người chuyện này, hy vọng người có thể cùng tiến cùng lùi với ta, ai ngờ người lại nói với ta những lời như thế trước khi ta nói.” Mộc Yến Phi lạnh nhạt nói: “Sau khi người bị bắt giam, ta vốn định cứu người ra trước, thế nhưng sau đó nghĩ lại, nếu ta thất bại, người ở trong ngục cũng khó mà thoát chết, vậy ta sẽ đứng trên đường xuống hoàng tuyền để chờ người đến.”

Một chấp niệm khắc cốt铭心, không thể nói điều đó đúng hay sai, thế nhưng lại khiến người ta sống lòng trào cuộn. Một tình cảm nặng nề đến vậy, có lẽ đối với một số người sẽ là gánh nặng, nhưng hắn vẫn hy vọng cảm tình đó dành cho chính mình. Trong đôi mắt phượng của Đào Nhiên sóng nước mênh mông, khẽ cười nói: “Đây là nguyên nhân người lệnh Hình Viên Tâm đến tiễn ta lên đường?”

“Không sai, ta không muốn người có gì lưu luyến đối với hắn. Những tình ý với hắn mà người từng ấp ủ, trước khi chết chắc đã nói rõ ràng hết với hắn rồi chứ? Sau này trong cuộc sống của người sẽ không còn rầy rề má gì với hắn nữa.” Đôi mắt Mộc Yến Phi đảo qua Đào Nhiên, nói: “Người bây giờ chắc cũng đã hiểu rõ rồi, ta không giống như người, trong sinh mệnh của ta không có hai chữ ‘thành toàn’, thứ mà ta đã thích, thì tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, cho dù có chết, cũng vẫn muốn nắm chắc trong tay.” (cô chấp thấy sợ luôn)

“Đương nhiên hiểu rõ, vương gia, người có tư cách này.” Đào Nhiên cười, chồm đến gần, cầm lấy cánh tay định đi lấy roi ngựa của Mộc Yến Phi, đè hắn xuống, hôn triển miên nồng cháy, cắn nghiến đôi môi của hắn, “Bất quá lần sau nếu có chinh chiến, phải nhớ dẫn ta theo bên cạnh người.”

Sẽ không buông tay nữa, cũng không muốn tiếp tục bị tách ra, cảm tình xa xỉ này, hẳn rất tham lam, hẳn muốn càng nhiều hơn nữa. Hẳn biết Mộc Yến Phi sẽ cho hẳn, cũng chỉ có Mộc Yến Phi mới có thể cung cấp đủ cho hẳn.

Trong lúc liêu bát hơi thở hai người càng lúc càng nặng nề hơn, Mộc Yến phi bỏ đi ý định muốn đánh xe, cùng Đào Nhiên một lần nữa tiếp tục dây dưa, ngay lúc tiêu hồn trong xuân ý, bên ngoài chợt truyền đến tiếng kêu.

“Này, trời không còn sớm nữa đâu, nếu các người không đi tiếp, đêm nay sẽ không tìm được khách sạn nghỉ trọ lại đâu đó.”

Thanh âm trong trẻo kiêu ngạo, hóa ra chính là A Nhất. Nghe tiếng hẳn nhảy lên xe ngựa, Mộc Yến Phi không vui nhừ mày, dừng lại hành động thân mật với Đào Nhiên, sát khí cách màng cửa vẫn bắn đến phía ngoài. A Nhất cảm giác được, vội vàng kêu lên: “Ta có lòng tốt nhắc nhở các người, các người nếu không muốn đi thì thôi, dù sau chuyện thăm thân này cũng không vội.”

Đào Nhiên đẩy Mộc Yến Phi ra, ngồi xuống, cười nói: “Thăm thân?”

“Lúc này ta cũng đã nói rồi.” Mộc Yến Phi trừng hẳn, “Phụng hoàng mệnh, cùng vợ, hồi hương thăm thân!” (cùng “vợ” hồi hương thăm thân nha, mà lúc này gia đình Đào Nhiên đã đến Vân Nam rồi đó nha)

Chuyện này hẳn đương nhiên nhớ rõ, bất quá cái gọi là “vợ”.... Nụ cười trên gương mặt Đào Nhiên cứng ngắt: “Sẽ không là chỉ ‘ta’ đó chứ?” (còn ai vào đây nữa? chuyện!)

“Bái tế mẫu thân xong, ta sẽ cùng người đi Vân Nam thăm người nhà của người, thuận đường bái kiến Vân Nam vương, những người thân cùng huyết thống trong Mộc gia ta không nhiều lắm, gần nhất chính là Vân Nam vương, ta mới vừa thành thân xong, tất nhiên sẽ phải dẫn vợ đi ra mắt hẳn.”

Đào Nhiên không nói gì, hẳn nghĩ hoàng thượng chấp thuận việc Mộc Yến Phi thăm thân tuyệt đối không phải là ý này, càng sẽ không hy vọng hẳn bái phỏng Vân Nam vương, nhớ tới kế hoạch hẳn vừa nói mới rồi, bật cười: “Nếu vương gia không cẩn thận bị ám sát tại Vân Nam, không biết sẽ phải ở lại đây nghỉ ngơi điều dưỡng trong bao lâu?”

“Còn chưa nghĩ ra.”

Mộc Yến Phi bảo A Nhất đánh xe ngựa, xe bắt đầu lăn bánh, Đào Nhiên vén rèm cửa sổ lên, bên ngoài những cánh hoa đang bay múa, mang đến mùi hương ngọt ngào dịu dịu, cảnh sắc dường như rất quen thuộc, phẳng phất như mới ngày hôm qua, ngón tay chạm đến Yêu đao đang đặt bên cạnh Mộc Yến Phi, hẳn cầm lấy chăm chú nhìn, miếng vải đen bọc ngoài vỏ đao không quấn chặt, rơi xuống, hẳn nhặt lên lại, cẩn thận quấn kỹ, miếng vải đen từng vòng từng vòng quấn quanh hoa văn mắt quỷ ở chuôi đao, che đi sự lạnh lẽo phong mang của Yêu đao.

“Không sao cả, chuyến hành trình này còn rất dài, có thể từ từ suy nghĩ.” Đào Nhiên mỉm cười, nói: “Ta sẽ ở bên cạnh người.”

Cứ như vậy cùng hẳn chậm rãi đi tiếp, thẳng một đường cho đến lúc bạc đầu.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-khoi-lan-thanh-tan-phi-hoa>